

หนังสือดาเนี่ยล

โดย

ดร. โอลิเวอร์ ปี กรีน

สารบัญ

บทนำ

ส่วนที่หนึ่ง

บทที่ 1-6

ประวัติส่วนตัวของศาสตราจารย์ดาเนียล

ภายใต้รัชกาลของ

เนบูคัดเนสซาร์, เบลซัสซาร์, ดาริอัส และไซรัส

บทที่ 1 – การพิชิตกรุงเยรูซาเล็ม

การฝึกอบรมเหล่าเชลยชาวฮีบรู

บทที่ 2 – นิมิตต่างๆของเนบูคัดเนสซาร์

ความฝันที่ถูกลืม; ปฏิมากรขนาดใหญ่

บทที่ 3 – ความเย่อหยิ่งของเนบูคัดเนสซาร์

ปฏิมากรทำด้วยทองคำ; เตาไฟลุกโพลง

บทที่ 4 – การถูกลบโทษของเนบูคัดเนสซาร์

นิมิตเรื่องต้นไม้; การอาศัยอยู่ในทุ่งนา

บทที่ 5 – ประวัติศาสตร์ของดาเนียลภายใต้เบลซัสซาร์, ดาริอัส

ลายมือบนกำแพงนั้น

บทที่ 6 – ประวัติศาสตร์ของดาเนียลจนถึงการปกครองของไซรัส

ถ้าสิงโตเหล่านั้น

ส่วนที่สอง

บทที่ 7-12

เนื้อหาเป็นคำพยากรณ์ล้วนๆ

บทที่ 7 – นิมิตเรื่องสัตว์เหล่านั้น

สัตว์มหึมาสี่ตัวนั้น – จักรวรรดิโลกทั้งสี่

บทที่ 8 – แกะผู้และแพะผู้

มีเดีย – เปอร์เซีย; กรีก; เขาเล็กอันนั้น

บทที่ 9 – นิมิตเรื่องเจ็ดสิบสี่ปี

ปฏิบัติต่อพระคริสต์; พันธสัญญาที่ถูกหักเสียด

บทที่ 10 – นิมิตเรื่องสง่าราศีของพระเจ้า

การอธิษฐานเป็นเวลาสี่สิบเอ็ดวัน

บทที่ 11 – คำพยากรณ์ต่างๆเกี่ยวกับอดีตและอนาคต

อันทิโอส อีฟิฟานีส; อวสานกาล

บทที่ 12 – อวสานที่ใกล้เข้ามา

ความทุกข์เวทนาครั้งใหญ่; การเป็นขึ้นจากตายต่างๆ

บทนำ

ไม่มีหนังสือเล่มใดจากหกลิบหกเล่มแห่งพระคัมภีร์ของเราที่ถูกโจมตีโดยศัตรูมากมายเหลือเกินของพระวจนะของพระเจ้ามากเท่ากับหนังสือดาเนียล เป็นเวลาหนึ่งพันหกร้อยปีที่เหล่าศัตรูของพระเจ้าได้โจมตีอย่างรุนแรงและพยายามที่จะทำลายความน่าเชื่อถือของหนังสืออันมีค่าประเสริฐเล่มนี้

พอร์ฟิรี (Porphyry) นักวิจารณ์ชาวซีเรียแห่งศตวรรษที่สาม ได้อ้างว่าหนังสือเล่มนี้ไม่ได้ถูกเขียนขึ้นโดยศาสดาพยากรณ์ดาเนียล เขายืนยันว่ามันไม่ได้ถูกเขียนในปี 533 ก่อน ค.ศ. แต่ในปี 168 ก่อน ค.ศ. เหตุผลสำหรับการเขียนนั้น พอร์ฟิรีกล่าวว่า คือการข่มเหงอันดุเดือดภายใต้แอนโทไออัส อีพิฟานีส และหนังสือเล่มนี้ได้ถูกเขียนขึ้นโดยหนึ่งในพวกมักคาบีเพื่อให้กำลังใจพวกยิวในช่วงเวลาทดลองใจอันทุกข์ทรมานเหล่านั้น

นักวิจารณ์สมัยใหม่บางคนก็อ้างว่าดาเนียล (หากคนๆ นั้นเคยมีตัวตนอยู่จริงๆ) ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรรวมถึงการเขียนคำพยากรณ์ที่มีชื่อของเขา คนเหล่านั้นอ้างว่ายิวที่มีพรสวรรค์คนหนึ่งซึ่งเคยมีชีวิตอยู่หลังสมัยของแอนโทไออัส อีพิฟานีสได้เขียนหนังสือเล่มนี้ในปี 165 ก่อน ค.ศ. และว่าหนังสือดาเนียลเป็นเรื่องแต่งล้วนๆ

อย่างไรก็ตาม พวกเราที่รักและศึกษาพระวจนะของพระเจ้าก็รู้ว่านี่เป็นเพียงการโจมตีอีกอันหนึ่งของพญามารที่มีต่อหนังสือยิ่งใหญ่เล่มนี้ – หนังสือเล่มหนึ่งที่พระเจ้าเองก็ทรงยอมรับ ดาเนียลเป็นหนังสือที่สำคัญที่สุดเล่มหนึ่งในพระคัมภีร์ และด้วยเหตุนี้เองพญามารจึงพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อทำลายความน่าเชื่อถือของคำพยากรณ์นี้ – แต่ก็ไม่เป็นผลสำเร็จ ท่ามกลางเราทั้งหลายที่รักพระเจ้าและให้เกียรติพระวจนะของพระองค์ ไม่มีคำถามเลยว่าหนังสือดาเนียลมีตัวตนอยู่นานแล้วก่อนสมัยของแอนโทไออัส อีพิฟานีสผู้มีชีวิตอยู่ในปี 175 ก่อน ค.ศ.

โจเซฟัส นักประวัติศาสตร์ชาวยิว ให้ประวัติศาสตร์อันหนึ่งในงานเขียนต่างๆ ของเขาเกี่ยวกับชนชาติยิวตั้งแต่สมัยของอับราฮัมเรื่อยมาจนถึงการทำลายกรุงเยรูซาเล็มโดยติดัส ในปี ค.ศ. 70 ในบันทึกของเขาเกี่ยวกับการข่มเหงอันขมขื่นเหล่านั้นและการต่อสู้กับแอนโทไออัส อีพิฟานีส โจเซฟัสบอกเราว่าสิ่งเหล่านี้ได้เกิดขึ้น “ตามคำพยากรณ์ของดาเนียลซึ่งได้ถูกให้ไว้ 408 ปีก่อนหน้านั้น” ตามที่นักประวัติศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ท่านนี้กล่าว หนังสือดาเนียลถูกเขียนประมาณปี 573 ก่อน ค.ศ. โจเซฟัสยังบอกเราด้วยว่าตอนที่อเล็กซานเดอร์มหาราช (ซึ่งถูกพยากรณ์ถึงในคำพยากรณ์ต่างๆ ของดาเนียล 8:5-8) ได้มาต่อสู้กับเยรูซาเล็มเพื่อที่จะพิชิตในปี 332 ก่อน ค.ศ. ซึ่งยูดัว (Juddua) มหาบุโรหิตในขณะนั้น ได้แสดงให้เขาเห็นการอ้างอิงถึงตัวเขาเองในหนังสือดาเนียล ซึ่งทำให้อเล็กซานเดอร์พอใจมากจนเขาไว้ชีวิตนครนั้น

ข้อเท็จจริงเหล่านี้ถูกบันทึกไว้โดยโจเซฟัส ผู้เชี่ยวชาญที่ได้รับการยอมรับคนหนึ่งเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของยิว และตามที่ข้อเท็จจริงเหล่านี้กล่าว หนังสือดาเนียลจึงต้องถูกเขียนขึ้นแล้วก่อนปี 332 ก่อน ค.ศ.

ศาสดาพยากรณ์เอเสเคียลอยู่ในสมัยเดียวกับดาเนียล และ (ในบาบิโลน) เขาได้เขียนหนังสือที่มีชื่อของเขาในพระคัมภีร์ของเรา เอเสเคียลได้รับการนับถืออย่างมากโดยพี่น้องของเขาที่ตกเป็นเชลย และพวกเขาก็มาปรึกษาเขาบ่อยๆ เนื่องจากดาเนียลอยู่ในบาบิโลนขณะนั้นและเนื่องจากเขาดำรงตำแหน่งสูงมากซึ่งใกล้เคียงกับผู้ว่าราชการและผู้ปกครองทั้งหลาย เอเสเคียลจึงต้องทราบข้อเท็จจริงเหล่านี้เป็นแน่ อย่างไรก็ตาม นี่ก็

ไม่จำเป็นต้องทำให้เขากล่าวถึงดาเนียลในงานเขียนของเขา – กระนั้น เขาก็กล่าวถึงดาเนียลจริงๆ – ไม่ใช่คนเดียว แต่สามคน:

“ถึงแม้ว่ามนุษย์ทั้งสามนี้ คือ โนอาห์ ดาเนียล และโยบ อยู่ในแผ่นดินนั้น เขาก็จะเอาแต่ชีวิตของตนให้พ้นเท่านั้น ออกมาด้วยความชอบธรรมของเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้” (อสค. 14:14) “ถึงแม้ว่า โนอาห์ ดาเนียลและโยบอยู่ในแผ่นดินนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เขาทั้งหลายจะช่วยบุตรทั้งชายหญิงให้รอดพ้นไม่ได้ เขาจะช่วยเฉพาะชีวิตของเขาให้รอดพ้นได้ด้วยความชอบธรรมของเขา” (อสค. 14:20) “ดูเถิด เจ้าฉลาดกว่าดาเนียลจริง ไม่มีความลับอันใดที่ซ่อนให้พ้นเจ้าได้” (อสค. 28:3)

ดังนั้นศาสตาศาพยากรณ์เอเสเคียลจึงเป็นพยานถึงข้อเท็จจริงที่ว่าดาเนียลเคยมีชีวิตอยู่จริงๆ และว่าเขาขึ้นชื่อในเรื่องความชอบธรรมของเขาพร้อมกับโนอาห์ และในเรื่องสติปัญญาของเขาๆก็ถูกจัดให้อยู่ในประเภทเดียวกันกับโยบ แต่ผู้มีสิทธิอำนาจสูงสุดที่สามารถประกาศได้ว่าคนอย่างดาเนียลนั้นเคยมีชีวิตอยู่จริงๆ หาใช่ใครอื่นนอกจากพระเยซูคริสต์เจ้า:

“เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า ที่ดาเนียลศาสตาศาพยากรณ์ได้กล่าวถึงนั้น ตั้งอยู่ในสถานบริสุทธิ์” (ผู้ใดก็ตามที่ได้อ่านก็ให้ผู้นั้นเข้าใจเอาเถิด)” (มธ. 24:15) พระเยซูทรงอ้างอิงถึงดาเนียลว่าเป็น “ศาสตาศาพยากรณ์” คือบุคคลที่มีตัวตนอยู่จริงๆ และการปฏิเสธว่าดาเนียลเคยมีชีวิตอยู่ การกล่าวว่าหนังสือดาเนียลเป็นเพียงเรื่องแต่ง ก็เท่ากับเป็นการดูถูกความสัตย์สุจริตและสติปัญญาของพระบุตรของพระเจ้า คือพระเยซูคริสต์เจ้า!

ในข้อพระคำที่เพิ่งถูกยกมาจากหนังสือมัทธิว พระเยซูทรงเป็นพยานว่า*เคยมีศาสตาศาพยากรณ์คนหนึ่งนามว่าดาเนียล* และเขาได้พยากรณ์ว่าสิ่งที่เรียกว่าเป็น “สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า” จะปรากฏและจะยืนอยู่ในพระวิหารในสถานบริสุทธิ์ เมื่อใครก็ตาม – อาจารย์, นักเทศน์, ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ, หรืออาจารย์มหาวิทยาลัย – กล่าวว่าดาเนียลไม่เคยมีชีวิตอยู่และว่าหนังสือดาเนียลเป็นเรื่องแต่ง คนๆนั้นก็ถูกพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์และกำลังจะกระทำความบาปที่ไม่อาจให้อภัยได้!

“พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการคล้อยใจจากพระเจ้า” และคนทั้งหลายได้กล่าวตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงหาใจลงบนพวกเขา คือถ้อยคำเหล่านั้นแห่งการคล้อยใจ ด้วยเหตุนี้ การกล่าวว่าพระคัมภีร์บริสุทธิ์เป็นผลงานแห่งปลายปากกาของนักเขียนเรื่องแต่งก็เท่ากับเป็นการดูถูกพระเจ้าพระบิดา พระเจ้าพระวิญญาณและพระเจ้าพระบุตร ผู้ตรัสว่า “เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า ที่ดาเนียลศาสตาศาพยากรณ์ได้กล่าวถึงนั้น ตั้งอยู่ในสถานบริสุทธิ์” (ผู้ใดก็ตามที่ได้อ่านก็ให้ผู้นั้นเข้าใจเอาเถิด)” ขอพระเจ้าทรงโปรดห้ามที่ผมจะไม่คบหาหรือหนุนน้ำใจนักเทศน์ อาจารย์ หรือผู้สอนคนใดที่กล้าเสนอแนะว่าหนังสือดาเนียลไม่ควรถูกรวมเข้าไว้ในสารบบศักดิ์สิทธิ์แห่งหนังสือหกสิบหกเล่มแห่งพระคัมภีร์ของเรา!

จากบุคคลอันเป็นที่รักทั้งหมดที่ถูกพบในพระวาทะของพระเจ้า ไม่มีผู้ใดที่น่าสนใจ น่าดึงดูด น่ารัก และบริสุทธิ์มากไปกว่าดาเนียล เขาและโยเซฟยืนอยู่ท่ามกลางเหล่าวีรบุรุษแห่งภาคพันธสัญญาเดิมในฐานะแฝดสยามแห่งความบริสุทธิ์ และไม่มีบันทึกเกี่ยวกับเรื่องชั่วร้ายใดๆที่จะใช้ปรักปรำชายสองคนนี้เลย ยกเว้นโย

เซฟ ผมไม่พบบุคคลอื่นใดในพระคัมภีร์ที่เทียบเคียงดาเนียลได้ในเรื่องความบริสุทธิ์ ชายหนุ่มทั้งสองคนนี้ดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์และอุทิศตน โดยยอมจำนนหมดทั้งตัวต่อพระเจ้าในการรับใช้ ในความรัก และในความเชื่อฟัง กระนั้นดาเนียลก็เป็นคนบาปคนหนึ่ง และเขาต้องการพระคุณของพระเจ้ามากพอๆกับที่เปโตรหรือมารีย์มักดาเลาต้องการ ดาเนียลยอมรับอย่างชัดเจนถึงความต้องการที่จะกลับใจใหม่ของเขาในคำอธิษฐานอันยิ่งใหญ่ที่ถูกบันทึกไว้ในบทที่เก้าของหนังสือที่มีชื่อของเขาอยู่

หนังสือดาเนียลมีความโดดเด่นมากที่สุด มันไม่สำคัญว่าคุณศึกษามันหรือวิเคราะห์มันจากแง่มุมไหน เช่นเดียวกับดาเนียล มันมีเอกลักษณ์และเหนือธรรมชาติ มันบันทึกให้แก่เราคือประวัติศาสตร์ของประชาชาติต่างๆตั้งแต่สมัยของดาเนียลจนถึงอวสานกาล – และบันทึกนั้นก็ถูกต้องแม่นยำ พวกนักวิจารณ์และพวกจ้องจับผิดต่างโอดครวญในความสิ้นหวังในความพยายามของพวกเขาที่จะทำลายความน่าเชื่อถือของหนังสือดาเนียล แต่ไม่มีหนังสือเล่มอื่นใดในพระคัมภีร์ทั้งเล่มของเราที่ประวัติศาสตร์ยืนยันอย่างสมบูรณ์และถูกต้องเหมือนอย่างหนังสือดาเนียล

คำพยากรณ์ทุกเรื่องในดาเนียลจนถึงขณะนี้ได้ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วอย่างละเอียดลออ แม่นยำและครบถ้วนในทุกรายละเอียด แล้วทำไมเราถึงไม่ควรคาดหวังว่าคำพยากรณ์เหล่านั้นซึ่งยัง*ไม่ถูกทำให้สำเร็จจริง* จะถูกทำให้สำเร็จจริงเป็นแน่อย่างถูกต้องและครบถ้วนเหมือนอย่างคำพยากรณ์มากมายเหล่านั้นที่ได้เกิดขึ้นแล้ว? ไม่น่าแปลกใจเลยว่าหนังสือดาเนียลตกเป็นเป้าโจมตีของพวกนักวิจารณ์ คนทั้งหลายที่ปฏิเสธการดลใจด้านถ้อยคำแบบเหนือธรรมชาติของพระคัมภีร์ การดลใจให้เขียนพระคัมภีร์แบบไม่ผิดพลาดโดยพระวิญญาณของพระเจ้าแก่ผู้บริสุทธิ์ทั้งหลาย ต้องทำลายหนังสือเล่มนี้โดยวิธีใดวิธีหนึ่งหากพวกเขาหวังว่าจะหักล้างพระวจนะของพระเจ้า

ดาเนียลได้เขียนเกี่ยวกับสิ่งต่างๆของอนาคตซึ่งจะเกิดขึ้นหลังจากวันเวลาของเขาบนแผ่นดินโลกสิ้นสุดลง และเนื่องจากคำพยากรณ์ต่างๆของเขาเกี่ยวกับอาณาจักรของเนบูคัดเนสซาร์และอาณาจักรเหล่านั้นของเปอร์เซีย, กรีก, และโรมล้วนเป็นจริงทั้งหมด*เหมือนกับที่ได้พยากรณ์ไว้* เหล่าศัตรูแห่งพระวจนะของพระเจ้าจึงได้เสนอคำอธิบายว่าดาเนียลไม่ใช่บุคคลที่มีตัวตนอยู่จริงเลยแม้แต่คนเดียว และว่าเขาไม่ใช่ศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งที่เขียนหนังสือเล่มนั้นที่มีชื่อของเขาอยู่ พวกเขายืนยันว่าดาเนียลได้ถูกเขียนขึ้นหลังจากเหตุการณ์เหล่านั้นที่ถูกพยากรณ์ไว้ในหนังสือเล่มนี้ได้เกิดขึ้นนานแล้ว – และพวกนักวิจารณ์จึงอ้างว่าหนังสือดาเนียลเป็นประวัติศาสตร์ *ไม่ใช่คำพยากรณ์* และว่ามันถูกเขียนโดยคนสมมรอยที่แค่เอาชื่อดาเนียลมาเป็นนามปากกาของตนเท่านั้น

ทั้งๆที่รกรกใช้ทุกวิถีทางเพื่อโจมตีหนังสือดาเนียล มันก็ยังยืนหยัดอยู่ แต่การโจมตีเข้าไปใต้มันก็หนักหนาสาหัสมากกว่าที่เห็นภายนอก หากดาเนียลสามารถถูกทำลายความน่าเชื่อถือได้โดยนักวิจารณ์เหล่านี้ จันการโจมตีของซาตานที่กระทำต่อพระวจนะของพระเจื่อก็จะดำเนินต่อไปจนกว่าพระคัมภีร์ทั้งเล่มจะถูกประกาศว่า – ไม่ใช่พระวจนะของพระเจ้าเลยแม้แต่คนเดียว – แต่เป็นเพียงหนังสืออีกเล่มหนึ่งที่ถูกเขียนโดยพวกนักประวัติศาสตร์ พวกกวี และพวกนักเขียนเรื่องแต่ง! คุณอาจเชื่อพวกนักวิจารณ์เหล่านั้นหากคุณอยาก แต่

สำหรับผมแล้ว เนื่องจากเอเสเคียลและพระเยชูคริสต์ทรงเป็นพยานรับรองการตั้งใจและความเป็นของแท้ของหนังสือดาเนียล ผมก็จะยอมรับคำของเอเสเคียลและพระเยชูคริสต์เจ้า

เมื่อเราเริ่มต้นการศึกษาแบบที่ละข้อของสิบสองบทอันยิ่งใหญ่เหล่านี้ ขอให้ผมชี้ให้เห็นหลายสิ่งที่คุณจะต้องจำขึ้นใจซึ่งจะทำให้คุณลำบากน้อยลงในการเข้าใจและยอมรับข้อความของดาเนียล เราจะไม่มีความเข้าใจมันทั้งหมด แต่เราสามารถเข้าใจทั้งหมดที่พระเจ้าจะทรงให้เราเข้าใจจนกว่าเราจะได้นั่งในชั้นเรียนพระคัมภีร์ในสวรรค์และพระเยชูทรงอธิบายสิ่งเหล่านั้นแก่เราที่เราไม่อาจรับได้ขณะอยู่บนโลกนี้ในเนื้อหนัง

1. สิ่งสำคัญอันดับแรกก็คือ *อย่าเชื่อคำพูดที่เสนอว่าดาเนียลเป็นตัวละครหนึ่งของเรื่องแต่งหรือเป็นนามปากกาหนึ่งแทนที่จะเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง* เอเสเคียล 14:20 ประกาศอย่างชัดเจนว่าดาเนียลเป็นบุคคลที่มีตัวตนอยู่จริงในประวัติศาสตร์ และว่าเขาเคยมีชีวิตอยู่จริงๆ ในสมัยของเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลน

2. จงจำให้ขึ้นใจของคุณถึงข้อเท็จจริงที่ว่า *พระเยชูทรงประกาศว่าดาเนียลเป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่ง* (มธ. 24:15) และว่าเขาพยากรณ์เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ของอนาคต – สิ่งต่างๆ ที่ยังไม่ได้เกิดขึ้นจริง เช่น “สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการร้าวฉานเปล่า” ผู้ซึ่งในอนาคตจะยืนอยู่ในพระวิหารแห่งเยรูซาเล็ม เนื่องจากพระเยชูตรัสว่าดาเนียลเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง *คุณก็เชื่อมั่น* ไม่ว่าพวกนักวิจารณ์และพวกคนที่มีความรู้จะอย่างไรก็ตาม

3. ดาเนียลกล่าวถึงสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นไปแล้ว, ซึ่งกำลังเกิดขึ้นอยู่ขณะนี้ และซึ่งจะเกิดขึ้นในยุคสมัยคนต่างชาติและในยุคแห่งความทุกข์เวทนาซึ่งในพระคัมภีร์เรียกว่า “เวลาทุกข์ใจของยาโคบ” หรือยุคแห่ง “ความทุกข์เวทนาใหญ่ยิ่ง”

4. ดาเนียลและเหล่าสหายของเขาที่ดำเนินตามทางพระเจ้า คือ ชัดรัค, เมซาค และเอเบดเนโก เป็นบุคคลที่มีตัวตนอยู่จริงในประวัติศาสตร์; แต่พวกเขาก็ยังเป็น *ภาพเล็งถึงประชาชาติอิสราเอลด้วย* – ประชาชาติที่พวกเขาเป็นสมาชิก ประสบการณ์ของคนหนุ่มชาวฮีบรูสามคนนั้นในเตาไฟอันร้อนแรงและประสบการณ์ของดาเนียลในถ้ำสิงโตเป็นภาพเล็งถึงประวัติศาสตร์ของอิสราเอลในช่วงยุคของคนต่างชาติ, รัชกาลของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์, เวลาทุกข์ใจของยาโคบ เมื่อพญามารจะหุ้มสุดกำลังของมันแต่เปล่าประโยชน์ที่จะกำจัดอิสราเอล

รัชกาลของเนบูคัดเนสซาร์เป็นภาพเล็งถึงรัชกาลของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ การช่วยเด็กหนุ่มชาวฮีบรูสามคนนั้นให้พ้นจากเตาไฟลูกโกลนนั้นและการช่วยดาเนียลให้พ้นจากถ้ำสิงโตก็เป็นภาพของการปกป้องชนชาติอิสราเอลในปัจจุบันของพระเยซูฮาว์ ของการช่วยพวกเขาให้พ้นในที่สุดจากพญามารและลูกสมุนทั้งสิ้นแห่งนรก และการที่พวกเขาได้แผ่นดินปาเลสไตน์กลับคืนมาอีก พระเจ้าจะทรงนำพวกเขากลับมาสู่แผ่นดินของพวกเขาและปลูกพวกเขาลง โดยจะไม่ถูกถอนขึ้นอีกเลย: “เพราะเราจะตั้งตาของเราดูเขาเพื่อจะกระทำความดี และเราจะพาเขาทั้งหลายกลับมายังแผ่นดินนี้อีก เราจะสร้างเขาทั้งหลายขึ้น และจะไม่รื้อลง เราจะปลูกฝังเขาและไม่ถอนเขาเสีย” (ยรม. 24:6)

5. หนึ่งในกฎหลักสำหรับการศึกษาพระคัมภีร์ก็คือว่า *พระคัมภีร์ทุกตอนมีการตีความหลักเพียงแบบเดียวเท่านั้น*; แต่ข้อพระคัมภีร์ใดก็ตามที่มีการประยุกต์ใช้ในทางปฏิบัติหลายแบบ และข้อพระคัมภีร์หลายข้อมี

การสำแดงที่เป็นคำพยากรณ์ ไม่ว่าจะคุณกำลังศึกษาดาเนียลหรือ 1 ยอห์น, มัทธีวหรือวิวรณ์ จงจำกฎง่ายๆข้อนี้ไว้ให้ขึ้นใจเสมอ – และจงจำไว้เสมอว่าหากพญามารไม่สามารถทำให้คุณกลายเป็นพวกเสรีนิยมหรือพวกหัวคิดสมัยใหม่ได้ มันก็จะทำทุกวิถีทางที่จะทำให้คุณกลายเป็นคนใจแคบและหลงตัวเอง หรือมันจะทำให้คุณหน้ามืดตามัวและทำให้คุณใช้เวลาไปกับการเก่งเรื่องที่ไม่สำคัญ วิ่งไปโดยที่ไม่มีอะไรจะกล่าวเมื่อคุณไปถึง โฆษณาหัวข้อใหญ่โตแต่กล่าวคำเทศนาต่างๆที่เป็นเหมือนเมฆที่ไม่มีน้ำ (ยูดาส 12)

อาจารย์บางท่านอาจบอกคุณได้ทุกอย่างเกี่ยวกับปฏิมากรที่เนบูคัดเนสซาร์เห็นในความฝันของเขา พวกเขาสามารถพรรณานิ้วเท้าทุกนิ้ว เล็บนิ้วเท้าทุกเล็บ และรอยย่นทุกรอยในนิ้วเท้าเหล่านั้น โดยลงรายละเอียดเยอะเหยอะเหลือเกินในการอธิบายว่าทั้งหมดนี้หมายความว่าอะไร แต่หากศิษยาภิบาลของพวกเขาจะขอร้องพวกเขาให้นำวิญญาณสักดวงมาสู่ความรู้เกี่ยวกับความรอดที่แทนบูชาแห่งคริสตจักรของพวกเขา พวกเขาก็จะไปไม่ถูกเลยว่าจะสอนคนบาปสักคนให้รับความรอดได้อย่างไรโดยพระคุณของพระเจ้าผ่านทางความเชื่อ!

บางคนเป็น “คริสเตียนพองน้ำ” ที่ซึมซับอยู่ตลอด แต่ไม่เคยให้สิ่งใดออกไปเลยที่เป็นพระพรแก่คนที่ยังไม่รอดหรืออุดมการณ์ของพระคริสต์

เมื่อผู้ใดยื่นกรานแบบกำปั้นทุบดินว่าการตีความหลักของเขานั้นถูกต้อง และจากนั้นก็ปฏิเสธการประยุกต์ใช้ในทางปฏิบัติแบบต่างๆของพระคัมภีร์ คนๆนั้นก็อาจรอดแล้ว – แต่การทำเช่นนั้นจะนำเขาไปสู่ความเชื่อแบบเย็นชา ไร้ชีวิต และไร้จิตวิญญาณ! ในทางกลับกัน การเอาแต่การประยุกต์ใช้เชิงปฏิบัติแบบต่างๆของพระคัมภีร์ โดยปฏิเสธการตีความด้านหลักคำสอนหลักของมัน ก็จะนำไปสู่ความบ้าศาสนาแบบไม่ลืมหูลืมตา

เมื่อผู้ใดเพิกเฉยการสำแดงที่เป็นคำพยากรณ์ของข้อพระคัมภีร์ต่างๆ เขาก็ปิดตาของตนต่ออนาคตและปฏิเสธที่จะเห็นข้อเท็จจริงต่างๆที่ชัดเจนซึ่งถูกบันทึกไว้ในพระวจนะของพระเจ้าเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆที่รออยู่ภายหน้า มีนักศาสนาจำนวนมากที่มีความคิดเอนเอียงฝั่งเดียว บางคนในพวกเขาออกแล้ว แต่พวกเขาจะสูญเสียบำเหน็จของตนเพราะว่าพวกเขาเน้นความสามารถของตัวเอง พึ่งพาสติปัญญาและความรู้ของตัวเอง และพวกเขาไม่ยอมจำนนต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ – พระองค์ผู้ทรง دلใจเหล่าผู้บริสุทธิ์ในสมัยโบราณให้เขียนพระคัมภีร์และเป็นผู้ที่ทรงทำให้เราทราบสิ่งลึกลับต่างๆของพระเจ้าได้

“และเรามีคำพยากรณ์ที่แน่นอนยิ่งกว่านั้นอีก จะเป็นการดีถ้าท่านทั้งหลายจะถือตามคำนั้น เสมือนแสงประทีปที่ส่องสว่างในที่มืด จนกว่าแสงอรุณจะขึ้น และดาวประจำรุ่งจะผุดขึ้นในใจของท่านทั้งหลาย จงรู้ข้อนี้ก่อน คือว่าคำพยากรณ์ทุกคำที่จารึกไว้ในพระคัมภีร์แล้ว ไม่มีใครตีความได้ตามลำพังใจของตนเอง ด้วยว่าคำพยากรณ์ในอดีตนั้นไม่ได้มาจากความประสงค์ของมนุษย์ แต่พวกผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าได้กล่าวคำตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรง دلใจเขา” (2 เปโตร 1:19-21)

“แต่การเฝ้ามองซึ่งท่านทั้งหลายได้รับจากพระองค์นั้น (พระวิญญาณบริสุทธิ์) ดำรงอยู่กับท่าน และท่านไม่จำเป็นต้องให้ใครมาสอนท่านทั้งหลาย เพราะว่าการเฝ้ามองนั้นสอนท่านให้รู้ทุกสิ่ง และเป็นความจริง ไม่ใช่ความเท็จ การเฝ้ามองนั้นได้สอนท่านทั้งหลายมาแล้วอย่างไร ท่านก็จงตั้งมั่นคงอยู่ในพระองค์อย่างนั้น” (1 ยอห์น 2:27)

ผู้รับใช้ อาจารย์ หรือคริสเตียนธรรมดาคนใดที่ยอมจำนนต่อพระวิญญาณและถูกนำพาโดยพระองค์ จะไม่สอนพระคัมภีร์เพื่อสง่าราศีจอมปลอมหรือเพื่อป่าวประกาศความสามารถส่วนตัวและความรู้ของตน ตรงกันข้าม หากอาจารย์ผู้นั้นถูกนำพาโดยพระวิญญาณ เขาก็จะยกชูพระคริสต์ผู้ที่พระเจ้าพระบิดาทรงพอพระทัย ยิ่งนัก จงศึกษายอห์น 16:12-15

ขอให้ผมชี้ให้เห็นส่วนที่พิเศษอันหนึ่งของพระคัมภีร์: “เมื่อพระองค์ พระวิญญาณแห่งความจริงจะเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน และพระองค์จะทรงแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น พระองค์จะทรงให้เราได้รับเกียรติ เพราะว่าพระองค์จะทรงเอาสิ่งที่เป็นของเรามาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย” (ยอห์น 16:13,14)

จงจำไว้ให้ขึ้นใจว่าพระเจ้าพระบิดาทรงพอพระทัยพระบุตรของพระองค์คือพระเยซูเจ้า ยิ่งนัก พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อถวายเกียรติพระเยซู และเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ประทับอยู่ในทรงของผู้เชื่อ ผู้เชื่อคนนั้น (ซึ่งยอมจำนนต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์) ก็จะถวายเกียรติ**พระเยซู** – ไม่ใช่ตัวเขาเอง ไม่ใช่ศาสนา ไม่ใช่ประสบการณ์หรือนิกายของเขา หากคุณอยากรู้ว่าคนๆ หนึ่งอยู่ฝ่ายวิญญาณหรือไม่ จงฟังคำเทศนาของเขาและดูว่าเขาถวายเกียรติใคร เมื่อนั้นคุณก็จะรู้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำพาคนๆ นั้นหรือไม่ หรือว่าเขาอยู่ฝ่ายเนื้อหนังหรือไม่

ดาเนียลมีชีวิตอยู่ก่อนและในช่วงการตกเป็นเชลยของยูดาห์ ดังที่ถูกรายชื่อไว้ในข้อ 1 และ 2 ของบทที่ 1: “ในปีที่สามของรัชกาลเยโฮยาคิมกษัตริย์ของยูดาห์ เนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์ของบาบิโลนเสด็จมายังกรุงเยรูซาเล็ม และทรงล้อมเมืองไว้ และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมอบเยโฮยาคิมกษัตริย์ของยูดาห์ไว้ในหัตถ์ของพระองค์ท่าน...”

สำหรับผู้ที่อ่านพระวจนะของพระเจ้าแบบผ่านๆ คำกล่าวนี้ดูเหมือนไม่สำคัญอะไร แต่สำหรับ**นักเรียน** แห่งพระวจนะที่มีความคิดอยู่ฝ่ายวิญญาณ มันก็**สำคัญมาก**ๆ กรุณาสังเกตว่า “...และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรง**มอบเยโฮยาคิมกษัตริย์ของยูดาห์ไว้ในหัตถ์ของพระองค์ท่าน**”

ใน 2 พงศ์กษัตริย์ 20:17-18 เราอ่านว่า “ดูเถิด วันเวลากำลังย่างเข้ามาเมื่อสรรพสิ่งทั้งสิ้นในวังของเจ้า และสิ่งซึ่งบรรพบุรุษของเจ้าได้สะสมจนถึงทุกวันนี้ จะต้องถูกเอาไปยังบาบิโลน ไม่มีสิ่งใดเหลือเลย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ และลูกบางคนซึ่งถือกำเนิดจากเจ้า ผู้ซึ่งเกิดมาแก่เจ้า จะถูกนำเอาไป และเขาจะเป็นชนที่ในวังของกษัตริย์แห่งบาบิโลน”

อิสยาห์บันทึกคำพยากรณ์เดียวกันในบทที่ 39 พระเจ้าประทานบันทึกนี้เพราะว่าพระองค์ได้ทรงประกาศเรื่องนี้ว่าจะเกิดขึ้นหลายปีแล้วก่อนที่มันเกิดขึ้นจริง ผ่านทางปลายปากกาของดาเนียล พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเตือนความจำเราว่าพระเจ้าไม่เคยผิดคำตรัสของพระองค์เลย – *ไม่สามารถผิดคำตรัสของพระองค์* – *ไม่ว่ามันเป็นพระสัญญาหนึ่งเรื่องการอวยพรและความอุดมสมบูรณ์ หรือเป็นคำเตือนอันน่ากลัวเกี่ยวกับการพิพากษา* พระเจ้าจะทรงกระทำสิ่งที่พระองค์ตรัสว่าพระองค์จะทรงกระทำอย่างแน่นอน

หลายปีก่อนสมัยของดาเนียล เฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้จัดแสดงบรรดาภาชนะอันบริสุทธิ์ของพระวิหารเพื่อที่คนต่างชาติ ในความภาคภูมิใจและความกระตือรือร้นของเขา จะได้เป็นพันธมิตรกับเขา เพราะเหตุการณ์กระทำนี้แห่งเนื้อหนัง พระเจ้าจึงทรงใช้ศาสดาพยากรณ์อิสยาห์มาหาเฮเซคียาห์และเตือนเขา อ่าน 2 พงศ์กษัตริย์ 20:17, 18 และอิสยาห์ 39

เหตุการณ์เหล่านั้นในดาเนียลได้เกิดขึ้นมากกว่าหนึ่งร้อยปีหลังจากที่พระเจ้าได้ทรงบอกคำตรัสเหล่านี้แก่อิสยาห์และเขาก็ทูลมันต่อแก่กษัตริย์ แต่แม้ว่าการพิพากษานั้นถูกทำให้ล่าช้าไปมากกว่าหนึ่งศตวรรษ พระเจ้าก็ไม่เคยลืมที่จะกระทำสิ่งที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ จงสังเกตในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ว่าคำพยากรณ์นี้ได้ถูกทำให้สำเร็จจริงทุกรายละเอียดอย่างแม่นยำและละเอียดถี่ถ้วนขนาดไหน พระวิหารถูกปล้นริบข้าวของเหมือนที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ และบรรดาเจ้าชาย – ลูกหลานของเฮเซคียาห์ – ถูกจับไปยังบาบิโลนและถูกทำให้เป็นทาส ข้าราชการและชั้นที่ในวังของกษัตริย์แห่งบาบิโลน! การสำเร็จจริงในทุกรายละเอียดของคำพยากรณ์นี้ถูกบันทึกไว้ในดาเนียล 1:3

มีบทเรียนหลายเรื่องที่เราจะเรียนรู้ได้จากหนังสือดาเนียล พระเจ้าทรงตอบแทนความชั่วร้ายด้วยการพิพากษาจริงๆ ค่าจ้างของความบาปคือความตายและผู้ใดหว่านสิ่งใด เขาก็จะเกี่ยวเก็บสิ่งนั้นเช่นกัน พระเจ้าได้ทรงยกโทษเฮเซคียาห์แล้ว – แต่เขาจะต้องชดใช้ด้วยราคาค่างวดอันแสนแพงและเกี่ยวเก็บผลที่เขาได้หว่านไป พระเจ้าทรงประวิงเวลาการพิพากษาไปนานหนึ่งร้อยปี แต่มันก็มาถึงในที่สุด เจ้าชายเหล่านั้นได้ถูกจับไปยังบาบิโลนเพื่อกลายเป็นทาส ข้าราชการ และชั้นที่ในราชสำนักของกษัตริย์ – และดาเนียลอยู่ท่ามกลางเหล่าเชื้อพระวงศ์ที่ทนทุกข์เพราะบาปเหล่านั้นของบรรพบุรุษของพวกเขา นั่นคือ กษัตริย์เฮเซคียาห์

ชื่อ *ดาเนียล* มาจากคำว่า *दान* ซึ่งมีความหมายว่า “พิพากษา” และจากรากคำ *เอล* ซึ่งมีความหมายว่า “พระเจ้า” ดังนั้นชื่อดาเนียลจึงมีความหมายว่า “พระเจ้าจะทรงพิพากษา” ดังนั้นบทเรียนที่พระเจ้าทรงอยากให้เราเรียนรู้จากหนังสือดาเนียลก็คือว่า พระเจ้าจะ, พระเจ้าทรง – ใช่แล้วครับ พระเจ้าต้องพิพากษาความบาปและความชั่วร้าย ดาเนียลไม่มีส่วนเลยในบาปเหล่านั้นของกษัตริย์เฮเซคียาห์ แต่ถึงกระนั้นเขาก็ทนทุกข์ เขาเกี่ยวเก็บผลอันขมขื่น ความบาปเหล่านั้นของบิดาทั้งหลายตกแก่ลูกๆจนถึง “ชั่วอายุที่สามและที่สี่” (อพย. 34:7) เราทั้งหลายผู้เป็นพ่อควรระวังตัวว่าเราใช้ชีวิตอย่างไร!

ดาเนียลทนทุกข์เพราะบาปเหล่านั้นของบรรพบุรุษของเขา แต่พระเจ้าทรงสำแดงความเมตตาแก่เขาและเพื่อนๆของเขาเพราะว่าพวกเขา**ระลึกถึง**บาปเหล่านั้นของบรรพบุรุษของพวกเขา พวกเขาสารภาพความบาปเหล่านั้นและอ้อนวอนขอความเมตตาจากพระเจ้าแห่งความเมตตา พระเจ้าทรงยกโทษแล้ว และพระองค์ทรงยกชูดาเนียลและเพื่อนๆทั้งสามคนของเขาเพราะว่าพวกเขา**รับรู้**ความบาปของตนและกลับใจใหม่ พวกเขา**เชื่อ**พระเจ้า พวกเขาเต็มใจที่จะ**ปรนนิบัติ**พระเจ้า จนถึงขนาดยอมไปอยู่ในถ้ำสิงโต – และในเตาไฟอันร้อนแรง ซึ่งถูกทำให้ร้อนขึ้นกว่าเดิมเจ็ดเท่า!

ผมไม่รู้สึกประหลาดใจเลยที่พวกนักวิจารณ์พระคัมภีร์และเหล่าศัตรูของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้กระทำทุกสิ่งในอำนาจธรรมและคดโกงของตนเพื่อที่จะทำลายหนังสือดาเนียล แต่ผมอยากให้คุณทราบข้อเท็จจริงที่ว่าบางส่วนของหนังสือดาเนียลย่อมคงอยู่ – และ**จะคงอยู่ต่อไป**ในยามที่พวกศัตรูทั้งหมดของมันตาย

ไปและอยู่ในบึงไฟแล้ว! พระวณะของพระเจ้าไม่สามารถ และจะไม่มีวันถูกทำลายความน่าเชื่อถือหรือถูกทำลายได้เลย “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระวณะของพระองค์ปักแน่นอยู่ในสวรรค์เป็นนิตย์” (เพลงสดุดี 119:89)

ส่วนที่หนึ่ง

บทที่ 1 ถึง 6

ประวัติส่วนตัวของศาสตราจารย์ดาเนียล

ภายใต้รัชกาลของ
เนบูคัดเนสซาร์, เบลซัสซาร์,
ดาร์ริอัสและไซรัส

บทที่หนึ่ง

การพิชิตกรุงเยรูซาเล็ม

- 1:1 ในปีที่สามของรัชกาลเยโฮยาคิมกษัตริย์ของยูดาห์ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์ของบาบิโลนเสด็จมายังกรุงเยรูซาเล็ม และทรงล้อมเมืองไว้
- 1:2 และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมอบเยโฮยาคิมกษัตริย์ของยูดาห์ไว้ในหัตถ์ของพระองค์ท่าน พร้อมทั้งเครื่องใช้บางชิ้นแห่งพระนิเวศของพระเจ้า และพระองค์ท่านก็นำของเหล่านั้นมายังแผ่นดินชินาร์มายังนิเวศแห่งพระของพระองค์ท่าน และทรงบรรจุเครื่องใช้เหล่านั้นไว้ในคลังของพระของพระองค์ท่าน
- 1:3 แล้วกษัตริย์นั้นก็ทรงบัญชาให้อัชแป็นสหัวหน้าขันทีของพระองค์ท่าน ให้นำคนอิสราเอลบางคน ทั้งเชื้อพระวงศ์และเชื้อสายของเจ้านาย
- 1:4 พวกหนุ่มๆที่ปราศจากตำหนิ มีรูปร่างงามและเชี่ยวชาญในสรรพปัญญา กอปรด้วยความรู้และเข้าใจในสรรพวิทยา ก็สามารถที่จะรับราชการในพระราชวัง และทรงให้สอนวิชาและภาษาของคนเคลเดียให้เขาทั้งหลาย
- 1:5 กษัตริย์ทรงให้นำอาหารสูงซึ่งกษัตริย์เสวย และเหล้าองุ่นซึ่งพระองค์ท่านดื่มให้แก่เขาเหล่านั้นตามกำหนดทุกวัน ทรงให้เขาทั้งหลายรับการเลี้ยงดูอยู่สามปี เมื่อครบกำหนดเวลานั้นแล้วทรงให้เขาได้รับใช้ต่อพระพักตร์กษัตริย์
- 1:6 ในบรรดาคนยูดาห์นั้นมีดาเนียล ฮานันยาห์ มิซาเอล และอาซาริยาห์
- 1:7 และท่านหัวหน้าขันทีจึงตั้งชื่อให้ใหม่ ดาเนียลนั้นให้เรียกว่าเบลเทซซาร์ ฮานันยาห์เรียกว่าซดรัก มิซาเอลเรียกว่าเมซาค และอาซาริยาห์เรียกว่าเอเบดเนโก
- 1:8 แต่ดาเนียลตั้งใจไว้ว่าจะไม่กระทำตัวให้เป็นมลทินด้วยอาหารสูงของกษัตริย์ หรือด้วยเหล้าองุ่นซึ่งพระองค์ดื่ม เพราะฉะนั้นเขาจึงขอหัวหน้าขันทีให้ยอมเขาที่ไม่กระทำตัวให้เป็นมลทิน
- 1:9 และพระเจ้าทรงให้หัวหน้าขันทีที่ชอบและเวทนาดาเนียล
- 1:10 และหัวหน้าขันทีจึงกล่าวแก่ดาเนียลว่า “ข้าเกรงว่ากษัตริย์เจ้านายของข้าผู้ทรงกำหนดอาหารและเครื่องดื่มของเจ้า ทอดพระเนตรเห็นว่า พวกเจ้ามีหน้าซุบซิดกว่าบรรดาคนหนุ่มๆอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน เจ้าก็จะกระทำให้ศิระชะของข้าเข้าสู่อันตรายเพราะกษัตริย์”

1:11 แล้วดาเนียลจึงกล่าวแก่มหาดเล็กผู้ที่หัวหน้าชั้นที่กำหนดให้ดูแลดาเนียล ฮานันยาห์ มิซาเอล และอาซาริยาห์ ว่า

1:12 “ขอท่านจงทดลองผู้รับใช้ของท่านสักสิบวัน ขอให้เขานำผักมาให้เรากินและนำมาให้เราดื่ม

1:13 แล้วให้ท่านตรวจดูหน้าตาของเราทั้งหลายเบื้องหน้าท่านและตรวจดูหน้าตาของบรรดาอนุชนผู้รับประทานอาหารสูงของกษัตริย์ และเมื่อท่านเห็นอย่างไรแล้วจงกระทำแก่ผู้รับใช้ของท่านอย่างนั้นเถิด”

1:14 เขาก็ยอมทำตามคนเหล่านั้นในเรื่องนี้และทดลองเขาอยู่สิบวัน

1:15 เมื่อครบสิบวันแล้วหน้าตาของคนเหล่านั้นดีกว่า และเนื้อหนังก็อ้วนท้วนสมบูรณ์กว่าบรรดาอนุชนที่รับประทานอาหารสูงของกษัตริย์

1:16 ดังนั้นมหาดเล็กจึงนำอาหารสูงส่วนของเขาทั้งหลายและเหล้าองุ่นซึ่งเขาทั้งหลายควรจะได้ดื่มนั้นไปเสียและให้ผักแก่เขา

1:17 ฝ่ายอนุชนทั้งสี่คนนี้ พระเจ้าทรงประทานสรรพวิทยา และความชำนาญในเรื่องวิชาทั้งปวงและปัญญา และดาเนียลเข้าใจในนิมิตและความฝันทุกประการ

1:18 พอสิ้นกำหนดเวลาที่กษัตริย์ทรงบัญชาให้นำเขาทั้งหลายเข้าเฝ้า หัวหน้าชั้นที่จึงนำเขาทั้งหลายเข้ามาเฝ้าเนบูคัดเนสซาร์

1:19 และกษัตริย์ก็ทรงสัมภาษณ์เขา ในบรรดาอนุชนเหล่านั้นไม่พบสักคนหนึ่งเหมือนดาเนียล ฮานันยาห์ มิซาเอลและอาซาริยาห์ เพราะฉะนั้นเขาจึงได้รับใช้ต่อพระพักตร์กษัตริย์

1:20 ในบรรดาเรื่องราวอันเกี่ยวกับปัญญาและความเข้าใจ ซึ่งกษัตริย์ตรัสถามเขาทั้งหลาย ทรงเห็นว่าเขาทั้งหลายดีกว่าพวกโหร และพวกหมอดู ซึ่งอยู่ในอาณาจักรทั้งสิ้นของพระองค์สิบเท่า

1:21 และดาเนียลก็ได้รับราชการเรื่อยมาจนปีแรกแห่งรัชกาลกษัตริย์ไซรัส

ในบทแรกของดาเนียลเราพบบันทึกเกี่ยวกับการพิชิตกรุงเยรูซาเล็มโดยเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลน และประวัติส่วนตัวของดาเนียล

ข้อ 1 และ 2: “ในปีที่สามของรัชกาลเยโฮยาคิมกษัตริย์ของยูดาห์ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์ของบาบิโลนเสด็จมายังกรุงเยรูซาเล็ม และทรงล้อมเมืองไว้ และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมอบเยโฮยาคิมกษัตริย์ของยูดาห์ไว้ในหัตถ์ของพระองค์ท่าน พร้อมทั้งเครื่องใช้บางชิ้นแห่งพระนิเวศของพระเจ้า และพระองค์ท่านก็นำของเหล่านั้นมายังแผ่นดินชินาร์มายังนิเวศแห่งพระของพระองค์ท่าน และทรงบรรจุเครื่องใช้เหล่านั้นไว้ในคลังของพระของพระองค์ท่าน”

ในเยเรมีย์ 25:1-11 เยเรมีย์ชี้ให้เห็นว่าการตกเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลนได้เกิดขึ้นในปีที่สี่แห่งรัชกาลของเยโฮยาคิม ดาเนียลประกาศว่ามันเกิดขึ้นในปีที่สาม นี่ไม่ใช่ความขัดแย้งกันในพระวจนะของพระเจ้า*

* ผมได้ใช้เวลาไปมากในการศึกษาและค้นคว้าเกี่ยวกับปีเหล่านี้ และในกลุ่มปีเหล่านี้ที่ถูกใช้ก็มีหลายสิ่งทั้งที่ทั้งเครื่องหมายคำถามไว้ในสมอง และมีหลายสิ่งที่ไม่เข้ากัน เรารู้ว่าพระวจนะของพระเจ้านั้นไม่ผิดพลาด ไม่มี ความขัดแย้งกันนั้น – และหากพระเจ้าจะประทานให้แก่เราโดยการทรงสำแดงจากสวรรค์ คือกฎเกณฑ์ที่ไขลู่แต่ละส่วนของพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงตัวเลขและปีต่างๆ ทั้งหมดก็จะเข้ากันได้อย่างลงตัวสมบูรณ์แบบ

ผมให้คุณตรงนี้ คือ ปีเหล่านั้นที่ได้รับการยอมรับมากที่สุดเกี่ยวกับเนบูคัดเนสซาร์ – การขึ้นครองราชย์ตอนที่เขาได้กลายเป็นกษัตริย์ และการที่เขาจับดาเนียลและคนหนุ่มอื่นๆแห่งอิสราเอลไปเป็นเชลย

เนบูคัดเนสซาร์ได้ถูกตั้งให้เป็นหัวหน้าของกองทัพต่างๆของบิดาผู้ชราแล้วของเขาในปี 609 ก่อน ค.ศ. เขายึดปาเลสไตน์ในปี 606 ก่อน ค.ศ. และนั่นคือตอนที่เขาจับดาเนียลและเพื่อนๆไปเป็นเชลยและขนย้ายพวกเขาไปยังบาบิโลน เนบูคัดเนสซาร์ให้กษัตริย์กลับขึ้นครองราชย์ในกรุงเยรูซาเล็ม และในปีเดียวกันนั่นเอง (606 ก่อน ค.ศ.) เขาก็กลายเป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดินร่วมกับบิดาของเขา การอ้างอิงถึงในเยเรมีย์ 25:1 คือปีแรกของเนบูคัดเนสซาร์ในฐานะผู้สำเร็จราชการแผ่นดินร่วมกับบิดาของเขา การอ้างอิงถึงในเยเรมีย์ 25:1 คือปีแรกของเนบูคัดเนสซาร์ในฐานะผู้สำเร็จราชการแผ่นดินร่วม มันเป็นในช่วงการดำรงตำแหน่งผู้สำเร็จราชการแผ่นดินร่วมนี้เองในปี 605 ก่อน ค.ศ. ที่เขาทำลายอำนาจของอียิปต์ ปีแรกของเขาในฐานะผู้ปกครองเดี่ยวๆคือ 604 ก่อน ค.ศ. และในดาเนียล 2:1 ปีที่สองของเขาในฐานะผู้ปกครองเดี่ยวๆคือ 603 ก่อน ค.ศ. เนบูคัดเนสซาร์ได้ทำการโจมตีอื่นๆต่อกรุงเยรูซาเล็มและในที่สุดก็กวาดต้อนทุกคนไปหมดยกเว้นบรรดาผู้ที่ยากจนที่สุด (2 พงศ์กษัตริย์ 24:11-14)

บวกหรือลบออกหนึ่งปี ปีเหล่านี้ก็ถูกต้องที่สุดเท่าที่จะค้นคว้าได้ กรุณาจำไว้ว่าสิ่งที่ดูเหมือนเป็นความแตกต่างเหล่านี้ไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับข้อความของดาเนียล

ข้อเท็จจริงก็คือว่าเนบูคัดเนสซาร์เริ่มส่งทหารของเขาออกไปในช่วงใกล้สิ้นปีที่สามแห่งรัชกาลของเยโฮยาคิม และนี่เป็นจุดที่ดาเนียลนับเวลาที่ว่านี้ อย่างไรก็ตาม การพิชิตกรุงเยรูซาเล็มก็ไม่ได้สำเร็จครบถ้วนจนกระทั่งเดือนที่เก้าของปีถัดมา และเยเรมีย์ก็นับเวลาแห่งการพิชิตจากจุดนั้น ดังนั้นพวกนักวิจารณ์จึงไม่มีเหตุผลอะไรรับรองเลยเวลาที่พวกเขาถือว่าดาเนียลพูดถึงปีที่สามแห่งรัชกาลของเยโฮยาคิมขณะที่เยเรมีย์พูดถึงปีที่สี่ *ทั้งคู่กล่าวถูกต้องแล้ว* การพิชิตเริ่มต้นในปีที่สามและสิ้นสุดลงในปีที่สี่แห่งรัชกาลของเยโฮยาคิม กษัตริย์แห่งยูดาห์

พระเจ้าทรงมีแผนการหนึ่งและจุดประสงค์หนึ่ง: มันเป็นแผนการของพระองค์ที่จะทำให้ลูกหลานของอับราฮัมเป็นประชาชาติชั้นนำของโลก แต่เพราะความไม่เชื่อฟังและการนับถือรูปเคารพของพวกเขา ประชาชาติชาวฮีบรูจึงขัดขวางการทำเช่นนี้ของพระเจ้า ในปี 721 ก่อน ค.ศ. สิบตระกูลได้ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยโดยกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย แต่กระทั่งเหตุการณ์นี้ก็ไม่รักษาพวกเขาให้หายจากความบาปและการนับถือรูปเคารพของพวกเขา หนึ่งร้อยสิบห้าปีต่อมา – ในปี 606 ก่อน ค.ศ. (อัสเซอร์) – เริ่มต้นเจ็ดสิบปีแห่งการตกเป็นเชลยในบาบิโลนของอีกสองตระกูลที่เหลือ ซึ่งถูกรู้จักในชื่อยูดาห์ ตามที่ถูกพยากรณ์ไว้ในเยเรมีย์ 25:11

เกรงว่านี่จะดูเหมือนน่าสับสน ขอให้ผมชี้ให้เห็นว่าสิบตระกูลนั้นถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยยังอัสซีเรียในปี 721 ก่อน ค.ศ. และอีกสองตระกูลที่เหลือซึ่งถูกรู้จักในชื่อยูดาห์ ก็ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยยังบาบิโลนในปี 606 ก่อน ค.ศ. นั่นคือ หนึ่งร้อยสิบห้าปีต่อมา นี่เป็นคำพยากรณ์ของเยเรมีย์ 25:11

หลังจากความสับสนของภาษาต่างๆที่หอบาเบล ยังมีคนเหล่านั้นที่พยายามที่จะครอบครองโลกอยู่ และท่ามกลางประชาชาติเหล่านี้คือบาบิโลน จักรวรรดิบาบิโลนได้กลืนกินอัสซีเรียไปเรียบร้อยแล้ว ฟาโรห์เนโค กษัตริย์แห่งอียิปต์ได้ยกกองทัพต่างๆของตนไปต่อสู้กับบาบิโลนและพ่ายแพ้ต่อเนบูคัดเนสซาร์ในการศึกแห่งคารเคมิช – เมืองหนึ่งซึ่งตั้งอยู่บนฝั่งตะวันตกของแม่น้ำใหญ่ยูเฟรติส ชัยชนะครั้งนี้ที่เนบูคัดเนสซาร์มีเหนือ

ฟาโรห์เนโคได้ทำให้บาบิโลนเป็นผู้ปกครองที่ทรงอำนาจมากที่สุดของโลกที่คนรู้จักในสมัยนั้น (ศึกครั้งนี้ถูกพยากรณ์โดยเยเรมีย์ในเยเรมีย์ 46:1-26) เนบูกัดเนสซาร์ไม่เพียงทำให้ฟาโรห์เนโคป่วยแพ้เท่านั้น แต่เขายังขับไล่ฟาโรห์เนโคกลับเข้าไปในอียิปต์และพิชิตประชาชาตินั้นจนราบคาบด้วย จากนั้นเขาก็ยกทัพไปต่อสู้เยรูซาเล็ม และในปีที่สามแห่งรัชกาลของเยโฮยาคิม เนบูกัดเนสซาร์ก็พิชิตกรุงนั้น อำนาจแห่งบรรดากองทัพของเขาเหยียบย่ำเยรูซาเล็ม และเยโฮยาคิมยอมแพ้ต่อเนบูกัดเนสซาร์ แต่ก็ถูกให้นั่งบนบัลลังก์อีก

แต่เนบูกัดเนสซาร์ไม่ได้กลับไปยังบาบิโลนเมื่อเปล่า เขาปล้นสะดมพระวิหารในเยรูซาเล็ม ยึดบรรดาภาชนะทองคำและจับพวกเจ้านายที่เป็นเชื้อพระวงศ์และคนเหล่านั้นที่เฉลียวฉลาดมากที่สุดในกลุ่มคนหนุ่มชาวฮีบรูไปเป็นเชลยยังบาบิโลน เพื่อที่พวกเขาจะได้รับการสั่งสอนในภาษาและถ้อยคำของคนเคลเดีย หลังจากผ่านไปสามปี เยโฮยาคิมก็กบฏต่อเนบูกัดเนสซาร์และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้บรรดาประเทศเพื่อนบ้านคือ คนเคลเดีย ชาวซีเรีย คนโมอับ และคนอัมโมนมาทำลายยูดาห์:

“ในรัชกาลของพระองค์ เนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนยกขึ้นมา และเยโฮยาคิมเป็นคนใช้ของพระองค์สามปี แล้วท่านก็กลับกบฏต่อพระองค์ และพระเยโฮวาห์ทรงใช้พวกคนเคลเดีย และพวกคนซีเรีย และพวกคนโมอับ และพวกคนอัมโมนมาต่อสู้กับท่าน และทรงใช้เขาทั้งหลายไปต่อสู้ยูดาห์เพื่อจะทำลายเสียตามพระวาระของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสโดยบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์ แท้จริงเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกับยูดาห์ตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์เพื่อจะ让他ออกไปเสียจากสายพระเนตรของพระองค์ เพราะบรรดาบาปของมนัสเสห์ ตามทุกอย่างซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ และเพราะโลหิตที่ไร้ความผิดซึ่งท่านได้ทำให้หลังนั้นด้วย เพราะท่านได้กระทำให้โลหิตไร้ความผิดตกเต็มเยรูซาเล็ม และพระเยโฮวาห์ไม่ทรงอภัย” (2 พงศ์กษัตริย์ 24:1-4)

ในปีที่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลของเยโฮยาคิม เนบูกัดเนสซาร์ยึดเยรูซาเล็ม จับเยโฮยาคิมใส่โซ่ตรวนและอาจฆ่าเขาเสีย (2 พศต. 36:5-7) เยโฮยาคิมเสียชีวิตอย่างน่าอนาถที่สุด: “แต่เจ้ามีตาและใจไว้เพื่อความโลภ เพื่อหลังโลหิตที่ไร้ความผิดให้ถึงตาย และเพื่อปฏิบัติการบีบบังคับและความทารุณ” เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้เกี่ยวกับเยโฮยาคิม ราชบุตรของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ว่า “เขาทั้งหลายจะไม่โอตครวญอาลัยเขาว่า ‘อนิจจา พี่ชายเอ๋ย’ หรือ ‘อนิจจา พี่สาวเอ๋ย’ เขาทั้งหลายจะไม่โอตครวญอาลัยเขาว่า ‘อนิจจา พระองค์ท่าน’ หรือ ‘อนิจจา ความสง่างามของพระองค์ท่าน’ ท่านจะถูกฝังไว้อย่างฝังลา คือถูกลากไปโยนทิ้งไว้ข้างนอกประตูเมืองเยรูซาเล็ม” (ยรม. 22:17-19)

เมื่อเยโฮยาคิมเสียชีวิต เยโฮยาคินบุตรชายของเขาก็ขึ้นครองราชย์แทน อย่างไรก็ตาม การครองราชย์ของเขาก็กินเวลาเพียงสามเดือนเท่านั้น และเขาทำสิ่งที่ชั่วร้ายและอธรรมในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า: “เยโฮยาคินมีพระชนมายุสิบแปดพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสามเดือน พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เนหุซทาบุตรสาวของเอลนาธันชาวเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามทุกสิ่งซึ่งราชบิดาของพระองค์ทรงกระทำ คราวนั้นข้าราชการของเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนยกขึ้นมายังกรุงเยรูซาเล็มล้อมกรุงไว้ และเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนเสด็จมาที่เมืองนั้น ขณะเมื่อข้าราชการของพระองค์ยังล้อมเมืองอยู่ และเย

โยฮาคินกษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงมอบพระองค์แด่กษัตริย์แห่งบาบิโลน พระองค์เอง และพระมารดาของพระองค์ และข้าราชการของพระองค์ และเจ้านายของพระองค์ และข้าราชการสำนักของพระองค์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนจับพระองค์เป็นนักโทษในปีที่แปดแห่งรัชกาลของพระองค์ ได้ขนเอาบรรดาทรัพย์สินในพระนิเวศของพระเยโฮวาวาห์ และทรัพย์สินในสำนักพระราชวัง และตัดบรรดาเครื่องใช้ทองคำเป็นชิ้นๆ ซึ่งซาโลมอนกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงสร้างไว้ในพระวิหารของพระเยโฮวาวาห์ ดังที่พระเยโฮวาวาห์ตรัสไว้ก่อนแล้ว พระองค์ทรงกวาดชาวเยรูซาเล็มไปหมด ทั้งเจ้านายทั้งปวง และทแกล้วทหารทั้งหมด เป็นเชลยหนึ่งหมื่นคน มีช่างฝีมือและช่างเหล็กทั้งหมด ไม่มีผู้ใดเหลือนอกจากประชาชนที่จนที่สุดแห่งแผ่นดิน และพระองค์นำเยโฮยาคินไปยังบาบิโลน ทั้งพระชนนี บรรดาพระมเหสี ข้าราชการสำนักของพระองค์ และบุคคลชั้นหัวหน้าของแผ่นดิน พระองค์จับเป็นเชลยจากกรุงเยรูซาเล็มถึงบาบิโลน และกษัตริย์แห่งบาบิโลนทรงนำเชลยมายังบาบิโลน คือทแกล้วทหารทั้งหมดเจ็ดพันคน และช่างฝีมือและช่างเหล็กหนึ่งพัน ทุกคนแข็งแรง และเหมาะสำหรับการรบ” (2 พงศ์กษัตริย์ 24:8-16)

บ่อยครั้งนี้ถูกเรียกว่าเป็น “การตกเป็นเชลยนั้น” เพราะเหตุจำนวนมหาศาลนั้น – และลักษณะเฉพาะตัวนั้น – ของคนเหล่านั้นที่ถูกกวาดต้อนไป อย่างไรก็ตาม การตกเป็นเชลย *นานเจ็ดสิบปี* นั้นก็เริ่มต้นในปี 606 ก่อน ค.ศ. และสิ้นสุดลงตอนที่บาบิโลนล่มสลายเมื่อกษัตริย์ไซรัสเริ่มครองราชย์ เขาเป็นผู้ที่ออกพระราชกฤษฎีกานั้น (ในปี 536 ก่อน ค.ศ.) ให้พวกเขากลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

ก่อนที่เนบูคัดเนสซาร์เดินทางไปยังบาบิโลนพร้อมกับเหล่าเชลยของเขา เขาก็ตั้งลุงของเยโฮยาคินให้เป็นกษัตริย์และเปลี่ยนชื่อของเขาจากมัถธานียาห์เป็นเศเดคียาห์ แต่เศเดคียาห์กระทำการที่ชั่วร้ายและอธรรมในสายพระเนตรของพระเยโฮวาวาห์และกบฏต่อกษัตริย์แห่งบาบิโลนด้วย ด้วยเหตุนี้ในปีที่เก้าแห่งรัชกาลของเศเดคียาห์ เนบูคัดเนสซาร์จึงล้อมกรุงเยรูซาเล็มอีกครั้ง และยึดมันได้หลังจากการสู้รบนานสองปี

ณ เวลานั้นเขาทำลายพระวิหารและกรุงนั้นและนับแต่เวลานั้นเป็นต้นมาชนชาติยิวก็ไม่มีตัวตนใน *ฐานะประชาชาติ* หนึ่งอีกต่อไป: “และกษัตริย์แห่งบาบิโลนตั้งมัถธานียาห์ปิตุลาของเยโฮยาคินเป็นกษัตริย์แทนพระองค์ และเปลี่ยนพระนามว่าเศเดคียาห์ เศเดคียาห์มีพระชนมายุยี่สิบเอ็ดพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า ฮามูทาลบุตรสาวของเยเรมีย์ชาวลิบนาห์ และพระองค์ทรงกระทำการที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาวาห์ ตามทุกสิ่งซึ่งเยโฮยาคิมทรงกระทำ เพราะว่าโดยพระพิโรธของพระเยโฮวาวาห์นั้นเหตุการณ์มาถึงขีด ที่พระองค์ทรงเหวี่ยงเยรูซาเล็มและยูดาห์ไปให้พ้นพระพักตร์พระองค์ และเศเดคียาห์ได้กบฏต่อกษัตริย์แห่งบาบิโลน” (2 พงศ์กษัตริย์ 24:17-20) โปรดศศึกษา 2 พงศ์กษัตริย์ 25:1-21 ด้วย

กรุงเยรูซาเล็มและแผ่นดินนั้นถูกทิ้งให้อยู่ในสภาพร้างเปล่านานเจ็ดสิบปี ดังที่ถูกพยากรณ์ไว้โดย “ศาสดาพยากรณ์ร่ำไห้” เยเรมีย์: “แผ่นดินนี้ทั้งสิ้นจะเป็นที่รกร้างและที่น้ำตกตะลึง และประชาชาติเหล่านี้จะปรนนิบัติกษัตริย์กรุงบาบิโลนอยู่เจ็ดสิบปี” (ยรม. 25:11) การขึ้นเป็นกษัตริย์ของเนบูคัดเนสซาร์เป็นจุดเริ่มต้นของ “เวลาของคนต่างชาติ”

ข้อ 3-7: “แล้วกษัตริย์นั้นก็ทรงบัญชาให้อัซเปเนสหัวหน้าขันทีของพระองค์ท่าน ให้นำคนอิสราเอลบางคน ทั้งเชื้อพระวงศ์และเชื้อสายของเจ้านาย พวกหนุ่มๆที่ปราศจากตำหนิ มีรูปร่างงามและเชี่ยวชาญในสรรพปัญญา กอปรด้วยความรู้และเข้าใจในสรรพวิทยา กับสามารถที่จะรับราชการในพระราชวัง และทรงให้สอนวิชาและภาษาของคนเคลเดียให้เขาทั้งหลาย กษัตริย์ทรงให้นำอาหารสูงซึ่งกษัตริย์เสวย และเหล้าองุ่นซึ่งพระองค์ท่านดื่มให้แก่เขาเหล่านั้นตามกำหนดทุกวัน ทรงให้เขาทั้งหลายรับการเลี้ยงดูอยู่สามปี เมื่อครบกำหนดเวลานั้นแล้วทรงให้เขาเข้ารับใช้ต่อพระพักตร์กษัตริย์ ในบรรดาคนยูดาห์นั้นมีดาเนียล ฮานันยาห์ มิชาเอล และอาซารียาห์ และท่านหัวหน้าขันทีจึงตั้งชื่อให้ใหม่ ดาเนียลนั้นให้เรียกว่าเบลเทชซซาร์ ฮานันยาห์เรียกว่าซดรัค มิชาเอลเรียกว่าเมซาค และอาซารียาห์เรียกว่าเอเบดเนโก”

ข้อเหล่านี้ให้ชื่อของเชลยบางคนเหล่านั้นที่เป็นเชื้อพระวงศ์ซึ่งถูกกวาดต้อนไปอยู่ในบาบิโลน อิชยาห์ขณะกราบทูลต่อกษัตริย์เฮเซคียาห์กล่าวว่า “ขอทรงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์จอมโยธา ดุเถิด วันเวลากำลังย่างเข้ามา เมื่อสรรพสิ่งทั้งสิ้นในวังของเจ้า และสิ่งซึ่งบรรพบุรุษของเจ้าได้สะสมจนถึงทุกวันนี้จะต้องถูกเอาไปยังบาบิโลน จะไม่มีสิ่งใดเหลือเลย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ และลูกบางคนซึ่งถือกำเนิดจากเจ้า ผู้ซึ่งเกิดมาแก่เจ้าจะถูกนำเอาไป และเขาจะเป็นขันทีในวังของกษัตริย์แห่งบาบิโลน” (อสย. 39:5-7)

จากพระคำตอนนี้เราเรียนรู้ว่าดาเนียล ซดรัค เมซาคและเอเบดเนโกเป็นเชื้อพระวงศ์ คือเป็นลูกหลานของกษัตริย์เฮเซคียาห์ และว่าพวกเขาถูกทำให้เป็นขันทีในวังของเนบูคัดเนสซาร์ พวกเขาถูกให้อยู่ภายใต้การดูแลของหัวหน้าของพวกขันทีผู้ซึ่งมีหน้าที่ดูแลพวกเขาเป็นเวลาสามปี และเป็นผู้ที่เปลี่ยนชื่อของพวกเขาเช่นกัน

ชื่อของดาเนียลซึ่งมีความหมายว่า “พระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษาของข้าพเจ้า” ถูกเปลี่ยนเป็น *เบลเทชซซาร์* ซึ่งเป็นชื่อของคนนับถือรูปเคารพที่มีความหมายว่า “ผู้ซึ่งเบลโปรดปราน” ชื่อของฮานันยาห์ซึ่งมีความหมายว่า “ผู้เป็นที่รักของพระเยโฮวาห์” ถูกเปลี่ยนเป็น *ซดรัค* ซึ่งมีความหมายว่า “ลูกส่งสว่างโดยเทพสุริยะ” ชื่อของมิชาเอลซึ่งมีความหมายว่า “ผู้เป็นเหมือนพระเจ้า” ถูกเปลี่ยนเป็น *เมซาค* ซึ่งเป็นชื่อของคนนับถือรูปเคารพที่มีความหมายว่า “ผู้เป็นเหมือนพระวินัส” ชื่อของอาซารียาห์ซึ่งมีความหมายว่า “พระเยโฮวาห์ทรงเป็นความช่วยเหลือของข้าพเจ้า” ถูกเปลี่ยนเป็น *เอเบดเนโก* ซึ่งเป็นชื่อของคนนับถือรูปเคารพที่มีความหมายว่า “ผู้รับใช้ของเนโก”

ดูเผินๆการเปลี่ยนชื่อเหล่านี้ อาจไม่มีความหมายมากนักสำหรับคนที่อ่านพระวจนะของพระเจ้าแบบผ่านไปๆ แต่คนเหล่านั้นที่มีความคิดอยู่ฝ่ายวิญญาณจะตระหนักว่ามันเป็นอุบายของพญามารที่จะค่อยๆดึงคนหนุ่มเหล่านี้ให้ห่างไกลจากแผ่นดินของพวกเขา ศาสนาของพวกเขา และพระเจ้าของพวกเขา และเพื่อนำพวกเขาให้ค่อยๆปรับตัวเข้ากับศาสนาและนิสัยต่างๆของคนต่างชาติที่นับถือรูปเคารพที่พวกเขาจะอาศัยอยู่ท่ามกลางคนเหล่านั้นในอีกหลายเดือนและหลายปีข้างหน้า แต่การเปลี่ยนชื่อของคนๆหนึ่งก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของคนๆนั้น คนหนุ่มเหล่านี้มีอุปนิสัยแบบคริสเตียน พวกเขาได้หยั่งรากและมีพื้นฐานมั่นคงในความเชื่อนั้นแห่งบรรพบุรุษของพวกเขา และพวกเขาจะไม่ถูกนำไปสู่การปฏิบัติสิ่งต่างๆตามอย่างคนต่างชาติที่นับถือรูปเคารพ

ในตอนต้นของการศึกษานี้ผมได้กล่าวไปแล้วว่าดาเนียลและโยเซฟเป็นแฝดสยามในส่วนของความบริสุทธิ์ มีความคล้ายคลึงกันอย่างมากระหว่างชายสองคนนี้ในประสบการณ์ของพวกเขากับพระเจ้าและกับศัตรูนั้น คือพญามาร... โยเซฟและประสบการณ์ต่างๆของเขาในอียิปต์ ดาเนียลและประสบการณ์ต่างๆของเขาในบาบิโลน พวกเขาทั้งคู่เป็นชาวฮีบรู ทั้งคู่เป็นนักโทษในแผ่นดินต่างแดนท่ามกลางคนต่างชาติ ทั้งคู่เป็นนักฝัน ทั้งคู่เข้าใจและบอกคำแก้ฝันได้ ทั้งคู่เผชิญกับการทดสอบด้านศีลธรรมอันหนักหน่วง – และทั้งคู่ได้ชัยชนะ!

โยเซฟถูกจับไปอยู่ในบ้านของโปทิฟาร์ (ปฐมกาล บทที่ 39) ดาเนียลถูกจับไปอยู่ในวังของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์และเจอกับทุกสิ่งทุกอย่างในวังของกษัตริย์ผู้นับถือรูปเคารพองค์นี้ ทั้งคู่เป็นคนหนุ่ม ซึ่งทำให้การถูกทดลองของพวกเขาสาหัสเป็นพิเศษ เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ส่วนใหญ่เชื่อว่าทั้งดาเนียลและโยเซฟมีอายุประมาณยี่สิบปีตอนที่พวกเขาถูกจับไปเป็นเชลย และพวกเราที่ได้ศึกษาชีวิตของพวกเขา ก็รู้ว่าพวกเขาปฏิเสธที่จะยอมยอมแม้เพียงนิดเดียว พวกเขาปฏิเสธที่จะทิ้งความเชื่อของตนและพระเจ้าของตน

ชายหนุ่มทั้งสองคนนี้พิสูจน์แล้วว่าเป็นพระพรใหญ่ยิ่งแก่บ้านเหล่านั้นที่พวกเขาอาศัยอยู่ และเพราะการทุ่มเทของพวกเขาคือพระเจ้า เพราะอุปนิสัยของพวกเขาและความสามารถต่างๆอันผิดธรรมดาของพวกเขา ทั้งคู่จึงถูกเลื่อนขั้นสู่ตำแหน่งที่มีอำนาจ เกียรติยศและสง่าราศี เคล็ดลับแห่งความสำเร็จและพระพรเหล่านั้นในชีวิตของโยเซฟและดาเนียลคือ ความจงรักภักดีของพวกเขาต่อพระเจ้าของพวกเขา – พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเขา คือพระเจ้าที่พวกเขารู้จักเป็นการส่วนตัว

สิ่งแรกที่ซาตานได้กระทำในความพยายามของมันที่จะนำดาเนียลและเพื่อนๆของเขาให้หลงไปคือทำให้พวกเขาถูกสั่งให้กินอาหารจากโต๊ะของกษัตริย์และดื่มเหล้าองุ่นจากห้องเก็บไวน์ของกษัตริย์: “กษัตริย์ทรงให้นำอาหารสูงซึ่งกษัตริย์เสวย และเหล้าองุ่นซึ่งพระองค์ท่านดื่มให้แก่เขาเหล่านั้นตามกำหนดทุกวัน ทรงให้เขาทั้งหลายรับบริการเลี้ยงดูอยู่สามปี เมื่อครบกำหนดเวลานั้นแล้วทรงให้เขารับใช้ต่อพระพักตร์กษัตริย์”

สำหรับคนหนุ่มทั่วไป การทดลองเช่นนั้นในวังของกษัตริย์ก็คงน่าดึงดูดสุดๆ ธรรมชาติฝ่ายเนื้อหนังย่อมอยากได้ความเป็นที่นิยมชมชอบและวัตถุสิ่งของเหล่านั้นที่เงินซื้อได้ ดาเนียลและเพื่อนๆของเขาแม้เป็นนักโทษก็ได้รับการยกย่องให้รับตำแหน่งอันทรงเกียรติที่สุด – พวกเขาได้รับเชิญให้นั่งที่โต๊ะของกษัตริย์ จากพวกเชลยคนอื่นๆที่เหลือทั้งหมด พวกเขาได้รับการคัดเลือกให้ใช้ชีวิตของตนในราชสำนักของกษัตริย์ โดยเพลิดเพลินกับความสุขสบายและความหรูหราที่มีแต่กษัตริย์องค์หนึ่งเท่านั้นจะสามารถจัดทำให้ได้

พวกเขาจะหาข้ออ้างมากมายก็ได้ที่จะยอมจำนนต่อบัญชาของกษัตริย์ พวกเขาอาจพิจารณาข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาเป็นเชลย และเพราะเหตุนี้พวกเขาจึงไม่มีทางเลือกนอกจากเชื่อฟังคนเหล่านั้นที่จับพวกเขาเข้ามาในฐานะนักโทษแห่งประเทศนั้น พวกเขาก็จะถูกบังคับให้ปฏิบัติตามธรรมเนียมต่างๆของคนต่างชาติหรือสูญเสียความโปรดปรานของกษัตริย์ไป พวกเขาอาจสูญเสียการเลี้ยงดูของตน – หรือกระทั่งชีวิตของพวกเขาเองด้วย แต่ถ้าซาตานใส่ข้อเสนอแนะเหล่านี้เข้าไปในความคิดของชายหนุ่มชาวฮีบรูสี่คนนี้ ข้อเสนอแนะเหล่านี้ก็ไม่ถูกยอมให้อยู่ในความคิดของพวกเขาจนพอที่จะกลายเป็นจริงได้

ข้อโต้แย้งที่แข็งแกร่งที่สุดของพวกเขาอาจเป็น: **พวกเราไม่ต้องรับผิดชอบสำหรับการพิพากษาที่ได้ตกแก่พวกเราแล้ว** พวกเราไม่ได้กระทำบาปนั้น พวกเรากำลังทนทุกข์เพราะความบาปของเหล่าบรรพบุรุษของ

พวกเรา และพระเจ้าจะไม่ทรงให้**พวกเรา**ต้องรับผิดชอบ ดังนั้นพวกเราจะยอมจำนนต่อกษัตริย์และตักตวงประโยชน์จากการทำเช่นนั้น” แต่พวกเขาก็ไม่ได้ใช้ข้อโต้แย้งนั้นเลย พวกเขาเผชิญหน้ากับถ้ำสิงโต พวกเขาเผชิญหน้ากับเตาไฟอันร้อนแรง พวกเขาเผชิญหน้ากับคำวิพากษ์วิจารณ์และคำเหยียดหยาม – แต่พวกเขาไม่ได้ยอมจำนนต่อกษัตริย์และอ้อมขอมความเชื่อของตน

พวกเขาอาจกล่าวได้ว่า “ถึงอย่างไรเสีย การรับประทานอาหารของกษัตริย์จะบาปหนักเท่าไรกัน? และถ้าพวกเรากินดื่มแค่พอกพอกปากหอมคอ มันจะเลวร้ายสักเท่าไรกันเกี่ยวกับการดื่มเหล้าของกษัตริย์แค่นี้หน่อย?” ปัจจุบันนักศาสนศาสตร์อายุน้อยทั้งหลายถูกสอนว่าพวกเขาควร**ปรองดองกัน** คำแนะนำสมัยใหม่ที่ถูกให้แก่เหล่าคนหนุ่มในตำแหน่งของดาเนียล, ชัดรัก, เมซาค และเอเบดเนโกลจงจะเป็น “เข้ามามีส่วนร่วมสิ! จงนั่งที่โต๊ะของกษัตริย์ รับประทานเนื้อของพระองค์ จิบเหล้าองุ่นของพระองค์ **พวกเจ้าอาจชนะใจพระองค์ก็ได้นะ**” แต่ขอบคุณพระเจ้าที่คนหนุ่มเหล่านี้ได้มีพวกอาจารย์สมัยใหม่ในโรงเรียนสอนศาสนศาสตร์มาแนะนำพวกเขา พวกเขามีพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเขาและพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์!

พวกเขา**รู้ว่า**เนื้อสัตว์บนโต๊ะของกษัตริย์บางครั้งก็เป็นเนื้อสัตว์ที่ถูกห้ามอย่างเข้มงวดโดยพระราชบัญญัติแห่งพระเจ้าของพวกเขา พวกเขา**รู้ว่า**กษัตริย์จะให้รับประทานเนื้อหมู หรือเนื้อสัตว์ที่เลือดของมันมิได้ถูกเอาออกไป พวกเขา**รู้ว่า**พระองค์จะให้รับประทานเนื้อสัตว์ที่ถูกนำไปถวายรูปเคารพมาก่อนแล้ว และการรับประทานเนื้อสัตว์เช่นนั้นจะขัดต่อบัญญัติต่างๆของพระเยโฮวาห์:

“บรรดาสัตว์ที่แยกกีบและมีกีบผ่าและสัตว์เคี้ยวเอื้อง **เจ้ารับประทานได้...หมูเพราะมันเป็นสัตว์แยกกีบและมีกีบผ่าแต่ไม่เคี้ยวเอื้อง** จึงเป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า **อย่ารับประทานเนื้อของสัตว์เหล่านี้เลย** และเจ้าอย่าแตะต้องซากของมัน มันเป็นของมลทินแก่เจ้า **สัตว์ที่อยู่ในน้ำทั้งหมดเหล่านี้เจ้ารับประทานได้** ของทุกอย่างซึ่งอยู่ในน้ำที่มีครีบและมีเกล็ด จะอยู่ในทะเลหรือในแม่น้ำก็ตาม **เจ้ารับประทานได้...อะไรก็ตามที่อยู่ในน้ำไม่มีครีบและเกล็ด** เป็นสิ่งที่พึงรังเกียจแก่เจ้า...เหล่านี้เป็นพระราชบัญญัติกล่าวถึงเรื่องสัตว์และนก และสิ่งมีชีวิตที่เคลื่อนไหวไปมาในน้ำ และสัตว์ทุกชนิดที่เลื้อยคลานบนแผ่นดิน **เพื่อให้สังเกตความแตกต่างระหว่างสิ่งที่เป็นมลทินและสิ่งที่ไม่เป็นมลทิน และระหว่างสัตว์ที่มีชีวิตรับประทานได้ และสัตว์มีชีวิตที่รับประทาน**ไม่ได้****” (ลนต. 11:3, 7-9, 12, 46 และ 47) คุณควรอ่านบทที่สิบเอ็ดทั้งบทของหนังสือเลวีนิติและทำความเข้าใจกับบัญญัติต่างๆของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่งซึ่งเกี่ยวข้องกับอาหารสำหรับประชาชนของพระองค์

“ถ้าผู้ใดก็ตามในวงศ์วานอิสราเอลหรือในพวกคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้ารับประทานเลือดในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง เราจะตั้งหน้าของเราต่อผู้รับประทานเลือดนั้น และจะตัดเขาออกเสียจากชนชาติของตน เพราะชีวิตของเนื้อหนังอยู่ในเลือด เราได้ให้เลือดแก่เจ้าเพื่อใช้บนแท่น เพื่อกระทำการลบมลทินบาปแห่งจิตวิญญาณของเจ้า เพราะเลือดเป็นที่ทำการลบมลทินบาปแห่งจิตวิญญาณ เพราะฉะนั้นเราจึงได้พูดกับคนอิสราเอลว่า ในพวกเจ้าอย่าให้คนใดรับประทานเลือดเลย หรือคนต่างด้าวผู้อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้าก็อย่ารับประทานเลือด คนอิสราเอลคนใดหรือคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้า ไปล่าสัตว์หรือนกเพื่อนำมารับประทานก็ให้หลังเลือดออกแล้วเอาฟันทกลบ เพราะชีวิตของเนื้อหนังทั้งปวงอยู่ในเลือด เลือดของสิ่งใดก็คือชีวิตของสิ่งนั้นเอง เพราะฉะนั้นเราจึงได้กล่าวแก่ลูกหลานอิสราเอลว่า **เจ้าอย่ารับประทานเลือดของเนื้อหนัง**

ใดๆเลย เพราะว่าชีวิตของเนื้อหนังทั้งปวงคือเลือดนั่นเอง ผู้ใดก็ตามรับประทานเลือดนั้นก็ต้องถูกตัดขาดเสีย” (ลกต. 17:10-14)

“ฉะนั้นเรื่องการกินอาหารที่เขาได้บูชาแก่รูปเคารพนั้น เรารู้อยู่แล้วว่ารูปนั้นไม่มีตัวมีตนเลยในโลก และพระเจ้าองค์อื่นไม่มี มีแต่พระเจ้าองค์เดียว...อาหารไม่เป็นเครื่องที่ทำให้พระเจ้าทรงโปรดปรานเรา ถ้าเรา กิน เราก็ไม่ได้อะไรเป็นพิเศษ ถ้าเราไม่กิน เราก็ไม่ขาดอะไร” (1 คร. 8:4 และ 8) จงอ่านบทที่แปดทั้งบทของ 1 โครินธ์

ดาเนียลรู้ว่าหากเขารับประทานเนื้อสัตว์ที่ถูกห้ามไว้โดยพระราชบัญญัติแห่งพระเจ้าของเขา เขาก็จะถูกทำให้เป็นมลทินในทางพิธี ด้วยเหตุนี้ จึงมีหนทางเดียวให้ปฏิบัติ: เขาและเพื่อนๆของเขาต้องละเว้นเสียจากอาหารและเครื่องดื่มเหล่านี้อย่างสิ้นเชิงไม่ว่าจะต้องแลกด้วยอะไรหรือเจอกับอะไรก็ตาม พวกเขาไม่สามารถ พวกเขาไม่ยอมรับประทานที่โต๊ะของกษัตริย์เด็ดขาด!

โดยส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าดาเนียลเป็นผู้นำของคนกลุ่มนั้นและเป็นผู้ที่เข้มแข็งที่สุดในสื่อนั้น ผมไม่สงสัยเลยว่าซัดรัก, เมซาค และเอเบตเนโกลคอยฟังเขาอย่างมาก ว่าพวกเขาเฝ้าดูทุกความเคลื่อนไหวของเขา และฟังทุกคำของเขา เหมือนกับที่เปาโลกล่าวหลายครั้งแก่ลูกๆของเขาในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “จงตามอย่างข้าพเจ้าเหมือนที่ข้าพเจ้าตามอย่างพระเยซู” ผมเชื่อว่าซัดรัก, เมซาค และเอเบตเนโกลทำตามอย่างดาเนียล เหมือนกับที่ดาเนียลดำเนินตามการทรงนำของพระเจ้าของเขา

ข้อ 8: “แต่ดาเนียลตั้งใจไว้ว่าจะไม่กระทำตัวให้เป็นมลทินด้วยอาหารสูงของกษัตริย์ หรือด้วยเหล้าองุ่นซึ่งพระองค์ดื่ม เพราะฉะนั้นเขาจึงขอหัวหน้าขันทีให้ยอมเขาที่ไม่กระทำตัวให้เป็นมลทิน”

เพราะรู้ว่าเขาต้องไม่ยอมจำนนต่อบัญชาของกษัตริย์ ดาเนียลจึง “ตั้งใจไว้” ว่าเขาจะไม่กระทำตัวให้เป็นมลทิน เขาไม่รู้ว่าจุดยืนของเขาจะทำให้เขาต้องเสียอะไรบ้าง แต่ผมแน่ใจว่าเขารู้ว่ามันอาจทำให้เขาต้องเสียชีวิตของตนได้อย่างง่ายดาย แต่วันที่ดาเนียลตั้งใจไว้ว่าเขาจะไม่รับประทานเนื้อสัตว์หรือดื่มเหล้าองุ่นของพระองค์ ก็เป็นวันมีชัย เป็นวันแห่งวิฤติในชีวิตของหนุ่มชาวฮีบรูผู้นี้ เมื่อเขายึดมั่นในจุดยืนของตนวันนั้น หนทางที่เหลือก็ไม่ยากที่จะวางแผนและปฏิบัติตามแล้ว

หากดาเนียลไม่ “ตั้งใจไว้ว่าจะไม่กระทำตัวให้เป็นมลทินด้วยอาหารสูงของกษัตริย์ หรือด้วยเหล้าองุ่นซึ่งพระองค์ดื่ม” ก็มีโอกาที่เราจะไม่มีความได้ยืนชื่อของเขาอีกเลย เป็นไปได้ว่าชื่อของเขาอาจไม่ถูกบันทึกไว้ในอีกข้อหนึ่งในห้องสมุดศักดิ์สิทธิ์แห่งพระวาระของพระเจ้าเลย

เช่นเดียวกับเปาโล ดาเนียลตั้งใจมั่นที่จะรับประทาน ดื่ม และทำสิ่งใดก็ตามที่เขาได้กระทำ “เพื่อถวายเกียรติพระเจ้า” ในความเชื่อฟังอันเต็มเปี่ยมต่อพระองค์ เขารู้จักข้อห้ามเหล่านั้นเกี่ยวกับอาหารที่สะอาดและไม่สะอาดซึ่งถูกบังคับใช้กับอิสราเอลชนชาติแห่งพันธสัญญา และเขาปฏิเสธที่จะกระทำตัวให้เป็นมลทิน แม้จะต้องแลกด้วยชีวิตของตนก็ตาม หนังสือดาเนียลอุดมไปด้วยบทเรียนและคำสั่งสอนต่างๆสำหรับผู้เชื่อทั้งหลายในปัจจุบัน เราต้องศึกษามันอย่างตั้งใจและเปี่ยมด้วยคำอธิษฐาน

ผมปรารถนาเหลือเกินที่ผู้เชื่อทั้งหลายในปัจจุบันจะกระทำเหมือนดาเนียล นั่นคือ ตั้งใจไว้ว่าจะเชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า แม้ว่าพวกเขาจะต้องเจอกับการข่มเหงก็ตาม แทนที่จะปรองดองกับพวกเสรีนิยม พวกสมัย

ใหม่ และนักศาสนาทั้งหลาย! ขอบพระคุณพระเจ้าที่ทุกคนไม่ได้ยอมจำนน หลายคนเต็มใจที่จะทนทุกข์ และหลายคนได้ตั้งใจไว้ว่าตนจะไม่กระทำตัวให้เป็นมลทินด้วยกระแสทางศาสนาต่างๆ แห่งยุคสมัย

แน่นอนว่าดาเนียลยืนหยัดอยู่ท่ามกลางเหล่าวีรบุรุษแห่งพระวาระของพระเจ้า ทั้งชีวิตของเขานั้นบริสุทธิ์ เชื่อฟังและได้รับพระพร ผมขอกล่าวซ้ำว่า: *วันมีชัยแห่งประสบการณ์ของเขากับพระเจ้าคือวันนั้นที่เขาตั้งใจไว้ว่าจะรักษาตัวให้สะอาดและแยกออก* – และเขาทำเช่นนั้นภายใต้สถานการณ์ต่างๆ ที่ล่องใจเป็นที่สุดที่คนเราจะนึกได้! ทุกสิ่งดูเหมือนจะต่อสู้เขา จากมุมมองแบบมนุษย์เขาไม่อาจชนะได้เลย เขามีแต่จะเผชิญกับความสูญเสีย แต่พร้อมไปกับเมฆมืดรายล้อมอยู่รอบตัวเขา ดูเหมือนเขากำลังสู้ศึกที่มีแต่จะแพ้ เขาก็เผชิญหน้ามันทั้งหมดและตั้งใจไว้ว่าเขาจะไม่**แต่ต้อง**เนื้อสัตว์และเหล่าอ่งุ่นของกษัตริย์เลย

หนังสือดาเนียลเป็นหนังสือที่มีลักษณะเป็นคำพยากรณ์ แต่มันก็เป็นมากกว่านั้น: มันมีบทเรียนต่างๆ ที่มีค่าและสำคัญมากที่สุดในความเชื่อแบบคริสเตียนที่นำไปปฏิบัติได้จริงซึ่งสามารถถูกพบที่ไหนก็ได้ได้ในพระวาระของพระเจ้าทั้งเล่ม *วันนี้เหมือนที่ไม่เคยเป็นมาก่อนเราต้องเน้นย้ำความจำเป็นของการดำเนินชีวิตที่เชื่อฟัง* เต็มล้นด้วยพระวิญญาณและแยกออก โดยอุทิศตัวต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาและ**บำเหน็จ**สำหรับชีวิตเช่นนั้น ผมเชื่อว่าความจำเป็นที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในคริสตจักรทุกวันนี้คือความจำเป็นที่มนุษย์ทั้งหลาย ซึ่งถูกแยกตั้งไว้จำเพาะพระเจ้าเหมือนอย่างที่ดาเนียลถูกแยกตั้งไว้เมื่อเขาตั้งใจไว้ว่าเขาจะเชื่อฟังต่อพระเจ้าไม่ว่าตัวเขาเองจะต้องเสียอะไรก็ตาม

ข้อความของพระเจ้าถึงคริสตจักรวันนี้ร้องออกมาว่า “จงออกมาจากท่ามกลางคนเหล่านั้นและเจ้าทั้งหลายจงแยกออก องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าตรัสดังนี้ และอย่า**แต่ต้อง**สิ่งซึ่งไม่สะอาด!” เปาโลกล่าวแก่ชาวเอเฟซัสเหล่านั้นว่า: “อย่าเข้าส่วนกับกิจการของความมืดอันไร้ผล แต่จงติเตียนกิจการเหล่านั้นดีกว่า” ผู้รับใช้ทั้งหลายต้องใช้พระคำข้อนี้บ่อยๆ และป่าวร้องคำเตือนอันจริงจังนี้เหมือนอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

หลายครั้งนักเทศน์ทั้งหลายพลาดคำสอนต่างๆ ที่นำไปใช้ได้จริงของพระคัมภีร์ขณะที่รับมือกับการตีความคำพยากรณ์ เหล่านักศาสนศาสตร์ที่ชอบถกเถียงเรื่องยิบย่อย เหล่าผู้เชี่ยวชาญในเรื่องคำพยากรณ์ ได้ใช้เวลาอันมีค่าหลายชั่วโมงและเงินมากมายขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาไปกับการพยายามที่จะให้ความกระจ่างแก่ฝูงชนเกี่ยวกับสัญลักษณ์และวัตถุบางอย่างในพระคัมภีร์ แต่คนเดียวกันเหล่านี้ก็ยื่นข่าฝ้ายวิญญาณพอกๆ กับก้อนน้ำแข็งและตายแล้วฝ้ายวิญญาณพอกๆ กับรังนกของปีก่อน – และว่างเปล่าพอกๆ กันด้วย! ขณะที่ถกเถียงเรื่องยิบย่อยเกี่ยวกับว่าใครจะเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ หรืออะไรอาจเป็นความหมายของนิ้วเท้าทั้งสิบนั้นของปฏิมากรของเนบูคัดเนสซาร์ พวกเขาที่พลาดบทเรียนต่างๆ ที่นำไปใช้ได้จริงซึ่งมีอยู่ในคำพยากรณ์เหล่านั้นของหนังสือดาเนียลและหนังสือวิวรณ์ ผมเชื่อในคำพยากรณ์ ผมเทศนาและสอนคำพยากรณ์ – แต่ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องสอนผู้คนเกี่ยวกับความจริงต่างๆ ด้านคำพยากรณ์ของพระคัมภีร์หากพวกเขาไม่ประพฤติกว้างขอบธรรมและความเชื่อแบบคริสเตียนที่นำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวันของพวกเขา

แน่นอนว่าเราต้องเทศนาหลักคำสอนและเราต้องเทศนาคำพยากรณ์ แต่เราต้องไม่กล้าเพิกเฉยหลักคำสอนต่างๆ ที่นำไปใช้ได้จริงของการอยู่ฝ้ายวิญญาณ ความบริสุทธิ์และการแยกออกส่วนบุคคล ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราให้หลีกเลี่ยงการเทศนาคำเทศนาต่างๆ ที่ว่างเปล่าขณะที่เหล่าคนบาปตกนรกเป็นว่าเล่นนับพันๆ คน

และคริสเตียนทั้งหลายที่ตื่นเต้นเกี่ยวกับละครสัตว์หรืองานรื่นเริงประจำเขตมากกว่าที่พวกเขาตื่นเต้นเกี่ยวกับงานฟื้นฟูของคริสตจักร! เราทั้งหลายที่เป็นผู้รับใช้ต้องได้รับการเลี้ยงดูก่อนที่เราจะสามารถเลี้ยงดูผู้อื่นได้ เราต้องเห็นความสว่างนั้นก่อนที่เราจะสามารถชี้ผู้อื่นให้ไปยังความสว่างนั้นได้ เราต้องสะอาดก่อนที่เราจะสามารถกล่าวคำเทศนาที่จะทำให้ผู้อื่นกลายเป็นคนที่สะอาด บริสุทธิ์ และถูกชำระแยกตั้งไว้ได้

มันเป็นข้อเท็จจริงหนึ่งที่ศักดิ์สิทธิ์ที่ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ทรงเปิดเผยสิ่งลึกลับต่างๆของพระเจ้า และพระองค์จะไม่ทรงเปิดเผยประตูแห่งความจริงและเปิดเผยพระวจนะอันมีค่าประเสริฐของพระเจ้าแก่คนทั้งหลายที่ถูกความบาปทำให้เป็นมลทินไป ไม่มีคริสตจักรใดจะไต่สูงขึ้นในฝ่ายวิญญาณได้หรือลงลึกมากขึ้นในความจริงต่างๆที่ถูกเปิดเผยในพระคัมภีร์ได้มากกว่าที่ศิษยาภิบาลของพวกเขาแนะนำพวกเขา

ดาเนียลเป็นคนหนุ่มที่พิเศษมากๆคนหนึ่ง เป็นผู้ที่มื่อป็นิสัย เขา “ตั้งใจไว้” และไม่มี ความอ่อนแอในการตัดสินใจของเขาเลย ด้วยสิ้นสุดใจของเขาๆปฏิญาณว่าเขาจะไม่ทำ – และเขาก็ไม่ได้ทำจริงๆ! กระนั้นเขาก็ไม่ได้พูดกับหัวหน้าชั้นที่อย่างโอหังหรือสั่งสอน เขาไม่ได้กล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะไม่มีส่วนในงานเลี้ยงมีนเมาของพวกท่านเลย!” หากเขาทำแบบนั้น เขาก็คงไม่เป็นที่โปรดปรานของหัวหน้าชั้นที่เป็นแน่ พระเจ้าทรงใส่จิตใจที่ถูกต้องไว้ในใจของดาเนียลและประทานคำพูดที่ถูกต้องแก่เขาเพื่อแจ้งให้ทราบคำขอของเขา แทนที่จะสั่งหรือเรียกร้องด้วยคำพูดที่ดูธรรมะธรรมโมและการแสดงทัศนคติทางศาสนาแบบใหญ่โต ดาเนียล “ขอหัวหน้าชั้นที่ยอมรับเขาที่ไม่กระทำตัวให้เป็นมลทิน” พระเจ้าทรงให้เกียรติความจงรักภักดีของเขาโดยทรงจัดเตรียมใจของชั้นที่ผู้นี้ล่วงหน้า เพราะว่าชั้นที่ผู้นี้ให้คำตอบที่สุภาพและเห็นอกเห็นใจแก่เขา

ดาเนียลอาจหาข้อพระคัมภีร์มาสักข้อและเทศนาคำเทศนายาวหนึ่งชั่วโมงแก่ชายผู้นี้ก็ได้ เขาอาจตีเตียนรูปเคารพและทัศนคติทางศาสนาเหล่านั้นของคนบาบิโลนก็ได้ เขาอาจเทศนายาวนานและเสียงดังเกี่ยวกับการกบฏของคนเหล่านั้นต่อพระเยโฮวาห์ก็ได้ แต่เขาก็ไม่ได้ทำ เขาแค่ขอร้องชั้นที่ผู้นั้นให้อนุญาตให้เขาได้เลือกอาหารที่เขาจะรับประทานเองและไม่ถูกบังคับให้ต้องรับประทานเนื้อสัตว์ของกษัตริย์และดื่มเหล้าองุ่นของพระองค์

ข้อ 9 และ 10: “และพระเจ้าทรงให้หัวหน้าชั้นที่ชอบและเวทนาดาเนียล และหัวหน้าชั้นที่จึงกล่าวแก่ดาเนียลว่า “ข้าเกรงว่ากษัตริย์เจ้านายของข้าผู้ทรงกำหนดอาหารและเครื่องดื่มของเจ้า ทอดพระเนตรเห็นว่าพวกเจ้ามีหน้าชูชิตกว่าบรรดาคนหนุ่มๆอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน เจ้าก็จะกระทำให้ศิระของข้าเข้าสู่อันตรายเพราะกษัตริย์”

พระเจ้าทรงดูแลคนของพระองค์ พระเจ้าแห่งอิสราเอลไม่ทรงเคลิ้มหรือม่อหยลกลับไป และหากพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใครจะต่อสู้เราได้? ท่านผู้เชื่อที่รัก คุณและพระเจ้าเป็นฝ่ายที่มีจำนวนมากกว่าฝูงชนใดๆทั้งนั้น – รวมถึงกษัตริย์ทั้งหลายด้วย! พระเจ้าทรงนำดาเนียลให้เป็นที่ “ชอบและเวทนา” แก่ชายผู้นั้นที่มีหน้าที่ดูแลเขา ชั้นที่ผู้นั้นไม่ต้องใช้เวลาานเลยที่จะมองเห็นบางสิ่งในตัวดาเนียลที่แตกต่างจากคนอื่น และพร้อมกับพระเจ้าที่ทรงทำงานในใจของเขา จิตใจที่อ่อนหวาน (กระนั้นก็เป็นความมุ่งมั่นอันลึกซึ้ง) ของดาเนียลทำให้เขาชอบใจ และเขาก็เต็มใจที่จะใช้เหตุผลกับดาเนียล

หัวหน้าชั้นที่กล่าวว่า “ข้าเกรงว่ากษัตริย์เจ้านายของข้าผู้ทรงกำหนดอาหารและเครื่องดื่มของเจ้า” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “ดาเนียล นี่ไม่ใช่ความคิดของข้านะ ข้าแค่กำลังทำสิ่งที่ข้าถูกสั่งให้ทำ – และข้าก็ขอสารภาพว่าข้ากลัวกษัตริย์ สมมติว่าเมื่อพวกเขาไปยืนอยู่ต่อพระพักตร์กษัตริย์ ใบหน้าของพวกเขาจะแยกว่าใบหน้าของคนอื่นๆที่อยู่รอบๆเดียวกับพวกเขา แล้วพวกเขาก็จะกระทำให้ศีรษะของข้าเข้าสู่อันตรายเพราะกษัตริย์! ข้าอาจเสียชีวิตได้นะ”

“คำตอบที่อ่อนหวานผันแปรความกริ้วโกรธไปเสีย” ดาเนียลได้เสนอคำขอของตนไปแล้วอย่างถ่อมใจ และในความกรุณาที่พระเจ้าได้ทรงใส่ไว้ในใจของเขา หัวหน้าชั้นที่จึงมีข้อโต้แย้งที่มีเหตุผลที่จะนำเสนอต่อดาเนียล และเขาก็พูดโดยปราศจากความเดือดดาลหรือการออกคำสั่ง อีกครั้งดาเนียลอาจตอบกลับไปได้ว่า “ข้าจะสนอะไรเกี่ยวกับศีรษะของท่านเล่า? สมมติว่าท่านต้องโดนประหารชีวิตจริงๆ ข้าจะไม่ทำให้พระเจ้าของข้าเสียเกียรติเพียงเพื่อจะช่วยให้คุณไม่ให้ถูกตัดศีรษะหรอก!” แต่ดาเนียลก็ไม่ได้กล่าวเช่นนั้นเลย

ข้อ 11-14: “แล้วดาเนียลจึงกล่าวแก่มหาดเล็กผู้ทำหน้าที่กำหนดให้ดูแดดาเนียล ฮานันยาห์ มิชาเอล และอาซาริยาห์ ว่า “ขอท่านจงทดลองผู้รับใช้ของท่านสักสิบวัน ขอให้เขานำผักมาให้เรากินและน้ำมาให้เราดื่ม แล้วให้ท่านตรวจดูหน้าตาของเราทั้งหลายเบื้องหน้าท่านและตรวจดูหน้าตาของบรรดาอนุชนผู้รับประทานอาหารสูงของกษัตริย์ และเมื่อท่านเห็นอย่างไรแล้วจงกระทำแก่ผู้รับใช้ของท่านอย่างนั้นเถิด” เขาก็ยอมทำตามคนเหล่านั้นในเรื่องนี้และทดลองเขาอยู่สิบวัน”

ข้อเสนอแนะของดาเนียลเป็นการทดสอบที่ยุติธรรมดี เขาไม่ยอมทำให้หัวหน้าชั้นที่ต้องเดือดร้อนกับกษัตริย์และทำให้เขาต้องถูกประหารชีวิต ดังนั้นเขาจึงเสนอที่จะทำงานกับชั้นที่ในแบบที่น่าพอใจและเสนอแนะให้เขาและเพื่อนๆของเขาได้รับอนุญาตให้รับประทานอาหารที่พวกเขาเลือกโดยทดลองเป็นเวลาสิบวัน: “แล้วให้ท่านตรวจดูหน้าตาของเราทั้งหลายเบื้องหน้าท่านและตรวจดูหน้าตาของบรรดาอนุชนผู้รับประทานอาหารสูงของกษัตริย์ และเมื่อท่านเห็นอย่างไรแล้วจงกระทำแก่ผู้รับใช้ของท่านอย่างนั้นเถิด” ในการตอบสนองต่อข้อเสนอแนะนี้ เมลซาร์มหาดเล็กจึงยินยอมที่จะอนุญาตให้ดาเนียลและเพื่อนๆของเขารับประทานผักและน้ำเป็นเวลาสิบวัน

“ผัก” หมายถึง “บางสิ่งที่ถูกหว่าน ซึ่งหลักๆแล้วสื่อถึงผักโดยทั่วไปและโดยเฉพาะเจาะจงมากกว่าหมายถึงเมล็ดต่างๆที่รับประทานได้ซึ่งถูกปลูก เช่น ถั่วเลนทิล ถั่วฝักยาว ถั่วเหลือง ถั่วลิ้นเต่า และถั่วประเภทเดียวกัน” (Unger’s Bible Dictionary) ดาเนียลกำลังขอรับประทานอาหารที่เรียบง่ายในวังของกษัตริย์! เขาไม่ได้เป็นมังสวิรัตเพราะเขาคิดว่ามันเป็นความบาปที่จะรับประทานเนื้อสัตว์ เพราะว่าเนื้อบางชนิดก็ไม่บาปสำหรับคนฮีบรู อย่างไรก็ตาม บางศาสนาก็ขบเน้นข้อเท็จจริงที่ว่าดาเนียลปฏิเสธที่จะรับประทานเนื้อสัตว์ของกษัตริย์ และพวกเขาได้ใส่คำสอนที่ว่ามันเป็นความบาปที่จะรับประทานเนื้อสัตว์เอาไว้ในหลักคำสอนต่างๆของตน

คนเหล่านี้หลงประเด็นของดาเนียลบทที่ 1 ไปเลย คนฮีบรูไม่ได้ถูกห้ามมิให้รับประทานที่เป็นมลทินเหล่านี้เพราะว่าพวกมันไม่ดีที่จะรับประทาน – เพราะว่าหลังจากกลโกธาและยุคแห่งพระราชบัญญัติ ข้อห้ามนี้

ก็ถูกขจัดออกไปจากคริสตจักรแล้ว และพวกเราในปัจจุบันไม่ได้อยู่ภายใต้บัญญัติต่างๆด้านอาหารของพระราชบัญญัติแล้ว อ่านกิจการ 10:12-15

ดาเนียลไม่ได้เสนอคำขอของตนเพราะเห็นแก่อาหารที่รับประทานหรือเรื่องสุขภาพเพียงเท่านั้น แต่เพราะเหตุผลต่างๆฝ่ายวิญญาณและศีลธรรม เขารู้ว่ากษัตริย์จะให้นำมาวางบนโต๊ะซึ่งเนื้อสัตว์ต่างๆที่คนฮีบรูไม่อาจรับประทานได้โดยไม่ถูกทำให้เป็นมลทิน เขาไม่ได้ปฏิเสธเนื้อสัตว์ของกษัตริย์เพราะว่าเขาเป็นมังสวิรัตหรือเป็นคนคลั่งศาสนา แต่เพราะว่าเขาเป็นบุตรที่เชื่อฟังคนหนึ่งของพระเจ้า – และพระเจ้าได้ทรงห้ามไม่ให้รับประทานเนื้อสัตว์บางชนิดซึ่งถูกถือว่าเป็นสิ่งมลทินต่อประชาชนที่เลือกสรรของพระองค์

พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ทรงห้ามพวกเขาไม่ให้รับประทานอาหารที่ไม่สะอาดหรือปะปนกับประชาชาติอื่นๆ ซึ่งเป็นสัญญาณที่บ่งบอกถึงการแยกออกของพวกเขาและความสัมพันธ์พิเศษกับพระเยโฮวาห์ พระองค์ได้ทรงแยกพวกเขาออกจากคนโมอับ (และจากชนชาติอื่นๆที่บังเอิญ) พวกเขาเป็นประชาชาติที่ถูกแยกออก และพระเจ้าทรงอยากให้พวกเขาแยกออกอยู่ต่อไปจากประชาชาติต่างๆที่เป็นคนต่างชาติที่อยู่รอบตัวพวกเขา พระองค์ได้ประทานดินแดนหนึ่งที่ถูกแยกโดดเดี่ยวและรูปแบบการนมัสการและพิธีกรรมอันแตกต่างแก่พวกเขา พระองค์ได้ประทานสถานที่แห่งเดียวเท่านั้นที่จะนมัสการ และพวกเขาจะต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบต่างๆที่พิเศษเกี่ยวกับการแต่งกายและอาหารซึ่งจะแยกพวกเขาออกจากความร่วมมือศีลธรรมกับประชาชาติต่างๆที่ไม่สะอาดผู้นมัสการรูปเคารพทั้งหลายและประพฤติความบาปในรูปแบบที่น่ารังเกียจที่สุดของมัน

คนฮีบรูคนใดที่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้าของตนไม่สามารถร่วมสังสรรค์กับประชาชาติต่างๆที่นับถือรูปเคารพได้ ดาเนียลเป็นคนฮีบรูที่สัตย์ซื่อ เป็นผู้รับใช้ที่แยกตัวออกของพระเจ้า และเขาไม่อาจร่วมสังสรรค์กับคนเหล่านั้นที่อยู่รอบโต๊ะของกษัตริย์ได้ หากเขาทำแบบนั้น เขาก็คงถูกเรียกให้ไปร่วมรับประทานอาหารกับคนเหล่านั้น – และพวกเขาจะรับประทานอาหารที่เป็นมลทิน! ดังนั้นเขาก็จะกระทำตัวให้เป็นมลทินและสูญเสียตำแหน่งที่แยกออกของตนในฐานะหนึ่งในผู้ที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า

พระเจ้าทรงบังคับใช้ข้อห้ามอันจริงจังต่างๆกับประชาชนของพระองค์ และข้อห้ามเหล่านี้เป็นการกำหนดของพระเจ้าเองเพื่อรักษาอิสราเอลให้อยู่ในสถานที่แห่งการอวยพร เมื่อประชาชนที่ถูกเลือกสรรของพระองค์ไม่ปฏิบัติตามบัญญัติต่างๆของพระเจ้า พระองค์ก็ทรงนำการพิพากษามาสู่ประชาชาตินี้: “ชนชาติที่ยั่วเย้าเราให้กริ้วต่อหน้าอยู่เสมอ ทำการสักการบูชาตามสวน และเผาเครื่องหอมอยู่บนกองอิฐ ผู้ยังคงอยู่ท่ามกลางอุโมงค์ฝังศพ และค้ำคั้นในโบราณสถาน ผู้กินเนื้อหมู และในภาชนะของเขามีแกงซึ่งทำด้วยเนื้อที่นำสะอิดสะเอียน” (อสย. 65:3, 4)

แม้ว่าคนอิสราเอลเป็นประชาชนที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า เมื่อพวกเขาภักดีต่อพระบัญชาต่างๆของพระองค์และไม่เชื่อฟังพระองค์ พระองค์ก็ทรงส่งการพิพากษามายังพวกเขา: “ดูเถิด มีเขียนไว้ต่อหน้าเราว่า ‘เราจะไม่นิ่งเฉย แต่เราจะตอบสนอง เออ เราจะตอบสนองไว้ในอกของเขา ทั้งความชั่วช้าของเจ้าและความชั่วช้าของบรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลายรวมกันด้วย’” พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า “เขาได้เผาเครื่องหอมบนภูเขา และกล่าวหยาบช้าต่อเราบนเนิน เราจึงจะดวงกิจการเก่าเข้าไปในอกของเขา”” (อสย. 65:6, 7)

ดาเนียลรู้ว่ามันเป็นเรื่องร้ายแรงที่จะทำให้ตัวเองไม่เป็นที่พอพระทัยของกษัตริย์ – โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กษัตริย์อย่างเนบูคัดเนสซาร์ แต่ไม่ว่ากษัตริย์จะยิ่งใหญ่และมีอำนาจสักเพียงใด ดาเนียลก็ปฏิเสธที่จะยอมขอม เพื่อที่จะทำให้กษัตริย์โปรดปราน ขณะที่เราศึกษาไปที่ละบทของหนังสือยิ่งใหญ่เล่มนี้ เราก็คงจะเรียนรู้ว่าความ มุ่งมั่นของดาเนียลยังให้เกิดผลดีจริงๆ

ผมกล่าวไว้ก่อนหน้านี้ในการศึกษานี้ว่าดาเนียลมีบทเรียนที่นำไปใช้ได้จริงหลายเรื่องสำหรับผู้เชื่อทั้ง หลายในปัจจุบัน คริสเตียนทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว เช่นเดียวกับคนฮีบรู เป็น “ชนชาติ...โดยเฉพาะ” ใน หลายด้าน: “แต่ท่านทั้งหลายเป็นชาติที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว เป็นพวกปุโรหิตหลวง เป็นประชาชาติบริสุทธิ์ เป็นชนชาติของพระองค์โดยเฉพาะ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้สำแดงพระบารมีของพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้ง หลายให้ออกมาจากความมืด เข้าไปสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์” (1 ปต. 2:9)

คำภาษาอังกฤษ “peculiar” (โดยเฉพาะ) มาจากคำภาษาลาติน *peculium* ซึ่งมีความหมายว่า “กรรมสิทธิ์ส่วนตัว” คำลาตินนี้ถูกใช้กับสิ่งต่างๆที่เป็นทรัพย์สินหรือกรรมสิทธิ์ส่วนตัวของคนๆหนึ่ง มันไม่ถูก ใช้เวลากว่าถึงทรัพย์สินสาธารณะ ในสมัยนั้น หากผู้ใดกล่าวถึง *peculium* ของเขาก็กำลังหมายถึงบางสิ่งที่เป็นทรัพย์สินส่วนตัวของเขาเอง กรรมสิทธิ์ส่วนบุคคลของเขา

ผู้เชื่อทั้งหลายเป็น *peculium* ของพระเจ้า เราเป็นกรรมสิทธิ์ส่วนบุคคลที่ถูกซื้อแล้วของพระเจ้า เรา ไม่ใช่เจ้าของตัวเราเอง เราถูกซื้อแล้วด้วยราคาสูงยิ่งและไม่อาจประเมินได้แห่งพระโลหิตอันมีค่าประเสริฐของ พระเมษโปดกของพระเจ้า พระเจ้าทรงมีการอ้างสิทธิ์ในตัวเราอย่างเฉพาะเจาะจง และเราต้องตระหนักว่าเรา เป็นของพระองค์และของพระองค์แต่เพียงผู้เดียว เราเป็น *peculium* ของพระองค์ – กรรมสิทธิ์โดยเฉพาะ ของพระองค์ มุกดาอันมีราคาของพระองค์ เราไม่มีสิทธิ์ที่จะแบ่งปันความรักของเราหรือความสวามิภักดิ์ ของเรากับศัตรูตัวฉกาจของพระเจ้า คือพญามารและเหล่าบริวารของมัน

ในความหมายฝ่ายวิญญาณ คำว่า “peculiar” ไม่ได้หมายความว่าเราจะต้องเป็นคนพิกล พิลึก คลั่ง หรือ “น่าตลก” มันไม่ได้หมายความว่าเราจะต้องทำตัวแปลกๆหรือแต่งกายด้วยชุดพิลึกๆ คริสเตียนทั้งหลาย จะต้องไม่เป็นที่รู้จักโดยเครื่องแต่งกายที่ประหลาดเสียจนถึงดูความสนใจของทุกคนที่เห็นมัน และเราจะต้อง ไม่เป็นกลุ่มคนประหลาดซึ่งคิดว่าตัวเองดีเหนือผู้อื่นด้วย คำว่า “peculiar” ซึ่งใช้กับคริสเตียนทั้งหลายมีความ หมายว่า เราเป็นกรรมสิทธิ์ส่วนตัวของพระเจ้า และเราต้องเป็นเจ้าของข้อเท็จจริงนั้นและดำเนินชีวิตตามนั้น

เราต้องเผชิญหน้ากับการอ้างสิทธิ์ของพระเจ้าในตัวเรา โดยปฏิเสธสิ่งอื่นทั้งปวงที่จะนำเราออกห่างไป จากพระองค์ในการทุ่มเทและหน้าที่ผู้อารักขา เราต้องตั้งใจแน่วแน่ที่เราจะไม่คล้อยตามไปกับสิ่งใดก็ตามที่เป็น ความบาปหรือชวนสงสัย สิ่งใดก็ตามที่จะนำการดิ้นรนมาสู่พระนามของพระเยซูหรือทำให้พระเจ้าไม่พอ พระทัย เราต้องตั้งใจแน่วแน่ที่เราจะไม่ให้การปลอบประโลมใจแก่เหล่าศัตรูของพระเยซูคริสต์โดยการ ร่วมสามัคคีธรรมกับพวกเขาหรือสนับสนุนพวกเขาด้วยวิธีหนึ่งวิธีใดเลย

เราจะต้องไม่รักโลก หรือสิ่งต่างๆที่อยู่ในโลก เราจะต้องออกมาจากท่ามกลางคนเหล่านั้นและเป็นหมู่ ชนที่แยกออก โดยไม่มีสามัคคีธรรมกับบรรดากิจการอันไร้ผลแห่งความมืด เราจะต้องพิสูจน์สิ่งทั้งปวงและยึด

มันต่อสิ่งที่ดี เราจะต้องใช้โลกนี้ แต่ไม่ใช้มันในทางที่ผิด เพราะว่า “ความนิยมของโลกนี้กำลังล่องไป” (1 คร. 7:31)

พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าที่มีเหตุผล พระองค์จะไม่ทรงหวังสิ่งดีใดๆจากคนทั้งหลายที่ดำเนินอย่างเที่ยงธรรมเลย ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์มีความเปลือยเปลือยตลอดไปเป็นนิรันดร์ และมันเป็นความปิติยินดีของพระเจ้าที่จะประทานแก่คนทั้งปวงที่จะวางใจและเชื่อฟัง ชีวิตอันบริบูรณ์คือสิทธิบุตรหัวปีของผู้เชื่อทุกคน เรามีสิทธิ์ได้รับความเต็มเปี่ยมและทรัพย์อันไม่มีที่สิ้นสุดแห่งพระคุณของพระองค์หากเราเต็มใจที่จะยอมรับว่าเราเป็น *peculium* ของพระองค์และยอมจำนนอย่างสิ้นเชิงต่อพระองค์ โดยตั้งใจแน่วแน่เหมือนอย่างที่เราเคยกระทำ ว่านิสัยต่างๆแห่งชีวิตของเราจะล้วนเป็นไปเพื่อถวายเกียรติพระเจ้า

“พี่น้องทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลายให้ถวายตัวของท่านแด่พระองค์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต อันบริสุทธิ์ และเป็นที่ยอมรับของพระเจ้า ซึ่งเป็นการปรนนิบัติอันสมควรของท่านทั้งหลาย อย่าทำตามอย่างชาวโลกนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจเสียใหม่ เพื่อท่านจะได้ทราบพระประสงค์ของพระเจ้าว่าอะไรดี อะไรเป็นที่ชอบพระทัย และอะไรดีเยี่ยง” (โรม 12:1,2)

“จงพิสูจน์ทุกสิ่ง สิ่งที่ดีนั้นจงยึดถือไว้ให้มั่น จงเว้นเสียจากสิ่งที่ไม่ดีเหมือนชั่วทุกอย่าง และขอให้องค์พระเจ้าแห่งสันติสุขทรงตั้งท่านเป็นคนบริสุทธิ์หมดจด และข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าให้ทรงรักษาทั้งวิญญาณ จิตใจและร่างกายของท่านไว้ให้ปราศจากการดิ้นรน จนถึงวันที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเสด็จมา” (1 ธส. 5:21-23)

ข้อ 15-17: “เมื่อครบสิบวันแล้วหน้าตาของคนเหล่านั้นดีกว่า และเนื้อหนังก็อ้วนท้วนสมบูรณ์กว่าบรรดาอนุชนที่รับประทานอาหารสูงของกษัตริย์ ดังนั้นมหาดเล็กจึงนำอาหารสูงส่วนของเขาทั้งหลายและเหล้าองุ่นซึ่งเขาทั้งหลายควรจะดื่มมันไปเสีย และให้ผักแก่เขา ฝ่ายอนุชนทั้งสิ้นคนนี้ พระเจ้าทรงประทานสรรพวิทยา และความชำนาญในเรื่องวิชาทั้งปวงและปัญญา และดาเนียลเข้าใจในนิมิตและความฝันทุกประการ”

ข้อเหล่านี้บอกอย่างชัดเจนว่าเกิดอะไรขึ้น ดาเนียลและเพื่อนๆของเขาได้รับอนุญาตให้รับประทานอาหารของพวกเขาเองที่เป็นสมุนไพรและผักต่างๆเป็นเวลาสิบวัน และพอสิ้นสุดเวลานั้นแล้วพวกเขาก็ถูกนำไปอยู่ต่อหน้าหัวหน้าชั้นที่ “หน้าตาของคนเหล่านั้นดีกว่า และเนื้อหนังก็อ้วนท้วนสมบูรณ์กว่าบรรดาอนุชนที่รับประทานอาหารสูงของกษัตริย์” เมลซาร์จึงเอาอาหารส่วนของพวกเขาที่เป็นเนื้อสัตว์และเหล้าองุ่นไป และให้ผักแก่พวกเขา

พระเจ้าทรงดูแลดาเนียล เมซาค ซัดรัก และเอเบเดนโก พระองค์ประทานความรู้ ความชำนาญ การเรียนรู้และปัญญาทั้งสิ้นแก่พวกเขา พระเจ้ายังทรงอยู่บนบัลลังก์เหมือนเดิม – และพระองค์ทรงเฝ้าดูอยู่เหนือบุตรทั้งหลายของพระองค์ ไม่ว่าพวกเขาอยู่ที่ไหนหรือพวกเขาอาจถูกเรียกให้ไปใช้ชีวิตอยู่ภายใต้เงื่อนไขใดๆก็ตาม

“...และดาเนียลเข้าใจในนิมิตและความฝันทุกประการ” ดูเหมือนว่าพระเจ้าได้ประทานของประทานพิเศษนี้แก่ดาเนียล พระเจ้าทรงทราบว่าในอนาคตอันใกล้ ดาเนียลจะมีความต้องการในความเข้าใจนี้ – และพระเจ้าทรงตอบสนองความต้องการของผู้รับใช้ของพระองค์เสมอ หากเราทั้งหลายที่เป็นนักเทศน์ อาจารย์ และผู้ประกาศข่าวประเสริฐจะศึกษาค้นคว้าและประยุกต์ใช้ตัวเราเองอย่างที่เราควรกระทำและฝากส่วนที่เหลือไว้กับพระเจ้า พระองค์ก็จะทรงจัดการรายละเอียดทุกอย่างแห่งงานรับใช้ของเราเอง!

พระเจ้าทรงทราบว่าดาเนียลจะต้องเผชิญกับงานหนักอันไร้เหตุผลของการเรียกคืนความจำและการตีความความฝันอันหนึ่งที่กษัตริย์ได้ลืมไปเสียแล้ว และพระองค์ทรงโปรดประทานความสามารถอันนั้นก่อนที่ความต้องการนั้นได้เกิดขึ้น พระเจ้าทรงจัดเตรียมสำหรับคนของพระองค์เสมอ

เช่นเดียวกับโยเซฟ ดาเนียลและเหล่าสหายของเขาถูกฝึกฝนในวังของกษัตริย์องค์หนึ่ง พวกเขาถูกคัดเลือกจากท่ามกลางคนอื่นๆ ให้เรียนรู้ภาษา วรรณคดี และธรรมเนียมต่างๆ ของคนเคลเดียเพื่อที่พวกเขาจะสามารถรับหน้าที่เป็นนักปราชญ์และที่ปรึกษาในราชสำนักของกษัตริย์ได้ ไม่มีอะไรที่ผิดเกี่ยวกับเรื่องนั้นเลย ไม่มีอะไรที่ผิดเกี่ยวกับคนหนุ่มทั้งหลายที่ศึกษาค้นคว้าในวันนี้ --- โดยมีเงื่อนไขว่าพวกเขาให้พระเจ้าทรงเป็นหนึ่งในการศึกษาค้นคว้าต่างๆ ของพวกเขา มันไม่ใช่เรื่องผิดที่ชายหนุ่มหรือหญิงสาวที่เป็นคริสเตียนที่จะหาความรู้โดยการศึกษาวិทยาศาสตร์ วรรณคดี ศิลปะและอาชีพต่างๆ แต่หากพวกเขากำลังศึกษาในโรงเรียนแห่งหนึ่งที่พยายามบ่อนทำลายความเชื่อของพวกเขาและทำลายพระเจ้าของพวกเขา พวกเขาไม่ควรอธิษฐานและแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าเกี่ยวกับการศึกษาในมหาวิทยาลัยเช่นนั้นอยู่ต่อไป

ในกรณีของดาเนียล ไม่มีผลลัพธ์ต่างๆ ในทางที่เสียหายเลย ข้อเท็จจริงที่ว่าเขาและเหล่าสหายของเขาศึกษาหลักสูตรนั้นเป็นเวลาสามปีก็บ่งบอกว่ามี “โรงเรียนพระราชวัง” แห่งหนึ่งสำหรับการสอนคนหนุ่มทั้งหลายที่เป็นเชื้อพระวงศ์ โรงเรียนนั้นไม่น่าจะอยู่ไกลจากพระราชวัง เพราะว่าพวกเขาได้รับการเลี้ยงดูจากโต๊ะของกษัตริย์

บรรดานักโบราณคดีได้ขุดค้นพบห้องสมุดดินเหนียวแห่งเมืองนินะเวห์และแห่งเมืองบาบิโลนซึ่งพิสูจน์ว่าคนเคลเดียเป็นชนชาติที่มีการศึกษา – สูงยิ่งนักเมื่อพิจารณายุคสมัยที่พวกเขามีชีวิตอยู่ พวกเขามีความก้าวหน้ายิ่งในเรื่องคณิตศาสตร์ ดาราศาสตร์ และไวยากรณ์ พวกเขาเป็นผู้มีการศึกษา บาบิโลนถูกสร้างขึ้นที่ตั้งของบาเบล ซึ่งเป็นที่ๆ นิมโรดได้พยายามสร้างหอคอยหนึ่งขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ – และคนบาบิโลนก็คล้ายคลึงในเรื่องความชำนาญต่างๆ และสติปัญญาที่คนสมัยก่อนน้ำท่วมโลกซึ่งเป็นผู้ประดิษฐ์คิดค้นเครื่องดนตรีต่างๆ และเป็นคนงานที่มีทักษะชำนาญในเรื่องเหล็กและทองเหลือง เราเรียนรู้เรื่องนี้จากปฐมกาล 4:20-22:

“นางอาดัมคลอดบุตรชื่อว่ายาบาล เขาเป็นต้นตระกูลของคนที่อยู่อาศัยอยู่ในเต็นท์และคนที่เลี้ยงสัตว์ น้องชายของเขามีชื่อว่ายูบาล เขาเป็นต้นตระกูลของบรรดาคนที่ตีพิณเขาคู่และเป่าขลุ่ย นางซิลลาคคลอดบุตรด้วยชื่อว่าทูลคาอิน ซึ่งเป็นผู้สอนบรรดาช่างฝีมือทำเครื่องทองสัมฤทธิ์และเหล็ก ...”

ข้อ 18-21: “พอสิ้นกำหนดเวลาที่กษัตริย์ทรงบัญชาให้นำเขาทั้งหลายเข้าเฝ้า หัวหน้าขันที่จึงนำเขาทั้งหลายเข้ามาเฝ้าเนบูคัดเนสซาร์ และกษัตริย์ก็ทรงสัมภาษณ์เขา ในบรรดาอนุชนเหล่านั้นไม่พบสักคนหนึ่งที่เหมาะสมเหมือนดาเนียล ฮานันยาห์ มิชาเอลและอาซาริยาห์ เพราะฉะนั้นเขาจึงได้รับใช้ต่อพระพักตร์กษัตริย์ ในบรรดา

เรื่องราวอันเกี่ยวกับปัญญาและความเข้าใจ ซึ่งกษัตริย์ตรัสถามเขาทั้งหลาย ทรงเห็นว่าเขาทั้งหลายดีกว่าพวก โทโร และพวกหมอดู ซึ่งอยู่ในอาณาจักรทั้งสิ้นของพระองค์ลิบเท่า และดาเนียลก็ได้รับราชการเรื่อยมาจนปี แรกแห่งรัชกาลกษัตริย์ไซรัส”

“พอสิ้นกำหนดเวลา...” นี่คือช่วงเวลาสามปีนั้นที่ถูกกล่าวถึงในข้อ 5 ชายหนุ่มเหล่านี้ได้รับประทาน อาหารแบบพิเศษ ได้รับการฝึกฝนโดยเหล่าครูฝึกพิเศษ และเมื่อพวกเขาเรียนจบหลักสูตรของตนแล้ว พวกเขา ก็ไปเข้าเฝ้ากษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์เพื่อรับการทดสอบครั้งสุดท้าย กษัตริย์ตรัสกับพวกเขา ถามพวกเขาด้วย คำถามมากมาย สอบพวกเขา: “ในบรรดาอนุชนเหล่านั้นไม่พบสักคนหนึ่งเหมือนดาเนียล ฮานันยาห์ มิชาเอลและอาซาริยาห์ เพราะฉะนั้นเขาจึงได้รับใช้ต่อพระพักตร์กษัตริย์”

“รับใช้พระเยชูตีแน่ / ดีแน่ทุกวัน / ดีแน่ทุกอย่างก้าวตลอดทาง” ความเชื่อแบบคริสเตียนไม่เพียงให้ผล ตอบแทนในนิรันดร์กาลเท่านั้น: การเป็นคริสเตียนให้ผลตอบแทนในชีวิตนี้ ในหลากหลายวิธีมากกว่าลึนจะ บอกได้

“ในบรรดาเรื่องราวอันเกี่ยวกับปัญญาและความเข้าใจ...” จงสังเกต: “ในบรรดาเรื่องราวอันเกี่ยวกับ ปัญญาและความเข้าใจ” (คนหนุ่มเหล่านั้นมีการเรียนรู้ที่กว้างขวางจริงๆ ผมอยากจู้จี้จริงๆว่าพวกเราทุกคนจะ สามารถสอบผ่านการทดสอบเช่นนั้นได้ในปัจจุบัน?) ในเรื่องทั้งปวงที่เกี่ยวกับสติปัญญาและความเข้าใจที่ กษัตริย์ตรัสถามพวกเขา พระองค์ก็พบว่าคนหนุ่มเหล่านี้เก่งกว่าพวกโทโรและพวกหมอดูที่อยู่ในอาณาจักรของ พระองค์ตั้งลิบเท่า!

ช่างเป็นบทเรียนที่งดงามและแสนมหัศจรรย์สำหรับผู้เชื่อทั้งหลายในปัจจุบัน! ดาเนียลและเพื่อนๆ ของ เขาไม่มีหวังที่จะกลับไปยังแผ่นดินเกิดของพวกเขาอีกอย่างน้อยเจ็ดสิบปี – เพราะพวกเขาไม่รู้พระคัมภีร์ พวกเขา รู้ว่าการตัดสินใจของพระเจ้าอยู่บนพวกเขาและว่าพระองค์ไม่สามารถ, จะไม่, เปลี่ยนพระดำริของพระองค์ คนหนุ่มเหล่านี้มีเหตุผลทุกประการที่จะตกลงกันในหมู่พวกเขาว่าสิ่งเดียวที่มีเหตุผลที่พวกเขาควรกระทำก็คือ ทำตามคนอื่น ประรองกันและยอมจำนน – อย่างน้อยก็บางส่วน – ต่อธรรมเนียมต่างๆของแผ่นดินของคน นับถือรูปเคารพนี้ แต่พวกเขาก็ไม่ทำแบบนั้น พวกเขารู้จักพระเจ้า และพวกเขารู้ว่าบางทีพระเจ้าแห่ง บรรพบุรุษของพวกเขาจะทรงทำให้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้เป็นไปเพื่อถวายเกียรติพระองค์และเกิดผลดีแก่พวกเขา: “เรารู้ว่า พระเจ้าทรงร่วมมือกับคนทั้งหลายที่รักพระองค์ ให้เกิดผลอันดีในทุกอย่าง คือคนทั้งปวงที่พระองค์ ได้ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์... ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเราใครจะขัด ขวางเรา” (โรม 8:28, 31)

มันไม่ใช่ความคิดเรื่องการเลื่อนยศที่ทำให้ดาเนียลและเพื่อนๆของเขาปฏิเสธที่จะยอมจำนนต่อความ ประสงค์ต่างๆของกษัตริย์ พวกเขาไม่เหตุผลทุกประการที่จะเชื่อว่าพวกเขาจะยอมสละชีวิตของตน แต่ทั้งๆที่ อาจเกิดอะไรขึ้นกับพวกเขาก็ได้จากการขัดขืนคำบัญชาของกษัตริย์ พวกเขาที่ไม่ยอมปฏิเสธพระเจ้าของตน และยอมจำนนต่อคำบัญชาของเนบูคัดเนสซาร์ (ต่อมาในการศึกษาของเรา เราจะเรียนรู้ว่าดาเนียลถูกตั้งให้เป็น หัวหน้าอภิรัฐมนตรีและเพื่อนๆของเขาถูกเลื่อนยศในพระราชวัง พระเจ้าทรงดูแลคนของพระองค์!)

เราต้องการคนอย่างดาเนียลเพิ่มมากขึ้นทุกวันนี้ เราต้องการจิตใจของดาเนียล, *ความเชื่อมั่นและความมุ่งมั่น*ของดาเนียล และเราต้องการ*ความรักที่มีต่อพระเจ้า*ที่ดาเนียลมี ผู้เชื่อทั้งหลายทุกวันนี้ไม่ได้เป็นเชลยในบาบิโลน หากกล่าวตามจริงแล้ว แต่พวกเขา*อยู่ใน*บาบิโลนแห่งการรักโลกและความเพลิดเพลีน คริสเตียนจำนวนมากทำตามอย่างโลก แทนที่จะ*ถูกแปลงสภาพ*ให้เป็นตามแบบพระฉายแห่งพระบุตรที่รักของพระเจ้า คนจำนวนมากได้พ่ายแพ้ต่อจิตวิญญาณแห่งยุคสมัยปัจจุบันอันชั่วร้ายนี้แล้ว โดยดำเนินชีวิตในการปรองดองกันและการออมชอม ซึ่งผลลัพธ์ที่ออกมาคือ การดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ไร้ฤทธิ์เดชและความเป็นหมั่นฝ่ายวิญญาณ!

งานขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้รับผลกระทบเพราะสภาพเหล่านี้ คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่กำลังหมดความน่านับถือในหมู่ชายและหญิงทั้งหลาย และแทนที่จะสร้างสาวกทั้งหลายจากคนเหล่านั้นและสอนพวกเขา พวกเรากลับกำลังยืนอยู่ในทางของพวกคนบาปและนั่งอยู่ในที่นั่งของพวกคนชอบเยาะเย้ย ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราที่จะกลับใจใหม่และกลับมาหาพระองค์ จากนั้นพระองค์จะประทานบำเหน็จและอวยพรเราตามแบบที่พระองค์ได้ทรงดูแลดาเนียลและเพื่อนๆของเขาในดินแดนของศัตรูเหล่านั้นของพระเจ้า! พระเจ้าของเราทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียวกับที่ทรงเฝ้าดูอยู่เหนือดาเนียล – และหากเราจะกล้าเป็นอย่างดาเนียล พระเจ้าก็จะทรงกระทำเพื่อ*เราทั้งหลาย*สิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำเพื่อดาเนียล

มันวิเศษใช่ไหมครับ? คนหนุ่มชาวฮีบรูเหล่านี้ไม่เพียงเป็นนักเรียนที่*ดีกว่า*เดิมเท่านั้น แต่พวกเขายังดีกว่าเดิม*สิบเท่า!* พระเจ้าทรงให้เกียรติดาเนียลและเพื่อนๆของเขาเพราะว่าพวกเขาให้เกียรติพระเจ้า “และดาเนียลก็ได้รับราชการเรื่อยมาจนปีแรกแห่งรัชกาลกษัตริย์ไซรัส”

บทที่สอง

นิมิตต่างๆของเนบูคัดเนสซาร์;

ผลลัพธ์ต่างๆของนิมิตเหล่านั้น

2:1 ในปีที่สองแห่งรัชกาลเนบูคัดเนสซาร์ เนบูคัดเนสซาร์ทรงพระสุบิน พระทัยของพระองค์ก็ทรงเป็นทุกข์
บรรทมไม่หลับ

2:2 แล้วกษัตริย์จึงทรงบัญชาให้มีหมายเรียกพวกโหร พวกหมอดู พวกนักวิทยาศาสตร์ และคนเคลเดียเข้าทูล
กษัตริย์ให้รู้เรื่องพระสุบิน เขาทั้งหลายก็เข้ามาเฝ้ากษัตริย์

2:3 และกษัตริย์ตรัสกับเขาว่า “เราได้ฝัน และจิตใจของเราก็เป็นทุกข์ อยากรู้ว่าฝันว่าอะไร”

2:4 แล้วคนเคลเดียจึงกราบทูลกษัตริย์เป็นภาษาของคนซีเรียว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์
ขอทรงเล่าพระสุบินให้แก่พวกผู้รับใช้ของพระองค์ แล้วเหล่าข้าพระองค์จะได้ถวายคำแก้พระสุบิน”

2:5 กษัตริย์ทรงตอบคนเคลเดียว่า “เราจำความฝันนั้นไม่ได้แล้ว ถ้าเจ้าไม่ให้เรารู้ความฝันพร้อมทั้งคำแก้ฝัน
เจ้าจะถูกหั่นเป็นชิ้นๆ และบ้านเรือนของเจ้าจะต้องเป็นกองขยะ

2:6 แต่ถ้าเจ้าสำแดงความฝันและคำแก้ฝันให้เรา เจ้าจะได้รับของขวัญ รางวัล และเกียรติยศใหญ่ยิ่ง ฉะนั้นจง
สำแดงความฝันและคำแก้ฝันให้เรา”

2:7 เขาทั้งหลายกราบทูลคำรับสนองว่า “ขอ กษัตริย์เล่าพระสุบินแก่พวกผู้รับใช้ของพระองค์ และเหล่าข้า
พระองค์จะถวายคำแก้พระสุบิน พระเจ้าข้า”

2:8 กษัตริย์ทรงตอบว่า “เรารู้เป็นแน่แล้วว่า เจ้าพยายามจะถ่วงเวลาไว้ เพราะเจ้าเห็นว่าเราจำความฝันนั้นไม่
ได้แล้ว

2:9 แต่ถ้าเจ้าไม่ให้เรารู้ความฝัน ก็มีคำตัดสินเจ้าอยู่ข้อเดียว เพราะเจ้าทั้งหลายตกลงที่จะพูดเท็จและพูดทุจริต
ต่อหน้าเรา จนจะมีอะไรเปลี่ยนแปลงไป เพราะฉะนั้นเจ้าจงบอกความฝันให้แก่เรา แล้วเราจึงจะรู้ว่าเจ้าจะ
ถวายคำแก้ความฝันให้เราได้”

2:10 คนเคลเดียจึงกราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า “ไม่มีบุรุษคนใดในพิภพที่จะสำแดงเรื่องกษัตริย์ได้ เพราะ
ฉะนั้นไม่มีกษัตริย์ เจ้านายหรือผู้ปกครองคนใดได้ถามสิ่งเหล่านี้จากโหร หรือหมอดู หรือคนเคลเดีย

2:11 สิ่งซึ่งกษัตริย์ตรัสถามนั้นยากและไม่มีผู้ใดจะสำแดงแต่กษัตริย์ได้นอกจากพระ ผู้ซึ่งมีได้อยู่กับมนุษย์”

2:12 เพราะเรื่องนี้ กษัตริย์จึงทรงกริ้วและเกรี้ยวกราดนักและรับสั่งให้ฆ่าพวกนักปราชญ์ทั้งหมดของบาบิโลน
เสีย

2:13 เพราะฉะนั้นจึงมีพระราชกฤษฎีกาประกาศไปว่าให้ฆ่านักปราชญ์เสียทั้งหมด เขาจึงเที่ยวหาดาเนียลและ
พรรคพวกเพื่อจะฆ่าเสีย

2:14 แล้วดาเนียลก็ตอบอารีโอกหัวหน้าราชองครักษ์ผู้ที่ออกไปเที่ยวฆ่านักปราชญ์ของบาบิโลน ด้วยถ้อยคำ
แยบคายและปรีชาสามารถ

2:15 ท่านถามอารีโอกหัวหน้าว่า “ไหนพระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์จึงเร่งร้อนเล่า” แล้วอารีโอกก็เล่าเรื่องให้
ดาเนียลทราบ

2:16 แล้วดาเนียลก็เข้าไปเฝ้าและกราบทูลกษัตริย์ขอให้กำหนดเวลาเพื่อท่านจะถวายคำแก้พระสุบินแด่กษัตริย์

2:17 แล้วดาเนียลก็กลับไปเรือนของท่าน และแจ้งเรื่องให้ฮานันยาห์ มิชาเอล และอาซาริยาห์สหายของท่านฟัง

2:18 และบอกเขาให้ขอพระกรุณาแห่งพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์เรื่องความลึกลับนี้ เพื่อดาเนียลและสหายของท่านจะไม่พินาศพร้อมกับบรรดานักปราชญ์อื่นๆของบาบิโลน

2:19 ในนิมิตกลางคืนทรงเผยความลึกลับนั้นแก่ดาเนียล แล้วดาเนียลก็ถวายสาธุการแด่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์

2:20 ดาเนียลกล่าวว่า “สาธุการแด่พระนามของพระเจ้าเป็นนิตย์สืบไป เพราะปัญญาและฤทธานุภาพเป็นของพระองค์

2:21 พระองค์ทรงเปลี่ยนวาระและฤดูกาล พระองค์ทรงถอดกษัตริย์และทรงตั้งกษัตริย์ขึ้นใหม่ พระองค์ทรงประทานปัญญาแก่นักปราชญ์ และทรงประทานความรู้แก่ผู้ที่มีความเข้าใจ

2:22 พระองค์ทรงเผยสิ่งที่ลึกลับและลึกลับ พระองค์ทรงทราบสิ่งที่อยู่ในความมืด และความสว่างก็อยู่กับพระองค์

2:23 โอ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขอโมทนาและสรรเสริญพระองค์ ผู้ทรงประทานปัญญาและกำลังแก่ข้าพระองค์ สิ่งนั้นที่พวกข้าพระองค์ทูลขอ พระองค์ก็ทรงให้ข้าพระองค์รู้แล้ว เพราะพระองค์ได้ทรงสำแดงเรื่องของกษัตริย์ให้แจ้งแก่พวกข้าพระองค์”

2:24 แล้วดาเนียลก็เข้าไปหาอารีโอกผู้ซึ่งกษัตริย์แต่งตั้งให้ขานนักปราชญ์แห่งบาบิโลน ท่านได้เข้าไปและกล่าวแก่อารีโอกว่าดังนี้ “ขออย่าขานนักปราชญ์แห่งบาบิโลน ขอโปรดนำตัวข้าพเจ้าเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ และข้าพเจ้าจะถวายคำแก้ฝันแด่กษัตริย์”

2:25 แล้วอารีโอกก็รับนำตัวดาเนียลเข้าเฝ้ากษัตริย์ และกราบทูลพระองค์ว่า “ข้าพระองค์ได้พบชายคนหนึ่งในกลุ่มพวกที่ถูกกวาดเป็นเชลยมาจากยูดาห์ ชายผู้นี้จะให้กษัตริย์ทรงรู้คำแก้พระสุบินได้”

2:26 กษัตริย์จึงตรัสแก่ดาเนียลผู้ซึ่งชื่อว่าเบลเชซซาร์ว่า “เจ้าสามารถที่จะให้เรารู้ถึงความฝันที่เราได้ฝันนั้นและคำแก้ได้หรือ”

2:27 ดาเนียลกราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า “ไม่มีนักปราชญ์ หรือหมอดู หรือโหร หรือหมอดูฤกษ์ยาม สำแดงความลึกลับซึ่งกษัตริย์ได้ถามแต่พระองค์ได้

2:28 แต่มีพระเจ้าองค์หนึ่งในสวรรค์ผู้ทรงเผยความลึกลับทั้งหลาย และพระองค์ทรงให้กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์รู้ถึงสิ่งซึ่งจะบังเกิดขึ้นในวาระภายหลัง พระสุบินของพระองค์และนิมิตที่ผุดขึ้นในพระเศียรของพระองค์บนพระแท่นนั้นเป็นดังนี้ พระเจ้าข้า

2:29 โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขณะเมื่อพระองค์บรรทมอยู่บนพระแท่น พระดำริในเรื่องซึ่งจะบังเกิดมาภายหลังได้ผุดขึ้น และพระองค์นั้นผู้ทรงเผยความลึกลับก็ทรงให้พระองค์รู้ถึงสิ่งซึ่งจะบังเกิดมา

2:30 ฝ่ายข้าพระองค์ ซึ่งทรงเผยความลึกลับนี้แก่ข้าพระองค์นั้น มิใช่เพราะข้าพระองค์มีปัญญามากกว่าผู้มีชีวิตทั้งหลาย แต่เพื่อกษัตริย์จะทรงรู้คำแก้พระสุบิน และเพื่อพระองค์จะทรงรู้พระดำริในพระทัยของพระองค์

2:31 โอ ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทอดพระเนตร และดูเถิด มีปฏิมากรขนาดใหญ่ ปฏิมากรนี้ใหญ่และสูงเสียดฟ้า ตั้งอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ และรูปร่างก็น่ากลัว

2:32 เศียรของปฏิมากรนี้เป็นทองคำเนื้อดี ออกและแขนเป็นเงิน ท้องและโคนขาเป็นทองสัมฤทธิ์

2:33 ขาเป็นเหล็ก เท้าเป็นเหล็กปนดิน

2:34 ขณะเมื่อพระองค์ทอดพระเนตร มีหินก้อนหนึ่งถูกตัดออกมามิใช่ด้วยมือ กระทบปฏิมากรที่เท้าอันเป็นเหล็กปนดิน กระทำให้แตกเป็นชิ้นๆ

2:35 แล้วส่วนเหล็ก ส่วนดิน ส่วนทองสัมฤทธิ์ ส่วนเงินและส่วนทองคำ ก็แตกเป็นชิ้นๆพร้อมกัน กลายเป็นเหมือนแกลบจากลานนวดข้าวในฤดูร้อน ลมก็พัดพาเอาไป จึงหาร่องรอยไม่พบเสียเลย แต่ก้อนหินที่กระทบปฏิมากรนั้นกลายเป็นภูเขาใหญ่จนเต็มพิภพ

2:36 นี่เป็นพระสุบิน พระเจ้าข้า บัดนี้เหล่าข้าพระองค์ขอกราบทูลคำแก่พระสุบินต่อพระพักตร์กษัตริย์

2:37 โอ ข้าแต่กษัตริย์ กษัตริย์จอมกษัตริย์ทั้งหลาย ซึ่งพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ได้ทรงประทานราชอาณาจักร อานุภาพ ฤทธิ์เดชและสง่าราศี

2:38 และได้ทรงมอบไว้ในหัตถ์พระองค์ท่าน ซึ่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์ สัตว์ในทุ่งนาและนกในอากาศ ไม่ว่ามันจะอาศัยอยู่ ณ ที่ใดๆให้แก่พระองค์ กระทำให้พระองค์ปกครองมันได้ทั้งหมด เศียรทองคำนั้นคือพระองค์เอง

2:39 ต่อจากพระองค์ไปจะมีราชอาณาจักรด้อยกว่าพระองค์ และยังมีราชอาณาจักรที่สาม เป็นทองสัมฤทธิ์ ซึ่งจะปกครองอยู่ทั่วพิภพ

2:40 และจะมีราชอาณาจักรที่สี่แข็งแรงดั่งเหล็ก เพราะเหล็กดีสิ่งทั้งหลายให้หักเป็นชิ้นๆและปราบสิ่งทั้งปวงลงได้ ราชอาณาจักรนั้นจะหัก และทุกสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ดั่งเหล็กซึ่งทุบให้แหลก

2:41 ดั่งที่พระองค์ทอดพระเนตรเท้าและนิ้วเท้า เท้าเป็นดินช่างหม้อบ้างเหล็กบ้าง จะเป็นราชอาณาจักร ประสม แต่ความแข็งแรงของเหล็กจะยังอยู่ในนั้นบ้าง ดั่งที่พระองค์ทอดพระเนตรเหล็กปนดินเหนียว

2:42 และนิ้วเท้าเป็นเหล็กปนดินฉินใด ราชอาณาจักรนั้นจึงแข็งแรงบ้างเปราะบางฉินนั้น

2:43 ดั่งที่พระองค์ทอดพระเนตรเหล็กปนดินเหนียว ราชอาณาจักรจะปนกันด้วยเชื้อสายของมนุษย์ แต่จะไม่ยึดกันแน่นไว้ได้อย่างเดียวกับที่เหล็กไม่ประสมเข้ากับดิน

2:44 และในสมัยของกษัตริย์เหล่านั้น พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะทรงสถาปนาราชอาณาจักรหนึ่ง ซึ่งไม่มีวันทำลายเสียได้ หรือราชอาณาจักรนั้นจะไม่ตกไปแก่ชนชาติอื่น ราชอาณาจักรนั้นจะกระทำให้บรรดาราชอาณาจักรเหล่านี้แตกเป็นชิ้นๆถึงอวสาน และราชอาณาจักรนั้นจะตั้งมั่นอยู่เป็นนิรันดร์

2:45 ดั่งที่พระองค์ทอดพระเนตรก้อนหินถูกตัดออกจากภูเขามิใช่ด้วยมือ และก้อนหินนั้นได้กระทำให้เหล็ก ทองสัมฤทธิ์ ดิน เงิน และทองคำแตกเป็นชิ้นๆ พระเจ้ายิ่งใหญ่ได้ทรงให้กษัตริย์รู้ว่าอะไรจะบังเกิดมาภายหลังนี้ พระสุบินนั้นเพียงแท้และคำแก่พระสุบินก็แน่นอน”

2:46 แล้วกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ก็ทรงกราบลงและเคารพดาเนียล และมีพระบัญชาให้นำเครื่องบูชาและเครื่องหอมมาถวายดาเนียล

2:47 กษัตริย์ตรัสกับดาเนียลว่า “แน่นอนทีเดียว พระเจ้าของท่านเป็นพระเจ้าของพระเจ้าทั้งหลาย และทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของกษัตริย์ทั้งปวง ทรงเป็นผู้เผยความลึกลับเพราะท่านสามารถที่จะเผยความลึกลับนี้ได้”

2:48 ฝ่ายกษัตริย์ก็พระราชทานยศชั้นสูง และของพระราชทานยิ่งใหญ่มากแก่ดาเนียล และแต่งตั้งให้เป็นผู้ครอบครองหมดเมืองบาบิโลน และเป็นประธานใหญ่ของนักปราชญ์ทั้งสิ้นแห่งบาบิโลน

2:49 ดาเนียลก็กราบทูลขอต่อกษัตริย์และพระองค์ทรงตั้งให้ชัครัค เมซาคและเอเบดเนโกเป็นผู้จัดราชการในเมืองบาบิโลน แต่ดาเนียลยังคงอยู่ในราชสำนัก

บทนี้ของดาเนียลกล่าวถึงช่วงเวลาหนึ่งในพระคัมภีร์เรียกกันว่า “ยุคสมัยของคนต่างชาติ” ช่วงเวลานี้เริ่มต้นพร้อมกับการตกเป็นเชลยของยูดาห์ภายใต้เนบูคัดเนสซาร์หนึ่งพันหกหรือปีก่อนการประสูติของพระคริสต์ และจะสิ้นสุดลงพร้อมกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์เมื่อเริ่มต้นยุคพันปี – หนึ่งพันปีแห่งสันติสุขบนแผ่นดินโลกโดยพระเยซูประทับบนบัลลังก์ในกรุงเยรูซาเล็มและคริสตจักรครอบครองกับพระองค์ทั่วแผ่นดินโลก

ดาเนียลสัสดีชื่อต่อพระเจ้า และผ่านทางดาเนียลบัดนี้พระเจ้าทรงเตรียมที่จะเปิดเผยวิถีของยุคสมัยนี้ ตั้งแต่การตกเป็นเชลยของยูดาห์ไปจนถึงตอนที่อาณาจักรนั้นจะถูกสถาปนาบนแผ่นดินโลกนี้และพระเยซูผู้เป็นกษัตริย์จะทรงครอบครองเหนือวงศัวานของดาวิดจากบัลลังก์ของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม พระเจ้าได้ประทานการสำแดงนี้แก่ดาเนียล ณ ตอนต้นของยุคคนต่างชาติเลย พระองค์มิได้ประทานมันโดยเหตุบังเอิญแต่อย่างเฉพาะเจาะจงและด้วยเหตุผลที่เจาะจงมากๆ

ท่ามกลางพวกเชลยชาวอิสราเอลที่ถูกกวาดต้อนเข้ามาในบาบิโลนมีคนฮีบรูกลุ่มหนึ่งที่สัสดีชื่อซึ่งไม่ได้มีความผิดในเรื่องความบาปต่างๆอันน่าเกลียดซึ่งประชาชาติอิสราเอลได้กระทำ – ความบาปต่างๆที่นำมาซึ่งการตกเป็นเชลยในบาบิโลนเจ็ดสิบปี ไม่ต้องสงสัยเลยว่าผู้สัสดีชื่อเหล่านี้ทุกขี้ใจอย่างยิ่งกับการแตกสลายของอาณาจักรอิสราเอลและยูดาห์ พระเจ้าได้ทรงให้คำสัญญาอันเจาะจงแก่อับราฮัม อิสอัค ยาโคบและดาวิด และผ่านทางศาสดาพยากรณ์ทุกคนของพระองค์ มีการเปิดเผยแล้วว่าอิสราเอลเป็นประชาชาติพันธสัญญาของพระเจ้า และว่าในแผนการและรายการของพระเจ้า อิสราเอลจะเป็นประมุขท่ามกลางประชาชาติทั้งหลายของโลก และพระเมสสิยาห์ของพวกเขาจะเสด็จมาในเวลาที่กำหนดเพื่อสถาปนาอาณาจักรแห่งอิสราเอล ซึ่งจะไม่มีวันสิ้นสุดเลย

คนฮีบรูผู้สัสดีชื่อเหล่านี้ทราบดีว่าแผ่นดินปาเลสไตน์ซึ่งถูกยกให้แก่อิสราเอลโดยพันธสัญญาของพระเจ้า ซึ่งถูกสัญญาไว้แก่อับราฮัมโดยพระเยโฮวาห์พระเจ้า จะต้องเป็นบ้านอันปลอดภัยและสงบสุขของพวกเขาตลอดไปเป็นนิรันดร์ ภายใต้รัชกาลของดาวิดและซาโลมอนดูเหมือนว่ายุคสมัยอันรุ่งโรจน์ได้มาถึงในที่สุด แต่อีกไม่กี่ร้อยปีต่อมาประชาชาตินั้นทั้งหมดก็ถูกจับไปเป็นเชลยและถูกกวาดต้อนให้ไปอยู่ในดินแดนต่างๆของคานันบ็ถือรูปเคารพเพื่อรับใช้ในฐานะทาส ถูกจองจำโดยเหล่าศัตรูของพระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค ยาโคบและดาวิด!

เมื่อได้มองหาความหวังของอิสราเอล เมื่อได้มีชีวิตอยู่เพื่อรอคอยวันนั้นที่องค์จอมราชันย์จะทรงปราบเหล่าศัตรูของพวกเขาและประทานยูโทเปียอันเปี่ยมสง่าราศีแก่พวกเขา และบัดนี้ก็เผชิญกับความทุกข์

ลำบากของพวกเขาในบาบิโลน แน่แน่นอนว่าดาเนียลและเพื่อนๆของเขาคงถามตัวเองเป็นแน่ว่า “พระเจ้าทรงลืมนพระสัญญาของพระองค์เสียแล้วหรือ? พระองค์ทรงลืมนพันธสัญญาของพระองค์เสียแล้วหรือ? พระองค์ทรงลืมน**พวกเรา**เสียแล้วหรือ? พระสัญญาเหล่านั้นของพระเจ้าเกี่ยวกับอาณาจักรนั้นจะไม่มีวันถูกทำให้สำเร็จจริงหรือ? พระองค์ทรงนำอวสานมาสู่ประชาชาติอิสราเอลและประชาชนที่ถูกเลือกสรรที่พระองค์ได้ทรงให้พระสัญญาอันเปี่ยมสง่าราศีเหล่านั้นเสียแล้วหรือ? พระเจ้าทรงเข้าใจผิด – หรืออิสราเอลได้เข้าใจพระองค์ผิดหรือ? พระองค์ทรงประสงค์จริงๆหรือที่จะประทานอาณาจักรหนึ่งแก่พวกเขาจริงๆ?”

หากคำถามเหล่านั้นรบกวนจิตใจของคนหนุ่มชาวฮีบรูเหล่านี้ มันก็เป็นแบบนี้อีกไม่นานแล้ว เพราะว่าในตอนต้นของการเป็นเชลยเจ็ดสิบปีนั้น พระเจ้าทรงเปิดเผยแก่ดาเนียล คือคำตอบสำหรับคำถามใดๆและทุกคำถามที่อาจผุดขึ้นในใจและความคิดที่ถูกรบกวนของพวกเขา พระเจ้ามิได้ทรงลืมนประชาชนของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงลืมนพระสัญญาของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงลืมนพันธสัญญาของพระองค์กับอับราฮัม พระเจ้าไม่สามารถผิดคำตรัสของพระองค์ได้ – และแม้ว่าประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระองค์ตกเป็นทาสและจะถูกกระจัดกระจายไปยังทุกประชาชาติและทุกเกาะเพราะความบาปต่างๆของพวกเขา เมื่อถึงเวลาครบกำหนด พระเจ้าก็จะทรงปลุกพวกเขาในแผ่นดินของพวกเขาเอง และจะไม่ทรงถอนพวกเขาขึ้นอีกเลย (ยรม. 24:6) เมื่อถึงเวลาครบกำหนด พระเจ้าจะทรงสถาปนาอาณาจักรนั้น พระเยซูจะประทับบนบัลลังก์นั้น ความรู้เกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าจะปกคลุมแผ่นดินโลกดูจุน้ำปกคลุมทะเล และจะมีสันติภาพบนแผ่นดินโลก สันถัมภ์แก่มนุษยทั้งหลาย (อิสยาห์ 11)

หลายศตวรรษที่จะคาบเกี่ยวระหว่างการกระจัดกระจายไปของชนชาติอิสราเอลท่ามกลางประชาชาติทั้งปวงและการรวบรวมพวกเขากลับมายังแผ่นดินของพวกเขาอีกเมื่อพระเมสสิยาห์เสด็จมาคือภาระและข้อความแห่งคำพยากรณ์ของดาเนียล พระเจ้าได้ประทานการสำแดงนี้แก่เขา ณ วาระที่เจาะจงนั้น ในตอนต้นของเจ็ดสิบปีนั้นของการตกเป็นเชลย เพื่อหนุนใจและให้คำมั่นแก่เหล่าคนฮีบรูผู้สวดขอร้องว่าแม้ว่าพวกเขาเป็นเชลยในดินแดนของคนนับถือรูปเคารพ ในที่สุดพวกเขาก็จะถูกรวบรวมกลับมายังแผ่นดินของพวกเขาเองและพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเขาจะทรงรักษาพระสัญญาทุกข้อที่ให้ไว้แก่บิดาอับราฮัมและเหล่าทายาทของเขา ช่วงเวลานั้นคือ “ยุคสมัยของคนต่างชาติ” ซึ่งเริ่มต้นพร้อมกับเนบูคัดเนสซาร์และไล่ยาวไปจนถึงการครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

พระเจ้าได้ทรงมอบการปกครองแผ่นดินโลกไว้กับประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระองค์ คืออิสราเอล แผนการของพระองค์สำหรับการปกครองแผ่นดินโลกจะถูกบริหารจัดการผ่านทางพวกปุโรหิต พวกศาสตาศาพยากรณ์ และกษัตริย์ทั้งหลาย – บุรุษทั้งหลายผู้ยำเกรงพระเจ้าและดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้า แต่คนอิสราเอลก็ไม่เชื่อฟังพระองค์และหันไปติดตามบรรดาพระต่างด้าว ด้วยเหตุนี้พระเยโฮวาห์จึงทรงขัดจังหวะอาณาจักรนั้นเสีย โดยทรงยอมให้ประชาชาติทั้งหลายที่เป็นคนต่างชาติมากุมบังเหียนรัฐบาลต่างๆของแผ่นดินโลก

คนต่างชาติได้ปกครองเรื่อยมาตั้งแต่สมัยของเนบูคัดเนสซาร์ แต่ยุคคนต่างชาติกำลังจะสิ้นสุดลงอย่างรวดเร็ว ประชาชาติเหล่านั้นขณะนี้กำลังดิ้นรนสุดชีวิตที่จะป้องกันไม่ให้โลกถูกทำลายและไม่ให้มนุษยชาติต้อง

สิ้นสูญ พระเจ้าจะทรงยอมให้มนุษย์ไปจนถึงขีดสุดของเขา – และเมื่อเขามาถึงจุดแห่งความสิ้นหวังจนดูเหมือนจะไม่มีเนื้อหนังใดรอด *พระเยซูจะเสด็จมา* ยุคสมัยของคนต่างชาติจะสิ้นสุด และพระเจ้าจะทรงสถาปนาอาณาจักรอันเปี่ยมสง่าราศีของพระองค์แห่งสันติสุขและความชอบธรรมบนแผ่นดินโลกนี้ จะมีสันติสุข – ยูโทเปียที่มนุษย์เคยพูดถึง แต่ไม่เคยทำให้เป็นจริงได้เลย สิ่งที่ดีที่สุดที่ยังมาไม่ถึง เพราะว่าพระเจ้าทรงยอมให้มนุษย์ไปไกลได้เท่าที่พระองค์จะทรงยอมให้เขาไป เมื่อเราศึกษาบทสุดท้ายของดาเนียล เราก็จะเห็นว่าเรากำลังมีชีวิตอยู่ในวาระสุดท้ายแห่ง “ยุคสมัยของคนต่างชาติ”

ข้อ 1: “ในปีที่สองแห่งรัชกาลเนบูคัดเนสซาร์ เนบูคัดเนสซาร์ทรงพระสุบิน พระทัยของพระองค์ก็ทรงเป็นทุกข์ บรรทมไม่หลับ”

บางคนอาจถามว่า “เหตุใดพระเจ้าถึงทรงเลือกกษัตริย์ที่นับถือรูปเคารพองค์หนึ่งซึ่งพระองค์จะทรงเปิดเผยคำพยากรณ์อันยิ่งใหญ่ต่างๆเกี่ยวกับ ‘ยุคสมัยของคนต่างชาติ’ แก่เขา? พระองค์อาจประทานการสำแดงนั้นแก่ดาเนียลก็ได้หรือแก่เพื่อนคนใดคนหนึ่งของเขาก็ได้ หรือแก่ศาสตราจารย์คนอื่นๆก็ได้” ในพระคัมภีร์เราอ่านเกี่ยวกับ “สิทธิ์จากพระเจ้าของกษัตริย์ทั้งหลาย” – และหากกษัตริย์องค์ใดมีสิทธิ์จากพระเจ้าที่จะปกครองเหนือแผ่นดินโลกนี้ คนๆนั้นก็คือเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลน เขาไม่ได้ตำแหน่งที่เขาดำรงอยู่มาด้วยตัวเอง: *พระเจ้าประทานมันให้แก่เขา*

“จงผากคำกำชับเหล่านี้แก่บรรดานายของเขาวว่า ‘พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เจ้าจงกล่าวเรื่องต่อไปนี้ให้นายของเจ้าฟังว่า นี่คือเราเอง ผู้ได้สร้างโลก ทั้งมนุษย์และสัตว์ซึ่งอยู่บนพื้นดิน ด้วยฤทธานุภาพใหญ่ยิ่งและด้วยแขนที่เหยียดออกของเรา และเราจะให้แก่ผู้ใดก็ได้สุดแต่เราเห็นชอบ บัดนี้ เราได้ให้แผ่นดินเหล่านี้ทั้งสิ้นไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนผู้รับใช้ของเรา และเราได้ให้สัตว์ป่าทุ่งแก่เขาด้วยที่จะปรนนิบัติเขา บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นจะต้องปรนนิบัติตัวเขา ลูกและหลานของเขา จนกว่าเวลากำหนดแห่งแผ่นดินของท่านเองจะมาถึง แล้วหลายประชาชาติและบรรดามหากษัตริย์จะกระทำให้ท่านเป็นทาสของเขาทั้งหลาย แต่ต่อมาถ้าประชาชาติใด หรือราชอาณาจักรใด จะไม่ปรนนิบัติเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนคนนี้ และไม่ยอมวางคอไว้ใต้แอกของกษัตริย์บาบิโลน เราจะลงโทษประชาชาตินั้นด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ จนกว่าเราจะล้างผลาญเสียด้วยมือของเขา” (ยรม. 27:4-8)

ในพระคำตอนนี้ซึ่งมาจากปลายปากกาที่ได้รับการดลใจของเยเรมีย์ เราเรียนรู้ว่าเนบูคัดเนสซาร์ได้ถูกเลือกโดยพระเยโฮวาห์พระเจ้าสำหรับงานที่เขากระทำในบาบิโลน แต่พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าเนบูคัดเนสซาร์เองทราบเรื่องนี้หรือไม่ อย่างไรก็ตาม เราก็ทราบว่าเขาผยองและเย่อหยิ่งเพราะความยิ่งใหญ่ของเขาและอำนาจมหาศาลของเขา วันหนึ่งขณะที่เขาเดินอยู่ในพระราชวังของเขา เขาก็มองออกไปเหมือนนครใหญ่นั้นและประเทศที่เขาเป็นกษัตริย์ปกครองอยู่เหนือ และกล่าวว่า “พอสิ้นสิบสองเดือน พระองค์เสด็จดำเนินอยู่ในพระราชวังแห่งราชอาณาจักรบาบิโลน และกษัตริย์ตรัสว่า “นี่เป็นมหาบาบิโลนมิใช่หรือ ซึ่งเราได้สร้างไว้เพื่อวงศ์วานแห่งอาณาจักรนี้ด้วยอำนาจใหญ่ยิ่งของเรา และเพื่อเป็นศักดิ์ศรีอันสูงส่งของเรา” (ดนล. 4:29,30)

เนื่องจากกษัตริย์องค์นี้เต็มไปด้วยความเย่อหยิ่งและผยองเพราะความยิ่งใหญ่ของเขาในบาบิโลน จึงดูเหมือนว่าเป็นเรื่องเหมาะสมที่เขาจะมีความฝันหนึ่งซึ่งจะทำให้ (และ*ควรทำให้*) เขาตาสว่างและทำให้เขารู้ว่าความยิ่งใหญ่ของเขาไม่ใช่เป็นเพราะความสามารถของเขาเองหรือเพราะอำนาจของเขาเอง – แต่**พระเจ้า**ทรงทำให้เขายิ่งใหญ่ต่างหาก สง่าราศีทั้งหลายแห่งบาบิโลนจะผ่านพ้นไปในไม่ช้า แต่พระเจ้าผู้ได้ประทานสง่าราศีและอำนาจแก่เขาทรงสามารถเอาสิ่งที่พระองค์ประทานให้มันไปจากเขาได้

ความฝันที่ถูกลืม

ในช่วงต้นรัชกาลของเนบูคัดเนสซาร์ ขณะที่เขานอนอยู่บนเตียงใหญ่โตของเขาในวังรโหฐานของเขาวันหนึ่งโดยคิดเกี่ยวกับอาณาจักรใหญ่โตนั้นที่เขาปกครองอยู่ โดยอาจสงสัยว่าอนาคตของอาณาจักรนั้นจะเป็นอย่างไร จึงเป็นการฝันกลางวันอยู่ – เขาก็ผล็อยหลับไป แต่ความคิดต่างๆตอนที่เขาคืนไม่ได้จากเขาไปไหน และเขาก็เริ่มนึกเป็นภาพในความฝันหนึ่ง เขาเห็นปฏิมากรใหญ่อันหนึ่ง “ปฏิมากรนี้ใหญ่และสูงใสมิ่งนัก” รูปร่างของปฏิมากรมหึมานี้ “น่ากลัว” (นี่อาจหมายถึงขนาดอันใหญ่ยักษ์ของมัน) ความสูงใสมิ่งของมันเป็นผลมาจากแสงสว่างเหนือธรรมชาติที่ส่องมาจากสวรรค์และถูกสะท้อนบนโลหะเหล่านั้นที่ปฏิมากรนี้มีเป็นส่วนประกอบ

ขณะที่เนบูคัดเนสซาร์มองดูปฏิมากรนี้ด้วยความตะลึงพรืดพรืด เขาก็เห็นอีกสิ่งที่น่าตื่นตามากๆ: หินก้อนหนึ่งซึ่งถูกตัดออกมาจากภูเขาที่อยู่ใกล้เคียง – ถูกตัดออกมาโดยไม่ต้องใช้มือ – ชนปฏิมากรนั้นเข้าที่เท้าของมัน ปฏิมากรมหึมานั้นพังทลายและถูกบดจนป่นเป็นผง และสายลมก็พัดพามันไป และขณะที่กษัตริย์เพิ่งดูด้วยความอัศจรรย์ใจอยู่นั้น หินก้อนนั้นก็เริ่มมีขนาดใหญ่โตมากขึ้นเรื่อยๆจนกระทั่งมันปกคลุมที่ราบนั้นทั้งหมดที่ปฏิมากรใหญ่ได้ตั้งอยู่เมื่อไม่นานก่อนหน้านั้น

มีความแตกต่างระหว่างความฝันต่างๆและนิมิตต่างๆ *ความฝันต่างๆ*เกิดขึ้นขณะที่เรานอนหลับ และมักถูกจำได้เมื่อเราตื่น อย่างไรก็ตาม บางครั้งหากความฝันนั้นไม่ใช่ความฝันที่ชัดเจน มันก็จางหายไปจากความคิดและเราก็ระลึกถึงมันไม่ได้ในภายหลัง *นิมิตต่างๆ*เป็นปรากฏการณ์ที่ประจักษ์แก่ตาและเกิดขึ้นขณะที่คนๆหนึ่งตื่นอยู่ จิตใจก็เริ่มถูกดูดซับด้วยความคิดบางอย่าง และผู้ที่เห็นนิมิตหนึ่งก็ไม่รู้ตัวถึงสิ่งเหล่านั้นที่กำลังเกิดขึ้นอยู่รอบตัวเขาในขณะนั้น โดยส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าพระเจ้าทรงเตือนผู้เชื่อทั้งหลายในความฝันต่างๆ และมันก็ชัดเจนในพระคัมภีร์ว่าคนบางคนที่มีความคิดอยู่ฝ่ายวิญญาณมีนิมิตต่างๆ แต่เราก็ถูกเตือนให้พิสูจน์วิญญาณเหล่านั้นและดูว่าพวกมันมาจากพระเจ้าหรือไม่ เราต้องระมัดระวังมากๆเกี่ยวกับความฝันและนิมิตต่างๆ

พวกนักฝันก็ฝันถึงสิ่งต่างๆที่พวกเขาคุ้นเคย เมื่อหนึ่งร้อยปีก่อนผู้คนไม่ได้ฝันเกี่ยวกับรถยนต์และเครื่องบิน หรือเกี่ยวกับดาวเทียมต่างๆที่โคจรรอบแผ่นดินโลก เพราะว่าในสมัยนั้นยังไม่มีของเหล่านี้ เมื่อหนึ่งร้อยปีก่อน หากคนๆหนึ่งฝันถึงการท่องเที่ยว มันก็ไม่ใช่โดยตัวรถจักรติเซลหรือโดยการบินไปในท้องฟ้า มันก็คงเป็นโดยรถลากที่ใช้วัวหรือรถม้า มันเป็นเรื่องธรรมดาที่เนบูคัดเนสซาร์จะฝันถึงปฏิมากรต่างๆ เพราะว่าในสมัยของเขามีปฏิมากรอยู่มากมาย เหล่านักโบราณคดีได้ขุดเจอรูปปั้นขนาดยักษ์จำนวนมากของเหล่ากษัตริย์และผู้ปกครองทั้งหลายที่เคยมีชีวิตอยู่ก่อนและในสมัยนั้น เนบูคัดเนสซาร์เพิ่งกลับมาจากอียิปต์ โดยได้รับขณะคนอียิปต์และพิชิตประเทศนั้นมาแล้ว จะมีอะไรที่ธรรมดาไปกว่าการที่กษัตริย์ผู้เย่อหยิ่งองค์นี้จะคิดถึงรูป

ปั้นขนาดมหึมาเหล่านั้นที่เขาได้เห็นในอียิปต์ โดยอาจคิดถึงการทำรูปปั้นอันหนึ่งที่อุทิศแก่ตัวเขาเองในบาบิโลน?

ปฏิมากรเหล่านั้นในอียิปต์ถูกทำจากหิน ขณะที่ปฏิมากรขนาดใหญ่ที่เนบูคัดเนสซาร์เห็นในความฝันของตนถูกทำมาจากโลหะ – ไม่ใช่แค่โลหะชนิดเดียว แต่หลายชนิดที่แตกต่างกัน เนบูคัดเนสซาร์สนใจอย่างลึกซึ้งที่จะรู้ว่าความฝันนั้นมีความหมายว่าอะไร แต่ปฏิมากรนั้นก็กลายเป็นก้อนหินใหญ่โตเหลือเกินจนเมื่อกษัตริย์ตื่นขึ้นด้วยความหวาดกลัว สับสนและวุ่นวายใจ เขาก็จำความฝันนั้นไม่ได้ มันได้เลื่อนหายไปจากความทรงจำของเขาอย่างสิ้นเชิง

ข้อ 2 และ 3: “แล้วกษัตริย์จึงทรงบัญชาให้มีหมายเรียกพวกโหร พวกหมอดู พวกนักวิทยาศาสตร์ และคนเคลเดียเข้าทูลกษัตริย์ให้รู้เรื่องพระสุบิน เขาทั้งหลายก็เข้ามาเฝ้ากษัตริย์ และกษัตริย์ตรัสกับเขาว่า “เราได้ฝัน และจิตใจของเราก็เป็นทุกข์ อยากรู้ว่าฝันว่าอะไร””

กษัตริย์ผู้นับถือรูปเคารพองค์นี้ไม่เชื่อในพระเจ้า และคนพวกเดียวที่เขาจะพึ่งได้เพื่อขอความช่วยเหลือก็คือพวกโหร พวกหมอดู พวกนักวิทยาศาสตร์ และคนเคลเดีย คนเหล่านี้เป็นที่ปรึกษาผู้ไขปริศนาต่างๆ เพื่อกษัตริย์ พวกเขาฝึกฝนพิธีกรรมและพิธีการที่มั่งคั่งทั้งปวงซึ่งปกติแล้วถูกเชื่อมโยงกับพวกหมอดูและพวกหมอผี พวกโหรถูกคาดหวังให้ทำให้ข้อลึกลับต่างๆ เป็นที่ประจักษ์ พวกเขาถูกคาดหวังว่าจะมีฤทธิ์ที่จะแก้ฝันต่างๆ ได้

พวกหมอดูคือคนเหล่านั้นที่แสวงว่าบอกเหตุการณ์ต่างๆ ในอนาคตล่วงหน้าได้ พวกเขาอ้างว่าตนสามารถทำสิ่งนี้ได้โดยการศึกษาดวงดาวต่างๆ เคยมีพวกหมอดูจำนวนมากในประเทศต่างๆ แถบตะวันออกก่อนระหว่าง และหลังสมัยของเนบูคัดเนสซาร์และดาเนียล

พวกนักวิทยาศาสตร์อ้างว่ามีความสามารถที่จะติดต่อสื่อสารกับพวกคนตายได้ พวกเขาอ้างตัวว่ามีอำนาจเหนือธรรมชาติซึ่งได้มาโดยใช้หลายวิธี โดยเฉพาะอย่างยิ่งผ่านทางพวกวิญญาณชั่ว ลัทธิถือผีสมัยใหม่เป็นตัวอย่างหนึ่งของสิ่งที่พวกนักวิทยาศาสตร์เหล่านั้นเป็นในสมัยของดาเนียล

คนเคลเดียเป็นนักปรัชญากลุ่มหนึ่งที่ทำให้วิทยาศาสตร์แขนงต่างๆ เป็นการค้นคว้าพิเศษของพวกเขา พวกเขาอ้างตัวว่ามีปัญญาหลายใบในวิทยาศาสตร์และเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องข้อมูลทางวิทยาศาสตร์

กษัตริย์กำลังวุ่นวายใจอย่างหนัก เป็นความยุ่งยากใจที่ตึงเครียดมากที่สุดเท่าที่เขาเคยเจอ เขาได้ฝันความฝันหนึ่ง แต่ความฝันนั้นได้จากเขาไปแล้ว มันเป็นความฝันที่น่ากลัวมาก แต่เขาก็ไม่อาจบอกได้ว่าอะไรน่ากลัวเกี่ยวกับมันเพราะว่าเนื้อหาของมันได้ถูกลบเลื่อนไปจากความทรงจำของเขาหมดสิ้นแล้ว

ความล้มเหลวของพวกนักปราชญ์

พวกโหร พวกหมอดู พวกนักวิทยาศาสตร์และคนเคลเดียมาเข้าเฝ้ากษัตริย์:

ข้อ 4-9: “แล้วคนเคลเดียจึงกราบทูลกษัตริย์เป็นภาษาของคนซีเรียว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์ ขอทรงเล่าพระสุบินให้แก่พวกผู้รับใช้ของพระองค์ แล้วเหล่าข้าพระองค์จะได้ถวายคำแก่พระสุบิน” กษัตริย์ทรงตอบคนเคลเดียว่า “เราจำความฝันนั้นไม่ได้แล้ว ถ้าเจ้าไม่ให้เรารู้ความฝันพร้อมทั้งคำแก้ฝัน เจ้าจะถูกหั่นเป็นชิ้นๆ และบ้านเรือนของเจ้าจะต้องเป็นกองขยะ แต่ถ้าเจ้าสำแดงความฝันและคำแก้ฝันให้เรา

เจ้าจะได้รับของขวัญ รางวัล และเกียรติยศใหญ่ยิ่ง ฉะนั้นจงสำแดงความฝันและคำแก้ฝันให้เรา” เขาทั้งหลาย กราบทูลคารบสองว่า “ขอทูลทูลเกล้าฯ พระสุบินแก่พวกผู้รับใช้ของพระองค์ และเหล่าข้าพระองค์จะถวายคำแก้ พระสุบิน พระเจ้าข้า” กษัตริย์ทรงตอบว่า “เรารู้เป็นแน่แล้วว่า เจ้าพยายามจะถ่วงเวลาไว้ เพราะเจ้าเห็นว่า เราจำความฝันนั้นไม่ได้แล้ว แต่ถ้าเจ้าไม่ให้เรารู้ความฝัน ก็มีคำตัดสินเจ้าอยู่ข้อเดียว เพราะเจ้าทั้งหลายตกลง ที่จะพูดเท็จและพูดทุจริตต่อหน้าเรา จนจะมีอะไรเปลี่ยนแปลงไป เพราะฉะนั้นเจ้าจงบอกความฝันให้แก่เรา แล้วเราจึงจะรู้ว่าเจ้าจะถวายคำแก้ความฝันให้เราได้”

ผมไม่ลดทอนข้อเท็จจริงที่ว่า มีพวกถือผีที่มีปีศาจเข้าสิง ถูกขายให้แก่พญามาร และที่สามารถติดต่อ สื่อสารกับเหล่าวิญญาณชั่วได้ มีพวกหมอผีและพวกหมอดูที่เป็นหนึ่งเดียวกับพวกวิญญาณชั่วและอำนาจของ พญามาร แต่คนเหล่านี้ส่วนใหญ่ในสมัยดาเนียลเป็นของปลอม

พวกโหรา หมอดู และพวกแก้ฝันและนิมิตต่างๆในสมัยโบราณล้วนมีเล่ห์เหลี่ยมในศิลปะของการดึง ข้อมูลมากพอจากเหยื่อของตนที่จะหาคำตอบที่พอฟังขึ้น โดยให้คำตอบในแบบที่จะทำให้มันน่าเชื่อถือ ไม่ว่า จะเกิดอะไรขึ้นเกี่ยวกับคำทำนายหรือคำแก้ฝันของพวกเขาก็ตาม พวกนักปราชญ์แห่งบาบิโลนคิดกันในหมู่ พวกตนว่าหากพวกเขาสามารถทำให้กษัตริย์บอกพวกเขาเกี่ยวกับความฝันของเขาเพื่อที่จะให้พวกเขามี ที่เริ่มต้นได้ พวกเขาก็จะตกลงกันเรื่องคำแก้ฝันและให้คำตอบที่ดูเหมือนมีเหตุผลแก่กษัตริย์ อันเป็นการรักษา ชื่อเสียงของพวกเขาไว้และยังได้รับเงินเดือนจากกษัตริย์ต่อไป

เนบูคัดเนสซาร์ได้เรียกตัวพวกเขาให้มาทำงานอันยากยิ่งเหลือเกินที่พวกเขาไม่เคยประสบพบเจอมา ก่อน! เขาอยากให้พวกเขาเปิดเผยความฝันของเขา – และจากนั้นก็ให้คำแก้ฝัน ทั้งๆที่พวกเขาอ้างว่ามีฤทธิ์เดช เหนือธรรมชาติ กษัตริย์ก็เรียกตัวพวกเขาให้มาทำบางสิ่งที่ตามที่พวกเขาคิดมีแต่พวกพระเท่านั้นที่ทำได้

จากนั้นเนบูคัดเนสซาร์ก็ตระหนักว่าพวกนักปราชญ์ของเขาเป็นพวกลวงโลก เขากล่าวว่า “เจ้าทั้งหลายตกลงที่จะพูดเท็จและพูดทุจริตต่อหน้าเรา” เขากล่าวหาคนเหล่านั้นว่าถ่วงเวลา พวกเขากำลังหวังว่า กษัตริย์จะลืมเรื่องราวนี้ทั้งหมดหากพวกเขาถ่วงเวลาเขาออกไปได้นานพอ และเขาจะปล่อยพวกเขาให้พ้นจาก ข้อผูกมัดที่เขาได้กำหนดแก่พวกเขา

คนเคลเดียอ้างว่าสามารถติดต่อกับพวกพระและรับสติปัญญาและความรู้จากพระเหล่านั้นได้ซึ่งไม่ได้ ถูกให้แก่คนธรรมดาทั่วไป แต่ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาไม่สามารถบอกกษัตริย์ถึงความฝันของเขาได้ก็พิสูจน์แล้ว ว่าพวกเขาเป็นของปลอม พวกเขาสารภาพมากทีเดียวนในคำที่ทูลต่อกษัตริย์:

ข้อ 10 และ 11: “คนเคลเดียจึงกราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า “ไม่มีบุรุษคนใดในพิภพที่จะสำแดง เรื่องกษัตริย์ได้ เพราะฉะนั้นไม่มีกษัตริย์ เจ้านายหรือผู้ปกครองคนใดไต่ถามสิ่งเหล่านี้จากโหรา หรือหมอดู หรือ คนเคลเดีย สิ่งซึ่งกษัตริย์ตรัสถามนั้นยากและไม่มีผู้ใดจะสำแดงแก่กษัตริย์ได้นอกจากพระ ผู้ซึ่งมีได้อยู่กับ มนุษย์”

ดังนั้นคนเคลเดียเหล่านี้จึงประกาศแก่เนบูคัดเนสซาร์ว่าตนเป็นกลุ่มของพวกลวงโลก คนโกหกและ พวกจอมปลอม ไม่แปลกเลยที่กษัตริย์กริ้วจัดและบัญชาให้ทำลายคนเคลเดียเหล่านั้นและพวกนักปราชญ์แห่ง บาบิโลนเสีย!

ข้อ 12 และ 13: “เพราะเรื่องนี้กษัตริย์จึงทรงกริ้วและเกรี้ยวกราดนักและรับสั่งให้ฆ่าพวกนักปราชญ์ทั้งหมดของบาบิโลนเสีย เพราะฉะนั้นจึงมีพระราชกฤษฎีกาประกาศไปว่าให้ฆ่านักปราชญ์เสียทั้งหมด เขาจึงเที่ยวหาดาเนียลและพรรคพวกเพื่อจะฆ่าเสีย”

เรามาสรุ่ยย่อเหตุการณ์ต่างๆ ที่ถูกบันทึกไว้ในสิบสามข้อแรกของบทนี้กันและดูว่าทำไมพระวิญญาณบริสุทธิ์ถึงทรงสั่งดาเนียลให้เขียนข้อความเหล่านี้เพื่อสั่งสอนและเตือนสติเรา:

กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์เป็นกษัตริย์ที่ทรงอำนาจมากที่สุดบนแผ่นดินโลกในสมัยนั้น อาณาจักรของเขามีขนาดใหญ่โตมาก พระราชวังของเขาก็หรูหราและสุขสบายอย่างไม่ต้องสงสัย กษัตริย์กำลังนั่งบนเก้าอี้อันนุ่มของเขา ความคิดต่างๆ ของเขาก็ตรึงตรองเกี่ยวกับอาณาจักรมหิมาของเขาและตำแหน่งอันสูงยิ่งของเขา โดยระลึกถึงปฏิมากรเหล่านั้นที่เขาได้เห็นในอียิปต์ในระหว่างการพิชิตอันประสบผลสำเร็จของเขาที่นั่น หลังจากได้เห็นซากปรักหักพังของปฏิมากรของอียิปต์อันใหญ่โตเหล่านั้น เขาย่อมมีเรื่องนี้อยู่ในหัวตอนที่เขามล็ดหลับอย่างไม่ต้องสงสัย และขณะที่หลับอยู่นั้นเขาก็ฝันความฝันต่างๆ – ความฝันต่างๆ ที่รบกวนจิตใจของเขาเหลือเกินจนนิทราจากเขาไปเสีย

ในทันใดนั้นเขาก็เรียกพวกนักปราชญ์ของเขามา ซึ่งเป็นผู้ที่ควรมีสติปัญญาเหนือธรรมชาติจนสามารถแก้ฝันต่างๆ และให้คำตอบต่างๆ แก่คำถามใดๆ ได้ทั้งนั้นที่กษัตริย์จะถามพวกเขา

คนเคลเดีย พวกโหร พวกผู้ทำนาย และพวกหมอดูต่างมาเข้าเฝ้ากษัตริย์ในราชสำนักของเขา และเขาบอกพวกเขาว่าเขาได้ฝันความฝันหนึ่งที่รบกวนจิตใจของเขาและเขาต้องรู้ความฝันนั้นให้ได้ พวกเขาตอบกลับไปว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์ ขอทรงเล่าพระสุบินให้แก่พวกผู้รับใช้ของพระองค์ แล้วเหล่าข้าพระองค์จะได้ถวายคำแก่พระสุบิน”

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าในอดีตกษัตริย์เคยบอกพวกนักปราชญ์ว่าเขาได้ฝันเรื่องอะไร และพวกเขาก็สามารถตกลงกันเรื่องคำตอบหนึ่งที่จะทำให้กษัตริย์พอพระทัยได้ แต่คราวนี้ ความฝันนั้นได้จากเขาไปเสียแล้ว และเขาก็จำไม่ได้ว่าเขาฝันเรื่องอะไร เขาจำได้แต่เพียงว่าความฝันนั้นน่ากลัวมาก และว่ามันรบกวนจิตใจของเขาในแบบที่ไม่เคยมีสิ่งใดรบกวนจิตใจเขามากขนาดนี้มาก่อนในชีวิต

กษัตริย์จ่ายเงินเดือนนักปราชญ์เหล่านี้อย่างดีมาโดยตลอด เขาได้เลี้ยงดูและให้ที่คุ้มหัวพวกเขามาตลอดหลายปี – และบัดนี้เมื่อเขาต้องการพวกเขามากที่สุด เขาก็ต้องผิดหวังที่ได้เรียนรู้ว่าพวกเขาไม่สามารถเปิดเผยสิ่งที่เขาสืบไปแล้วได้ เขากล่าวแก่พวกเขาว่า “ถ้าเจ้าไม่ให้เรารู้ความฝันพร้อมทั้งคำแก้ฝัน เจ้าจะถูกหั่นเป็นชิ้นๆ และบ้านเรือนของเจ้าจะต้องเป็นกองขยะ แต่ถ้าเจ้าสำแดงความฝันและคำแก้ฝันให้เรา เจ้าจะได้รับของขวัญ รางวัล และเกียรติยศใหญ่ยิ่ง ฉะนั้นจงสำแดงความฝันและคำแก้ฝันให้เรา”

นี่เป็นครั้งที่สองที่พวกนักปราชญ์ทูลขอ กษัตริย์ให้บอกความฝันของเขา แล้วพวกเขาจะถวายคำแก้ฝันให้ แต่กษัตริย์ก็ไม่ยอมให้ถ่วงเวลาอีกต่อไปแล้ว เขาตระหนักว่าพวกเขาไม่สามารถบอกความฝันของเขาและคำแก้ฝันนั้นได้ และว่าพวกเขาเพียงแค่อ้างถ่วงเวลาเท่านั้น หากคนเหล่านี้ติดต่อกับวิญญาณต่างๆ ที่สามารถบอกคำแก้ฝันได้จริงๆ วิญญาณเดียวกันเหล่านี้ก็ควรบอกความฝันที่ถูกลืมไปแล้วได้ด้วย เขารู้ว่าพวกเขาอยาก

ได้เวลาเพื่อเตรียม “คำเท็จและคำทุจริต” ในความพยายามที่จะทำให้เขาพอใจเกี่ยวกับความฝันนั้นซึ่งได้
รบกวนจิตใจเขามากเหลือเกินและทำให้เขาหวาดกลัว

พวกนักปราชญ์ทุกกษัตริย์ว่าไม่มีมนุษย์คนใดบนพื้นพิภพที่สามารถทำตามคำขอของเขาได้ “นอกจาก
พระเจ้าผู้ซึ่งมีได้อยู่กับมนุษย์” ดังนั้นโดยคำสารภาพของพวกเขาเอง พวกเขาก็เปิดเผยว่าพวกเขาไม่ได้เชื่อมต่อกับ
พวกพระในแง่ใดเลย และว่าพวกเขาไม่ได้เข้าถึงสติปัญญาและความรู้ที่มีแต่พวกพระสามารถให้ได้ กษัตริย์
จึงออกพระราชกฤษฎีกาให้ประหารพวกนักปราชญ์แห่งบาบิโลนเสีย เนื่องจากดาเนียลและเพื่อนๆของเขาอยู่
ในคนกลุ่มนี้ พระราชกฤษฎีกานี้จึงหมายความว่าคนฮีบรูเหล่านี้ผู้ยำเกรงพระเจ้าจึงจะถูกประหารชีวิตเช่นกัน

พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์สำหรับการสั่งสอน สำหรับการแก้ไข
การเสริมสร้าง และหลักคำสอน พระคำสิบสามข้อนี้มีสิ่งใดจะให้ความกระจ่างเราได้ในสมัยนี้? ผมเชื่อว่าความ
จริงหลักที่พระเจ้าทรงอยากให้เราเห็นตรงนี้ก็คือนั่นคือว่าขณะที่พญามารและเหล่าวิญญาณชั่วของมันไม่ได้*เปี่ยมด้วย
อุทยานภาพทั้งสิ้น* พวกมันก็มีฤทธิ์มากมาย มีพวกมันอยู่นับล้านๆต้นทั่วจักรวาล และพญามารก็เป็นเจ้าแห่ง
อำนาจในย่านอากาศ ซาตานไม่รู้ไปหมดทุกอย่าง – มันไม่รู้และเข้าใจทุกสิ่ง – แต่มันก็รู้เยอะ เยอะกว่าที่เรา
คิดว่ามันรู้ กระทั่งเกี่ยวกับเหล่าวิสุทธิชนของพระเจ้า!

ความฝันของกษัตริย์ได้จากเขาไปเสียแล้ว และแม้แต่พวกนักปราชญ์และพวกโหรบางคนก็อาจเป็น
ของแท้ อาจติดต่อกับพวกวิญญาณชั่วได้จริงๆ วิญญาณชั่วเหล่านั้นก็ไม่สามารถบอกความฝันของเนบูคัดเนสซาร์
ได้ – *เพราะความฝันนั้นเป็นมาจากพระเจ้า* มันเปิดเผยถึง “ยุคสมัยของคนต่างชาติ” และข้อเท็จจริงที่ว่า
คนต่างชาติจะครอบครองเหนือแผ่นดินโลกจนกว่าเวลาของพวกเขาจะสิ้นสุดลง จากนั้นพระมหากษัตริย์เยชูจะ
ทรงเรียกผู้คนของพระองค์จากทั้งสี่ทิศของแผ่นดินโลกและจากเกาะต่างๆของทะเล พระองค์จะทรงปลุกพวก
เขาลงในแผ่นดินของพวกเขาเองโดยจะไม่ถูกถอนออกอีกเลย และพระองค์ผู้ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา
จะทรงครอบครองเหนือพวกเขา พระเจ้าได้ประทานความฝันนั้นแก่เนบูคัดเนสซาร์ และพระเจ้า*เท่านั้น*ทรง
สามารถนำความฝันนั้นมาสู่ความคิดของพวกนักปราชญ์และประทานคำแก้ฝันได้ มันเป็นการกระทำของ
พระเจ้า และพวกผีและวิญญาณชั่วไม่สามารถบอกสิ่งซึ่งพระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่เนบูคัดเนสซาร์ในความฝัน
ของเขาได้

แต่นรกทั้งสิ้นไม่อาจหยุดยั้งแผนการของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ พระองค์ทรงมีตัวแทนของ
พระองค์ที่ถูกเวลาเสมอ “*ในเริ่มแรกนั้น*” พระเจ้าได้ทรงวางแผนการแห่งยุคสมัยทั้งหลาย – กระทั่งนินทร
กาลแห่งนินทรกาลทั้งหลาย พระองค์ทรงทราบอวสานในเริ่มแรกนั้น พระเจ้าทรงอำนาจสิทธิ์ขาด – พระองค์
ทรงแต่งตั้งผู้ที่พระองค์ประสงค์ และพระองค์ทรงปลดผู้ที่พระองค์ประสงค์ พระเจ้าทรงมีแผนการหนึ่ง – แต่
กษัตริย์องค์นี้ซึ่งเป็นคนบาปคนหนึ่ง ไม่อาจเข้าใจได้ว่าความฝันของเขาเป็นการสำแดงจากพระเจ้า เหล่านัก
ปราชญ์ของเขา*ไม่สามารถ*บอกความฝันของเขาได้ เพราะว่าถ้าพวกเขาได้รับฤทธิ์เดชจากวิญญาณตนใดจริงๆ
มันก็เป็นวิญญาณของพญามาร – และแน่นอนว่าวิญญาณของซาตานไม่สามารถบอกสิ่งต่างๆของพระเจ้าได้!
เหล่านักปราชญ์แห่งบาบิโลนต่างจนปัญญา และหากพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ไม่ทรงช่วยแล้ว พวกเขาก็คงไม่รอด
แน่ๆเมื่อกษัตริย์รับสั่งให้พวกเขาต้องรับโทษประหารชีวิต

มีข้อเท็จจริงที่สำคัญอีกประการหนึ่งซึ่งควรถูกชี้ให้เห็นตรงนี้: ในพระคำสิบสามข้อนี้เราเรียนรู้ว่า เพราะคนชอบธรรมเพียงไม่กี่คน พระเจ้าได้ทรงไว้ชีวิตมวลชนมากมายที่เป็นคนชั่วมาหลายครั้งแล้ว นักปราชญ์เหล่านี้ถูกไว้ชีวิตเพราะมีชายคนหนึ่งของพระเจ้าในอาณาจักรนั้นผู้ซึ่งสามารถติดต่อกับพระเจ้าได้ โดยได้รับคำตอบที่ถูกต้องจากพระองค์ และนำคำตอบนั้นไปทูลกษัตริย์ได้ หากไม่ใช่เพราะดาเนียลและพี่น้องที่ดำเนินตามทางพระเจ้าของเขาแล้ว เหล่านักปราชญ์แห่งบาบิโลนก็คงถูกหั่นเป็นชิ้นๆไปแล้วภายใต้พระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์ (หากอับราฮัมได้พบคนชอบธรรมเพียงสิบคนในเมืองโสโดม พระเจ้าก็คงช่วยเมืองนั้นทั้งเมืองให้รอดพ้นไปแล้วเพราะเห็นแก่คนชอบธรรมสิบคน)

พระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งแผ่นดินโลก ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก” สิ่งเดียวที่ป้องกันไม่ให้เกิดการพิพากษาของพระเจ้าตกลงมาสู่แผ่นดินอันยิ่งใหญ่ของเราคือ ชายหญิงไม่กี่คนที่ดำเนินตามทางพระเจ้าและยำเกรงพระเจ้าที่หลงเหลืออยู่ในสหรัฐอเมริกา พระเจ้าทรงไว้ชีวิตประเทศนี้เพราะเห็นแก่บรรดาคนชอบธรรม

จากมุมมองแบบมนุษย์ สิ่งต่างๆดูมีเดมสำหรับดาเนียลและเหล่าสหายของเขา ดาเนียลได้ยืนหยัดมั่นคงตั้งแต่ต้นในการอยู่ในราชสำนักของกษัตริย์ และได้ตั้งใจไว้ว่าเขาจะไม่ปฏิเสธพระเจ้าของเขาเพื่อที่จะเอาใจกษัตริย์องค์หนึ่งผู้นับถือรูปเคารพ เขาระลึกถึงพระเจ้าของเขา เขาปฏิเสธเนื้อสัตว์และเหล้าองุ่นของกษัตริย์ และคราวนี้พระเจ้าจะทรงระลึกถึงดาเนียลเหมือนกับที่พระองค์ได้ทรงระลึกถึงโนอาห์ อับราฮัม และโมเสส พระเจ้าทรงระลึกถึงโยเซฟ พระองค์ทรงระลึกถึงดาวิด พระเจ้าทรงระลึกถึงเหล่าผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อของพระองค์เสมอมา – และพระองค์จะทรงระลึกถึงเสมอไป คนของพระเจ้าไม่มีวันถูกทำลายได้ นครทั้งสี่ไม่อาจทำลายศาสตาศาพยากรณ์หรือผู้รับใช้ของพระเจ้าได้จนกว่าพระองค์ทรงหมดธุระกับคนๆนั้นแล้วบนแผ่นดินโลกนี้!

ด้วยเหตุผลบางประการที่เราไม่ทราบ ดาเนียลและเพื่อนๆของเขาไม่ทราบอะไรเลยเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจนกระทั่งหัวหน้าราชองครักษ์มาจับกุมพวกเขา พระเจ้าทรงอยากให้พวกเขาหลงโลกเหล่านั้นได้มีโอกาสที่จะเปิดเผยความฝันนั้น พวกเขาพิศุจน์ตัวแล้วว่าเป็นของปลอม และต้องจำใจรับสารภาพว่าพวกเขาไม่สามารถทำสิ่งที่มีแต่พวกเหนือธรรมชาติเท่านั้นที่ทำได้ หากดาเนียลถูกเรียกตัวไปก่อน เขาก็คงร้องทูลต่อพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ เขาก็คงถวายค่าแก้ฝันนั้น และเหล่านักปราชญ์แห่งบาบิโลนก็คงรอดพ้นจากการทดสอบนั้นซึ่งเปิดโปงตัวตนที่แท้จริงของพวกเขาไปแล้ว

ไม่ว่าพวกนักปราชญ์เหล่านี้ควรถูกฆ่าตายหรือไม่นั้นก็ไม่ใช่คำถามที่ดี เรารู้ว่าพวกเขาไม่ใช่สิ่งที่พวกเขาอ้างตัวว่าเป็น แต่พวกโหร พวกหมอดู พวกนักวิทยาศาสตร์ และพวกนักปราชญ์ก็มีอยู่มากมายในบาบิโลน พวกเขาเป็นเหมือนปรสิทมนุษย์ เพราะว่าพวกเขาถูกถือว่าเป็นพวกที่เหนือกว่า พวกเขาจึงร่ำรวยและมีอิทธิพล พวกเขามีอำนาจมากในอาณาจักรนั้น – และด้วยเหตุนี้กษัตริย์จึงเกรงกลัวพวกเขา คนเหล่านี้เป็นพวกมีการศึกษาแห่งบาบิโลน และการทำลายพวกเขาก็จะทำให้จักรวรรดิบาบิโลนอันยิ่งใหญ่ต้องอ่อนแอลง จากมุมมองแห่งอำนาจของมนุษย์ แต่หากดาเนียลมิได้บอกความฝันของเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์ก็คงสั่งประหารชีวิตคนเหล่านี้ไปแล้ว

มีความคล้ายคลึงกันระหว่างดาเนียลและโยเซฟดังนี้: เมื่อพวกโหราและพวกนักวิทยาศาสตร์ไม่สามารถถวายคำแก้ฝันเหล่านั้นของฟาโรห์ได้ โยเซฟ (คนของพระเจ้า) ก็อยู่ที่นั่นในคุกโดยถูกเตรียมตัวสำหรับงานยากนี้ โยเซฟถวายคำแก้ฝันเหล่านั้นของฟาโรห์ – และช่วยแผ่นดินนั้นให้รอดพ้นจากความอดอยาก

ไม่มีสิ่งใดสามารถเกิดขึ้นกับลูกคนหนึ่งของพระเจ้าได้หากพระเจ้าไม่ทรงอนุญาต แม้ว่าโยเซฟและดาเนียลไม่มีโรม 8:28 ที่ถูกเขียนไว้ในหนังสือเล่มหนึ่ง พวกเขาที่มีมน้อยอยู่ในใจของตนเพราะว่าพวกเขาเชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นพระวาทนะและพระวาทนะทรงเป็นพระเจ้า พวกเขาเชื่อว่าพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเขาจะทรงดูแลพวกเขา ในวิธีของพระองค์เอง ในเวลาของพระองค์เอง

เมื่อเหล่านักปราชญ์แห่งบาบิโลนไม่สามารถเปิดเผยความฝันที่ถูกลืมไปแล้วของเนบูคัดเนสซาร์ได้ พระเจ้าก็ทรงมีเชลยชาวฮีบรูอีกคนหนึ่งอยู่ที่นั่นเพื่อทำงานที่มีแต่คนของพระเจ้าเท่านั้นที่ทำได้:

ข้อ 14-16: “แล้วดาเนียลก็ตอบอารีโอกหัวหน้าราชวงศ์ผู้ซึ่งออกไปเที่ยวหานักปราชญ์ของบาบิโลน ด้วยถ้อยคำแบบคายนและปรีชาสามารถ ท่านถามอารีโอกหัวหน้าว่า “ไฉนพระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์จึงเร่งร้อนเล่า” แล้วอารีโอกก็เล่าเรื่องให้ดาเนียลทราบ แล้วดาเนียลก็เข้าไปเฝ้าและกราบทูลกษัตริย์ขอให้กำหนดเวลาเพื่อท่านจะถวายคำแก้พระสุบินแก่กษัตริย์”

จงสังเกตว่า: “ดาเนียลก็ตอบอารีโอกหัวหน้าราชวงศ์... ด้วยถ้อยคำแบบคายนและปรีชาสามารถ” หากดาเนียลตอบกลับไปอย่างหัวเสีย เขาก็คงเป็นเหตุให้เกิดโศกนาฏกรรมครั้งใหญ่ แต่เขาเป็นคนที่มีความซื่อสัตย์ตามแบบของพระเจ้า และเขาใช้สติปัญญาและความเชื่อในการรับมือกับหัวหน้าราชวงศ์ผู้นี้ ดาเนียลไม่ได้ขอร้องกษัตริย์ให้บรรยายความฝันของเขา เขาแค่ขอเวลา โดยมีความมั่นใจที่ไม่หวั่นไหวว่าหากกษัตริย์จะให้เวลาเขาเพื่อที่จะอธิษฐาน เขาก็จะสามารถทราบความฝันนั้นและถวายคำแก้ฝันแก่กษัตริย์ได้ เนบูคัดเนสซาร์ให้ตามที่เขาขอ

พระเจ้าจะไม่มัววัน, พระองค์ไม่สามารถทอดทิ้งคนของพระองค์ได้ หากเราไว้วางใจพระองค์ พระองค์ก็จะไม่มีวันทำให้เราผิดหวังเลย หากเราเชื่อตรงต่อพระเจ้า พระองค์ก็จะทรงยืนอยู่เคียงข้างเราในยามที่มีภัยอันตรายและทรงดึงเรากลับมาจากขอบเหวแห่งความพินาศ – และนั่นคือที่ๆดาเนียลยืนอยู่ แต่เขามีความเชื่อในพระเจ้าจนถึงขนาดที่ว่าเขาแค่ขอเวลาเพื่อที่จะอธิษฐานและสัญญาว่าจะเปิดเผยความฝันที่ถูกลืมไปแล้วของกษัตริย์

ข้อ 17 และ 18: “แล้วดาเนียลก็กลับไปเรือนของท่าน และแจ้งเรื่องให้ฮานันยาห์ มิชาเอล และอาซาริยาห์สหายของท่านฟัง และบอกเขาให้ขอพระกรุณาแห่งพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์เรื่องความลึกลับนี้ เพื่อดาเนียลและสหายของท่านจะไม่พินาศพร้อมกับบรรดานักปราชญ์อื่นๆของบาบิโลน”

ผมไม่สงสัยเลยว่าดาเนียลและเพื่อนๆของเขามีการประชุมอธิษฐานตลอดทั้งคืน เพราะว่าเป็นเรื่องคอขาดบาดตาย! หากพระเจ้าทรงสดับฟังและตอบคำอธิษฐานของพวกเขา พวกเขาก็จะได้รับการไว้ชีวิต แต่หากพระองค์ทรงปฏิเสธที่จะสดับฟังและให้คำตอบ ชีวิตของพวกเขาก็คงต้องพินาศไปพร้อมกับนักปราชญ์คนอื่นๆ

โดยส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงสดับฟังดาเนียลอยู่แล้วหากเขาอธิษฐานคนเดียว แต่เห็นได้ชัดว่าเขาเชื่อในการร่วมใจกันอธิษฐาน เขานับถือเพื่อนๆชาวฮีบรูสามคนนั้นของเขาอย่างมาก – และพวกเขาก็เป็นกังวลในเรื่องนี้พอๆกับที่เขาเป็นกังวล เพราะว่าชีวิตของพวกเขาเองก็ตกอยู่ในอันตรายเช่นกัน หากดาเนียลไม่อาจทำตามที่เขาได้สัญญาไว้กับกษัตริย์ได้ พวกเขาทั้งสี่คนก็ต้องตาย

สิ่งที่ถูกเติมพั้นนั้นเป็นมากกว่าชีวิตของชายสี่คนนี้ หากดาเนียลไม่ไว้วางใจพระเจ้า โลกก็คงพลาดการสำแดงอันยิ่งใหญ่ที่ถูกขังไว้ในความฝันของกษัตริย์และคำแก้ฝันของมัน ความฝันของเนบูคัดเนสซาร์มีพิมพ์เขียวด้านคำพยากรณ์และประวัติศาสตร์ของ “ยุคสมัยของคนต่างชาติ”

พระวิญญูณบริสุทธิไม่ทรงเห็นสมควรที่จะเปิดเผยแก่เราว่าการประชุมอธิษฐานนี้ได้เริ่มต้นเมื่อไรหรือมันสิ้นสุดลงเมื่อไร แต่เราก็ทราบว่าดาเนียลและเพื่อนๆของเขาไม่ได้หยุดอธิษฐานจนกว่าพวกเขามั่นใจจริงๆว่าพระเจ้าจะประทานคำตอบที่พวกเขาต้องการแก่พวกเขา พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าพระเจ้าทรงเปิดเผยความฝันนั้นแก่ดาเนียลอย่างไร บางทีขณะที่ดาเนียลนอนหลับอยู่ ความฝันนั้นได้ถูกเปิดเผยแก่เขา บางทีทูตสวรรค์กาเบรียลอาจปรากฏตัวเหมือนที่เขาได้กระทำในนิมิตอื่นๆของดาเนียล และเปิดเผยทั้งความฝันนั้นและคำแก้ฝันของมันด้วย เรื่องราวที่ถูกบันทึกไว้มีเพียงว่า “ในนิมิตกลางคืนทรงเผยความลึกลับนั้นแก่ดาเนียล” – และเราทราบว่าพระเจ้าประทานการสำแดงนั้นแก่ดาเนียล

ข้อ 19-23: “ในนิมิตกลางคืนทรงเผยความลึกลับนั้นแก่ดาเนียล แล้วดาเนียลก็ถวายสาธุการแด่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ดาเนียลกล่าวว่า “สาธุการแด่พระนามของพระเจ้าเป็นนิรันดร์สืบไป เพราะปัญญาและฤทธานุภาพเป็นของพระองค์ พระองค์ทรงเปลี่ยนนวาระและฤดูกาล พระองค์ทรงถอดกษัตริย์และทรงตั้งกษัตริย์ขึ้นใหม่ พระองค์ทรงประทานปัญญาแก่นักปราชญ์ และทรงประทานความรู้แก่ผู้ที่มีความเข้าใจ พระองค์ทรงเผยสิ่งที่ลึกลับและลึกลับ พระองค์ทรงทราบสิ่งที่อยู่ในความมืด และความสว่างก็อยู่กับพระองค์ โอพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขอโมทนาและสรรเสริญพระองค์ ผู้ทรงประทานปัญญาและกำลังแก่ข้าพระองค์ สิ่งนั้นที่พวกข้าพระองค์ทูลขอ พระองค์ก็ทรงให้ข้าพระองค์รู้แล้ว เพราะพระองค์ได้ทรงสำแดงเรื่องของกษัตริย์ให้แจ้งแก่พวกข้าพระองค์”

ข้อพระคำเหล่านี้บันทึกหนึ่งในคำสรรเสริญและคำอธิษฐานที่พระเจ้าอับดามันที่สูงสุดในพระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่ม เราควรหมายเหตุไว้ว่าศาสตราจารย์ผู้หนึ่งของพระเจ้าไม่ได้รีบร้อนไปยังราชสำนักของเนบูคัดเนสซาร์ โดยเรียกร้องให้กษัตริย์ออกมาจากห้องบรรทมและเรียกประชุม ดาเนียลเป็นคนที่สติปัญญา – ฉลาดเหมือนงู ไม่มีพิษภัยจุนกเขา พระเจ้าได้ประทานคำตอบแก่เขาแล้ว ภาระหนักได้ไปจากจิตใจของเขาแล้ว และเขาก็ยินดีเป็นล้นพ้นในใจของตน เขาเชื่อในการถวายคำขอบคุณแด่พระเจ้าสำหรับพระพรต่างๆ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับคำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบ

ให้เราวิเคราะห์คำอธิษฐานนี้ที่เป็นคำขอบพระคุณและคำสรรเสริญที่ดาเนียลได้ส่งขึ้นไปยังสวรรค์ในการขอบพระคุณแด่พระเจ้าสำหรับการตอบคำอธิษฐานของพวกเขา:

1. ดาเนียลสรรเสริญพระเจ้าเพราะว่าสติปัญญาและฤทธานุภาพเป็นของพระเจ้า ดาเนียลรู้ว่าพระเจ้าของเขาทรงสัพพัญญู ว่าพระองค์ทรงอำนาจสิทธิ์ขาด ว่าพระองค์ทรงทราบทุกสิ่งและทรงสามารถที่จะเปิดเผย

ทุกสิ่งได้ เขาทราบพระเจ้าทรงสรรพานุภาพ ว่าฤทธานุภาพทั้งสิ้นในสวรรค์และบนแผ่นดินโลกเป็นของ **พระองค์** ด้วยเหตุนี้ดาเนียลจึงถวายสารการแต่พระนามของพระเจ้าของเขาและสรรเสริญพระองค์สำหรับสติปัญญาและฤทธิ์เดช “ถ้าผู้ใดในพวกท่านขาดสติปัญญา ก็ให้ผู้นั้นทูลขอจากพระเจ้า ผู้ทรงโปรดประทานให้แก่คนทั้งปวงอย่างเหลือล้นและมีได้ทรงตำหนิ และจะทรงประทานให้แก่ผู้นั้น” (ยาโคบ 1:5) พระเยซูตรัสว่า “ฤทธานุภาพทั้งสิ้นในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดี ทรงมอบไว้แก่เราแล้ว” (มธ. 28:18) “ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเราใครจะขัดขวางเรา” (โรม 8:31)

2. ดาเนียลสรรเสริญพระเจ้าว่าพระองค์แต่เพียงผู้เดียว “ทรงเปลี่ยนวาระและฤดูกาล” ที่เขากล่าว เช่นนี้ก็เพื่อเป็นการยืนยันว่าพระเจ้าทรงมีอำนาจควบคุมทั่วไปในการเปลี่ยนแปลงทั้งปวงที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการยืนยันที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงเหล่านั้นในจักรวรรดิที่บัดนี้ดาเนียลได้เห็นแล้วในความฝันนั้น “ไม่มีความแตกต่างที่สำคัญระหว่างคำว่า *วาระ* และ *ฤดูกาล* ทั้งสองคำนี้ในภาษาเคลเดียสื่อถึงฤดูกาลที่ถูกระบุไว้ หรือที่ถูกกำหนดไว้ และความหมายของวาระต่างๆที่ *ถูกกำหนดไว้* ที่ *ถูกตั้งไว้* ที่ *ถูกระบุไว้* ก็ใช้ได้กับทั้งสองคำนี้” วาระและฤดูกาลไม่อยู่ภายใต้การควบคุมของความบังเอิญ แต่ถูกกำกับดูแลโดยกฎต่างๆที่ถูกสถาปนาแล้ว กระนั้นพระเจ้าผู้ทรงกำหนดกฎเหล่านี้ก็ทรงมีอำนาจที่จะเปลี่ยนแปลงพวกมัน และการเปลี่ยนแปลงทั้งปวงที่เกิดขึ้นภายใต้กฎเหล่านี้ก็ถูกสร้างขึ้นภายใต้ฤทธิ์เดชและการควบคุมของพระองค์ พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งเวลาและแห่งนิรันดร์กาล พระเจ้าแห่งสวรรค์และแผ่นดินโลก พระเจ้าแห่งทุกฤดูกาล *พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงอำนาจสิทธิ์ขาดผู้ครอบครองเหนือแผ่นดินโลกและสิ่งทรงสร้างทั้งปวง*

3. ดาเนียลถวายสารการแต่พระเจ้าแห่งสวรรค์และสรรเสริญพระองค์เพราะว่า “พระองค์ทรงถอดกษัตริย์และทรงตั้งกษัตริย์ขึ้นใหม่” พระเจ้าทรงแต่งตั้งผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์และทรงถอดถอนผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ ดาเนียลอยู่ในบาบิโลนโดยการอนุญาตของพระเจ้า และแม้ว่าเป็นเชลย เขาก็อยู่ที่นั่นเพื่อกระทำการกิจให้พระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง

4. เขาสรรเสริญพระเจ้าและขอบคุณพระองค์เพราะว่า “พระองค์ทรงประทานปัญญาแก่นักปราชญ์” พระเจ้าได้ทรงอวยพรดาเนียลด้วยสติปัญญาและได้ทรงเปิดเผยแก่เขาซึ่งความฝันนั้นที่เหล่านักปราชญ์และพวกหมอดูที่นับถือรูปเคารพ **ไม่สามารถ**เปิดเผยแก่เนบูกัดเนสซาร์ได้ ปัญญาของโลกนี้เป็นความโง่เขลาจำเพาะพระเจ้า และความโง่เขลาของพระเจ้าก็มีปัญญามากกว่าปัญญาของมนุษย์ เมื่อพวกหมอดู พวกโหร และพวกนักปราชญ์ทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลกนี้ล้มเหลว พระเจ้าแห่งปัญญาก็ทรงสามารถเปิดเผยสิ่งที่มนุษย์ไม่มีวันหยั่งถึงหรือเข้าใจได้เลย

5. พระเจ้าไม่เพียงประทานสติปัญญาแก่นักปราชญ์เท่านั้น แต่พระองค์ยังประทานความรู้ “แก่ผู้ที่มีความเข้าใจ” ด้วย นั่นคือ พระเจ้าประทานความรู้แก่คนทั้งหลายที่เข้าใจว่า “ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็น *บ่อเกิด* ของความรู้” (สภษ. 1:7) จนกว่ามนุษย์ยำเกรงพระเจ้า เขาก็เป็นคนเขลา ไม่ว่าเขาอาจเคยเรียนมากี่มหาวิทยาลัยหรือเขามีปริญญาที่ใบก็ตาม การยำเกรงพระเจ้าและการวางใจพระองค์คือ รากฐานเพื่อที่จะได้รับความรู้และความเข้าใจ **จากพระเจ้า** ด้วยเหตุนี้ดาเนียลจึงถวายคำขอบพระคุณแต่พระเจ้าแห่งสวรรค์สำหรับความรู้และความเข้าใจ

6. ดาเนียลสรรเสริญพระเจ้าในคำอธิษฐานพร้อมกับการขอบพระคุณในใจของตนและความปิติยินดีเป็นล้นพ้นในจิตใจของเขา ที่พระเจ้า “ทรงเผยสิ่งที่ลึกซึ้งและลึกลับ” โมเสสประกาศว่า “สิ่งลึกลับทั้งปวงเป็นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย” (อพย. 29:29) แต่พระเจ้าทรงสามารถเปิดเผยสิ่งที่ลึกซึ้งและลึกลับได้ ความฝันของเนบูกัดเนสซาร์ได้ไปจากความคิดของเขาแล้ว เขาเรียกมันกลับคืนมาไม่ได้ และไม่มีนักปราชญ์ของเขาสักคนเดียวที่สามารถทำให้เขานึกออก – แต่พระเจ้าแห่งความลึกลับ**ทั้งปวง**ได้ทรงเปิดเผยแก่ดาเนียลถึงความฝันนั้นและคำแก้ฝันของมัน ดาเนียลทราบว่าภายในตัวเขาเองเขาคงไม่สามารถเปิดเผยความฝันนั้นได้ หรือถวายคำแก้ฝันนั้นได้ และเขาถวายคำสรรเสริญ เกียรติยศ การเยินยอ และคำขอบพระคุณแด่พระเจ้าซึ่งพระองค์ทรงสมควรได้รับ

7. ดาเนียลถวายสาธุการแด่พระเจ้าแห่งสวรรค์เพราะว่า “*พระองค์ทรงทราบสิ่งที่อยู่ในความมืด และความสว่างก็อยู่กับพระองค์*” 1 ยอห์น 1:5 บอกเราว่า “พระเจ้าทรงเป็นความสว่าง และไม่มีความมืดอยู่ในพระองค์เลย” พระเจ้าทรงเป็นความสว่าง อาณาจักรของพระเจ้าคือ อาณาจักรแห่งความสว่าง พระเจ้าได้ทรงนำมาสู่ความคิดของดาเนียล คือ ความฝันนั้นที่ได้ถูกปิดคลุมอยู่ในความมืดซึ่งกษัตริย์ได้ลืมไปเสียแล้ว – และได้ทรงเปิดเผยคำแก้ฝันนั้นแก่เขา

ดาเนียลปิดท้ายคำอธิษฐานของตนว่า “*โอ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขอโมทนาและสรรเสริญพระองค์ ผู้ทรงประทานปัญญาและกำลังแก่ข้าพระองค์ สิ่งนั้นที่พวกข้าพระองค์ทูลขอพระองค์ก็ทรงให้ข้าพระองค์รู้แล้ว เพราะพระองค์ได้ทรงสำแดงเรื่องของกษัตริย์ให้แจ้งแก่พวกข้าพระองค์*”

จงสังเกตว่าดาเนียลมิได้ลืมเพื่อน ๆ ของเขา เขากล่าวว่า “*สิ่งนั้นที่พวกข้าพระองค์ทูลขอ พระองค์ก็ทรงให้ข้าพระองค์รู้แล้ว เพราะพระองค์ได้ทรงสำแดงเรื่องของกษัตริย์ให้แจ้งแก่พวกข้าพระองค์*” ใจของดาเนียลเต็มล้นไปด้วยพระวิญญูณของพระเจ้า และเขาก็ไม่สนใจที่จะให้ตัวเองได้รับเกียรติแต่เพียงผู้เดียว ความเยอหยิ่งไม่มีที่อยู่ในชีวิตของเขาเลย เขาเป็นคนที่ถ่อมใจ ยอมจำนนอย่างเต็มที่ต่อพระประสงค์ของพระเจ้า เขาได้เรียกเพื่อน ๆ ของเขามาช่วยเขาอธิษฐาน และเมื่อพระเจ้าประทานการเปิดเผยเรื่องความฝันของกษัตริย์แก่เขาแล้ว เขาก็ไม่อ้างเกียรติและสง่าราศีสำหรับคำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบ เขารวมเพื่อน ๆ ของเขาไว้ด้วย

ผมอยากให้เราทั้งหลายได้รับการช่วยให้พ้นในวันนี้จากความเยอหยิ่งทางศาสนาและมีคริสตจักรที่เป็นปีกแผ่นหนึ่งเดียว – ไม่ใช่ที่เราต้องออมขอม แต่เราต้องหยุด “หยุดหยิม” ในเรื่องเล็กและใช้เวลามากขึ้นในเรื่องใหญ่ หากผู้คนของพระเจ้าจะยืนหยัดร่วมกันในยามนี้เหมือนกับที่ดาเนียล ชัดรัก เมซาคและเอเบตเนโกได้กระทำในบาบิโลน พวกเราก็จะมีการฟื้นฟูในดินแดนอันยิ่งใหญ่ของเราวันนี้ แต่คริสเตียนจำนวนมากทยอยเลือนหายไปแต่ร่างกายของตัวเอง คริสตจักรของตัวเอง และวงล้อมสามัคคีธรรมเล็กๆของพวกเขาเอง คริสเตียนทั้งหลายวันนี้มีวแต่สาละวนอยู่กับการโต้แย้งเรื่องความแตกต่างทั้งหลายของตนเกินกว่าที่จะมีเวลาร่วมใจกันอธิษฐานเพื่อขอการฟื้นฟู

ดาเนียลไม่ได้รับร้อนที่จะไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ เขาสรรเสริญพระเจ้าจนกว่าเขาจะพอใจ จากนั้นเขาก็ตามตัวอาร์โอดและแจ้งข่าวดีแก่เขา

ข้อ 24: “แล้วดาเนียลก็เข้าไปหาอารีโอกผู้ซึ่งกษัตริย์แต่งตั้งให้มานักปราชญ์แห่งบาบิโลน ท่านได้เข้าไปและกล่าวแก่อารีโอกว่าดังนี้ “ขออย่าพวมนักปราชญ์แห่งบาบิโลน ขอโปรดนำตัวข้าพเจ้าเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ และข้าพเจ้าจะถวายค่าแก่ผืนแด่กษัตริย์”

เมื่อเห็นข้อเท็จจริงที่ว่าความฝันนั้นบัดนี้ได้ถูกเปิดเผยแก่เขาแล้ว เขาจึงเสนอที่จะนำเสนอทางแก่นั่นต่อพระพักตร์กษัตริย์ แต่ดาเนียลมิได้เข้าหากษัตริย์โดยตรง เขาเข้าหากษัตริย์ผ่านทางอารีโอก ผู้ที่ได้รับมอบพระราชกฤษฎีกานั้นให้สังหารนักปราชญ์ทั้งปวงแห่งบาบิโลน เจ้าหน้าที่ผู้ที่ยอมเข้าหากษัตริย์ได้เป็นธรรมดา และมันก็เหมาะสมแล้วที่ดาเนียลเข้าหาเจ้าหน้าที่ๆมีหน้าที่รับผิดชอบผู้นี้ก่อน

จงสังเกตคำขอแรกของดาเนียลที่เสนอต่ออารีโอก: “ขออย่าพวมนักปราชญ์แห่งบาบิโลน” หากดาเนียลมีจิตใจที่เห็นแก่ตัวและละโมภ ผมก็สงสัยว่าเขาจะขอให้อารีโอกทำลายนักปราชญ์ทั้งปวงยกเว้นตัวเขาเอง และเพื่อนๆของเขาหรือไม่? มีอยู่ครั้งหนึ่งที่พวกสาวกถามพระเยซูว่าพวกเขาควรเรียกไฟลงมาจากสวรรค์และทำลายเหล่าศัตรูของพระองค์หรือไม่ พระองค์ทรงตอบกลับไปว่าพระองค์มิได้เสด็จมาเพื่อทำลายชีวิตของมนุษย์ แต่เพื่อช่วยพวกเขาให้รอด พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยในความตายของคนชั่ว และมันไม่ใช่พระประสงค์ของพระองค์ที่ผู้ใดจะพินาศเลย ดาเนียลรู้จักพระเจ้า และผมไม่สงสัยเลยว่าเขามีคำอธิษฐานในใจของเขาเพื่อนักปราชญ์แต่ละคนเหล่านั้น ที่พระเจ้าจะทรงใช้ประสบการณ์นี้เพื่อทำให้พวกเขากลับใจเชื่อ อย่างน้อยเราก็รู้ว่าเขาไม่ยอมให้คนเหล่านั้นถูกประหารชีวิต ไม่ว่านักปราชญ์เหล่านั้นได้ขอบคุณเขาหรือไม่ พวกเขา*ก็ควรขอบคุณ* เพราะพวกเขาได้รับการไว้ชีวิตเพราะเขาแท้ๆ

ในอีกครั้งหนึ่ง (กิจการ 27) คนที่ยังไม่รอดกลุ่มหนึ่งได้รับการไว้ชีวิตเพราะคนของพระเจ้าคนหนึ่ง: “เพราะว่า เมื่อคืนนี้เองทูตสวรรค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ปรนนิบัตินั้นได้มายืนอยู่ใกล้ข้าพเจ้า ทูตนั้นกล่าวว่า ‘เปาโลเอ๋ย อย่ากลัวเลย ท่านจะต้องเข้าเฝ้าซีซาร์ ส่วนคนทั้งปวงที่อยู่ในเรือกับท่านนั้น ดูเถิด พระเจ้าจะทรงโปรดให้รอดตายเพราะเห็นแก่ท่าน’” (กิจการ 27:23,24) ในคราวนี้เอง เปาโลเป็นนักโทษที่โดยสารเรือไปยังกรุงโรมเพื่อเข้าเฝ้าซีซาร์ เกิดพายุใหญ่น่ากลัวขึ้น และเพราะเปาโลรู้จักพระเจ้า เขาจึงอธิษฐานขณะที่ลูกเรือคนอื่นๆตื่นตระหนก พระเจ้าทรงสดับฟังและตอบเขา และวันถัดมาเขาก็ยืนอยู่บนหาดฟ้าเรือและประกาศแก่พวกกะลาสีว่าไม่มีพวกเขาสักคนจะพินาศ พระเจ้าทรงรักษาคำสัญญาของพระองค์ที่ให้ไว้แก่เปาโล พวกกะลาสีเหล่านั้นได้รับการไว้ชีวิตทุกคน แต่หากเปาโลไม่ได้อยู่บนเรือลำนั้นพวกเขาทุกคนก็คงต้องพินาศเป็นแน่

พระวจนะของพระเจ้าสอนเราว่าคนชั่วได้รับการอวยพรเพราะเห็นแก่ความชอบธรรม วงศ์วานของโยเซฟได้รับการอวยพรเพราะเห็นแก่โยเซฟ (ปฐมก. 39:5) และองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าได้ทรงไว้ชีวิตเมืองโซโดมและเมืองโกโมราห์ไปแล้วหากอับราฮัมสามารถหาคนชอบธรรมในเมืองเหล่านั้นได้แม้เพียงสิบคน โลกถูกไว้ชีวิตวันนี้เพราะคนชอบธรรมเหล่านั้นที่อยู่ในมัน และเมื่อการรับขึ้นเกิดขึ้นและคริสตจักรถูกพาตัวออกไป นรกทั้งสี่นั้นก็แตกบนแผ่นดินโลกนี้ภายใต้การครอบครองของพญามารในเนื้อหนัง – ปฏิบัติต่อพระคริสต์ นักปราชญ์เหล่านั้นแห่งบาบิโลนได้รับการไว้ชีวิตเพราะเห็นแก่ดาเนียล **เราทั้งหลาย**ได้รับการช่วยให้รอดเพราะเห็นแก่พระเยซู (อฟ. 4:32)

ข้อ 25 และ 26: “แล้วอารีโอก็รีบนำตัวดาเนียลเข้าเฝ้ากษัตริย์ และกราบทูลพระองค์ว่า “ข้าพระองค์ได้พบชายคนหนึ่งในหมู่พวกที่ถูกกวาดเป็นเชลยมาจากยูดาห์ ชายผู้นี้จะให้กษัตริย์ทรงรู้ค่าแก่พระสุบินได้” กษัตริย์จึงตรัสแก่ดาเนียลผู้ชื่อว่าเบลเทซซาร์ว่า “เจ้าสามารถที่จะให้เรารู้ถึงความฝันที่เราได้ฝันนั้นและคำแก้ได้หรือ”

กรุณาหมายเหตุ: อารีโอกกล่าวว่า “ข้าพระองค์ได้พบชายคนหนึ่ง” เขาพยายามที่จะได้รับความโปรดปรานจากเนบูคัดเนสซาร์โดยการอ้างว่าได้พบคนแก้ฝันคนหนึ่งแล้ว --- แต่เขาก็ไม่ได้พบชายผู้นี้เลย! อารีโอกลืมไปแล้วว่า หากเขาเคยทราบจริงๆ ว่าดาเนียลได้เข้าเฝ้ากษัตริย์ก่อนหน้านั้นแล้วและได้ขอเวลาเพื่อที่จะอธิษฐาน โดยสัญญาว่าจากนั้นเขาจะเปิดเผยความฝันนั้นและคำแก้ฝันของมัน

ดาเนียลมิได้แสวงหาเกียรติสำหรับตัวเอง เขาไม่ได้โลภตำแหน่งหรืออำนาจ เขาแค่กำลังกระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า เขากำลังประพฤติตัวในความเชื่อฟังต่อพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา และเนบูคัดเนสซาร์ได้ตบหลังอารีโอกและกล่าวว่า “เจ้าทำได้ดีมาก” หรือไม่นั้น มันก็ไม่มีบันทึกไว้

เราควรหมายเหตุไว้ว่าอารีโอกคงมีความเชื่อในตัวดาเนียลเป็นแน่ เพราะว่าเขากำลังลงเสียงคู่มือเขาพาตัวดาเนียลไปเข้าเฝ้ากษัตริย์โดยกล่าวว่า “ชายผู้นี้จะให้กษัตริย์ทรงรู้ค่าแก่พระสุบินได้” จำไว้ในข้อ 12 กษัตริย์ทรงเดือดดาลกับพวกนักปราชญ์และข้อแก้ตัวของพวกเขา สมมติว่าดาเนียลให้คำตอบที่คล้ายๆกันละชีวิตของอารีโอกจะไม่ตกอยู่ในอันตรายด้วยหรือ? กษัตริย์รู้สึกขยะแขยงแล้วและความอดทนของเขาก็ใกล้จะหมดลงแล้วเพราะ “คำทุจริตและคำมั่วสาต่างๆ” เมื่อรู้เช่นนี้แล้ว อารีโอกอาจคิดก็ได้ว่า “ดาเนียลแค่กำลังถ่วงเวลาอยู่เท่านั้น เขาไม่ได้รู้มากไปกว่าพวกที่เหลือหรอก และหากข้าพาเขาไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ ข้าก็อาจหัวหลุดได้”

แต่เขาก็ไม่ลังเลใจ เขา “รีบ” นำตัวดาเนียลไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ เขาเชื่อว่าดาเนียลมีคำตอบแล้ว มันน่าทึ่งมากตั้งแต่แรกที่นายพันผู้นี้พร้อมที่จะเลื่อนการประหารออกไปอีกแม้เพียงสักครู่หนึ่ง เพื่อที่ดาเนียลจะสามารถมีเวลาที่จะอธิษฐานขอคำตอบได้ แน่แน่นอนว่ามันเป็นการแทรกแซงของพระเจ้า แต่มันก็ดูเหมือนว่าสถานการณ์แวดล้อมทั้งหมดในกรณีนี้บอกเป็นนัยว่า นอกเหนือจากความปรารถนาของเขาที่จะทำให้กษัตริย์พอพระทัยแล้ว อารีโอกก็ไม่ใช่นักโหดร้ายกระหายเลือด

กษัตริย์หันไปหาดาเนียลทันทีและถามว่า “เจ้าสามารถที่จะให้เรารู้ถึงความฝันที่เราได้ฝันนั้นและคำแก้ได้หรือ” ไม่ว่ากษัตริย์รู้ตัวหรือไม่ เขาก็กำลังถามดาเนียลว่า “พระเจ้าของเจ้าทรงสามารถที่จะช่วยเจ้าได้ไหม? พระองค์ทรงฟังคำอธิษฐานของเจ้าไหม? พระเจ้าของเจ้ามีฤทธิ์และปัญญามากกว่าพระทั้งหลายของพวกโหรและพวกนักปราชญ์แห่งบาบิโลนไหม?”

ข้อ 27: “ดาเนียลกราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า “ไม่มีนักปราชญ์ หรือหมอดู หรือโหร หรือหมอดู ฤกษ์ยามสำแดงความลับซึ่งกษัตริย์ได้ถามแต่พระองค์ได้”

ลองนึกภาพดาเนียลขณะที่เขายืนอยู่ต่อพระพักตร์เนบูคัดเนสซาร์ – กษัตริย์องค์หนึ่งผู้ที่ได้พิชิตอาณาจักรทั้งปวงที่คนเคยรู้จักในสมัยของเขา กษัตริย์องค์หนึ่งที่เป็นผู้ครอบครองที่ทรงอำนาจมากที่สุดบนแผ่นดินโลก กระนั้นเด็กหนุ่มชาวฮีบรูผู้ต้อยต่ำคนนี้ก็ถูกจับเป็นเชลยมายังบาบิโลนและถูกบังคับให้ปรนนิบัติใน

ราชสำนักของกษัตริย์ก็ไม่ได้หวาดหวั่นเลยต่อพระพักตร์พระองค์ ดาเนียลกล่าวว่า “ไม่มีนักปราชญ์ หรือหมอดู หรือโหร หรือหมอดูถูกขยำมสำแดงความลึกลับซึ่งกษัตริย์ได้ถามแต่พระองค์ได้”

อาจดูเหมือนว่ามีการเสียดสีเล็กน้อยในคำตอบของดาเนียลต่อกษัตริย์ แต่ผมไม่คิดเช่นนั้นเลย ผมเชื่อว่าเขากำลังพยายามทำให้เนบูคัดเนสซาร์เข้าใจข้อเท็จจริงที่ว่าเขากำลังหมายถึงพวกพระมิดๆ อำนาจที่ผิด ผมเชื่อว่าเขากำลังพยายามสุดกำลังที่จะชี้กษัตริย์ให้ไปหาพระเจ้าผู้ที่ดาเนียลรักและปรนนิบัติ พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าเนบูคัดเนสซาร์มีนักปราชญ์กี่คน – อาจมีพวกเขาหลายสิบคน— แต่ดาเนียลก็เตือนความจำเขาว่าคนที่เก่งที่สุดที่บาบิโลนสามารถหาได้ในพวกนักปราชญ์ พวกโหร พวกหมอดูและพวกหมอดูถูกขยำมก็ไม่สามารถทำสิ่งที่พระเจ้าของดาเนียลได้ทรงกระทำได้ จากนั้นเขาพูดกับกษัตริย์ว่า:

ข้อ 28: “แต่มีพระเจ้าองค์หนึ่งในสวรรค์ผู้ทรงเผยความลึกลับทั้งหลาย และพระองค์ทรงให้กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์รู้ถึงสิ่งซึ่งจะบังเกิดขึ้นในวาระภายหลัง พระสุบินของพระองค์และนิมิตที่ผุดขึ้นในพระเศียรของพระองค์บนพระแท่นนั้นเป็นดังนี้ พระเจ้าข้า”

ดาเนียลไม่เอาความดีความชอบเข้าตัวและเพื่อนๆของเขาเลย เขาอยากให้กษัตริย์เข้าใจว่าพระเจ้าในสวรรค์ทรงเป็นผู้ที่เผยความลับเหล่านั้นและเปิดเผยความฝันที่ถูกลืมนำไปแล้วของเนบูคัดเนสซาร์ซึ่งนักปราชญ์ทั้งปวงในบาบิโลนไม่อาจเผยได้ พระเจ้าแห่งสวรรค์ทรงเป็นผู้เปิดเผย การเปิดเผยนั้นไม่ได้ถูกให้ผ่านทางสติปัญญาหรือความสามารถของดาเนียลและเพื่อนๆชาวฮีบรูทั้งสามคนของเขา พระเจ้าแห่งพระทั้งปวง กษัตริย์แห่งกษัตริย์ทั้งปวงได้ทรงเปิดเผยความลับเหล่านั้นที่เนบูคัดเนสซาร์ได้ลืมนำไปแล้ว

ข้อ 29: “โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขณะเมื่อพระองค์บรรทมอยู่บนพระแท่น พระดำริในเรื่องซึ่งจะบังเกิดมาภายหลังได้ผุดขึ้น และพระองค์นั้นผู้ทรงเผยความลึกลับก็ทรงให้พระองค์รู้ถึงสิ่งซึ่งจะบังเกิดมา”

“ขณะเมื่อพระองค์บรรทมอยู่บนพระแท่น พระดำริในเรื่องซึ่งจะบังเกิดมาภายหลังได้ผุดขึ้น” ดูเหมือนเป็นไปได้อย่างยิ่งจากวลีที่ว่าความคิดเหล่านั้นของเนบูคัดเนสซาร์ก่อนที่เขาผล็อยหลับได้หมกมุ่นอยู่กับอาณาจักรของเขา ผู้ที่อาจสืบราชบัลลังก์ของเขา การเปลี่ยนแปลงต่างๆที่จะเกิดขึ้นในอาณาจักรอื่นๆ ฯลฯ ความฝันนั้นจึงถูกต่อติดเข้ากับความคิดเหล่านี้ โดยแสดงให้เห็นว่าจะเกิดอะไรขึ้นหลังจากนี้ หากนี่เป็นความจริง จันดาเนียลในการอ้างอิงถึงความคิดเหล่านี้ก็จะยืนยันความเชื่อของกษัตริย์ในการเปิดเผยของเขา – เพราะแม้ว่ากษัตริย์ได้ลืมนำความฝันของตนไปแล้ว เขาก็จะไม่ลืมนำความคิดต่างๆของตนขณะที่ยังตื่นอยู่อย่างแน่นอน

“เรื่องซึ่งจะบังเกิดมาภายหลังได้ผุดขึ้น และพระองค์นั้นผู้ทรงเผยความลึกลับก็ทรงให้พระองค์รู้ถึงสิ่งซึ่งจะบังเกิดมา” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “ข้าแต่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ความฝันของพระองค์ไม่ใช่ความฝันธรรมดาๆ มันเป็นการเปิดเผยจากพระเจ้าแห่งสวรรค์เกี่ยวกับสิ่งต่างๆที่จะเกิดขึ้น”

ข้อ 30: “ฝ่ายข้าพระองค์ ซึ่งทรงเผยความลึกลับนี้แก่ข้าพระองค์นั้น มิใช่เพราะข้าพระองค์มีปัญหา มากกว่าผู้มีชีวิตทั้งหลาย แต่เพื่อกษัตริย์จะทรงรู้คำแก้พระสุบิน และเพื่อพระองค์จะทรงรู้พระดำริในพระทัยของพระองค์”

ดาเนียลกล่าวในข้อ 29 ว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ **ฝ่ายพระองค์นั้น**” คราวนี้เขากล่าวว่า “**ฝ่ายข้าพระองค์** ซึ่งทรงเผยความลึกลับนี้แก่ข้าพระองค์นั้น มิใช่เพราะข้าพระองค์มีปัญญามากกว่าผู้มีชีวิตทั้งหลาย” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “ข้าแต่กษัตริย์ มันไม่ใช่สติปัญญาของข้าพระองค์ที่จะเปิดเผยความลับเหล่านี้แก่พระองค์ มันไม่ใช่ความเข้าใจของข้าพระองค์ หรือความสามารถของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ไม่มีสติปัญญามากกว่าคนอื่น... แต่เพราะเห็นแก่พวกเขาที่จะเปิดเผยคำแก้ฝันแก่กษัตริย์ เพื่อที่พระองค์จะได้ทราบความคิดต่างๆแห่งพระทัยของพระองค์”

ดาเนียลอยากให้เห็นบุคคลเนสซาร์เข้าใจว่าพระเจ้าแห่งสวรรค์ได้ทรงเปิดเผยคำแก้ฝันนั้นแก่เขาแล้ว และว่าเหตุผลเดียวที่พระเจ้าได้ทรงทำให้เกิดการเปิดเผยนั้นก็คือ เพื่อที่กษัตริย์จะได้ทราบอนาคตแห่งอาณาจักรของเขา และเพื่อที่เขาจะได้ทราบสิ่งต่างๆที่จะต้องเกิดขึ้นในอนาคตอันไกลโพ้น – คือจนกว่ายุคสมัยของคนต่างชาติจะครบถ้วน!

หากผู้ใดมีสิทธิ์ที่จะเยาะหยิงจากมุมมองแบบมนุษย์ ดาเนียลก็คงต้องเป็นคนๆนั้น แต่เช่นเดียวกับยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ดาเนียลไม่สนใจในชื่อเสียงและเงินทอง เขาเป็นศาสตราจารย์ของพระเจ้า ผู้รับใช้ของพระเจ้า และความยินดีแห่งหัวใจและชีวิตของเขาก็คือ การกระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมากล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่ความสว่างนั้น ข้าพเจ้าเป็นเพียงเสียงหนึ่งที่ป่าวร้องในถิ่นทุรกันดารเท่านั้น ข้าพเจ้าได้มาเพื่อประกาศถึงการเสด็จมาของพระมหากษัตริย์องค์นั้น จงทำวิถีของพระองค์ให้ตรงไป พระองค์ต้องทรงยิ่งใหญ่ขึ้น ข้าพเจ้าต้องเล็กลง” เหล่าผู้รับใช้ที่แท้จริงของเจ้ามีจิตใจที่ถ่อมแบบเดียวกันนั้น พวกเขาถูกรอครอบครองโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงชี้นำมนุษย์ทั้งหลายให้ไปหาพระเจ้าแห่งสวรรค์ พระคริสต์ของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของคนบาปทั้งหลาย

ความฝันของเนบูคัดเนสซาร์

ข้อ 31-35: “โอ ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทอดพระเนตร และดูเถิด มีปฏิมากรขนาดใหญ่ ปฏิมากรนี้ใหญ่และสูงไสยยิ่งนัก ตั้งอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ และรูปร่างก็แปลกๆ เคียรของปฏิมากรนี้เป็นทองคำ เนื้อดี ออกและแขนเป็นเงิน ท้องและโคนขาเป็นทองสัมฤทธิ์ ขาเป็นเหล็ก เท้าเป็นเหล็กปนดิน ขณะเมื่อพระองค์ทอดพระเนตร มีหินก้อนหนึ่งถูกตัดออกมามิใช่ด้วยมือ กระทบปฏิมากรที่เท้าอันเป็นเหล็กปนดิน กระทำให้แตกเป็นชิ้นๆ แล้วส่วนเหล็ก ส่วนดิน ส่วนทองสัมฤทธิ์ ส่วนเงินและส่วนทองคำ ก็แตกเป็นชิ้นๆ พร้อมกัน กลายเป็นเหมือนเกลบจากลานนวดข้าวในฤดูร้อน ลมก็พัดพาเอาไป จึงหาร่องรอยไม่พบเสียเลย แต่ก้อนหินที่กระทบปฏิมากรนั้นกลายเป็นภูเขาใหญ่จนเต็มพิภพ”

คงเป็นการไร้ประโยชน์ที่เราจะพยายามนึกภาพว่าเนบูคัดเนสซาร์รู้สึกอย่างไรที่ชายหนุ่มชาวฮีบรูผู้นี้ได้เปิดเผยแบบคำต่อคำและทีละชั้นทีละตอนถึงรายละเอียดเหล่านั้นของความฝันที่กษัตริย์จำไม่ได้แล้ว ขณะที่ดาเนียลค่อยๆบรรยายความฝันนั้น ปฏิมากรใหญ่นั้นก็ตั้งอยู่อย่างชัดเจนเหมือนอย่างที่เราได้เห็นในความฝันของตน และเขาคงคิดอะไรเป็นแน่เกี่ยวกับดาเนียลและเกี่ยวกับความเข้าใจลึกลับซึ่งฝ่ายวิญญาณและสติปัญญาของดาเนียล?

มันคงน่าสนใจดีที่จะได้เฝ้าดูพวกนักปราชญ์ พวกหมอดู พวกหมอดูฤกษ์ยามและคนเคลเดียขณะที่ดาเนียลเปิดเผยความลึกลับแห่งความฝันนั้นซึ่งพวกเขาและพระทั้งหลายของพวกเขาไม่สามารถเปิดเผยและตีความได้ กษัตริย์คงอัศจรรย์ใจเป็นแน่กับสติปัญญาของดาเนียล แต่เขาก็แสดงออกถึงความเชื่อในสติปัญญานั้นโดยการยอมรับคำแก้ฝันนั้น และทำไมจะไม่ล่ะ? ดาเนียลได้เปิดเผยมันต่อหน้าต่อตาเขาแล้ว!

สามวลีที่ถูกใช้ในข้อ 28 และ 29 ให้กุญแจแก่เราที่จะไขเปิดความหมายของนิมิตนั้นพร้อมกับปฏิมากรใหญ่ยักษ์ของมัน:

“วาระภายหลัง...”

“เรื่องซึ่งจะบังเกิดมาภายหลัง...”

“สิ่งที่จะบังเกิดมา...”

ทั้งสามวลีนี้เน้นย้ำข้อเท็จจริงหนึ่งซึ่งเราต้องจำไว้ให้ขึ้นใจ: *ปฏิมากรนั้นที่เนบูคัดเนสซาร์เห็นในความฝันของตนเป็นภาพ (พิมพ์เขียวของพระเจ้า) ของสิ่งต่างๆในอนาคต ที่ถูกห่อในความฝันนั้นคือ คำพยากรณ์หนึ่งซึ่งกล่าวถึงสิ่งต่างๆที่ยังมิได้เกิดขึ้นจนถึงขณะนั้น แต่จะเกิดขึ้น – คือใน “วาระภายหลัง”*

พวกชอบจับผิดและคนไม่เชื่อได้โจมตีหนังสือดาเนียล บางคนได้ประกาศว่ามันไม่ใช่หนังสือที่เป็นคำพยากรณ์ แต่ได้ถูกเขียนหลังจากสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นแล้ว บางคนประกาศว่าดาเนียลไม่ใช่ผู้แต่งหนังสือเล่มนี้ หากเราจะระลึกว่าพระเยซูทรงประกาศว่าดาเนียลเป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่ง และด้วยเหตุนี้หนังสือเล่มนี้ที่มีชื่อของเขาจึงเป็นหนังสือคำพยากรณ์เล่มหนึ่ง เราก็น่าจะจดจำแง่มุมที่เป็นคำพยากรณ์ของความฝันของเนบูคัดเนสซาร์

ดาเนียลกล่าวชัดเจนว่าปฏิมากรที่ทำด้วยทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็กและดินนั้นเป็นภาพของเหตุการณ์ต่างๆที่จะเกิดขึ้นในอนาคต คำแก้ฝันนั้นของเขาได้ถูกเปิดเผยจากพระเจ้า และหากเราจะอ่านหนังสือดาเนียลอย่างที่มีมันเป็น *นั่นคือตามตัวอักษร* หากเราอ่านมันด้วยใจที่เปิดออก โดยปราศจากอคติและปราศจากข้อสรุปแบบคิดเอาเอง โดยลืมสิ่งที่เราเคยอ่านและเคยได้ยินจากพวกนักวิจารณ์ เราก็จะพบว่ามันง่ายที่จะเชื่อ และเราสามารถเข้าใจมันทั้งหมดได้อย่างชัดเจนที่พระเจ้าจะทรงให้เราเข้าใจ

เราอยู่ห่างจากสมัยของดาเนียลสองพันห้าร้อยปี แต่เราสามารถพลิกดูหน้าประวัติศาสตร์และตรวจสอบความถูกต้องของคำพยากรณ์ต่างๆของเขาได้ ซึ่งได้ถูก – กำลังถูก – ทำให้สำเร็จจริงในรายละเอียดกระทั่งในหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รอบเช้าวันแล้ววันเล่า! ส่วนใหญ่ของหนังสือดาเนียลได้ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วตามตัวอักษร และไม่มีเหตุผลที่จะคิดเอาเองว่าส่วนที่เหลือของมันจะไม่ถูกทำให้สำเร็จจริงพร้อมกับความถูกต้องแม่นยำอันน่าทึ่งแบบเดียวกัน

ในข้อ 31 ถึง 35 ดาเนียลเล่าย้อนให้กษัตริย์ฟังถึงสิ่งที่เขาได้ฝันเห็น – ปฏิมากรใหญ่อันนั้นที่ “สูงใดยิ่งนัก” และรูปร่างของมัน “น่ากลัว” เศียรของมันทำด้วยทองคำเนื้อดี ออกและแขนเป็นเงิน ท้องและโคนขาเป็นทองสัมฤทธิ์ ขาเป็นเหล็กและเท้าเป็นเหล็กปนดิน

ขณะที่เนบูคัดเนสซาร์จ้องมองปฏิมากรนี้ในความฝันของตน หินก้อนหนึ่งก็ถูกตัดออกจากภูเขา – ถูกตัดออกมามิใช่ด้วยมือหรือเครื่องมือใดๆ – และหินก้อนนั้นก็กระทบปฏิมากรนั้นเข้าที่เท้าที่ทำด้วยเหล็กปนดิน

ทำให้พวกมันแตกเป็นชิ้นๆ จากนั้นปฏิมากรนั้นทั้งตัว – เหล็ก ดิน ทองสัมฤทธิ์ เงิน และทองคำ – ก็ถูกทำแตกจนกระทั่งมันกลายเป็นเกลบบนลานนวดข้าวในฤดูร้อน (ในเพลงสดุดี 1:4 ดาวิดบอกเราว่า “คนธรรมดาไม่เป็นเช่นนั้น แต่เป็นเหมือนเกลบซึ่งลมพัดกระจายไป”)

เนบูคัดเนสซาร์มองดูขณะที่หินก้อนนั้นทำให้ปฏิมากรหิมานั้นแหลกสลายเป็นชิ้นเล็กๆ “ลมก็พัดพาเอาไป จึงหาร่องรอยไม่พบเสียเลย” จากนั้นเขาก็จ้องมองที่หินก้อนนั้นด้วยความอัศจรรย์ใจขณะที่มันมีขนาดใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ มันใหญ่ขึ้นจนกระทั่ง “กลายเป็นภูเขาใหญ่จนเต็มพิภพ!” ดาเนียลเปิดเผยความฝันของกษัตริย์ในความยิ่งใหญ่ที่น่าประทับใจทั้งสิ้นของมัน และจากนั้นก็เริ่มถวายนามแก่นั้นแก่กษัตริย์

คำแก่นั้น

ข้อ 36: “นี่เป็นพระสุบิน พระเจ้าข้า บัดนี้เหล่าข้าพระองค์ขอกราบทูลคำแก่นั้นต่อพระพักตร์กษัตริย์”

กรุณาหมายเหตุว่าดาเนียลไม่ได้กล่าวว่า “ข้าพระองค์จะบอกคำแก่นั้น” แต่ “เหล่าข้าพระองค์ขอกราบทูล...” ดาเนียลรวมเพื่อนๆ ของเขาไว้ด้วย เขามีน้ำใจอันยิ่งใหญ่โดยแท้! ขอพระเจ้าทรงโปรดให้เราเป็นคนจำนวนมากขึ้นวันนี้ที่จะมีใจเหมือนอย่างใจของดาเนียล

เคียรทำด้วยทองคำ – จักรวรรดิบาบิโลน

ข้อ 37 และ 38: “โอ ข้าแต่กษัตริย์ กษัตริย์จอมกษัตริย์ทั้งหลาย ซึ่งพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ได้ทรงประทานราชอาณาจักร อานุภาพ ฤทธิ์เดชและสง่าราศี และได้ทรงมอบไว้ในหัตถ์พระองค์ท่าน ซึ่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์ ลี้ตัวในทุ่งนาและนกในอากาศ ไม่ว่ามันจะอาศัยอยู่ ณ ที่ใดๆ ให้แก่พระองค์ กระทำให้พระองค์ปกครองมันได้ทั้งหมด เคียรทองคำนั้นคือพระองค์เอง”

แขนและหน้าอกที่ทำด้วยเงิน – จักรวรรดิมิเดีย – เปอร์เซีย

ข้อ 39 วรรคแรก: “ต่อจากพระองค์ไปจะมีราชอาณาจักรด้อยกว่าพระองค์...”

ท้องที่ทำด้วยทองสัมฤทธิ์ – จักรวรรดิกรีก

ข้อ 39 วรรคหลัง: “...และยังมีราชอาณาจักรที่สาม เป็นทองสัมฤทธิ์ ซึ่งจะปกครองอยู่ทั่วพิภพ”

ขาที่ทำด้วยเหล็ก – จักรวรรดิโรม

ข้อ 40-43: “และจะมีราชอาณาจักรที่สี่แข็งแรงดั่งเหล็ก เพราะเหล็กตีสิ่งทั้งหลายให้หักเป็นชิ้นๆ และปราบสิ่งทั้งปวงลงได้ ราชอาณาจักรนั้นจะหัก และทุบสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ดั่งเหล็กซึ่งทุบให้แหลก ดังที่พระองค์ทอดพระเนตรเท้าและนิ้วเท้า เท้าเป็นดินช่างหม้อข้างเหล็กข้าง จะเป็นราชอาณาจักรประสม แต่ความแข็งแรงของเหล็กจะยังอยู่ในนั้นข้าง ดังที่พระองค์ทอดพระเนตรเหล็กปนดินเหนียว และนิ้วเท้าเป็นเหล็กปนดินฉินใด ราชอาณาจักรนั้นจึงแข็งแรงข้างเปราะข้างฉินนั้น ดังที่พระองค์ทอดพระเนตรเหล็กปนดินเหนียว ราชอาณาจักรจะปนกันด้วยเชื้อสายของมนุษย์ แต่จะไม่ยึดกันแน่นไว้อย่างเดียวกับที่เหล็กไม่ประสมเข้ากับดิน”

ก้อนหินที่ถูกตัดออกมาจากภูเขาโดยไม่ใช้มือ

อาณาจักรของพระคริสต์บนแผ่นดินโลก

ข้อ 44 และ 45: “และในสมัยของกษัตริย์เหล่านั้น พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะทรงสถาปนาราชอาณาจักรหนึ่ง ซึ่งไม่มีวันทำลายเสียได้ หรือราชอาณาจักรนั้นจะไม่ตกไปแก่ชนชาติอื่น ราชอาณาจักรนั้นจะกระทำให้บรรดาราชอาณาจักรเหล่านี้แตกเป็นชิ้นๆถึงอวสาน และราชอาณาจักรนั้นจะตั้งมั่นอยู่เป็นนิตย์ ดังที่พระองค์ทอดพระเนตรก้อนหินที่ถูกตัดออกจากภูเขามิใช่ด้วยมือ และก้อนหินนั้นได้กระทำให้เหล็ก ทองสัมฤทธิ์ ดิน เงิน และทองคำแตกเป็นชิ้นๆ พระเจ้ายิ่งใหญ่ได้ทรงให้กษัตริย์รู้ว่าอะไรจะบังเกิดมาภายหลังนี้ พระสุบินนั้นเที่ยงแท้และคำแก้พระสุบินก็แน่นอน”

จงหมายเหตุถ้อยคำปิดท้ายของดาเนียลที่กราบทูลต่อกษัตริย์: “...พระสุบินนั้นเที่ยงแท้และคำแก้พระสุบินก็แน่นอน” หากเนบูกัดเนสซาร์ตกตะลึงและอัศจรรย์ใจจนพูดไม่ออกขณะที่ดาเนียลเปิดเผยความฝันนั้นที่เขาได้ลิ้มไปแล้ว เขาก็คง “อึ้งยิ่งกว่าเดิม” เมื่อดาเนียลกล่าวคำแก้ฝันนั้นเสร็จ! ใจของเขาคงปริ่มไปด้วยความภาคภูมิใจเมื่อได้ยินคำแก้ฝันตอนต้นซึ่งกล่าวถึงเศียรนั้นที่ทำด้วยทองคำ แต่ลองคิดดูว่าใจของเขาคงสลดไปเลยเมื่อดาเนียลเปิดเผยคำพยากรณ์ที่ว่าอาณาจักรของเขาจะล่มสลายและมีอาณาจักรอื่นๆที่ด้อยกว่ามารับช่วงต่อ จนกระทั่งอาณาจักรโลกทั้งหมดจะถูกบดขยี้เป็นผง!

“ยุคสมัยของคนต่างชาติ” ถูกเปิดเผย

วลีนี้ไม่มีอยู่ในหนังสือดาเนียลหรือในหนังสือเล่มอื่นใดในภาคพันธสัญญาเดิม แน่หนอนว่ามันเป็นวลีที่มาจากภาคพันธสัญญาใหม่ และถูกใช้โดยพระเยซูคริสต์เจ้าเองในการอ้างอิงถึงการถูกทำลายของนครบรูซิเธร์ ในปี ค.ศ. 70 โดยติตัส จักรพรรดิโรม: “...และคนต่างชาติจะเหยียบย่ำกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าเวลากำหนดของคนต่างชาตินั้นจะครบถ้วน” (ลูกา 21:24)

ตามคำตรัสของพระเยซูในข้อนี้ “ยุคสมัยของคนต่างชาติ” มีจุดเริ่มต้นขึ้นแล้วและจะมีจุดจบ ขอบเขตเวลาของ “ยุคสมัยของคนต่างชาติ” จะตรงกับช่วงเวลาที่ยิสราเอลจะอยู่โดยไม่มีกษัตริย์ โสเซยาได้พยากรณ์เกี่ยวกับช่วงเวลาที่ว่านี้: “เพราะว่าวงศ์วานอิสราเอลจะคงอยู่อย่างไม่มีกษัตริย์ และไม่มีเจ้านายเป็นเวลานาน ทั้งจะไม่มีกษัตริย์บูซา หรือเสาคักดีสิทธ์ หรือเอโพบด์ หรือรูปพระ ภายหลังวงศ์วานอิสราเอลจะกลับมา และแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา และแสวงดาวิดกษัตริย์ของเขาทั้งหลาย และในกาลต่อไปเขาจะมีความยำเกรงต่อพระเยโฮวาห์และต่อความดีของพระองค์” (ฮชย. 3:4, 5)

หลังจากช่วงเวลาที่ว่านี้ เมื่อ “เวลานาน” ของอิสราเอลที่ไม่มีกษัตริย์สิ้นสุดลง ชนชาติอิสราเอลก็จะกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเขาและพวกเขาจะแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาจะแสวงหาดาวิดกษัตริย์ของตน และพวกเขาจะยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า นี่จะเกิดขึ้น “ในกาลต่อไป (ในสมัยหลัง)” เมื่อ “ยุคสมัยของคนต่างชาติ” จะสำเร็จครบถ้วนและพระเจ้าทรงหันมาหาอิสราเอลประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระองค์อีกครั้ง

“ยุคสมัยของคนต่างชาติ” ได้เริ่มต้นขึ้นแล้วในปี 606 ก่อน ค.ศ. เมื่อดาเนียลถูกกวาดต้อนไปยังบาบิโลน และไม่ใช่ในปี ค.ศ. 70 เมื่อติดัสได้ทำลายกรุงเยรูซาเล็ม – และจะต่อเนื่องไปจนกว่าพระเยซูเสด็จกลับมาเพื่อสถาปนาอาณาจักรของพระองค์และครอบครองเป็นเวลาหนึ่งพันปีอันเปี่ยมสง่าราศีบนแผ่นดินโลกนี้...

อาณาจักร “หิน” นั้นซึ่งถูกเป็นตัวแทนโดยหินก้อนนั้นที่ถูกตัดออกมาจากภูเขาโดยไม่ใช้มือ

เราไม่ควรสับสน “ยุคสมัยของคนต่างชาติ” กับ “ความครบจำนวนของคนต่างชาติ” ที่เปาโลกล่าวถึงในโรม 11:25 “เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ยากให้ท่านทั้งหลายในเวลาในข้อความลึกซึ้งนี้ เกือบกว่าท่านจะอดรู้ คือเรื่องที่ว่าบางคนในพวกอิสราเอลได้มีใจแข็งกระด้างไป จนถึงพวกต่างชาติได้เข้ามาครบจำนวน”

การเข้ามา “ครบจำนวนของคนต่างชาติ” นี้หมายถึงเจ้าสาวต่างชาติที่ขณะนี้กำลังถูกเรียกออกมาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในยุคพระคุณนี้ และไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับ “ยุคสมัยของคนต่างชาติ” ตั้งแต่วันเพนเทคอสต์นั้นเป็นต้นมา พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงเรียกเจ้าสาวผู้หนึ่งออกมาโดยตลอด – พระกายของพระคริสต์ นั่นคือคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ และเมื่อจำนวนนั้นครบถ้วน (หรือเต็มจำนวน) พระเยซูก็จะเสด็จลงมาจากสวรรค์ด้วยเสียงกู่ก้อง พร้อมกับเสียงแตรของพระเจ้าและเสียงของเทพบดี บรรดาคนที่ตายแล้วในพระคริสต์ จะถูกชุบให้เป็นขึ้นแบบไม่รู้เปื่อยเน่า และบรรดาผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วซึ่งยังมีชีวิตอยู่จะสวมความไม่รู้เปื่อยเน่า และถูกรับขึ้นไปเพื่อพบกับพระเยซูในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ

พระเยซูจะทรงรับคริสตจักรของพระองค์ออกไปจากแผ่นดินโลกนี้และ “ความครบจำนวนของคนต่างชาติ” ก็จะเสร็จสมบูรณ์ พระเจ้าได้ประทานแผนการหนึ่งแก่เรา ซึ่งถูกให้รายละเอียดอย่างครบถ้วนในกิจการ 15:13-18: “ครั้นจบแล้วและนั่งอยู่ ยากอบจึงกล่าวว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย จงฟังข้าพเจ้า ซีโมนได้บอกแล้วว่า พระเจ้าได้ทรงเยี่ยมเยียนคนต่างชาติครั้งแรก เพื่อจะทรงเลือกชนกลุ่มหนึ่งออกจากเขาทั้งหลายเพื่อพระนามของพระองค์ คำของศาสดาพยากรณ์ก็สอดคล้องกับเรื่องนี้ ดังที่ได้เขียนไว้แล้วว่า ‘ภายหลังเราจะกลับมา และจะสร้างพลับพลาของดาวิดซึ่งพังลงแล้วขึ้นใหม่ ที่ร้างหักพังนั้นเราจะก่อขึ้นอีก และจะตั้งขึ้นใหม่ เพื่อคนอื่น ๆ จะได้แสวงหองค์พระผู้เป็นเจ้า คือบรรดาคนต่างชาติซึ่งเขาเรียกด้วยนามของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงกระทำสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ได้ตรัสไว้ พระเจ้าทรงทราบถึงกิจการทั้งปวงของพระองค์ตั้งแต่แรกสร้างโลกมาแล้ว’”

“ความครบจำนวนของคนต่างชาติ” จะสิ้นสุดลงเมื่อถึงการรับขึ้นนั้น “ยุคสมัยของคนต่างชาติ” จะมาถึงตอนจบที่การสู้รบแห่งอามาเกดโดนเมื่อปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์และบรรดากองทัพของมันถูกทำลายและจอมกษัตริย์พระเยซูทรงสถาปนาอาณาจักรของพระองค์บนแผ่นดินโลกและประทับบนบัลลังก์ในกรุงเยรูซาเล็มเพื่อครอบครองเป็นเวลาหนึ่งพันปีอันเปี่ยมสง่าราศี!

นี่เป็นวันของมนุษย์

เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์เรียกยุคสมัยปัจจุบันนี้ว่า “วันของมนุษย์” อย่างไรก็ตาม คำนี้ก็ใช้ได้กับช่วงเวลาทั้งหมดของ “ยุคสมัยของคนต่างชาติ” พระเจ้าได้ทรงอนุญาตและกำลังอนุญาตให้มนุษย์ดำเนินตามทางของตัวเอง หากผมเชื่อในวิวัฒนาการ ผมก็คงต้องจำใจเทศนามันแบบย้อนกลับ – เพราะว่าตามที่มีคำพยากรณ์ไว้เหล่าคนชั่วและคนล่อลวงกำลังเลวร้ายลงเรื่อยๆ มนุษย์ไม่ได้กำลังดีขึ้นเรื่อยๆ เขาจะแยลงเรื่อยๆจนกว่าพระเยซูเสด็จมาและปราบการปกครองทั้งสิ้นลง โดยพระองค์เองเข้ามากุมบังเหียนรัฐบาลเหล่านั้นของแผ่นดินโลก

เมื่ออิสยาห์พยากรณ์เกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ เขาก็กล่าวว่า “ด้วยมีเด็กคนหนึ่งเกิดมาเพื่อเรา มีบุตรชายคนหนึ่งประทานมาให้เรา และการปกครองจะอยู่ที่บ่าของท่าน และจะเรียกนามของท่านว่า “ผู้ที่มีหัตถ์จรรย ที่ปรึกษา พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดานิรันดร์ องค์สันติราช” เพื่อการปกครองของท่านจะเพิ่มพูนยิ่งขึ้น และสันติภาพจะไม่มีที่สิ้นสุดเหนือพระที่นั่งของดาวิด และเหนือราชอาณาจักรของพระองค์ ที่จะสถาปนาไว้ และเชิดชูไว้ด้วยความยุติธรรมและความเที่ยงธรรม ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปจนนิรันดร์กาล ความกระตือรือร้นของพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะกระทำดังนี้” (อิสย. 9:6, 7)

เมื่อกาเบรียลประกาศแก่มารีย์ว่าเธอจะเป็นมารดาของพระบุตรของพระเจ้า กาเบรียลก็กล่าวว่า “ดูเถิด เธอจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง จงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า **เยซู บุตรนั้นจะเป็นใหญ่**

และจะทรงเรียกว่าเป็นบุตรของพระเจ้าสูงสุด

พระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า จะทรงประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน

และท่านจะครอบครองวงศ์วานของยาโคบสืบไปเป็นนิตย์

และอาณาจักรของท่านจะไม่รู้จักสิ้นสุดเลย” (ลูคา 1:31-33)

มนุษย์ได้กระทำทุกสิ่งในอำนาจของตนเพื่อทำให้เกิดสภาวะต่างๆเช่นสภาวะเหล่านี้โดยปราศจากความช่วยเหลือของพระเจ้า เขาได้พูดถึงยูโทเปีย สันติภาพที่ยั่งยืนถาวร แต่มันจะไม่มีวันเป็นจริงจนกว่าพระเยซูเสด็จมา トラバドที่รัฐบาลต่างๆของแผ่นดินโลกยังอยู่ในมือของมนุษย์ ก็จะมีชีวิต สงคราม และความเสื่อมทราม สุดท้ายแล้วหากพระเจ้าไม่ทรงทำให้วันอันน่ากลัวเหล่านั้นแห่งรัชกาลของพระเมสสิยาห์เทียมเท็จ ย่นสั้นเข้า ก็คงไม่มีเนื้อหนังใดรอดเลย แต่เพราะเห็นแก่เหล่าผู้เลือกสรรของพระเจ้า พระองค์จะทรงทำให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า: “และถ้ามิได้ทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนังใดรอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้ที่เลือกสรรไว้ **จึงทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า”** (มธ. 24:22)

ในดาเนียล 3:1 เนบูคัดเนสซาร์ได้ตั้งปฏิมากรทองคำรูปหนึ่ง (ซึ่งเป็นแบบของตัวเอง) และบัญชาคนทั้งปวงให้นมัสการปฏิมากรนั้น ตั้งแต่วันนั้นจนกระทั่งผู้พยากรณ์เท็จทำรูปจำลองหนึ่งเพื่อเป็นเกียรติแก่สัตว์ร้ายนั้น (ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์) และบัญชาคนทั้งปวงให้นมัสการรูปจำลองนั้นโดยผู้ที่ไม่นมัสการมีโทษถึงตาย คำบรรยายเดียวที่เหมาะสมสำหรับลักษณะเฉพาะตัวของ “ยุคสมัยของคนต่างชาติ” ก็คือ “**วันของมนุษย์**” – ยุคสมัยเมื่อรูปจำลองของมนุษย์ ไม่ใช่พระเจ้า เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในความคิดของคนส่วนใหญ่ ด้วยเหตุผลอันไม่เป็นที่ทราบและไม่อาจอธิบายได้ มนุษย์ได้ปรารถนาที่จะข้ามหัวพระเจ้าพระเจ้าผู้สร้างของตนและทำสิ่งต่างๆตามทางของตัวเองอยู่เสมอ

เมื่ออาดัมและเอวาได้ทำบาป เมื่อตาของพวกเขาถูกเปิดและพวกเขาเห็นภาพอันน่าสมเพชแห่งความเปลือยเปล่าของตน แทนที่จะร้องทูลขอการยกโทษจากพระเจ้า พวกเขากลับเดินหน้าแก้ไขความผิดพลาดของตนที่ผ่านทางสติปัญญาและความสามารถของตัวเองโดยการทำเครื่องปกปิดกายด้วยใบมะเดื่อเพื่อซ่อนความน่าละอายของตัวเอง คุณทราบเรื่องอันน่าเศร้านี้

คาอินไม่สนใจพระเจ้า เขานำเครื่องบูชาที่ปราศจากโลหิตมาถวาย ซึ่งพระเจ้าทรงปฏิเสธ แต่พระเจ้าทรงรับประกันคาอินว่าหากเขาจะนำเครื่องบูชาที่ถูกต้องมาถวาย เขาก็จะได้รับการยกโทษและเป็นที่ยอมรับ

คาอินปฏิเสธที่จะเชื่อฟังพระเจ้า เขาโมโหมากและต่อมาเขาก็ฆ่าน้องชายของตน – และโกหกเกี่ยวกับเรื่องนั้น! ในน้ำท่วมโลก พระเจ้าจำเป็นต้องทำลายลูกหลานทั้งสิ้นของคาอินเสีย

นิมโรตวางแผนที่จะสร้างหอคอยไปถึงสวรรค์และข้ามหัวพระเจ้า แต่พระเจ้าได้เสด็จลงมา มองดูหอคอยนั้นและทรงยับยั้งมันโดยทำให้ภาษาวุ่นวายไป ครึ่งแล้วครึ่งเล่าตลอดหลายยุคสมัย มนุษย์ได้กบฏต่อพระเจ้า และนี่จะดำเนินต่อไปจนกว่าปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นำการกบฏครั้งสุดท้ายต่อพระเจ้าแห่งสวรรค์ เพียงเพื่อที่จะถูกทำให้พ่ายแพ้และถูกทำลาย จากนั้นจอมกษัตริย์พระเยซูจะประทับบนบัลลังก์ ความรู้เกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าจะปกคลุมแผ่นดินโลกดูจนน้ำปกคลุมทะเล และจะมีสันติภาพบนแผ่นดินโลก สันถัมภ์ต่อมนุษย์ทั้งหลาย – แต่ต้องรอจนกว่าจะถึงตอนนั้นเท่านั้น

ปฏิมากรที่มีเศียรเป็นทองคำในความฝันของเนบูคัดเนสซาร์ช่างเหมาะสมที่จะแสดงภาพและพรรณนาถึงลักษณะเฉพาะตัวของยุคสมัยที่รู้จักกันในชื่อ “ยุคสมัยของคนต่างชาติ” ปฏิมากรนี้ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนถึงความเสื่อมทรามลงของยุคคนต่างชาติ เราเห็นมันในมูลค่าที่น้อยลงเรื่อยๆของโลหะเหล่านั้นในปฏิมากรนั้น: เศียรที่เป็นทองคำ ออกที่เป็นเงิน ท้องที่เป็นทองสัมฤทธิ์ ขาที่เป็นเหล็ก เท้าที่เป็นเหล็กปนดิน เมื่อพิจารณาภาพของยุคสมัยของคนต่างชาติ แน่แน่นอนว่าเราไม่มีสิทธิ์ที่จะสอนว่าโลกกำลังดีขึ้นเรื่อยๆ หากนี่เป็นความจริง เศียรก็ควรเป็นเหล็กปนดินและเท้าก็ควรเป็นทองคำเนื้อดีไปแล้วสิ

โลหะเหล่านั้นของปฏิมากรนั้นไม่เพียงมีมูลค่าลดลงเรื่อยๆเท่านั้น พวกมันยังมีน้ำหนักลดลงเรื่อยๆด้วย ทองคำมีน้ำหนักมากกว่าเงินเยอะ เงินหนักกว่าทองสัมฤทธิ์ ทองสัมฤทธิ์หนักกว่าเหล็ก และเหล็กหนักกว่าดิน ปฏิมากรที่มีหัวทองคำของเนบูคัดเนสซาร์หนักตรงส่วนหัว มันอ่อนแอตรงรากฐานซึ่งเป็นที่ยึดมันควรแข็งแรง มันสื่อให้เห็นถึงความเสื่อมลง ความเสื่อมถอย และความเสื่อมมูลค่าตั้งแต่หัวจรดเท้า

ปฏิมากรแห่งความฝันของเนบูคัดเนสซาร์เป็นสัญลักษณ์แสดงถึงจักรวรรดิโลกที่ยิ่งใหญ่ทั้งสิ้นในเอกภาพและการสืบทอดทางประวัติศาสตร์ของพวกมัน จะมีจักรวรรดิที่ปกครองทั่วแผ่นดินโลกสี่จักรวรรดิ (ไม่มากกว่าหรือน้อยกว่า) ตั้งแต่เนบูคัดเนสซาร์จนถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์ และจักรวรรดิโลกทั้งสิ้นนี้ถูกเป็นตัวแทนโดยโลหะทั้งสิ้นชนิดในปฏิมากรนี้ ผู้คนอย่างนโปเลียน, ฮิตเลอร์, มุสโสลินี, และคนอื่นๆได้หวัง วางแผน สมคบคิด ทำสงคราม และแข่งขันในความพยายามที่จะสถาปนาจักรวรรดิโลกที่ห้า – แต่ทุกคนก็ล้มเหลวหมด จักรวรรดิโลกทั้งสิ้นนี้ไม่เพียงถูกเปิดเผยในเรื่องของตัวเลขเท่านั้น แต่ชื่อของพวกมันยังถูกให้ตามลำดับของการขึ้นเรืองอำนาจของพวกมันด้วย

จักรวรรดิบาบิโลน

จักรวรรดิแรกที่ดาเนียลชี้ให้เห็นในคำแก้ฝันของเขา คือ จักรวรรดิบาบิโลนซึ่งมีเนบูคัดเนสซาร์เป็นกษัตริย์: “เศียรทองคำนั้นคือพระองค์เอง” คุณจะสังเกตเห็นขณะที่เราศึกษาคำแก้ฝันนี้ว่าดาเนียลใช้คำว่า “กษัตริย์” และ “อาณาจักร” แบบแทนที่กันได้ เนบูคัดเนสซาร์ครอบครองเหนือบาบิโลนนานสี่สิบสี่ปี เขาตายในปี 561 ก่อน ค.ศ. และถูกสืบทอดราชบัลลังก์ต่อโดยบุตรชายของเขา เอวิล – เมโรดาค ผู้ซึ่งครอบครองตลอดสองปีแห่งความน่าสะพรึงกลัว เขาถูกลอบสังหารโดยน้องเขยของเขา เนริกิลซาร์ ผู้ซึ่งต่อมายึดบัลลังก์ ครอบครองนานเกือบสี่ปีและถูกฆ่าตายในการสู้รบในปี 556 ก่อน ค.ศ. เนริกิลซาร์ถูกสืบทอดราชบัลลังก์ต่อโดยบุตรชาย

ของเขา ลาโบโรโซอาร์เคด ผู้ซึ่งครอบครองนานเก้าเดือนและถูกทุบตีจนถึงแก่ความตาย จากนั้นนาโบนิดัส บุตรชายอีกคนของเนบูคัดเนสซาร์ผู้ซึ่งได้แต่งงานกับภรรยาฝ่ายของเนริกลีซซาร์ ก็ยึดราชบัลลังก์โดยใช้กำลัง และครองราชย์นานสิบเจ็ดปี ในช่วงรัชกาลทั้งหมดของเขา บาบิโลนถูกคุกคามโดยการรุกรานจากคนเปอร์เซีย และขณะที่นาโบนิดัสไม่อยู่ที่บาบิโลนเพราะยกทัพไปที่อื่น คนเปอร์เซียก็พิชิตบาบิโลน (นาโบนิดัสได้ตั้งเบลซซาร์ บุตรชายของตนให้เป็นผู้ปกครองอันดับสองขณะที่เขายกทัพไปที่อื่น นั่นเป็นเหตุที่ว่าทำไมเบลซซาร์ถึงต้องแต่งตั้งดาเนียลเป็น “อุปราชตรี” (ผู้ปกครองอันดับสาม) เพราะตัวเขาเองเป็นอันดับสอง – ดาเนียล 5:29)

แน่นอนว่าตลอดเหตุการณ์นี้ทั้งหมดเราสามารถเห็นได้อย่างชัดเจนว่าเนบูคัดเนสซาร์ถูกเรียกอย่างเหมาะสมแล้วว่า “เศียรทองคำ” เพราะว่าทุกคนที่สืบทอดต่อจากเขาในบาบิโลนล้วนด้อยกว่าเขาทั้งสิ้น พวกเขาเสื่อมถอยลงทีละขั้นๆหลังจากที่เขาตายจนถึงรัชกาลของเบลซซาร์ คนชั่วๆเฝ้าผู้ที่เรืองอำนาจตอนที่บาบิโลนล่มสลายในที่สุดและไม่มีตัวตนอีกต่อไปในฐานะจักรวรรดิโลก

จักรวรรดิมิเดีย – เปอร์เซีย

“เศียรทองคำนั้นคือพระองค์เอง” ดาเนียลกล่าวแก่เนบูคัดเนสซาร์ แต่บาบิโลนก็คงอยู่ต่อไปอีกไม่นาน ในบทบาทของมันในฐานะผู้ปกครองของโลกสมัยนั้น อำนาจอีกฝ่ายหนึ่งจะผงาดขึ้นและพิชิตมัน

อำนาจที่สองนี้ถูกเป็นตัวแทนโดยหน้าอกและแขนที่เป็นเงิน ประวัติศาสตร์เปิดเผยว่าอาณาจักรนี้คือ เปอร์เซีย แขนทั้งสองข้างนั้นเป็นตัวแทนของสัมพันธมิตรระหว่างคนมีเดียและคนเปอร์เซียในจักรวรรดิเดียวที่ทรงอำนาจและยิ่งใหญ่ แม้ว่าคนมีเดียและคนเปอร์เซียกำราบบาบิโลนแล้ว มีเดีย-เปอร์เซียก็ยังด้อยกว่าบาบิโลนที่ยิ่งใหญ่นั้น ทั้งในเรื่องความมั่งคั่งและในเรื่องอำนาจ เงินด้อยกว่าทองคำ และเศียรทองคำซึ่งมีอำนาจมากที่สุดก็ถูกตามมาโดยเงิน – อ่อนแอกว่าเล็กน้อย มีอำนาจน้อยกว่าเล็กน้อย ดาเนียลชี้ให้เห็นมีเดีย-เปอร์เซียในบันทึกของเขาเกี่ยวกับการล่มสลายของจักรวรรดิบาบิโลน ในถ้อยคำอันน่าตื่นเต้นเหล่านี้: “ในคืนวันนั้นเอง เบลซซาร์กษัตริย์คนเคลเดียก็ทรงถูกประหาร และดาริอัสคนมีเดียก็ทรงรับราชอาณาจักร...” (ดนล. 5:30, 31)

จักรวรรดิมิเดีย-เปอร์เซียยังถูกแสดงเป็นสัญลักษณ์ในนิมิตเรื่องแกะผู้และแพะผู้ด้วย: “เรื่องแกะผู้มีสองเขาที่ท่านเห็นนั่นคือ กษัตริย์ของคนมีเดียและคนเปอร์เซีย และแพะผู้คือกษัตริย์ของกรีก และเขาใหญ่ระหว่างนัยน์ตา คือกษัตริย์องค์แรก” (ดนล. 8:20, 21) เขาสองเขานั้นของแกะผู้นี้ตรงกับแขนสองแขนของปฏิมากรใหญ่นั้น เขาสองเขานั้นและแขนสองแขนนั้นคือ เหล่ากษัตริย์ของมีเดียและเปอร์เซีย จักรวรรดิบาบิโลนมีหัวเดียว – เศียรทองคำอันทรงอำนาจนั้น – เนบูคัดเนสซาร์ แต่อาณาจักรถัดมา (มีเดีย-เปอร์เซีย) เป็นจักรวรรดิคู่ ซึ่งถูกเป็นตัวแทนโดยแขนสองข้าง เขาสองข้าง จักรวรรดิมิเดีย-เปอร์เซียด้อยกว่าบาบิโลนในเรื่องความมั่งคั่ง ในเรื่องความหรรษา และในเรื่องความยิ่งใหญ่

กษัตริย์ไซรัสได้รับเกียรติในการถูกเอ่ยชื่อในพระคัมภีร์เกือบสองศตวรรษก่อนเขาพิชิตบาบิโลนและกลายเป็นกษัตริย์ในจักรวรรดิโลกที่สอง: องค์พระผู้เป็นเจ้า “กล่าวถึงไซรัสว่า ‘เขาเป็นเมษบาลของเรา และเขาจะให้ความมุ่งหมายทั้งสิ้นของเราสำเร็จ’ กล่าวถึงเยรูซาเล็มว่า ‘จะมีคนมาสร้างเจ้าขึ้น’ และถึงพระวิหารว่า ‘จะวางรากฐานของเจ้า’” (อสย. 44:28) “พระเยโฮวาห์ตรัสกับผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้คือไซรัส ผู้ซึ่งเราได้

จับมือขวาไว้ เพื่อปราบหลายประชาชาติให้อยู่ข้างหน้าท่าน และให้พลตรีประคองจากบั้นเอวของบรรดา กษัตริย์” (กษัตริย์อย่างเบลซัสซาร์ ผู้ซึ่งเข้ากระทบกันตอนที่มือนั้นปรากฏ โดยเขียนบนกำแพง) “ให้เปิดประตู ทั้งสอง (ประตูเหล่านี้อยู่ในบาบิโลน) ที่อยู่ข้างหน้าท่าน (ไซรัส) และมีให้ประตูเมืองปิด” (โจเซฟสกกล่าวว่า ประตูชั้นในของบาบิโลนไม่ได้ปิดในกำแพงริมแม่น้ำในคืนที่ถูกล้อม) “...เพื่อเห็นแก่ยาโคบผู้รับใช้ของเรา และ อิสราเอลผู้เลือกสรรของเรา เราจึงเรียกเจ้าตามชื่อของเจ้า เราให้นามสกุลเจ้า ทั่วๆไปเจ้าไม่รู้จักเรา” (อสย. 45:1-4)

ช่างเป็นคำพยากรณ์อันยิ่งใหญ่ ซึ่งถูกกล่าวโดยอิสยาห์เกี่ยวกับกษัตริย์องค์หนึ่งผู้ไม่รู้จักพระเจ้า – ถูก กล่าวไว้กว่าหนึ่งร้อยปีก่อนกษัตริย์องค์นั้นพิชิตบาบิโลนและกลายเป็นแขนขาที่ทำด้วยเงินนั้นในจักรวรรดิ มีเดีย-เปอร์เซีย โดยประกาศว่าเขาถูกให้นามสกุลโดยพระเจ้า (แม้ว่าเขาไม่รู้จักพระเจ้ายกก็ตาม) เราเห็นตรงกันว่า พระเจ้าทรงแต่งตั้งผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์และทรงปลดผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ – และเราก็ไม่กล้าตั้งคำถาม สติปัญญาของพระเจ้าและการกระทำต่างๆของพระองค์ ไซรัสถูกแต่งตั้งไว้ล่วงหน้ากว่าหนึ่งร้อยปีก่อนเขาเกิด เพื่อที่จะทำสองสิ่งที่ถูกสั่งโดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ – พระเจ้าผู้ที่ไซรัสไม่รู้จักด้วยซ้ำ

สิ่งแรกที่เขาจะต้องกระทำคือ พิชิตบาบิโลน เขาทำสิ่งนี้คืนนั้นที่เบลซัสซาร์ถูกประหารในงานเลี้ยงเมา สุรางานหนึ่ง สิ่งที่สองที่ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าโดยพระเจ้าที่ไซรัสจะต้องกระทำก็คือ ออกพระราชกฤษฎีกาหนึ่งใน ตอนใกล้สิ้นสุดของการตกเป็นเชลยยังบาบิโลน โดยให้สิทธิ์พวกยิวที่จะกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มและสร้าง พระวิหารของพวกเขาขึ้นใหม่ พระราชกฤษฎีกานี้ถูกออกโดยไซรัสในปี 536 ก่อน ค.ศ.*

เมื่อไซรัสบาบิโลนในปี 538 ก่อน ค.ศ. ดาริอัส ลูกของเขาก็เป็นกษัตริย์แห่งมีเดีย เพราะว่ามีเดีย เป็นอาณาจักรที่เก่าแก่กว่าอาณาจักรเปอร์เซีย และเพราะว่าไซรัสติดภารกิจทางทหารอีกด้านหนึ่งซึ่งเขาอยาก ทำให้เสร็จ เขาจึงตั้งดาริอัสเป็นผู้ว่าราชการของบาบิโลน เขาปกครองนานสองปี

ปีเดียวกันนั่นเอง (536 ก่อน ค.ศ.) แคมบีส กษัตริย์แห่งเปอร์เซีย ผู้เป็นบิดาของไซรัส ก็สิ้นชีพเช่นกัน และไซรัสได้กลายเป็นผู้ปกครองหนึ่งเดียวของอาณาจักรคู่นั้นแห่งมีเดีย-เปอร์เซีย เขาครองราชย์ในฐานะผู้ ปกครองหนึ่งเดียวนานเจ็ดปี จากนั้นก็ถึงจักรวรรดินั้นไว้แก่บุตรชายของเขา (ซึ่งมีนามว่าแคมบีสเช่นกัน) ผู้ ซึ่งครองราชย์นานเจ็ดปีห้าเดือน ด้วยเหตุนี้ ผู้ปกครองแปดคนซึ่งการครองราชย์ของพวกเขาแตกต่างกันไป ตั้งแต่เจ็ดเดือนจนถึงห้าสิบหกปีจึงสืบต่อกันมาจนถึงปี 335 ก่อน ค.ศ. ซึ่งในปีนั้นดาริอัส โคโดมานัสกลายเป็น กษัตริย์เปอร์เซียองค์สุดท้ายที่ได้ครอบครองเหนือจักรวรรดิโลกที่สองแห่งมีเดีย-เปอร์เซีย ซึ่งถูกเป็น ตัวแทนโดยหน้าอกและแขนที่เป็นเงินนั้น

ดาริอัสเป็นกษัตริย์ที่สง่างาม เมื่อเปรียบเทียบกับองค์อื่นๆที่มาก่อนเขา เขาเป็นกษัตริย์ที่ต้องค้ำหนึ่ง และคงจะมีการครองราชย์ที่ยาวนานและเจริญรุ่งเรืองอย่างไม่ต้องสงสัยหากไม่ถึงเวลาที่เงินจะต้องเปิดทาง ให้แก่ทองสัมฤทธิ์ ไม่มีสิ่งใดจะขัดขวางการเปลี่ยนแปลงนี้ได้ เพราะว่ามันถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วโดยพระเจ้า มันถูกประกาศออกไปแล้ว และมันต้องเป็นไปตามนั้น ในปี 331 ก่อน ค.ศ. อเล็กซานเดอร์คนกรีกได้พิชิต มีเดีย-เปอร์เซีย และจักรวรรดิโลกที่สามได้ถือกำเนิดขึ้น

* ปีเหล่านี้เอามาจาก International Standard Bible Encyclopedia

จักรวรรดิกริก

เพื่อเป็นการทบทวนความทรงจำของเรา สมมติว่าเรามองไปที่ปฏิมากรนั้นอีกที: “โอ ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทอดพระเนตร และดูเถิด มีปฏิมากรขนาดใหญ่ ปฏิมากรนี้ใหญ่และสูงเสียดฟ้า ตั้งอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ และรูปร่างก็แปลกแล้ว เศียรของปฏิมากรนี้เป็นทองคำเนื้อดี ออกและแขนเป็นเงิน ท้องและโคนขาเป็นทองสัมฤทธิ์”

อาณาจักรที่สามถูกเป็นตัวแทนโดยท้องและโคนขานั้นที่เป็นทองสัมฤทธิ์ – และทองสัมฤทธิ์ด้อยกว่าเงิน อาณาจักรเหล่านี้กำลังเสื่อมถอยลง ในดาเนียล 8:20 และ 21 ทูตสวรรค์กาเบรียลก็ระบุจักรวรรดิกริกว่าเป็นแพะผู้ที่ทำลายแกะผู้ซึ่งเป็นตัวแทนของมีเดีย-เปอร์เซีย: “เรื่องแกะผู้มีสองเขาที่ท่านเห็นนั่นคือ กษัตริย์ของคนมีเดียและคนเปอร์เซีย และแพะผู้คือกษัตริย์ของกรีก และเขาใหญ่ระหว่างนัยน์ตา คือกษัตริย์องค์แรก”

จักรวรรดิที่สามภายใต้กษัตริย์อเล็กซานเดอร์ จะมีความสุขกับชีวิตอันสั้น หลังจากผ่านไปแปดปี อเล็กซานเดอร์ก็สิ้นชีพเพราะการตีสุรามากเกินไปและพิษไข้ ในปี 323 ก่อน ค.ศ. เขาเป็นคนหนุ่มอายุเพียง 33 ปี ตอนที่เขาสิ้นชีพ และจักรวรรดิที่ครอบคลุมทั่วโลกของเขาในขณะนั้นก็ถูกแบ่งออกท่ามกลางยอดนายพลสี่คนของเขา

เกรงว่าบางคนจะเข้าใจผิด ขอให้ผมชี้ให้เห็นตรงนี้ว่าข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ไม่ได้สอนว่าจักรวรรดิโลกทั้งสี่นี้จะต้องต่อเนื่องกันโดยไม่เว้นวรรค ตั้งแต่การสิ้นชีพของอเล็กซานเดอร์มหาราชในปี 323 ก่อน ค.ศ. จนถึงปี 30 ก่อน ค.ศ. จักรวรรดิกริกไม่ได้เป็นจักรวรรดิที่ครอบคลุมทั่วโลกหนึ่งเดียว มันเป็นจักรวรรดิหนึ่งที่มีสี่ส่วนคือประกอบด้วยอาณาจักรเธเรซ, มาซิโดเนีย, ซีเรีย และอียิปต์ สี่ส่วนนี้ของจักรวรรดิกริกได้ล่มสลาย ทีละอาณาจักร ตลอดช่วงระยะเวลาที่คือ ตั้งแต่ปี 323 ก่อน ค.ศ. จนถึงปี 30 ก่อน ค.ศ. และในที่สุดพวกโรมได้พิชิตอียิปต์ในปี 30 ก่อน ค.ศ. ซึ่งทำให้พวกเขาเป็นผู้พิชิตโลก ข้อเท็จจริงที่ว่าจักรวรรดิกริกจะถูกแบ่งออกเป็นสี่ส่วนไม่ได้ถูกชี้ให้เห็นในปฏิมากรที่เนบูคัดเนสซาร์เห็น แต่มันถูกชี้ให้เห็น**จริงๆ**ในคำพยากรณ์ของดาเนียล 8:21-25: “และแพะผู้คือกษัตริย์ของกรีก และเขาใหญ่ระหว่างนัยน์ตา คือกษัตริย์องค์แรก ส่วนเขาที่หัก และมีอีกสี่เขางอกขึ้นแทนนั้น คืออาณาจักรสี่อาณาจักรจะเกิดขึ้นจากประชาชาตินั้น แต่ไม่มีอำนาจเหนือเขาแรกนั้น และในตอนปลายแห่งรัชสมัยของพวกเขา เมื่อผู้ละเมิดทั้งหลายได้กระทำเต็มขนาดแล้ว จะมีกษัตริย์องค์หนึ่ง พระพักตร์ร้าย และมีความเข้าใจในเรื่องปริศนาเกิดขึ้น อำนาจของท่านจะใหญ่โตมาก แต่มิใช่โดยอำนาจของท่านเอง และท่านจะกระทำให้บังเกิดความพินาศอย่างน่ากลัว ท่านก็เจริญขึ้นและปฏิบัติงาน ท่านจะทำลายคนที่มีกำลังมากและประชาชนบริสุทธิ์ ด้วยความฉลาดของท่าน ท่านจะกระทำให้การล่อลวงแพร่หลายขึ้นด้วยน้ำมือของท่าน ท่านจะพองตัวของท่านในใจของท่านเอง ท่านจะทำลายคนมากมายโดยความสงบ แล้วจะลุกขึ้นต่อสู้กับจอมเจ้านาย แต่ท่านจะต้องถูกหักทำลาย ไม่ใช่ด้วยมือเลย”

อาณาจักรทั้งสี่ คือ เธเรซ, มาซิโดเนีย, ซีเรีย และอียิปต์ ถูกพิชิตทีละอาณาจักรตลอดระยะเวลาเกือบสามร้อยปี เมื่ออียิปต์ล่มสลายในที่สุดด้วยน้ำมือของพวกโรม

จักรวรรดิโรม

“...เขาเป็นหลัก เท้าเป็นหลักปณดิน” (ดนล. 2:33) จักรวรรดิที่สี่ ซึ่งเป็นส่วนผสมระหว่างหลักและดิน ไม่ได้ถูกเอ่ยชื่อในดาเนียลว่าเป็นจักรวรรดิโรม แต่มันก็ถูกชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนเหลือเกินจนเราไม่อาจพลาดตัวตนของมันไปได้ ในนิมิตของดาเนียลเรื่องเจ็ดสิบสัปดาห์ (1 สัปดาห์แทน 7 ปี) เพื่อที่จะเสร็จสิ้นการจัดการของพระเจ้ากับประชากรของพระองค์และนครบรูสนั้น (ดนล. 9:26) เราได้อ่านว่าหลังจากพระคริสต์ถูกตรึงที่กางเขนแล้ว (การถูก “ตัดออก” ของพระเมสสิยาห์) กรุงเยรูซาเล็ม – ซึ่งเป็นนครแห่งการนมัสการ นครแห่งพระวิหาร – จะต้องถูกทำลาย และจากผู้คนเหล่านั้นที่จะทำลายนครบรูสนั้นจะมี *ประมุข* ผู้หนึ่งออกมา ประมุขผู้นี้จะเป็นคนแห่งการบาปนั้น นั่นคือ *ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์*

จากประวัติศาสตร์เราทราบว่ากรุงเยรูซาเล็มและพระวิหารได้ถูกทำลายจนราบคาบไปแล้วจริงๆโดยพวกโรมในปี ค.ศ. 70 ตามที่พระเยซูทรงพยากรณ์ไว้ในมาระโก 13:2 ดิตัสคนโรมได้เหยียบย่ำนครนั้น และไม่มีหินสักก้อนเดียวถูกปล่อยทิ้งให้ซ้อนทับกัน จักรพรรดิองค์สุดท้ายแห่งจักรวรรดิโรม นั่นคือปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ (“เขาลึก” อันนั้น... “กษัตริย์ที่มีพระพักตร์ดุร้าย” องค์นั้น) ตรงกันกับหลักของปฏิปักษ์ของเนบูคัดเนสซาร์ นั่นคือจักรวรรดิโลกที่สี่ ... *โรม* อย่างที่เราทราบกันดีในพระคัมภีร์และในประวัติศาสตร์โลก

ประวัติศาสตร์พิสูจน์ว่าโรมยกทัพไปพิชิตทั่วโลกในสมัยนั้นและปกครองนานหลายศตวรรษ ผมได้เดินทางไปที่ดินแดนต่างๆในพระคัมภีร์ – อิสราเอล, ทรานส์-จอร์แดน, กรีซ, อียิปต์, โรม และทั่วอิตาลี – และผมได้เห็นร่องรอยของโรมที่ใดก็ตามที่มันได้สัมผัสด้วยอำนาจที่พิชิตของมัน กระทั่งในสมัยก่อนองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา โรมก็เป็นจักรวรรดิอันใหญ่ยักษ์แล้ว

ในที่สุดจักรวรรดิโรมก็ถูกแบ่งออกเป็นจักรวรรดิฝั่งตะวันออกและฝั่งตะวันตก และจึงกลายเป็นสองขานั้นของปฏิปักษ์นั้น โรมที่เป็นปีกแผ่นได้เรื่องอำนาจในสมัยของพระเยซูเจ้า โดยยังใช้อำนาจบาตรใหญ่ไปทั่วโลกภายใต้การนำอันเจ้าเล่ห์และเหี้ยมโหดของเหล่าซีซาร์ ทั้งหมดนี้เป็นประวัติศาสตร์ แต่เราไม่จำเป็นต้องพึ่งพาประวัติศาสตร์เพื่อพิสูจน์ว่าคำแก้ฝันที่ดาเนียลกราบทูลแก่เนบูคัดเนสซาร์เป็นของแท้ พระวจนะของพระเจ้าพิสูจน์มันแล้ว เราจะต้องไม่พึ่งพาประวัติศาสตร์สำหรับการตีความของเรา ดาเนียลเองในนิมิตหนึ่งที่ถูกบันทึกในบทที่เจ็ดก็บอกชื่อจักรวรรดิโลกทั้งสี่นั้นที่ปกครองต่อเนื่องกัน เขาบอกชื่อพวกมันภายใต้สัญลักษณ์ต่างๆของสัตว์นำกลัวสี่ตัว:

ตัวแรก สิงโต – *บาบิโลน* ตัวที่สอง หมี – *เปอร์เซีย* ตัวที่สาม เสือดาว – *กรีก* และสัตว์ไร้ชื่อที่มีขนาดใหญ่โตและน่ากลัวยิ่งนัก – *โรม!* เราจะพูดถึงสัตว์เหล่านี้ในภายหลัง

เขาเป็นส่วนยื่นออกมาที่มีขนาดยาวที่สุดของร่างกาย เป็นไปได้ไหมว่าเนื่องจากโรมถูกแสดงสัญลักษณ์โดยขาของปฏิปักษ์นั้น พระเจ้าจึงทรงบอกเป็นนัยว่าโรมจะปกครองยาวนานกว่าอีกสามจักรวรรดิโลกที่เหลือ? หากเป็นเช่นนั้นจริง ประวัติศาสตร์ก็บันทึกว่าโรมได้ปกครองโลกยาวนานกว่าบาบิโลน มีเดีย-เปอร์เซีย หรือกรีก ผมเชื่อว่าขาสองข้างนั้นเป็นสัญลักษณ์แสดงถึงสองส่วนนั้นของจักรวรรดิโรม – ส่วนที่เป็นฝั่งตะวันออกและส่วนที่เป็นฝั่งตะวันตก คอนสแตนติโนเปิลเป็นเมืองหลวงของฝั่งตะวันออก โรมเป็นเมืองหลวงของฝั่งตะวันตก

เราควรหมายเหตุไว้ว่าเท้าสองข้างนั้นของปฏิมากรนั้นถูกแบ่งออกเป็นนิ้วเท้าข้างละห้านิ้ว นิ้วเท้าสิบนิ้วนั้นจนถึงสมัยของเรายังมีได้สำแดงตัวพวกมันออกมาเลย ด้วยเหตุนี้ การสำเร็จจริงของปฏิมากรนั้นจึงยังไม่ครบถ้วน จำไว้ว่าปฏิมากรที่มีมานี้เป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของ “ยุคสมัยของคนต่างชาติ” – ตั้งแต่การครองราชย์ของเนบูคัดเนสซาร์จนถึงเวลานั้นเมื่อปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์และบรรดากองทัพของมันถูกปราบลงตลอดกาลโดยจอมกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย โดยจะไม่ได้ผงาดอีกเลย

จักรวรรดิโลกอันแรกมีความเป็นหนึ่งเดียว – *หนึ่งหน่วย* จักรวรรดิที่สองถูกแบ่งออก – *คูมีเดีย-เปอร์เซีย* จักรวรรดิที่สามมีลักษณะเป็นสี่ – *นายพลสี่คน*ปกครองในสี่ส่วน จักรวรรดิที่สี่ในรูปแบบสุดท้ายของมันจะเป็น *อาณาจักรหนึ่งซึ่งมี “สิบนิ้วเท้า”*

มันเป็นความจริงที่ว่าจักรวรรดิโรม ในฐานะเป็นอำนาจที่ครองโลกซึ่งประจักษ์แก่ตา ไม่มีตัวตนในปัจจุบันแล้ว แต่กฎหมายต่างๆของมัน พิธีกรรมต่างๆของมัน ศาสนาที่เป็นการนับถือรูปเคารพของมันก็ยังมีอยู่ซึ่งมองไม่เห็นกุ่มโลกนี้ไว้อยู่ซึ่งในฝ่ายมนุษย์แล้วยากที่จะประเมินได้! ไม่มีอำนาจใดบนแผ่นดินโลกแล้ววันนี้ นอกเสียจากอำนาจของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระวิญญูณบริสุทธิ์ และพระคัมภีร์ ที่จะเท่าเทียมกับอิทธิพลอันชั่วร้ายของโรมที่นับถือรูปเคารพ ในฐานะเป็นจักรวรรดิโลกที่ปกครองทางการเมือง โรมไม่มีตัวตนแล้ววันนี้ แต่กระแสนแห่งความชั่วร้ายไม่เคยหยุดที่จะมีตัวตนเลย – และจะไม่มีวันหยุด จนกว่าจอมกษัตริย์พระเยซูทรงทำลายสิบอาณาจักรที่ฟื้นขึ้นใหม่และรวมตัวกันซึ่งจะประกอบกิจภายใต้การนำของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์หลังการรับขึ้นนั้น

เท้าและนิ้วเท้าของปฏิมากรนั้น

เศียร – ทองคำบริสุทธิ์ หน้าอกและแขน – เงิน ท้องและโคนขา – ทองสัมฤทธิ์ ขา – เหล็ก เท้าและนิ้วเท้า – บางส่วนเป็นเหล็ก บางส่วนเป็นดินของข้างป็น อาณาจักรทั้งสิบที่รวมเป็นสหพันธนั้นซึ่งถูกเป็นตัวแทนโดยเท้าและนิ้วเท้าที่เป็นเหล็กปนดินจะดำรงอยู่ต่อไปจนกว่าหินก้อนนั้นที่ถูกตัดออกมาจากภูเขาโดยไม้ต้องไข่มือทำลายพวกมัน นั่นจะเป็นตอนที่พระเยซูเสด็จมาพร้อมกับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์เพื่อกระทำการพิพากษาต่อแผ่นดินโลกนี้ และเพื่อทำให้เหล่าศัตรูของพระองค์เป็นแท่นรองพระบาทของพระองค์

ลักษณะเฉพาะตัวของรัฐบาลเหล่านี้ของจักรวรรดิโลกทั้งสี่เปิดเผยให้เราเห็นว่าปฏิมากรนี้เริ่มไร้เสถียรภาพมากขึ้นเรื่อยๆ ยกตัวอย่างเช่น บาบิโลน ซึ่งเป็นเศียรทำด้วยทองคำ เป็นระบอบอัตตาธิปไตยเด็ดขาด เราอ่านเกี่ยวกับเนบูคัดเนสซาร์ว่า “...บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวง และภาษาทั้งหลายจึงได้สั่นสะท้านและเกรงขามต่อพระพักตร์พระราชบิดา พระองค์จะทรงประหารผู้ใดก็ทรงประหารเสีย หรือทรงให้ผู้ใดดำรงชีวิตอยู่ก็ทรงให้ดำรงชีวิต พระองค์จะทรงแต่งตั้งผู้ใดก็ทรงแต่งตั้ง พระองค์จะทรงกระทำให้ผู้ใดต่อยลง พระองค์ก็ทรงกระทำ” (ดนล. 5:19) *เนบูคัดเนสซาร์คือรัฐบาลนั้น* เมื่อเขาพูด ผู้คนก็เชื่อฟัง

อย่างไรก็ตาม จักรวรรดิที่สอง คือมีเดีย-เปอร์เซีย ก็ไม่ใช่ระบอบอัตตาธิปไตย จักรพรรดิแห่งมีเดีย-เปอร์เซียถูกผูกมัดโดยกฎหมายบางข้อซึ่งดาเนียลเรียกว่าเป็น “กฎหมายต่างๆของคนมีเดียและคนเปอร์เซีย” หากจักรพรรดิของคนมีเดียและคนเปอร์เซียลงนามพระราชกฤษฎีกาใด เขาก็เพิกถอนมันไม่ได้ เขาถูกผูกมัดโดยกฎหมายบางข้อและถูกบังคับให้ต้องเชื่อฟังกฎหมายเหล่านั้น นี่เป็นกรณีตอนที่ดาเนียลถูกจับโยนใส่ถ้ำ

สิงโต ดาริอัสครองราชย์อยู่ในขณะนั้น และเขาได้กระทำทุกอย่างที่ทำได้แล้วเพื่อที่จะช่วยดาเนียลให้พ้นจาก
ชะตากรรมเช่นนั้น แต่เขาก็ช่วยไม่ได้ เขาลงนามพระราชกฤษฎีกานั้นไปแล้ว และเขาต้องฝืนใจทำให้มันสำเร็จ

อีกตัวอย่างหนึ่งของเรื่องนี้คือ กรณีของอาหสุเอรัส เพื่อเขาพยายามที่จะช่วยพวกยิวไม่ให้ถูกเข่นฆ่า
แต่ก็ไม่อาจออกพระราชกฤษฎีกาอีกอันเพื่อหักล้างอันก่อนหน้าและช่วยชีวิตพวกเขาได้ เขาได้ออกพระราช
กฤษฎีกาอันหนึ่งที่อนุญาตให้พวกเขาป้องกันตัวเองได้ และ (หากพวกเขาทำได้) เช่นฆ่าคนเหล่านั้นที่จะ
พยายามฆ่าพวกเขา:

“ในวันนั้นกษัตริย์อาหสุเอรัสพระราชทานวงศ์วานของฮามานศัตรูของพวกยิวแก่พระราชินีเอสเธอร์
โมรเดคัยก็เข้าเฝ้ากษัตริย์ เพราะพระนางเอสเธอร์ได้ทูลว่าท่านเป็นอะไรกับพระนาง...กษัตริย์อาหสุเอรัสจึงตรัส
กับพระราชินีเอสเธอร์และแก้มอเดคัยคนยิวว่า “ดูเถิด เรามอบวงศ์วานของฮามานแก่พระนางเอสเธอร์แล้ว
และเขาก็แขวนมันบนตะแลงแกง เพราะมันจะทำอันตรายแก่พวกยิว ท่านจะเขียนตามที่ท่านพอใจเกี่ยวกับ
เรื่องยิวในนามของกษัตริย์ และประทับตราด้วยพระอัมรังค์ เพราะว่ากฤษฎีกาที่เขียนในนามของกษัตริย์และ
ประทับตราด้วยพระอัมรังค์จะเปลี่ยนกลับไม่ได้”...ตามจดหมายเหล่านี้กษัตริย์ทรงอนุญาตให้พวกยิวผู้อยู่ใน
ทุกเมืองชุมนุมกันและป้องกันชีวิตของตน ให้ทำลาย ให้สังหารและให้ล้างผลาญกำลังพลใดๆของประชาชน
หรือมณฑลใดๆซึ่งจะมาทำร้าย ทั้งเด็กและผู้หญิง และปล้นเอาข้าวของของเขา...ทุกมณฑลทุกเมือง ไม่ว่าที่ใดที่
พระบัญชาของกษัตริย์และกฤษฎีกาของพระองค์มาถึง ก็มีความยินดีและความชื่นบานท่ามกลางพวกยิว มีการ
เลี้ยงและวันรื่นเริง คนเป็นอันมากมาจากชนชาติของประเทศก็ประกาศตัวเป็นพวกยิว เพราะความกลัวพวกยิว
มาครอบงำเขา” (เอสเธอร์ 8:1, 7-8, 11, 17)

จักรวรรดิโลกที่สาม (จักรวรรดิกรีก) เป็นระบอบราชาธิปไตยซึ่งถูกสนับสนุนโดยชนชั้นสูงที่เป็นทหาร
รัฐบาลนี้อ่อนแอเพราะเหล่าผู้นำอ่อนแอ รัฐบาลเหล่านี้มีอำนาจลดลงที่ละรัฐบาล และเมื่อพวกโรมันขึ้นเรื่อง
อำนาจ จักรพรรดิทั้งหลายของพวกเขาก็ถูกเลือกตั้งโดยประชาชน – แต่ประชาชนไม่ได้รับอนุญาตให้ออก
กฎหมายสำหรับพวกจักรพรรดิหรือมีอำนาจแทรกแซงพวกจักรพรรดิ ในกรณีส่วนใหญ่ จักรพรรดิเหล่านี้เป็น
คนเผด็จการ และจักรวรรดิก็ถูกแสดงสัญลักษณ์โดยเหล็กอย่างถูกต้องแล้ว โรมันขึ้นชื่อในประวัติศาสตร์ในเรื่อง
“กฎเหล็ก” ของมัน

แต่กฎเหล็กของโรมันก็อ่อนแอลงเรื่อยๆเมื่อเรามาสู่ส่วนเท้าและนิ้วเท้าซึ่งประกอบด้วยเหล็กและดิน
ตรงนี้เรามีจักรวรรดินิยมปนกับประชาธิปไตย – เหล็กนั้นที่เป็นตัวแทนของจักรวรรดินิยม ดินนั้นที่เป็นตัวแทน
ของรูปแบบการปกครองที่อ่อนนุ่มกว่า นั่นคือ ประชาธิปไตย รัฐบาลเหล่านั้นของอาณาจักรโลกต่างๆผ่านจาก
อิตาลีประชาธิปไตยเด็ดขาด (เนบูคัดเนสซาร์) มาสู่ระบอบกษัตริย์แบบประชาธิปไตย จากการปกครองของเศียรนั้นที่
เป็นทองคำบริสุทธิ์ลงมาสู่ความอ่อนแอของเท้าที่เป็นเหล็กและดิน จากเนบูคัดเนสซาร์ผู้ทรงอำนาจ (ผู้ประหาร
ผู้ที่เขาประสงค์และไว้ชีวิตผู้ที่เขาประสงค์ แต่งตั้งผู้ที่เขาประสงค์และปลดปล่อยผู้ที่เขาประสงค์) มาสู่รัฐบาลหนึ่งที่
ถูกควบคุมโดยมวลชนมหาศาล ที่ถูกชักจูงไปมาโดยเหล่านักการเมืองผู้คดโกงและชั่วร้ายและพวกคนกวนเมือง
ที่คิดถึงแต่ความปรารถนาอันเห็นแก่ตัวและประโยชน์ของตัวเอง พวกเขาควบคุมรัฐบาลเพื่อนำเงินเข้ากระเป๋า
ของตัวเอง ไม่ว่ามันจะนำความทุกข์ยากใดมาสู่มนุษยชาติก็ตาม รูปแบบการปกครองเช่นนั้นก็มีลักษณะอ่อนแอ

ที่สุดและเสื่อมทรามที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ มันเปิดทางให้แก่สังคมนิยม ลัทธิคอมมิวนิสต์ ลัทธิสังคมนิยม และอนาธิปไตย

เราว่าการปกครองในรูปแบบดังกล่าวกำลังเติบโตอย่างรวดเร็วทั่วโลกในปัจจุบัน – และน่าเศร้าแต่เป็นจริงที่ว่าอิทธิพลของพวกเขาปรากฏชัดเจนกระทั่งในสหรัฐอเมริกาอันยิ่งใหญ่และเป็นที่ยึดของเรา ทั้งหมดที่เราต้องทำเพื่อที่จะรู้ว่าเรากำลังมีชีวิตอยู่ในสมัยแห่งการเริ่มต้นของการสำเร็จจริงของระยะสุดท้ายแห่งปฏิมากรใหญ่นั้นของเนบิวต์เนสซาร์ก็คือ อ่านหนังสือพิมพ์ ฟังวิทยุ และมองไปรอบตัวเรา เราเห็นว่าทุกอย่างถูกจัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว และแน่นอนว่าการเสด็จมาของจอมกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลายเพื่อมารับคริสตจักรของพระองค์เกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ

พระเมสสิยาห์เทียมเท็จ (“เขาเล็ก” อันนั้น) นั่นคือ ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ก็จะกุมบังเหียนของรัฐบาลต่างๆของแผ่นดินโลกนี้ และในไม่ช้าอาณาจักรทั้งสิบที่รวมตัวเป็นสหพันธ์ก็จะถูกก่อตั้งขึ้น พร้อมกับกษัตริย์หุ่นเชิดสิบองค์ที่จะยกอำนาจ การนมัสการและความจงรักภักดีของตนให้แก่ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ นั่นคือพญามารตัวเป็นๆ มันจะนั่งในพระวิหารของพระเจ้าโดยประกาศตัวว่ามันเป็นพระเจ้า (2 ธส. 2)

อาณาจักรหินนั้น

“ขณะเมื่อพระองค์ทอดพระเนตร มีหินก้อนหนึ่งถูกตัดออกมามิใช่ด้วยมือ กระทบปฏิมากรที่ทำอันเป็นเหล็กปนดิน กระทำให้แตกเป็นชิ้นๆ แล้วส่วนเหล็ก ส่วนดิน ส่วนทองสัมฤทธิ์ ส่วนเงินและส่วนทองคำ ก็แตกเป็นชิ้นๆพร้อมกัน กลายเป็นเหมือนเกลบจากลานนวดข้าวในฤดูร้อน ลมก็พัดพาเอาไป จึงหาร่องรอยไม่พบเสียเลย แต่ก้อนหินที่กระทบปฏิมากรนั้นกลายเป็นภูเขาใหญ่จนเต็มพิภพ” (ดนล. 2:34, 35)

เราพบการตีความเกี่ยวกับหินก้อนนั้นที่ถูกตัดออกมาจากภูเขา มิใช่ด้วยมือในข้อ 44: “และในสมัยของกษัตริย์เหล่านั้น พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะทรงสถาปนาราชอาณาจักรหนึ่ง ซึ่งไม่มีวันทำลายเสียได้ หรือราชอาณาจักรนั้นจะไม่ตกไปแก่ชนชาติอื่น ราชอาณาจักรนั้นจะกระทำให้บรรดาราชอาณาจักรเหล่านี้แตกเป็นชิ้นๆถึงอวสาน และราชอาณาจักรนั้นจะตั้งมั่นอยู่เป็นนิรันดร์”

ความฝันของกษัตริย์ปิดท้ายด้วยภาพอันเหลือเชื่อของหินก้อนหนึ่งซึ่งดูเหมือนมีขนาดเล็กในตอนแรก โดยถูกตัดออกมาจากด้านข้างของภูเขา – แต่ไม่มีมือหรือเครื่องมือใดเกี่ยวข้องเลย ซึ่งแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงแหล่งกำเนิดอันเหนือธรรมชาติของหินก้อนนั้น หินก้อนนี้ไม่ได้เต็มแผ่นดินโลกอย่างช้าๆ – ที่ละเล็กทีละน้อยทุกวัน ทุกเดือน ทุกปีหรือทุกศตวรรษ – และปกคลุมปฏิมากรนั้น โดยนำสันติภาพมาสู่โลกในที่สุด

หินก้อนนั้นที่ถูกตัดออกมาจากภูเขา มิใช่ด้วยมือ ในการกระทบอย่างแรงเพียงครั้งเดียวก็บดขยี้ปฏิมากรนั้นอย่างแหลกละเอียดเหลือเกินจนเศษที่เหลือของมันถูกลมพัดไปเหมือนเกลบ! การกระทำของหินนั้นมิใช่พระคุณ แต่เป็นการพิพากษาอันขมขื่น! หินก้อนนั้นไม่แผ่กระจายไปทั่วแผ่นดินโลกในการฟื้นฟูฝ่ายวิญญาณ โดยสถาปนาราชอาณาจักรฝ่ายวิญญาณอาณาจักรหนึ่งขึ้นแบบที่ถูกสอนโดยพวกเชื่อเรื่องการเสด็จมาหลังยุคพันปี หินก้อนนั้นไม่ทำให้โลกเปลี่ยนความเชื่อและนำมาซึ่งอาณาจักรฝ่ายโลกที่ประจักษ์แก่ตา ตรงกันข้าม ในการกระทบอย่างแรงเพียงครั้งเดียวหินก้อนนั้นก็ทำลายปฏิมากรแห่งอำนาจและการปกครองโลก หิน

ก่อนนี้ไม่ได้เป็นสัญลักษณ์แสดงถึงความเชื่อแบบคริสเตียน ตามที่บางคนสอน นี่หาใช่ใครอื่นนอกจากพระเยซูคริสต์เจ้า!

มีอีกเรื่องที่เราต้องเห็นอย่างชัดเจนหากเราอยากเข้าใจพระวาระของพระเจ้าและแยกแยะมันอย่างถูกต้อง: ปฏิมากรนี้ไม่ถูกทำลายจนกว่าหลังจากการรวมตัวกันของอาณาจักรที่มีลิบนิ้วเท้า ขาสองข้างของปฏิมากรนั้นไม่ได้ปรากฏขึ้นจนกระทั่งปี ค.ศ. 364 เมื่อจักรวรรดิโรมถูกแบ่งออกเป็นสองส่วน และจนถึงสมัยของคุณและของผม นิ้วเท้าทั้งสองนี้ยังไม่ได้พัฒนาจนกลายเป็นอาณาจักรทั้งสิบนั้นที่จะถูกปกครองโดยกษัตริย์หุ่นเชิดสิบองค์ เมื่อหินก้อนนั้นกระทบเท้าของปฏิมากรใหญ่ยักษ์นั้น มันก็เป็น “ในสมัยของกษัตริย์เหล่านั้น”

ถ้อยคำเหล่านี้อ้างอิงถึงกษัตริย์พวกไหน? แน่นนอนว่าไม่ใช่กษัตริย์เหล่านั้นที่ได้ปกครองเหนือจักรวรรดิโลกทั้งสี่นั้น นั่นคือ บาบิโลน, มีเดีย-เปอร์เซีย, กรีก และโรม – เพราะว่ามันจะนำเราไปสู่การประสูติของพระคริสต์เท่านั้น โรม จักรวรรดิโลกลำดับที่สี่ กำลังครอบครองอยู่ตอนที่พระเยซูประสูติ มันจะไม่กำลังครอบครองอยู่แล้วตอนที่พระองค์เสด็จมาครั้งที่สอง แต่มันจะขึ้นเรื่องอำนาจอย่างรวดเร็วมาก ๆ หลังจากการรับขึ้นของคริสต์จักร

“กษัตริย์เหล่านี้” จึงหมายถึงอาณาจักรทั้งสิบนั้นที่รวมตัวกันเป็นสหพันธ์ซึ่งถูกเป็นตัวแทนโดยนิ้วเท้าทั้งสองของปฏิมากรนั้น นั่นคืออาณาจักรต่างๆซึ่งจะถูกตั้งขึ้นทันทีหลังจากการรับขึ้นของคริสต์จักร เวลาของการกระทบของหินก้อนนั้นที่ถูกตัดออกมาจากภูเขาไม้ไผ่ด้วยมือไม้ไผ่ตอนที่พระเยซูประสูติ แต่จะเป็นตอนที่พระองค์เสด็จมาครั้งที่สองดังที่ถูกระบุไว้ในวิวรณ์ 19:11

โอ ใจแล้วครับ พระคริสต์ทรงเป็นหินก้อนนั้นอยู่ทั่วพระคัมภีร์ พระองค์ทรงเป็นหินที่ให้น้ำออกมาในทะเลทรายเพื่อชนชาติอิสราเอล พระเจ้าทรงบอกโมเสสให้ตีหินก้อนนั้นด้วยไม้เท้าของเขา โมเสสเชื่อฟัง – และน้ำก็พุ่งออกมาจากศิลานั้น (ผมได้มีโอกาสตักน้ำจากสิ่งที่ถูกเชื่อกันว่าเป็นจุดนั้นตอนที่ผมไปทัวร์ดินแดนศักดิ์สิทธิ์ ช่างเป็นเรื่องน่าตื่นเต้นจริงๆที่ได้เห็นสายน้ำไหลแรงพุ่งออกมาจากศิลานั้นซึ่งเชื่อกันว่าถูกตีโดยโมเสสตามคำบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้า!)

สำหรับพวกยิว พระคริสต์ทรงเป็น “หินที่ทำให้สะดุดและศิลาที่ทำให้ชุนเคืองใจ” พระองค์ทรงเป็นหินก้อนนั้นที่พวกช่างก่อได้ “ปฏิเสธ” เสีย แต่พระเจ้าทรงทำให้พระองค์เป็นศิลาหมุมเอกแล้ว ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระเยซูทรงหมายถึงหินก้อนนั้นที่ถูกตัดออกมาจากภูเขา คือหินที่ตกมากระทบในความฝันของเนบูคัดเนสซาร์เมื่อพระองค์ตรัสว่า “ผู้ใดล้มทับศิลานี้ (พระคริสต์) ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป (ถูกทำให้มีใจอ่อนลงไปสู่การกลับใจใหม่) แต่ศิลานี้จะตกทับผู้ใด ก็จะมีบดขยี้ผู้นั้นจนแหลกเป็นผุยผง” (มธ. 21:44) หินก้อนนั้นที่ถูกตัดออกมาจากภูเขาได้ชนปฏิมากรนั้น – ปฏิมากรนั้นมิได้ชนหินก้อนนั้น

เมื่อเราเดินกับพระเยซู เราก็เดินไปกับชัยชนะ (“ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใครจะต่อสู้เราได้?”) เมื่อพระเยซูเสด็จมาประสูติเป็นทารกน้อยในรางหญ้า พระองค์มิได้ทำลายจักรวรรดิโรม ตรงกันข้าม อำนาจแห่งจักรวรรดิโรมได้ตรึงพระองค์เสียที่กางเขนนั่น พวกยิวเป็นผู้ที่เรียกร้องให้ประหารชีวิตพระองค์ แต่ปีลาตยินยอมให้กระทำเช่นนั้น ตอนที่พระเยซูเสด็จมาครั้งแรกนั้น พระองค์มิได้เป็นหินที่ตกลงมาซึ่งถูกตัดออกมาจากภูเขาไม้ไผ่ด้วยมือ พระองค์ได้เสด็จมาตอนนั้นในฐานะทารกน้อยในรางหญ้า แต่สักวันหนึ่งพระองค์จะเสด็จ

มาเป็นหินหล่นก้อนนั้น และพระองค์จะทรงบดขยี้เหล่าศัตรูของชาวประเสริฐจนแหลกเป็นผุยผง! เมื่อพระองค์เสด็จมาครั้งที่สอง พระองค์จะไม่ทรงถูกห่อตัวด้วยผ้าอ้อมแล้ว พระองค์จะทรงปรากฏในท้องฟ้าโดยขี่ม้าขาว ตัวใหญ่ยักษ์ และบรรดากองทัพแห่งฟ้าสวรรค์จะติดตามพระองค์มา! เหล่ากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกจะเห็นพระองค์ และพวกเขาจะซ่อนตัวเสียในถ้ำและในโพรงหินตามภูเขา พวกเขาจะอ่อนวอนขอโทษหินและภูเขาเหล่านั้นให้หล่นใส่พวกเขาและซ่อนพวกเขาเสีย “จากพระพักตร์ของพระองค์ ผู้ประทับอยู่บนพระที่นั่ง และให้พ้นจากพระพิโรธของพระเมษโปดกนั้น” (วว. 6:16) แต่ขอโทษและภูเขาเหล่านั้นจะไม่เชื่อฟังพวกเขา พวกเขาต้องเผชิญหน้าจอมกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลายและจอมเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลาย!

พวกคนที่เชื่อเรื่องการเสด็จกลับมาหลังยุคพันปีคัดค้านการตีความเรื่องอำนาจเหล่านั้นของคนต่างชาติก่อนการสถาปนาอาณาจักรสวรรค์บนแผ่นดินโลก โดยกล่าวว่าข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นประกาศว่าโลหะเหล่านั้น (ทองคำ, เงิน, ทองสัมฤทธิ์, เหล็ก) ถูกทำลายไปด้วยกันในเวลาเดียวกัน เมื่อหินก้อนที่ถูกตัดออกมาจากภูเขาชนเท้าสองเท้าของปฏิมากรนั้น คนเหล่านั้นที่คัดค้านกล่าวว่าจักรวรรดิเหล่านั้นที่ถูกเป็นตัวแทนโดยทองคำ, เงิน, ทองสัมฤทธิ์ และเหล็กได้ผ่านพ้นไปเรียบร้อยแล้ว และด้วยเหตุนี้จึงไม่อาจถูกทำลายในเวลาเดียวกันกับที่เท้าและอาณาจักรนี้เท้าทั้งสี่นั้นถูกทำลายได้ ผมเห็นด้วยที่ว่าจักรวรรดิที่ปรากฏแก่ตาเหล่านั้นซึ่งถูกเป็นตัวแทนโดยทองคำ, เงิน, ทองสัมฤทธิ์ และเหล็กไม่มีตัวตนอีกต่อไปแล้ว แต่จิตวิญญาณของจักรวรรดิเหล่านี้ไม่เคยหยุดที่จะมีตัวตนเลย อาณาจักรเหล่านั้นได้ถูกล้อมรวมเข้ากับอาณาจักรต่างๆที่สืบทอดต่อจากพวกมัน และทุกอาณาจักรเหล่านี้จะถูกพบในระบอบสุดท้ายของจักรวรรดิโรมที่ถูกรื้อฟื้นขึ้นใหม่ จิตวิญญาณแห่งบาบิโลนได้ย้ายเข้าไปในมิเดีย-เปอร์เซีย และสืบทอดเรื่อยมาจนถึงโรม ไม่มีอำนาจใดบนแผ่นดินโลก ไม่แม้แต่ลัทธิคอมมิวนิสต์ ที่มีอำนาจเกาะกุมมนุษยชาติได้อย่างแข็งแกร่งเท่ากับโรม

หลังจากการรับขึ้น จักรวรรดิโรมจะถูกรื้อฟื้นขึ้นใหม่ และจะประกอบด้วยกษัตริย์หุ่นเชิดสิบองค์ผู้นั่งบนบัลลังก์ต่างๆระยะหนึ่ง จนกว่าพวกเขาจะมอบอำนาจและการครอบครองของตนให้แก่สัตว์ร้ายนั้นที่ขึ้นมาจากทะเล:

“และข้าพเจ้าได้ยืนอยู่ที่หาดทรายชายทะเล และเห็นสัตว์ร้ายตัวหนึ่งขึ้นมาจากทะเล มันมีเจ็ดหัวและสิบเขา ที่เขาทั้งสิบนั้นมีมงกุฎสิบอัน และมีชื่อที่เป็นคำหมิ่นประมาทจารึกไว้ที่หัวทั้งหลายของมัน สัตว์ร้ายที่ข้าพเจ้าได้เห็นนั้น เหมือนเสือดาว และเท้าเหมือนเท้าหมี และปากเหมือนปากสิงโต และพญานาคได้ให้ฤทธิ์ของมัน และที่นั่งของมัน และสิทธิอำนาจอันใหญ่ยิ่งแก่สัตว์ร้ายนั้น” (วว. 13:1,2) (ในหนังสือวิวรณ์ ทะเลนั้นเป็นสัญลักษณ์แสดงถึงมวลชนและประชาชาติต่างๆ)

เมื่อเราไปถึงบทที่ 7 ของดาเนียลและศึกษาชนิดเรื่องสัตว์ป่าทั้งสี่นั้น เราก็จะเห็นว่าสัตว์เหล่านี้ตรงกับโลหะเหล่านั้นในปฏิมากรของเนบูคัดเนสซาร์ เคียรทำด้วยทองคำตรงกันกับสิงโตนั้น; อกและแขนที่เป็นเงินตรงกันกับหมีนั้น; ท้องที่เป็นทองสัมฤทธิ์ตรงกันกับเสือดาวนั้น; และเหล็กตรงกันกับสัตว์ตัวที่สี่ในบทที่ 7

ในวิวรณ์ ยอห์นพรรณนาถึงสัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากทะเลโดยมีร่างกายเหมือนกับร่างกายของเสือดาว เท้าเหมือนเท้าของหมี ปากเหมือนปากของสิงโต นั่นคือสัตว์ป่าตัวที่สี่ซึ่งถูกเป็นตัวแทนโดยทั้งหมดของความเป็นอสุรกายนี้ นี่คือจักรวรรดิโรมที่ถูกรื้อฟื้นขึ้นใหม่ซึ่ง หลังจากการรับขึ้นของคริสตจักร จะประกอบด้วยจิต

วิญญาณของบาบิโลน (สิงโตนั้น), จิตวิญญาณของมีเดีย-เปอร์เซีย (หมिनัน), จิตวิญญาณของกรีก (เสือดาวนั้น)
– และสัตว์ร้ายนั้นจะเป็นโรม จงศึกษาวิวรณ์บทที่ 17 อย่างระมัดระวัง

ดาเนียลเป็น *วิวรณ์* ของภาคพันธสัญญาเดิมอย่างแน่แท้ และวิวรณ์ก็เป็น *ดาเนียล* ของภาคพันธสัญญา
ใหม่ เพื่อที่จะเข้าใจหนังสือเล่มใดเล่มหนึ่งในสองเล่มนี้ เราต้องศึกษาทั้งสองเล่ม ในความสัมพันธ์ที่พวกมันมีต่อกันและกัน ผู้เชื่อทั้งหลายมิได้กำลังรอคอยจักรวรรดิโรมที่ถูกรื้อฟื้นขึ้นใหม่: *เรากำลังรอคอยพระเยซูคริสต์เจ้า!* การฟื้นขึ้นใหม่ของจักรวรรดิโรมกำลังค่อยๆก่อตัวขึ้น แม้ไม่ประจักษ์ชัดแก่ตาก็ตาม

พวกเราทั้งหลายที่อ่านหนังสือพิมพ์และเกาะติดเหตุการณ์ปัจจุบันก็รู้ว่าโรมกำลังจับชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินโลกวันนี้ โดยยินดีที่จะ “ให้และรับ” เพื่อนำ *พี่น้องที่ออกไป* (ตามที่พวกเขาเรียกพวกเรา) กลับเข้ามาอยู่ในฝูง เมื่อเวลาสุกงอม เมื่อดวงวิญญาณดวงสุดท้ายกลับใจเชื่อเพื่อทำให้เจ้าสาวของพระคริสต์ครบถ้วน คริสตจักรก็จะถูกพาออกไปจากแผ่นดินโลกนี้ในชั่วพริบตา ผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนจะถูกรับขึ้นไปพบกับพระเยซูในฟ้าอากาศ

จากนั้นยอดมนุษย์ก็จะปรากฏกายทันที และจะนำเสนอปฏิบัติต่อพระคริสต์แก่ชาวโลก ปฏิบัติต่อพระคริสต์ (พญามารตัวเป็นๆ) จะเสนอแผนการสันติภาพแก่ชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกโดยรับประกันเรื่องสันติภาพโลก – และสิ่งนี้จะเกิดขึ้นจริงๆเป็นเวลาประมาณสามปีครึ่ง จากนั้นนรกก็จะแตก ดังที่เราเห็นอย่างชัดเจนในการศึกษาวิวรณ์

ภูเขาสูงที่หินก้อนนั้นถูกตัดออกมามิใช่ด้วยมือเป็นสัญลักษณ์แสดงถึงอิสราเอล เราทราบว่พระเยซูคริสต์เจ้าได้เสด็จมาผ่านทางอิสราเอล ผ่านทางเชื้อสายของอับราฮัม (พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ถูกปฏิสนธิโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่จากฝั่งมนุษย์พระองค์ได้เสด็จมาผ่านทางอิสราเอล) ข้อเท็จจริงนี้ถูกยืนยันอย่างแน่ชัดโดยถ้อยคำของยาโคบตอนที่เขาอวยพรลูกๆของเขา: “แต่ธนูของเขาเองยื่นหยัดต่อสู้ ลำแขนของเขามีกำลังขึ้นโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงเดชานุภาพของยาโคบ (ผู้เลี้ยงแกะคือศิลาแห่งอิสราเอลมาจากพระองค์นั้น)” (ปฐมก. 49:24)

แน่นอนว่า “ผู้เลี้ยงแกะ” ที่ว่านี้ย่อมหมายถึงพระเยซูคริสต์เจ้า พระองค์ทรงเป็นผู้เลี้ยงแกะนั้น พระองค์ยังทรงเป็นหินก้อนนั้นด้วย – ศิลามุมเอก เนบुकัดเนสซาร์ได้เห็นหินก้อนนั้น ซึ่งมีขนาดใหญ่โตมากขึ้นเรื่อยๆจนกระทั่งมันเต็มทั่วพิภพ นี้อย่อมเป็นตัวแทนของอาณาจักรยุคพันปีของพระคริสต์ – เวลาตอนที่พระเยซูจะประทับบนบัลลังก์ของดาวฤกษ์ในกรุงเยรูซาเล็ม ความรู้เกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าจะปกคลุมแผ่นดินโลกดูจนน้ำปกคลุมทะเล และจะมีสันติภาพทั่วทั้งแผ่นดินโลก จะไม่มีสงครามอีกต่อไป ไม่มีการนองเลือดอีกต่อไป มนุษย์จะติดาบของตนเป็นผลไม้และหอกของตนเป็นขอลิต เมื่อนั้นเราจะมีสันติภาพซึ่งมนุษย์ได้สัญญาไว้แต่ไม่เคยทำให้เป็นจริงได้เลย องค์สันติราช, ผู้เลี้ยงแกะ, จอมกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลายและจอมเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลายจะทรงนำสันติภาพที่ยั่งยืนถาวรมาให้เมื่ออาณาจักรยุคพันปีของพระองค์ถูกสถาปนาบนแผ่นดินโลกนี้ อ่านอิสยาห์ 11 และวิวรณ์ 20:5,6

มีหลายคนที่ดีความอาณาจักรของพระคริสต์ให้เป็นฝ่ายวิญญาณ พวกเขาเชื่อว่าอาณาจักรทั้งสี่นั้นแห่งบาบิโลน, มีเดีย-เปอร์เซีย, กรีก และโรมเป็นอาณาจักรจริงๆ – พวกเขาปฏิเสธเรื่องนั้นไม่ได้เลย เพราะ

ประวัติศาสตร์พิสูจน์มันแล้ว พวกคนที่เชื่อเรื่องการเสด็จกลับมาหลังยุคพันปีและพวกอื่นๆยอมรับว่าอาณาจักรเหล่านี้เป็นอาณาจักรจริงๆ และจากนั้นพวกเขาก็ตีความอาณาจักรนั้นให้เป็นฝ่ายวิญญาณ แต่ว่าแน่นอนพออยู่กับที่จักรวรรดิโลกทั้งสี่นั้นเป็นอาณาจักรจริงๆ อาณาจักรของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกก็จะเป็นอาณาจักรจริงๆ และพระเยซูในพระกายหนึ่งก็จะประทับบนบัลลังก์หนึ่งและครอบครองทั่วแผ่นดินโลกจริงๆ พวกเราซึ่งเป็นเจ้าสาวของพระคริสต์จะครอบครองกับพระองค์

เมื่อพวกสาวกทูลพระเยซูว่า “ขอทรงสอนพวกข้าพระองค์อิชฺฐาน” คำอธิษฐานที่พระเยซูทรงสอนพวกเขาในตอนนั้นและตอนนี้ก็คือ คำอธิษฐานเรื่องอาณาจักรนั้น มันไม่ได้ขอสำหรับความต้องการต่างๆของอาณาจักรหนึ่งที่เป็นฝ่ายวิญญาณ แต่สำหรับความต้องการต่างๆของอาณาจักรหนึ่งที่เป็นของจริง:

“...ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์ ในสวรรค์เป็นอย่างไร ก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในกาลวันนี้ และขอทรงโปรดยกหนี้ของข้าพระองค์ เหมือนข้าพระองค์ยกหนี้ผู้ที่เป็นหนี้ข้าพระองค์นั้น และขอย่านำข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง แต่ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากความชั่วร้าย เหตุว่าอาณาจักรและฤทธิ์เดชและสง่าราศีเป็นของพระองค์สืบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน” (มธ. 6:9-13)

“ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์ในแผ่นดินโลก...”

ไม่มีข้อผิดพลาดเลยว่าอาณาจักรที่พระเยซูกล่าวอิชฺฐานถึงนั้นจะเป็นอาณาจักรหนึ่งจริงๆ ยกตัวอย่างเช่น:

“ขอทรงโปรดประทานอาหาร (ขนมปัง) ประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในกาลวันนี้” คุณจะเสนอไหมว่าพวกทูตสวรรค์และเหล่าวิญญาณทั้งหลายในสวรรค์กินขนมปัง? ผมเชื่ออย่างหนักแน่นว่าเราทั้งหลายที่จะมีร่างกายที่ได้รับสง่าราศีจะรับประทานได้ พระเยซูทรงรับประทานปลาอย่างกับรวงผึ้งในพระกายที่ถูกชุบให้เป็นขึ้นแล้วของพระองค์ และพวกเราจะมีกายหนึ่งที่เหมือนกับพระกาย**ของพระองค์** เราจะได้รับประทานอาหารได้ หากเราปรารถนาที่จะทำเช่นนั้น – แต่มันจะไม่ใช่เรื่องจำเป็น อยากรู้ก็ตาม ในอาณาจักรนั้น คนชาติอิสราเอลจะอยู่ในร่างกายธรรมดาของพวกเขาและพวกเขาจะรับประทานอาหาร เหมือนกับที่พวกเขารับประทานอาหารในปัจจุบัน พวกยิวเหล่านั้นมิได้ปฏิเสธพระมหากษัตริย์ของพวกเขาและการสถาปนาอาณาจักรนั้นยังมิได้ถูกเลื่อนออกไปตอนที่พระเยซูทรงสอนพวกสาวกให้อิชฺฐานว่า “ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์ในแผ่นดินโลก...ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในกาลวันนี้” ไซ้แล้วครับ อาณาจักรนั้น**จะมาแน่** พระประสงค์ของพระเจ้า**จะ**ถูกกระทำให้สำเร็จจริงบนแผ่นดินโลก สันติภาพจะปกคลุมแผ่นดินโลก และมนุษย์จะไม่ศึกษาสงครามอีกต่อไป คำสาปแช่งนั้นจะถูกถอนออกไป และแม้แต่ต้นไม้ใบหญ้าและฟ้าอากาศที่อยู่เหนือเราก็จะถูกช่วยให้พ้นจากคำสาปแช่งนั้น:

“เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันนี้ ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับสง่าราศีซึ่งจะเผยในเราทั้งหลาย ด้วยว่าสรรพสิ่งที่ทรงสร้างแล้ว มีความเพียรคอยทำปรารถนาให้บุตรทั้งหลายของพระเจ้าปรากฏ เพราะว่าสรรพสิ่งเหล่านั้นต้องเข้าอยู่ในอำนาจของอนิจจัง ไม่ใช่ตามใจชอบของตนเอง แต่เป็นไปตามพระองค์ผู้ทรงบันดาลให้เข้าอยู่นั้นด้วยความหวังใจ ว่าสรรพสิ่งเหล่านั้นจะได้รอดจากอำนาจแห่งความ

เปื่อยเน่า และจะเข้าไปในเสรีภาพซึ่งมีสง่าราศีแห่งบุตรทั้งหลายของพระเจ้าด้วย เราารู้ว่า บรรดาสรรพสิ่งที่ทรงสร้างนั้น กำลังคร่ำครวญและผจญความทุกข์ลำบากเจ็บปวดด้วยกันมาจนทุกวันนี้ และไม่ใช่สรรพสิ่งที่ปวงเท่านั้น แต่เราทั้งหลายเองด้วย ผู้ได้รับผลแรกของพระวิญญาณ ตัวเราเองก็ยังคงคร่ำครวญคอยจะเป็นอย่างบุตร คือที่จะทรงไถ่กายของเราทั้งหลายไว้” (รม. 8:18-23)

“ผู้ใดที่ได้มีส่วนในการฟื้นจากความตายครั้งแรกก็เป็นสุขและบริสุทธิ์ ความตายครั้งที่สองจะไม่มีอำนาจเหนือคนเหล่านั้น แต่เขาจะเป็นปุโรหิตของพระเจ้าและของพระคริสต์ และจะครอบครองร่วมกับพระองค์ตลอดเวลาพันปี” (ว. 20:6)

ผลกระทบของคำแก้ฝืนนั้นต่อเนบูกัดเนสซาร์

ข้อ 46-49: “แล้วกษัตริย์เนบูกัดเนสซาร์ก็ทรงกราบลงและเคารพดาเนียล และมีพระบัญชาให้นำเครื่องบูชาและเครื่องหอมมาถวายดาเนียล กษัตริย์ตรัสกับดาเนียลว่า “แน่นอนทีเดียว พระเจ้าของท่านเป็นพระเจ้าของพระทั้งหลาย และทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของกษัตริย์ทั้งปวง ทรงเป็นผู้เผยความลึกลับเพราะท่านสามารถที่จะเผยความลึกลับนี้ได้” ฝ่ายกษัตริย์ก็พระราชทานยศชั้นสูง และของพระราชทานยิ่งใหญ่อันมากแก่ดาเนียล และแต่งตั้งให้เป็นผู้ครอบครองหมดเมืองบาบิโลน และเป็นประธานใหญ่ของนักปราชญ์ทั้งสิ้นแห่งบาบิโลน ดาเนียลก็กราบทูลขอต่อกษัตริย์และพระองค์ทรงตั้งให้ซัดรัก เมซาคและเอเบเดนโกเป็นผู้จัดราชการในเมืองบาบิโลน แต่ดาเนียลยังคงอยู่ในราชสำนัก”

คุณเชื่อได้เลยว่ามีไม่ง่ายเลยที่ดาเนียลจะยืนอยู่ต่อหน้าเนบูกัดเนสซาร์ผู้ปกครองโลกที่เยอหยิ่งและกล่าวคำประกาศจากพระเจ้าว่าจักรวรรดิของเขาจะไม่ยั่งยืนอีกนานนัก แต่ถูกลิขิตให้พ้นไปโดยการทรงเปิดเผยและคำสั่งของพระเจ้า ดาเนียลต้องใช้ความกล้าที่จะถวายคำแก้ฝืนนั้นแก่เนบูกัดเนสซาร์ จากมุมมองแบบมนุษยธรรมดา เรื่องอย่างที่ดาเนียลประกาศแก่กษัตริย์อาจทำให้กษัตริย์กริ้วยิ่งนักจนสั่งประหารชีวิตเด็กหนุ่มชาวฮีบรูผู้นี้ได้! แต่คำแก้ฝืนนั้นกลับส่งผลในทางตรงกันข้ามเลยต่อเนบูกัดเนสซาร์ แทนที่จะประกาศว่าตนไม่เชื่อเลยสักคำพูดเดียวของคำแก้ฝืนนั้นและสั่งลงโทษดาเนียล เขากลับซบหน้าลงและนมัสการดาเนียล โดยบัญชาให้นำเครื่องบูชาและเครื่องหอมมาถวายแก่ดาเนียล

ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าพระเจ้าทรงทำให้ใจของเนบูกัดเนสซาร์อ่อนลง ดาเนียลได้ตั้งใจไว้แล้วว่าตนจะไม่ปฏิเสธพระเจ้าของตัวเอง เขาจะไม่ยอมศิโรราบต่อกษัตริย์ เขาจะไม่ทำตัวให้เป็นมลทินไปด้วยเนื้อและเหล้าองุ่นของกษัตริย์ สิ่งใดเขาก็ตามที่เขาทำในบาบิโลน เขาจะทำเพื่อถวายเกียรติแต่พระเจ้าและไม่ใช้เพื่อเกียรติของกษัตริย์ผู้นับถือรูปเคารพองค์นี้ ดาเนียลระลึกถึงพระเจ้า – และพระเจ้าทรงระลึกถึงดาเนียล! พระองค์จะไม่วันยอมให้สิ่งใดเกิดขึ้นแก่เหล่าผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อของพระองค์โดยที่พระองค์ไม่ทรงอนุญาต แม้กระทั่งในสมัยของดาเนียล ทุกสิ่งต่างร่วมมือกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า!

บางคนอาจถามว่า “เหตุใดดาเนียลถึงยอมให้กษัตริย์ซบหน้าลงต่อหน้าตนและนมัสการตน? เหตุใดเขาถึงยอมให้กษัตริย์ถวายเครื่องบูชาและเครื่องหอมแก่ตน?” ผมเห็นว่าตอนต้นของข้อ 47 บ่งบอกว่าดาเนียลได้ทักท้วงแล้ว ข้อนี้ขึ้นต้นด้วย “กษัตริย์ทรงตอบดาเนียล และตรัสว่า...” ดาเนียลยังมีได้กล่าวอะไรเลยตั้งแต่เขาถวายคำแก้ฝืนเสร็จสิ้นแล้ว ดังนั้นเขาจึงน่าจะกล่าวอะไรบางอย่างแก่กษัตริย์เกี่ยวกับความไม่เหมาะสมของ

การถวายเป็นมัสการแก่เขาซึ่งจริงๆแล้วควรเป็นของพระเจ้า สิ่งใดก็ตามที่เขาอาจกล่าวไปมิได้ถูกบันทึกไว้ แต่เห็นได้ชัดว่าความคิดของกษัตริย์เปลี่ยนจากการนมัสการที่เขา กำลังจะกระทำต่อดาเนียลแล้ว เพราะว่าเนบูคัดเนสซาร์เริ่มให้คำพยานทันที – มิใช่เกี่ยวกับลักษณะเฉพาะตัวของดาเนียล แต่เกี่ยวกับพระเจ้าของดาเนียล ผู้ได้ทรงเปิดเผยแก่ศาสดาพยากรณ์ท่านนี้ถึงความฝันนั้นและคำแก้ฝันของมัน เนบูคัดเนสซาร์กล่าวว่า “แน่นอนที่เดียว พระเจ้าของท่านเป็นพระเจ้าของพระเจ้าทั้งหลาย และทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของกษัตริย์ทั้งปวง ทรงเป็นผู้เผยความลึกลับเพราะท่านสามารถที่จะเผยความลึกลับนี้ได้”

จงสังเกตถ้อยคำที่เนบูคัดเนสซาร์ใช้: “พระเจ้าของพระเจ้าทั้งหลาย...” (พระเยโฮวาห์, ผู้ทรงอำนาจสถิตีษาน, พระเจ้าพระบิดา) “องค์พระผู้เป็นเจ้าของกษัตริย์ทั้งปวง...” (พระเยซูทรงเป็นพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า, จอมกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย และพระองค์จะทรงเป็นกษัตริย์ของแผ่นดินโลกนี้ในช่วงยุคพันปี) จากนั้นเนบูคัดเนสซาร์กล่าวว่า “ผู้เผยความลึกลับ” – และแน่นอนว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้เผยสิ่งต่างๆอันลึกลับของพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเปิดเผยแก่เราถึงข้อลึกลับต่างๆ ความลับต่างๆ และสิ่งลึกลับต่างๆที่เป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณ:

“พระเจ้าได้ทรงสำแดงสิ่งเหล่านั้นแก่เราทางพระวิญญาณของพระองค์ เพราะว่าพระวิญญาณทรงหยั่งรู้ทุกสิ่ง แม้เป็นความลึกลับของพระเจ้า อันความคิดของมนุษย์นั้นไม่มีผู้ใดหยั่งรู้ได้ เว้นแต่จิตวิญญาณของมนุษย์ผู้นั้นเองฉันใด พระคำริของพระเจาก็ไม่มีใครหยั่งรู้ได้ เว้นแต่พระวิญญาณของพระเจ้าฉันนั้น (1 คร. 2:10,11)

“แต่การเจิมซึ่งท่านทั้งหลายได้รับจากพระองค์นั้นดำรงอยู่กับท่าน และท่านไม่จำเป็นต้องให้ใครมาสอนท่านทั้งหลาย เพราะว่าการเจิมนั้นสอนท่านให้รู้ทุกสิ่ง และเป็นความจริง ไม่ใช่ความเท็จ การเจิมนั้นได้สอนท่านทั้งหลายมาแล้วอย่างไร ท่านก็จงตั้งมั่นคงอยู่ในพระองค์อย่างนั้น” (1 ยอห์น 2:27)

ไม่ว่าเนบูคัดเนสซาร์รู้หรือไม่ ในคำพยานของเขาเกี่ยวกับพระเจ้าของดาเนียล เขาก็เป็นพยานถึงตรีเอกานุภาพ

ผมเคยสงสัยบ่อยๆว่าการอัศจรรย์นี้ของดาเนียลมีผลกระทบอย่างไรต่อพวกโหร พวกหมอดู และนักปราชญ์คนอื่นๆแห่งบาบิโลน พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าพวกเขามีปฏิกริยาอย่างไร พวกเขาพูดอะไร หรือการเปิดเผยของดาเนียลเกี่ยวกับความฝันที่ถูกลืมไปแล้วและคำแก้ฝันนั้นส่งผลอย่างไรต่อพวกเขา แต่สิ่งหนึ่งที่แน่นอนก็คือ: พวกเขาตระหนักว่าดาเนียลรู้จักพระเจ้าองค์หนึ่งที่พวกเขาไม่รู้จัก และเขามีความเข้าใจและสติปัญญาที่พวกเขาไม่รู้จะอะไรเลยเกี่ยวกับมัน ข้อเท็จจริงปรากฏชัดเจนที่ว่าดาเนียลประสบความสำเร็จขณะที่พวกเขาล้มเหลว และความล้มเหลวของพวกเขาก็เกือบทำให้พวกเขาต้องแลกด้วยชีวิต พวกเขาได้รับการไว้ชีวิตเพราะความสำเร็จของดาเนียลเท่านั้น

เนบูคัดเนสซาร์ปูนบำเหน็จให้แก่ดาเนียล

ข้อ 48: “ฝ่ายกษัตริย์ก็พระราชทานยศชั้นสูง และของพระราชทานยิ่งใหญ่เป็นอันมากแก่ดาเนียล และแต่งตั้งให้เป็นผู้ครอบครองหมดเมืองบาบิโลน และเป็นประธานใหญ่ของนักปราชญ์ทั้งสิ้นแห่งบาบิโลน”

ผมแน่ใจว่ามีน้อยคนนักที่จะอดใจไหวกับการเลื่อนยศที่ดาเนียลได้รับ โดยที่ไม่รู้สึกดูถูกเพื่อนมนุษย์คนอื่น ๆ ดาเนียลเป็นมนุษย์ แม้ว่าเขาอุทิศตัวหมดทั้งใจแด่พระเจ้าและเป็นผู้รับใช้ที่ไม่ธรรมดาคนหนึ่งขององค์ผู้สูงสุดก็ตาม แต่เขาก็ยังอยู่ในเนื้อหนัง และมันก็ไม่ใช่เรื่องที่เป็นไปไม่ได้ที่เขาจะกลายเป็นคนเยอฮิง – แต่เขาก็ไม่กลายเป็นคนเยอฮิง ดาเนียลได้รับการเลื่อนยศสู่ตำแหน่งที่สูงมากๆ กษัตริย์ตั้งเขาเป็น “คนที่ยิ่งใหญ่” มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ทราบว่ามันหมายความว่าอะไรในบาบิโลน พระองค์ไม่ทรงเห็นว่าเหมาะสมที่จะเปิดเผยมันแก่เราตรงนี้ เนบูกัดเนสซาร์ให้ของขวัญใหญ่โตมากมายแก่ดาเนียล เราไม่รู้ว่ากี่ชิ้นและมีค่ามากขนาดไหน แต่นั่นไม่ใช่เรื่องสำคัญ ดาเนียลถูกแต่งตั้งให้เป็นผู้ปกครองเหนือทั้งมณฑลบาบิโลนทั้งสิ้น – แน่ใจว่าเป็นตำแหน่งหนึ่งที่สูงยิ่งซึ่งอาจทำให้คนส่วนใหญ่ภาคภูมิใจเอามากๆ เขาถูกตั้งให้เป็นประธานใหญ่ของ*นักปราชญ์ทั้งสิ้น*แห่งบาบิโลน

ดาเนียลถูกเลื่อนยศในทุกทางที่ทำได้ และของกำนัลทุกชิ้นที่กษัตริย์สามารถประทานให้แก่เขาก็ถูกมอบให้แก่เขา แต่เกียรติยศเหล่านั้นก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงเขา เขายังเป็นศาสนาดาพยากรณ์ที่อุทิศตัว ถ่อมใจและยำเกรงพระเจ้าคนเดิมที่เขาเป็นในวันที่เขาตั้งใจไว้ว่าเขาจะไม่ดื่มเหล้าองุ่นของกษัตริย์หรือรับประทานเนื้อของกษัตริย์

เมื่อกษัตริย์เลื่อนยศดาเนียลเสร็จแล้วและเกียรติยศทั้งสิ้นที่สามารถให้แก่เขาได้ถูกให้แก่เขาแล้วและของกำนัลแพงๆทั้งหมดได้ถูกวางไว้แทบเท้าของเขาแล้ว ดาเนียลก็ทูลเสนอคำขอหนึ่ง: “ดาเนียลก็กราบทูลขอต่อกษัตริย์และพระองค์ทรงตั้งให้ชัตรีค เมซาคและเอเบเดนโนเกเป็นผู้จัดราชการในเมืองบาบิโลน แต่ดาเนียลยังคงอยู่ในราชสำนัก”

ดาเนียลมีได้ลิ้มเพื่อน ๆ และหุ้นส่วนเหล่านั้นในคำอธิษฐานของเขา – คนเหล่านั้นที่ได้ยืนอยู่เคียงข้างเขาตอนที่เขาปฏิเสธที่จะดื่มเหล้าองุ่นของกษัตริย์และรับประทานเนื้อของกษัตริย์ ไม่ใช่ทุกคนที่ถูกเลื่อนยศจะเอาใจใส่เหมือนกับที่ดาเนียลเป็น สำหรับผมแล้ว ดาเนียลคือคนที่พิเศษมากที่สุดคนหนึ่ง คือบุคคลที่โดดเด่นมากที่สุดเท่าที่โลกนี้เคยมีให้

นี่เป็นหนึ่งในบทที่โดดเด่นและสำคัญมากที่สุดในพระวจนะของพระเจ้าทั้งหมด ในบทนี้เราได้เห็นโครงร่างประวัติศาสตร์ของประชาชาติต่างๆที่เป็นคนต่างชาติ ตั้งแต่เนบูกัดเนสซาร์จนถึงอวสานของอำนาจปกครองของคนต่างชาติบนแผ่นดินโลกนี้ เรายังเห็นโครงร่างของประวัติศาสตร์ของคนต่างชาติในความสัมพันธ์กับประชาชาติอิสราเอลด้วย ตอนเขียนหาชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้น เปาโลกล่าวว่า “อย่าเป็นต้นเหตุที่ทำให้พวกยิว หรือพวกต่างชาติ หรือคริสตจักรของพระเจ้าหลงผิดไป” (1 คร. 10:32)

หากเหล่าผู้ปกครองของแผ่นดินโลกจะยอมอ่านบทนี้วันนี้ด้วยความคิดที่เปิดออกและใจที่เปิดรับ และยอมให้พระเยซูคริสต์พระเจ้าตรัสแก่พวกเขาเหมือนกับที่พระองค์ตรัสแก่เนบูกัดเนสซาร์ พวกเขา ก็จะเปลี่ยนแผนการต่างๆของตนทันที แทนที่จะเร่งรีบไปลงถึงดวงจันทร์ แทนที่จะพยายามสร้างระเบิดต่างๆที่ทรงอำนาจมากขึ้นและอันตรายมากขึ้น พวกเขา ก็จะเห็นว่าวันของมนุษย์ก็ใกล้จะหมดลงเต็มทีแล้วและว่าเราทั้งหลายกำลังเข้าใกล้จุดจบของ “ยุคสมัยของคนต่างชาติ” พวกเขา ก็จะรู้ว่าการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์เกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ

สัญญาณบอกเหตุต่างๆแห่งยุคสมัยล้วนอยู่รอบตัวเรา และตามทีนาฬิกาจับเวลาของพระเจ้าบอก
เกือบได้เวลาที่พระเยซูจะเสด็จมาแล้ว เมื่อพระองค์เสด็จมาเป็นครั้งที่สอง พระองค์จะทรงสถาปนาอาณาจักรที่
จะเต็มทั้งพิภพ – อาณาจักรแห่งสวรรค์บนแผ่นดินโลก

เราทั้งหลายที่รู้จักพระเจ้าและที่ศึกษาพระคัมภีร์ของเราควรอธิษฐานทุกวันว่า “ขอให้เป็นอย่างนั้น
เจริญเสด็จมาโดยไวเถิด พระเยซูเจ้าข้า”

บทที่สาม

ความเย่อหยิ่งของเนบูคัดเนสซาร์

3:1 กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้สร้างปฏิมากรรูปหนึ่งด้วยทองคำ สูงหกสิบศอก กว้างหกศอก ทรงตั้งไว้ ณ ที่ราบคูรา ในเมืองบาบิโลน

3:2 แล้วกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์รับสั่งให้ประชุมอุปราช ข้าหลวงภาค ผู้ว่าราชการเมือง ผู้พิพากษา นายคลัง มนตรี ตุลาการ และบรรดาเจ้าหน้าที่ทั้งหลายของหัวเมือง ให้เข้ามาในงานฉลองปฏิมากรซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งขึ้น

3:3 แล้วอุปราช ข้าหลวงภาค ผู้ว่าราชการเมือง ผู้พิพากษา นายคลัง มนตรี ตุลาการ และบรรดาเจ้าหน้าที่ทั้งหลายของหัวเมืองได้เข้ามาประชุมเพื่องานฉลองปฏิมากร ซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งขึ้น และเขาทั้งหลายก็มายืนอยู่หน้าปฏิมากรซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งขึ้น

3:4 และโฆษกก็ประกาศเสียงดังว่า “โอ บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวงและภาษาทั้งหลาย มีพระบัญชาแก่ท่านทั้งหลายว่า

3:5 เมื่อท่านได้ยินเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก ปี พิณเขาคู่ พิณสี่สาย พิณใหญ่ ปี่ดุง และเครื่องดนตรีทุกชนิด ให้ท่านทั้งหลายกราบลงนมัสการปฏิมากรทองคำ ซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งไว้

3:6 ผู้ใดที่ไม่ได้กราบลงนมัสการก็ให้โยนผู้นั้นทันทีเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่”

3:7 เพราะฉะนั้นพอประชาชนได้ยินเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก ปี พิณเขาคู่ พิณสี่สาย พิณใหญ่และเครื่องดนตรีทุกชนิด บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวงและภาษาทั้งหลาย ก็กราบลงนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งไว้

3:8 เพราะฉะนั้น ในครั้งนั้นพวกเคลเดียบางคนมาเข้าเฝ้า และฟ้องพวกยิวด้วยใจคิดร้าย

3:9 เขาทั้งหลายกราบทูลกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์

3:10 โอ ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทรงออกกฤษฎีกาแล้วว่า ทุกคนผู้ได้ยินเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก ปี พิณเขาคู่ พิณสี่สาย พิณใหญ่ ปี่ดุง และเครื่องดนตรีทุกชนิด ก็ให้กราบลงนมัสการปฏิมากรทองคำ

3:11 และผู้ใดที่ไม่กราบลงนมัสการก็ให้โยนเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่

3:12 มียิวบางคนซึ่งพระองค์ได้แต่งตั้งให้จัดราชการในเมืองบาบิโลน คือซัดรัก เมซาค และเอเบตเนโก โอ ข้าแต่กษัตริย์ คนเหล่านี้ไม่เชื่อฟังพระองค์ เขามีได้ปฏิบัติพระของพระองค์ หรือนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้”

3:13 แล้วเนบูคัดเนสซาร์ก็ทรงกริ้วจัดและเดือดพล่าน มีรับสั่งให้นำตัวซัดรัก เมซาค และเอเบตเนโกเข้ามา แล้วเขาก็นำคนเหล่านี้เข้ามาเฝ้ากษัตริย์

3:14 เนบูคัดเนสซาร์ทรงกล่าวแก่เขาว่า “โอ ซัดรัก เมซาค และเอเบตเนโกเอ๋ย เป็นความจริงหรือไม่ที่เจ้ามิได้ปรนนิบัติพระของเรา หรือนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งเราได้ตั้งไว้

3:15 บัดนี้ถ้าเจ้าพร้อมใจแล้ว พอเจ้าได้ยินเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก ปี พิณเขาคู่ พิณสี่สาย พิณใหญ่ ปี่ดุง และเครื่องดนตรีทุกชนิด เจ้าจงกราบลงนมัสการปฏิมากรซึ่งเราได้สร้างไว้ แต่ถ้าเจ้าไม่นมัสการ จะต้องโยนเจ้า

ทันทีเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่ และผู้ใดเล่าจะเป็นพระเจ้าที่จะช่วยให้เจ้าพ้นจากมือของเราได้”

3:16 ซัดรัก เมซาค และเอเบตเนโกกราบทูลกษัตริย์ว่า “โอ ข้าแต่เนบูคัดเนสซาร์ ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่จำเป็นจะต้องตอบพระองค์ในเรื่องนี้

3:17 ถ้าพระเจ้าของพวกข้าพระองค์ผู้ซึ่งพวกข้าพระองค์ปรนนิบัติ สามารถช่วยพวกข้าพระองค์ให้พ้นจากเตาที่ไฟลุกอยู่ โอ ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ก็จะทรงช่วยพวกข้าพระองค์ให้พ้นพระหัตถ์ของพระองค์

3:18 แต่ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอพระองค์ทรงทราบว่า พวกข้าพระองค์จะไม่ปรนนิบัติพระของพระองค์ หรือนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งขึ้น”

3:19 แล้วเนบูคัดเนสซาร์ทรงเกรี้ยวกราดยิ่งนัก พระพักตร์ของพระองค์ก็เปลี่ยนไปไม่พอพระทัยซัดรัก เมซาค และเอเบตเนโก พระองค์จึงรับสั่งให้ทำเตาไฟให้ร้อนกว่าที่เคยอีกเจ็ดเท่า

3:20 และพระองค์รับสั่งให้บางคนที่มีกำลังมากที่สุดในกองทัพมามัดซัดรัก เมซาค และเอเบตเนโก และให้โยนเขาเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่

3:21 แล้วคนเหล่านั้นก็ถูกมัดไว้ทั้งสี่ กางเกง หมวก และเครื่องแต่งกายอื่นๆ และเขาก็ถูกโยนเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่

3:22 ฉะนั้นเพราะว่าคำสั่งของกษัตริย์นั้นเข้มงวดมากและเตาไฟก็ร้อนจัด เปลวไฟจึงได้ฆ่าคนที่โยนซัดรัก เมซาค และเอเบตเนโก

3:23 และชายทั้งสามนี้ คือซัดรัก เมซาค และเอเบตเนโกก็ตกลงไปกลางเตาไฟที่ลุกอยู่ทั้งยังมัดอยู่

3:24 ขณะนั้นกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ประหลาดพระทัยทรงลุกขึ้นโดยฉับพลัน พระองค์ตรัสกับองคมนตรีของพระองค์ว่า “เรามัดสามคนโยนเข้าไปกลางไฟมิใช่หรือ” เขาทูลตอบกษัตริย์ว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ จริงพระเจ้าข้า”

3:25 พระองค์ตรัสตอบว่า “ดูเถิด เราเห็นสี่คนถูกปล่อย กำลังเดินอยู่กลางไฟ และเขาทั้งหลายก็ไม่เป็นอันตราย และรูปร่างของคนที่สี่นั้นคล้ายคลึงกับพระบุตรของพระเจ้า”

3:26 แล้วเนบูคัดเนสซาร์เสด็จมาใกล้ประตูเตาที่ไฟลุกอยู่นั้น ทรงกล่าวว่า “ซัดรัก เมซาค และเอเบตเนโก ผู้รับใช้ของพระเจ้าสูงสุด จงออกมาเถิด จงมาที่นี่” แล้วซัดรัก เมซาค และเอเบตเนโกก็เดินออกมาจากกลางไฟ

3:27 ฝ่ายอุปราชา ข้าหลวงภาค ผู้ว่าราชการเมือง และองคมนตรีของกษัตริย์ก็ห้อมล้อมเข้ามา เห็นว่าไฟไม่มีอำนาจอะไรเหนือร่างกายของคนเหล่านี้ ผู้ที่ศีรษะของเขาก็ไม่ไหม้เกรียม เสื้อก็มิได้เป็นอันตราย ไม่มีกลิ่นไฟที่ตัวเขาทั้งหลายเลย

3:28 เนบูคัดเนสซาร์ตรัสว่า “สาธุการแด่พระเจ้าของซัดรัก เมซาค และเอเบตเนโก ผู้ได้ส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มาช่วยผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้น ผู้วางใจในพระองค์ กระทำให้พระบัญชาของกษัตริย์เหลวไป และยอมพลีร่างกายของเขาเสียดีกว่าที่จะปรนนิบัติและนมัสการพระอื่น นอกจากพระเจ้าของเขาเอง

3:29 เพราะฉะนั้นเราจึงออกกฤษฎีกาว่า ชนชาติ ประชาชาติ หรือภาษาใดๆ ที่กล่าวมิติมิร้ายต่อพระเจ้าของซัดรัก เมซาค และเอเบตเนโก จะถูกหั่นเป็นชิ้นๆ และบ้านเรือนของเขาจะต้องเป็นกองขยะ เพราะว่าไม่มีพระเจ้า

อื่นที่จะสามารถช่วยให้พ้นในทางนี้ได้”

3:30 แล้วกษัตริย์ได้ทรงเลื่อนยศให้ซัดรัก เมซาค และเอเบตเนโกสูงขึ้นไปอีกในเมืองบาบิโลน

ปฏิมากรทองคำนั้น

ข้อ 1: “กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้สร้างปฏิมากรรูปหนึ่งด้วยทองคำ สูงหกสิบศอก กว้างหกศอก ทรงตั้งไว้ ณ ที่ราบตุรา ในเมืองบาบิโลน”

เวลาแน่ชัดที่เนบูคัดเนสซาร์กระทำการนี้ไม่ได้ถูกกล่าวถึง และไม่มีบอกไว้ด้วยว่ามันถูกตั้งขึ้นเพื่อเป็นเกียรติแก่ผู้ใด ผู้รู้พระคัมภีร์ส่วนใหญ่เห็นพ้องตรงกันว่าเนบูคัดเนสซาร์สร้างปฏิมากรทองคำอันใหญ่โตนี้ระหว่าง 19 และ 23 ปีหลังจากความฝันของเขาเกี่ยวกับปฏิมากรใหญ่นั้นที่มีเศียรเป็นทองคำ พระทัยของกษัตริย์ได้เผชิญกับการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่นับตั้งแต่เขาได้ขับหน้าลงต่อหน้าดาเนียลและนมัสการเขา โดยสั่งให้ถวายเครื่องบูชาแก่เขาพร้อมกับการถวายเครื่องหอม ในเวลานั้น เนบูคัดเนสซาร์ได้ประกาศว่าพระเจ้าของดาเนียลเป็นพระเจ้าเหนือพระทั้งหลาย องค์พระผู้เป็นเจ้าของกษัตริย์ทั้งหลาย และผู้เผยความลับต่างๆ (ดนล. 2:47) แต่บัดนี้มันกลับกลายเป็นคนละเรื่องเลย ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา สิ่งที่ได้ทำให้เนบูคัดเนสซาร์ประทับใจเพราะเหตุการณ์เหล่านั้นในบทที่ 2 ดูเหมือนจะเลือนหายไปแล้ว ซึ่งพิสูจน์ให้เห็นอีกครั้งว่าธรรมชาติมนุษย์นั้นเสื่อมทรามเหลือขนาด และหากเราไม่ยอมให้พระเจ้าควบคุมเรา ทั้งจิตใจ วิญญาณและร่างกาย เราก็อาจกระทำความบาปต่างๆอันน่าเกลียดเหมือนกับที่มนุษย์คนอื่นๆได้เคยกระทำ

ปฏิมากรทองคำที่ถูกตั้งขึ้นโดยเนบูคัดเนสซาร์และถูกพรณนาในบทปัจจุบันของเราไม่ได้ถูกกล่าวว่าเป็นผลลัพธ์ของสิ่งที่เขาได้เห็นในความฝันของเขา แต่หากมันเป็นผลมาจากความฝันของเขาจริงๆ ในความเยอหยิ่งของเขาก็ตัดสินใจที่จะทำเกินเลยอีกนิดหน่อยในการตั้งปฏิมากร**ของตัวเอง** และเขาไม่เพียงทำเศียรด้วยทองคำเท่านั้น – **ปฏิมากรนี้เป็นทองคำหมดทั้งตัว!** อาจเป็นไปได้ว่าเนบูคัดเนสซาร์ถูกนำพาให้ก่อสร้างปฏิมากรนี้โดยสิ่งที่เขาได้เห็นในอียิปต์ เราต้องจำไว้ว่าก่อนหน้าเหตุการณ์นี้เพียงไม่นาน เนบูคัดเนสซาร์ได้พิชิตและปล้นทรัพย์อียิปต์ และไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาประทับใจกับปฏิมากรใหญ่โตเหล่านั้นที่ถูกสร้างขึ้นโดยเหล่ากษัตริย์แห่งอียิปต์เพื่อเป็นอนุสรณ์แก่การครองราชย์ของพวกเขาและสืบสานชื่อของพวกเขาต่อไปหลังจากสิ้นชีวิต สิ่งใดเล่าจะเป็นเรื่องปกติธรรมดาไปกว่าการที่ตอนนี้เนบูคัดเนสซาร์อยากที่จะเลียนแบบกษัตริย์อียิปต์เหล่านั้นที่ตอนยังมีชีวิตอยู่พยายามที่จะให้ผู้คนระลึกถึงตนและเก็บรักษาสง่าราศีแห่งรัชกาลของตนไว้ โดยใช้ปฏิมากรมหึมาต่างๆ โดยการตั้งปฏิมากรจำลองของตัวเองซึ่งถูกแกะสลักจากศิลาแข็ง?

บาบิโลนตั้งอยู่ในภูมิภาคที่เป็นพื้นราบ และไม่มีหินแกรนิตหรือศิลาที่จะใช้แกะสลักปฏิมากรของเนบูคัดเนสซาร์ได้ เขาจึงตัดสินใจที่จะตั้งรูปปั้นตัวหนึ่งที่ขนาดใหญ่โตของมันจะแข่งหน้าสิ่งใดก็ตามที่เคยถูกสร้างกันมา เขาตัดสินใจที่จะสร้างปฏิมากรหนึ่งซึ่งจะมีความยิ่งใหญ่เหมือนกับสิ่งปลูกสร้างอื่นๆแห่งบาบิโลน เช่น หอบาเบลและสวนลอยฟ้า: ปฏิมากรนี้จะต้องทำด้วยทองคำ

จงสังเกตว่าเนบูคัดเนสซาร์ตั้งปฏิมากรนี้ที่ไหน เขามิได้สร้างมันบนถนนสายหลักหรือในจัตุรัสกลางนคร เขาสร้างมันใน**ที่ราบตุรา** ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาไม่ยอมให้สิ่งปลูกสร้างอื่นๆแห่งบาบิโลนมาบดบังความยิ่งใหญ่ของปฏิมากรนี้ซึ่งจะต้องเป็นอนุสรณ์ถึงสง่าราศีของตัวเอง นอกจากนี้ ในพื้นที่เปิดโล่งอันกว้างใหญ่เขาก็

จะมีที่พอสำหรับคนใหญ่คนโตทั้งปวงจากหลายมณฑลแห่งบาบิโลนผู้ซึ่งเขาตั้งใจว่าจะเชิญมา ดูเหมือนเป็นไปได้ว่าเขารู้ว่าหากเขาเป็นผู้ปกครองต่อไป เนื่องจากอาณาจักรอันยิ่งใหญ่ของเขาประกอบด้วยหลายชนชาติแห่งหลายดินแดนและหลายศาสนา เขาก็ต้องเชื่อมพวกเขาเข้าด้วยกันด้วยบางรูปแบบของศาสนาที่รวมเป็นหนึ่งเดียวหรือการนมัสการประจำชาติ ด้วยเหตุนี้เขาจึงเชิญเหล่าผู้ปกครองและประชาชนจากทุกมณฑลแห่งจักรวรรดิโลกอันยิ่งใหญ่ของเขาเพื่อที่จะพยายามทำให้เกิด “ศาสนาประจำรัฐ” นี้ และการตั้งรูปเคารพนี้ของเขาขึ้นในที่ราบตุราก็จะให้พื้นที่กว้างขวางที่จะรองรับมวลชนมหาศาลเหล่านี้เพื่อที่พวกเขาจะสามารถก้มกราบลงต่อหน้ามันได้ใน การแสดงความจงรักภักดีและการนมัสการ

ปฏิมากรของเนบูคัดเนสซาร์เป็นหนึ่งในขมขานของพวกนักวิจารณ์ของหนังสือดาเนียล พวกเขาอ้างว่าปฏิมากรนี้มีขนาดไม่สมเหตุสมผล – สูงเก้าสิบฟุต กว้างเก้าฟุต และทำด้วยทองคำ (เมื่อเรากล่าวว่าสูงเก้าสิบฟุตและกว้างเก้าฟุต เรากำลังสันนิษฐานว่าศอกหนึ่งเท่ากับสิบแปดนิ้ว) พวกนักวิจารณ์กล่าวว่าไม่มีทองคำมากพอในบาบิโลนที่จะสร้างโครงสร้างใหญ่โตขนาดนั้นด้วยทองคำทั้งหมดได้

อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์ก็ไม่ได้กล่าวว่ามันเป็นทองคำทั้งหมด และเราไม่มีเหตุผลที่จะสันนิษฐานว่ามันเป็นเช่นนั้น มันอาจถูกทำด้วยวัสดุอื่นๆและถูกปิดด้วยทองคำก็ได้ แต่มันก็ไม่ใช่เรื่องที่เป็นไปไม่ได้ที่ว่ามีทองคำมากพอในบาบิโลนที่จะสร้างปฏิมากรทองคำทั้งตัวซึ่งสูงเก้าสิบฟุตและกว้างห้าฟุตได้ เพราะว่าเนบูคัดเนสซาร์ได้พิชิตโลกในสมัยนั้นแล้ว เขาได้รับขนะอียิปต์แล้ว คนอียิปต์มีทองคำปริมาณมหาศาล และทองคำนี้คงถูกขนมาyingบาบิโลนแล้ว ดังนั้นมันจึงไม่ใช่เรื่องที่เป็นไปไม่ได้ที่ปฏิมากรนี้จะเป็ทองคำหมดทั้งตัว แม้ว่าพระคัมภีร์ไม่ได้ให้รายละเอียดนี้แก่เราก็ตาม

อาจเป็นไปได้ว่าปฏิมากรนี้ถูกตั้งอยู่บนฐานรองรับ และปฏิมากรนี้ภายในตัวมันเองจึงไม่น่าจะสูงเก้าสิบฟุตและไม่น่าจะผิสดส่วนเมื่อเทียบกับความกว้าง เนื่องจากฐานรองรับที่มันตั้งอยู่ข้างบนนั้นคงกินสัดส่วนของมันไปเยอะแล้ว ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเนบูคัดเนสซาร์ได้สร้างปฏิมากรนี้บนฐานรองรับอันหนึ่งซึ่งสูงพอที่มวลชนเหล่านั้นจะมองเห็นมันได้จากระยะไกล

เราทั้งหลายที่เชื่อพระวจนะของพระเจ้าสามารถเชื่อได้อย่างสนิทใจว่าเนบูคัดเนสซาร์ได้สร้างปฏิมากรที่ทำด้วยทองคำเช่นนั้นจริงๆ และคนเหล่านั้นที่วิจารณ์พระวจนะซึ่งใช้เวลาของตนในการพยายามพิสูจน์ว่าเรื่องเช่นนั้นเป็นไปได้ก็จะพบว่ามันจะเป็นประโยชน์มากกว่าเยอะที่จะศึกษาพระคัมภีร์ด้วยความคิดที่เปิดออกและยอมให้พระวิญญาณของพระเจ้าตรัสแก่ใจของพวกเขาในความเชื่อที่ช่วยให้รอด แทนที่จะเสียเวลาของพวกเขาในการพยายามที่จะหักล้างความน่าเชื่อถือของพระวจนะของพระเจ้า เมื่อนั้นพวกเขาก็จะชื่นชมยินดีในสิ่งเหล่านั้นแห่งพระวจนะของพระเจ้า แทนที่จะพยายามหักล้างสิ่งเหล่านั้นว่าเหนือเหตุผลและความสามารถของมนุษย์

ในปฐมกาล 1:1 เราอ่านว่า “*ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้า...*” และโดยส่วนตัวแล้ว ผมก็สามารถเชื่อส่วนที่เหลือได้อย่างสนิทใจ หากพระเจ้าทรงอยู่ในมัน พระเจ้าก็ทรงสามารถจัดการเรื่องที่เป็นไปไม่ได้และทำสิ่งที่มนุษย์คิดว่าเป็นไปไม่ได้ให้สำเร็จลงได้ เรามีขีดจำกัด พระเจ้าไม่ทรงมีขีดจำกัด พระองค์ทรงมีจุดประสงค์ในทุกสิ่งที่พระองค์ทรงอนุญาตให้เนบูคัดเนสซาร์กระทำ

เราวางใจได้ว่าสิ่งใดก็ตามที่เนบูกัดเนสซาร์สร้างขึ้นนั้นใหญ่โตแน่นอน ประวัติศาสตร์ยืนยันข้อเท็จจริง เรื่องกำแพงมหาวิหารเหล่านั้นแห่งบาบิโลนว่าไม่เคยมีสิ่งใดเทียบเทียม และสวนลอยฟ้าเหล่านั้นแห่งบาบิโลนก็ ยังเป็นปรศนาต่อมนุษย์สมัยใหม่อยู่ กระนั้นประวัติศาสตร์ก็รับรองข้อเท็จจริงที่ว่าโครงสร้างเหล่านี้เคยมีอยู่จริง

พระคัมภีร์ประกอบด้วยหนังสือหกสิบหกเล่ม โดยแต่ละเล่มคือหนังสือเล่มหนึ่งในตัวมันเอง แต่ละเล่ม มีสารที่ระบุเฉพาะ หนังสือทุกเล่มของพระคัมภีร์ได้รับการดูแลและเป็นประโยชน์สำหรับเรา ไม่มีหนังสือสัก เล่ม สักบท สักข้อ หรือสักคำในพระคัมภีร์บริสุทธิ์ของเราที่ถูกใส่ไว้ในนั้นเพื่อที่จะเติมที่ว่างให้เต็ม ทุกคำ ทุก ข้อความ ทุกข้อล้วนมีความหมาย ภูเขาทุกลูกและแม่น้ำทุกสายมีความหมาย ปฎิมากรที่เนบูกัดเนสซาร์สร้าง ขึ้นไม่ได้สูงหัวลิบแก้วคอก หรือสูงหกสิบเอ็ดคอก: มันสูงหกสิบคอก มันไม่ได้กว้างสี่คอก หรือกว้างสิบสองคอก: มันกว้างหกคอก ในพระคัมภีร์ หกเป็นเลขของมนุษย์ เจ็ดเป็นเลขของพระเจ้า – เลขที่สมบูรณ์แบบในพระ คัมภีร์ หกยังไม่ถึงเจ็ด ด้วยเหตุนี้มันจึงไม่สมบูรณ์แบบ เจ็ดเป็นเลขแห่งความครบบริบูรณ์ของพระเจ้า; หก เป็นเลขแห่งความไม่ครบบริบูรณ์ของมนุษย์ มนุษย์ได้ถูกสร้างขึ้นในวันที่หกแห่งการเนรมิตสร้าง และพระเจ้า ทรงหยุดพักในวันที่เจ็ด

ในวิวรณ์ 13:18 เราอ่านเลขของสัตว์ร้ายนั้น คือ หกร้อยหกสิบหก และพระคัมภีร์กล่าวอย่างชัดเจนว่า นี่เป็นเลขของมนุษย์คนหนึ่ง:

“สัตว์ร้ายนี้แสดงการมหัศจรรย์ใหญ่ จนกระทำให้ไฟตกลงมาจากฟ้าสู่แผ่นดินโลกประจักษ์แก่ตา มนุษย์ทั้งหลาย มันล่อลวงคนทั้งหลายที่อยู่ในโลกด้วยการอัศจรรย์นั้น ซึ่งมันมีอำนาจกระทำท่ามกลางสายตา ของสัตว์ร้ายตัวเดิมนั้น และมันสั่งให้คนทั้งหลายที่อยู่ในโลกสร้างรูปจำลองให้แก่สัตว์ร้าย ที่ถูกฟันด้วยดาบแต่ ยังมีชีวิตอยู่นั้น และมันมีอำนาจที่จะให้ลมหายใจแก่รูปสัตว์นั้น เพื่อให้รูปสัตว์ร้ายนั้นทั้งพูดได้ และกระทำให้ บรรดาคนที่ไม่ยอมบูชารูปสัตว์ร้ายนั้นถึงแก่ความตายได้ และมันยังได้บังคับคนทั้งปวง ทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อย คนมั่งมี และคนจน ไทและทาส ให้รับเครื่องหมายไว้ที่มือขวาหรือที่หน้าผากของเขา เพื่อไม่ให้ผู้ใดทำการซื้อขายได้ นอกจากผู้ที่มีเครื่องหมายนั้น หรือชื่อของสัตว์ร้ายนั้น หรือเลขชื่อของมัน ในเรื่องนี้จงใช้สติปัญญา ถ้าผู้ใดมี ความเข้าใจก็ให้คิดตรองเลขของสัตว์ร้ายนั้น เพราะว่าเป็นเลขของบุคคลผู้หนึ่ง เลขของมันคือหกร้อยหก สิบหก” (วิว. 13:13-18)

เนบูกัดเนสซาร์ไม่รู้ว่าเขากำลังวาดพิมพ์เขียวและสร้างปฎิมากรหนึ่งซึ่งมีขนาดเป็นคำพยากรณ์ – สูง หกสิบคอกและกว้างหกคอก เขาไม่รู้ว่ปฎิมากรของเขาเป็นภาพเล็งถึงผู้พยากรณ์เท็จที่จะปรากฏตัวขึ้นเมื่อสิ้น ยุคในช่วงรัชกาลของสัตว์ร้ายนั้น – ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ผู้เป็นตรีเอกานุภาพของซาตาน เนบูกัดเนสซาร์ไม่รู้ ว่ารูปปั้นใหญ่ยักษ์ของเขาที่ทำด้วยทองคำเป็นสัญลักษณ์หนึ่งของคำพยากรณ์ และว่าสักวันหนึ่งผู้หนึ่งที่ยิ่งใหญ่ กว่าเขาจะทำให้รูปจำลองหนึ่งพูดได้ และว่าคนทั้งปวงจะถูกฆ่าตายที่ไม่ยอมนมัสการสัตว์ร้ายนั้นและรูปจำลอง ของมัน

คนเหล่านั้นที่ไม่ยอมนมัสการปฎิมากรนั้นที่ถูกตั้งขึ้นโดยเนบูกัดเนสซาร์จะถูกโยนลงไปในเตาไฟอัน ร้อนแรง แต่คนเหล่านั้นที่ไม่ยอมนมัสการรูปจำลองของสัตว์ร้ายนั้นในช่วงรัชกาลของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะ ถูกฆ่าตายโดยเครื่องตัดศีรษะ:

“ข้าพเจ้าได้เห็นบัลลังก์หลายบัลลังก์ และผู้ที่นั่งบนบัลลังก์นั้น ทรงมอบให้เป็นผู้ที่จะพิพากษา และข้าพเจ้ายังได้เห็นดวงวิญญาณของคนทั้งปวงที่ถูกตัดศีรษะ เพราะเป็นพยานของพระเยซู และเพราะพระวจนะของพระเจ้า และเป็นผู้ที่ไม่ได้บูชาสัตว์ร้ายนั้นหรือรูปของมัน และไม่ได้รับเครื่องหมายของมันไว้ที่หน้าผากหรือที่มือของเขา คนเหล่านั้นกลับมีชีวิตขึ้นมาใหม่ และได้ครอบครองร่วมกับพระคริสต์เป็นเวลาพันปี” (วิว. 20:4)

ในช่วงรัชกาลของสัตว์ร้ายนั้น ไม่มีผู้ใดจะได้รับอนุญาตให้ซื้อหรือขายยกเว้นคนเหล่านั้นที่สวมเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้นหรือเลขชื่อของมัน (666) ในมือของพวกเขาหรือในหน้าผากของพวกเขา

เมื่อรูปจำลองนี้ถูกตั้งขึ้นในยุคสุดท้ายในช่วงรัชกาลของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์และคนทั้งปวงถูกบัญชาให้นมัสการมัน คนเหล่านั้นที่ไม่ยอมนมัสการจะถูกฆ่าตาย วันนั้นเป็นจุดเริ่มต้นของอวสานแห่ง “วันของมนุษย์” – หรือการเริ่มต้นแห่งอวสานของ “ยุคสมัยของคนต่างชาติ” เมื่อถึงเวลานั้นหินก้อนที่ถูกตัดออกมาจากภูเขาโดยไม่ใช้มีดจะบดขยี้เหล่าศัตรูของพระเยซูจนกลายเป็นฝุ่นผง โดยทำลายปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์และเหล่ากองทัพของมัน และเตรียมพร้อมสำหรับการสถาปนา “อาณาจักรหิน” นั้น – อาณาจักรสุดท้ายที่เนบูกัดเนสซาร์เห็นในความฝันของตน

การกระทำเหล่านั้นของเนบูกัดเนสซาร์ในบทที่สามนี้ของดาเนียลมีลักษณะเป็นคำพยากรณ์อย่างเด่นชัด เมื่อเราอ่านต่อไป เราก็จะเห็นแบบที่ละขั้นทีละตอนว่าปฏิปักษ์นี้มีส่วนในการเปิดเผยสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้นในช่วงสัปดาห์สุดท้ายของเจ็ดสิบสัปดาห์นั้นแห่งคำพยากรณ์ในหนังสือดาเนียล โดยสัปดาห์สุดท้ายนั้นคือเจ็ดปีนั้นเมื่อปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะครอบครองบนแผ่นดินโลกนี้ โดยนั่งในพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มและประกาศแก่ชาวโลก (ไม่ต้องสงสัยเลยว่าผ่านทางภาพถ่ายทอดผ่านดาวเทียม) ว่ามันเป็นพระเจ้า และมวลชนมหาศาลเหล่านั้นจะก้มกราบลงแทบเท้าของมันและนมัสการมันในฐานะพระเจ้า แต่จะมีคนส่วนน้อยกลุ่มหนึ่งที่สัตย์ซื่อซึ่งจะถูกตัดศีรษะเพราะว่า เช่นเดียวกับดาเนียล พวกเขาจะตั้งใจไว้ว่าตนจะไม่รับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้น พวกเขาจะไม่นมัสการรูปจำลองนั้น – และพวกเขาจะยอมเสียชีวิตของตน ในท้ายที่สุด พวกเขาจะครอบครองกับพระคริสต์ (วิว. 20:4,6)

งานฉลองปฏิปักษ์ของเนบูกัดเนสซาร์

ข้อ 2 และ 3: “แล้วกษัตริย์เนบูกัดเนสซาร์รับสั่งให้ประชุมอุปราชา ข้าหลวงภาค ผู้ว่าราชการเมือง ผู้พิพากษา นายคลัง มนตรี ตุลาการ และบรรดาเจ้าหน้าที่ทั้งหลายของหัวเมือง ให้เข้ามาในงานฉลองปฏิปักษ์ซึ่งกษัตริย์เนบูกัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งขึ้น แล้วอุปราชา ข้าหลวงภาค ผู้ว่าราชการเมือง ผู้พิพากษา นายคลัง มนตรี ตุลาการ และบรรดาเจ้าหน้าที่ทั้งหลายของหัวเมืองได้เข้ามาประชุมเพื่องานฉลองปฏิปักษ์ซึ่งกษัตริย์เนบูกัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งขึ้น และเขาทั้งหลายก็มาเฝ้าอยู่หน้าปฏิปักษ์ซึ่งกษัตริย์เนบูกัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งขึ้น”

เนบูกัดเนสซาร์เชื่อในการทำสิ่งต่างๆให้ยิ่งใหญ่อลังการ และการจัดเตรียมต่างๆสำหรับงานฉลองปฏิปักษ์นี้ก็อลังการงานสร้างพอๆกับปฏิปักษ์นั่นเอง ทุกประชาชาติแห่งแผ่นดินโลกในสมัยนั้นได้กลายเป็นข้าแผ่นดินต่อบาบีโลนแล้ว และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงถูกเรียกตัวให้ส่งผู้แทนมายังพิธีนี้ ซึ่งในเวลานั้นจะมีงานฉลองปฏิปักษ์ทองคำนี้ นครบาบีโลนก็ครึกครื้นและคลาคล่ำไปด้วยผู้ยิ่งใหญ่มากมาย – บรรดาผู้ว่าราชการและผู้ปกครองจากทุกประชาชาติและทุกมณฑลที่บาบีโลนปกครองอยู่นั้น

เรานึกภาพออกว่านครนั้นถูกประดับประดาในสไตล์ที่ยิ่งใหญ่เหนือคำบรรยาย และว่าวันแห่งงานฉลองนั้นน่าจะถูกประกาศว่าเป็นวันที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ของบาบิโลน ผู้คนต่างตื่นเต้นไปทั่วทั้งนครนั้น แต่มีคนฮีบรูอยู่สี่คนที่ไม่ได้ร่วมตื่นเต้นไปกับเขาด้วย พวกเขารู้ว่ากษัตริย์เป็นราชาผู้ทรงอำนาจ พวกเขารู้ว่าปฏิมากรนั้นได้ถูกตั้งขึ้นแล้ว พวกเขารู้ว่าวันนั้นได้มาถึงแล้วสำหรับงานฉลองของปฏิมากรนั้น และพวกเขารู้ว่าพวกเขาถูกคาดหวังให้ทำอะไร แต่พวกเขาก็รู้จักพระเจ้า และพวกเขาก็ไม่กลัว พวกเขาเห็นพระผู้ปกครององค์หนึ่งที่ไม่ปรากฏแก่สายตามนุษย์ และพวกเขาเกรงกลัวพระองค์มากยิ่งขึ้นกว่าที่พวกเขาเกรงกลัวเนบูคัดเนสซาร์!

มีคำประกาศออกไปแล้ว

ข้อ 4-7: “และโฆษกก็ประกาศเสียงดังว่า “โอ บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวงและภาษาทั้งหลาย มีพระบัญชาแก่ท่านทั้งหลายว่า เมื่อท่านได้ยินเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก ปี่ พิณเขาคู่ พิณสี่สาย พิณใหญ่ ปี่ถุง และเครื่องดนตรีทุกชนิด ให้ท่านทั้งหลายกราบลงนมัสการปฏิมากรทองคำ ซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งไว้ ผู้ใดที่มีได้กราบลงนมัสการก็ให้โยนผู้นั้นทันทีเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่” เพราะฉะนั้นพอประชาชนได้ยินเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก ปี่ พิณเขาคู่ พิณสี่สาย พิณใหญ่และเครื่องดนตรีทุกชนิด บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวงและภาษาทั้งหลาย ก็กราบลงนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งไว้”

เสียงร้องประกาศนั้นดังไปทั่วที่ราบแห่งนั้น: “โอ บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวงและภาษาทั้งหลาย มีพระบัญชาแก่ท่านทั้งหลาย...” ทุกคนถูกบัญชา ทุกคนอยู่ที่นั่น ผู้คนมากมายจริงๆ! ช่างเป็นฝูงชนมหาศาล! โฆษกร้องประกาศว่า “เมื่อท่านได้ยินเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก ปี่ พิณเขาคู่ พิณสี่สาย พิณใหญ่ ปี่ถุง และเครื่องดนตรีทุกชนิด ให้ท่านทั้งหลายกราบลงนมัสการปฏิมากรทองคำ ซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งไว้!”

มีคำถามหนึ่งในหัวของผมว่าคำเชิญที่ถูกส่งออกไปนั้นหมายรวมถึงคำประกาศที่ว่านี่จะเป็นพิธีทางศาสนามากกว่าที่จะเป็นการหาเสียงทางการเมืองหรือการฉลองอนุสาวรีย์หนึ่งเพื่อเป็นอนุสรณ์แก่รัชกาลของกษัตริย์ผู้ทรงอำนาจองค์หนึ่งหรือไม่ โดยส่วนตัวแล้ว ผมเชื่อว่ามวลชนมหาศาลเหล่านั้นไม่รู้เกี่ยวกับลักษณะเฉพาะที่แท้จริงของการชุมนุมครั้งใหญ่นี้ในที่ราบคูรา แต่กษัตริย์ทรงทราบดีว่าตนกำลังทำอะไรอยู่ เขาได้วางแผนการเหล่านี้ของตนมาอย่างระมัดระวัง ... ไม่มีช่องโหว่เหลืออยู่เลย ไม่มีปลายห้อยที่ไม่ถูกผูก ประชาชาติและประชาชน ทั้งผู้ใหญ่และผู้ย่อย ทุกคนจะต้องคุกกราบลงและนมัสการปฏิมากรทองคำนั้น

หากคุณอ่านข้อเหล่านี้อย่างระมัดระวัง คุณก็จะไม่พลาดข้อเท็จจริงที่ว่างานนี้ได้ถูกเตรียมการมาทุกรายละเอียด กษัตริย์ได้ประกาศแล้ว – และเหล่าข้าราชการบริพารของเขาก็เห็นพ้องตรงกัน – ว่าผู้ใดก็ตามที่ไม่เชื่อฟังคำบัญชาให้กราบลงและนมัสการปฏิมากรนั้นจะถูกโยนเข้าไปในเตาไฟอันร้อนแรง

กษัตริย์ทรงเอาจริง ความเย่อหยิ่งได้เข้าควบคุมจิตใจเขาแล้ว อำนาจและความมั่งคั่งได้ทำให้เขาหิ่งห้อย พระเจ้าได้ประทานอาณาจักรบาบิโลนให้แก่เขา พระเจ้าได้ทรงอวยพรเขาและถึงขนาดยอมให้เขาได้เห็นและเข้าใจสิ่งที่จะเกิดขึ้นในภายหน้าดังที่ถูกเปิดเผยโดยดาเนียลในคำแก้ตัวของกษัตริย์ แต่เนบูคัดเนสซาร์ได้

เปลี่ยนความคิดของตนแล้วเกี่ยวกับ “พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของกษัตริย์ทั้งปวง และผู้เผยความลึกลับ” ตัวเขาเองได้สร้างพระขึ้นมาองค์หนึ่งและได้บัญชาคนทั้งหลายให้นมัสการที่เทวสถานของเขา เขาประกาศว่าหากผู้ใดปฏิเสธที่จะนมัสการตามที่เขาได้บัญชา ผู้นั้นก็จะถูกเผาโดยถูกโยนทิ้งเป็นเข้าไปในเตาไฟ คำสั่งในข้อ 6 มีลักษณะเผด็จการและขัดแย้งกับความเชื่อทั้งสิ้นของเราเกี่ยวกับอิสรภาพของการนมัสการ แต่มันก็สอดคล้องกับจิตวิญญาณแห่งสมัยนั้น และจริงๆ แล้วก็ของเกือบทุกยุคสมัยด้วย

เนบูคัดเนสซาร์ยอมทราบดีถึงอำนาจของศาสนา – และด้วยแรงขับแห่งความเยอหยิ่งในใจของเขา เขาก็รู้ว่าหากเขาสามารถรวมผู้คน ภาษาและประชาชาติอันมากมายเป็นปึกแผ่นได้ในศาสนา เขาก็จะสามารถรวมจักรวรรดิอันใหญ่โตของเขาไว้ด้วยกันและครองโลกต่อไปได้ เขาตัดสินใจที่จะตั้งศาสนาประจำชาติซึ่งมีลักษณะแบบบาบิโลนขึ้นมา

เราทราบดีเกี่ยวกับนิมโรดและความพยายามของเขาที่จะสร้างหอคอยขึ้นไปถึงสวรรค์ ดังที่มีบันทึกไว้ในบทที่สิบและสิบเอ็ดของหนังสือปฐมกาล – และเนบูคัดเนสซาร์ขณะนี้กำลังเดินตามรอยเท้าของนิมโรด โดยข้ามหัวพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์เพื่อตั้งพระของเขาขึ้นมาเอง และवादพิมพ์เขียวของเขาเองสำหรับอาณาจักรที่ปกครองทั่วโลกที่ไม่ควรพังและล่มสลายเลย เขาไม่ยอมเผชิญหน้าข้อเท็จจริงที่ว่าไม่ว่าจะเป็นกษัตริย์หรือขอทาน พระเจ้าทรงครอบครองอยู่ในกิจการทั้งหลายของมนุษย์ พระเจ้าทรงตั้งผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์และทรงปลดผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์

คนเหล่านั้นที่อยู่นอกบาบิโลนเป็นคนนับถือรูปเคารพ และศาสนาเหล่านั้นของมณฑลเหล่านั้นก็เป็นศาสนาที่นับถือรูปเคารพเช่นกัน พวกเขาคุ้นเคยดีกับการนมัสการรูปเคารพ – และการนมัสการรูปเคารพอันหนึ่งก็ไม่ได้ขัดขวางการที่พวกเขาจะกราบไหว้รูปเคารพอีกอันหนึ่งแต่อย่างใด ไม่มีชนชาติใดเว้นแต่คนฮีบรูที่นมัสการพระเจ้าองค์เดียวจะตะขิดตะขวงใจในเรื่องนี้ แม้ว่าคนนับถือรูปเคารพเหล่านี้อาจนมัสการพระอื่นๆ ในประเทศของพวกเขาเอง พวกเขาก็ไม่คัดค้านการนมัสการปฏิมากรนั้นที่ถูกตั้งขึ้นโดยเนบูคัดเนสซาร์

กษัตริย์ทรงคุ้นเคยกับข้อเท็จจริงเหล่านี้ดี แต่แม้ในขณะนั้นเขาก็มีความผิดในเรื่องการไม่เปิดกว้างเกี่ยวกับศาสนา เพราะเขาได้ออกคำสั่งให้ปรับโทษถึงตายแก่ผู้ใดก็ตามที่ไม่ยอมนมัสการปฏิมากรของเขา เขาเป็นคนเจ้าเล่ห์ เขารู้ว่าคนทั้งปวงเป็นพวกเคร่งศาสนาโดยธรรมชาติ และถูกขัดไปมาได้อย่างง่ายดายโดยสิ่งใดก็ตามที่ทำให้ตื่นเต้นและดึงดูดอารมณ์และความรู้สึกต่างๆ ของพวกเขา เขาวางวงออคเตสตราและนักดนตรีไว้ตามจุดต่างๆ ที่เป็นยุทธศาสตร์ทั่วที่ราบดูรา พร้อมกับเครื่องประดับตกแต่งทางพิธีกรรมเพื่อประกอบพิธีนมัสการรูปเคารพในแบบที่ขลังและศักดิ์สิทธิ์เป็นที่สุด

ศาสนาเป็นสิ่งที่ทรงพลัง ไม่ว่ามันจะมีลักษณะป่าเถื่อนสักเท่าใด คนๆ หนึ่งจะสู้เพื่อศาสนาของตนเร็วพอๆ กับที่เขาจะสู้เพื่อชีวิตของตน สงครามเหล่านั้นที่นองเลือดมากที่สุดในประวัติศาสตร์คือสงครามว่าด้วยศาสนา เนบูคัดเนสซาร์รู้ว่าหากตนสามารถทำให้ชนชาติทั้งปวงยอมรับศาสนาประจำรัฐของเขาและก้มกราบลงที่เทวสถานของรูปเคารพทองคำอันยิ่งใหญ่ของเขาได้ เขาก็จะสยบโลกทั้งสิ้นไว้แทบเท้าของเขา นั่นคือสิ่งที่เขาอยากได้ นั่นคือเป้าหมายที่เขากำลังมุ่งไปสู่

เมื่อเรามองไปรอบตัวเราวันนี้และเห็นศาสนาเทียมเท็จเหล่านั้นที่เน้นรูปเคารพต่างๆ การนมัสการที่มี “เอกลักษณ์เฉพาะตัว” ความยิ่งใหญ่ในเรื่องเครื่องแต่งกายและในตัวอาคารต่างๆ เมื่อเราเห็นศาสนาต่างๆที่ *พึงการประพฤติ* เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว เมื่อนั้นเราก็ทราบอย่างแน่นอนว่าคริสตจักรของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ กำลังจะถูกสร้างขึ้นและอีกไม่นานคริสตจักรนั้นก็ก็จะถูกรับออกไปและคริสตจักรที่อ่อนๆจะถูกคายออก – และจากกลุ่มที่อ่อนๆนั้น ซึ่งไม่เย็นและไม่ร้อน ไม่เคยได้บังเกิดใหม่เลยแต่ “เครื่องศาสนา” สุดๆ *คริสตจักรของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ก็จะถูกก่อตัวขึ้น* ในยุคสมัยปัจจุบันที่เน้นความตื่นตาตื่นใจ ผู้คนอยากเห็นบางอย่าง, รู้สึกบางอย่าง, มีส่วนร่วมในบางอย่าง พวกเขาไม่เต็มใจที่จะดำเนินโดยความเชื่อ (เปาโลกล่าวว่า “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” – โรม 1:17)

เนบูกัดเนสซาร์กำลังพยายามอย่างเต็มที่ที่จะหลอมรวมชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกให้เป็นหนึ่งเดียวกันทางศาสนาในความคิดและจิตใจ – คือการที่พวกเขาขบหน้าลงต่อหน้ารูปเคารพทองคำอันยิ่งใหญ่ของเขา และแม้ในขณะที่ผมเตรียมข้อความเหล่านี้ หัวข้อข่าวในหนังสือพิมพ์ นิตยสาร วารสารและรายงานข่าวต่างๆก็กำลังเรียกร้องความเป็นหนึ่งเดียวกันในทางศาสนาวันนี้! สภาคริสตจักรโลกและสภาสังคายนาสากล กำลังทำทุกอย่างที่ทำได้โดยใช้กำลังของมนุษย์เพื่อที่จะรวมนิกายต่างๆให้เป็นหนึ่งเดียวและเป็นศาสนาสากล โดยทำให้คนทั้งโลกเป็นกลุ่มศาสนาหนึ่งเดียวในชื่อคริสตจักรโลก

กลุ่มเหล่านั้นที่กำลังเพียรพยายามรวมทุกศาสนาให้อยู่ภายใต้ประมุขเดียวและนามเดียวก็ปฏิเสธการประสูติจากหญิงพรหมจารี, พระโลหิตที่ลบมลทินของพระเยซูคริสต์, และการตลใจด้านถ้อยคำของพระคัมภีร์ พวกเขาสนับสนุนศาสนาที่มนุษย์สร้างขึ้น และสิ่งนี้จะสำเร็จในคริสตจักรของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ซึ่งจะถูกทำลายเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาเพื่อสถาปนาอาณาจักรของพระองค์

ตอนเขียนหาทิโมธี เปาโลพรรณนาถึงกระแสเหล่านั้นที่กำลังเกิดขึ้นแล้ววันนี้เพื่อทำให้คนทั้งโลกอยู่ภายใต้ประมุขผู้ทรงอำนาจผู้เดียวในทางศาสนา:

“แต่งงเข้าใจข้อนี้ด้วย คือว่าในวันสุดท้ายนั้น จะเกิดเหตุการณ์ก๊ลียุค เหตุว่าคนจะเป็นคนรักตัวเอง เป็นคนเห็นแก่เงิน เป็นคนอวดตัว เป็นคนจองหอง เป็นคนพุดหมิ่นประมาท เป็นคนไม่เชื่อฟังคำบิดามารดา เป็นคนอกตัญญู เป็นคนไร้ศีลธรรม เป็นคนไม่รักซึ่งกันและกัน เป็นคนไม่ทำตามสัญญา เป็นคนหาความใส่เขา เป็นคนไม่มีสติรังใจ เป็นคนดुर้าย เป็นคนซังคนดี เป็นคนทรยศ เป็นคนมูทะลุ เป็นคนหัวสูง เป็นคนรักความสนุกสนานยิ่งกว่ารักพระเจ้า เขามีสภาพทางของพระเจ้าภายนอก แต่ฤทธิ์ของทางนั้นเขาปฏิเสธเสีย คนอย่างนี้ทำนงผินหน้าหนีจากเขาเสียด้วย เพราะในบรรดาคนเหล่านั้น มีคนที่แอบไปตามบ้าน แล้วนำหญิงที่บาปปัญหาหน้าด้วยบาปไปเป็นชलय แล้วพากันหลงไหลไปด้วยตัณหาต่างๆ ถึงจะเรียนกันอยู่เสมอ แต่ก็ไม่อาจเรียนรู้ถึงความจริงเลย” (2 ทธ. 3:1-7)

นี่เป็นยุคสมัยแห่งรูปแบบที่ปราศจากฤทธิ์เดช นักเทศน์ทั้งหลาย “เรียนกันอยู่เสมอ” พวกเขาโอ้อวดเรื่องโบปริญญาต่างๆ แต่พวกเขา “ไม่อาจเรียนรู้ถึงความจริงเลย” บรรดาคนชั่วและคนล่อลวงก็เลวร้ายมากขึ้นเรื่อยๆ และคนทั้งหลายที่ดำเนินชีวิตในทางของพระเจ้ก็ทนทุกข์ไปด้วย นี่เป็นยุคสมัยที่เปาโลได้พรรณนาแก่ทิโมธี แน่แน่นอนว่าอีกไม่นานคริสตจักรจะถูกรับออกไป คริสตจักรที่อ่อนๆของชาวเมืองเลาดีเซียเหล่านั้นก็จะ

เข้ามากุมบังเหียนเรื่องศาสนาทันที และคนทั้งโลกจะรวมกันเป็นหนึ่งอย่างรวดเร็วเพื่อก่อตั้งคริสตจักรสากลซึ่งปฏิบัติต่อพระคริสต์จะปรากฏตัวออกมาจากคริสตจักรที่วุ่นวาย:

“ทูตสวรรค์องค์หนึ่งในเจ็ดองค์ที่ถือขันเจ็ดใบนั้นมาหาข้าพเจ้า และพูดว่า “เชิญมาที่นี่เถิด ข้าพเจ้าจะให้ท่านดูการพิพากษาของโทษหญิงแพศยาคนสำคัญที่นั่งอยู่บนน้ำมากหลาย คือหญิงที่บรรดากษัตริย์ทั่วแผ่นดินโลกได้ล่วงประเวณีด้วย และคนทั้งหลายที่อยู่ในแผ่นดินโลกก็ได้มัวเมาด้วยเหล้าองุ่นแห่งการล่วงประเวณีของเธอ” ทูตสวรรค์องค์นั้นได้นำข้าพเจ้าเข้าไปในถิ่นทุรกันดารโดยพระวิญญูญาณ และข้าพเจ้าได้เห็นผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่บนสัตว์ร้ายสีแดงเข้มตัวหนึ่ง ซึ่งมีชื่อหลายชื่อเป็นคำหมิ่นประมาทเต็มไปทั้งตัว มันมีเจ็ดหัวและสิบเขาหญิงนั้นนุ่งห่มด้วยผ้าสีม่วงและสีแดงเข้ม และประดับด้วยเครื่องทองคำ เพชรพลอยต่างๆและไข่มุก หญิงนั้นถือถ้วยทองคำที่เต็มไปด้วยสิ่งน่าสะอิดสะเอียนและของโสโครกแห่งการล่วงประเวณีของตน และที่หน้าผากของหญิงนั้นเขียนชื่อไว้ว่า “ความลึกลับ บาบิโลนมหานคร แม่ของหญิงแพศยาทั้งหลาย และแม่แห่งสิ่งทั้งปวงที่น่าสะอิดสะเอียนแห่งแผ่นดินโลก” (วิว. 17:1-5)

เนบูกัดเนสซาร์เชื่อเรื่องกันไว้ดีกว่าแก้ เขาทำให้แน่ใจเพื่อรับประกันเรื่องความสำเร็จของแผนการของเขาที่จะสถาปนาศาสนาประจำชาติ เขาระแวงระวังทุกด้าน เขาไม่รองจนกว่าใครบางคนจะไม่ยอมเชื่อฟังคำบัญชาของเขาและจากนั้นค่อยออกกฎหมายฉบับหนึ่งเพื่อจัดการกับคนๆนั้นหรือบุคคลเหล่านั้น เขาออกกฎหมายนั้นก่อนงานฉลองปฏิมากรนั้นแล้ว เขาตั้งใจให้แผนการนั้เป็นสากล จะมีความแตกร้างไม่ได้ การให้ความร่วมมือจะต้องเต็มร้อย ดังนั้นเขาจึงประกาศโทษสำหรับผู้ใดก็ตามและคนทั้งปวงที่ไม่ยอมน้อมสการปฏิมากรนี้ ขณะที่ปฏิมากรนี้กำลังถูกตั้งขึ้น เตาไฟขนาดใหญ่ยักษ์ก็กำลังถูกจัดเตรียม ไฟกำลังลุกไหม้ คิว้นกำลังลอยขึ้น คนเหล่านั้นที่อยู่ใกล้เตาไฟก็รู้สึกได้ถึงความร้อนจากมัน

มีคำประกาศแล้ว เตาไฟนั้นถูกชี้ให้เห็นแล้ว หากผู้ใดก็ตาม ไม่ว่าจะมียศศักดิ์หรือตำแหน่งใด ไม่ยอมเชื่อฟังบัญชาของกษัตริย์ที่ให้ก้มกราบลงและน้อมสการเมื่อดนตรีบรรเลง ในโมงนั้นบุคคลผู้นั้นจะถูกโยนลงไป ในเตาไฟอันร้อนแรง จะไม่มีการโต้สวนความ ไม่มีการร้องขอความเมตตา เนบูกัดเนสซาร์คิดว่าทุกคนย่อมรักชีวิตและจะกลัวเตาไฟลุกโพลงนั้นมากเหลือเกินจนพวกเขาจะไม่มีทางคิดปฏิเสธที่จะน้อมสการปฏิมากรทองคำของเขา เขาคิดว่าเตาไฟร้อนแรงซึ่งมีไฟที่ร้อนกว่าปกติจะทำให้ไม่มีใครกล้าขัดขวางแผนการของเขา แต่เขาคิดคำนวณโดยไม่คำนึงถึงการแทรกแซงของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

เมื่อผมลองนึกภาพตาม ผมก็สามารถมองเห็นที่ราบดูรา ซึ่งคลาคล่ำไปด้วยผู้คน ดุจฝูงมดที่อยู่บนจอมปลวกขนาดใหญ่ยักษ์ คงมีผู้คนหลายแสนคนที่มาชุมนุมกันเพื่อถวายเป็นสักการะต่อเนบูกัดเนสซาร์ ปฏิมากรทองคำสูงเสียดฟ้าก็ตั้งตระหง่านอยู่ที่นั่น บรรดาวงออเคสตร้าก็นั่งประจำที่อยู่บนกระโถมแตรต่างๆอยู่ที่ราบนั้น ผู้ประกอบพิธีการก็ประกาศว่าถึงเวลาแห่งการน้อมสการแล้ว มีเสียงประโคมจากเครื่องดนตรีต่างๆ – และผู้คนเหล่านั้นก็ก้มกราบลงถึงดิน! ช่างเป็นภาพที่น่าตื่นตา! ช่างเป็นเสียงที่ยิ่งใหญ่! ใช่แล้วครับ มวลชนเหล่านั้นก้มกราบลงต่อหน้าปฏิมากรนั้น – แต่มีคนฮีบรูสามคนที่ไม่ก้มกราบลง: ชัดรัค, เมซาค, และเอเบดเนโก แม้ว่าพวกเขาเป็นข้าราชการระดับสูงในราชสำนักของกษัตริย์ พวกเขาปฏิเสธที่จะเชื่อฟังบัญชาของกษัตริย์

พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าดาเนียลอยู่ที่ไหนขณะนั้น เขาอาจกำลังนั่งอยู่ข้างกษัตริย์ หรืออาจเป็นไปได้ว่าเขาไม่อยู่ในงานฉลองปฏิมากรนี้เพราะติดงานราชการในส่วนอื่นของจักรวรรดิ ถึงอย่างไรแล้ว เขาก็มีอำนาจรองจากกษัตริย์ และบางทีเขาไม่ต้องก้มกราบลงต่อปฏิมากรนั้นก็ได้อีก เนื่องจากเขาดำรงตำแหน่งที่สูงเหลือเกิน และเป็นที่ยกย่องกันว่าเขาคงต้องจงรักภักดีต่อกษัตริย์เป็นแน่อยู่แล้ว มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าดาเนียลได้ถวายการสวามิภักดิ์ในการปรนนิบัติต่อเนบูคัดเนสซาร์ แต่ความรักและความจงรักภักดีอันดับหนึ่งของเขาคือต่อพระเจ้า และกษัตริย์ก็ทราบเรื่องนี้ดี ด้วยเหตุผลที่ไม่อาจอธิบายได้ ดาเนียลไม่ได้ถูกเอ่ยชื่อพร้อมกับคนอื่นๆ ที่ไม่ยอมก้มกราบลงเมื่อคำบัญชานั้นถูกประกาศให้ก้มกราบนมัสการต่อหน้าปฏิมากรทองคำนั้น

ซัดรัก, เมซาค และเอเบดเนโก ซึ่งยืนอยู่แทนที่จะก้มกราบลงต่อหน้าปฏิมากรนั้น คงทำให้เกิดความตื่นเต้นท่ามกลางคนเคลเดียเหล่านั้นน่าดู อาจเป็นไปได้ว่าเนบูคัดเนสซาร์ได้กำหนดผู้สอดแนมต่างๆ ไว้หรือให้พวกเจ้าหน้าที่ไปแฝงตัวอยู่ท่ามกลางมวลชนเหล่านั้น บางทีพวกนักการเมืองบางคนกำลังจับตาดูคนฮีบรูสามคนนี้ด้วยใจฉ้อฉล โดยแอบหวังว่าสามคนนี้จะไม่ก้มกราบลงและอยากเห็นพวกเขาถูกโยนเข้าไปในเตาไฟอันร้อนแรงไม่ว่าจะอย่างไร พวกเขาถูกรายงานทันทีเพราะความไม่เชื่อฟังของพวกเขาต่อคำสั่งของกษัตริย์

สามคนผู้กล้าท้าทายกษัตริย์

ข้อ 8-12: “เพราะฉะนั้น ในครั้งนั้นพวกเคลเดียบางคนมาเข้าเฝ้า และฟ้องพวกยิวด้วยใจคิดร้าย เขาทั้งหลายกราบทูลกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิรันดร์ โอ ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทรงออกกฎหมายแล้วว่า ทุกคนผู้ได้ยินเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก ปี่ พิณเขาคู่ พิณสี่สาย พิณใหญ่ ปี่อู้ง และเครื่องดนตรีทุกชนิด ก็ให้กราบลงนมัสการปฏิมากรทองคำ และผู้ใดที่ไม่กราบลงนมัสการก็ให้โยนเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่ มียิวบางคนซึ่งพระองค์ได้แต่งตั้งให้จัดราชการในเมืองบาบิโลน คือซัดรัก เมซาค และเอเบดเนโก โอ ข้าแต่กษัตริย์ คนเหล่านี้ไม่เชื่อฟังพระองค์ เขามีได้ปฏิบัติพระของพระองค์ หรือนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้”

ข้อกล่าวหาที่ใช้ประหารชีวิตคนฮีบรูเหล่านั้นมีสามประการ:

1. “โอ ข้าแต่กษัตริย์ คนเหล่านี้ไม่เชื่อฟังพระองค์...”
2. “เขามีได้ปฏิบัติพระของพระองค์...”
3. “หรือนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้”

เมื่อเนบูคัดเนสซาร์ได้ยินข้อกล่าวหาเหล่านี้ที่ประหารชีวิตคนฮีบรู เขาก็โกรธจัด มันเกินจินตนาการที่จะมีใครโง่และไม่กลัวอันตรายจนถึงขนาดไม่เคารพคำบัญชาต่างๆ ของเขา! และพวกเขาไม่เพียงไม่เคารพคำบัญชาต่างๆ ของเขาเท่านั้น แต่พวกเขายังไม่เคารพเขาด้วย พวกเขาไม่เคารพพระต่างๆ ของเขา พวกเขาไม่เคารพปฏิมากรทองคำอันใหญ่โตนั้นที่เขาได้ตั้งขึ้นในที่ราบนั้น

ดูเหมือนว่าหลังจากตรึงตรองอยู่สักครู่ กษัตริย์ก็พูดกับตัวเองว่า “ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามีคนฉลาดแน่นอนว่าคนเหล่านี้ไม่ได้ยินคำบัญชา – และหากพวกเขาได้ยินจริงๆ เห็นได้ชัดว่าพวกเขาเข้าใจผิด” ดังนั้นเนบูคัดเนสซาร์จึงสั่งเรียกตัวคนฮีบรูสามคนนี้ให้มาเข้าเฝ้าตน:

ข้อ 13-15: “แล้วเนบูคัดเนสซาร์ก็ทรงกริ้วจัดและเดือดพล่าน มีรับสั่งให้นำตัวซัดรัก เมซาค และเอเบตเนโกเข้ามา แล้วเขาก็นำคนเหล่านี้เข้ามาเฝ้ากษัตริย์ เนบูคัดเนสซาร์ทรงกล่าวแก่เขาว่า “โอ ซัดรัก เมซาค และเอเบตเนโกเอ๋ย เป็นความจริงหรือไม่ที่เจ้ามิได้ปรนนิบัติพระของเรา หรือนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งเราได้ตั้งไว้ บัดนี้ถ้าเจ้าพร้อมใจแล้ว พอเจ้าได้ยินเสียงแตรของเสียงขนาดเล็ก ปี่ พิณเขาคู่ พิณสี่สาย พิณใหญ่ ปี่ดุง และเครื่องดนตรีทุกชนิด เจ้าจงกราบลงนมัสการปฏิมากรซึ่งเราได้สร้างไว้ แต่ถ้าเจ้าไม่นมัสการ จะต้องโยนเจ้าทันทีเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่ และผู้ใดเล่าจะเป็นพระเจ้าที่จะช่วยให้เจ้าพ้นจากมือของเราได้”

“แล้วเนบูคัดเนสซาร์ก็ทรงกริ้วจัดและเดือดพล่าน...” คำที่แปลเป็น เดือดพล่าน มีความหมายว่า “ความพิโรธ” ดูเหมือนว่าทั้งหมดที่เราเรียนรู้เกี่ยวกับกษัตริย์องค์นี้แสดงให้เห็นว่าเขาเป็นคนขี้โมโหและว่าเขาหงุดหงิดง่าย น่าสังเกตที่ว่าเนบูคัดเนสซาร์สงสัยคนฮีบรูเหล่านี้ไว้ก่อน เขากล่าวว่า “เป็นความจริงหรือที่พวกเจ้าไม่เชื่อฟังคำบัญชาของเรา?” ผมคิดว่าลึกๆในใจของเขาๆกำลังหวังว่ารายงานชาวนั้นไม่เป็นความจริง เพราะเห็นแก่ดาเนียล กษัตริย์น่าจะไม่ชอบการถูกบังคับให้ต้องมาปนกิจเพื่อนสามคนนี่ของชายผู้นี้ที่เขาได้เลื่อนยศสู่ตำแหน่งสูงที่สุดในแผ่นดินเคียงข้างตำแหน่งของเขาเอง – ผู้ที่ได้แสดงให้เห็นสติปัญญาและความเข้าใจมากยิ่งขึ้นกว่าปราชญ์ทั้งปวงในอาณาจักรของเขา ถึงอย่างไรแล้ว ข้อเท็จจริงที่ว่าชายเหล่านี้ไม่ได้ถูกโยนเข้าไปในเตาไฟทันทีก็แสดงให้เห็นว่าเขายังมีความนับถือต่อพวกเขาอยู่บ้าง มันยังเหมาะสมด้วยที่จะตระหนักถึงการทรงจัดเตรียมของพระเจ้าในการตั้งคำถามนี้ของเนบูคัดเนสซาร์ เพราะว่าบัดนี้เราเห็นคำตอบอันสง่างามของหนุ่มฮีบรูสามคนนี่ – และเราเห็นความแข็งแกร่งแห่งอุปนิสัยของสามคนนี้นั้นจนถึงที่สุด

กษัตริย์กล่าวต่อไปว่า: “เป็นความจริงหรือ ซัดรัก เมซาค และเอเบตเนโก? พวกเจ้าไม่ปรนนิบัติพระต่างๆของเราและไม่นมัสการปฏิมากรทองคำที่เราได้ตั้งขึ้นหรือ?” กษัตริย์พบว่ามันเป็นเรื่องเหลือเชื่อที่จะมีใครกล้าปฏิเสธที่จะนมัสการพระต่างๆของเขาหรือก้มกราบลงต่อหน้าปฏิมากรที่เขาได้ตั้งขึ้นในที่ราบนั้น – ปฏิมากรหนึ่งที่ต้องใช้เงินทูนมหาศาลและต้องใช้เวลา พรสวรรค์และฝีมือช่างมากมายเหลือเกินกว่าจะสร้างเสร็จ กษัตริย์ถึงขนาดลงทุนนำนักดนตรีจำนวนนับไม่ถ้วนมาบรรเลงดนตรีสำหรับงานรื่นเริงนี้ และดูเหมือนเป็นเรื่องที่ไม่อาจคิดได้ที่จะมีใครกล้าต่อกรเขาและคำบัญชาของเขาเมื่อดนตรีเริ่มบรรเลง

กษัตริย์กล่าวแก่คนฮีบรูสามคนนี่ว่า “เราจะให้ออกาสแก่ตัวแก่พวกเจ้า ไม่ว่าพวกเจ้ารู้ตัวหรือไม่ว่าพวกเจ้ากำลังทำอะไรอยู่นั้น ก็ไม่ใช่เรื่องสำคัญ บางทีพวกเจ้าได้ยินคำบัญชานั้นแล้ว และบางทีพวกเจ้าก็เข้าใจมันแล้ว – แต่เราจะลืมๆมันไปเสีย เราจะทำเป็นสงสัยพวกเจ้าไว้ก่อน และเมื่อเครื่องดนตรีทั้งสิ้นเริ่มบรรเลง **พวกเจ้าต้องก้มกราบลงและนมัสการปฏิมากรนั้นที่เราได้สร้างขึ้น!** หากพวกเจ้าจะทำตามที่เราได้สั่งพวกเจ้า เราก็จะดับไฟเสีย แต่หากพวกเจ้าไม่นมัสการ เราก็จะสุ่มไฟเพิ่มขึ้นและพวกเจ้าจะถูกโยนเข้าไปกลางไฟนั้น และผู้ใดเล่าจะเป็นพระเจ้าที่จะช่วยให้พวกเจ้าพ้นจากมือของเราได้?”

นี่ฟังดูไม่เหมือนกับกษัตริย์องค์เดียวกับที่ได้เป็นพยานต่อหน้าดาเนียลหลังจากการถวายคำแก้ผิดของเขาเลย: “แล้วกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ก็ทรงกราบลงและเคารพดาเนียล และมีพระบัญชาให้นำเครื่องบูชาและเครื่องหอมมาถวายดาเนียล กษัตริย์ตรัสกับดาเนียลว่า “แน่นอนทีเดียว พระเจ้าของท่านเป็นพระเจ้าของพระ

ทั้งหลาย และทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของกษัตริย์ทั้งปวง ทรงเป็นผู้เมตตาความรักกลับเพราะท่านสามารถที่จะ
เมตตาความรักกลับนี้ได้” (ดนล. 2:46-47)

เป็นไปได้หรือที่จากริมฝีปากเดียวกันและหัวใจดวงเดียวกันบัดนี้ถ้อยคำข่มขู่ที่มุ่งแทงเหล่านี้ออกมาได้:
“ผู้ใดเล่าจะเป็นพระเจ้าที่จะช่วยให้เจ้าพ้นจากมือของเราได้?”

กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์รู้สึกถึงความสำคัญของตนในวันนั้น เขากล้าท้อกับพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์! สิ่งใด
ก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงแบบหน้ามือเป็นหลังมือในตัวกษัตริย์ได้ถึงขนาดนี้? เขาเคยยอมรับพระเจ้าของดา
เนียล โดยนมัสการแท่นทำของเขาและสรรเสริญพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และประกาศว่าพระองค์ทรงอำนาจ
สิทธิ์ขาด สิ่งใดกันที่ผลักดันเขาไปสู่ความคลั่งศาสนาแบบไม่ยั้งคิดและการเยาะเย้ยที่เขาแสดงออกมาได้ถึง
ขนาดนั้น? เขาไม่จริงใจหรือตอนที่เขาสารภาพว่าพระเจ้าของดาเนียลเป็นพระเจ้าเหนือพระทั้งหลายและจอม
เจ้านายเหนือกษัตริย์ทั้งหลาย? และหากเขาจริงใจจริงๆในตอนนั้น เหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นในเวลาต่อมาได้
ทำให้เขาเปลี่ยนความคิดอย่างสิ้นเชิงได้ถึงขนาดนั้น?

ความฝันของเนบูคัดเนสซาร์ได้เกิดขึ้นประมาณยี่สิบปีก่อนหน้านั้น ในระหว่างนั้น เขาได้พิชิต
เยรูซาเล็มเป็นครั้งที่สอง ในปี 598 ก่อน ค.ศ. และในระหว่างการพิชิตครั้งที่สองนี้ เขาได้กวาดต้อนชาวกรุง
เยรูซาเล็มส่วนใหญ่ไปเป็นเชลย ยึดภาชนะบริสุทธิ์ของพระวิหารไปเป็นจำนวนมากและเอาพวกมันกลับไปยัง
บาบิโลน

จากนั้นในปี 587 ก่อน ค.ศ. เนบูคัดเนสซาร์ก็พิชิตเยรูซาเล็มเป็นครั้งที่สามและทำลายมันเสียราบคาบ
เผาพระวิหารและทิ้งแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ไว้ในสภาพรกร้างอย่างสิ้นเชิง มันเป็นข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ที่ว่า
เหล่ากษัตริย์ชาวตะวันออกยกยอความดีความชอบให้แก่พระต่างๆของพวกเขาสำหรับชัยชนะที่ตนได้รับเหนือ
เหล่าศัตรูของตน เมื่อพวกเขาพิชิตชนชาติใด พวกเขา ก็เชื่อว่าพระต่างๆของพวกเขายิ่งใหญ่กว่าพระเหล่านั้น
ของคนที่พวกเขาพิชิต อาจเป็นไปได้ว่าเนบูคัดเนสซาร์ได้ทำลายดินแดนศักดิ์สิทธิ์เสียอย่างสิ้นเชิง เขาจึงเชื่ออย่าง
จริงใจว่าพระต่างๆของเขาได้พิชิตพระเจ้าของดาเนียลแล้ว เพราะว่าเขาสามารถทำลายพระวิหารและยึด
บรรดาภาชนะทองคำของมันได้แล้ว ชัยชนะนี้ทำให้เขาเชื่อว่าพระเยโฮวาห์ไม่ใช่องค์สูงสุด ว่าพระองค์ไม่ได้ทรง
อำนาจสิทธิ์ขาด – และว่าเมโรดาค สูดยอดพระแห่งบาบิโลเนียทรงฤทธิ์ยิ่งกว่าพระองค์หรือไม่?

หากเราพิจารณาเรื่องนี้อย่างจริงจัง ดูเหมือนว่ามันเป็นข้อโต้แย้งที่มีเหตุผลและว่าเนบูคัดเนสซาร์เริ่ม
รู้สึกแล้วว่าพระของตนทรงฤทธิ์มากกว่าพระเยโฮวาห์ เขาจึงถามคนฮีบรูเหล่านี้ว่า “ผู้ใดเล่าจะเป็นพระเจ้าที่
จะช่วยให้เจ้าพ้นจากมือของเราได้? พระเจ้าของพวกเจ้าเป็นพระเจ้าแห่งเยรูซาเล็ม พระเจ้าแห่งพระวิหารที่นั่น
แต่พระองค์ไม่ได้ช่วยพระวิหารให้รอดพ้นพร้อมกับบรรดาภาชนะทองคำของมัน และพระองค์มิได้ทรงช่วย
เยรูซาเล็มและประชาชนของมันให้รอดพ้นจากมือของเราด้วย ดังนั้นทำไมพระองค์จึงควรช่วยพวกเจ้าให้
รอดพ้นเล่า? พระเจ้าของพวกเจ้าอ่อนแอลงแล้ว พระของข้าบัดนี้ก็ทรงฤทธิ์มากกว่าพระของพวกเจ้า บัดนี้
พวกเจ้าจงปฏิเสธพระเจ้าของพวกเจ้าและก้มกราบลงต่อพระของข้า!”

ผมไม่สงสัยเลยว่าเนบูคัดเนสซาร์คาดหวังให้ชายหนุ่มสามคนนี้เชื่อฟังตน แต่หากเขาคิดว่าพวกเขาจะ
ยอมจำนนต่อคำบัญชาต่างๆของเขาจริงๆ ก้มกราบลงต่อหน้าปฏิมากรทองคำและนมัสการที่นั่น เขาก็ต้อง

ประหลาดใจครั้งใหญ่ เพราะว่าซัดรัก เมซาค และเอเบตเนโกมีความเชื่อแบบเดียวกับดาเนียล และพวกเขาเองก็ตั้งใจไว้ว่าตนจะไม่ทำตัวให้เป็นมลทินไปและนมัสการปฏิมากรของกษัตริย์ – และพวกเขาก็ไม่ทำจริงๆ

คนฮีบรูเหล่านั้นยอมรับคำท้าของกษัตริย์

ข้อ 16-18: “ซัดรัก เมซาค และเอเบตเนโกกราบทูลกษัตริย์ว่า “โอ ข้าแต่เนบูคัดเนสซาร์ ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่จำเป็นต้องตอบพระองค์ในเรื่องนี้ ถ้าพระเจ้าของพวกข้าพระองค์ผู้ซึ่งพวกข้าพระองค์ปรนนิบัติสามารถช่วยพวกข้าพระองค์ให้พ้นจากเตาที่ไฟลุกอยู่ โอ ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ก็จะทรงช่วยพวกข้าพระองค์ให้พ้นพระหัตถ์ของพระองค์ แต่ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอพระองค์ทรงทราบว่า พวกข้าพระองค์จะไม่ปรนนิบัติพระของพระองค์ หรือนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งขึ้น”

มันคงจะเป็นเรื่องน่าตื่นเต้นจริงๆหากเราได้เห็นสองสามวินาทีหลังจากที่เนบูคัดเนสซาร์ได้หลังถ้อยคำอันร้อนแรงที่เป็นคำบัญชาสุดท้ายแก่คนฮีบรูสามคนนั้น! หากพวกเขาตัวสั่นอยู่ต่อหน้าเขา มันก็ไม่มีบันทึกไว้ในพระวจนะของพระเจ้า หากพวกเขากลัว มันก็ไม่ถูกสื่อในคำตอบที่พวกเขาให้แก่กษัตริย์ พวกเขาเย็นหยดมันคงดุจศิลาแห่งยิบรอลตาร์ – ตั้งตรงและสูง และใบหน้าของพวกเขาส่องแสงดุจทองคำบนปฏิมากรของกษัตริย์ ไม่ว่าพวกเขาพูดพร้อมกันหรือไม่ พวกเขาก็เห็นพ้องตรงกันในจุดประสงค์ของพวกเขา:

“โอ เนบูคัดเนสซาร์ พวกข้าพระบาทไม่จำเป็นต้องตอบฝ่าพระบาทในเรื่องนี้ พวกข้าพระบาทจะไม่ขอเวลาเพิ่มเพื่อที่จะตัดสินใจ พวกข้าพระบาทไม่ต้องการเวลาหลายชั่วโมง – หรือแม้แต่หลายวินาที – แห่งพระคุณ ฝ่าพระบาทได้ให้คำบัญชาของฝ่าพระบาทแล้ว พวกข้าพระบาทได้ให้คำตอบของพวกข้าพระบาทแล้ว: หากคำสั่งของฝ่าพระบาทเป็นเช่นนั้น **พระเจ้าของพวกข้าพระบาทก็ทรงสามารถที่จะช่วยพวกข้าพระบาทให้รอดพ้นได้!**”

กษัตริย์ถามไปแล้วว่า “ผู้ใดเล่าจะเป็นพระเจ้าที่จะช่วยให้เจ้าพ้นจากมือของเราได้?” และคนหนุ่มเหล่านั้นก็ตอบกลับไปว่า “พระเจ้าของพวกข้าพระบาททรงสามารถที่จะช่วยพวกข้าพระบาทให้รอดพ้นได้ และพระองค์จะทรงช่วยพวกข้าพระบาทให้รอดพ้นหากนั่นเป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์ แต่หากไม่เป็นเช่นนั้น มันก็ไม่แตกต่างอะไรเลยในการตัดสินใจของพวกข้าพระบาทเกี่ยวกับพระบัญชาของฝ่าพระบาท พวกข้าพระบาทจะไม่ปรนนิบัติพระต่างๆของฝ่าพระบาท หรือนมัสการปฏิมากรทองคำนั้นที่ฝ่าพระบาทได้ตั้งขึ้น” คนฮีบรูสามคนนี้ไม่รักชีวิตของตนเลย พวกเขาตั้งใจแน่วแน่ว่าจะสัจซื่อต่อพระเจ้าของพวกเขา – กระทั่งจนถึงความมรณา

พวกเขาไม่ก้มกราบ

พวกเขาไม่หวาดกลัว

พวกเขาไม่ถูกไฟเผา

ข้อ 19-25: “แล้วเนบูคัดเนสซาร์ทรงเกรี้ยวกราดยิ่งนัก พระพักตร์ของพระองค์ก็เปลี่ยนไปไม่พอ พระทัยซัดรัก เมซาค และเอเบตเนโก พระองค์จึงรับสั่งให้ทำเตาไฟให้ร้อนกว่าที่เคยอีกเจ็ดเท่า และพระองค์รับสั่งให้บางคนที่มีกำลังมากที่สุดในกองทัพมามัดซัดรัก เมซาค และเอเบตเนโก และให้โยนเขาเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่ แล้วคนเหล่านี้ก็ถูกมัดไว้ทั้งสี่ กางเกง หมวก และเครื่องแต่งกายอื่นๆ และเขาก็ถูกโยนเข้าไปในเตา

ที่ไฟลุกอยู่ ฉะนั้นเพราะว่าคำสั่งของกษัตริย์นั้นเข้มงวดมากและเตาไฟก็ร้อนจัด เปลวไฟจึงได้ฆ่าคนที่โยนซัดรัค เมซาค และเอเบตเนโก และชายทั้งสามนี้ คือซัดรัค เมซาค และเอเบตเนโกก็ตกลงไปกลางเตาไฟที่ลุกอยู่ ทั้งยังมีค้อนอยู่ ฉะนั้นกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ประหลาดพระทัยทรงลุกขึ้นโดยฉับพลัน พระองค์ตรัสกับองคมนตรีของพระองค์ว่า “เรามัดสามคนโยนเข้าไปกลางไฟมิใช่หรือ” เขาทุลตอบกษัตริย์ว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ จริงพระเจ้าข้า” พระองค์ตรัสตอบว่า “ดูเถิด เราเห็นสี่คนถูกปล่อย กำลังเดินอยู่กลางไฟ และเขาทั้งหลายก็ไม่มีอันตราย และรูปร่างของคนสี่นั้นคล้ายคลึงกับพระบุตรของพระเจ้า”

งานฉลองปฏิมากรทองคำอันยิ่งใหญ่ของเนบูคัดเนสซาร์กินเวลาเพียงสั้นๆ มันสิ้นสุดลงอย่างฉับพลัน ไม่น่าเป็นไปได้ว่าคนมากมายเหล่านั้นได้เห็นพวกคนฮีบรูที่ปฏิเสธที่จะก้มกราบลงต่อปฏิมากรนั้น แต่ช้านั้นก็แพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็ว และฝูงชนก็เริ่มแห่กันมาใกล้เตาไฟนั้น กษัตริย์ทรงกริ้วจัดจนใบหน้าของเขาเปลี่ยนไป และเขาคำรามโทษประหารชีวิตสำหรับคนฮีบรูสามคนนั้น เตาไฟนั้นจะต้องถูกทำให้ร้อนขึ้นกว่าเดิมเจ็ดเท่า ชายฉกรรจ์ที่มีพลังกำลังมากที่สุดแห่งบาบิโลน คือพวกผู้ชายจากกองทัพของเนบูคัดเนสซาร์ได้รับบัญชาให้มัดตัวซัดรัค, เมซาค และเอเบตเนโก ช่างเป็นคำบัญชาที่โง่เขลาที่ออกมาจากกษัตริย์! ใส่คนสามคนไว้ในเตาไฟที่ร้อนพอที่จะหลอมเหล็กได้ แต่บัญชาให้มัดตัวพวกเขาอย่างแน่นหนาก่อนที่จะโยนพวกเขาเข้าไปในไฟ! ลึกๆในจิตใจที่อยู่ข้างในสุดของเนบูคัดเนสซาร์ คงมีประกายแห่งความกลัวอยู่เป็นแน่ – ความกลัวที่ว่าบางทีพระเจ้าผู้ซึ่งเขาได้ทำทนายจริงๆแล้วจะทรงพยายามช่วยสามคนนี้ออกมาจากเตาไฟได้แบบเป็นๆ และความกลัวนั้นก็ทำให้เขาใช้ทุกวิถีทางเพื่อป้องกัน บรรดาผู้ที่แข็งแกร่งมากที่สุดในกองทัพแห่งบาบิโลนถูกเรียกตัวมา คนฮีบรูเหล่านั้น “ถูกมัดไว้ทั้งสี่ กางเกง หมวก และเครื่องแต่งกายอื่นๆ” เนบูคัดเนสซาร์ตั้งใจว่าจะกำจัดชายสามคนนี้เสียและทุกสิ่งของพวกเขาเป็นเจ้าของ เขาไม่ยอมให้ร่องรอยของพวกเขาหลงเหลืออยู่เลยในบาบิโลน!

ตามพระบัญชาของกษัตริย์เตาไฟนั้นถูกทำให้ร้อนจัด – ร้อนเสียจนเปลวไฟเผาคนเหล่านั้นที่ถูกมอบหมายให้จับซัดรัค, เมซาค และเอเบตเนโกโยนเข้าไปในไฟ! เหล่าฝูงชนที่ตกตะลึงก็จ้องมองไปที่ช่องของเตาไฟนั้น กษัตริย์ผู้เย่อหยิ่งก็ยืนอยู่พร้อมกับความตั้งใจแน่วแน่ที่จะทำลายคนหนุ่มชาวฮีบรูสามคนนี้ที่กล้าหือกับเขา เหล่าชายฉกรรจ์แห่งบาบิโลนก็จับตัวคนหนุ่มพวกนั้นและโยนพวกเขาเข้าไปในเตาไฟ – เพียงเพื่อที่ตัวเองจะถูกไฟเผาเพราะความร้อนจัดจากเตาไฟนั้นขณะที่พวกเขากำลังปฏิบัติตามคำสั่งของเนบูคัดเนสซาร์ที่ให้ประหารชีวิต!

จากนั้นสิ่งหนึ่งที่น่าอัศจรรย์ยิ่งกว่าก็เกิดขึ้น กษัตริย์ “ลุกขึ้นโดยฉับพลัน” และถามด้วยความอัศจรรย์ใจและความไม่เชื่อว่า “เรามัดสามคนโยนเข้าไปกลางไฟมิใช่หรือ?” เหล่าที่ปรึกษาที่ทุลตอบว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ จริงพระเจ้าข้า” เนบูคัดเนสซาร์จึงกล่าวว่า “ดูเถิด เราเห็นสี่คนถูกปล่อย กำลังเดินอยู่กลางไฟ และเขาทั้งหลายก็ไม่มีอันตราย และรูปร่างของคนสี่นั้นคล้ายคลึงกับพระบุตรของพระเจ้า!” แม้ว่ากษัตริย์พูดความจริงเกี่ยวกับคนที่สี่นั้น แต่ก็ไม่มีหลักฐานที่บ่งชี้ว่าเขาารู้ว่าเขากำลังหมายถึงพระองค์ผู้ที่เรารู้จักในภาคพันธสัญญาใหม่ของเราว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า มันเป็นเรื่องน่าสงสัยด้วยว่าแม้แต่ชื่อเรียก “พระบุตรของพระเจ้า” ก็ถูกใช้อย่างแพร่หลายในตอนนั้นเพื่อหมายถึงพระเมสสิยาห์โดยพวกยิว – และหากเป็นเช่นนั้นจริง เราก็ต้องสันนิษฐานว่าผ่านทางดาเนียล เนบูคัดเนสซาร์ได้เรียนรู้เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ผู้ที่จะเสด็จมา

– พระบุตรของพระเยซูฮาวีห์พระเจ้า ความเป็นไปได้ก็อย่างหนึ่งก็คือว่า รูปร่างและสัณฐานของคนทีสนั้น อลังการเหลือเกิน ใบหน้าของพระองค์ก็สว่างไสวเหลือเกิน จนกษัตริย์ประกาศทันทีว่าพระองค์เสด็จมาจากสวรรค์ หากเป็นเช่นนั้นจริง เนบুদ্ধเนซซาร์ก็ให้ชื่อเรียกที่ถูกต้องแก่พระองค์แล้วโดยที่เขาไม่รู้ตัวเลย

การช่วยให้รอดพ้นของซัดรีค, เมซาค และเอเบตเนโกจากเตาไฟอันร้อนแรงคือ การอัศจรรย์หนึ่งที่ยิ่งใหญ่ ไม่มีใครจะตั้งคำถามเลย ความร้อนของเตาไฟนั้นมีอุณหภูมิสูงพอที่จะหลอมโลหะได้ – ร้อนเหลือเกินจนมันเผาผลาญคนเหล่านั้นที่โยนพวกเขาเข้าไปในเตาไฟ กระนั้นชายสามคนนี้ก็เดินขึ้นเดินลงในเตาไฟนั้น และออกมาแบบที่ไม่ได้รับบาดเจ็บเลย! ประสบการณ์เช่นนั้นเป็นเรื่องเหลือเชื่อ – และหากปราศจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ มันก็เป็นไปไม่ได้เลย!

แต่พระเจ้าของเราทรงเป็นพระเจ้าแห่งการอัศจรรย์ต่างๆ – การอัศจรรย์เช่นที่เกิดขึ้นนี้ และมันต้องอาศัยการอัศจรรย์เช่นนี้เพื่อต่อกรกับการนมัสการปฏิมากรทองคำที่มานั้นที่ถูกตั้งขึ้นโดยเนบুদ্ধเนซซาร์ และยุติการข่มเหงพวกเขาในบาบิโลนเสียที ไม่มีผู้ใดกล้าสงสัยแล้วตอนนี้ว่าชายสามคนนี้จงรักภักดีต่อพระเจ้าของพวกเขาและต่อศาสนาของพวกเขา ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาเต็มใจที่จะเผชิญหน้าเปลวไฟมากกว่าที่จะปฏิเสธพระเจ้าของตนก็พิสูจน์แล้วว่าพวกเขาไม่มีเจตนาที่จะอ้อมขอมความเชื่อมั่นต่างๆของตน

“พระองค์ทรงสร้างสิ่งทั้งปวงขึ้นมา และในบรรดาสิ่งที่เป็นมานั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่ได้เป็นมานอกเหนือพระองค์” (ยอห์น 1:3) ข้อนี้อ้างอิงถึงพระเยซู พระบุตรของพระเจ้า – คนที่สิ้นในเตาไฟ “พระองค์ทรงสร้างสิ่งทั้งปวงขึ้นมา” – ซึ่งรวมถึงไฟด้วย และพระเจ้าผู้ที่เนบুদ্ধเนซซาร์ทำทายเป็นและดูถูกก็ทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียวกับที่ทรงเดินในเตาไฟนั้นกับคนฮีบรูผู้สัตย์ซื่อเหล่านั้น – พระองค์ผู้ที่เนบুদ্ধเนซซาร์กล่าวว่า “รูปร่างของเขาคลายกับพระบุตรของพระเจ้า” ทุกสิ่งเป็นไปได้สำหรับ**พระองค์** พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่เหลือเชื่อได้ พระองค์ทรงกระทำได้มากกว่าที่เราจะจินตนาการไหว

มันไม่ใช่เรื่องยากเลยที่พระเจ้าผู้ทรงเนรมิตสร้างสวรรค์และโลกและสรรพสิ่งที่มีอยู่ในนั้นจะทรงช่วยคนสามคนที่ถูกสร้างตามพระฉายาของพระองค์ให้รอดพ้นออกมาจากเตาไฟได้ เมื่อเราเชื่อในพระเจ้า – ผู้ทรงอำนาจสิทธิ์ขาด ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ “พระเจ้าเหนือพระทั้งหลาย จอมเจ้านายเหนือกษัตริย์ทั้งหลาย และผู้ทรงเผยความลับ” – เราก็เชื่อได้อย่างสบายใจว่าพระองค์ทรงสามารถอนุญาตให้สามคนมีชีวิตอยู่ในเตาไฟได้ คือเตาไฟที่ร้อนพอที่จะทำให้หลายคนเหล่านั้นที่เข้ามาใกล้มันได้!

กษัตริย์เนบুদ্ধเนซซาร์เป็นคนมีปัญญา เขาเป็นชายที่ยิ่งใหญ่และมีอำนาจมาก แต่ในความเดือดดาลและความกริ้วโกรธของเขาๆก็ทำเกินตัว เมื่อเขาบัญชาเหล่าเพชรฆาตของเขาให้ทำให้เตาไฟร้อนกว่าเดิมเจ็ดเท่า เขาก็ทำลายจุดประสงค์ของตัวเองเสีย ความร้อนนั้นมีแต่จะย่นระยะเวลาแห่งความทุกข์ทรมานของซัดรีค เมซาค และเอเบตเนโก และทำให้พวกเขาตายเร็วขึ้นเท่านั้น แต่ยิ่งกว่านั้นก็คือ ความคลั่งศาสนาของกษัตริย์ทำให้เขาต้องเสียเหล่าชายฉกรรจ์ที่แข็งแกร่งที่สุดในกองทัพของเขาไป เพราะว่าชายเหล่านั้นที่มัดตัวคนฮีบรูพวกนั้นและโยนพวกเขาเข้าไปในเตาไฟก็ถูกทำลายไปในระหว่างนั้นด้วย

เลขเจ็ดเป็นเลขของพระเจ้า เลขแห่งความสมบูรณ์แบบ เตาไฟนั้นถูกทำให้ “ร้อนกว่าเดิมเจ็ดเท่า” ด้วยเหตุนี้มันจึงร้อนเท่าที่จะร้อนได้แล้ว และข้อเท็จจริงนั้นก็ยืนยันว่าการอัศจรรย์แบบเหนือธรรมชาติได้

ถูกกระทำต่อหน้าต่อตาคริสต์รีแล้ว – เพราะว่าพระเจ้าผู้ทรงมีเขาวนปัญญาและฤทธิ์เดชแบบเหนือธรรมชาติเท่านั้นทรงสามารถควบคุมเปลวไฟและรักษาผู้คนให้มีชีวิตอยู่ในไฟเช่นนั้นได้ ไม่มีวิธีที่จะอธิบายการรอดชีวิตของชายหนุ่มสามคนนี้แล้ว พระเจ้าของพวกเขาได้ทรงช่วยพวกเขาให้รอดพ้น

ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องกล่าวว่า *การเผาไหม้* ถูกเอาออกไปจากไฟนั้นแล้ว เพราะว่าเชือกที่มัดตัวพวกเขาอยู่นั้นถูกผลาญไป ผมไม่ทราบว่เชือกแบบไหนถูกใช้เพื่อมัดพวกเขา – แต่คุณเชื่อได้เลยว่าเชือกเหล่านั้นแข็งแรง และพวกเขาถูกมัดตัวอย่างแน่นหนาแล้ว ไฟเผาเชือกเหล่านั้นไปแล้วจากตัวพวกเขา แต่เมื่อพวกเขาไพล่จากเตาไฟ เสื้อคลุมของพวกเขาก็มีได้ไหม้ไฟ เส้นผมของพวกเขามีได้ไหม้เกรียม พวกเขาไม่มีกลิ่นควันติดตัวเลยด้วยซ้ำ

เราควรหมายเหตุไว้ว่าเมื่อซัดรัก เมซาค และเอเบตเนโกตระหนักว่าพันธนาการของพวกเขาถูกไฟเผาไปแล้วและพวกเขาเป็นอิสระแล้ว พวกเขาก็มิได้พยายามออกมาจากเตาไฟนั้น พวกเขาเต็มใจที่จะอยู่ต่อในนั้นกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา พวกเขาก็ได้กล่าวแล้วว่า “พระองค์ทรงสามารถช่วยพวกเขาเข้าพระบาทให้รอดพ้นได้หากพระองค์ทรงปรารถนาเช่นนั้น แต่หากพระองค์**ไม่**ทรงช่วยพวกเขาเข้าพระบาทให้รอดพ้น พวกเขาเข้าพระบาทก็จะไม่ก้มกราบลงต่อปฏิมากรทองคำนั้น หรือนมัสการบรรดาพระต่างด้าวเลย” ไม่ว่าจะตัดสินใจพระทัยของพระเจ้าในเรื่องนี้เป็นเช่นไร พวกเขาก็รู้ว่าพระองค์**ทรงสามารถ**ที่จะช่วยพวกเขาให้รอดพ้นได้ และพวกเขาเผชิญหน้าพระพิโรธของกษัตริย์อย่างไม่หวั่นเกรง

คนหนุ่มชาวฮีบรูเหล่านี้ได้รู้จักพระเจ้าในฐานะเพียงพระเจ้าองค์หนึ่งในประวัติศาสตร์ พวกเขาได้เรียนรู้เกี่ยวกับพระองค์มาจากมารดาของพวกเขาโดยไม่ต้องสงสัย พวกเขาได้รู้จักพระองค์ในฐานะเป็นพระเจ้าผู้ทรงอำนาจสิทธิ์ขาด พระเจ้าผู้ทรงอยู่กับบรรพบุรุษของพวกเขา แต่บัดนี้พวกเขาได้รู้จักพระองค์เป็นการส่วนตัวผ่านทางพระบุตรของพระองค์ ผู้ทรงดำเนินกับพวกเขาในเตาไฟร้อนแรงนั้น หลายต่อหลายครั้ง ผู้เชื่อทั้งหลายเริ่มรู้จักพระเจ้าดีขึ้นและเริ่มมีสามัคคีธรรมที่ใกล้ชิดกับพระองค์มากขึ้นเวลาที่พวกเขาผ่านเข้าไปในเตาไฟอันร้อนแรงแห่งความทุกข์ลำบาก ความปวดร้าวจิตใจ ความผิดหวังและความสูญเสีย ซัดรัก เมซาค และเอเบตเนโกเลือกที่จะเดินในเตาไฟกับพระเยซูคริสต์เจ้ามากกว่าที่จะนั่งอยู่ข้างขวาของเนบูคัดเนสซาร์ในพระราชวังอันใหญ่โตของเขา!

ซัดรัก เมซาค และเอเบตเนโกไม่ได้มีโรม 8:31: “ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใครจะขัดขวางเรา” และพวกเขามีได้มีฮีบรู 13:5,6: “ท่านจงพ้นจากการรักเงิน จงพอใจในสิ่งที่ท่านมีอยู่ เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า “เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย” เพื่อที่เราทั้งหลายจะกล่าวด้วยใจกล้าว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้เล่า’” พวกเขามีได้มีพระสัญญาอันยิ่งใหญ่เหล่านี้เป็นตัวอักษร แต่พวกเขารู้จักพระเจ้าผู้ทรง**ให้**พระสัญญาเหล่านี้ พระองค์ทรงสถิตอยู่ในใจของพวกเขา และพวกเขาแสดงออกถึงความเชื่อที่ไม่สั่นคลอนในพระองค์ แม้ว่าพวกเขาไม่มีพระสัญญาต่างๆของพระองค์เป็นลายลักษณ์อักษร พวกเขาก็ยืนหยัดบนพระสัญญาเหล่านั้นด้วยความเชื่อ

“เมื่อเจ้าลุยขำมน้ำ เราจะอยู่กับเจ้า เมื่อขำมน้ำ น้ำจะไม่ท่วมเจ้า เมื่อเจ้าลุยไฟ เจ้าจะไม่ไหม้และเปลวเพลิงจะไม่เผาผลาญเจ้า” (อสย. 43:2)

ในฮีบรู 11 เราพบการเรียกชื่อของเหล่าผู้สัจซื่อ หลายคนถูกเอ่ยชื่อ – อาเบล, เอโนค, โนอาห์, อับราฮัมและนางซาราห์, อีสอัคและยาโคบ, โยเซฟ, โมเสส, โยชูวา, นางราห์บ จากนั้นพระวิญญูณบรสิสุทธิ์ตรัสต่อไปว่า:

“และข้าพเจ้าจะกล่าวอะไรต่อไปอีกเล่า เพราะไม่มีเวลาพอที่จะกล่าวถึงกิเดโอน บาราค แซมสัน เยฟธาห์ ดาวิด และซามูเอล และศาสดาพยากรณ์ทั้งหลาย โดยความเชื่อ ท่านเหล่านั้นจึงได้มีชัยเหนืออาณาจักรต่างๆ ได้กระทำการชอบธรรม ได้รับพระสัญญา ได้ปิดปากสิงโต **ได้ดับไฟที่ไหม้อย่างรุนแรง** ได้พ้นจากคมดาบ ความอ่อนแอของท่านก็กลับเป็นความเข้มแข็ง มีกำลังความสามารถในการทำสงคราม ได้ตีกองทัพประเทศอื่นๆแตกพ่ายไป พวกผู้หญิงก็ได้รับคนพวกของนางที่ตายแล้วกลับฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาอีก บางคนก็ถูกทรมาน แต่ก็ไม่ยอมรับการปลดปล่อย เพื่อเขาจะได้รับการเป็นขึ้นมาจากความตายอันประเสริฐกว่า บางคนถูกทดลองโดยคำเย้ายัยและการถูกโอบยดี และยังถูกล่ามโซ่และถูกขังคุกด้วย บางคนถูกหินขว้าง บางคนก็ถูกลี้อยเป็นท่อนๆ บางคนถูกทดลอง บางคนก็ถูกฆ่าด้วยดาบ บางคนเที่ยวสัจจรไปนุ่งห่มหนังแกะและหนังแพะ อดอยาก ทนทุกข์เวทนาและทนการเคี่ยวเข็ญ (โลกไม่สมกับคนเช่นนั้นเลย) เขาพเนจรไปในถิ่นทุรกันดาร และตามภูเขา และอยู่ตามถ้ำและตามโพรง คนเหล่านั้นทุกคนมีชื่อเสียงดีโดยความเชื่อของเขา แต่เขาก็ยังไม่ได้รับสิ่งที่ทรงสัญญาไว้ ด้วยว่าพระเจ้าทรงจัดเตรียมการอย่างดีกว่าไว้สำหรับเราทั้งหลาย เพื่อไม่ให้เขาทั้งหลายถึงที่สำเร็จนอกจากเรา”(ฮบ. 11:32-35)

“ได้ดับไฟที่ไหม้อย่างรุนแรง...” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระวิญญูณบรสิสุทธิ์ในที่นี้ทรงอ้างอิงถึงหนุ่มฮีบรูสามคนนั้น – และอาจหมายถึงคนอื่นๆด้วย แต่ทรงอ้างอิงถึงเด็กหนุ่มชาวฮีบรูผู้กล้าหาญสามคนนี้เป็นพิเศษ

พระวจนะของพระเจ้าสอนว่า “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” (โรม 1:17) พระวจนะของพระเจ้าประกาศว่าปราศจากความเชื่อแล้ว มันก็เป็นไปไม่ได้ที่จะทำให้พระเจ้าทรงพอพระทัย (ฮบ.11:6) *พระเจ้าทรงให้เกียรติความเชื่อ* – และเด็กหนุ่มชาวฮีบรูสามคนนี้ก็มีความเชื่อที่ไม่สั่นคลอนในพระเจ้า หากเราจะยอมให้พระเจ้าควบคุมชีวิตของเราและตอบสนองความต้องการต่างๆของเราเหมือนอย่างของเด็กหนุ่มสามคนนี้ได้กระทำ เราก็จะดีกว่าเดิมตั้งเยอะ – ในด้านร่างกาย จิตวิญญาณ และตลอดชั่ววันรันดร์ ความปิติยินดีของพระเจ้าคือ การเสด็จมาเพื่อปกป้องเหล่าผู้รับใช้ที่สัจซื่อของพระองค์ พระเจ้าไม่เคยเปลี่ยนแปลง พระองค์จะทรงทำเพื่อเราวันนี้เหมือนกับที่พระองค์ได้ทรงกระทำเพื่อเด็กหนุ่มชาวฮีบรูสามคนนั้นหากเรามีความต้องการเช่นนั้นและหากความต้องการนั้นจะเกิดขึ้นอันเป็นผลมาจากความสัจซื่อของเราที่มีต่อพระองค์

เนบูคัดเนสซาร์โกรธเป็นพินเป็นไฟและสีหน้าของเขาก็บิดเบี้ยวเพราะโทสะตอนที่เขาพูดใส่หน้าชายหนุ่มสามคนนี้ว่า “**ผู้ใดเล่าจะเป็นพระเจ้าที่จะช่วยให้เจ้าพ้นจากมือของเราได้?**” แต่บัดนี้เขาก็รู้แล้วว่า**มีพระเจ้าอยู่องค์หนึ่งจริงๆที่สามารถช่วยให้พ้นจากมือที่ทรงฤทธิ์ของเขาได้** ความเยอหยิ่งและความโอหังของกษัตริย์โตนานาบเข้าเต็มๆ! การช่วยคนหนุ่มชาวฮีบรูสามคนนี้ให้พ้นเป็นการยืนยันความถูกต้องของเส้นทางที่พวกเขาได้เลือกเดินโดยการปฏิเสธที่จะก้มกราบปฏิมากรของกษัตริย์หรือออมชอมกับกษัตริย์ในเรื่องใดก็ตาม

ไม่มีพระองค์ใดในบาบิโลนที่กษัตริย์หรือนักปราชญ์คนใดของเขารู้จักที่เคยกระทำการอัศจรรย์ดังเช่นที่กษัตริย์เพิ่งเห็นได้ และการอัศจรรย์นั้นคือสิ่งที่ช่วยให้เขากลับใจเชื่อ เนบูคัดเนสซาร์ตระหนักในการอัศจรรย์เรื่องเตาไฟร้อนแรงนั้นว่าพระเจ้าของชัตรีค เมซาคและเอเบตเนโกทรงฤทธิ์มากยิ่งขึ้นกว่าพวกพระแห่งบาบิโลนอย่างแน่นอน

เนบูคัดเนสซาร์เชื่อแล้วว่ามีพระเจ้าที่ทรงฤทธิ์ มากกว่าพวกพระแห่งบาบิโลน

ข้อ 26-30: “แล้วเนบูคัดเนสซาร์เสด็จมาใกล้ประตูเตาที่ไฟลุกอยู่นั้น ทรงกล่าวว่า “ชัตรีค เมซาค และเอเบตเนโก ผู้รับใช้ของพระเจ้าสูงสุด จงออกมาเถิด จงมาที่นี่” แล้วชัตรีค เมซาค และเอเบตเนโกก็เดินออกมาจากกลางไฟ ฝ่ายอุปราช ข้าหลวงภาค ผู้ว่าราชการเมือง และองคมนตรีของกษัตริย์ก็ห้อมล้อมเข้ามา เห็นว่าไฟไม่มีอำนาจอะไรเหนือร่างกายของคนเหล่านี้ ผมที่ศีรษะของเขาก็ไม่ไหม้เกรียม เลื่อก็มิได้เป็นอันตราย ไม่มีกลิ่นไฟที่ตัวเขาทั้งหลายเลย เนบูคัดเนสซาร์ตรัสว่า “สาธุการแด่พระเจ้าของชัตรีค เมซาค และเอเบตเนโก ผู้ได้ส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มาช่วยผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้น ผู้วางใจในพระองค์ กระทำให้พระบัญชาของกษัตริย์เหลวไป และยอมพลีร่างกายของเขาเสียดีกว่าที่จะปรนนิบัติและนมัสการพระอื่น นอกจากพระเจ้าของเขาเอง เพราะฉะนั้นเราจึงออกกฤษฎีกาว่า ชนชาติ ประชาชาติ หรือภาษาใดๆ ที่กล่าวว่ามีภัยต่อพระเจ้าของชัตรีค เมซาค และเอเบตเนโก จะถูกหั่นเป็นชิ้นๆ และบ้านเรือนของเขาจะต้องเป็นกองขยะ เพราะว่าไม่มีพระเจ้าอื่นที่จะสามารถช่วยให้พ้นในทางนี้ได้” แล้วกษัตริย์ได้ทรงเลื่อนยศให้ชัตรีค เมซาค และเอเบตเนโกสูงขึ้นอีกในเมืองบาบิโลน”

คุณจะได้สังเกตเห็นว่าเมื่อชัตรีค เมซาค และเอเบตเนโกรู้ว่าเชือกเหล่านั้นถูกไฟเผาไปจากร่างกายของพวกเขาแล้วและพวกเขามีอิสระที่จะเดินไปมาได้ พวกเขาจึงได้รับแรงที่จะออกมาจากเตาไฟอันร้อนแรงนั้น อย่างไรก็ตาม เมื่อเนบูคัดเนสซาร์เข้ามาใกล้ปากทางของเตาไฟอันร้อนแรงนั้นและร้องเรียกพวกเขา พวกเขาก็เดินออกมาจากเตาไฟนั้น และพวกอุปราช ข้าหลวงภาค ผู้ว่าราชการเมืองและองคมนตรีของเนบูคัดเนสซาร์ต่างก็อยู่ที่นั่นเพื่อตรวจดูชายหนุ่มที่นำอัศจรรย์เหล่านี้ คนเหล่านั้นแต่ละคนต้องตัวพวกเขา คนเหล่านั้นตรวจสอบพวกเขาและพินิจพิเคราะห์พวกเขาอย่างตั้งใจ ผู้มีปัญญาและอำนาจเหล่านี้แห่งบาบิโลนอยากได้ข้อพิสูจน์ที่เห็นได้ด้วยตาและจับต้องได้ว่าพวกเขาคือคนที่ถูกโยนเข้าไปในเตาไฟนั้นจริงๆและที่ยังมีชีวิตที่จะเดินออกมาจากความร้อนเจ็ดเท่าของเตาไฟนั้น พวกเขาเชื่อแล้ว พวกเขาเห็นกับตาตัวเองแล้ว พวกเขาได้สัมผัสด้วยมือของตนแล้ว และพวกเขาไม่อาจปฏิเสธข้อเท็จจริงที่ว่าชายสามคนตัวเป็นๆยืนอยู่ต่อหน้าพวกเขาโดยที่ไม่ได้รับอันตรายใดๆเลย

จากนั้นกษัตริย์ก็ประกาศอีกเรื่อง ซึ่งแตกต่างจากคำประกาศที่เขาได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้เพียงไม่นาน เขากล่าวว่า “สาธุการแด่พระเจ้าของชัตรีค เมซาค และเอเบตเนโก ผู้ได้ส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มาช่วยผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้น ผู้วางใจในพระองค์”

สิ่งที่คนฮีบรูเหล่านี้กลัวที่สุดที่จะกระทำในการปฏิเสธที่จะเชื่อฟังคำบัญชาของกษัตริย์ “ได้เปลี่ยนแปลงคำตรัสของกษัตริย์” เนบูกัดเนสซาร์ได้มีพระราชกฤษฎีกาออกไปแล้ว – แต่พระเจ้าของคนฮีบรูทรงปิดบังพระราชกฤษฎีกานั้นออกไปเสีย มีพระมหากษัตริย์เพียงองค์เดียวเท่านั้นที่คำตรัสของพระองค์ไม่สามารถถูกเปลี่ยนแปลงได้ และนั่นคือ จอมกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลายและจอมเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลาย พระวณะพระเจ้าถูกปักแน่นในสวรรค์เป็นนิรันดร์ มันไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

ข้อเท็จจริงที่ว่าซัดรัก เมซาค และเอเบตเนโกเต็มใจที่จะพลีร่างกายของตนให้แก่เตาไฟอันร้อนแรงนั้นมากกว่าที่จะนมัสการพระอิกองค์หนึ่งก็ทำให้กษัตริย์เนบูกัดเนสซาร์ประทับใจแบบที่ไม่เคยประทับใจมาก่อน และทำให้เขาประกาศพระราชกฤษฎีกาใหม่แก่ประชาชนทั้งหลาย: “ชนชาติ ประชาชาติ หรือภาษาใดๆ ที่กล่าวมิตีมีร้ายต่อพระเจ้าของซัดรัก เมซาค และเอเบตเนโก จะถูกหั่นเป็นชิ้นๆ และบ้านเรือนของเขาจะต้องเป็นกองขยะ เพราะไม่มีพระเจ้าอื่นที่จะสามารถช่วยให้พ้นในทางนี้ได้!”

เนบูกัดเนสซาร์มีความสนิมสนมใกล้ชิดกับพวกนักปราชญ์ พวกหมอ และพวกคนใช้เวทมนตร์แห่งบาบิโลน แต่คนเหล่านั้นไม่เคยกระทำการอัศจรรย์อย่างที่เขาสังเกตเห็นเลย ด้วยเหตุนี้เขาจึงรับสารภาพว่ามีพระเจ้าอยู่องค์หนึ่งที่ทรงฤทธิ์มากกว่าสิ่งใดก็ตามที่บาบิโลนจะสร้างขึ้นมาได้

“แล้วกษัตริย์ได้ทรงเลื้อนยศให้ซัดรัก เมซาค และเอเบตเนโกสูงขึ้นอีกในเมืองบาบิโลน” ผู้เชื่อไม่เคยถูกลดยศเพราะการเป็นผู้ที่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้า พระเจ้าทรงเลื้อนยศเสมอ – แม้ว่าไม่เหมือนในกรณีของซัดรัก เมซาค และเอเบตเนโกเสมอไปก็ตาม มันอาจไม่ใช่การเลื้อนยศในหน้าที่การงาน มันอาจไม่ถูกมองเห็นโดยคนเหล่านั้นที่รู้จักเราบนแผ่นดินโลกนี้ – แต่หากเรากล้าที่จะแตกต่าง และตั้งใจแน่วแน่ว่าเราจะไม่สยบต่อคำบัญชาของกษัตริย์ เมื่อนั้นจอมกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลายก็จะประทานบำเหน็จแก่เราและทรงเลื้อนยศเรา เพราะการที่เราเป็นคนสัตย์ซื่อ พระเจ้าของเราทรงเป็นพระเจ้าของดาเนียล ซัดรัก เมซาค และเอเบตเนโก

หากคนหนุ่มชาวฮีบรูสามคนนี้กำลังมีชีวิตอยู่ในปัจจุบันและเผชิญหน้ากับการทดสอบแบบเดียวกัน หากพวกเขาแสวงหาคำแนะนำของเหล่าผู้นำทางศาสนาในสมัยของเรา พวกเขาก็คงได้รับคำแนะนำให้ “ปฏิบัติตาม” คำสั่งของกษัตริย์ ก็มกราบลงต่อปฏิมากรนั้น “ปรองดอง” กับพวกคนนับถือรูปเคารพ และโดยการทำเช่นนั้น บางทีอาจนำกษัตริย์ไปสู่ชีวิตที่ดีขึ้น นั่นคงจะเป็นวิธีที่ถูกเสนอโดยเหล่าประมุขทางศาสนาในสมัยของเรา แต่คนหนุ่มเหล่านี้อุทิศตัวหมดทั้งหัวใจให้แก่พระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาไม่เชื่อในการปรองดองกับเหล่าศัตรูของพวกเขา

จุดประสงค์ของการอัศจรรย์เรื่องเตาไฟอันร้อนแรงนี้ไม่ใช่แค่เพื่อที่จะช่วยคนหนุ่มสามคนให้รอดพ้นจากการถูกเผาปนกิจด้วยน้ำมือของเนบูกัดเนสซาร์เท่านั้น หัวใจของพระคัมภีร์ตอนนี้มีความหมายลึกซึ้งมากกว่าการช่วยให้รอดพ้นจากความตายฝ่ายร่างกาย: มันชี้ไปยังการช่วยอิสราเอลให้รอดพ้นครั้งสุดท้ายจากเตาไฟแห่งประชาชาติทั้งหลาย

ความหมายเชิงคำพยากรณ์ของ คนฮีบรูสามคนนั้นในเตาไฟอันร้อนแรง

บทที่สามของดาเนียลถูกให้ไว้เป็นบันทึกเกี่ยวกับปฏิมากรอันยิ่งใหญ่ของเนบูคัดเนสซาร์และการปฏิเสศของซัดรัก เมซาค และเอเบตเนโกที่จะก้มกราบและนมัสการพระที่ทำด้วยทองคำของกษัตริย์ เพราะว่าพวกเขาปฏิเสธที่จะเชื่อฟังคำสั่งของกษัตริย์ พวกเขาจึงถูกโยนเข้าไปในเตาไฟอันร้อนแรง แต่พวกเขาถูกพิทักษ์รักษาและได้รับการช่วยให้พ้นอย่างมหัศจรรย์โดยทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า และหลังจากที่พวกเขาได้รับการช่วยให้พ้นโดยการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่นั้นแล้ว กษัตริย์ก็ยกชูพวกเขา

การเห็นในเรื่องเล่าอันแสนพิเศษที่สุดนี้ว่าเป็นเพียงภาพของการที่พระเจ้าทรงปกป้องดูแลคนของพระองค์ก็เท่ากับเป็นการพลาดหัวใจสำคัญของคำเทศนาอันยิ่งใหญ่ที่มีอยู่ในบทนี้ มันปลอบประโลมใจ แสนวิเศษ และให้กำลังใจที่ได้รู้ว่าพระเจ้าทรงดูแลคนของพระองค์ และว่าพระองค์จะทรงปกป้องคนเหล่านั้นที่กล้ายืนหยัดเชื่อต่อพระองค์ไม่ว่าจะต้องแลกด้วยอะไรก็ตาม เราขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับพระสัญญาที่ว่าพระองค์จะไม่ทรงละทิ้งเราหรือทอดทิ้งเราเลย พระเจ้าทรงให้เกียรติความสัตย์ซื่อในลูกๆของพระองค์มาตลอดทุกยุคสมัย เราอดใจในข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ไม่เคยเปลี่ยนแปลง – และสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำเพื่อคนหนุ่มสาวฮีบรูสามคนนั้น พระองค์ก็จะทรงกระทำเพื่อเราหากเราสัตย์ซื่อต่อพระองค์ แต่มีสิ่งมากกว่านี้เยาะในบทนี้ของดาเนียล พระเยซูตรัสว่าดาเนียลเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง และว่าคำพยากรณ์ต่างๆของดาเนียลกล่าวถึงเหตุการณ์ต่างๆในอนาคต และนอกเหนือจากบทเรียนที่สอนใจเราตรงนี้ พระเจ้ายังทรงมีบทเรียนที่เป็นคำพยากรณ์เกี่ยวกับอนาคต

เปาโลบอกเราว่า “ทางของพระเจ้าอันยิ่งใหญ่และลึกซึ้งซึ่งไม่มีใครปฏิเสธได้ก็คือ พระเจ้าทรงปรากฏในเนื้อหนัง พระวิญญาณได้ทรงพิสูจนแล้ว หมู่ทูตสวรรค์ก็เห็น และมีผู้ประกาศพระองค์แก่ชนต่างชาติ มีชาวโลกเชื่อถือพระองค์ และพระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปในสง่าราศี” (1 ทธ. 3:16)

ตั้งแต่ข้อแรกในปฐมกาลจนถึงข้อสุดท้ายในวิวรณ์ พระคัมภีร์ทุกตอนออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าและเป็นประโยชน์ต่อเรา แต่เราต้องศึกษาและแยกแยะพระวจนะอย่างถูกต้อง (2 ทธ. 2:15) ขอให้ผมชี้ให้เห็นกฎสามข้อซึ่งจะช่วยเราตรงนี้ เช่นเดียวกับในทุกส่วนของการศึกษาพระคัมภีร์:

1. พระคัมภีร์ทุกตอนมี*การตีความหลักเพียงหนึ่งเดียว* – ไม่ใช่สอง, สาม หรือมากกว่านั้น
2. พระคัมภีร์ทุกตอนมี*การประยุกต์ใช้เชิงปฏิบัติหลายแบบ* ผู้เชื่อทั้งหลายของทุกยุคสมัยสามารถได้รับประโยชน์จากพระคัมภีร์ ตั้งแต่ปฐมกาลจนถึงวิวรณ์
3. พระคัมภีร์เกือบทุกตอนมี *การเปิดเผยที่เป็นคำพยากรณ์* – มีข้อพระคัมภีร์น้อยมากๆที่ไม่ถูกเชื่อมโยง ไม่ว่าจะทางตรงหรือทางอ้อม กับคำพยากรณ์และเหตุการณ์ต่างๆในอนาคต

การตีความหลักของประสบการณ์ของซัดรัก เมซาค และเอเบตเนโกในเตาไฟอันร้อนแรงของเนบูคัดเนสซาร์สอนเราถึงการปกป้องดูแลของพระเจ้าสำหรับประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระองค์ นั่นคือชนชาติอิสราเอล ในสมัยของเนบูคัดเนสซาร์ ขณะนั้นพญามารกำลังพยายามที่จะใช้บาบิโลนเป็นเตาไฟอันหนึ่งเพื่อ

กำจัดผู้ที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า ประชากรที่ถูกเลือกของพระเจ้า ซึ่งผ่านทางพวกเขาเชื้อสายของหญิงนั้นจะถูกคลอດออกมา – เชื้อสายที่จะทำให้หัวของซาตานฟกช้ำ ตั้งแต่นั้นในเอเดนเมื่อพระเจ้าตรัสแก่งูนั้นว่า “...เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นปฏิปักษ์กัน ทั้งเชื้อสายของเจ้ากับเชื้อสายของนาง เชื้อสายของนางจะกระทำให้หัวของเจ้าฟกช้ำ และเจ้าจะกระทำให้สันเท้าของท่านฟกช้ำ” (ปฐมก. 3:15) จนถึงวันนั้นที่พระเยซูตรัสจากกางเขนว่า “สำเร็จแล้ว” (ยอห์น 19:30) พญามารได้ทำทุกอย่างเท่าที่อำนาจชั่วร้ายของมันจะทำได้เพื่อยับยั้งเชื้อสายของหญิงนั้น และตอนนั้นมันกำลังใช้บาปโหลในความพยายามเต็มที่ที่จะกำจัดอิสราเอลออกไป ซึ่งพระเมสสิยาห์จะเสด็จมาผ่านทางพวกเขา

เหตุการณ์ตอนเตาไฟร้อนแรงนั้น *โดยการประยุกต์ใช้* ก็สอนเราว่าพระเจ้าทรงปกป้องดูแลคนของพระองค์เมื่อใดก็ตามและที่ใดก็ตามที่มีความต้องการ แต่ก็มี*การเปิดเผยที่เป็นคำพยากรณ์*อย่างแน่นอนของเหตุการณ์นั้น และโดยส่วนตัวแล้วผมก็เชื่อว่าเป็นส่วนสำคัญที่สุดของการอัศจรรย์เรื่องเตาไฟร้อนแรงนั้น เนื่องจากพระเยซูทรงอ้างว่าดาเนียลเป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งและตรัสว่าหนังสือของเขามีลักษณะเป็นคำพยากรณ์ ผมจึงเชื่อว่าสารอันดับหนึ่งของดาเนียลคือ สารที่เป็นคำพยากรณ์ – สิ่งต่างๆที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

บทเรียนที่เป็นคำพยากรณ์ที่ถูกนำเสนอขึ้นกล่าวถึงอิสราเอลท่ามกลางคนต่างชาติดจนกว่า “ยุคสมัยของคนต่างชาติ” จะสิ้นสุดลง หนุ่มฮีบรูสามคนนี้เป็นภาพของชนชาติอิสราเอล ซึ่งเคลื่อนไหวในเตาไฟแห่งอำนาจคนต่างชาติแต่ไม่เคยถูกเผาผลาญ จากมุมมองแบบมนุษย์และโดยมาตรฐานต่างๆของมนุษย์ อิสราเอลควรถูกลบทิ้งออกไปแล้วในฐานะประชาชาติหนึ่ง แต่พระเจ้าทรงพิทักษ์รักษาประชาชาตินั้นอย่างน่าอัศจรรย์ในเตาไฟร้อนแรงแห่งความเกลียดชังและการข่มเหงด้านเชื้อชาติ

จงศึกษาประวัติศาสตร์ของยิวและคุณจะพบว่าไม่มีประชาชาติอื่นใดที่ทนทุกข์กับการนองเลือดมากขนาดนั้น เมื่อปีลาตกล่าวว่า “เรามีนักโทษสองคน คือ เยชูและบาร์บัส เราจะปล่อยใครดี?” พวกยิวก็ร้องว่า “บาร์บัส!” จากนั้นปีลาตก็ถามว่า “แล้วจะให้เราทำอย่างไรกับเยชู ผู้ที่ถูกเรียกว่าพระคริสต์?” และพวกเขาก็ตะโกนว่า “ตรึงเขาเสียที่กางเขน! *ขอให้โลหิตของเขาตกอยู่บนเราและลูกหลานของเรา!*”

“ในเทศกาลเลี้ยงนั้น เจ้าเมืองเคยปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้แก่หมู่ชนตามใจชอบ คราวนั้นพวกเขามีนักโทษสำคัญคนหนึ่งชื่อบาร์บัส เหตุฉะนั้นเมื่อคนทั้งปวงชุมนุมกันแล้ว ปีลาตได้ถามเขาว่า “เจ้าทั้งหลายปรารถนาให้ข้าพเจ้าปล่อยผู้ใดแก่เจ้า บาร์บัสหรือพระเยซูที่เรียกว่า พระคริสต์” เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่าเขาได้มอบพระองค์ไว้ด้วยความอิจฉา ขณะเมื่อปีลาตนั่งบัลลังก์พิพากษาอยู่นั้น ภรรยาของท่านได้ใช้คนมาเรียนท่านว่า “ท่านอย่าพัวพันกับเรื่องของคนชอบธรรมนั้นเลย ด้วยว่าวันนี้ดิฉันทุกข์ใจหลายประการกับความฝันเกี่ยวกับท่านผู้นั้น” ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ก็ยุยงหมู่ชนขอให้ปล่อยบาร์บัส และให้ประหารพระเยซูเสีย เจ้าเมืองจึงถามเขาว่า “ในสองคนนี้เจ้าจะให้เราปล่อยคนไหนให้แก่เจ้า” เขาตอบว่า “บาร์บัส” ปีลาตจึงถามพวกเขาว่า “ถ้าอย่างนั้น เราจะทำอะไรแก่พระเยซูที่เรียกว่า พระคริสต์” เขาพากันร้องแก่ท่านว่า “ให้ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด” เจ้าเมืองถามว่า “ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด” แต่เขาทั้งหลายยังร้องว่า “ให้ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด” เมื่อปีลาตเห็นว่าไม่ได้การมีแต่จะเกิดวุ่นวายขึ้น ท่านก็เอาน้ำล้างมือต่อหน้าหมู่

ชน แล้วว่า “เราไม่มีผิดด้วยเรื่องโลหิตของคนชอบธรรมคนนี้ เจ้ารับฐะเอาเองเถิด” บรรดาหมู่ชนเรียนว่า
า “ให้โลหิตของเขาตกอยู่แก่เราทั้งบุตรของเราเถิด!” (มธ. 27:15-25)

พวกยิวร้องขอการนองเลือด – และพวกเขาก็ได้มันสมใจแล้ว! ถึงกระนั้นพระเจ้าก็ทรงพิทักษ์รักษา
พวกยิวอย่างน่าอัศจรรย์ – ในถ้ำสิงโต ในเตาไฟอันร้อนแรง หรือแม้แต่ในเตาไฟเหล่านั้นของอดอล์ฟ ฮิตเลอร์
ซึ่งเป็นที่ๆยิวหลายล้านคนถูกเผา ทั้งๆที่เผชิญกับการข่มเหงมาตลอดหลายศตวรรษ พวกยิวก็ยังเดินหน้าต่อไป
อิสราเอลเป็นประชาชาติแห่งพันธสัญญาของพระเจ้า และจะได้รับการช่วยให้พ้นและถูกยกชูท่ามกลาง
ประชาชาติทั้งหลายอย่างน่าอัศจรรย์ในที่สุด นี่เป็นคำสอนเชิงคำพยากรณ์ที่ลึกซึ้งกว่าเดิมของเหตุการณ์ตอน
เตาไฟอันร้อนแรงนั้น

“ยุคสมัยของคนต่างชาติ” ได้เริ่มต้นแล้วเมื่ออิสราเอลถูกจับเป็นเชลยโดยกษัตริย์แห่งบาบิโลน และจะ
ดำเนินต่อไปจนกว่าพระเยซูคริสต์เจ้าเสด็จมาเมื่อสิ้นคราวแห่งความทุกข์ลำบาก พวกยิวจะเห็นพระองค์ จะจำ
พระองค์ได้ และจะถามว่า “ทำไมท่านมีแผลในมือทั้งสอง” เขาจะตอบว่า “ข้าพเจ้าได้แผลนั้นในเรือนของพวก
เพื่อนของข้าพเจ้า” (ศคย. 13:6)

ปฏิมากรใหญ่ของเนบูคัดเนสซาร์เป็นสัญลักษณ์แสดงถึงรูปจำลองนั้นซึ่งจะถูกตั้งขึ้นเพื่อเป็นเกียรติ
แก่ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ในวิวรณ์ 13 เหมือนกับที่เนบูคัดเนสซาร์เองเป็นภาพเลื่องอย่างหนึ่งถึงปฏิปักษ์ต่อพระ
คริสต์ และเช่นเดียวกับในกรณีของคนฮีบรูสามคนนั้นที่ไม่ยอมนมัสการปฏิมากรของเนบูคัดเนสซาร์ ก็จะมีพวก
ยิวที่สัตย์ซื่อเหลืออยู่กลุ่มหนึ่งซึ่งจะไม่ยอมนมัสการสัตว์ร้ายนั้นหรือรับเครื่องหมายของมันไว้ในมือหรือหน้า
ผากของพวกเขา และพวกเขาหลายคนจะถูกฆ่าตาย แต่พระเจ้าจะทรงพิทักษ์รักษาประชากรแห่งพันธสัญญา
ของพระองค์ซึ่งเหลืออยู่ และพวกเขาจะได้รับการช่วยให้พ้นในที่สุดเมื่อพระเยซูเสด็จมาตอนสิ้นยุคแห่งความ
ทุกข์ลำบากในการสู้รบแห่งอาร์มาเกดโดน และจากนั้นบรรดาผู้สัตย์ซื่อที่เหลืออยู่จะได้รับการยกชูกับพระเยซู
ในยุคพันปี

ดาเนียล 3 และวิวรณ์ 13 มีความคล้ายคลึงกันตรงที่พวกมันกล่าวถึงการปฏิบัติของพระเจ้ากับ
อิสราเอลประชากรที่ถูกเลือกของพระองค์และคนต่างชาติ ดาเนียล 3 บ่งบอกถึง *การเริ่มต้น* ของ “ยุคสมัย
ของคนต่างชาติ”; วิวรณ์ 13 บ่งบอกถึง *การสิ้นสุด* ของ “ยุคสมัยของคนต่างชาติ” ตั้งแต่ดาเนียล 3 เรื่อยไป
จนถึงรัชกาลของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ อำนาจคนต่างชาติจะปกครองโลกและประชาชาติอิสราเอลจะทนทุกข์

อย่างไรก็ตาม หากเราอยากเข้าใจคำสอนที่เป็นคำพยากรณ์ของปฏิมากรนั้นในดาเนียล 3 และรูป
จำลองนั้นในวิวรณ์ 13 อย่างถ่องแท้ เราก็ต้องย้อนกลับไปไกลกว่าหนังสือดาเนียล ลัทธิบาบิโลนได้เริ่มต้นใน
สมัยหลังจากน้ำท่วมโลกไม่นาน เรามีบันทึกในปฐมกาล 10 และ 11 ชายคนหนึ่งนามว่านิมโรด (ซึ่งมีความ
หมายว่า “กบฏผู้ขึ้น”) ซึ่งเป็นภาพเลื่องหนึ่งของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์เช่นกัน ได้สร้างเมืองหนึ่งขึ้น ตั้งชื่อมันว่า
บาบิโลน และในเมืองนั้นเขาได้สร้างหอคอยขนาดใหญ่อันหนึ่ง บนยอดหอคอยนั้น เขาวางรูปจำลองของพระ
ของเขา (*เบลุส* – หรือ*บาอัล*) ปฐมกาล 10 และ 11 ให้ภาพแรกของบาบิโลน แต่หัวใจและจิตวิญญาณของ
เมืองนั้นก็ไม่เคยเปลี่ยนแปลง และจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง บาบิโลน (หรือบาเบล) เป็นระบบหนึ่งอย่างเห็นได้

ชัด – ทั้งทางการเมืองและทางศาสนา และระบบนั้นก็ตรงข้ามอย่างชัดเจนกับศาสนาที่แท้จริง – ความเชื่อแบบคริสเตียน

ระบบของบาบิโลนเป็นของปลอมของพญามารที่เลียนแบบอาณาจักรของพระเจ้า จิตวิญญาณแบบเดียวกันนั้นได้ครอบครองในอียิปต์ อัสซีเรีย บาบิโลน เปอร์เซีย กรีก และโรม จักรวรรดิเหล่านี้ทั้งหมดมีชื่อที่แตกต่างกัน แต่หัวใจของพวกมันก็เป็นหัวใจเดียวกัน พวกมันทั้งหมดอยู่ในทำเลที่ตั้งที่แตกต่างกันและได้ครองอำนาจในช่วงเวลาที่แตกต่างกัน แต่พวกมันถูกขับเคลื่อนโดยคนต้นคิดคนเดียว – พญามาร ลัทธิบาบิโลนคือศาสนาหนึ่ง – แนวคิดหนึ่ง มันเป็นความพยายามของซาตานที่จะสถาปนาอาณาจักรหนึ่งบนแผ่นดินโลกเพื่อขัดขวางอาณาจักรแห่งสวรรค์บนแผ่นดินโลก เมื่อพระเยซูจอมกษัตริย์จะประทับบนบัลลังก์ของดาวิดในเยรูซาเล็ม ลัทธิบาบิโลนมีจุดเริ่มต้นของมันภายใต้นิมโรด เขาสร้างเมืองนั้น – ซึ่งเป็นหนึ่งในสิ่งมหัศจรรย์เหล่านั้นของโลก มันเกินกว่าที่มนุษย์จะจินตนาการว่าในสมัยของเขา เขาสามารถสร้างโครงสร้างอย่างหอบาเบลได้อย่างไร

นครบาบิโลนเป็นตัวแทนของศาสนาและการเมือง มันเป็นเป้าหมายของเฮโรดที่จะให้ชนชาติทั้งปวงมีศาสนาเดียวและอาศัยอยู่ในสถานที่แห่งเดียว – ในแผ่นดินชินาร์ ผมมีพื้นที่ไม่พอที่จะยกข้อความจากปฐมกาลบทที่ 10 และ 11 แต่กรุณาศึกษาพระคำสอนตอนนั้นอย่างตั้งใจมากๆ

หอบาเบลเป็นตัวแทนของศาสนาแห่งบาบิโลน ความปรารถนาของนิมโรดที่จะมีรัฐบาลเดียวและศาสนาเดียวเปรียบเทียบกับตัวอย่างใดกับหัวข้อข่าวในหนังสือพิมพ์ นิตยสาร การถ่ายทอดทางวิทยุ และการรายงานข่าวรูปแบบอื่นๆในปัจจุบันของคุณ? เรากำลังได้ยินอะไร? “โลกเดียว... สหรัฐแห่งโลก... ตลาดโลก, คริสตจักรโลก... ทุกอย่างจะต้องเป็น**หนึ่งเดียว**” จิตวิญญาณของนิมโรดยังมีตัวตนอยู่เหมือนเดิมและจะดำรงอยู่ต่อไปจนกว่าพระเยซูเสด็จมาในเปลวเพลิงเพื่อ “สนองโทษคนเหล่านั้นที่ไม่รู้จักพระเจ้า”

คำว่า “บาเบล” มาจากสองส่วน: *บาบ* และ *เอล* สองส่วนนี้มีความหมายว่า “ประตูของพระเจ้า” ในเรื่องราวแผนการและความพยายามของนิมโรดที่จะสร้างหอคอยอันหนึ่งขึ้นไปถึงสวรรค์ เราอ่านว่า “และพระเยโฮวาห์เสด็จลงมาทอดพระเนตรเมืองและหอนั้นซึ่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์ได้ก่อสร้างขึ้น แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ดูเถิด คนเหล่านี้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และพวกเขาทั้งปวงมีภาษาเดียว พวกเขาเริ่มทำเช่นนี้แล้ว **ประเดี๋ยวจะไม่มีอะไรหยุดยั้งพวกเขาได้ในสิ่งที่พวกเขาคิดจะทำ** มาเถิด ให้พวกเราลงไปและทำให้ภาษาของเขาถูนวนายที่นั่น เพื่อไม่ให้พวกเขาพูดเข้าใจกันได้” ดังนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงทำให้เขากระจัดกระจายจากที่นั่นไปทั่วพื้นแผ่นดิน พวกเขาจึงเลิกสร้างเมืองนั้น เหตุฉะนั้นจึงเรียกชื่อเมืองนั้นว่า บาเบล เพราะว่าที่นั่นพระเยโฮวาห์ทรงทำให้ภาษาของทั่วโลกถูนวนาย และ ณ จากที่นั่นพระเยโฮวาห์ได้ทรงทำให้พวกเขากระจัดกระจายออกไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก” (ปฐมก. 11:5-9)

พระเจ้าทรงให้การตรึงนี้ว่ามนุษย์จะกระทำสิ่งใดก็ตามที่ตนวางแผนไว้ว่าจะกระทำ – หากไม่ถูกพระเจ้าขัดขวาง มนุษย์อยากจะทำหอคอยหนึ่งไปถึงสวรรค์ ข้ามหัวพระเจ้า และโดยการงานต่างๆของตัวเองตั้งศาสนาหนึ่งตามความคิดของตัวเอง แต่พระเจ้าทรงยับยั้งแผนการนั้น ทำให้ภาษาถูนวนาย ทำให้ผู้คนเหล่านั้นกระจัดกระจายไป และสถานที่นั้นถูกเรียกว่าบาเบล – หรือบาบิโลน

บาบิโลนครบราวมได้ถูกทำลายไปแล้ว แต่ซากปรักหักพังของมันยังอยู่จนถึงวันนี้ และจิตวิญญาณของบาบิโลนยังมีชีวิตอยู่ต่อไป แม้จะมีตัวตนภายใต้ชื่อใหม่ๆและในรูปแบบที่แตกต่างกันก็ตาม *โลกเดียว* ในทางศาสนา *โลกเดียว* ในการปกครอง เป็นแผนการและรายการของพญามารนับตั้งแต่มันถูกโยนออกมาจากสวรรค์ โดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ตอนที่เป็ลลูซิเฟอร์ “ผู้ส่องแสง” มันล้าสมองทูตสวรรค์บางคนและนำพวกเขาในการกบฏต่อบัลลังก์ของพระเจ้า (อสค. 28:11-15; อสย. 14:12-15)

จงศึกษาประวัติศาสตร์ และคุณ将会เห็นว่าตลอดหลายศตวรรษ แต่ละครั้งที่ผู้ปกครองที่ทะเลาะทะเลาะกันคนใดได้วางแผนและหาทางที่จะพิชิตโลก การพิชิตของเขาก็เริ่มต้นที่การข่มเหงประชากรที่ถูกเลือกของพระเจ้าเสมอ นั่นคือชนชาติอิสราเอล และแต่ละครั้งที่พวกเขาถูกโยนเข้าไปในเตาไฟแห่งการข่มเหงและความทุกข์เข็ญ พวกเขาได้รับการช่วยให้พ้นผ่านทางฤทธิ์เดชมหัศจรรย์ของพระเจ้า

อียิปต์ เหมือนอย่างที่ว่าโรห์เหล่านั้นรู้จักอียิปต์พร้อมกับการข่มเหงอันน่ากลัวของมันที่กระทำต่อประชาชนที่ถูกเลือกของพระเจ้า ได้สิ้นสูญไปแล้ว *อัสซีเรีย* พร้อมกับการข่มเหงอันรุนแรงของมันที่กระทำต่ออิสราเอล ก็สิ้นสูญไปในฐานะจักรวรรดิหนึ่งที่ยิ่งใหญ่ บาบิโลนของเนบูคัดเนสซาร์ พร้อมกับความฝันของมันที่จะเป็นมหาอำนาจโลกหนึ่งเดียว ก็ไม่มีอยู่อีกต่อไปแล้ว เราจะศึกษาบันทึกเกี่ยวกับการล่มสลายของบาบิโลนในดาเนียล 5 ประชากรของพระเจ้าได้ดำรงอยู่สืบต่อมาขณะที่บรรดาผู้ที่ข่มเหงพวกเขาถูกทำลาย เช่นเดียวกับดาเนียล ชัดรัก เมซาค และเอเบดเนโก มีคนเหล่านั้นเสมอที่ปฏิเสธที่จะก้มกราบลงต่อบรรดาพระของโลกนี้

รูปแบบถัดไปของลัทธิบาบิโลนอยู่ภายใต้ดาโรัส คนมีเดีย – คนละซีอ แต่เรื่องเดิม เมื่อมีเดีย-เปอร์เซียล่มสลาย กรีกก็ปรากฏ – อีกชื่อหนึ่ง แต่จิตวิญญาณเดิม จิตใจแบบชาตานิยมเหมือนเดิม กรีกประสบความสำเร็จมากขนาดไหนในการบรรลุเป้าหมายของมัน เราก็ทราบได้จากข้อเท็จจริงที่ว่าภาษากรีกถูกใช้กันอย่างเป็นสากลเหลือเกิน แม้แต่ในสมัยของพระเยซู จนภาคพันธสัญญาใหม่ของเราที่ถูกเขียนเป็นภาษากรีกเกือบทั้งหมดแต่กรีกก็ล่มสลายไป – และโรมก็เข้ามา ในจิตวิญญาณแบบชาตานิยมเดียวกัน โรมได้ข่มเหงประชากรที่ถูกเลือกของพระเจ้า ปัจจุบันโรมได้จากไปแล้วในฐานะมหาอำนาจโลก – แต่ชนชาติอิสราเอลก็อยู่ต่อไป!

ทั้งๆที่ฟาโรห์พยายามที่จะทำให้อิสราเอลจมน้ำตาย เนบูคัดเนสซาร์พยายามที่จะเผาพวกเขาในไฟ ฮามานใช้ตะแลงแกง ซีซาร์ใช้เครื่องตัดศีรษะ มุสลิมมีความเกลียดชัง สตาลินสังหารหมู่ และฮิตเลอร์ใช้เตาอบ *ชนชาติอิสราเอลก็คงอยู่ต่อไป เดินหน้าต่อไป* และจะทำให้เป้าหมายสุดท้ายของพระเจ้าสำเร็จเพื่อพวกเขาในการวิเคราะห้ครั้งสุดท้าย พระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่เหนือพวกเขา และพระองค์จะทรงปกป้องคนที่เหลืออยู่ จนกว่าสิ่งสารพัดจะสำเร็จ พระสัญญาทุกข้อที่พระเจ้าทรงให้ไว้แก่อับราฮัมจะถูกทำให้สำเร็จจริงตามตัวอักษรและอย่างบริบูรณ์

เราต้องจดจำความหมายที่ลึกซึ้งยิ่งกว่าของเตาไฟร้อนแรงนั้นให้ขึ้นใจหากเราหวังว่าจะเข้าใจหนังสือดาเนียล ดังที่กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ ปฎิมากรของเนบูคัดเนสซาร์เป็นภาพเลื่องอย่างหนึ่งของรูปจำลองของสัตว์ร้ายนั้นซึ่งจะถูกตั้งขึ้นในยุคแห่งความทุกข์ลำบากที่ถูกพรรณนาในวิวรณ์ 13:13-15 รูปจำลองของสัตว์ร้ายนั้นจะถูกตั้งขึ้นในเยรูซาเล็มในวันท้ายๆของยุคสมัยนี้ หลังจากการรับขึ้น ในระหว่างการครองราชย์ของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ คนหนุ่มสาวฮีบรูสามคนนั้นที่ไม่ยอมนมัสการปฏิมากรทองคำของเนบูคัดเนสซาร์เป็นภาพเลื่องถึง

พวกยิวที่เหลืออยู่ซึ่งจะอยู่บนแผ่นดินโลกในระหว่างการครองราชย์ของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ และพวกเขาถูกเห็นในวิวรณ์ในฐานะผู้ที่ถูกประทับตรา 144,000 คนนั้น:

“แล้วข้าพเจ้าก็เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งปรากฏขึ้นมาจากทิศตะวันออก ถือดวงตราของพระเจ้า ผู้ทรงพระชนม์อยู่ และท่านได้ร้องประกาศด้วยเสียงอันดังแก่ทูตสวรรค์ทั้งสิ้น ผู้ได้รับมอบอำนาจให้ทำอันตรายแก่แผ่นดินและทะเลนั้น ว่า “จงอย่าทำอันตรายแผ่นดิน ทะเลหรือต้นไม้ จนกว่าเราจะได้ประทับตราไว้ที่หน้าผากผู้รับใช้ทั้งหลายของพระเจ้าของเราเสียก่อน” และข้าพเจ้าได้ยินจำนวนของผู้ที่ได้รับการประทับตรา คือผู้ที่ได้รับการประทับตรานั้น ก็มาจากทุกตระกูลในชนชาติอิสราเอลได้แสนสี่หมื่นสี่พันคนผู้ที่มาจากตระกูลยูดาห์ ได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลรูเบนได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลกาดได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลอาเซอร์ได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลนัฟทาลีได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลมนัสเสห์ได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลสิเมโอนได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลเลวีได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลอิสสาคาร์ได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลเศบูลุนได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลโยเซฟได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลเบนยามินได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน” (วิว. 7:2-8)

144,000 คนนั้นจะผ่านเข้าไปในยุคแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง พวกเขาจะไม่ถูกล้างผลาญไปเสียต่อมา (วิว. 15:2) เราเห็นพวกเขาอยู่อีกฟากหนึ่งของความทุกข์ลำบากนั้น โดยยืนอยู่บนทะเลแก้วบนไฟ พวกเขาผ่านพ้นการทดสอบต่างๆอันร้ายแรงแห่งความทุกข์ลำบากนั้น โดยได้ชัยชนะเหนือสัตว์ร้ายนั้น เหนือรูปจำลองของมัน และเหนือเครื่องหมายของมัน พวกเขาได้รับการช่วยให้พ้นโดยฤทธานุภาพของพระเยซูฮาวาห์ พระเจ้า พวกเขาเป็นคนอิสราเอล และพวกเขาร้องเพลงบทใหม่ของโมเสสและพระเมซโปดก – เพลงบทหนึ่งซึ่งสามารถถูกขับร้องโดยเหล่าผู้ที่ถูกไถ่ของอิสราเอลเท่านั้น! และเหมือนกับที่ซัดรีค เมซาค และเอเบตเนโกได้รับการเลื่อนยศโดยกษัตริย์ในมณฑลแห่งบาบิโลนหลังจากถูกช่วยให้พ้นจากเตาไฟอันร้อนแรงนั้นโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าของพวกเขา พวกยิวที่เหลืออยู่ก็จะได้รับการช่วยให้พ้นจากมือของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ถูกเลื่อนยศและได้รับตำแหน่งต่างๆที่มีอำนาจและอิทธิพลในอาณาจักรสวรรค์บนแผ่นดินโลก

บุคคลสุดท้ายที่จะพยายามรื้อฟื้นความฝันเหล่านั้นของนิมโรดขึ้นมาใหม่จะเป็นพญามารตัวเป็นๆ ซึ่งเป็นที่รู้จักในภาคพันธสัญญาใหม่ในฐานะปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ คนแห่งการบาปนั้น และที่พระเยซูตรัสไว้ว่าเป็น “สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า”:

“ เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า ที่ดาเนียลสาสตาพยากรรมได้กล่าวถึงนั้น ตั้งอยู่ในสถานบริสุทธิ์” (ผู้ใดก็ตามที่ได้อ่านก็ให้ผู้นั้นเข้าใจเอาเถิด)“เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขาทั้งหลาย...ด้วยว่าในคราวนั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง อย่างที่ไม่เคยมีตั้งแต่เริ่มโลกมาจนถึงเวลานี้ และจะไม่มีต่อไปอีกเลย และถ้ามิได้ทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนังใดรอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้ที่เลือกสรรไว้ จึงทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า” (มธ. 24:15, 16, 21, 22)

ในข้อพระคำเหล่านี้ พระเยซูทรงบอกเราอย่างชัดเจนว่าในยุคแห่งความทุกข์ลำบากนั้น คำพยากรณ์ของดาเนียลเกี่ยวกับ “สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า” จะถูกทำให้สำเร็จจริงตามตัวอักษร บันทึกนี้อยู่ในดาเนียล 9:27; 11:31 และ 12:11 เมื่อการรับขึ้นเกิดขึ้น ทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วจะถูกพาออกไปจากแผ่นดินโลก จากนั้นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะเข้าฉากและเสนอทางแก้ปัญหาสำหรับความโกลาหลอันน่ากลัวที่จะแผ่กระจายไปทั่ว มันจะขี้น้ำขาวสว่างออกมา และในมือของมันจะถือคัมภีร์ที่ไม่มีลูกธนู – สัญลักษณ์แห่งสันติภาพ มันจะเสนอสันติภาพแก่ชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลก และจะให้สันติภาพแก่พวกเขาเป็นเวลาสามปีครึ่ง หลังจากช่วงเวลาแห่งสันติภาพสั้นๆนั้น มันจะหักพันธสัญญาของมันกับชนชาติอิสราเอล (ซึ่งกลับมาอยู่ในแผ่นดินของพวกเขาเองแล้ว) และ “สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า” จะถูกตั้งขึ้นในพระวิหาร – และคนทั้งปวงที่ปฏิเสธที่จะนมัสการสัตว์ร้ายนั้นมันก็จะฆ่าให้ตาย

ยอห์นให้ภาพที่ชัดเจนของเรื่องนี้ในวิวรณ์ 13:13-17: “สัตว์ร้ายนี้แสดงการมหัศจรรย์ใหญ่ จนกระทำให้ไฟตกลงมาจากฟ้าสู่แผ่นดินโลกประจักษ์แก่ตามนุษย์ทั้งหลาย มันล่อลวงคนทั้งหลายที่อยู่ในโลกด้วยการอัศจรรย์นั้น ซึ่งมันมีอำนาจกระทำท่ามกลางสายตาของสัตว์ร้ายตัวเดิมนั้น และมันสั่งให้คนทั้งหลายที่อยู่ในโลกสร้างรูปจำลองให้แก่สัตว์ร้าย ที่ถูกฟันด้วยดาบแต่ยังมีชีวิตอยู่นั้น และมันมีอำนาจที่จะให้ลมหายใจแก่รูปสัตว์นั้น เพื่อให้รูปสัตว์ร้ายนั้นทั้งพูดได้ และกระทำให้บรรดาคนที่ไม่ยอมบูชารูปสัตว์ร้ายนั้นถึงแก่ความตายได้ และมันยังได้บังคับคนทั้งปวง ทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อย คนมั่งมีและคนจน โทและทาส ให้รับเครื่องหมายไว้ที่มือขวาหรือที่หน้าผากของเขา เพื่อไม่ให้ผู้ใดทำการซื้อขายได้ นอกจากผู้ที่มีเครื่องหมายนั้น หรือชื่อของสัตว์ร้ายนั้น หรือเลขชื่อของมัน”

แต่ก็อีก พระเจ้าจะทรงระลึกถึงประชากรแห่งพันธสัญญาของพระองค์ และจะทรงประทับตรา 144,000 คนที่ไม่อาจถูกทำลายได้โดยปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์และกำลังพลทั้งสิ้นแห่งนรกของมัน เมื่อเราศึกษาพระวจนะ โดยเปรียบเทียบสิ่งต่างๆที่อยู่ฝ่ายวิญญาณกับเรื่องฝ่ายวิญญาณและแยกแยะพระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง ภาพนั้นก็เริ่มชัดเจนจริงๆ! เมื่อเราศึกษาวิวรณ์และถ้อยคำของพระเยซูในมัทธิว 24 เราก็เห็นภาพเชิงคำพยากรณ์ที่พระเจ้าได้ประทานแก่เราโดยการบันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับปฏิปักษ์นั้นของเนบูคัดเนสซาร์ และคนฮีบรูสามคนนั้นในเตาไฟอันร้อนแรง

ไม่มีผมสักเส้นเดียวของคนหนุ่มสามคนนั้นที่ไหม้เกรียมในเตาไฟอันร้อนแรงนั้น แต่คนเหล่านั้นที่จับพวกเขาโยนเข้าไปในไฟกลับถูกไฟเผาจนกรอบ นี่ชี้ให้เห็นการถูกทำลายจนพินาศเสื่อมสูญครั้งสุดท้ายของเหล่าศัตรูของประชากรแห่งพันธสัญญาของพระเจ้า

พุ่มไม้ที่มีไฟลุกโชน, โม่เสส และอิสราเอล

มีเหตุการณ์หลายตอนในประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอลซึ่งคล้ายกับเหตุการณ์ต่างๆในบทที่สามของดาเนียล เรื่องของโม่เสสและพุ่มไม้ที่มีไฟลุกโชนเป็นภาพอันงดงามที่แสดงถึงการปกป้อง การพิทักษ์รักษา และการช่วยให้อรอดพ้นที่พระเจ้าทรงกระทำกับอิสราเอล:

“ฝ่ายโม่เสสเลี้ยงฝูงแพะแกะของเยโรบอตาของเขา ผู้เป็นปุโรหิตของคนมีเดียน และท่านได้พาฝูงแพะแกะไปด้านหลังของถิ่นทุรกันดาร และมาถึงภูเขาของพระเจ้า คือโฮเรบ ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็

ปรากฏแก้มโสมเสสในเปลวไฟซึ่งอยู่ท่ามกลางพุ่มไม้ โมเสสจึงมองดูและดูเถิด พุ่มไม้นั้นมีไฟลุกโชนอยู่ แต่พุ่มไม้นั้นมิได้ไหม้ไหม้ไป โมเสสจึงกล่าวว่า “ข้าจะแหวะเข้าไปดูสิ่งแปลกประหลาดนี้ ว่าเหตุไฉนพุ่มไม้จึงไม่ไหม้” (อพย. 3:1-3)

เปลวไฟนั้นไม่ได้เผาผลาญพุ่มไม้นั้น ซึ่งเป็นภาพของอิสราเอล โมเสสรู้และเป็นพยานว่าพระเจ้าจะทรงปกป้องดูแลและช่วยประชากรของพระองค์ให้รอดพ้น:

“ฝ่ายโมเสสจึงได้เรียนรู้ในวิชาการทุกอย่างของชาวอียิปต์ มีความเยียบแหลมมากในการพูดและกิจการต่างๆ แต่ครั้งโมเสสมีอายุได้สี่สิบปีเต็มแล้ว ก็นึกอยากจะไปเยี่ยมญาติพี่น้องของตน คือชนชาติอิสราเอล เมื่อท่านได้เห็นคนหนึ่งถูกข่มเหงจึงเข้าไปช่วย โดยฆ่าชาวอียิปต์ซึ่งเป็นผู้กดขี่นั้นเป็นการแก้แค้นด้วย คาคว่าญาติพี่น้องคงเข้าใจว่า พระเจ้าจะทรงช่วยเขาให้รอดด้วยมือของตน แต่เขาหาเข้าใจดังนั้นไม่” (กิจการ 7:22-25)

“โดยความเชื่อ ครั้นโมเสสวัฒนาโตขึ้นแล้ว ไม่ยอมให้เรียกว่าเป็นบุตรชายของธิดากษัตริย์ฟาโรห์ ท่านเลือกการร่วมทุกข์กับชนชาติของพระเจ้า แทนการเรียงสำราญในความบาปสักเวลาหนึ่ง ท่านถือว่าความอภัยของพระคริสต์ประเสริฐกว่าคลังทรัพย์ในประเทศอียิปต์ เพราะท่านหวังบำเหน็จที่จะได้รับนั้น” (ฮบ. 11:24-26) โมเสสทราบแผนการของพระเจ้าสำหรับอิสราเอล และเขาทราบส่วนของเธอในแผนการนั้น

พันธสัญญานิรันดร์ของพระเจ้ากับอิสราเอล

พระเจ้าทรงกระทำพันธสัญญาแห่งพระคุณกับอิสราเอลแล้ว และได้ประทานพันธสัญญานั้นแก่อับราฮัมผู้สัตย์ซื่อ พระเจ้าทรงให้คำสัญญาที่ไม่มีเงื่อนไขแล้ว พันธสัญญานั้นไม่ขึ้นอยู่กับคุณความดี คุณค่า หรือความสัตย์ซื่อของประชาชนเหล่านั้นที่ถูกเลือกเลย ไม่ว่าประชาชาตินั้นจะไม่คู่ควรมากขนาดไหนก็ตาม พระเจ้าก็ไม่สามารถและไม่มีวันหักพันธสัญญาของพระองค์กับอับราฮัมได้ ดังนั้นภาพของพุ่มไม้ที่มีไฟลุกโชนนั้นจึงแสดงให้เห็นประชาชาติที่ไม่มีวันถูกทำลายได้ นั่นคือ อิสราเอล แม้อยู่ในไฟแห่งการถูกข่มเหง ประชาชาตินั้นก็

จะไม่ถูกทำลายเลย

“และพระเจ้าทรงสดับฟังเสียงคร่ำครวญของเขา พระเจ้าจึงทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ พระเจ้าจึงทอดพระเนตรชนชาติอิสราเอล แล้วพระเจ้าทรงเอาใจใส่พวกเขา” (อพย. 2:24, 25)

จงศึกษาบทที่สองของอพยอย่างตั้งใจและคุณ将会เห็นความล้มเหลวของโมเสสและความสัตย์ซื่อของพระเยโฮวาห์ พระเจ้าทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์กับอับราฮัม พระวามะไม่ได้กล่าวว่าพระเจ้าทรงระลึกถึงคุณความดีต่างๆของอิสราเอล หรือว่าพระองค์ทรงระลึกถึงความสัตย์ซื่อของพวกเขา แต่พระเจ้าทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์ พระองค์ทรงช่วยอิสราเอลให้รอดพ้น – ไม่ใช่เพราะความดีหรือกุศลของพวกเขา แต่เพราะความสัตย์ซื่อของพระเจ้า พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระองค์ไม่อาจผิดพระสัญญาของพระองค์ได้

“และเมื่อพระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรเห็นเขา (โมเสส) เดินเข้ามาดู พระเจ้าจึงตรัสแก่เขาออกมาจากท่ามกลางพุ่มไม้นั้นว่า “โมเสส โมเสส” และโมเสสทูลตอบว่า “ข้าพระองค์อยู่ที่นี้” พระองค์จึงตรัสว่า “อย่าเข้ามาใกล้ที่นี่ จงถอดรองเท้าของเจ้าออกเสีย เพราะว่าที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่บริสุทธิ์” แล้วพระองค์ตรัสอีกว่า

“เราเป็นพระเจ้าของบิดาเจ้า เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ” และโมเสสปิดหน้าเสีย เพราะกลัวไม่กล้ามองดูพระเจ้า” (อพย. 3:4-6)

จงหมายเหตุสิ่งนี้: “**ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏแก่โมเสสในเปลวไฟซึ่งอยู่ท่ามกลางพุ่มไม้**” (อพย. 3:2)

“ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์” ในภาพพันธสัญญาเดิมคือ พระเยซูคริสต์เจ้า นี่เป็นหนึ่งในหลายพระนามที่ใช้เรียกพระเยซูในพระคัมภีร์ พระองค์ผู้ทรงปรากฏแก่โมเสสในพุ่มไม้ที่มีไฟลุกโชนนั้นทรงเป็นองค์เดียวกับที่ปรากฏแก่คนหนุ่มชาวฮีบรูเหล่านั้นในเตาไฟอันร้อนแรง พระองค์ผู้ทรงค้ำคั้นกับดาเนียลในถ้ำสิงโตนั้น พระองค์ผู้จะทรงต่อสู้อยู่ฝ่ายอิสราเอลในการสู้รบครั้งสุดท้ายระหว่างบรรดากองทัพของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์และกองทัพเหล่านั้นของผู้ที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า

นักเทศน์และอาจารย์จำนวนมากวันนี้กำลังตะโกนยาวนานเสียงดังว่าพระเจ้าทรงไม่เอาอิสราเอลแล้ว พระองค์ไม่ทรงยุ่งเกี่ยวกับพวกยิวแล้ว แต่พระเจ้าทรงสอนอย่างชัดเจนว่าพวกเขาจะถูกรวบรวมกลับมายังแผ่นดินของตัวเองอีก โดยจะไม่ถูกถอนขึ้นอีกเลย พวกเขาจะได้รับการปกป้องโดย “ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์” และพวกเขาจะเบ่งบานและออกดอกอย่างพวกเขาไม่เคยเบ่งบานมาก่อนเลยนับตั้งแต่ประชาชาติอิสราเอลได้ถือกำเนิดขึ้นมา:

“พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ดูเถิด วันเวลาก็มาถึง เมื่อคนที่โง่จะทันคนที่เกี่ยว และคนที่ขี้ล่าจะทันคนที่หว่านเมล็ดต้องงุ่น จะมีน้ำองุ่นหยดจากภูเขา เนินเขาทั้งสี่จะละลายไป เราจะให้อิสราเอลประชาชนของเรากลับสู่สภาพเดิม เราจะสร้างเมืองที่พังนั้นขึ้นใหม่และเข้าอาศัยอยู่ เราจะปลูกสวนองุ่นและตีมน้ำองุ่นของสวนนั้น เราจะทำสวนผลไม้และรับประทานผลของมัน เราจะปลูกเขาไว้ในแผ่นดินของเขา เขาจะไม่ถูกถอนออกไปจากแผ่นดินซึ่งเราได้มอบให้แก่เขาอีกเลย” พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าตรัสดังนี้แหละ” (อาโมส 9:13-15)

“สุนัขป่าจะอยู่กับลูกแกะ และเสือดาวจะนอนอยู่กับลูกแพะ ลูกวัวกับสิงโตหนุ่มกับสัตว์อ้วนพีจะอยู่ด้วยกัน และเด็กเล็กๆจะนำมันไป แม่วัวกับหมีจะกินด้วยกัน ลูกของมันก็จะนอนอยู่ด้วยกัน และสิงโตจะกินฟางเหมือนวัวผู้ และทารกกินนมจะเล่นอยู่ที่ปากรูงูเห่า และเด็กที่หย่านมจะเอามือวางบนรังของงูทับทิม สัตว์เหล่านั้นจะไม่ทำให้เจ็บหรือจะทำลายตัวภูเขาอันบริสุทธิ์ของเรา เพราะว่าแผ่นดินโลกจะเต็มไปด้วยความรู้เรื่องของพระเยโฮวาห์ ดังนั้นปากคลุมทะเลอยู่นั้น” (อสย. 11:6-9)

“พระองค์จะทรงกระทำให้คนที่ออกมาจากยาโคบยังราก อิสราเอลจะผลิดอกและแตกหน่อ กระทำให้พื้นพิภพทั้งสิ้นมีผลเต็ม” (อสย. 27:6)

เมื่อพระเยซูเสด็จมาในการรับขึ้น คริสตจักรจะถูกรับขึ้นไปในหมู่เมฆเพื่อพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ พระเมสสิยาห์ปลอม นั่นคือปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ก็จะเข้ามากุมบังเหียนการปกครองและศาสนาของแผ่นดินโลกในตรีเอกานุภาพแบบชาตาน – สัตว์ร้ายนั้น, ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์, และผู้พยากรณ์เท็จ มันจะครองโลกนานเกือบเจ็ดปี ในมัทธิว 24:22 พระเยซูทรงบอกเราว่า “และถ้ามิได้ทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนังใดรอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้ที่เลือกสรรไว้ (อิสราเอล) จึงจะทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า”

สำหรับ “ผู้ที่ถูกเลือกสรรไว้” การเสด็จมาของพระเยซูจะเป็นความชื่นชมยินดีอย่างหนึ่งเมื่อสิ้นความทุกข์ลำบากนั้น แต่สำหรับปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์และเหล่าสมุนของมัน มันจะเป็นวันแห่งพระพิโรธและความกริ้วอันดุเดือด

“และคนจะเข้าไปในถ้ำหินและในโพรงดินให้พ้นจากความน่าเกรงขามของพระเยโฮวาห์ และจากสง่าราศีแห่งความโอ้อ่าตระการของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงลุกขึ้นกระทำให้โลกสิ้นสະท้าน” (อสย. 2:19)

“ดูเถิด วันแห่งพระเยโฮวาห์จะมา โหดร้ายด้วยพระพิโรธและความโกรธอันเกรี้ยวกราด ที่จะกระทำให้แผ่นดินเป็นที่รกร้าง และพระองค์จะทรงทำลายคนบาปของแผ่นดินเสียจากแผ่นดินนั้น เพราะดวงดาวแห่งฟ้าสวรรค์ และหมู่ดาวในนั้น จะไม่ทอแสงของมัน ดวงอาทิตย์ก็จะมีมืดเมื่อเวลาขึ้น และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสงของมัน เราจะลงโทษโลกเพราะความชั่วร้าย และคนชั่วเพราะความชั่วช้าของเขา เราจะกระทำให้ความเยอหยิ่งของคนจองหองสิ้นสุด และปราบความยโสของคนโหดร้าย...เพราะฉะนั้น เราจะกระทำให้ฟ้าสวรรค์สิ้นสະเทือน และแผ่นดินโลกจะสະท้านพลัดจากที่ของมัน โดยพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จอมโยธา ในวันแห่งความโกรธอันเกรี้ยวกราดของพระองค์...ทุกคนที่เขาพบเข้าก็จะถูกแทงทะลุ และทุกคนที่รวมเข้าด้วยกันกับพวกเขาก็จะล้มลงด้วยดาบ เด็กเล็กๆของเขาจะถูกฟาดลงเป็นชิ้นๆต่อหน้าต่อตาเขา เรือของเขาจะถูกปล้น และภรรยาของเขาจะถูกขืนใจ” (อสย. 13:9-11, 13, 15, 16)

“บรรดาประชาชาติเอ๋ย จงเข้ามาใกล้จะได้ฟัง และชนชาติทั้งหลายเอ๋ย ฟังซิ ขอให้แผ่นดินโลกและสรรพสิ่งในนั้นฟัง ทั้งพิภพและบรรดาสิ่งที่มีมาจากพิภพ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเกรี้ยวกราดต่อประชาชาติทั้งสิ้น และดุเดือดต่อพลโยธาทั้งสิ้นของเขา พระองค์ทรงสังหารผลาญเขาอย่างเด็ดขาด และมอบเขาไว้แก่การฆ่าคนที่ถูกฆ่าของเขาจะถูกเหวี่ยงออกไป และกลิ่นเหม็นแห่งศพของเขาจะฟุ้งไป ภูเขาจะละลายไปด้วยโลหิตของเขา บริวารทั้งสิ้นของฟ้าสวรรค์จะละลายไป และท้องฟ้าก็จะม้วนเหมือนหนังสือม้วน บริวารทั้งสิ้นของมันจะร่วงหล่นเหมือนใบไม้หล่นจากเถาอุ่นๆ อย่างมะเดื่อหล่นจากต้นมะเดื่อ เพราะว่าดาบของเราจะได้ตีมันจนอัมในสวรรค์ ดูเถิด มันจะลงมาเพื่อพิพากษาเอโดมและชนชาติที่เราสาปแช่งแล้ว พระแสงของพระเยโฮวาห์เต็มไปด้วยโลหิต เกราะกรังไปด้วยไข่มัน กับเลือดของลูกแกะและแพะ กับไขมันของไตแกะผู้ เพราะพระเยโฮวาห์มีการฆ่าบูชาในเมืองโบธราห์ การฆ่าขนาดใหญ่ในแผ่นดินเอโดม” (อสย. 34:1-6)

“เหตุใดชนต่างชาติจึงแสดงความเดือดดาลขึ้น และชนชาติทั้งหลายคิดอ่านในการที่ไร้ประโยชน์ บรรดาภคิตรีย์แห่งแผ่นดินโลกตั้งตนเองขึ้น และนักปกครองปรึกษากันต่อสู้อพระเยโฮวาห์และผู้รับการเจิมของพระองค์ กล่าวว่า “ให้เรากระเปิดสายแอกของเขาให้ขาดสะบั้น และขจัดบังเหียนของเขาให้พ้นจากเรา” พระองค์ผู้ประทับในสวรรค์จะทรงพระสรวล องค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาจะทรงเหย้าหยันเขาเหล่านั้น แล้วพระองค์จะตรัสกับเขาทั้งหลายด้วยพระพิโรธ และกระทำให้เขาสยดสยองด้วยความกริ้วของพระองค์ ตรัสว่า “เราได้ตั้งภคิตรีย์ของเราไว้แล้วบนศิโยน ภูเขาอันบริสุทธิ์ของเรา” ข้าพเจ้าจะประกาศพระคำรัสของพระองค์ พระเยโฮวาห์รับสั่งกับข้าพเจ้าว่า “เจ้าเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่เจ้าแล้ว จงขอจากเราเถิด และเราจะมอบบรรดาประชาชาติให้เป็นมรดกของเจ้า ตลอดทั้งแผ่นดินโลกให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเจ้า เจ้าจะตีเขาให้แตกด้วยคทาเหล็ก และฟาดให้แหลกเป็นชิ้นๆดุจภาชนะของช่างหม้อ” เพราะฉะนั้นบัดนี้ โอ ข้าแต่ภคิตรีย์ทั้งหลาย จง

ฉลาดเกิด ข้าแต่นักปกครองแห่งแผ่นดินโลก จงรับคำเตือนเกิด จงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ด้วยความยำเกรง และจงเกษมเปรมปรีดีด้วยตัวสัน จงจุบพระบุตรเกิดเถิดเถื่อกว่าพระองค์จะทรงพระพิโรธ และเจ้าต้องพินาศจากทางนั้น เมื่อพระพิโรธของพระองค์นั้นจุตให้ลุ่มแต่น้อย ความสุขเป็นของคนทั้งหลายผู้วางใจในพระองค์”
(สดด. 2)

บทที่สี่

การถูกลงโทษของเนบูคัดเนสซาร์

- 4:1 เรา กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ขอประกาศแก่บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวง และภาษาทั้งหลาย ซึ่งอาศัยอยู่บนพิภพทั้งสิ้นว่า สันติสุขจงมีแก่ท่านทั้งหลายอย่างทวีคูณ
- 4:2 เราเห็นสมควรที่จะแสดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ ซึ่งพระเจ้าสูงสุดได้ทรงกระทำแก่เรา
- 4:3 หมายสำคัญของพระองค์ใหญ่ยิ่งสักเท่าใด การมหัศจรรย์ของพระองค์ก่อปรด้วยฤทธานุภาพปานใด อาณาจักรของพระองค์เป็นอาณาจักรถาวรเป็นนิรันดร์ และราชอาณาจักรของพระองค์นั้นดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ
- 4:4 ตัวเรา คือ เนบูคัดเนสซาร์อยู่เป็นผาสุกในนิเวศของเรา และมีความเจริญอยู่ในวังของเรา
- 4:5 เราฝันเห็นเรื่องซึ่งกระทำให้เรากลัว ขณะเมื่อเรานอนอยู่บนที่นอนความคิดและนิมิตอันผุดขึ้นในศีรษะของเราเป็นเหตุให้เราตกใจ
- 4:6 เราจึงออกกฤษฎีกาเรียกนักปราชญ์แห่งบาบิโลนทั้งสิ้นมาหาเราเพื่อให้แก้ความฝันให้แก่เรา
- 4:7 พวกโหร พวกหมอดู และคนเคลเดีย และหมอดูฤกษ์ยามก็เข้ามาเฝ้า เราก้เล่าความฝันแก่เขา แต่เขาทั้งหลายแก้ฝันให้เราไม่ได้
- 4:8 ในที่สุดดาเนียลก็เข้ามาเฝ้าเรา เขามีชื่อว่าเบลเทซซาร์ ตามนามพระของเรา เขามีวิญญาณของพระผู้บริสุทธิ์ เราก้เล่าความฝันให้เขาฟังว่า
- 4:9 “โอ เบลเทซซาร์ หัวหน้าที่ของพวกโหร เพราะเราทราบว่าคุณสมบัติของพระผู้บริสุทธิ์อยู่ในท่าน และไม่มี ความล้าลึกใดๆที่จะให้ท่านแก้ยาก จงบอกนิมิตทั้งหลายในความฝันที่เราได้เห็น และตีความนิมิตเหล่านั้นให้แก่เรา
- 4:10 นิมิตที่ผุดขึ้นในศีรษะของเราเมื่อนอนอยู่บนที่นอน ดูเถิด เราได้เห็นต้นไม้ท่ามกลางพิภพ มันสูงมาก
- 4:11 ต้นไม้เติบโตและแข็งแรง ยอดของมันขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และประจักษ์ไปถึงที่สุดปลายพิภพ
- 4:12 ใบกิ่งดงามและผลก็อุดม และจากต้นไม้ นั้น มีอาหารให้แก่ชีวิตทั้งปวง สัตว์ป่าที่ในทุ่งนาอาศัยอยู่ได้ร่วมของมัน และนกในอากาศก็อาศัยอยู่ที่กิ่งก้านของมัน และเนื้อหนังทั้งหลายก็เลี้ยงตนอยู่ด้วยมัน
- 4:13 ในนิมิตที่ผุดขึ้นในศีรษะของเราเมื่อเราอยู่บนที่นอน ดูเถิด เราได้เห็นผู้พิทักษ์ องค์บริสุทธิ์ลงมาจากฟ้าสวรรค์
- 4:14 ท่านเปล่งเสียงและพูดดังนี้ว่า ‘จงฟันต้นไม้และตัดกิ่งทั้งหลายของมันออกเสีย สบัตให้ใบของมันร่วง ออกแล้วให้ผลของมันกระจายไป ให้สัตว์ป่าหนีไปเสียจากใต้ต้น และให้นกหนีไปเสียจากกิ่งของมัน
- 4:15 แต่จงปล่อยให้ตอรากติดอยู่ในดิน มีเปลือกเหล็กและทองสัมฤทธิ์สวมไว้ ให้อยู่ท่ามกลางหญ้าอ่อนในทุ่งนา ให้เปียน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ ให้เขามีส่วนอยู่กับสัตว์ป่าในหญ้าที่พื้นดิน
- 4:16 ให้จิตใจของเขาเปลี่ยนเสียจากจิตใจมนุษย์ แล้วมอบใจสัตว์ป่าให้แก่เขา และปล่อยให้เป็นอย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ
- 4:17 คำพิพากษานั้นเป็นคำสั่งของผู้พิทักษ์ คำตัดสินนั้นเป็นวาตะขององค์บริสุทธิ์ เพื่อผู้มีชีวิตอยู่จะได้ทราบ ว่าท่านผู้สูงสุดทรงปกครองอยู่เหนือราชอาณาจักรของมนุษย์ และประธานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์จะ

ประทาน และตั้งผู้ที่ด้อยที่สุดให้อยู่เหนือ’

4:18 ความฝันนี้ตัวเราก็คือกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้เห็นและ โอ เบลเทซซซาร์ ท่านจงกล่าวคำแก้ฝันเถิด เพราะพวกนักปราชญ์ทั้งสิ้นแห่งราชอาณาจักรของเราไม่สามารถที่จะให้คำแก้ความฝันแก่เรา แต่ท่านสามารถ เพราะวิญญานของพระผู้บริสุทธิ์อยู่ในตัวท่าน”

4:19 แล้วดาเนียล ผู้มีชื่อว่าเบลเทซซซาร์ กังงันอยู่ชั่วโงมหนึ่ง ความคิดของท่านก็กระทำให้ท่านตกใจ กษัตริย์ตรัสว่า “เบลเทซซซาร์เอ๋ย อย่าให้ความฝันหรือคำแก้ความฝันกระทำให้ท่านตกใจเลย” เบลเทซซซาร์ทูลตอบว่า “เจ้านายของข้าพระองค์ ขอให้ความฝันนั้นเป็นเรื่องของผู้ที่เกลียดชังพระองค์เถิด และขอให้คำแก้ความฝันนั้นตกแก่ปฏิปักษ์ของพระองค์

4:20 ต้นไม้ที่พระองค์ทอดพระเนตร ซึ่งเติบโตขึ้นและแข็งแรง จนยอดขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ ประจักษ์ไปทั่วพิภพทั้งสิ้น

4:21 ใบของมันกิ่งงามและผลก็อุดม และจากต้นนั้นมีอาหารให้แก่ชีวิตทั้งปวง สัตว์ป่าในทุ่งนามาพึ่งมอยู่ใต้ต้น และนกในอากาศก็มาอาศัยอยู่ที่กิ่ง

4:22 โอ ข้าแต่กษัตริย์ นี่คือพระองค์เอง ผู้ทรงเจริญและเข้มแข็ง ความยิ่งใหญ่ของพระองค์ได้เจริญ และขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และราชอาณาจักรของพระองค์ก็ไปถึงสุดปลายพิภพ

4:23 และที่กษัตริย์ทอดพระเนตรผู้พิทักษ์คือองค์บริสุทธิ์ลงมาจากฟ้าสวรรค์ และพูดว่า ‘จงฟันต้นไม้และทำลายเสีย แต่จงปล่อยให้ตอรากติดอยู่ในดิน มีเปลือกเหล็กและทองสัมฤทธิ์สวมไว้ ให้อยู่ท่ามกลางหญ้าอ่อนในทุ่งนา ให้เปียกน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ ให้เขามีส่วนอยู่กับสัตว์ป่า และปล่อยให้อยู่อย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ’

4:24 โอ ข้าแต่กษัตริย์ ต่อไปนี้เป็นคำแก้พระสุบิน เป็นพระราชกฤษฎีกามาจากผู้สูงสุด ซึ่งมาถึงกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์

4:25 ว่าพระองค์จะทรงถูกขับไล่ไปเสียจากท่ามกลางมนุษย์ และพระองค์จะอยู่กับสัตว์ในทุ่งนา พระองค์จะต้องเสวยหญ้าอย่างกับวัว และจะให้พระองค์เปียกน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ จะเป็นอยู่อย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ จนกว่าพระองค์จะทราบว่ามีผู้สูงสูดนั้นทรงปกครองราชอาณาจักรของมนุษย์ และพระองค์จะประทานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์ทรงปรารถนา

4:26 และที่ทรงมีพระบัญชาให้เหลือตอรากต้นไม้ไว้ก็หมายความว่า ราชอาณาจักรจะยังเป็นของพระองค์ ตั้งแต่พระองค์ทรงทราบว่าสวรรค์ปกครอง

4:27 โอ ข้าแต่กษัตริย์ เพราะฉะนั้นขอทรงรับคำกราบทูลของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงเลิกทำบาปเสียด้วยการกระทำความชอบธรรม และเลิกทำความชั่วช้าด้วยสำแดงความกรุณาต่อคนจน เพราะว่าความผาสุกของพระองค์อาจจะยืดยาวไปอีกได้”

4:28 สิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นได้บังเกิดขึ้นแก่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์

4:29 พอสิ้นสิบสองเดือน พระองค์เสด็จดำเนินอยู่ในพระราชวังแห่งราชอาณาจักรบาบิโลน

4:30 และกษัตริย์ตรัสว่า “นี่เป็นมหาบาปโลนมิใช่หรือ ซึ่งเราได้สร้างไว้เพื่อวงศ์วานแห่งอาณาจักรนี้ด้วยอำนาจใหญ่ยิ่งของเรา และเพื่อเป็นศักดิ์ศรีอันสูงส่งของเรา”

4:31 เมื่อกษัตริย์ตรัสยังไม่ทันขาดพระวาทะ ก็มีเสียงตกลงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า “โอ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ เรา ลั่นวาจาไว้กับเจ้าแล้วว่า ราชอาณาจักรได้พรางไปเสียจากเจ้าแล้ว

4:32 และเจ้าจะถูกขับไล่ไปจากท่ามกลางมนุษย์ และเจ้าจะอยู่กับสัตว์ในทุ่งนา และเจ้าจะต้องกินหญ้าอย่าง กับวัว จะเป็นอยู่อย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ จนกว่าเจ้าจะเรียนรู้ได้ว่า ผู้สูงสุดปกครองอยู่เหนือราชอาณาจักร ของมนุษย์ และประทานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์ทรงปรารถนา”

4:33 ในทันใดนั้นเองพระวาทะก็สำเร็จในเรื่องเนบูคัดเนสซาร์ พระองค์ถูกขับไล่ไปจากท่ามกลางมนุษย์ และ เสวยหญ้าอย่างกับวัว และพระกายก็เปียกน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ จนพระเกศางอกยาวอย่างกับขนนกอินทรี และพระนขาที่เหมือนเล็บนก

4:34 เมื่อสิ้นสุตวาระนั้นแล้ว ตัวเราเนบูคัดเนสซาร์ก็แหงนหน้าดูฟ้าสวรรค์และจิตปกติของเราคืนมา และเราก็ สำเร็จการแต่ผู้สูงสุดนั้น และสรรเสริญถวายเกียรติยศแด่พระองค์ผู้ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ เพราะราชอาณาจักรของ พระองค์เป็นราชอาณาจักรนิรันดร์ และอาณาจักรของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ

4:35 สำหรับพระองค์ชาวพิภพทั้งสิ้นนับว่าไม่มีค่า ท่ามกลางกองทัพแห่งสวรรค์นั้นพระองค์ทรงกระทำตาม ชอบพระทัยพระองค์ และท่ามกลางชาวพิภพด้วย และไม่มีผู้ใดที่ยังพระหัตถ์ของพระองค์ได้ หรือตรัสถาม พระองค์ได้ว่า “พระองค์ทรงกระทำสิ่งใด”

4:36 ในเวลานั้นเอง จิตปกติของเราก็กลับคืนมา ความสูงส่งและราชสง่าราศีกลับมาสู่เราอีก เพื่อสง่าราศีแห่ง ราชอาณาจักรของเรา องคมนตรีและข้าราชการบริพารของเราก็กลับมาหาเรา และเราก็รับการสถาปนาไว้ในราช อาณาจักรของเรา ความใหญ่ยิ่งกลับเพิ่มพูนแก่เราขึ้นอีก

4:37 บัดนี้ตัวเราคือเนบูคัดเนสซาร์ ขอสรรเสริญ ยกย่องและถวายพระเกียรติแด่พระมหากษัตริย์แห่งสวรรค์ เพราะว่าพระราชกิจของพระองค์ก็ถูกต้อง และพระมรรคาของพระองค์ก็เที่ยงธรรม บรรดาผู้ดำเนินอยู่ในความ เย่อหยิ่ง พระองค์ก็ทรงสามารถให้ต่ำลง

คำประกาศของเนบูคัดเนสซาร์

ข้อ 1: “เรา กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ขอประกาศแก่บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวง และภาษาทั้ง หลาย ซึ่งอาศัยอยู่บนพิภพทั้งสิ้นว่า สันติสุขจงมีแก่ท่านทั้งหลายอย่างทวีคูณ”

จงสังเกตว่าคำประกาศของกษัตริย์นั้นมีไปถึง “บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวง และภาษาทั้งหลาย ซึ่งอาศัยอยู่บนพิภพทั้งสิ้น” เนบูคัดเนสซาร์เป็นกษัตริย์ของโลกองค์แรกที่เป็นคนต่างชาติ การที่เขาจับชนชาติ อิสราเอลไปเป็นเชลยก็บ่งบอกถึงการเริ่มต้นของ “ยุคสมัยของคนต่างชาติ” (ลูกา 21:24) มันเป็นความจริงที่ว่า เนบูคัดเนสซาร์ไม่ได้ชักจูงชนชาติทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลกให้มานับถือศาสนาของเขาและการปกครองของเขา แต่มันก็เป็นไปได้ว่าพวกเขาอาจทำเช่นนั้นก็ได้ เขาพิชิตโลกในสมัยนั้น และชาวโลกในสมัยนั้นก็อยู่ใต้อำนาจ ของเขา แน่แน่นอนว่าเรารู้ว่าขณะนั้นมีบรรดาผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อของพระเจ้าอยู่มากมาย นอกเหนือจากดาเนียล ชัด รัค เมซาค และเอเบตเนโกลแล้ว

ข้อ 2 และ 3: “เราเห็นสมควรที่จะแสดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ ซึ่งพระเจ้าสูงสุดได้ทรง กระทำแก่เรา หมายสำคัญของพระองค์ใหญ่ยิ่งสักเท่าใด การมหัศจรรย์ของพระองค์ก็อุปถัมภ์ด้วยฤทธานุภาพ

ปานใด อาณาจักรของพระองค์เป็นอาณาจักรถาวรเป็นนิรันดร์ และราชอาณาจักรของพระองค์นั้นดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ”

คำประกาศนี้ได้ถูกออกโดยเนบูคัดเนสซาร์หลังจากที่เขาฟื้นตัวจากความเสียดายเป็นเวลานาน มันถูกออกพร้อมกับทศนะที่จะนำคนทั้งหลายให้รับรู้พระเจ้าแท้งจริงแห่งสวรรค์ มันถูกตั้งใจไว้ให้เป็นคำสารภาพเกี่ยวกับการที่เขากบฏต่อพระเจ้าแห่งสวรรค์ และคำสารภาพเกี่ยวกับความบาปของเขาที่เป็นความเย่อหยิ่ง ในคำประกาศนี้ กษัตริย์ไม่เพียงสารภาพความบาปของตนเองเท่านั้น แต่ยังให้คำอธิบายเกี่ยวกับสาเหตุของความเสียดสีของเขาและช่วงเวลาเจ็ดปีนั้นที่เขาใช้ชีวิตเหมือนสัตว์ตัวหนึ่งด้วย

มันกล่าวโดยทั่วไปว่า การเข้ามาถึงของหายนะของเนบูคัดเนสซาร์ได้ถูกเปิดเผยแก่เขาแล้วในความฝันหนึ่งซึ่งถูกแก้ฝันโดยดาเนียล ว่าใจของเขาผยองขึ้นด้วยความเย่อหยิ่งเพราะนครใหญ่โตนั้นที่เขาได้สร้างขึ้นมา และความบ้าคลั่งที่ถูกทำนายไว้ได้มาถึงเขาอย่างฉับพลันว่าเขาถูกขับไล่ไปจากถิ่นที่อยู่ของมนุษย์ มันกล่าวว่าเขาเอาเหตุผลออกไปว่าเขากลับคืนสู่บัลลังก์ของเขา และว่าพระเจ้าผู้ได้ทรงทำให้เขาล้มลงเช่นนั้นและทำให้เขากลับคืนสู่สภาพเดิมอีกทรงเป็นพระเจ้าแท้งจริงแห่งสวรรค์ และทรงคู่ควรกับการนมัสการและการสรรเสริญจากมนุษย์ทุกคน ข้อแรกของบทนี้บันทึกคำพยานของเนบูคัดเนสซาร์เกี่ยวกับการกลับใจของเขามา นับถือพระเจ้าองค์สูงสุด – ซึ่งเป็นคำประกาศที่ตรงข้ามกันอย่างสิ้นเชิงกับคำประกาศอันก่อนๆของเขา

กษัตริย์กล่าวว่า “สันติสุขจงมีแก่ท่านทั้งหลายอย่างทวีคูณ” นี่เป็นถ้อยคำของคริสเตียน มันอาจฟังดูแปลกๆ คือออกมาจากริมฝีปากของกษัตริย์ผู้เกรียงไกรองค์นี้ผู้ซึ่งใช้ชีวิตไปกับการสงคราม การปราบปราม และการทำให้คนนับล้านๆเป็นทาสเพื่อจุดประสงค์เดียวเท่านั้น นั่นคือ การสร้างจักรวรรดิโลกเพื่อสนองอัตตาและความเย่อหยิ่งของตัวเอง เนบูคัดเนสซาร์ได้เรียนรู้แล้วว่าอาณาจักรของตนไม่คงอยู่ชั่ววันจันทร์ ว่ามันอาจล่มสลายได้ – ขณะที่อาณาจักรของพระเจ้าองค์สูงสุดจะคงอยู่สืบไปเป็นนิรันดร์

ข้อ 4 และ 5: “ตัวเรา คือ เนบูคัดเนสซาร์อยู่เป็นผาสุกในนิเวศของเรา และมีความเจริญอยู่ในวังของเรา เราฝันเห็นเรื่องซึ่งกระทำให้เรากลัว ขณะเมื่อเรานอนอยู่บนที่นอนความคิดและนิมิตอันผุดขึ้นในศีรษะของเราเป็นเหตุให้เราตกใจ”

“ตัวเรา...อยู่เป็นผาสุกในนิเวศของเรา” ถ้อยคำสำคัญเหล่านี้ชวนให้เรานึกถึงเศเรซผู้ผู้นั้นในลูกา 16 เขาหนุ่มห่มผ้าสีม่วงและผ้าปานเนื้อดี เขากินอาหารอย่างประณีตทุกๆวัน และเขาไม่สนอะไรเลยกับความแร้นแค้นของขอทานลาซารัสที่อยู่ประตู่รั้วบ้านของเขา เขาคิดถึงแต่ตัวเองและความยิ่งใหญ่ของตน เขาเองก็กำลังอยู่อย่างสบายในบ้านที่เป็นเหมือนวังของตน – จนกระทั่งเขาลืมตาตื่นอีกทีในนรก แล้วเขาก็เปลี่ยนแปลงคำพยานของตน

เนบูคัดเนสซาร์กำลังพักผ่อนหย่อนใจอยู่ เขาได้พิชิตโลกในสมัยนั้นแล้ว เขาได้ปราบศัตรูทั้งสิ้นของเขาแล้ว เขาคุ่นเคยกับภัยอันตรายต่างๆแห่งสนามรบ เขาได้เผชิญกับสิ่งเหล่านี้โดยปราศจากความกลัว และเขาได้พิชิตศัตรูทุกรายที่เขาไล่ตามแล้ว เขาถึงขนาดบดขยี้เยรูซาเล็มนครบริสุทธ์ ทำลายพระวิหารที่นั่นและยึดบรรดาเครื่องภาชนะทองคำที่เป็นของพระเจ้าแห่งสวรรค์ เขาได้จับพวกเจ้านายแห่งอิสราเอลมาเป็นนักโทษ

และให้คนเหล่านั้นเป็นคนที่รับใช้ในวังของเขา บัดนี้เขากำลังพักผ่อนหย่อนใจ – แต่เวลาหยุดพักของเขาถูกขัดจังหวะอย่างฉับพลันด้วยความฝันหนึ่ง

เนบูคัดเนสซาร์ได้สร้างกำแพงหนึ่งล้อมรอบตัวเอง เขาอาศัยอยู่ในพระราชวังใหญ่โต กำแพงใหญ่ยักษ์ล้อมรอบนครนั้น และคูรอบป้อมขนาดยักษ์ก็ล้อมรอบกำแพงนั้น พร้อมกับทหารยามที่เดินตรวจตราทั้งกลางวันและกลางคืน เขาได้ปิดกั้นบรรดาศัตรูทั้งสิ้นของเขาไว้ภายนอกแล้ว และบัดนี้เขาก็ผ่อนคลายอยู่บนเก้าอี้นอนอันหรูหราของเขา – แต่ทั้งๆที่มีกำแพง คูรอบป้อม ทหารยาม และเหล่ากองทัพอันยิ่งใหญ่ของเขา เขาก็ไม่อาจปิดกั้นพระเจ้าออกไปได้! พระเจ้าทรงรบกวนกษัตริย์ในความฝันหนึ่ง – ความฝันที่เขาไม่อาจเข้าใจได้ แต่เป็นความฝันที่เขารู้ว่าเกี่ยวข้องกับชะตาชีวิตของเขา เขาระวนกระวายใจมากที่จะรู้คำแก้ฝันนี้

ข้อ 6 และ 7: “เราจึงออกกฤษฎีกาเรียกนักปราชญ์แห่งบาบิโลนทั้งสิ้นมาหาเราเพื่อให้แก้ความฝันให้แก่เรา พวกโหร พวกหมอดู และคนเคลเดีย และหมอดูฤกษ์ยามก็เข้ามาเฝ้า เราก็กเล่าความฝันแก่เขา แต่เขาทั้งหลายแก้ฝันให้เราไม่ได้”

ด้วยเหตุผลบางประการที่ไม่ได้ถูกเปิดเผยแก่เรา เนบูคัดเนสซาร์ดูเหมือนจะลืมนึกเกี่ยวกับดาเนียลไปชั่วขณะ เราคงคิดว่ากษัตริย์คงจะใช้คนไปตามตัวดาเนียลมาก่อนคนอื่นๆทุกคนแล้ว อย่างไรก็ตาม เขาก็ไม่ได้ลืมนึกถึงความฝันของตน และเขาก็เล่าความฝันนั้นให้แก่พวกนักปราชญ์ แต่พวกเขาไม่สามารถถวายคำแก้ฝันนั้นแก่เขาได้

ข้อ 8 และ 9: “ในที่สุดดาเนียลก็เข้ามาเฝ้าเรา เขามีชื่อว่าเบลเทซซาร์ ตามนามพระของเรา เขามีวิญญานของพระผู้บริสุทธิ์ เราก็กเล่าความฝันให้เขาฟังว่า “โอ เบลเทซซาร์ หัวหน้าของพวกโหร เพราะเราทราบว่ามีวิญญานของพระผู้บริสุทธิ์อยู่ในท่าน และไม่มีอะไรสักอย่างที่ จะให้ท่านแก้ยาก จงบอกนิมิตทั้งหลายในความฝันที่เราได้เห็น และตีความนิมิตเหล่านั้นให้แก่เรา”

ช่างเป็นสุดยอดคำพยานที่กษัตริย์กล่าวเกี่ยวกับดาเนียล! ถ้อยคำที่โดดเด่นมากที่สุดในคำกล่าวนี้คือ “ไม่มีอะไรสักอย่างที่ จะให้ท่านแก้ยาก!” ถึงอย่างไรแล้ว เหตุใดลูกของพระเจ้าถึงต้องรันทบใจเล่า? การวิตกกังวลเป็นความบาปอย่างหนึ่ง มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าเราควรเป็นห่วงเป็นใยและระแวงระวัง แต่ความห่วงใยและความวิตกกังวลไม่เหมือนกัน ต่อหน้ากษัตริย์ ดาเนียลไม่เคยแสดงสัญญาณของความรันทบใจหรือจิตใจที่เป็นทุกข์เลย เขาได้พิสูจน์ให้เนบูคัดเนสซาร์เห็นแล้วว่าพระเจ้าของเขาเป็นพระเจ้าแห่งสันติสุขอันสมบูรณ์แบบ – “สันติสุขที่เกินความเข้าใจทุกอย่าง” และดาเนียลก็เป็นเครื่องมือที่พระเจ้าทรงใช้การเพื่อทำให้กษัตริย์ผู้เกรียงไกรองค์นี้คุกเข่าลงและมีความรู้เกี่ยวกับความรอด ผมหวังว่าจะได้เจอกับเนบูคัดเนสซาร์ในสวรรค์ ผมเชื่ออย่างสุดใจว่าเขาอยู่ที่นั่น

ความฝันของเนบูคัดเนสซาร์

ข้อ 10-18: “นิมิตที่ผุดขึ้นในศิระษะของเราเมื่อนอนอยู่บนที่นอน ดูเถิด เราได้เห็นต้นไม้ท่ามกลางพิภพ มันสูงมาก ต้นไม้เติบโตและแข็งแรง ยอดของมันขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และประจักษ์ไปถึงที่สุดปลายพิภพ ใบก็งดงามและผลก็อุดม และจากต้นไม้ นั้น มีอาหารให้แก่ชีวิตทั้งปวง สัตว์ป่าที่ในทุ่งนาอาศัยอยู่ได้รับของมัน และนกในอากาศก็อาศัยอยู่ที่กิ่งก้านของมัน และเนื้อหนังทั้งหลายก็เลี้ยงตนอยู่ด้วยมันในนิมิตที่ผุดขึ้นในศิระษะของ

เราเมื่อเราอยู่บนที่นอน ดูเถิด เราได้เห็นผู้พิทักษ์ องค์บริสุทธ์ลงมาจากฟ้าสวรรค์ ท่านเปล่งเสียงและพูดดังนี้ว่า “จงฟันต้นไม้และตัดกิ่งทั้งหลายของมันออกเสีย สะบัดให้ใบของมันร่วงออกแล้วให้ผลของมันกระจายไป ให้สัตว์ป่าหนีไปเสียจากใต้ต้นไม้ และให้นกหนีไปเสียจากกิ่งของมัน แต่จงปล่อยให้ตอรากติดอยู่ในดิน มีปลอกเหล็กและทองสัมฤทธิ์สวมไว้ ให้อยู่ท่ามกลางหย้าอ่อนในทุ่งนา ให้เปียกน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ ให้เขามีส่วนอยู่กับสัตว์ป่าในหญ้าที่พื้นดิน ให้จิตใจของเขาเปลี่ยนเสียจากจิตใจมนุษย์ แล้วมอบใจสัตว์ป่าให้แก่เขา และปล่อยให้ เป็นอยู่อย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ คำพิพากษานั้นเป็นคำสั่งของผู้พิทักษ์ คำตัดสินนั้นเป็นวาตะขององค์บริสุทธ์ เพื่อผู้มีชีวิตอยู่จะได้ทราบว่าท่านผู้สูงสุดทรงปกครองอยู่เหนือราชอาณาจักรของมนุษย์ และประธานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์จะประทาน และตั้งผู้ที่ด้อยที่สุดให้อยู่เหนือ” ความฝันนี้ตัวเราคือกษัตริย์เนบูคัดเนซซาร์ได้เห็นและ โอ เบลเทซซาร์ ท่านจงกล่าวคำแก้ฝันเถิด เพราะพวกนักปราชญ์ทั้งสิ้นแห่งราชอาณาจักรของเราไม่สามารถที่จะให้คำแก้ความฝันแก่เรา แต่ท่านสามารถ เพราะวิญญูณของพระผู้บริสุทธ์อยู่ในตัวท่าน”

สิ่งที่รบกวนจิตใจเนบูคัดเนซซาร์ไม่ใช่ชนิดเรื่องต้นไม้ นั่น แต่เป็นการอุปมาเป็นบุคคลของต้นไม้ นั่น โดยผู้พิทักษ์เหล่านั้น (องค์บริสุทธ์เหล่านั้น) หากความฝันนั้นเกี่ยวข้องกับจักรวรรดิของเขาเท่านั้น เขาก็คงไม่หวาดกลัวมากถึงขนาดนั้น แต่อย่างไรก็ตามเขาตระหนักว่ามันเกี่ยวข้องกับตัวเขาเอง ผ่านทางข้อ 12 เราสังเกตเห็นว่าเนบูคัดเนซซาร์เรียกต้นไม้ นั่นว่า “มัน” ใบไม้ของมันงดงาม ผมก็อดม “มันเป็นอาหารให้แก่ชีวิตทั้งปวง...และเนื้อหนังทั้งหลายก็เลี้ยงตนอยู่ด้วยมัน” แต่เมื่อผู้พิทักษ์นั้นถูกยกคำพูดในข้อ 14 คำสรรพนามก็เปลี่ยนเป็น “ของเขา” เราอ่านว่า “จงสะบัดใบของเขาให้ร่วงออกแล้วให้ผลของเขากระจายไป...และให้นกหนีไปเสียจากกิ่งของเขา”

เมื่อถูกประยุกต์ใช้กับกษัตริย์ ทั้งหมดนี้ก็หมายถึงหายนะอันน่ากลัวที่จะบังเกิดกับเขาหลังจากที่เขาจะถูกนำลงมาจากบัลลังก์ของเขา ความคิดตรงนี้ก็คิดว่าต้นไม้ นั้นถูกฟันก่อน จากนั้นกิ่งทั้งหลายของมันก็ถูกตัดออก และกิ่งเหล่านี้จะต้องถูกสะบัดให้ใบของมันร่วงออก จากนั้นผลของมันออกก็จะต้องถูกกระจายไป เนบูคัดเนซซาร์ไม่เพียงถูกปลดจากบัลลังก์เท่านั้น แต่เขาจะถูกทำให้ตกต่ำลงยิ่งขึ้นเรื่อยๆด้วย

ข้อ 15 บอกว่า “แต่จงปล่อยให้ตอรากของเขาติดอยู่ในดิน...” คำว่า “ตอ” ที่ถูกใช้ตรงนี้บ่งบอกว่าต้นไม้ นั้นยังมีชีวิตอยู่และว่ามันจะงอกขึ้นอีก ความคิดก็คือว่าต้นไม้ เกรียงไกรต้นไม้ นี้จะล้มลง กระนั้นก็ยังจะมีชีวิตเหลืออยู่ในรากของมัน และนี่จะงอกเงยขึ้นอีก – ภาพที่ชัดเจนของสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับเนบูคัดเนซซาร์หลังจากที่เขาจะถูกเหวี่ยงลงจากบัลลังก์ของเขา และจากนั้นก็ฟื้นคืนสู่จิตปกติของเขาและสู่อำนาจ

ในข้อ 16 เราอ่านว่า “ให้จิตใจของเขาเปลี่ยนเสียจากจิตใจมนุษย์ แล้วมอบใจสัตว์ป่าให้แก่เขา และปล่อยให้ เป็นอยู่อย่างนั้นแก่เขาจนครบเจ็ดวาระ”

ขณะที่กษัตริย์กำลังสงสัยเกี่ยวกับชนิดเรื่องต้นไม้ นั้น โดยอยากรู้ว่าต้นไม้ ที่ผิดธรรมดา นี้เกี่ยวข้องกับตัวเขาเองและอาณาจักรของเขาอย่างไร เขาก็เห็นสิ่งอื่นอีก: ในข้อ 17 เราอ่านว่า “คำพิพากษานั้นเป็นคำสั่งของเหล่าผู้พิทักษ์ คำตัดสินนั้นเป็นวาตะของเหล่าองค์บริสุทธ์...” ตามที่ข้อนี้กล่าว คดีของเนบูคัดเนซซาร์ได้ถูกส่งต่อให้แก่ศาลของเหล่าผู้พิทักษ์หรือเหล่าองค์บริสุทธ์แห่งสวรรค์ และว่าศาลในสวรรค์ได้มีคำพิพากษาให้

กษัตริย์มีชีวิตอยู่เหมือนอย่างสัตว์ตัวหนึ่งเป็นเวลานานเจ็ดปี – เลขอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้า จุดประสงค์ของคำพิพากษานี้ก็คือ “เพื่อผู้มีชีวิตอยู่จะได้ทราบว่าท่านผู้สูงสุดทรงปกครองอยู่เหนือราชอาณาจักรของมนุษย์ และประธานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์จะประทาน”

หนังสือดาเนียลเปิดเผยแก่เรา ในแบบที่ไม่มีหนังสือเล่มอื่นในพระคัมภีร์เปิดเผย นั่นคือ ความเกี่ยวพันกันอย่างใกล้ชิดระหว่างแผ่นดินโลกนี้และโลกวิญญาณ ในดาเนียล 8:16 และ 9:21 เราอ่านเกี่ยวกับการมาเยือนของอัครทูตกาเบรียล และในดาเนียล 10:4-12 เราถูกบอกเกี่ยวกับชาวสวรรค์อื่นๆ ในเอเฟซัส 6:11, 12 เปาโลบอกเราเกี่ยวกับการสงครามที่เรากำลังต่อสู้อยู่ – การสู้รบไม่ใช่กับเนื้อหนังและเลือด แต่กับ เจ้าผู้ครอบครองอาณาจักร เจ้าผู้มีอำนาจ “เจ้าผู้ปกครองความมืดแห่งโลกนี้ ต่อสู้กับบรรดาวิญญาณที่ชั่วในสถานฟ้าอากาศ”

พระวาระของพระเจ้ากล่าวถึงสวรรค์สามชั้นอย่างชัดเจน: “สิบสี่ปีมาแล้วข้าพเจ้าได้รู้จักชายคนหนึ่ง ในพระคริสต์ เขาถูกรับขึ้นไปยังสวรรค์ชั้นที่สาม (แต่จะไปทั้งกาย ข้าพเจ้าไม่ทราบ หรือไปโดยไม่มีกาย ข้าพเจ้าไม่ทราบ พระเจ้าทรงทราบ)” (2 คร. 12:2) *สวรรค์ชั้นที่หนึ่ง* คือ ท้องฟ้า – ชั้นบรรยากาศและก้อนเมฆ – ที่อยู่เหนือเราขึ้นไป *สวรรค์ชั้นที่สอง* คือที่ๆดวงดาวและดาวเคราะห์ทั้งหลายอยู่ – เรารู้จักมันในฐานะ “อวกาศ” *สวรรค์ชั้นที่สาม* คือพระนิเวศของพระเจ้า – เมืองบรมสุขเกษม สวรรค์ชั้นบรรยากาศที่อยู่เหนือเราขึ้นไปคือ อาณาจักรของซาตาน มันเป็นเจ้าของสถานฟ้าอากาศ มันเป็นพระของยุคนี้

มีพญามารอยู่เพียงผู้เดียวเท่านั้น แต่มีปีศาจและวิญญาณชั่วจำนวนมาก เบเอลเซบูบเป็นเจ้าของพวกปีศาจ (มธ. 12:24) ดาเนียลกล่าวถึง “เจ้าผู้พิทักษ์แห่งเปอร์เซีย” และ “เจ้าผู้พิทักษ์แห่งกรีก” (ดนล. 10:13, 20) อาจเป็นไปได้ว่าพญามารแต่งตั้งเจ้าองค์หนึ่งไว้เพื่อกำกับดูแลกิจการต่างๆของมันในทุกประชาชาติ นายพลเหล่านี้ของซาตานมีอำนาจมากเสียจนต้องใช้อำนาจและพลังกำลังของมีคาเอลอัครทูต – แม่ทัพใหญ่ของเหล่ากองทัพแห่งสวรรค์ – เพื่อรับมือกับพวกมัน: “เจ้าผู้พิทักษ์ราชอาณาจักรเปอร์เซียได้ขัดขวางข้าพเจ้าไว้ถึงยี่สิบเอ็ดวัน ข้าพเจ้าจึงยังอยู่ที่นั่นกับกษัตริย์ทั้งหลายของเปอร์เซีย แต่ทูตเกิด มีคาเอลเจ้าผู้พิทักษ์ชั้นหัวหน้าผู้หนึ่งมาช่วยข้าพเจ้า” (ดนล. 10:13)

ยูดาส 9 บอกเราว่า “ฝ่ายอัครทูตดาวิดมีมีคาเอล ครั้นเมื่อท่านโต้เถียงกับพญามารเรื่องศพของโมเสส ท่านเองก็ยังไม่บังอาจตั้งข้อกล่าวหาอย่างเย้ยหยันต่อมารเลย ได้แต่เพียงกล่าวว่า “ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงห้ามเจ้าเถิด”

“และมีสงครามเกิดขึ้นในสวรรค์ มีคาเอลและพวกทูตสวรรค์ของท่านได้ต่อสู้กับพญานาค และพญานาคกับพวกทูตของมันก็ต่อสู้ แต่ฝ่ายพญานาคแพ้ และพวกพญานาคไม่มีที่อยู่ในสวรรค์อีกเลย พญานาคใหญ่ซึ่งเป็นนุติดาบรรพ ที่เขาเรียกกันว่า พญามารและซาตาน ผู้ล่อลวงมนุษย์ทั้งโลก พญานาคและพวกทูตของมันก็ถูกผลักทิ้งลงมาในแผ่นดินโลก (ว. 12:7-9)

หากเราสามารถมองเห็นได้ว่าเกิดอะไรขึ้นในชั้นบรรยากาศที่อยู่เหนือเรา ผมก็สงสัยจริงๆว่าเราจะมีชีวิตอยู่ในเนื้อหนังได้ไหมเมื่อได้เห็นภาพเหล่านั้น! เหล่าทูตสวรรค์ผู้อารักขาเดินอยู่เคียงข้างผู้เชื่อทุกคน และ “ทูตสวรรค์ของพระเยซูหาที่ได้อาศัยล้อมบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ และช่วยเขาทั้งหลายให้รอด” (สดด.

34:7) เราต้องสู้รบทุกวันกับเจ้าผู้ครอบครองอาณาจักร เจ้าผู้มีอำนาจ เจ้าผู้ปกครองความมืดแห่งโลกนี้ ต่อสู้กับบรรดาวิญญาณที่ชั่วในสถานฟ้าอากาศ แต่มีศาลยุติธรรมในสวรรค์ซึ่งเป็นที่รู้จักในชื่อศาลของ “เหล่าผู้พิทักษ์” และในกรณีของเนบูคัดเนสซาร์ ศาลของเหล่าผู้พิทักษ์ก็พิจารณาคดีเขาและปรับโทษเขาให้ใช้ชีวิตเหมือนสัตว์นานเจ็ดปี

ดาเนียลเป็นทุกข์ใจยิ่งนักเมื่อเขาได้ยินความฝันของเนบูคัดเนสซาร์ และตลอดระยะเวลาหนึ่งชั่วโมง เขาก็อึ้งจนพูดอะไรไม่ออก เขาเข้าใจความหมายของความฝันนั้น แต่เขาก็กลัวที่จะเปิดเผยมันต่อกษัตริย์ แม้ว่ากษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์จะเป็นคนชั่ว เย่อหยิ่ง และมีได้นมัสการพระเจ้าที่แท้จริง พระราชวังนี้ก็เป็นบ้านของดาเนียลมาหลายปี และไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาหวงโยกษัตริย์บ้างไม่มากก็น้อย

เมื่อเห็นความล้มเหลวของเขา กษัตริย์ก็รีบรับปากดาเนียลทันทีว่าเขาไม่ต้องกลัวที่จะบอกคำแก้ฝันนั้น ดาเนียลมีสติปัญญา เขาเตรียมพร้อมกษัตริย์สำหรับการพิพากษาที่จะมาถึงเขา เขากล่าวว่า “เจ้านายของข้าพระองค์ ขอให้ความฝันนั้นเป็นเรื่องของผู้ที่เกลียดชังพระองค์เถิด และขอให้คำแก้ความฝันนั้นตกแก่ปฏิปักษ์ของพระองค์!” นี่คือ “ข้าพระบาทขอให้สิ่งเลวร้ายที่จะตกแก่ฝ่าพระบาทนั้นตกแก่เหล่าศัตรูของฝ่าพระบาทแทน” มันบอกเป็นนัยว่าดาเนียลไม่ปรารถนาให้สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นแก่กษัตริย์เลย มันเป็นภาษาที่แสดงถึงความสุภาพและความเคารพ

ข้อ 19-27: “แล้วดาเนียล ผู้มีชื่อว่าเบลเทซซาร์ กึ่งงันอยู่ชั่วโมงหนึ่ง ความคิดของท่านก็กระทำให้ท่านตกใจ กษัตริย์ตรัสว่า “เบลเทซซาร์เอ๋ย อย่าให้ความฝันหรือคำแก้ความฝันกระทำให้ท่านตกใจเลย” เบลเทซซาร์ทูลตอบว่า “เจ้านายของข้าพระองค์ ขอให้ความฝันนั้นเป็นเรื่องของผู้ที่เกลียดชังพระองค์เถิด และขอให้คำแก้ความฝันนั้นตกแก่ปฏิปักษ์ของพระองค์ ต้นไม้ที่พระองค์ทอดพระเนตร ซึ่งเติบโตขึ้นและแข็งแรง จนยอดขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ ประจักษ์ไปทั่วพิภพทั้งสิ้น ใบของมันกิ่งงันและผลก็อุดม และจากต้นนั้นมีอาหารให้แก่ชีวิตทั้งปวง สัตว์ป่าในทุ่งนามาพึ่งร่มอยู่ใต้ต้น และนกในอากาศก็มาอาศัยอยู่ที่กิ่ง โอ ข้าแต่กษัตริย์ นี่คือพระองค์เอง ผู้ทรงเจริญและเข้มแข็ง ความยิ่งใหญ่ของพระองค์ได้เจริญ และขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และราชอาณาจักรของพระองค์ก็ไปถึงสุดปลายพิภพ และที่กษัตริย์ทอดพระเนตรผู้พิทักษ์คือองค์บริสุทธิ์ลงมาจากฟ้าสวรรค์ และพูดว่า ‘จงฟันต้นไม้และทำลายเสีย แต่จงปล่อยให้ตอรากติดอยู่ในดิน มีปลอกเหล็กและทองสัมฤทธิ์สวมไว้ ให้อยู่ท่ามกลางหย้าอ่อนในทุ่งนา ให้เป็ยกน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ ให้เขามีส่วนอยู่กับสัตว์ป่า และปล่อยให้ย่อยอย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ’ โอ ข้าแต่กษัตริย์ ต่อไปนี้เป็นคำแก้พระสุบิน เป็นพระราชกฤษฎีกามาจากผู้สูงสุด ซึ่งมาถึงกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ว่าพระองค์จะทรงถูกขับไล่ไปเสียจากท่ามกลางมนุษย์ และพระองค์จะอยู่กับสัตว์ในทุ่งนา พระองค์จะต้องเสวยหย้าอย่างกับวัว และจะให้พระองค์เป็ยกน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ จะเป็นย่อยอย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ จนกว่าพระองค์จะทราบว่าเป็นผู้สูงสุดนั้นทรงปกครองราชอาณาจักรของมนุษย์ และพระองค์จะประทานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์ทรงปรารถนา และที่ทรงมีพระบัญชาให้เหลือตอรากต้นไม้ไว้ก็หมายความว่า ราชอาณาจักรจะยังเป็นของพระองค์ ตั้งแต่พระองค์ทรงทราบว่าสวรรค์ปกครอง โอ ข้าแต่กษัตริย์ เพราะฉะนั้นขอทรงรับคำกราบทูลของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรง

เลิกทำบาปเสียด้วยการกระทำความชอบธรรม และเลิกทำความชั่วช้าด้วยสำแดงความกรุณาต่อคนจน เพราะว่าความผาสุกของพระองค์อาจจะยืดยาวไปอีกได้”

ไม่มีทางที่เนบูคัดเนสซาร์จะพลาดความหมายของความฝันของตนได้! เมื่อดาเนียลถวายคำแก้ฝันเสร็จ เขาก็คงสังเกตเห็นความโหยหาในใบหน้าของกษัตริย์ – ความโหยหาบางสิ่งที่มีน้ำหนักเพื่อที่จะยึดไว้ได้ เนื่องจากเขาเป็นศาสตพยากรณ์ที่สัตย์ซื่อ ดาเนียลจึงฉวยโอกาสนั้นทันทีเพื่อเป็นพยานแก่กษัตริย์ในถ้อยคำเหล่านี้: “โอ ข้าแต่กษัตริย์ เพราะฉะนั้นขอทรงรับคำกราบทูลของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงเลิกทำบาปเสียด้วยการกระทำความชอบธรรม และเลิกทำความชั่วช้าด้วยสำแดงความกรุณาต่อคนจน เพราะว่าความผาสุกของพระองค์อาจจะยืดยาวไปอีกได้”

ดาเนียลที่รักเอ๋ย! ทั้งอ่อนวอนและร้องขอ เชิญชวนเนบูคัดเนสซาร์ให้บนบอกล้อมใจต่อพระเจ้าของดาเนียล โดยเลิกกระทำความบาป และสำแดงความเมตตาต่อคนยากจน ผมไม่สงสัยเลยว่าดาเนียลหวังอย่างจริงจังว่า กษัตริย์จะกลับใจใหม่และช่วยตัวเองให้รอดจากการพิพากษาอันน่ากลัวซึ่งมาได้ทุกเมื่อ แต่เนบูคัดเนสซาร์ก็มิได้ฟังคำแนะนำของศาสตพยากรณ์ท่านนี้ การพิพากษามาถึงแล้ว – และบัดนี้ในบทที่เราศึกษากันอยู่นี้ หลังจากใช้ชีวิตเหมือนสัตว์ตัวหนึ่งเป็นเวลาเจ็ดปี กษัตริย์ก็กล่าวคำรับสารภาพอันน่าอดสู่ว่าทุกสิ่งทีดาเนียลได้บอกเขาเกี่ยวกับความฝันของเขาล้วนกลายเป็นจริงทั้งสิ้น ดูเหมือนว่าเนบูคัดเนสซาร์น่าจะฟังดาเนียล เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงจัดการกับเขาในแบบที่เฉพาะเจาะจงมากๆ แต่เขาก็ปฏิเสธคำวิงวอนของดาเนียลที่ให้เขาหันเสียจากความบาปต่างๆของเขา สำแดงความเมตตาแก่คนยากจน และ (ในภาษาของเรา) ยอมมอบหัวใจและชีวิตของเขาแก่พระเจ้า

ความฝันของเนบูคัดเนสซาร์กลายเป็นจริง

ข้อ 28-30: “สิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นได้บังเกิดขึ้นแก่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ พอสิ้นสิบสองเดือน พระองค์เสด็จดำเนินอยู่ในพระราชวังแห่งราชอาณาจักรบาบิโลน และกษัตริย์ตรัสว่า “นี่เป็นมหาบาบิโลนมิใช่หรือ ซึ่งเราได้สร้างไว้เพื่อวงศ์วานแห่งอาณาจักรนี้ด้วยอำนาจใหญ่ยิ่งของเรา และเพื่อเป็นศักดิ์ศรีอันสูงส่งของเรา”

การพิพากษาไม่ได้ตกลงเหนือเนบูคัดเนสซาร์ในทันที แต่พระเจ้าแห่งพระคุณได้ประทานเวลาให้เขาหนึ่งปีเพื่อพิสูจน์ตัวเอง แต่ในระหว่างปีนั้นกษัตริย์ก็ไม่ได้เปลี่ยนความคิดของตน – และเขาไม่ยอมให้พระเจ้าเปลี่ยนจิตใจของเขาด้วย เนื่องจากการพิพากษาไม่ได้ตกลงมาในทันที บางทีเนบูคัดเนสซาร์อาจคิดว่าดาเนียลเข้าใจผิดหรือว่าพระเจ้าทรงลืมไปแล้ว แต่ศาสตพยากรณ์ของพระเจ้าซึ่งกล่าวภายใต้การตรึงใจ ก็ไม่เคยผิดพลาด และพระเจ้าของดาเนียลก็ไม่เคยลืม พระองค์ไม่ทรงจ่ายให้คืนวันเสาร์หรือตอนสิ้นเดือนเสมอไป แต่พระองค์ก็ไม่เคยลืมที่จะจ่าย และเมื่อพระเจ้าทรงจ่าย พระองค์ก็ทรงจ่ายเต็มจำนวนเสมอ!

สิบสองเดือนหลังจากที่ดาเนียลได้ถวายคำแก้ฝันอย่างชัดเจนเหลือเกินแก่กษัตริย์และเปิดเผยแก่เขาว่า จะต้องเจออะไรบ้าง เนบูคัดเนสซาร์ก็กำลังเดินอยู่ในวังของตน: และขณะที่เขายืนอยู่บนระเบียงและมองออกไปยังนครบาบิโลนอันใหญ่โตมหึมา เขาก็อุทานด้วยความเยอหยิ่งว่า “นี่เป็นมหาบาบิโลนมิใช่หรือ ซึ่งเราได้สร้างไว้เพื่อวงศ์วานแห่งอาณาจักรนี้ด้วยอำนาจใหญ่ยิ่งของเรา และเพื่อเป็นศักดิ์ศรีอันสูงส่งของเรา?”

นั่นเป็นคำกล่าวที่ทำให้การพิพากษาของพระเจ้าตกมาเหนือเนบูคัดเนสซาร์! เวลาภาคทัณฑ์ของเขาสิ้นสุดลงแล้ว คำเตือนเหล่านั้นของศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้าไม่ถูกรับฟัง และพระเจ้าไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากส่งการพิพากษาซึ่งดาเนียลได้ประกาศแล้วว่าจะมา

ผ่านทางความฝันนั้นและคำแก้ฝันของดาเนียล พระเจ้าตรัสแก่เนบูคัดเนสซาร์ ดังที่พระองค์ได้ตรัสแก่อิสราเอลประชากรของพระองค์: “มาเถิด ให้เรารู้สึกความกัน ถึงบาปของเจ้าเหมือนสีแดงเข้มก็จะขาวอย่างหิมะ ถึงมันจะแดงอย่างผ้าแดงก็จะกลายเป็นอย่างขนแกะ” (อสย. 1:18) ในอิสยาห์ 30:15, 16 เราอ่านว่า “เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า “ในการกลับและหยุดพัก เจ้าทั้งหลายจะรอดกำลังของเจ้าจะอยู่ในความสงบและความไว้วางใจ” และเจ้าก็ไม่ยอมทำตามแต่เจ้าทั้งหลายว่า “อย่าเลย เราจะไม่ไป” เพราะฉะนั้นเจ้าก็จะหนีไป และ “เราจะขึ้นมาเร็วจัด” เพราะฉะนั้นผู้ติดตามเจ้าทั้งหลายจะเร็วจัด!” อิสราเอลคิดว่าพวกเขาจะสามารถวิ่งหนีเหล่าศัตรูของตนไปได้ เนบูคัดเนสซาร์คิดว่าตนใหญ่เกินกว่าที่พระเจ้าจะทรงพิพากษาได้ ดังนั้น เช่นเดียวกับอิสราเอล เขาเพิกเฉยต่อคำเตือนของพระเจ้าและพระเมตตาของพระเจ้า ปีแห่งการภาคทัณฑ์ของเขาสิ้นสุดลงแล้ว เขาเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เขาได้หว่าน

ข้อ 31 และ 32: “เมื่อกษัตริย์ตรัสยังไม่ทันขาดพระวาทะ ก็มีเสียงตกลงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า “โอ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ เราลั่นวาจาไว้กับเจ้าแล้วว่า ราชอาณาจักรได้พรางไปเสียจากเจ้าแล้ว และเจ้าจะถูกขับไล่ไปจากท่ามกลางมนุษย์ และเจ้าจะอยู่กับสัตว์ในทุ่งนา และเจ้าจะต้องกินหญ้าอย่างกับวัว จะเป็นอยู่อย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ จนกว่าเจ้าจะเรียนรู้ได้ว่า ผู้สูงสุดปกครองอยู่เหนือราชอาณาจักรของมนุษย์ และประทานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์ทรงปรารถนา”

“เมื่อกษัตริย์ตรัสยังไม่ทันขาดพระวาทะ...” เขายังอุทานไม่ทันเสร็จว่านครบาบิโลนอันใหญ่โตนั้นถูกสร้างขึ้นโดยอำนาจและความยิ่งใหญ่ของเขา เพื่อเกียรติยศของเขาและเพื่อความสูงส่งของเขา เสียงนั้นจากสวรรค์ได้มาถึงเขาในขณะที่เขากำลังพูดอยู่ ซึ่งแสดงให้เห็นแบบไม่ต้องสงสัยเลยถึงความเกี่ยวข้องกันระหว่างความผิดที่เขาได้ก่อและการลงโทษ เนบูคัดเนสซาร์ผู้นำสงสาร! เขาลืมไปแล้วว่าพระเจ้าทรงแต่งตั้งผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์และทรงปลดผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ เขาลืมวันนั้นไปแล้วที่เขาร้องประกาศว่า “พระเจ้าของดาเนียลทรงเป็นพระเจ้าเหนือพระทั้งหลาย องค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือกษัตริย์ทั้งหลาย และผู้เปิดเผยความลับ!” ความเย่อหยิ่งและความสำเร็จได้กวาดสิ่งเหล่านี้ออกไปเสียจากความคิดของเขาจนสิ้นแล้ว ขณะที่เขายังพูดไม่ทันขาดคำ เสียงหนึ่งจากสวรรค์ก็ร้องออกมาว่า:

1. “ราชอาณาจักรได้พรางไปเสียจากเจ้าแล้ว!”
2. “เจ้าจะถูกขับไล่ไปจากท่ามกลางมนุษย์!”
3. “เจ้าจะอยู่กับสัตว์ในทุ่งนา!”
4. “เจ้าจะต้องกินหญ้าอย่างกับวัว!”
5. “จะเป็นอยู่อย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ!”
6. “จนกว่าเจ้าจะเรียนรู้ได้ว่า ผู้สูงสุดปกครองอยู่เหนือราชอาณาจักรของมนุษย์!”
7. “และประทานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์ทรงปรารถนา!”

มันคือการพิพากษาเจ็ดทบทที่พระเจ้าทรงดวงให้แก่เนบูคัดเนสซาร์ เจ็ด – เลขอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้า! การพิพากษานั้นที่ตกมาเหนือเขามาจากพระเยโฮวาห์โดยตรง มันไม่ใช่พญามารที่เอาอาณาจักรของเขาไป มันไม่ใช่พญามารที่แข่งสาปเขาด้วยจิตใจของสัตว์ แต่เป็นพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ – พระเจ้าแห่งพระคุณทั้งสิ้น พระเจ้าแห่งความเมตตา พระเจ้าผู้ทรงอดกลั้นพระทัยผู้ได้ประทานเวลาสิบสองเดือนแก่เนบูคัดเนสซาร์เพื่อที่เขาจะตัดสินใจว่าเขาจะปรนนิบัติพระเจ้าองค์ไหน

ข้อ 33: “ในทันใดนั้นเองพระวาทะก็สำเร็จในเรื่องเนบูคัดเนสซาร์ พระองค์ถูกขับไล่ไปจากท่ามกลางมนุษย์ และเสวยหญ้าอย่างกบฏ และพระกายก็เปียกน้ำค้ำจากฟ้าสวรรค์ จนพระเกศาอวยยาวอย่างกับขนนกอินทรี และพระนขาที่เหมือนเล็บนก”

“ในทันใดนั้นเอง!” พระเจ้าไม่ทรงยืดเวลาแห่งพระคุณให้แก่เนบูคัดเนสซาร์แล้ว เมื่อการพิพากษาเจ็ดทบทนั้นถูกกล่าวโดยเสียงนั้นจากสวรรค์ ชั่วเสี้ยววินาทีนั้นเอง การพิพากษาก็ตกลงมา – และเนบูคัดเนสซาร์ถูกขับไล่ไปเสียจากมนุษย์ กษัตริย์ผู้ที่เคยเยอหยิ่งบัดนี้ก็คลานสี่ขา และกินหญ้าเหมือนพวกวัว ร่างกายของเขาซึ่งบัดนี้ไม่ได้นุ่งผ้าสีม่วงและผ้าปานเนื้อดีอีกต่อไปแล้ว ก็เริ่มมีขนงอกยาวเหมือนขนนกอินทรี เขาตัวเปียกด้วยน้ำค้ำจากฟ้าสวรรค์ เล็บมือและเล็บเท้าของเขาเป็นเหมือนกรงเล็บของนก

ท่านที่รัก ถ้อยคำเหล่านี้ควรเขย่าตัวเราแต่ละคนให้สะดุ้งตื่นจากความง่วงเหงาและทำให้เราตัวสั่นต่อพระพักตร์พระเจ้าแห่งพระคุณทั้งสิ้นและพระเมตตา ชายผู้นี้ได้กลายเป็นสัตว์ประหลาดไปแล้ว! ก่อนหน้านั้นไม่นาน เขาเคยเป็นกษัตริย์ผู้หยิ่งยโสที่ดำเนินในพระราชวังอันใหญ่โต เขาเคยนุ่งห่มเสื้อคลุมของกษัตริย์ เขาเคยมองออกไปเหนือนครอันยิ่งใหญ่และอ้างว่ามันเป็นของเขาเอง บัดนี้ ในเวลาเพียงไม่กี่นาที เขาก็หมอบคลานสี่ขา กินหญ้าเหมือนวัวตัวหนึ่ง! นี่คือการสาส์นตัวพินทุใหม่ที่น่าดูชม

เนบูคัดเนสซาร์อยู่ในรูปแบบนี้ต่อไปนาน “เจ็ดวาระ” – ซึ่งมีความหมายว่า เจ็ดปี จำกัดเวลาที่ว่านี้ไม่ใช่เรื่องบังเอิญแต่อย่างใด มันมีความหมายที่เฉพาะเจาะจงในด้านคำพยากรณ์: ในบทที่ 9 ของดาเนียล “เจ็ดวาระ” นั้นถึงถึงช่วงเวลาเจ็ดปีแห่งการปกครองของคนแห่งการบาปนั้น นั่นคือ ผู้เผด็จการโลกคนสุดท้ายและผู้ปกครองคนสุดท้ายแห่งการครอบครองโลกคนต่างชาติ หรือสัปดาห์ที่เจ็ดสิบแห่งเจ็ดสิบสัปดาห์แห่งคำพยากรณ์ของดาเนียล ต่อมาในการศึกษาหนังสือเล่มนี้เราจะเห็นว่าหกสิบเก้าสัปดาห์แห่งคำพยากรณ์นี้ได้ถูกทำให้สำเร็จจริงตามตัวอักษรแล้วและเหลืออีกเพียงสัปดาห์เดียวเท่านั้น

ความบ้ำเสียดิของเนบูคัดเนสซาร์เป็นสัญลักษณ์แสดงถึงผู้คนเหล่านั้นที่จะอยู่ภายใต้อำนาจของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ในช่วงความทุกข์ลำบากนั้น และเจ็ดปีนั้นแห่งความเสียดิของเนบูคัดเนสซาร์ก็เป็นสัญลักษณ์แสดงถึงช่วงเวลาแห่งสัปดาห์ที่เจ็ดสิบ ซึ่งจะเจ็ดปี – ช่วงเวลาที่พระเยซูตรัสถึงในมัทธิว 24:22: “และถ้ามิได้ทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนังใด ๆ รอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้ที่เลือกสรรไว้ จึงทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า”

ในระหว่างสัปดาห์ที่เจ็ดสิบของเจ็ดสิบสัปดาห์แห่งคำพยากรณ์ของดาเนียล ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะครองราชย์จากพระวิหารในเยรูซาเล็ม ซึ่งจะถูกรื้อสร้างขึ้นมาแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงถูกพาออกไปพร้อมกับคริสตจักรในการรับขึ้นนั้น (2 ธส. 2:7) และเมื่ออำนาจที่คอยเหนี่ยวรั้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่อยู่

แล้ว แผ่นดินโลกก็จะถูกทิ้งไว้ให้พวกผีปีศาจทำตามใจชอบ “เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงให้ความลุ่มหลงมาครอบงำเขา ให้เขาเชื่อสิ่งที่เท็จ เพื่อคนทั้งหลายที่ไม่เชื่อความจริง แต่ยินดีในการไม่ชอบธรรม จะได้ถูกลงพระอาญาทุกคน” (2 ธส. 2:11, 12)

ใน 2 เธสะโลนิกา 2:1-12 เราอ่านว่า “บัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย เรื่องการซึ่งพระเยซูคริสต์ต้ององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จมา และที่พระองค์จะทรงรวบรวมเราทั้งหลายไปเป็นของพระองค์นั้น เราขอวิงวอนท่านว่าอย่าให้ใจของท่านหนักใจหรือเป็นทุกข์อันไป ไม่ว่าจะโดยทางวิญญูณ หรือโดยทางคำพูด หรือโดยทางจดหมายเป็นเชิงว่ามาจากเรา อ้างว่าวันของพระคริสต์มาถึงแล้ว อย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดล่อลวงท่านโดยทางหนึ่งทางใดเลย เพราะว่าวันนั้นจะไม่มาถึง เว้นแต่จะมีการล้มลงเสียก่อน และคนแห่งการบาปนั้นจะประจักษ์แจ้งคือลูกแห่งความพินาศ ผู้กีดกันขัดขวางและยกตัวขึ้นต่อสู้อะไรก็ได้ชื่อว่าเป็นพระเจ้า หรืออะไรที่เขาไหว้นมัสการนั้น แล้วมันก็นั่งในพระวิหารของพระเจ้าเหมือนอย่างพระเจ้า ประกาศตัวว่าเป็นพระเจ้า ท่านทั้งหลายจำไม่ได้หรือว่าเมื่อข้าพเจ้ายังอยู่กับท่าน ข้าพเจ้าได้บอกเรื่องนี้ให้ท่านทราบแล้ว และท่านก็รู้จักผู้คนที่กำลังหวังเหนี่ยวมันไว้ในขณะนี้ เพื่อมันจะปรากฏออกมาได้ต่อเมื่อถึงเวลาของมัน เพราะว่าอำนาจลึกลับนอกกฎหมายนั้นก็เริ่มทำงานอยู่แล้ว เพียงแต่ผู้ที่คอยหวังเหนี่ยวเดี่ยวนั้นนั้นจะยังหวังเหนี่ยวอยู่ จนกว่าผู้ที่คอยหวังเหนี่ยวนั้นจะถูกพาออกไปเสีย ขณะนั้นคนนอกกฎหมายนั้นจะปรากฏตัวขึ้น และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประหารมันด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์ และจะทรงผลาญให้สูญไปด้วยการปรากฏแห่งการเสด็จมาของพระองค์ คือผู้คนที่มาโดยการดลบันดาลของซาตาน พร้อมกับบรรดาการอิทธิฤทธิ์และหมายสำคัญ และการมหัศจรรย์แห่งความเท็จ และอุบายธรรมทั้งหลายสำหรับคนเหล่านั้นที่พินาศอยู่ เพราะเขาทั้งหลายไม่ได้รับความรักแห่งความจริงไว้เพื่อจะรอดได้ เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงให้ความลุ่มหลงมาครอบงำเขา ให้เขาเชื่อสิ่งที่เท็จ เพื่อคนทั้งหลายที่ไม่เชื่อความจริง แต่ยินดีในการไม่ชอบธรรม จะได้ถูกลงพระอาญาทุกคน” (ในข้อ 2 ของพระคำตอนนี้ “วันของพระคริสต์” ในภาษากรีกเดิมคือ “วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ซึ่งแตกต่างมากพอสมควรจากวันของพระคริสต์ –อิสยาห์ 2:10-12)

ในระหว่างการครองราชย์ของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ พระวิญญูณบริสุทธิตีจะไม่ทรงอยู่ที่นี้เพื่อช่วยยั้งซาตานและเหล่าปีศาจของมัน มนุษย์จะมีชีวิตอยู่ในรูปแบบหนึ่งของความเสียดสี – ความบ้าคลั่ง พวกเขาจะนมัสการรูปจำลองที่ถูกตั้งขึ้นโดยปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ พวกเขาจะต่อสู้กัน ฆาตกรรม ไล่ล่าและฆ่ากันเหมือนสัตว์ป่า รัชกาลของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ – โดยเฉพาะช่วงท้ายของมันจะเป็นช่วงเวลาที่ยาตรมที่สุด น่ากลัวที่สุด นองเลือดที่สุดเท่าที่โลกนี้เคยรู้จัก!

สุภาษิต 16:18 สรุปลย่อเหตุผลสำหรับความตกต่ำของเนบুদ্ধิตเนสซาร์และการพิพากษาของพระเจ้าที่ถูกเทออกเหนือเขา: “ความเยอหยิ่งเดินหน้าการถูกทำลาย และจิตใจที่ยโสหน้าการล้ม” ความเยอหยิ่งทำให้ลูซิเฟอร์ถูกขับออกจากสวรรค์ ความเยอหยิ่งทำให้คาอินฆ่าอาเบลน้องชายของตน ความเยอหยิ่งเป็นความหายนะแห่งความยิ่งใหญ่ของเนบুদ্ধิตเนสซาร์ และความเยอหยิ่งคือความตกต่ำของชายและหญิงจำนวนนับไม่ถ้วนนับตั้งแต่กาลเวลาได้เริ่มต้น

การกลับสู่สภาพเดิมของเนบูคัดเนสซาร์

ข้อ 34 และ 35: “เมื่อสิ้นสุดวาระนั้นแล้ว ตัวเราเนบูคัดเนสซาร์ก็แหงนหน้าดูฟ้าสวรรค์และจิตปกติของเราคืนมา และเราก็สาธุการแด่ผู้สูงสุดนั้น และสรรเสริญถวายเกียรติยศแด่พระองค์ผู้ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ เพราะราชอาณาจักรของพระองค์เป็นราชอาณาจักรนิรันดร์ และอาณาจักรของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ สำหรับพระองค์ชาวพิภพทั้งสิ้นนับว่าไม่มีค่า ท่ามกลางกองทัพแห่งสวรรค์นั้นพระองค์ทรงกระทำตามชอบพระทัยพระองค์ และท่ามกลางชาวพิภพด้วย และไม่มีผู้ใดยับยั้งพระหัตถ์ของพระองค์ได้ หรือตรัสถามพระองค์ได้ว่า “พระองค์ทรงกระทำสิ่งใด””

เนบูคัดเนสซาร์รับโทษทุกชั่วโมงของทุกวันจนครบแล้ว และพอครบเจ็ดปี เขาก็เงยตาดูฟ้าสวรรค์ในคำอธิษฐาน และรับรู้ถึงความยิ่งใหญ่สูงสุดของพระเยโฮวาห์! จิตปกติของเขาถูกนำกลับคืนมา และเขาก็สามารถปฏิบัติหน้าที่ต่างๆของตนในฐานะกษัตริย์ได้ต่อไป จะเป็นประโยชน์ต่อเรามากๆหากเราอ่านถ้อยคำอันจริงจังเหล่านี้จากพระราชาบัญญัติ 32:39-43:

“จงดูเถิด ตัวเรา คือเรานี้แหละเป็นผู้นั้น นอกจากเราไม่มีพระเจ้าอื่นใด เราทำให้ตาย และเราก็ให้มีชีวิตอยู่ เราทำให้บาดเจ็บ และเราก็รักษาให้หาย ไม่มีผู้ใดจะช่วยให้พ้นมือเราได้ เพราะเราชูมือขึ้นถึงสวรรค์ และปฏิญาณว่า ดังที่เราดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ ถ้าเราลบล้างอันนาวัวบของเรา และมือของเรายืดการพิพากษาไว้ เราจะแก้แค้นศัตรูของเรา และตอบแทนผู้ที่เกลียดเรา เราจะให้ลูกธนูของเราเมาโลหิต และดาบของเราจะกินเนื้อหนัง ด้วยโลหิตของผู้ที่ถูกฆ่าและของเขลย ตั้งแต่เริ่มแก้แค้นต่อศัตรู” โอ ประชาชาติทั้งหลาย จงชื่นชมยินดีกับประชาชนของพระองค์ เพราะพระองค์จะแก้แค้นโลหิตแห่งพวกผู้รับใช้ของพระองค์แล้ว และจะทรงทำการแก้แค้นศัตรูของพระองค์ และจะทรงเมตตาปราณีทั้งแผ่นดินและประชาชนของพระองค์”

ราชอาณาจักรของเนบูคัดเนสซาร์ถูกนำกลับสู่สภาพเดิม

ข้อ 36-37: “ในเวลานั้นเอง จิตปกติของเราก็กลับคืนมา ความสูงส่งและราชสง่าราศีก็กลับมาสู่เราอีก เพื่อสง่าราศีแห่งราชอาณาจักรของเรา องค์กรมนตรีและข้าราชการบริพารของเรากลับมาหาเรา และเราก็รับการสถาปนาไว้ในราชอาณาจักรของเรา ความใหญ่ยิ่งกลับเพิ่มพูนแก่เราขึ้นอีก บัดนี้ตัวเราคือเนบูคัดเนสซาร์ ขอสรรเสริญ ยกย่องและถวายพระเกียรติแด่พระมหากษัตริย์แห่งสวรรค์ เพราะว่าพระราชกิจของพระองค์ก็ถูกต้อง และพระมรรคาของพระองค์ก็เที่ยงธรรม บรรดาผู้ดำเนินอยู่ในความเย่อหยิ่ง พระองค์ก็ทรงสามารถให้ต่ำลง”

พระเจ้าทรงรักษาคำสัญญาของพระองค์เสมอ เนบูคัดเนสซาร์รับโทษของตนครบเจ็ดปีแล้วของการใช้ชีวิตแบบสัตว์ในทุ่งนา กินหญ้าเหมือนวัว – และจากนั้นพระเจ้าทรงรักษาพระสัญญาของพระองค์ในข้อ 26 ความเข้าใจของกษัตริย์ได้กลับคืนมา สิทธิแบบกษัตริย์ของเขาได้ถูกรื้อฟื้น และ “ความใหญ่ยิ่ง” ถูกเพิ่มให้แก่เขา

มีผู้กล่าวว่าในระหว่างการถูกพิพากษาของเนบูคัดเนสซาร์ เอวิลเมโรตคบุตรชายของเขาได้ครองบัลลังก์ในฐานะผู้สำเร็จราชการ ข้อเท็จจริงที่ว่าเนบูคัดเนสซาร์ได้รับอนุญาตโดยเหล่าองค์กรมนตรีและข้าราชการ

บริพารของเขาให้กลับคืนสู่บัลลังก์ของเขาอีกก็บ่งบอกว่าพวกเขามองว่าความเสียดิของเขาเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเพียงชั่วคราว มันเป็นเรื่องแปลกที่พวกเขาไม่ได้ขังเขาไว้ในบริเวณพระราชวังแทนที่จะขับไล่เขาให้ไปอยู่ในทุ่งนาห่างไกลจากพระราชวัง ไกลจากครอบครัวและมิตรสหาย เราสรุปได้เพียงว่านี่เป็นส่วนหนึ่งของความทุกข์ยากและการถูกพิพากษาของเขา ว่าเขาควรใช้เวลาหลายปีเหล่านั้นในฐานะสัตว์แห่งทุ่งนาแทนที่จะอยู่กับคนเหล่านั้นที่เขาคลุกคลีด้วยตอนเป็นกษัตริย์

เนบูคัดเนสซาร์ไม่ถูกกล่าวถึงอีกเลยในพระคัมภีร์ เขามีชีวิตอยู่อีกประมาณหนึ่งปีหลังจากที่เขากลับคืนสู่บัลลังก์ – หนึ่งปีที่เกียรติยศอันยิ่งใหญ่ถูกสวมทับเขาและเป็นหนึ่งปีที่เขาถวายเกียรติแด่พระเจ้าของดาเนียล เขาตายในปี 561 ก่อน ค.ศ. และถูกสืบราชบัลลังก์ต่อโดยเอวิล-เมโรดาคบุตรชายของเขา

บทที่ห้า

ประวัติศาสตร์ของดาเนียล

ภายใต้เบลซัสซาร์และดาร์อิอัส

5:1 กษัตริย์เบลซัสซาร์ได้ทรงจัดการเลี้ยงใหญ่แก่เจ้านายหนึ่งพันคน และเสวยเหล้าองุ่นต่อหน้าคนหนึ่งพันนั้น

5:2 เมื่อเบลซัสซาร์ทรงลืมนรสเหล้าองุ่นแล้ว จึงมีพระบัญชาให้นำภาชนะทองคำและเงินซึ่งเนบูคัดเนสซาร์ราชบิดาได้ทรงกวาดมาจากพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม ออกมาให้กษัตริย์และเจ้านายของพระองค์ ทั้งพระสนมและนางหามจะได้ใช้ใส่เหล้าดื่ม

5:3 เขาทั้งหลายจึงนำภาชนะทองคำซึ่งได้กวาดมาจากพระวิหาร คือพระนิเวศของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม และกษัตริย์และเจ้านายของพระองค์ ทั้งพระสนมและนางหามก็ได้ดื่มจากภาชนะเหล่านั้น

5:4 เขาทั้งหลายดื่มเหล้าองุ่นและสรรเสริญพระที่ทำได้ด้วยทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ไม้ และหิน

5:5 ในทันใดนั้น นิ้วมือคนได้ปรากฏขึ้น และเขียนลงที่ผนังของพระราชวังของกษัตริย์ตรงข้ามกับคันทึบประทีป และกษัตริย์ก็ทอดพระเนตรมือที่เขียนนั้น

5:6 แล้วสี่พระพักตร์ของกษัตริย์ก็เปลี่ยนไป พระดำริของพระองค์กระทำให้พระองค์ตกพระทัย พระเพลาก็ก้ออนเปลี้ย พระชานุกก็กระทบกัน

5:7 กษัตริย์รับสั่งเสียงดัง ให้นำหมอดูและคนเคลเดีย และหมอดูดูกษัยยามเข้ามาเฝ้า และกษัตริย์ตรัสกับพวกนักปราชญ์กรุงบาบิโลนว่า “ผู้ใดที่อ่านข้อเขียนนี้และแปลความให้เราได้ เราจะให้ผู้นั้นสวมเสื้อสีม่วง และสวมสร้อยคอทองคำ และเราจะตั้งให้เป็นอุปราชตรีในราชอาณาจักรของเรา”

5:8 แล้วพวกนักปราชญ์ของกษัตริย์ก็เข้ามาทั้งหมด แต่เขาทั้งหลายอ่านข้อเขียน หรือแปลความหมายให้กษัตริย์ทรงทราบหาได้ไม่

5:9 แล้วกษัตริย์เบลซัสซาร์ก็ตกพระทัยมาก และสี่พระพักตร์ของพระองค์ก็เปลี่ยนไป และเจ้านายทั้งหลายของพระองค์ก็งงงวย

5:10 ด้วยเหตุพระวาทะของกษัตริย์และเจ้านายทั้งหลาย พระราชินีก็เสด็จเข้ามาในท้องพระโรงการเลี้ยง และพระราชินีทรงมีพระเสาวนีย์ว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิത്യ ขอพระองค์อย่าได้ตกพระทัย หรือให้สี่พระพักตร์ของพระองค์เปลี่ยนไป

5:11 ในราชอาณาจักรของพระองค์มีชายคนหนึ่ง มีวิญญาณของพระผู้บริสุทธิ์ในตัว ในครั้งรัชกาลของพระชนก ความสว่าง ความเข้าใจ และปัญญา เหมือนปัญญาของพระ ได้มีประจำอยู่ที่ชายคนนี้ และกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์พระชนกของพระองค์ คือกษัตริย์พระชนกของพระองค์ ได้ทรงแต่งตั้งให้เขาเป็นประธานใหญ่ของพวกโหร หมอดู คนเคลเดีย และหมอดูดูกษัยยาม

5:12 เพราะว่าดาเนียล ซึ่งกษัตริย์ประทานนามว่า เบลเทซซาร์ มีวิญญาณเลิศ มีความรู้และความเข้าใจที่จะแก้ความฝัน แก้ปริศนาและแก้ปัญหาต่างๆ บัดนี้ทรงเรียกดาเนียลให้เข้ามาเฝ้า แล้วเขาก็จะแปลความหมายถวายพระองค์”

5:13 เขาจึงนำดาเนียลเข้ามาเฝ้ากษัตริย์ กษัตริย์ตรัสถามดาเนียลว่า “ท่านคือดาเนียลคนนั้นในพวกที่ถูกกวาด

เป็นเขลยมาจากประเทศยูดาห์ ที่กษัตริย์เสด็จพ่อของเรานำมาจากยูดาห์หรือ

5:14 เราได้ยินว่าท่านมีวิญญานของพระในตัว และท่านมีความสว่าง ความเข้าใจและปัญญาเลิศประจำตัว

5:15 บัดนี้ เราให้พวกนักปราชญ์ พวกหมอดูมาเข้าเฝ้า เพื่อให้อ่านข้อความนี้ และแปลความหมายให้เรา แต่เขาแปลความหมายของเรื่องราวนี้ไม่ได้

5:16 แต่เราได้ยินว่าท่านให้คำแปลและแก้ปัญหาคำได้ บัดนี้ถ้าท่านอ่านข้อความและแปลความหมายให้ได้ จะให้ท่านสวมเสื้อสีม่วง และสวมสร้อยคอทองคำ และจะตั้งท่านให้เป็นอุปราชตรีในราชอาณาจักร”

5:17 แล้วดาเนียลกราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า “ขอทรงเก็บของพระราชทานไว้กับพระองค์เถิด และขอทรงพระราชทานรางวัลแก่ผู้อื่น ฝ่ายข้าพระองค์จะขออ่านข้อเขียนถวายกษัตริย์ และถวายคำแปลความหมายให้พระองค์ทรงทราบ

5:18 โอ ข้าแต่กษัตริย์ พระเจ้าสูงสุดได้ทรงประทานพระราชอาณาจักร ความยิ่งใหญ่และสง่าราศี และเกียรติยศแด่เนบูคัดเนสซาร์ราชาบิดาของพระองค์

5:19 และเพราะความยิ่งใหญ่ซึ่งพระองค์ประทานแด่เนบูคัดเนสซาร์ บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวง และภาษาทั้งหลายจึงได้สิ้นสละท่านและเกรงขามต่อพระพักตร์พระราชบิดา พระองค์จะทรงประหารผู้ใดก็ทรงประหารเสีย หรือทรงให้ผู้ใดดำรงชีวิตอยู่ที่ทรงให้ดำรงชีวิต พระองค์จะทรงแต่งตั้งผู้ใดก็ทรงแต่งตั้ง พระองค์จะทรงกระทำให้ผู้ใดด้อยลงพระองค์ก็ทรงกระทำ

5:20 แต่เมื่อพระทัยของพระบิดาผยองขึ้น ฝ่ายจิตวิญญานของพระองค์ก็แข็งกระด้างไป จึงทรงประกอบกิจด้วยความเห่อเหิม พระเจ้าทรงถอดพระองค์จากราชบัลลังก์ และทรงริบสง่าราศีของพระองค์ไปเสีย

5:21 พระเจ้าทรงขับไล่เนบูคัดเนสซาร์ไปจากบุตรทั้งหลายของมนุษย์ และทรงกระทำให้พระทัยของพระองค์ท่านเป็นเหมือนใจสัตว์ป่า และทรงให้อยู่กับลาป่า ทรงให้หญ้าเสวยเหมือนวัว และพระกายของพระองค์ท่านก็เปียกน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ จนกว่าพระองค์จะรู้ว่าพระเจ้าสูงสุดทรงปกครองราชอาณาจักรของมนุษย์ และทรงแต่งตั้งผู้ที่พระองค์จะทรงปรารถนาให้ปกครอง

5:22 โอ ข้าแต่เบลชัสซาร์ พระองค์เป็นราชโอรส แม้พระองค์ทรงทราบเช่นนี้ทั้งสิ้นแล้วก็ได้ถ่อมพระทัย

5:23 แต่ทรงยกพระองค์ขึ้นสู่อำนาจผู้เป็นเจ้าแห่งสวรรค์ และทรงให้นำภาชนะแห่งพระนิเวศของพระองค์มาต่อพระพักตร์พระองค์ แล้วพระองค์ พวกเจ้านายของพระองค์ พระสนม และนางหามของพระองค์ก็ดื่มเหล้าองุ่นจากภาชนะเหล่านั้น และพระองค์ทรงสรรเสริญพระที่ทำได้ด้วยเงิน ทองคำ ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ไม้และหิน ซึ่งจะดูหรือฟัง หรือรู้เรื่องก็ไม่ได้ แต่พระองค์มิได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าซึ่งลมปรมาณของพระองค์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทางทั้งสิ้นของพระองค์ก็ขึ้นอยู่กับพระองค์

5:24 จึงมีมือซึ่งรับใช้มาจากพระพักตร์ได้จารึกข้อเขียนนี้ลงไว้

5:25 ต่อไปนี้เป็นข้อเขียนที่จารึกไว้ คือ เมเน เมเน เทเคล และ ฟารสิน

5:26 ต่อไปนี้เป็นคำไขเรื่องราวนี้ เมเน พระเจ้าได้ทรงค่านวณวาระแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ไว้แล้ว และทรงนำราชอาณาจักรนั้นมาถึงสิ้นสุด

5:27 เทเคล พระองค์ได้ถูกชั่งในตราชู ทรงเห็นว่ายังขาดอยู่

5:28 เปเรส ราชาอาณาจักรของพระองค์ถูกแบ่งออกให้แก่คนมีเดีย และคนเปอร์เซีย”

5:29 แล้วเบลซัสซาร์ก็ทรงบัญชาและเขาได้ให้ดาเนียลสวมเสื้อสีม่วง และให้สวมสร้อยคอทองคำ และทรงให้ประกาศเกี่ยวกับเรื่องของท่านว่า ท่านได้เป็นอุปราชตรีในราชอาณาจักร

5:30 ในคืนวันนั้นเอง เบลซัสซาร์กษัตริย์คนเคลเดียก็ทรงถูกประหาร

5:31 และดาร์ริอัสคนมีเดียก็ทรงรับราชอาณาจักร มีพระชนมายุหกสิบสองพรรษา

ความเยอหยิ่งของเบลซัสซาร์และความตกต่ำของเขา

บทที่ห้าบันทึกเกี่ยวกับความตกต่ำของเบลซัสซาร์ หลานชายของเนบูคัดเนสซาร์ ผู้ซึ่งครองราชย์หลังจากการเสียชีวิตของกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่องค์นั้น มันบันทึกเรื่องการล่มสลายของบาบิโลนเช่นกัน จะเป็นประโยชน์แก่เราหากเราจะมองดูสักเล็กน้อยที่ประวัติศาสตร์เกี่ยวกับนครอันยิ่งใหญ่นี้ก่อนที่จะเราจะศึกษาบทนี้แบบที่ละเอียด

นครบาบิโลนถูกสร้างขึ้นโดยนิมโรด (หลานของโนอาห์) กว่าสองพันปีก่อนการประสูติของพระคริสต์: “คูซให้กำเนิดบุตรชื่อนิมโรด เขาเริ่มเป็นคนมีอำนาจมากบนแผ่นดินโลก เขาเป็นพรานที่มีกำลังมากต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดังนั้นจึงว่า “เหมือนกับนิมโรดพรานที่มีกำลังมากต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์” การเริ่มต้นอาณาจักรของเขาคือเมืองบาเบล (หรือบาบิโลน) เมืองเอเรก เมืองอัคคัต และเมืองคาลเนห์ในแผ่นดินของซินาร์” (ปฐมก. 10:8-10)

นิมโรดเป็นผู้เบิกทางคนหนึ่งของคนแห่งการบาปนั้น โดยส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าวิญญาณที่จะครอบครองคนแห่งการบาปนั้นก็เคยสถิตอยู่ในตัวนิมโรดเช่นกัน เขาเป็นชายผู้มีกำลังมาก “พรานที่มีกำลังมากต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์” – และเหล่าผู้รู้ภาษาฮีบรูก็บอกเราว่าวลีนี้มีความหมายว่า “เขาเป็นนายพรานที่ล่าดวงวิญญาณของมนุษย์” เขาอยากนำคนทั้งปวงให้มาอยู่ในอาณาจักรที่ยิ่งใหญ่อาณาจักรเดียว เขาเป็นเชื้อสายของฮาม

นครนินะเวห์อันยิ่งใหญ่ ซึ่งถูกก่อตั้งโดยอัสซูร บุตรคนหนึ่งของเซม (ปฐมก. 10:11, 12) ได้กลายเป็นเมืองหลวงของอัสซีเรีย จากนั้นประมาณปี 1270 ก่อน ค.ศ. เหล่ากษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กลายเป็นเจ้านายแห่งเคลเดีย (หรือบาบิโลเนีย) ซึ่งนครบาบิโลนเป็นเมืองหลวงของมัน และตลอดหลายศตวรรษประวัติศาสตร์ของบาบิโลนได้ถูกบดบังโดยนครนินะเวห์อันใหญ่โตมหฬาร

ในช่วงชีวิตของทักลัทปีเลเซอร์แห่งอัสซีเรียนี้เองที่นาโบเนสซาร์ขึ้นครองบัลลังก์แห่งบาบิโลนในปี 747 ก่อน ค.ศ. มันคือประมาณปี 720 ก่อน ค.ศ. ที่เบโรดัก-บาลาดานกลายเป็นกษัตริย์แห่งบาบิโลน จงศึกษา 2 พงศ์กษัตริย์ 20:12-18 และอิสยาห์ 39:1-7 อีกสองสามปีต่อมา ชาร์กอนกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ยกทัพมาต่อสู้กับเบโรดัก-บาลาดาน โดยทำให้เขาพ่ายแพ้และถอดเขาจากบัลลังก์ เซนนาเคริบทำให้บาบิโลนที่ยิ่งใหญ่ตกอยู่ใต้บังคับโดยสมบูร์นและผนวกมันเข้ากับจักรวรรดิอัสซีเรียในปี 690 ก่อน ค.ศ. การพิชิตเมืองนินะเวห์ พร้อมกับกับการล่มล้างจักรวรรดิอัสซีเรีย (ซึ่งเกิดขึ้นประมาณปี 625 ก่อนค.ศ. โดยกษัตริย์โซอาเชเรสคนมีเดียและนาโบโพลัสซาร์ พันธมิตรของเขา ผู้ซึ่งขณะนั้นเป็นผู้ว่าราชการที่กบฏแห่งบาบิโลน) ได้ทำให้ฝ่ายหลังสามารถก่อตั้งและเริ่มต้นจักรวรรดิบาบิโลนได้ นาโบโพลัสซาร์ครองราชย์ตั้งแต่ปี 625 ก่อน ค.ศ. จนถึง 604 ก่อน ค.ศ.

และถูกสืบราชบัลลังก์โดยบุตรชายผู้มีชื่อเสียงของเขา นั่นคือ เนบูคัดเนสซาร์ ผู้ที่กลายเป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งยุคสมัยโบราณ ภายใต้อัจฉริยภาพของเนบูคัดเนสซาร์นี้เอง บาบิโลนจึงถูกสร้างขึ้นใหม่และถูกประดับอย่างงดงามจนมันกลายเป็นนครที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่โลกเคยพบเห็น

ผมรู้ตัวว่าปีและชื่อบุคคลมากมายทำให้การอ่านเป็นเรื่องน่าเบื่อ แต่เราต้องระลึกถึงปีและชื่อเหล่านี้ไว้ เพราะประวัติศาสตร์โลกก็ยืนยันว่าชายเหล่านี้เคยมีชีวิตอยู่และครองราชย์จริงๆ เหล่านักโบราณคดีจากมหาวิทยาลัยชั้นนำหลายแห่งในอเมริกาและอังกฤษได้ขุดเจอแผ่นจารึก รูปปั้น และหลักฐานอื่นๆอีกมากมายที่พิสูจน์ว่าบุคคลเหล่านี้เคยมีชีวิตอยู่จริงๆ และปีที่พวกเขาครองราชย์ในบาบิโลน อัสซีเรียและอียิปต์ก็ถูกพิสูจน์แล้วจากการขุดเจอแผ่นจารึกศิลาต่างๆ

ให้เราดูที่นครบาบิโลนกันสักครู่: ตามที่ International Standard Bible Encyclopedia (สารานุกรมพระคัมภีร์ฉบับมาตรฐานสากล) ระบุว่า นครนี้มีรูปทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัส กว้างยาวด้านละ 14 ไมล์เท่ากัน ทำให้วนรอบหนึ่งได้เท่ากับเกือบ 56 ไมล์รอบฐานของกำแพงที่ล้อมรอบมัน กำแพงที่อยู่รอบบาบิโลนถูกสร้างด้วยอิฐ ตามที่เฮโรโดตัสกล่าว มันหนา 87 ฟุต และสูง 311 ฟุต ลองคิดถึงปริมาณวัสดุและเวลามหาศาลที่ต้องใช้ในการก่อสร้างกำแพงหนึ่งที่ยาว 56 ไมล์ หนา 87 ฟุต และสูง 311 ฟุต – ซึ่งทั้งหมดนี้ถูกกระทำโดยแรงงานทาส

บนกำแพงนั้นมีหอคอย 250 หลัง และความกว้างของกำแพงนั้นก็เพียงพอสำหรับรถรบหกคันที่จะขับแบบเรียงแถวหน้ากระดาน ภายนอกกำแพงใหญ่นั้นมีคูรอบป้อมขนาดยักษ์ซึ่งล้อมรอบนครและถูกเติมด้วยน้ำที่มาจากแม่น้ำยูเฟรติส สะพานชักหลายอันทอดข้ามคูที่อยู่หน้าประตูเมืองแต่ละบาน ภายในกำแพงมีมานี้คือ กำแพงอีกชั้นหนึ่ง ซึ่งไม่ต้องยกกว่ามากนักแต่แคบกว่าเล็กน้อย โดยทอดยาวรอบนคร ดังนั้นบาบิโลนจึงถูกล้อมด้วยกำแพงหิมาสองชั้น

ถนนหลายสายซึ่งตัดผ่านนครนั้นเป็นเส้นตรง และเห็นได้ชัดว่าตัดกันตรงมุมที่เหมาะสม เหมือนกับถนนเหล่านั้นในนครใหญ่ๆของอเมริกา – ซึ่งทำให้เราตระหนักว่าซูเปอร์ไฮเวย์และถนนข้ามรัฐของเรานั้นไม่ได้ทันสมัยสักเท่าไรเลย ถนนสวยงามเหล่านี้ตัดผ่านนครนั้นจากทิศเหนือไปยังทิศใต้ และตรงมุมที่เหมาะสมเหมือนเดิมจากทิศตะวันออกไปยังทิศตะวันตก ซึ่งทำให้นครนี้เป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส 14 ไมล์ที่สมบูรณ์แบบ

ถนนกว้างๆเส้นหนึ่งล้อมรอบนครนั้นภายในกำแพงเหล่านั้นและอยู่ชิดกับพวกมันมากๆ และถนนสายอื่นๆที่เหลือทุกเส้นมาบรรจบที่ถนนหลวงที่กว้างเป็นพิเศษเส้นนี้ ตรงสุดถนนที่ตัดกันเหล่านี้มีประตูสองบาน ทำด้วยทองสัมฤทธิ์บริสุทธิ์ซึ่งถูกประดับประดาอย่างวิจิตรตระการตาที่ส่องแสงระยิบระยับดุจเปลวไฟยักษ์สองเปลวขณะที่ประตูเหล่านี้ถูกเปิดและปิดตอนที่ดวงอาทิตย์ขึ้นและตก

ยูเฟรติสแม่น้ำใหญ่ไหลตามแนวทแยงตัดผ่านนครนั้น โดยแบ่งมันออกเป็นสองส่วนเท่าๆกัน ริมฝั่งแม่น้ำนั้นมีกำแพง แทรกด้วยประตูทองสัมฤทธิ์ตรงถนนสายหลักแต่ละสาย ระหว่างกำแพงริมแม่น้ำและแม่น้ำสายนั้น คือ ท่าเทียบเรืออันงดงามอยู่ตลอดแนวแม่น้ำทั้งสองฟากภายในนคร ตรงถนนเส้นหลักมีสะพานใหญ่อันหนึ่งทอดข้ามแม่น้ำ และเรือข้ามฟากหลายลำก็ข้ามแม่น้ำตรงถนนเส้นหลักแต่ละสาย

ตรงปลายทั้งสองด้านของสะพานใหญ่นี้มีพระราชวังดงามหลังหนึ่งตั้งอยู่ และได้แม่น้ำนี้มีทางเดิน (หรืออุโมงค์ลอดใต้แม่น้ำ เหมือนอย่างอุโมงค์สมัยใหม่ของเรา) ซึ่งเชื่อมต่อระหว่างพระราชวังสองหลังนี้ ภายในอุโมงค์นี้ แทรกเป็นระยะๆ มีห้องจัดเลี้ยงหรูหราหลายห้องซึ่งถูกสร้างด้วยทองสัมฤทธิ์ทั้งหมด

ใกล้พระราชวังหนึ่งในสองหลังนี้ตรงปลายสะพานที่ทอดข้ามแม่น้ำยูเฟรติส มีหอบาเบลตั้งอยู่ หอคอยนี้ประกอบด้วยแปดชั้น โดยแต่ละชั้นอยู่บนยอดของอีกชั้น ชั้นเหล่านี้มีขนาดเล็กลงไปเรื่อยๆจากส่วนล่างสุดขึ้นไป แต่ว่าแต่ละชั้นก็มีพื้นรูปทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัส ชั้นแรกมีขนาด 300 ฟุตแต่ละด้าน สูง 110 ฟุต และดูเหมือนจะถูกประดับตกแต่งด้วยชอกก้าแพงสองชั้นปกติซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะตัวของสถาปัตยกรรมแบบอัสซีเรีย-บาบิโลน ชั้นที่สองมีขนาด 260 ฟุตเท่ากันทุกด้านและสูง 60 ฟุต ตั้งแต่ชั้นที่สามถึงชั้นที่ห้ามีความสูงเท่ากันหมด (20 ฟุต) และมีขนาด 200 ฟุต, 170 ฟุต และ 140 ฟุตเท่ากันทุกด้านตามลำดับ ขนาดของชั้นที่หกไม่ได้ถูกกล่าวถึง แต่อาจมีขนาดลดหลั่นไปตามชั้นอื่นๆที่เหลือ นั่นคือ 110 ฟุต สูง 20 ฟุต

บนยอดของชั้นนี้คือชั้นที่เจ็ด - วิหารที่อยู่บนสุดหรือสถานศักดิ์สิทธิ์ของพระเบล-เมโรดค และมีขนาดยาว 80 ฟุต กว้าง 60 ฟุต และสูง 50 ฟุต ความสูงโดยรวมทั้งหมดของหอคอยนี้ที่อยู่เหนือฐานรากของมันจึงเท่ากับ 300 ฟุต ซึ่งเท่ากับกับความกว้างของฐานรองรับของมัน ด้านนอกของแต่ละชั้นเหล่านี้ มีบันไดวนรอบขึ้นไปสู่ยอดบนสุดของมัน

International Standard Bible Encyclopedia (สารานุกรมพระคัมภีร์ฉบับมาตรฐานสากล) กล่าวดังนี้เกี่ยวกับการก่อสร้างหอคอยนี้: “พร้อมกับคำบรรยายอันละเอียดเช่นนี้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ย่อมถูกคาดหวังในบันทึกของคอบาปิโลนเกี่ยวกับวิหารศักดิ์สิทธิ์ที่มีชื่อเสียงเช่นนี้ คำบรรยายของเฮโรโดตัส (i. 181ff) ก็เห็นพ้องตรงกัน เขากล่าวว่ามันเป็นวิหารรูปทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัส ขนาดด้านละสองเพอร์ลอง (1,213 ฟุต) ตรงกลางมีหอคอยแข็งแกร่งรูปทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัส (เกือบ 607 ฟุต) ถูกสร้างไว้อยู่ อย่างไรก็ตาม นี่น่าจะเป็นแท่นยกพื้นซึ่งพร้อมกับหกชั้นดังกล่าวและสถานนมัสการอยู่ยอดบนสุดก็จะรวมเป็นทั้งหมดแปดชั้นที่เฮโรโดตัสกล่าวถึง”

ภายในสถานนมัสการที่อยู่ยอดบนสุดของหอคอยอาจมีเครื่องเรือนราคาแพงมากที่สุดเท่าที่เคยตกแต่งสถานนมัสการใดๆ ปฏิมากรทองคำรูปหนึ่งถูกตีราคาไว้ว่าน่าจะมีมูลค่าถึง 17,500,000 เหรียญสหรัฐ และบรรดาเครื่องภาชนะศักดิ์สิทธิ์ที่ใช้ในการนมัสการมีมูลค่าถึง 200,000,000 เหรียญสหรัฐ คุณคิดออกไหมถึงความหรูหราฟุ่มเฟือยขนาดนั้น? และทั้งหมดนี้อยู่ในสถานนมัสการแห่งหนึ่งซึ่งอยู่เหนือพื้นดินขึ้นไปราวๆ 410 ฟุต!

สวนลอยฟ้าอันขึ้นชื่อของบาบิโลนเคยเป็นหนึ่งในเจ็ดสิ่งมหัศจรรย์ของโลก สวนเหล่านี้มีขนาด 400 ฟุตเท่ากันทุกด้าน โดยถูกยกเป็นชั้นหลั่นขึ้นไปจนถึงความสูง 350 ฟุต พวกมันถูกไปถึงได้โดยบันไดซึ่งมีความกว้างสิบฟุต ส่วนบนสุดของแต่ละชั้นถูกปกคลุมด้วยแผ่นหินขนาดใหญ่ บนแผ่นหินเหล่านี้มีแปลงกบฏไว้ อยู่จากนั้นก็มียางมะตอยชั้นหนามากๆ อิฐสองแถวที่ถูกเชื่อมด้วยปูนเข้าด้วยกัน และสุดท้ายคือ แผ่นตะกั่ว เพื่อทำให้ชั้นเหล่านี้ปลอดภัยจากรั่วซึมใดๆ จากนั้นส่วนนี้ก็ถูกปกคลุมด้วยดินอันอุดมสมบูรณ์และถูกปลูกด้วยไม้พุ่มและต้นไม้ต่างๆอันสวยงาม เพื่อที่ว่าเมื่อมองจากระยะไกลสวนลอยฟ้าทั้งกลุ่มนี้ดูเหมือนเป็นภูเขาลูกมหึมาที่ปกคลุมด้วยป่า แน่แน่นอนว่าเป็นภาพอันน่าตื่นตาเมื่อมองจากที่ราบลุ่มแห่งหุบเขาแม่น้ำยูเฟรติส

สวนลอยฟ้าเหล่านี้ถูกสร้างขึ้นโดยกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์โดยใช้เงินหลายล้าน อาจมีคนถามว่า “ทำไม? พวกมันมีประโยชน์อะไร?” พวกมันเป็นผลมาจากความเจ้าชู้ของเนบูคัดเนสซาร์ ที่สร้างพวกมันตามความปรารถนาของราชินีของเขา พระนางอามีอิติส (ธิดาของโซอาเซเรส กษัตริย์แห่งมีเดีย) เพื่อที่จะมีปายกระดับขนาดเล็กเหมือนกับที่นางเคยผลิตเพลินอยู่บนเนินเขาต่างๆที่อยู่รอบประเทศบ้านเกิดของนาง รูปลักษณะภายนอกของสวนที่เสร็จแล้วเหล่านี้ ซึ่งเหมือนกับภูเขาที่ถูกปกคลุมด้วยต้นไม้ ก็น่าจะทำให้พระนางอามีอิติสรู้สึกเหมือนอยู่บ้านและพึงพอใจกับสภาพแวดล้อมของนางในบาบิโลนมากขึ้น ค่าใช้จ่ายในการสร้างสวนเหล่านี้เป็นเรื่องเล็กน้อยสำหรับกษัตริย์ และแรงงานทั้งหมดก็ได้มาจากพวกทาส

จากประวัติศาสตร์เราอนุมานได้ว่านครบาบิโลนในสง่าราศีและความรุ่งโรจน์ของมันก็ข้างหน้าสิ่งใดก็ตามที่เคยถูกสร้างขึ้นบนแผ่นดินโลกนี้ มันมีอุทยานอันงดงามหลายแห่ง มีที่ดินที่ไม่ถูกจับจองอยู่หลายร้อยเอเคอร์ซึ่งสามารถเพาะปลูกได้ และผักและอาหารทุกชนิดก็ถูกปลูกโดยแรงงานทาสเพื่อเลี้ยงดูประชากรกว่าล้านคนที่อาศัยอยู่ในนครนั้น

บาบิโลนอยู่ ณ จุดสูงสุดของมันเมื่อเบลซัสซาร์จัดการเลี้ยงใหญ่ซึ่งนำความพิनाสมาสู่เขา อิชยาห์กล่าวถึงบาบิโลนในถ้อยคำเหล่านี้: **“และบาบิโลน ซึ่งโอ้อำในบรรดาราชาอาณาจักร เมืองที่สง่าและเป็นที่ยอมรับใจของชาวเคลเดีย...”** (อสย. 13:19) กรุณาศึกษาอิชยาห์บทที่ 13 ทั้งหมด คุณจะเห็นว่าพระเจ้ายังจัดการกับบาบิโลนไม่เสร็จ นครนั้นซึ่งเนบูคัดเนสซาร์ได้สร้างขึ้นใหม่ อลังการเหนือคำบรรยาย ได้ถูกทำลายไปแล้วและจะไม่มีคนอาศัยอยู่ในนั้นอีกเลย แต่ *วิญญาณของบาบิโลน* (ทางการเมืองและทางศาสนา) จะถูกปลุกขึ้นใหม่เมื่อถึงเวลาของสัตว์ร้ายนั้น และจะถูกทำลายอย่างถาวรโดยพระเยซูเจ้าเมื่อพระองค์เสด็จมาในการทำให้สิ่งสารพัดสำเร็จครบถ้วน

การถูกทำลายของนครบาบิโลนเป็นภาพเล็งถึงความพินาศที่ *ใหญ่โตกว่า* ซึ่งจะเกิดขึ้นกับบาบิโลนที่ *ลึกลับ* ตามที่ถูกพรรณนาไว้ในบทที่สิบเจ็ดและสิบแปดของวิวรณ์ อิชยาห์ 13:1 กล่าวถึง “ภาระเกี่ยวกับบาบิโลน ตามซึ่งอิชยาห์บุตรชายของามอสได้เห็น” คำว่า “ภาระ” หมายถึง สิ่งที่มีน้ำหนักมาก และตรงนี้ในคำพยากรณ์นี้เกี่ยวกับบาบิโลน อัสนีเรีย และเยรูซาเล็ม อิชยาห์ก็กล่าวถึงภาระหนักนี้เพราะพระพิโรธของพระเจ้าอยู่ในมัน – และพระพิโรธของพระเจ้ายิ่งดุเดือดและน่ากลัวเหลือเกินจนมันเป็นข้อความที่น่าหนักใจและเป็นภาระหนักสำหรับอิชยาห์ที่จะกล่าวออกไป วิญญาณของบาบิโลนกำลังถูกปลุกขึ้นใหม่อย่างรวดเร็วเหลือเชื่อทุกวันนี้!

“...มีข้อกำหนดสำหรับมนุษย์ไว้แล้วว่าจะต้องตายหนึ่ง...” (ฮบ. 9:27) ไม่ว่าคนๆหนึ่งจะใหญ่ขนาดไหน มีอำนาจมากขนาดไหน หรือเป็นคนสำคัญขนาดไหน เขาก็มีนัดกับความตายในที่สุด มันเป็นเช่นนั้นกับเนบูคัดเนสซาร์ – กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ กษัตริย์และผู้ครองโลกผู้เกรียงไกร บุรุษผู้ออกแบบ กำกับดูแลและออกเงินสำหรับการก่อสร้างหนึ่งในนครที่ยิ่งใหญ่ที่สุด (หากไม่ใช่นครนั้นที่ยิ่งใหญ่ที่สุด) เท่าที่เคยถูกสร้างมา เนบูคัดเนสซาร์สิ้นพระชนม์ในปี 561 ก่อน ค.ศ. และโอรสของเขา เอวิล-เมโรดัค รับช่วงต่อบังเหียนแห่งการปกครองของบาบิโลน

หนึ่งในสิ่งแรกๆที่กษัตริย์องค์ใหม่กระทำก็คือ ปลดปล่อยเยโฮยาคีน กษัตริย์แห่งยูดาห์ให้เป็นอิสระ และอนุญาตให้เขาจับประทานที่โต๊ะของกษัตริย์:

“และอยู่มาในปีที่สามสิบเจ็ดแห่งการเนรเทศเยโฮยาคีนกษัตริย์แห่งยูดาห์ ในเดือนที่สิบสองเมื่อวันที่สิบเจ็ดของเดือนนั้น เอวิลเมโรดักกษัตริย์แห่งบาบิโลน ในปีที่พระองค์ทรงเริ่มครอบครอง ทรงพระกรุณาโปรดให้เยโฮยาคีนกษัตริย์แห่งยูดาห์พ้นจากเรือนจำ พระองค์ตรัสด้วยคำอ่อนหวานแก่ท่าน และให้นั่งสูงกว่าบรรดาที่นั่งของกษัตริย์ที่อยู่ในบาบิโลนกับพระองค์ เยโฮยาคีนจึงได้ถอดเครื่องแต่งกายของนักโทษออก และได้รับประทานที่โต๊ะเสวยของกษัตริย์เป็นปกติทุกวันตลอดชีวิต ส่วนงบประมาณที่ให้นั้นก็ได้รับพระราชทานจากกษัตริย์ตามความต้องการรายวันอยู่เสมอตลอดเมื่อท่านมีชีวิตอยู่” (2 พงศ์กษัตริย์ 25:27-30) (คำบรรยายเกี่ยวกับเหตุการณ์เดียวกันนี้ถูกให้ไว้ในเยเรมีย์ 52:31-34 ในถ้อยคำเกือบจะเหมือนกันหมด)

เอวิล-เมโรดักโอรสของเนบูคัดเนสซาร์ ครองราชย์นานสองปีและถูกประหารชีวิตโดยพวกที่สมคบคิดในรัฐบาลของเขาเอง เพชฌฆาตเหล่านี้ถูกนำโดยเนริกลิสซาร์ น้องเขยของกษัตริย์ ผู้ซึ่งจากนั้นขึ้นครองบัลลังก์แห่งบาบิโลน เขาครองราชย์นานเกือบสี่ปีและถูกฆ่าตายในการสู้รบเมื่อปี 556 ก่อน ค.ศ. จากนั้นโอรสของเขาลาโบโรโซอาร์เคต เป็นกษัตริย์ได้ไม่ถึงปี เขาถูกหุบตีจนตาย และบัลลังก์นั้นถูกยึดโดยนาโบนิดัส (นักประวัติศาสตร์และเหล่านักอธิบายพระคัมภีร์บางท่านสะกดชื่อของเขาว่า *นาบูนาอิด*) เขาครองราชย์ตั้งแต่ปี 555 ก่อน ค.ศ. จนถึงการล่มสลายของบาบิโลนในปี 538 ก่อน ค.ศ.

พระคัมภีร์กล่าวอย่างชัดเจนว่าเบลซัสซาร์เป็นกษัตริย์แห่งบาบิโลนตอนที่มันถูกพิชิตโดยคนมีเดียและคนเปอร์เซีย และว่าเขาถูกสังหารในคืนที่ดาโรัสเข้ามาในนครนั้น ในทางกลับกัน นักประวัติศาสตร์โบราณหลายท่านไม่ได้กล่าวถึงเบลซัสซาร์ แต่กล่าวว่านาโบนิดัสเป็นกษัตริย์องค์สุดท้ายแห่งบาบิโลน พวกเขาเห็นพ้องตรงกันทุกคนว่านาโบนิดัสไม่อยู่ในนครนั้นตอนที่พวกคนเปอร์เซียยึดมันได้ ดังนั้นความขัดแย้งกันระหว่างประวัติศาสตร์กับพระคัมภีร์จึงดูเหมือนเด็ดขาด อย่างไรก็ตาม จารึกตัวอักษรคูนิฟอร์มบัตนี้ก็แก้ไขข้อขัดแย้งนี้ในแบบที่น่าพึงพอใจมากที่สุด

เหล่านักประวัติศาสตร์ที่เคยมีชีวิตอยู่หลังสมัยดาเนียลสองร้อยห้าสิบปีเรียกนาบูนาอิดว่าเป็นบิดาของเบลซัสซาร์ และกล่าวว่าเขากำลังครองราชย์อยู่กับเบลซัสซาร์ตอนที่มีการจัดเลี้ยงใหญ่นั้น หากเป็นเช่นนั้นจริง มันก็ไม่ส่งผลต่อความรอดของเราหรือพระวาจของพระเจ้า แผ่นจารึกต่างๆได้ถูกขุดพบซึ่งเป็นพยานว่านาบูนาอิดเป็นบิดาของเบลซัสซาร์ และเราทราบว่าเบลซัสซาร์เป็นหลานชายของเนบูคัดเนสซาร์ “บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นจะต้องปรนนิบัติตัวเขา ลูกและหลานของเขา จนกว่าเวลากำหนดแห่งแผ่นดินของท่านเองจะมาถึง แล้วหลายประชาชาติและบรรดามหากษัตริย์จะกระทำให้ท่านเป็นทาสของเขาทั้งหลาย” (ยรม. 27:7) เนื่องจากนาบูนาอิดไม่อยู่เพราะไปสู้รบ เบลซัสซาร์จึงเป็นผู้ปกครองแต่เพียงผู้เดียวของบาบิโลนตอนที่มันล่มสลาย

การเลี้ยงใหญ่ของเบลซัสซาร์

ข้อ 1-4: “กษัตริย์เบลซัสซาร์ได้ทรงจัดการเลี้ยงใหญ่แก่เจ้านายหนึ่งพันคน และเสวยเหล้าอุ่นต่อหน้าคนหนึ่งพันนั้น เมื่อเบลซัสซาร์ทรงลี้มรสเหล้าอุ่นแล้ว จึงมีพระบัญชาให้นำภาชนะทองคำและเงินซึ่งเนบู

คัตเนสซาร์ราชาบิดาได้ทรงกวาดมาจากพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม ออกมาให้กษัตริย์และเจ้านายของพระองค์ ทั้งพระสนมและนางหามจะได้ใช้ใส่เกล้าตี้ม เขาทั้งหลายจึงนำภาชนะทองคำซึ่งได้กวาดมาจากพระวิหาร คือพระนิเวศของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม และกษัตริย์และเจ้านายของพระองค์ ทั้งพระสนมและนางหามก็ได้ตี้มจากภาชนะเหล่านั้น เขาทั้งหลายตี้มเหล่าอู่นและสรรเสริญพระที่ทำได้ด้วยทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ไม้ และหิน”

การเลี้ยงใหญ่ไม่ใช่เรื่องผิดปกติในนครบาบิโลน แต่การเลี้ยงใหญ่ของเบลซัสซาร์ไม่ใช่งานปกติธรรมดาเลย การเลี้ยงใหญ่อีกงานเดียวที่เราอ่านเจอในพระคัมภีร์ที่เทียบได้กับการเลี้ยงใหญ่ของเบลซัสซาร์คือ งานที่จัดโดยอาหสุเอรัส กษัตริย์แห่งเปอร์เซีย ผู้ซึ่งจัดการเลี้ยงใหญ่ให้แก่บรรดาเจ้านายแห่ง 120 มณฑลแห่งอาณาจักรของเขา ในปี 521 ก่อน ค.ศ. คุณอ่านเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ในบทที่หนึ่งของหนังสือเอสเธอร์

การเลี้ยงใหญ่ที่จัดขึ้นโดยเบลซัสซาร์คือ จุดหักเหในประวัติศาสตร์ของบาบิโลน มันบ่งบอกถึงจุดจบของการครองราชย์ของเบลซัสซาร์และการเปลี่ยนผ่านจากเศียรทำด้วยทองคำนั้นไปสู่แขนและหน้าอกที่ทำด้วยเงินในปฏิมากรนั้นแห่งความฝันของเนบูคัดเนสซาร์ ตั้งแต่การเสียชีวิตของเนบูคัดเนสซาร์ไปจนถึงการเลี้ยงใหญ่ของเบลซัสซาร์ซึ่งเกิดขึ้นก่อนการล่มสลายของบาบิโลนในทันที ดาเนียลไม่ถูกเอ่ยถึงเลย เขาหลุดจากภาพไปอย่างสิ้นเชิง แต่พระเจ้ามิได้ทรงลืมเขา พระองค์ประทานนิมิตต่างๆแก่เขาเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆที่จะเกิดขึ้น

เราไม่ทราบว่ามีสิ่งใดอยู่ในใจของเบลซัสซาร์ แต่เรารู้ว่าการเลี้ยงใหญ่ที่เขาจัดในคืนนั้นถูกนำพาด้วยวิญญานแห่งการเหยียดหยามและการเหิมเกริมต่อพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ตอนที่จัดการเลี้ยงใหญ่นั้น นครบาบิโลนกำลังถูกล้อมไว้อยู่ เหล่ากองทัพของคามีเดียและคนเปอร์เซียพากันมาตั้งค่ายอยู่นอกกำแพงเมือง แต่กษัตริย์ไม่มีความกลัวเกรงต่อเหล่าศัตรูของเขา หรือต่อพระเจ้า หรือต่อสิ่งใดเลย เขาารู้สึกว่าตนปลอดภัยอยู่ภายในกำแพงนครที่ยากจะทะลุลงเหล่านี้ สะพานซังกถูกยกขึ้นแล้ว ประตูทองสัมฤทธิ์ถูกลงกลอนแล้ว เบลซัสซาร์มั่นใจว่าเหล่าทหารของเขาที่อยู่บนกำแพงนครสามารถยับยั้งกองทัพใดก็ตามที่อาจยกมาบุกประตูเมืองได้ ภายในนครนั้นมีอาหารและเสบียงพอสำหรับหลายปี รวมถึงที่ดินหลายเอเคอร์ซึ่งสามารถปลูกอาหารเพิ่มขึ้นบนนั้นได้ ใช่แล้วครับ เบลซัสซาร์รู้สึกมั่นคงปลอดภัย (“เหตุฉะนี้คนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงดีแล้ว ก็จงระวังให้ดีกลัวว่าจะล้มลง” – 1 คร. 10:12 “อย่าหลงเลย ท่านจะหลอกลวงพระเจ้าไม่ได้ เพราะว่าผู้ใดหว่านอะไรลง ก็จะเกี่ยวเก็บสิ่งนั้น ผู้ที่หว่านในย่านเนื้อหนังของตน ก็จะเกี่ยวเก็บความเปื่อยเน่าจากเนื้อหนังนั้น แต่ผู้ที่หว่านในย่านพระวิญญาน ก็จะเกี่ยวเก็บชีวิตนิรันดร์จากพระวิญญานนั้น” – กท. 6:7,8)

เพื่อแสดงถึงการเหยียดหยามของตนที่มีต่อเหล่าศัตรูที่อยู่นอกกำแพงกรุงบาบิโลน และการเหิมเกริมของเขาที่มีต่อพระเจ้าผู้ทอดพระเนตรลงมาจากเบื้องบน เบลซัสซาร์ได้จัดการเลี้ยงใหญ่ของตน – และเราต้องถามใหม่ว่าคนเหล่านั้นที่มาร่วมงานมีอุปนิสัยเช่นไร? พวกเขาตี้มเหล่าอู่น พวกเขาสรรเสริญพระต่างๆที่ทำได้ด้วยทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ไม้และหิน มันเป็นการเลี้ยงใหญ่ที่เต็มไปด้วยความมึนเมา การนับถือรูปเคารพ และการสำมะเลเทเมาเสเพล

บางทีกษัตริย์อาจพยายามที่จะดื่มให้หนักกว่าพวกแขกทุกคนของเขาก็ได้ บางทีเขาอาจดื่มเหล้าองุ่น มากเสียจนสมองของเขาฟั่นเฟือนไปแล้ว เพราะอยากที่จะทำอะไรสักอย่างที่น่าตื่นเต้นและแปลกมากขึ้น เขา จึงสั่งให้ไปนำภาชนะศักดิ์สิทธิ์เหล่านั้นที่ทำด้วยทองคำและเงินซึ่งเนบูคัดเนสซาร์ได้อามาจากพระวิหารในกรุง เยรูซาเล็มเมื่อหลายปีก่อนหน้านี้ กษัตริย์ซีเมอองค์นี้และเหล่าแขกผู้ร่วมงานของเขาดื่มเหล้าองุ่นจากภาชนะ เหล่านี้ และขณะที่พวกเขาดื่ม พวกเขาก็สรรเสริญเหล่าพระที่พวกเขาทำขึ้นเอง อันเป็นการทำให้ภาชนะเหล่านี้ นั้นจากพระนิเวศของพระเจ้าเสียความศักดิ์สิทธิ์ – และนั่นก็เท่ากับหายนะของบาบิโลน

พระเจ้าแห่งสวรรค์ทรงยิ่งใหญ่ในเรื่องความเมตตาและทรงกริ้วซ้ำ พระองค์ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ช้านาน ไม่ทรงปรารถนาให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย แต่ทรงปรารถนาให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่ แต่มีเส้นตายขีดไว้ อยู่ กระทั่งกับพระเจ้าแห่งความเมตตากรุณา เมื่อเบลชัสซาร์และเหล่าแขกของเขารินเหล้าองุ่นลงในภาชนะ ศักดิ์สิทธิ์เหล่านั้นและยกภาชนะเหล่านั้นขึ้นสูริมิฝีปากซีมา ถ้วยแห่งความชั่วช้าก็ถูกเติมจนล้นปรี่! วินาทีนั้น เอง เบลชัสซาร์ก็ก้าวข้ามเส้นตายของพระเจ้าและดำดิ่งลงสู่หายนะชั่ววินาทีแล้ว

ลายมือบนผนังนั้น

ข้อ 5 และ 6: “ในทันใดนั้น นีวมือคนได้ปรากฏขึ้น และเขียนลงที่ผนังของพระราชวังของกษัตริย์ตรง ข้ามกับคัมภ์ประทีป และกษัตริย์ก็ทอดพระเนตรมือที่เขียนนั้น แล้วลีพระพักตร์ของกษัตริย์ก็เปลี่ยนไป พระดำริ ของพระองค์กระทำให้พระองค์ตกพระทัย พระเพลาก็อ่อนเปลี้ย พระชานุกก็กระทบกัน”

“ในทันใดนั้น...” พระเจ้าทรงอดกลั้นพระทัยไว้ช้านาน พระองค์ทรงให้เวลาเนบูคัดเนสซาร์สิบสอง เดือนเพื่อที่จะเปลี่ยนวิถีทางต่างๆของเขาและกลับใจใหม่ แต่พอสิ้นสิบสองเดือนนั้นแล้ว ขณะที่กษัตริย์ก้าว ออกไปบนระเบียงแห่งพระราชวังของเขา มองออกไปเหนือนครบาบิโลนอันยิ่งใหญ่ และให้การต่อพระเจ้าและ ต่อชาวโลกว่ามันเป็นนครของเขา ถูกสร้างขึ้นโดยตัวเขาเอง เพื่อตัวเขาเอง ในทันใดนั้นพระเจ้าทรงส่งการ พิพากษาลงมาเหนือเนบูคัดเนสซาร์

พระเจ้าจะทรงทำให้เบลชัสซาร์เป็นใบ้ก็ได้ตอนที่เขาสั่งพวกคนรับใช้ให้นำภาชนะศักดิ์สิทธิ์เหล่านั้น มาล้างห้องจัดเลี้ยง พระองค์ทรงอนุญาตกษัตริย์ให้ทำตามใจชอบได้ตั้งนานก่อนที่พระองค์ทรงยับยั้งเขา – แต่ เมื่อเบลชัสซาร์ก้าวข้ามเส้นตายของพระเจ้าในที่สุด “ในทันใดนั้น นีวมือคนได้ปรากฏขึ้น!”

ไม่มีเสียงฟ้าร้องดังสนั่น ไม่มีแสงฟ้าแลบเหนือธรรมชาติ ไม่มีแผ่นดินไหวสะเทือนสะท้าน มีเพียงมือ ข้างหนึ่งเขียนบนผนัง “กษัตริย์ก็ทอดพระเนตรมือที่เขียนนั้น” ข้อความที่ถูกเขียนบนผนังไม่ได้เลือนหายไป ซึ่ง พิสูจน์ว่ามันไม่ใช่ภาพหลอน ไม่ใช่จินตนาการที่คิดไปเองอันเกิดจากการดื่มเหล้ามากเกินไป มือนั้นหายไป – แต่ข้อความนั้นยังอยู่ และแม้ว่ากษัตริย์ไม่สามารถอ่านข้อความนั้นได้และไม่รู้ว่ามันอ่านว่าอะไร มันก็ทำให้เขา สร้างเมาเพราะว่าเขารู้ว่ามันมีแต่พระหัตถ์ของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถเขียนถ้อยคำเหล่านั้นบนผนังพระราชวังได้

เบลชัสซาร์อยู่ในอาการเมา – แต่เขาก็มีสติพอที่จะสร้างเมาได้ เขาเกิดความกลัวจับใจขึ้นในทันที – เป็นความกลัวที่มีอำนาจมากเหลือเกินจน “พระเพลาก็อ่อนเปลี้ย พระชานุกก็กระทบกัน!” กษัตริย์ตกใจกลัวจน แทบจะตาย และเมื่อเขาตั้งสติกลับมาจนพอจะพูดได้ เขาก็ร้องเรียกคนกลุ่มเดิมที่ไม่สามารถช่วยเนบูคัดเนส ซาร์ปู้ของเขาได้

พวกนักปราชญ์ถูกเรียกตัว

ข้อ 7-9: “กษัตริย์รับสั่งเสียงดัง ให้นำหมอดูและคนเคลเดีย และหมอดูดูกษัตริย์เข้ามาเฝ้า และกษัตริย์ตรัสกับพวกนักปราชญ์กรุงบาบิโลนว่า “ผู้ใดที่อ่านข้อเขียนนี้และแปลความให้เราได้ เราจะให้ผู้นั้นสวมเสื้อสีม่วง และสวมสร้อยคอทองคำ และเราจะตั้งให้เป็นอุปราชตรีในราชอาณาจักรของเรา” แล้วพวกนักปราชญ์ของกษัตริย์ก็เข้ามาทั้งหมด แต่เขาทั้งหลายอ่านข้อเขียน หรือแปลความหมายให้กษัตริย์ทรงทราบหาได้ไม่ แล้วกษัตริย์เบลซัสซาร์ก็ตกพระทัยมาก และสี่พระพักตร์ของพระองค์ก็เปลี่ยนไป และเจ้านายทั้งหลายของพระองค์ก็งงงวย”

ดูเหมือนว่าเบลซัสซาร์คงจะได้รับประโยชน์จากประสบการณ์ต่างๆของปู่ของเขากับพวกนักปราชญ์แห่งบาบิโลน เขารู้มาก่อนแล้วว่าสักวันหนึ่งเขาจะครอบครองเหนือจักรวรรดินั้นเพราะว่าเขาเป็นเชื้อสายของกษัตริย์ เขามีทุกสิ่งที่มีมนุษยธรรมสามารถปรารถนาจากมุมมองแห่งความหรรษาและวัตถุประสงค์ของ แต่บางทีเขาอาจปล่อยให้พวกนักปราชญ์และพวกหมอดูคอยคิดและวางแผนแทนตัวเขาก็ได้ ไม่ว่าจะอย่างไร เมื่อเหตุฉุกเฉินนี้เกิดขึ้น ที่เขารู้ว่าจะต้องทำก็คือ ส่งคนไปตามพวกนักปราชญ์มา และพวกเขาก็ทำให้เขาผิดหวังเหมือนกับที่พวกเขาได้ทำให้เนบูคัดเนสซาร์ผิดหวัง

เรารู้ว่าทำไมคนเหล่านี้ถึงไม่สามารถตีความข้อเขียนบนผนังนั้นได้: *พญามารไม่สามารถตีความข้อเขียนของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้มีแต่พระวิญญาณของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถเปิดเผยสิ่งต่างๆของพระเจ้าได้: “แต่มนุษยธรรมมาจะรับสั่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้าไม่ได้ เพราะเขาเห็นว่าเป็นสิ่งโง่เขลา และเขาไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะว่าจะเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ก็ต้องสังเกตด้วยจิตวิญญาณ”* (1 คร. 2:14)

พวกนักปราชญ์แห่งบาบิโลนไม่สามารถตีความถ้อยคำเหล่านั้นบนผนังได้เพราะว่าถ้อยคำเหล่านั้นมีสารจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ที่มีแต่คนของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถตีความได้ เบลซัสซาร์วุ่นวายใจมาก ๆ เพราะความไม่ได้เรื่องของเหล่านักปราชญ์ของเขา ความครั้นเครงทั้งสิ้นได้จากเขาไปแล้ว เขาได้เห็นมือแห่งหายนะ – เรื่องนั้นเขาแน่ใจ – และเขาไม่รู้ว่าจะต้องทำอย่างไรต่อไป

หากพวกแขกที่ร่วมงานเลี้ยงนั้นคิดว่านี่เป็นความบังเอิญรูปแบบหนึ่งที่กษัตริย์มอบให้เพื่อความเพลิดเพลินของพวกเขา เพียงมองที่สีหน้าของกษัตริย์พวกเขาก็รู้ว่านี่ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของรายการ บางสิ่งที่ไม่ถูกคาดหวังไว้และเหนือธรรมชาติกำลังเกิดขึ้น การตีเส้นสุดลงแล้ว ภาชนะทองคำเหล่านั้นถูกทิ้งไป เสียงหัวเราะครั้นเครงแปรเปลี่ยนเป็นเสียงร้องด้วยความสยดสยองและเสียงกรีดร้องด้วยความหวาดกลัว

ข้อ 10-12: “ด้วยเหตุพระวาทะของกษัตริย์และเจ้านายทั้งหลาย พระราชาซันก็เสด็จเข้ามาในท้องพระโรงการเลี้ยง และพระราชาซันทรงมีพระเสาวนีย์ว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิรันดร์ ขอพระองค์อย่าได้ตกพระทัย หรือให้สี่พระพักตร์ของพระองค์เปลี่ยนไป ในราชอาณาจักรของพระองค์มีชายคนหนึ่ง มีวิญญาณของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ในตัว ในครั้งรัชกาลของพระชนก ความสว่าง ความเข้าใจ และปัญญา เหมือนปัญญาของพระเจ้า ได้มีประจำอยู่ที่ชายคนนี้ และกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์พระชนกของพระองค์ คือกษัตริย์พระชนกของพระองค์ ได้ทรงแต่งตั้งให้เขาเป็นประธานใหญ่ของพวกโหรา หมอดู คนเคลเดีย และหมอดูดูกษัตริย์มา

เพราะว่าดาเนียล ซึ่งกษัตริย์ประทานนามว่า เบลเทซซาร์ มีวิญญานเลิศ มีความรู้และความเข้าใจที่จะแก้ความฝัน แก่ปริศนาและแก้ปัญหาต่างๆ บัดนี้ทรงเรียกดาเนียลให้เข้ามาเฝ้า แล้วเขาก็จะแปลความหมายถวายพระองค์”

พระราชินีอยู่ที่ไหนตอนที่เมื่อนั้นเขียนบนผนัง? เหตุใดพระนางถึงไม่ได้อยู่ในงานเลี้ยง? เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์บอกเราว่าพระราชินีองค์นี้ไม่น่าใช่เมสสิของเบลซซาร์ เพราะวามเหลือของเขาคงจะอยู่กับเขาที่การเลี้ยงใหญ่นั้น (ข้อ 2) ทางออกเดียวที่สมเหตุสมผลก็คือ พระนางเป็นราชินีพระมารดา ไม่ว่าจะยังไง พระนางก็คุ้นเคยเป็นอย่างดีกับดาเนียลและความสามารถของเขาที่จะติดต่อกับพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ เห็นได้ชัดว่าคนอื่นๆ ที่เหลือทุกคนในอาณาจักรนั้นลืมดาเนียลไปเสียแล้ว หรือบางทีพวกนักปราชญ์ก็อาจงใจไม่เอ่ยชื่อเขา แต่พระราชินีรู้จักเขา พร้อมกับฤทธิ์เดชและความสามารถที่ไม่เหมือนใครของเขา และนางก็สั่งเบลซซาร์ให้ส่งคนไปตามเขามา

บัดนี้ดาเนียลเป็นชายชราแล้ว เวลาผ่านไปหลายปีนับตั้งแต่เขาได้ถวายคำแก้ฝันให้แก่เนบูคัดเนสซาร์ แต่ศาสตราจารย์ชาวผู้เป็นที่รักของพระเจ้าก็ไปตามที่เขาถูกเรียกตัวให้ไปยังห้องจัดเลี้ยงที่การเลี้ยงใหญ่นั้น ถูกขัดจังหวะ

คำขอของกษัตริย์

ข้อ 13-16: “เขาจึงนำดาเนียลเข้ามาเฝ้ากษัตริย์ กษัตริย์ตรัสถามดาเนียลว่า “ท่านคือดาเนียลคนนั้นในพวกที่ถูกกวาดเป็นเชลยมาจากประเทศยูดาห์ ที่กษัตริย์เสด็จพ่อของเรานำมาจากยูดาห์หรือ เราได้ยินว่าท่านมีวิญญานของพระในตัว และท่านมีความสว่าง ความเข้าใจและปัญญาเลิศประจำตัว บัดนี้ เราให้พวกนักปราชญ์ พวกหมอดูมาเข้าเฝ้า เพื่อให้ท่านอ่านข้อความนี้ และแปลความหมายให้เรา แต่เขาแปลความหมายของเรื่องราวนี้ไม่ได้ แต่เราได้ยินว่าท่านให้คำแปลและแก้ปัญหาได้ บัดนี้ถ้าท่านอ่านข้อความและแปลความหมายให้ได้ จะให้ท่านสวมเสื้อสีม่วง และสวมสร้อยคอทองคำ และจะตั้งท่านให้เป็นอุปราชตรีในราชอาณาจักร”

“ท่านคือดาเนียลคนนั้นในพวกที่ถูกกวาดเป็นเชลยมาจากประเทศยูดาห์หรือ?” คำถามนี้ดูเหมือนจะบ่งบอกว่าเบลซซาร์ไม่รู้จักดาเนียลเป็นการส่วนตัว บางทีพอเนบูคัดเนสซาร์สิ้นพระชนม์ ดาเนียลก็อาจถูกถอดจากตำแหน่งอันสูงของเขาและหันไปใช้ชีวิตอย่างสงบ แต่ส่วนแรกข้อ 13 “เขาจึงนำดาเนียลเข้ามาเฝ้ากษัตริย์” ก็กล่าวชัดเจนว่าเขาอยู่ในบาบิโลน – และหากไม่ได้อยู่ในพระราชสำนักจริงๆ ก็น่าจะอยู่ใกล้เคียงอย่างแน่นอน

“เราได้ยินว่าท่านมีวิญญานของพระในตัว...” เบลซซาร์ไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับพระเจ้าองค์นิรันดร์ของดาเนียล เขาพูดโดยใช้คำว่า “พระ” – พระหลายองค์

“บัดนี้ถ้าท่านอ่านข้อความและแปลความหมายให้ได้ จะให้ท่านสวมเสื้อสีม่วง และสวมสร้อยคอทองคำ และจะตั้งท่านให้เป็นอุปราชตรีในราชอาณาจักร”

เหตุใดเบลซซาร์ถึงเสนอตำแหน่งอุปราชตรี (ลำดับที่สาม) ในอาณาจักรให้แก่ดาเนียล? ทำไมไม่ให้ลำดับที่สอง? ผู้รู้พระคัมภีร์หลายท่านเชื่อ ดังที่ผมได้เสนอไปก่อนหน้านี้แล้ว ว่าเบลซซาร์กำลังปกครองร่วมกับ หรือในฐานะนายกรัฐมนตรีของบิดาของเขา นั่นคือ นาโบนิดัส ประวัติศาสตร์พระคัมภีร์และเหล่าผู้รู้พระ

คัมภีร์ดูเหมือนจะสนับสนุนความเชื่อนี้ – และถ้าหากนี่เป็นความจริง นั่นก็อธิบายได้ว่าทำไมกษัตริย์ถึงเสนอตำแหน่งอุปราชตรีให้แก่ดาเนียล โดยที่ตัวเขาเองอยู่ลำดับที่สอง เขาเต็มใจที่จะยกตำแหน่งสูงที่สุดลำดับถัดไปในอาณาจักรนั้นให้แก่เขา ให้เขาสวมเสื้อสีม่วง และเอาสร้อยคอทองคำสวมคอของเขาหากเขาจะยอมตีความข้อเขียนบนผนังนั้น

ดาเนียลทราบในทันทีว่าข้อเขียนนั้นกล่าวว่าจะอะไร และแน่นอนด้วยว่าเขาทราบว่าคำสัญญาต่างๆของเบลซัสซาร์นั้นว่างเปล่าและไร้สาระขนาดไหน เพราะว่าจักรวรรดิบาบิโลนจะล่มจมในไม่ช้า คนมีเดียและคนเปอร์เซียจะมาเอาอาณาจักรนั้นไปในคืนนั้น กษัตริย์จะถูกฆ่าตายและจะไม่มีโอกาสทำให้คำสัญญาต่างๆของตนสำเร็จ แต่ดาเนียลก็ไม่มี ความทะเยอทะยานอยากที่จะเป็นอุปราชตรีอยู่แล้ว ดังนั้นเขาจึงตอบกษัตริย์ว่า:

คำตอบของดาเนียลที่มีต่อเบลซัสซาร์

ข้อ 17-21: “แล้วดาเนียลกราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า “ขอทรงเก็บของพระราชทานไว้กับพระองค์เถิด และขอทรงพระราชทานรางวัลแก่ผู้อื่น ฝ่ายข้าพระองค์จะขออ่านข้อเขียนถวายกษัตริย์ และถวายคำแปลความหมายให้พระองค์ทรงทราบ โอ ข้าแต่กษัตริย์ พระเจ้าสูงสุดได้ทรงประทานพระราชอาณาจักร ความยิ่งใหญ่และสง่าราศี และเกียรติยศแด่เนบูคัดเนสซาร์ราชาบิดาของพระองค์ และเพราะความยิ่งใหญ่ซึ่งพระองค์ประทานแด่เนบูคัดเนสซาร์ บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวง และภาษาทั้งหลายจึงได้สั่นสะท้านและเกรงขามต่อพระพักตร์พระราชบิดา พระองค์จะทรงประหารผู้ใดก็ทรงประหารเสีย หรือทรงให้ผู้ใดดำรงชีวิตอยู่ก็ทรงให้ดำรงชีวิต พระองค์จะทรงแต่งตั้งผู้ใดก็ทรงแต่งตั้ง พระองค์จะทรงกระทำให้ผู้ใดด้อยลง พระองค์ก็ทรงกระทำ แต่เมื่อพระทัยของพระบิดาผยองขึ้น ฝ่ายจิตวิญญาณของพระองค์ก็แข็งกระด้างไป จึงทรงประกอบกิจด้วยความเห่อเหิม พระเจ้าทรงถอดพระองค์จากราชบัลลังก์ และทรงริบสง่าราศีของพระองค์ไปเสีย พระเจ้าทรงขับไล่เนบูคัดเนสซาร์ไปจากบุตรทั้งหลายของมนุษย์ และทรงกระทำให้พระทัยของพระองค์ท้อแท้เป็นเหมือนใจสัตว์ป่า และทรงให้อยู่กับลาป่า ทรงให้หญ้าเสวยเหมือนวัว และพระกายของพระองค์ท่านก็เปียกน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ จนกว่าพระองค์จะรู้ว่าพระเจ้าสูงสุดทรงปกครองราชอาณาจักรของมนุษย์ และทรงแต่งตั้งผู้ที่พระองค์จะทรงปรารถนาให้ปกครอง”

ดาเนียลศาสตาศาพยากรณผู้สัสดีชื่อของพระเจ้ามิได้สั่นเทิ้มต่อหน้ากษัตริย์เลย เขาไม่มีความกลัว เขามีเพียงหน้าที่เดียวและความรับผิดชอบเดียวเท่านั้น: ที่จะสัสดีชื่อต่อพระวาระของพระเจ้าที่ถูกเขียนไว้บนผนังนั้น และที่จะบอกกษัตริย์ว่าพระเจ้าได้ตรัสสิ่งใดกันแน่ นั่นคือความรับผิดชอบของผู้รับใช้ทุกคน ผู้ประกาศข่าวประเสริฐทุกคน และครูสอนพระคัมภีร์ทุกคน เรารับผิดชอบต่อพระเจ้าเพียงผู้เดียว ผู้รับใช้คนใดที่ถูกเรียกและถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าให้ประกาศข่าวประเสริฐ ต้องสวามิภักดิ์ต่อพระเจ้าเป็นผู้แรก ไม่ว่าจะอยู่ยุคสมัยใดก็ตาม เขาจะต้องไม่เกรงกลัวผู้ใดเว้นแต่พระเจ้า – และนั่นรวมถึงบรรดากษัตริย์ ผู้ว่าราชการ และผู้ปกครองทั้งหลายด้วย เขาต้องตักเตือน ต้าหนิ และเตือนสติ ผู้รับใช้ไม่จำเป็นต้องขอโทษที่เทศนาว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้”

นี่ไม่ใช่งานที่น่าอภิมรณะเลยสำหรับดาเนียล เขารู้ว่าอีกไม่กี่ชั่วโมงเบลซัสซาร์จะต้องเสียชีวิตของตนและออกไปพบจุดจบนิรันดร์ของตน เขาจึงเทศนาคำเทศนาหนึ่งให้กษัตริย์ฟังก่อนที่เขาตีความข้อเขียนบนผนังนั้น:

“ขอทรงเก็บของพระราชทานไว้กับพระองค์เถิด และขอทรงพระราชทานรางวัลแก่ผู้อื่น” สติปัญญา และความเข้าใจของดาเนียลไม่ได้มีไว้ขาย เขาไม่โลภตำแหน่งที่มีอำนาจในบาบิโลนเลย เพราะเขารู้จักพระมหากษัตริย์องค์หนึ่งที่ทรงฤทธิ์มากยิ่งขึ้นกว่าเบลชัสซาร์! เขาปฏิเสธของกำนัลต่างๆที่กษัตริย์เสนอ แต่รับปากกษัตริย์ว่าเขาจะเปิดเผยข้อเขียนบนผนังนั้น

ดาเนียลเตือนความจำเบลชัสซาร์ว่า “พระเจ้าสูงสุดได้ทรงประทานพระราชอาณาจักร ความยิ่งใหญ่ และสง่าราศี และเกียรติยศแด่เนบูคัดเนสซาร์ราชบิดาของพระองค์” เขาอยากให้กษัตริย์เห็นว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ได้ประทานแก่เนบูคัดเนสซาร์ คือสิ่งที่เบลชัสซาร์กำลังเพลิดเพลินอยู่นั้น หากมองจากมุมมองฝ่ายหนึ่ง เขาเตือนความจำกษัตริย์ว่าคนทั้งโลกได้ยำเกรงเนบูคัดเนสซาร์เพราะความสง่าผ่าเผยและอำนาจที่เขามี: “พระองค์จะทรงประหารผู้ใดก็ทรงประหารเสีย หรือทรงให้ผู้ใดดำรงชีวิตอยู่ก็ทรงให้ดำรงชีวิต พระองค์จะทรงแต่งตั้งผู้ใดก็ทรงแต่งตั้ง พระองค์จะทรงกระทำให้ผู้ใดด้อยลงพระองค์ก็ทรงกระทำ”

จากนั้นดาเนียลเตือนความจำเบลชัสซาร์ว่าปู่ของเขาได้กลายเป็นคนเยอหยิ่ง จอหงอ และเต็มไปด้วยความหลงตัวเอง เพราะเหตุนี้ พระเจ้าจึงทรงถอดเขาจากราชบัลลังก์ของเขาและเอาสง่าราศีของเขาไปจากเขา เบลชัสซาร์จำสิ่งที่เกิดขึ้นกับปู่ของตนได้ ว่าปู่ได้ใช้ชีวิตดุจสัตว์ตัวหนึ่งนานเจ็ดปี โดยถูกขับไล่ไปจากพระราชวังเข้าไปอยู่ในทุ่งนาเพื่อกินหญ้าเหมือนพวกวัว

ข้อ 22 และ 23: “โอ ข้าแต่เบลชัสซาร์ พระองค์เป็นราชโอรส แม้พระองค์ทรงทราบเช่นนี้ทั้งสิ้นแล้วก็มีได้ถ่อมพระทัย แต่ทรงยกพระองค์ขึ้นสู่อำนาจผู้เป็นเจ้าแห่งสวรรค์ และทรงให้นำภาชนะแห่งพระนิเวศของพระองค์มาต่อพระพักตร์พระองค์ แล้วพระองค์ พวกเจ้านายของพระองค์ พระสนม และนางห้ามของพระองค์ก็ดื่มเหล้าองุ่นจากภาชนะเหล่านั้น และพระองค์ทรงสรรเสริญพระที่ทำได้ด้วยเงิน ทองคำ ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ไม้ และหิน ซึ่งจะดูหรือฟัง หรือรู้เรื่องก็ไม่ได้ แต่พระองค์มิได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าซึ่งลมปรารถนาของพระองค์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทางทั้งสิ้นของพระองค์ก็ขึ้นอยู่กับพระองค์”

ดาเนียลคงรู้สึกเศร้าใจเป็นแน่ที่ต้องกล่าวว่า “เบลชัสซาร์ ท่านก็รู้เรื่องเหล่านี้ทั้งหมดอยู่แล้ว! ท่านก็รู้ว่าการที่เนบูคัดเนสซาร์ถูกลงโทษเพราะความเยอหยิ่ง – ที่เขาต้องใช้ชีวิตเหมือนสัตว์ตัวหนึ่งนานเจ็ดปี แต่ท่านก็ยังไม่ถ่อมใจต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้ทรงปกครองเหนือทุกสิ่ง พระเจ้าผู้ทรงแต่งตั้งผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ ทรงปลดผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และทรงแต่งตั้งผู้ใดก็ตามที่พระองค์ทรงประสงค์ให้เป็นกษัตริย์ปกครองเหนือราชอาณาจักรทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลกนี้ ทั้งๆที่ท่านรู้สิ่งเหล่านี้แล้ว ท่านก็ยังไม่ยอมจำนนต่อพระเจ้าแห่งกษัตริย์และผู้ปกครองทั้งหลาย ท่านได้ยกตัวขึ้นต่อสู้อาณาจักรแห่งฟ้าสวรรค์ และท่านได้ใช้คนไปนำบรรดาภาชนะบริสุทธิ์จากพระนิเวศของพระเจ้ามาเพื่อที่ท่านจะได้ทำให้พวกมันเสียความศักดิ์สิทธิ์ในการกินเลี้ยงนับถือรูปเคารพของท่าน! แทนที่จะสรรเสริญพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ท่านกลับสรรเสริญพวกพระที่ทำได้ด้วยทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ไม้ และหิน – พวกพระที่มองไม่เห็น ไม่ได้ยิน และไม่รู้อะไร แต่ท่านมิได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าซึ่งลมปรารถนาของท่านอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทางทั้งสิ้นของท่านก็ขึ้นอยู่กับพระองค์! นั่นคือเหตุผลที่มือนั้นปรากฏบนผนัง เนบูคัดเนสซาร์ได้ออกพระราชกฤษฎีกาว่า ‘ไม่มีพระอื่นเว้นแต่พระเจ้าของดาเนียล’ แต่ท่านได้เพิกเฉยพระราชกฤษฎีกานั้นเสีย ท่านได้เพิกเฉยคำเตือนเหล่านั้นที่ถูกส่งมา

โดยพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ และบัดนี้พระเจ้ากำลังตรัสแก่ท่านในวิธีที่ท่านสามารถมองเห็นได้และซึ่งข้าพเจ้าจะ
ทำให้ท่านเข้าใจ”

เบลซัสซาร์ทราบแน่นอนเกี่ยวกับเนบูคัดเนสซาร์และช่วงเวลาที่เขาถูกลงโทษ และเขาได้แสดงให้เห็น
อย่างชัดเจนว่าเขาคุ้นเคยกับประวัติศาสตร์ของภาษาของคำเหล่านั้นที่เนบูคัดเนสซาร์ได้นำกลับมาจากพระ
วิหารในกรุงเยรูซาเล็ม เขาไม่มีทางไม่รู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่ามีพวกยิวในอาณาจักรของเขาที่ถูกนำมาที่นั่นใน
ฐานะเชลยในเวลาเดียวกับที่เนบูคัดเนสซาร์ยึดภาษาเหล่านั้นมาจากพระวิหาร เพราะว่าสิ่งแรกที่เขาถามดา
เนียลก็คือ “ท่านคือดาเนียลคนนั้นในพวกที่ถูกกวาดเป็นเชลยมาจากประเทศยูดาห์ ที่กษัตริย์เสด็จพ่อของเรา
นำมาจากยูดาห์หรือ?”

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเตือนความจำผมตรงนี้เกี่ยวกับบางสิ่งที่ผมอยากจะส่งต่อให้แก่พี่น้องชาย
หญิงของผมในพระคริสต์: ดาเนียลอาศัยอยู่ในนครที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในสมัยของเขา – หากไม่ใช่ในนครที่ยิ่งใหญ่ที่สุด
ตลอดกาล – และแม้จะนับซัดรัก เมซาค เอเบตเนโก และผู้เชื่อชาวยิวคนอื่นๆก็ตาม เขาก็เป็นยิวคนเดียวใน
นครใหญ่ที่มีผู้นับถือรูปเคารพเป็นล้านคน แต่พระเจ้าไม่เคยละสายพระเนตรไปจากเขาเลย! ดาเนียลตั้งใจไว้
นานแล้วว่าเขาจะไม่ยอมให้สิ่งใดมาคั่นกลางระหว่างเขากับพระเจ้าของเขา – ไม่ว่าจะเป็นกษัตริย์ทั้งหลาย
ตำแหน่งหน้าที่ หรือทองคำ ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงเฝ้าดูอยู่เหนือดาเนียล และพระเจ้าทรงเลือกคนฮีบรูผู้
สัตย์ซื่อคนนี้ให้ยืนอยู่ต่อหน้าเบลซัสซาร์และประกาศหายนะและความพิเนาศของเขาเพราะชีวิตอันชั่วช้าของ
เขา ซึ่งถูกทำให้บรรลุถึงขีดสุดโดยการที่เขาทำให้ภาษาศักดิ์สิทธิ์เหล่านั้นเป็นมลทินซึ่งถูกเอามาจากพระวิหาร
ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ในกรุงเยรูซาเล็ม

ดาเนียลเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกให้ประกาศความล่มจมของกษัตริย์และอาณาจักรนั้น ซึ่งความล่มจม
นั้นเปิดประตูที่อนุญาตให้พวกยิวกลับไปยังแผ่นดินของพวกเขาในอีกสองปีต่อมาเพื่อสร้างกำแพงรอบกรุง
เยรูซาเล็มและพระวิหารแห่งการนมัสการขึ้นใหม่ หากพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใครจะขัดขวางเราได้? หาก
คริสเตียนทั้งหลายในวันนี้จะเพียงแสดงความเชื่อและความไว้วางใจในพระเจ้าออกมาอย่างที่ดาเนียลได้กระทำ
เราก็อาจมีการฟื้นฟูไปทั่วโลกซึ่งจะนำพาหลายล้านดวงวิญญาณเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้า!

เมื่อเรามองไปรอบตัวเรา ดูเหมือนว่าในแง่ของสัดส่วนคิดเป็นเปอร์เซ็นต์เราก็อยู่ในตำแหน่งเดียวกับ
ดาเนียลและเหล่าสหายของเขาในบาบิโลน เราอยู่ในบาบิโลนแห่งโลก คือโลกที่มีความปรารถนาเดียวเท่านั้น:
ที่จะสร้างจักรวรรดิโลก ซึ่งมีรัฐบาลโลกเดียว ศาสนาโลกเดียว ภาษาโลกเดียว และสกุลเงินโลก บรรดาผู้
ปกครองทุกวันนี้กำลังพยายามที่จะสร้างบาบิโลนยักษ์เดียวจากแผ่นดินโลกนี้ซึ่งเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า
พร้อมกับสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้น แต่แม้จะดูเหมือนว่าเหล่าผู้เชื่อแท้ถูกกลืนหายไปเมื่ออยู่ในคนไม่เชื่อหลาย
ล้านคน พระเจ้าก็ไม่เคยละสายพระเนตรไปจากพวกเราแต่ละคนเลย – และเช่นเดียวกับดาเนียล พระองค์จะ
ทรงนำเราผ่านสิ่งใดก็ตามที่เกิดขึ้นจนพ้นไปได้:

“แต่พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่อยากจะให้ท่านไม่ทราบถึงเรื่องคนเหล่านั้นที่ล่วงลับไปแล้ว เพื่อท่านจะ
ไม่เป็นทุกข์โศกเศร้าอย่างคนอื่นๆที่ไม่มีความหวัง เพราะถ้าเราเชื่อว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ และทรงคืน
พระชนม์แล้ว เช่นเดียวกันบรรดาคนที่ล่วงลับไปในพระเยซูนั้น พระเจ้าจะทรงนำคนเหล่านั้นมากับพระองค์

ด้วย ในข้อนี้เราขอบอกให้ท่านทราบตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า เราผู้ยังเป็นอยู่และเหลืออยู่จนถึง องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา จะล่วงหน้าไปก่อนคนเหล่านั้นที่ล่วงหลับไปแล้วก็หาไม่ได้ ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า เองจะเสด็จมาจากสวรรค์ ด้วยเสียงกึกก้อง ด้วยสำเนียงของเทพบตี และด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และคนทั้ง ปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน หลังจากนั้นเราทั้งหลายซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไป ในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ อย่างนั้นแหละเราก็จะอยู่กับองค์พระ ผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์ เหตุฉะนั้นจงปลอบใจกันและกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด” (1 ธส. 4:13-18)

จนกว่าจะถึงชั่วโมงอันยิ่งใหญ่และเปี่ยมสง่าราศีนั้นเมื่อเราจะถูกรับขึ้นไปพบพระเยซูเจ้าในหมู่เมฆใน ฟ้าอากาศ เราก้ถูกเตือนสติโดยดาวิดว่า:

“อย่าให้เจ้าเดือดร้อนเพราะเหตุคนที่กระทำชั่ว อย่าอิจฉาคนที่กระทำความชั่วช้า เพราะไม่ช้าเขาจะ เทียวไปเหมือนหญ้า และแห้งไปเหมือนพืชสด จงวางใจในพระเยโฮวาห์ และกระทำความดี ท่านจึงจะอาศัยอยู่ใน แผ่นดินและจะได้รับการเลี้ยงดูอย่างแท้จริง จงปิติยินดีในพระเยโฮวาห์และพระองค์จะประทานตามใจ ปรรณนาของท่าน จงมอบทางของท่านไว้กับพระเยโฮวาห์ วางใจในพระองค์ และพระองค์จะทรงกระทำให้ สำเร็จ พระองค์จะทรงให้ความชอบธรรมของท่านกระจ่างอย่างความสว่าง และให้ความยุติธรรมของท่านแจ้ง อย่างเที่ยงวัน จงสงบอยู่ต่อพระเยโฮวาห์ และเพียรรอคอยพระองค์อยู่ อย่าให้ใจของท่านเดือดร้อนเพราะเหตุผู้ ที่เจริญตามทางของเขา หรือเพราะเหตุผู้ที่กระทำตามอุบายชั่ว จงระงับความโกรธ และทิ้งความพิโรธ อย่าให้ ใจเดือดร้อนของท่านนำท่านไปกระทำชั่ว เพราะคนที่กระทำชั่วจะถูกตัดออกไป แต่คนเหล่านั้นที่รอคอยพระเย โฮวาห์จะได้แผ่นดินโลกเป็นมรดก ยังอีกหน่อยหนึ่งคนชั่วจะไม่มีอีก แม้จะมองดูที่ที่ของเขาให้ดี เขาก็ไม่ได้อยู่ที่ นั้น แต่คนใจอ่อนสุภาพจะได้แผ่นดินตกไปเป็นมรดก และตัวเขาจะปิติยินดีในสันติภาพอุดมสมบูรณ์ คนชั่วปองร้ายคนชอบธรรม และขบเขี้ยวเคี้ยวฟันใส่เขา แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงพระสรรพลต่อคนชั่ว เพราะพระองค์ ทอดพระเนตรเห็นวันเวลาของเขากำลังมา...ความรอดของคนชอบธรรมมาจากพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็น กำลังของเขาในเวลายากลำบาก พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเขาและทรงช่วยเขาให้พ้น พระองค์จะทรงช่วยเขาให้ พ้นจากคนชั่วและทรงช่วยเขาให้รอด เพราะเขาทั้งหลายวางใจในพระองค์” (เพลงสดุดี 37:1-13, 39, 40)

ความลุ่มจมของบาบิโลน

ข้อ 24-31: “จึงมีมือซึ่งรับใช้มาจากพระพักตร์ได้จารึกข้อเขียนนี้ลงไว้ ต่อไปนี้เป็นข้อเขียนที่จารึกไว้ คือ **เมเน เมเน เทเคล และ ฟารสิน** ต่อไปนี้เป็นคำไขเรื่องราวที่ **เมเน** พระเจ้าได้ทรงคำนวณวาระแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ไว้แล้ว และทรงนำราชอาณาจักรนั้นมาถึงสิ้นสุด **เทเคล** พระองค์ได้ถูกขังในตราขู ทรง เห็นว่ายังขาดอยู่ **เปเรส** ราชอาณาจักรของพระองค์ถูกแบ่งออกให้แก่คนมีเดีย และคนเปอร์เซีย” แล้วเบลชัสซาร์ก็ทรงบัญชาและเขาได้ให้ดาเนียลสวมเสื้อสีม่วง และให้สวมสร้อยคอทองคำ และทรงให้ประกาศเกี่ยวกับ เรื่องของท่านว่า ท่านได้เป็นอุปราชตรีในราชอาณาจักร ในคืนวันนั้นเอง เบลซัสซาร์กษัตริย์คนเคลเดียก็ทรงถูก ประหาร และดาเนียลคนมีเดียก็ทรงรับราชอาณาจักร มีพระชนมายุหกสิบสองพรรษา”

ดาเนียลเตือนความจำเบลซัสซาร์ว่า เขาและเหล่าเจ้านายของเขา พวภรรยาและนางสนมทั้งหลายได้ ใช้ภาชนะศักดิ์สิทธิ์จากพระวิหารของพระเจ้าเพื่อการสำมะเลเทเมาของตน และว่าพวกเขาได้สรรเสริญบรรดา

พระเทียมเท็จของตนที่ทำด้วยทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ไม้และหิน เมื่อนั้นเองมีอนันต์ได้ถูกส่งมาจากพระเจ้าและข้อเขียนนั้นได้ถูกเขียนบนผนัง แล้วดาเนียลก็เริ่มตีความข้อเขียนนั้น:

“**เมเน**” – “พระเจ้าได้ทรงคำนวณวาระแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ไว้แล้ว และทรงนำราชอาณาจักรนั้นมาถึงสิ้นสุด!”

“**เทเคล**” – “**พระองค์**ได้ถูกชั่งในตราชู ทรงเห็นว้าย่างขาดอยู่!” (ดาเนียลไม่ต้องเรียกชื่อใดๆเลย – กษัตริย์ทรงรู้แล้วว่าเขามายถึงใคร)

“**เปเรส**” -- “ราชอาณาจักรของพระองค์ถูกแบ่งออกให้แก่คนมีเดีย และคนเปอร์เซีย”

บางทีใครบางคนอาจกำลังถามว่าทำไมดาเนียลถึงเปลี่ยน **ฟารลีน** เป็น **เปเรส** เหล่าผู้รู้บอกเราว่าพวกมันเป็นเพียงรูปแบบที่แตกต่างกันของคำๆเดียวกัน **เปเรส** เป็นคำเอกพจน์และ **ฟารลีน** เป็นคำพหูพจน์ เหล่าผู้รู้บอกเราอีกว่าพยัญชนะที่ถูกเขียน **ป-ร-ส** บนผนังห้องจัดเลี้ยงนั้นเป็นพยัญชนะชุดเดียวกับที่ใช้สำหรับคำว่า “คนเปอร์เซีย” แม้ว่านี่เป็นเพราะการเปิดเผยของพระเจ้าเท่านั้น ดาเนียลจึงสามารถตีความหมายทั้งหมดได้ เราก็มองว่าเขาได้สองคำนั้น คือ **คนมีเดีย** และ **คนเปอร์เซีย** มาจากไหน ขณะนั้นคนมีเดียและคนเปอร์เซียเป็นอาณาจักรแบบคู่ และเมื่อเบลซัสซาร์ถูกทำให้พ่ายแพ้และถูกฆ่าตาย อาณาจักรนั้นจึงถูกยึดไปโดยคนมีเดียและคนเปอร์เซีย ดังนั้น “**เปเรส**” ซึ่งถูกตีความโดยดาเนียลจึงมีความหมายว่า “อาณาจักรของท่านถูกแบ่งออกและถูกยกให้แก่คนมีเดียและคนเปอร์เซีย” บาบิโลนเคยเป็นหนึ่งเดียว – อาณาจักรใหญ่ยักษ์หนึ่งเดียวภายใต้เนบูคัดเนสซาร์และเรื่อยมาจนถึงรัชกาลของเบลซัสซาร์ แต่บัดนี้มันถูกแบ่งออกและกลายเป็นอาณาจักรคู่ภายใต้การปกครองของคนมีเดียและคนเปอร์เซียแล้ว

เบลซัสซาร์มิได้คาดหมายความพินาศฉบับปล้นขนาดนั้น

กษัตริย์บัญชาให้คนนำเสื้อสีม่วงมาสวมให้ดาเนียล เขาสร้อยคอทองคำมาสวมคอของเขา และให้เขาเป็นอุปราชตรีในอาณาจักรนั้น ซึ่งบ่งบอกว่ากษัตริย์คาดหวังว่าอาณาจักรนั้นจะคงอยู่ต่อไปอีกพักใหญ่ๆ แน่แน่นอนว่าเขามิได้คาดหมายว่ามันจะล่มสลายในเวลาเพียงไม่กี่ชั่วโมงและตัวเขาเองถูกฆ่าตายในคืนนั้นเลย แต่แม้ในขณะที่ดาเนียลกำลังตีความข้อเขียนบนผนังนั้น พระเจ้าก็ทรงยกอาณาจักรนั้นให้แก่คนมีเดียและคนเปอร์เซียแล้ว และคืนนั้นเองดาร์ริอัสคนมีเดียก็ยึดอาณาจักรนั้น “**มีพระชนมายุหกสิบสองพรรษา**” (จริงๆแล้วนครนั้นและอาณาจักรถูกยึดโดยไซรัส ซึ่งกระทำการในนามและโดยสิทธิอำนาจของดาร์ริอัส)

ลำดับตามที่กษัตริย์เหล่านั้นครองราชย์ในสมัยของดาเนียลและในระหว่างช่วงการตกเป็นเชลยและการกลับสู่สภาพเดิมของยูดาห์ มีดังต่อไปนี้:

1. **เนบูคัดเนสซาร์** นี่คือกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในบรรดากษัตริย์ทั้งหมด เขาครองราชย์ตั้งแต่ปี 606 ก่อน ค.ศ. จนถึงปี 561 ก่อน ค.ศ. การครองราชย์ของเขาซึ่งถึงการตกเป็นเชลยของยูดาห์และการเริ่มต้นของ “ยุคสมัยของคนต่างชาติ” (ลูกา 21:24) เขาเป็นผู้ก่อตั้งจักรวรรดิแรกในสี่จักรวรรดิโลกนั้น (ดนล. 2:37, 38; 7:4) เนบูคัดเนสซาร์คือ หนึ่งในกษัตริย์ที่ทรงอำนาจมากที่สุดเท่าที่เคยมีมา และภายใต้การนำของเขาคนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดตลอดกาลได้ถูกสร้างขึ้น – บาบิโลน

2. *เบลซัสซาร์* การครองราชย์ของเขาเริ่มต้นอาจในปี 541 ก่อน ค.ศ. ประวัติศาสตร์สนับสนุนข้อเท็จจริงที่ว่าเขาเป็นหลานชายของเนบูคัดเนสซาร์และเป็นบุตรของนายพลผู้มีอำนาจท่านหนึ่งผู้ซึ่งมีชัยชนะในการสู้รบใหญ่หลายต่อหลายครั้ง

3. *ดาโรัสคนมีเดีย* (ดนล. 5:31; 6:1-27; 9:1) ในส่วนของดาโรัส ประวัติศาสตร์ฝ่ายโลกยังรอคอยการค้นพบเพิ่มเติม เขาเป็นบุตรของอาหสุเอรัสองค์หนึ่ง เขาเป็นเชื้อสายของคนมีเดีย และเขาถูกตั้งเป็นกษัตริย์ปกครองเหนืออาณาจักรของคนเคลเดีย (ดนล. 9:1) ชื่อ *อาหสุเอรัส* (ซึ่งเป็นตำแหน่งหนึ่งมากกว่าเป็นชื่อๆหนึ่ง) ในภาษาสมัยใหม่ก็มีความหมายว่า *สมเด็จ* มันถูกใช้ในพระคัมภีร์โดยเชื่อมโยงกับบุคคลอย่างน้อยสี่คน และเป็นคำเปอร์เซีย มากกว่าเป็นคำมีเดีย เนื่องจากดาโรัสคนมีเดียเป็นบุตรชาย (หรือหลานชาย) ของอาหสุเอรัสองค์หนึ่ง เราจึงรู้ว่าเขาเป็นเชื้อพระวงศ์ (อาจผ่านทางมารดาของเขา) ไม่ใช่ของมีเดียเท่านั้น แต่ของเปอร์เซียด้วย ดังนั้นเขาจึงน่าจะได้ขึ้นครองบัลลังก์หากมองจากมุมมองของคนมีเดียหรือคนเปอร์เซีย กษัตริย์ดาโรัสองค์เดียวเท่านั้นถูกกล่าวถึงในหนังสือดาเนียล (ดนล. 9:1)

4. *ไซรัส* เมื่อเขาขึ้นเรื่องอำนาจ จักรวรรดิมีเดีย-เปอร์เซีย (ซึ่งเป็นจักรวรรดิโลกลำดับที่สอง – ดนล. 2:39; 7:5) ก็ขึ้นมามีตัวตนอย่างเต็มที่ ในนิมิตของดาเนียลเรื่องจักรวรรดินี้ในปีที่สามแห่งรัชกาลของกษัตริย์เบลซัสซาร์ (ดนล. 8:1-4) อำนาจคนมีเดียของดาโรัสถูกเห็นว่าด้อยกว่าในเขาสองข้างของแกะผู้ตัวนั้นที่ดาเนียลเห็นในนิมิต อำนาจเปอร์เซียของไซรัส ซึ่งภายใต้เขาอำนาจมีเดีย-เปอร์เซียถูกรวมเป็นปีกแผ่น ก็สูงกว่าทรงพลังมากกว่าในเขาสองข้างนั้น – และเขาข้างที่สูงกว่าก็ขึ้นมาทีหลัง ไซรัสถูกเอ่ยชื่อในแง่คำพยากรณ์มากกว่าหนึ่งศตวรรษก่อนเขาเกิด:

“ผู้กล่าวถึงไซรัสว่า ‘เขาเป็นเมษบาลของเรา และเขาจะให้ความมุ่งหมายทั้งสิ้นของเราสำเร็จ’ กล่าวถึงเยรูซาเล็มว่า ‘จะมีคนมาสร้างเจ้าขึ้น’ และถึงพระวิหารว่า ‘จะวางรากฐานของเจ้า’” พระเยโฮวาห์ตรัสกับผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้คือไซรัส ผู้ซึ่งเราได้จับมือเขาไว้ เพื่อปราบหลายประชาชาติให้อยู่ข้างหน้าท่าน และให้ปลดรัตประคดจากบั้นเอวของบรรดากษัตริย์ ให้เปิดประตูทั้งสองที่อยู่ข้างหน้าท่านและมีให้ประตูเมืองปิด ดังนั้นว่า “เราจะไปข้างหน้าเจ้า และปราบที่คิดให้เป็นที่ตรง เราจะพังประตูทองสัมฤทธิ์ให้เป็นชิ้นๆ และตัดลูกกรงเหล็กให้ขาด เราจะให้ทรัพย์สมบัติแห่งความมิดแก่เจ้า และชุมทรัพย์ในที่ลี้ลับ เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่า คือเรา พระเยโฮวาห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ซึ่งเรียกเจ้าตามชื่อของเจ้า เพื่อเห็นแก่ยาโคบผู้รับใช้ของเรา และอิสราเอลผู้เลือกสรรของเรา เราจึงเรียกเจ้าตามชื่อของเจ้า เราให้นามสกุลเจ้า ทั่วๆที่เจ้าไม่รู้จักเรา” (อสย. 44:28-45:4)

ภายใต้การปกครองของไซรัสนี้เองที่มีการออกพระราชกฤษฎีกาอนุญาตให้พวกยิวกลับไปยังปาเลสไตน์เพื่อก่อสร้างพระวิหารของพวกเขาและเยรูซาเล็มนครของพวกเขาขึ้นมาใหม่:

“ในปีแรกแห่งรัชกาลไซรัสกษัตริย์ของเปอร์เซีย เพื่อพระวามะของพระเยโฮวาห์ทางปากของเยเรมีย์ จะสำเร็จ พระเยโฮวาห์ทรงรับเร้าจิตใจของไซรัสกษัตริย์ของเปอร์เซีย กษัตริย์จึงทรงมีประกาศตลอดราชอาณาจักรของพระองค์ และบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรลงด้วยว่า “ไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซียตรัสดังนี้ว่า ‘พระเยโฮวาห์พระเจ้าของฟ้าสวรรค์ได้พระราชทานบรรดาราชอาณาจักรแห่งแผ่นดินโลกแก่เรา และพระองค์ทรงกำชับให้เราสร้างพระนิเวศให้พระองค์ที่เยรูซาเล็ม ซึ่งอยู่ในยูดาห์ มีผู้ใดในท่ามกลางท่านทั้งหลายที่เป็น

ประชาชนของพระองค์ ขอพระเจ้าของเขาสถิตกับเขา และขอให้เขาขึ้นไปยังเยรูซาเล็มซึ่งอยู่ในยูดาห์และสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล (คือพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า) ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม และคนใดก็ตามที่เหลื่ออยู่ ไม่ว่าจะเขาจะอาศัยอยู่ ณ ที่ใด ขอให้คนซึ่งอยู่ในที่ของเขาช่วยเขาด้วยเงินและด้วยทองคำ ด้วยข้าวของและสัตว์ นอกเหนือจากเครื่องบูชาตามใจสมัครสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม” (เอซรา 1:1-4)

“และบัดนี้ ข้าพเจ้าจะสำแดงความจริงให้แก่ท่าน ดูเถิด จะมีกษัตริย์อีกสามองค์ขึ้นมาในเปอร์เซีย และองค์ที่สี่จะร่ำรวยยิ่งกว่าองค์อื่นทั้งหมดเป็นอันมาก เมื่อท่านเข้มแข็งด้วยทรัพย์ร่ำรวยของท่านแล้ว ท่านก็จะปลุกปั่นให้ทุกคนต่อสู้กับราชอาณาจักรกรีก” (ดนล. 11:2)

อาณาจักรบาบิโลนอันยิ่งใหญ่ได้ถูกก่อตั้งและถูกสร้างขึ้นโดยเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ พระเจ้าประทานอำนาจ ความมั่งคั่งและอาณาจักรอันยิ่งใหญ่ให้แก่เขา แต่เนบูคัดเนสซาร์ก็ลืมพระเจ้าของพระทั้งหลายและองค์พระผู้เป็นเจ้าของกษัตริย์ทั้งหลาย เหมือนกับที่เบลชัสซาร์หลานของเขาลืม และพบกับความตายอันทารุณและน่าอนาถ มันเป็นไปได้ที่จะเพิกเฉยพระเจ้า ดูถูกพระองค์ ทดลองพระองค์ ...และลอยนวลไปได้ ค่าจ้างของความบาปคือความตาย เมื่อความบาปโตเต็มที่แล้ว มันก็นำความตายมาให้

พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ทรงถือดาซึ่งที่ชะตากรรมของเหล่ากษัตริย์และชาวนาถูกขังบนนั้น และหนทางเดียวที่ตาซึ่งนั้นจะสมดุก็คือ การที่คนที่ถูกขังนั้นรู้จักพระเยซูคริสต์เจ้าและเทียมแอกกับพระองค์ พระคริสต์ทรงเป็นผู้เดียวที่สามารถทำให้ตาซึ่งแห่งชะตากรรมสมดุได้ หนทางเดียวที่ใครก็ตาม – กษัตริย์หรือชาวนา – จะทำให้พระเจ้าพอพระทัยได้ก็อยู่ในพระคริสต์ของพระเจ้า – พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์

“เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ่งทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร” (มธ. 16:26 วรรคแรก)

เหตุใดบาบิโลนจึงล่มสลาย?

ในการศึกษาก่อนหน้านี้เราได้เห็นแล้วว่าบาบิโลนมีป้อมคูประตูหอรบที่แข็งแกร่งมาก นครนั้นได้รับการปกป้องจากกำแพงขนาดยักษ์สองชั้นซึ่งถูกล้อมด้วยคูใหญ่ หอคอยที่อยู่บนสุดของกำแพง ประตูเมืองที่ถูกปิดและลงกลอนตอนกลางคืน และทหารยามที่คอยตรวจตราตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงต่อวัน นครที่ได้รับการปกป้องอย่างดีเช่นนี้ล่มสลายได้อย่างไร?

โรม 8:31 กล่าวว่า “ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเราใครจะขัดขวางเรา?” แต่มันก็เป็นจริงด้วยที่ว่าหากพระเจ้าทรงเขียนว่า “จบสิ้นแล้ว” เหนือบันทึกของเราและ “พิณาคแล้ว” เหนือชะตากรรมของเรา เราก็ไม่อาจชนะได้ ไม่ว่าจะเราจะป้องกันและได้รับการปกป้องดีขนาดไหนก็ตาม พระเจ้าและผู้เชื่อคนเดียวคือฝ่ายที่มีกำลังมากกว่ากองทัพใดๆ แต่ไม่กองทัพหนึ่งจะใหญ่โตสักเพียงใด หากพระเจ้าทรงต่อสู้มัน มันก็ชนะไม่ได้เลย “ถ้าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงสร้างบ้าน บรรดาผู้ที่สร้างก็เหนื่อยเปล่า ถ้าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงเฝ้าอยู่เหนือนคร คนยามตื่นอยู่ก็เหนื่อยเปล่า” (เพลงสดุดี 127:1)

สองปีหลังจากการสิ้นชีพของเนบูคัดเนสซาร์ สงครามได้ปะทุระหว่างคนบาบิโลนกับคนมีเดีย สงครามนี้ดำเนินต่อไป เดียวดีเดียวเริ่มใหม่ เป็นเวลามากกว่ายี่สิบปี ในที่สุด ไซอาเซเรสกษัตริย์ของคนมีเดีย (คน

เดียวกับที่มีชื่อว่าดาวิดในดาเนียล 5:31) ก็เรียกไซรัสหลานชายของตน ซึ่งเป็นคนเปอร์เซีย ให้มาช่วยเหลือตน และในปีที่สิบเจ็ดของนาโบนิดสและปีที่สามของเบลซัสซาร์ ไซรัสก็ล้อมนครบาบิโลน เหล่าทหารของบาบิโลนตั้งรับอยู่หลังกำแพงหิม่าที่ยากจะทะลุของนครนั้น พวกเขามีอาหารและเสบียงเพียงพอที่จะอยู่ได้หลายปี และพวกเขาก็เฝ้าไซรัส โดยล้อเลียนกองทัพน้อยๆอันน่าสงสารของเขา คนบาบิโลนไม่มีความกลัวเลย พวกเขาไม่ได้กังวลจนนอนไม่หลับเกี่ยวกับกองทัพที่ตั้งอยู่นอกกำแพงเมืองของพวกเขา พวกเขาแค่รอจังหวะเหมาะๆที่จะทำลายศัตรูเท่านั้น

แต่นี่เป็นความมั่นใจแบบผิดๆ – เพราะว่าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ทรงบัญชาไว้แล้ว เมื่อหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าปีก่อนหน้านี้ ว่านครนี้จะถูกยึดโดยชายคนหนึ่งซึ่งขณะนั้นยังไม่ถือกำเนิด ชายคนหนึ่งที่ซึ่งจะมีนามว่า ไซรัส (อสย. 44:28; 45:1-4) ชายผู้ที่พระเจ้าทรงกำหนดให้ล้อมนครบาบิโลนและตีมันขณะนั้นก็กำลังยืนอยู่ที่ประตูเมืองแล้วและรอคอยอยู่ และเมื่อถึงเวลาครบกำหนด พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ก็จะทรงเปิดประตูเหล่านั้น เมื่อพระเจ้าทรงกำหนดให้การพิพากษามาสู่บ้อมปราการใด นครใด หรือกษัตริย์องค์ใด การพิพากษานั้นก็จะตกเป็นแน่

ไซรัสเป็นคนที่ชอบขบคิด เช่นเดียวกับคนทั้งปวงที่ได้รับการทรงเรียกอย่างแท้จริงจากพระเจ้าให้ทำภารกิจหนึ่งเพื่อพระองค์ พระเจ้าไม่เคยเรียกคนที่เกียจคร้านให้มารับใช้ ไซรัสตัดสินใจแล้วว่าหนทางเดียวที่จะตีนครนั้นได้คือ ระบายน้ำออกจากแม่น้ำและนำเหล่าทหารของเขาบุกเข้าไปในบาบิโลนผ่านทางกันแม่น้ำที่แห้งแล้ว เหล่านักประวัติศาสตร์บอกเราว่าไซรัสขุดช่องทางน้ำใหม่ตรงต้นแม่น้ำ ซึ่งไกลจากการมองเห็นของเหล่าทหารยามที่อยู่ในหอคอยบนกำแพงนครบาบิโลน และเมื่อช่องทางน้ำใหม่นี้ถูกขุดเสร็จ น้ำของแม่น้ำยูเฟรติสก็ไหลเข้าไปในช่องทางนี้ เมื่อน้ำถูกผันออก กันแม่น้ำก็เริ่มแห้ง จากนั้นไซรัสก็รอโอกาสเหมาะๆที่จะยกทัพตีเมืองนี้ – และโอกาสนั้นก็คือการเลี้ยวใหญ่ของเบลซัสซาร์!

เราไม่ทราบว่ไซรัสทราบข่าวเกี่ยวกับการเลี้ยวใหญ่นี้ได้อย่างไร แต่เขาก็รู้ว่าคนเหล่านั้นที่อยู่ในนครคงจะสนุกสนานครั้นตรงกับงานคืนนั้นและเหมายเสียจนพวกเขาไม่คิดถึงอันตรายที่มาจากนอกกำแพงเมือง ไซรัสแบ่งทัพของเขาออกเป็นสามส่วน กลุ่มที่หนึ่งจะต้องผันน้ำที่มาจากแม่น้ำยูเฟรติสในเวลาที่เหมาะสมเข้าไปในช่องทางน้ำใหม่ซึ่งได้ถูกจัดเตรียมไว้แล้วสำหรับคืนนี้ กลุ่มที่สองต้องประจำการอยู่ตรงที่แม่น้ำไหลเข้านครทางด้านทิศเหนือ กลุ่มที่สามของกองทัพต้องประจำการอยู่ตรงที่แม่น้ำไหลออกจากนครทางด้านทิศใต้ กลุ่มที่สองและกลุ่มที่สามนี้ถูกสั่งให้เข้าไปในช่องทางน้ำนี้ของแม่น้ำทันทีที่น้ำเริ่มเหือดแห้ง และยกพลไปจนกว่าพวกเขาจะมาเจอกันตรงกลางนครซึ่งเป็นที่ๆพระราชวังของกษัตริย์ตั้งอยู่

แผนการของไซรัสได้ผลอย่างสมบูรณ์แบบ อย่างไรก็ตาม มันคงล้มเหลวไปแล้วหากนครนั้นไม่ได้มีว่แต่สนุกสนานครั้นตรงกับงานคืนนี้แล้ว พวกทหารยามไม่ทันระวังตัว ประตูทองสัมฤทธิ์ในกำแพงเหล่านั้นที่ตั้งอยู่ตลอดแนวฝั่งแม่น้ำยูเฟรติสก็ถูกปล่อยทิ้งไว้ไม่ได้ใส่กลอน ซึ่งทำให้ทหารเหล่านั้นบุกเข้ามายึดบาบิโลนได้โดยง่ายและรวดเร็ว หากประตูเมืองถูกใส่กลอน พวกทหารของกองทัพของไซรัสก็คงติดกับและคงต้องยกทัพออกไปอีก แต่พระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่ในการนี้ พระเจ้าได้ตรัสแล้วว่าไซรัสจะยึดนครนี้ และถึงเวลาแล้วที่แผนการของพระเจ้าจะสำเร็จ แผนการของไซรัสถูกกำหนดไว้โดยพระเจ้า ดังนั้นมันจึงได้รับการอวยพร

พระเจ้าทรงทำให้ประตูเมืองเหล่านั้นถูกปล่อยทิ้งไว้โดยไม่ได้ใส่กลอนตลอดริมฝั่งแม่น้ำทั้งสองฝั่ง พวกทหารของศัตรูจึงยึดนครนั้นได้ หากพวกทหารยามคอยระวังภัยขณะเข้าเวร พวกเขาก็คงสังเกตเห็นแล้วว่าน้ำเหือดแห้งไปในแม่น้ำ พวกเขาก็คงจะส่งสัญญาณเตือนภัยและช่วยนครนั้นไว้ได้ แต่พระเจ้าทรงจัดการเรื่องนั้นด้วย พวกทหารยามส่วนใหญ่น่าจะอยู่ที่งานเลี้ยงนั้น และคนเหล่านั้นที่เข้าเวรอยู่ที่สะพาน

เหล่าทหารของไซรัสยึดนครนั้นได้ บุคเข้าไปในพระราชวัง สั่งทหารเบลซัสซาร์และทำให้งานเลี้ยงเมามายนั้นสิ้นสุดลงอย่างฉับพลัน รัชกาลอันบาปหนาของเบลซัสซาร์สิ้นสุดลงเช่นนี้แหละ และบาบิโลนก็ล่มสลายในคืนนั้น ผมขอกล่าวซ้ำว่า: อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึงเหตุการณ์นี้ ถึงขนาดเอ่ยชื่อไซรัสว่าเป็นผู้ที่จะทำให้เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นจริง และคำพยากรณ์นั้นได้ถูกให้ไว้หนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าปีก่อนมันกลายเป็นจริง ใครจะกล้าสงสัยการได้รับการดลใจของพระวจนะของพระเจ้า?

มันเป็นไปได้อย่างแน่นอนว่าไซรัสไม่ใช่ผู้เชื่อคนหนึ่งในพระเจ้าตอนที่เขาล้อมกรุงบาบิโลน มันเป็นไปได้ที่เขาไม่รู้เกี่ยวกับการที่ตนถูกเลือกและถูกใช้การโดยพระเจ้าเพื่อทำให้นครใหญ่นั้นล่มสลาย พระเจ้าทรงมีแผนการหนึ่งและรายการหนึ่ง เนื่องจากพระเจ้าทรงเป็นผู้เนรมิตสร้างสรรค์สรรพสิ่งทั้งปวง พระองค์จึงทรงมีสิทธิ์ที่จะทำให้แผนการของพระองค์สำเร็จตามที่พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าให้เป็นไป จากคำกล่าวนั้นในข้อพระคัมภีร์ที่ว่า “เราให้นามสกุลเจ้า ทั้งๆที่เจ้าไม่รู้จักเรา” เราเห็นว่าไซรัสถูกพระเจ้ากำหนดไว้แล้วและตั้งชื่อไว้แล้วว่าหนึ่งร้อยปีก่อนที่เขาเกิด และเขาถูกกำหนดและถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าให้กระทำสองสิ่ง: ที่จะยึดบาบิโลนและที่จะอนุญาตให้พวกยิวกลับไปยังเยรูซาเล็มเพื่อสร้างนครบริสุทธิ์ขึ้นใหม่ เขาเรื่องอำนาจตอนสิ้นสุดเจ็ดสิบปีแห่งการตกเป็นเชลยนั้น

บทที่หก

ประวัติศาสตร์ของดาเนียลจนถึง

การปกครองของไซรัส

6:1 ดาเรียสพอพระทัยที่จะทรงแต่งตั้งอุปราชหนึ่งร้อยยี่สิบคนขึ้นเหนือราชอาณาจักร เพื่อให้ปกครองอยู่ทั่วราชอาณาจักร

6:2 และทรงตั้งอธิรัฐมนตรีสามคนอยู่เหนือ มีดาเนียลเป็นอธิรัฐมนตรีคนแรก เพื่อให้อุปราชรายงานติดต่อเพื่อกษัตริย์จะมีได้ทรงขาดประโยชน์

6:3 แล้วดาเนียลคนนี้ก็มีความเชื่อเสียกว่าอธิรัฐมนตรีอื่นๆและอุปราช เพราะวิญญาณดีเลิศสถิตกับท่าน และกษัตริย์ก็ทรงหมายพระทัยจะทรงแต่งตั้งท่านให้ครอบครองเหนือราชอาณาจักรนั้นทั้งหมด

6:4 อธิรัฐมนตรีและอุปราชทั้งหลายจึงหามูลเหตุฟ้องดาเนียลในเรื่องเกี่ยวกับราชอาณาจักร แต่ก็หามูลเหตุหรือความผิดไม่ได้ เพราะท่านเป็นคนสัตย์ซื่อ จะหาความพลั้งพลาดหรือความผิดในท่านมิได้เลย

6:5 คนเหล่านี้จึงกล่าวว่า “เราจะหามูลเหตุฟ้องดาเนียลไม่ได้เลย นอกจากเราจะหาเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติแห่งพระเจ้าของเขา”

6:6 แล้วอธิรัฐมนตรีและอุปราชเหล่านี้ได้พากันเข้าเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า “ข้าแต่กษัตริย์ดาเรียส ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์

6:7 บรรดาอธิรัฐมนตรีแห่งราชอาณาจักร ทั้งข้าหลวงภาค และอุปราช มंत्रीและผู้ว่าราชการเมืองทั้งหลายทั้งสิ้นได้ตกลงกันว่า กษัตริย์สมควรจะได้ทรงตรากฎหมายและออกพระราชกฤษฎีกาว่า ในสามสิบวันนี้ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดทูลขอต่อพระเจ้าหรือมนุษย์นอกเหนือพระองค์ โอ ข้าแต่กษัตริย์ ก็ให้โยนผู้นั้นลงในถ้ำสิงโตเสีย

6:8 โอ ข้าแต่กษัตริย์ บัดนี้ขอพระองค์ออกพระราชกฤษฎีกา และลงพระนามในหนังสือสำคัญเพื่อจะเปลี่ยนแปลงไม่ได้ ตามกฎหมายของคนมีเดียและคนเปอร์เซีย ซึ่งจะแก้ไขหาได้ไม่”

6:9 เพราะฉะนั้นกษัตริย์ดาเรียสจึงทรงลงพระนามในหนังสือสำคัญและพระราชกฤษฎีกา

6:10 เมื่อดาเนียลทราบว่างพระนามในหนังสือสำคัญนั้นแล้ว ท่านก็ไปยังเรือนของท่าน ที่มีหน้าต่างห้องชั้นบนของท่านเปิดตรงไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และท่านก็คุกเข่าลงวันละสามครั้ง อธิษฐานและโมทนาพระคุณต่อพระพักตร์พระเจ้าของท่าน ดังที่ท่านได้เคยกระทำมาแต่ก่อน

6:11 แล้วคนเหล่านี้ก็ได้พากันมาและได้พบดาเนียลอธิษฐานและวิงวอนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าของท่าน

6:12 แล้วเขาทั้งหลายก็เข้าไปใกล้กราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์เกี่ยวกับพระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์ว่า “ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ได้ทรงลงพระนามในพระราชกฤษฎีกาฉบับหนึ่งมิใช่หรือ ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดทูลขอต่อพระเจ้าหรือมนุษย์นอกเหนือพระองค์ในสามสิบวันนี้ โอ ข้าแต่กษัตริย์ ก็ให้โยนผู้นั้นลงในถ้ำสิงโตเสีย” กษัตริย์ตรัสตอบว่า “เรื่องนั้นยังคงอยู่ตามกฎหมายของคนมีเดียและคนเปอร์เซียซึ่งจะแก้ไขหาได้ไม่”

6:13 แล้วเขาจึงกราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า “ดาเนียลคนนั้นในพวกที่ถูกกวาดเป็นเชลยมาจากยูดาห์ หาได้เชื่อฟังพระองค์ไม่ โอ ข้าแต่กษัตริย์ และไม่เชื่อฟังพระราชกฤษฎีกาซึ่งพระองค์ทรงลงพระนามไว้ แต่ได้ทูลขอวันละสามครั้ง”

ดาเนียลได้รับความโปรดปรานอย่างมากจากกษัตริย์องค์ใหม่

ข้อ 1-3: “ดาโรัสพอพระทัยที่จะทรงแต่งตั้งอุปราชหนึ่งร้อยยี่สิบคนขึ้นเหนือราชอาณาจักร เพื่อจะให้ปกครองอยู่ทั่วราชอาณาจักร และทรงตั้งอภิรัฐมนตรีสามคนอยู่เหนือ มีดาเนียลเป็นอภิรัฐมนตรีคนแรก เพื่อให้อุปราชรายงานติดต่อ เพื่อกษัตริย์จะมีได้ทรงขาดประโยชน์ แล้วดาเนียลคนนี้ก็มิมีชื่อเสียงกว่าอภิรัฐมนตรีอื่นๆและอุปราช เพราะวิญญานดีเลิศสถิตกับท่าน และกษัตริย์ก็ทรงหมายพระทัยจะทรงแต่งตั้งท่านให้ครอบครองเหนือราชอาณาจักรนั้นทั้งหมด”

บทนี้แนะนำให้เราจักกับมีเดีย-เปอร์เซีย จักรวรรดิโลกลำดับที่สองแห่ง “ยุคสมัยของคนต่างชาติ” หลังจากการปกครองอันทรองอำนาจนานหกสิบเจ็ดปีเหนือโลกในสมัยนั้น เศียรที่ทำด้วยทองคำในที่สุดก็เปิดทางให้แก่แขนและหน้าอกที่ทำด้วยเงิน เหตุการณ์ต่างๆในบทนี้น่าจะเกิดขึ้นระหว่างช่วงเวลาสองปีนั้นที่ดาโรัสเป็นกษัตริย์ บาบิโลนล่มสลายในปี 538 ก่อน ค.ศ. กษัตริย์ดาโรัสขึ้นครองบัลลังก์ทันทีและครองราชย์จนกระทั่งเขาสิ้นชีพในปี 536 ก่อน ค.ศ.

ดาเนียลมีอายุเกือบเก้าสิบปีแล้วในขณะนั้น และมันน่าทึ่งมากที่เขาเหมาะสมสำหรับงานหนักที่กษัตริย์ดาโรัสมอบหมายให้แก่เขา กษัตริย์ดาโรัสไม่เพียงแต่งตั้งดาเนียลเป็นหนึ่งในอภิรัฐมนตรีสามคนเท่านั้น เขายังแต่งตั้งดาเนียลให้เป็นหัวหน้าของอภิรัฐมนตรีเหล่านี้ด้วย ไม่มีบันทึกไว้ว่าอะไรเป็นแรงจูงใจกระตุ้นให้ดาโรัสให้เกียรติดาเนียลเช่นนี้ แต่ไม่ต้องสงสัยเลยว่ากษัตริย์เริ่มรู้จักมักคุ้นกับศาสดาพยากรณ์ท่านนี้อยู่บ้าง อย่างน้อยเขาก็คงได้ทราบถึงความซื่อสัตย์สุจริตของดาเนียล การเป็นรัฐบุรุษที่เหนือกว่าของเขา สติปัญญาอันไม่ธรรมดาของเขา และการทุ่มเทต่อพระเจ้าของเขา

จักรวรรดิโลกลำดับที่สองนี้ไม่ใช่ราชาธิปไตยโดยสมบูรณ์เหมือนอย่างที่บ้านิโลนเคยเป็น เนบูคัดเนสซาร์เคยเป็นผู้มีอำนาจสูงสุดในการปกครอง... เขาแต่งตั้งผู้ที่เขาประสงค์ เขาปลดผู้ที่เขาประสงค์ เขาฆ่าผู้ที่เขาประสงค์ และเขาไว้ชีวิตผู้ที่เขาประสงค์ แต่อภิรัฐมนตรีและอุปราชเหล่านี้ภายใต้กษัตริย์ดาโรัสรวมตัวกันเป็นสิ่งที่เราเรียกว่ารัฐสภาในปัจจุบัน และพวกเขาเป็นผู้มีอำนาจตัดสินใจในการออกกฎหมายต่างๆ ซึ่งกฎหมายเหล่านั้นจะต้องถูกให้สัตยาบันโดยกษัตริย์อีกที กฎหมายเหล่านั้นของคมีเดียและคนเปอร์เซียไม่อาจถูกเปลี่ยนแปลงได้ ทันทีที่พระราชกฤษฎีกาถูกลงนาม มันก็ไม่อาจถูกเปลี่ยนหรือยกเลิกได้

เมื่อดาโรัสรู้จักมักคุ้นกับดาเนียลมากขึ้น เขาก็ตระหนักกว่านี่คือบุรุษที่ยิ่งใหญ่กว่าที่เขาคิดไว้ และไม่นานนักเขาก็โปรดปรานดาเนียลมากกว่าอภิรัฐมนตรีและอุปราชคนอื่นๆทั้งหมด เพราะ “วิญญานดีเลิศ” ของเขา กษัตริย์จึง “ทรงหมายพระทัยจะทรงแต่งตั้งท่านให้ครอบครองเหนือราชอาณาจักรนั้นทั้งหมด” – ซึ่งเป็นตำแหน่งหนึ่งที่มีอำนาจรองจากกษัตริย์เพียงผู้เดียวเท่านั้น

การเลื่อนยศนี้สร้างความยุ่งยากมาสู่ดาเนียลจริงๆ เพราะว่าอภิรัฐมนตรีและอุปราชคนอื่นๆต่างเต็มไปด้วยความอิจฉา ริษยาและหวาดกลัว พวกเขาเห็นว่าดาเนียลจะไม่ยอมทนต่อการตัดสินใจหรือการทุจริตในการบริหารจัดการกิจการต่างๆของจักรวรรดิ และด้วยเหตุนี้ผลประโยชน์และกำไรที่พวกเขาหวังว่าจะได้รับจึงตกอยู่ในภาวะเสี่ยง พวกเขาไม่ยอมยกสูญเสียโอกาสที่ตนจะได้รับผลประโยชน์ผ่านการรับสินบนและการฉ้อราษฎร์บังหลวงในการปกครอง ดังนั้นเมื่อพวกเขาทราบว่าชายผู้นี้ที่ยำเกรงพระเจ้าและเที่ยงธรรมแห่งยูดาห์ได้

รับการเลื่อนยศสู่ตำแหน่งสูงสุดในแผ่นดินนั้นนอกเหนือจากตำแหน่งของกษัตริย์ พวกเขาจึงเริ่มคิดหาวิธีกำจัด เขาทันที – ไม่ว่าจะโดยการทำลายเขา หรือให้กษัตริย์ปลดเขาจากตำแหน่ง เนื่องจากดาเนียลเป็นผู้ที่ “ไร้ ตำนาน” ในถ้อยคำของเปาโล และพวกเขาหาสิ่งใดมาปรับปรองเขาไม่ได้เลย พวกเขาจึงต้องสร้างข้อกล่าวหาบางอย่างขึ้นมา พวกเขาจึงคิดแผนการที่พวกเขาารู้สึกว่าจะทำลายวิสุทธิชนชาวผู้หนึ่งของพระเจ้าได้อย่างแน่นอน

อุบายเพื่อทำลายดาเนียล

ข้อ 4-9: “*อภิรัฐมนตรีและอุปราชทั้งหลายจึงหามูลเหตุฟ้องดาเนียลในเรื่องเกี่ยวกับราชอาณาจักร แต่ก็หามูลเหตุหรือความผิดไม่ได้ เพราะท่านเป็นคนสัตย์ซื่อ จะหาความพลั้งพลาดหรือความผิดในท่านมิได้เลย คนเหล่านี้จึงกล่าวว่า “เราจะหามูลเหตุฟ้องดาเนียลไม่ได้เลย นอกจากเราจะหาเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติแห่งพระเจ้าของเขา” แล้วอภิรัฐมนตรีและอุปราชเหล่านี้ได้พากันเข้าเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า “ข้าแต่กษัตริย์ ดาริอัส ขอทรงพระเจริญเป็นนิรันดร์ บรรดาอภิรัฐมนตรีแห่งราชอาณาจักร ทั้งข้าหลวงภาค และอุปราช มंत्रीและผู้ว่าราชการเมืองทั้งหลายทั้งสิ้นได้ตกลงกันว่า กษัตริย์สมควรจะได้ทรงตรากฎหมายและออกพระราชกฤษฎีกาว่า ในสามสิบวันนี้ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดทูลขอต่อพระเจ้าหรือมนุษย์นอกเหนือพระองค์ โอ ข้าแต่กษัตริย์ ก็ให้โยนผู้นั้นลงในถ้ำสิงโตเสีย โอ ข้าแต่กษัตริย์ บัดนี้ขอพระองค์ออกพระราชกฤษฎีกา และลงพระนามในหนังสือสำคัญเพื่อจะเปลี่ยนแปลงไม่ได้ ตามกฎหมายของคนมีเดียและคนเปอร์เซีย ซึ่งจะแก้ไขหาได้ไม่” เพราะฉะนั้น กษัตริย์ดาริอัสจึงทรงลงพระนามในหนังสือสำคัญและพระราชกฤษฎีกา*”

พญามารตนเดิมที่เคยเดินในสวนเอเดนเข้าร่วมการประชุมครั้งแรกของเหล่าอภิรัฐมนตรีและเจ้านาย เมื่อพวกเขามาประชุมกันคิดหาวิธีกำจัดดาเนียล และอุบายของพวกเขาที่แยบยลพอกับพญามารเอง พวกเขา รู้ว่าศาสนาพยากรณ์เผยว่าผู้หนึ่งผู้ใดที่นมัสการพระเจ้าและว่าไม่มีสิ่งใดจะทำให้เขาไม่จงรักภักดีต่อพระเจ้าของเขาได้ พวกเขาารู้ดีว่ากษัตริย์รักและนับถือเขาอย่างมาก แต่สำหรับพวกเขาแล้ว ยิวเผยว่าผู้หนึ่งใจคับแคบและโง่เขลา

คนเหล่านี้คอยเฝ้าสังเกตชีวิตและนิสัยของดาเนียลมาระยะหนึ่งแล้วโดยไม่ต้องสงสัย แต่ไม่พบข้อผิดพลาดในตัวเขาเลย เขาสัตย์ซื่อต่อกษัตริย์ เขาเป็นคนซื่อสัตย์และเที่ยงธรรม เป็นผู้ที่มีอุปนิสัยดีงามและสุจริต พวกเขาเห็นว่าหากพวกเขาจะทำให้แผนการกำจัดเขาทั้งสำเร็จ พวกเขาต้องหาวิธีทำให้เขาติดกับ และวิธีที่แน่นอนที่สุดที่จะทำแบบนั้นได้ก็คือ ผ่านทางการนมัสการพระเจ้าของเขา

ดังนั้นพวกอภิรัฐมนตรีและอุปราชจึงมารวมตัวกันต่อหน้ากษัตริย์ และโดยใช้คำพูดสอพลอและคำสรรเสริญเยินยอพวกเขาก็เสนอคำทูลขอต่อเขา: “*ข้าแต่กษัตริย์ดาริอัส ขอทรงพระเจริญเป็นนิรันดร์บรรดาอภิรัฐมนตรีแห่งราชอาณาจักร ทั้งข้าหลวงภาค และอุปราช มंत्रीและผู้ว่าราชการเมืองทั้งหลายทั้งสิ้นได้ตกลงกันว่า กษัตริย์สมควรจะได้ทรงตรากฎหมายและออกพระราชกฤษฎีกาว่า ในสามสิบวันนี้ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดทูลขอต่อพระเจ้าหรือมนุษย์นอกเหนือพระองค์ โอ ข้าแต่กษัตริย์ ก็ให้โยนผู้นั้นลงในถ้ำสิงโตเสีย!*”

สมาชิกคณะรัฐมนตรีจอมเจ้าเล่ห์เหล่านี้รู้ว่า คงไม่ปลอดภัยที่จะให้เวลากษัตริย์คิดทบทวนเรื่องที่ยื่นเสนอให้พิจารณานี้ พวกเขาเร่งเขาให้รีบตัดสินใจ: “*โอ ข้าแต่กษัตริย์ บัดนี้ขอพระองค์ออกพระราชกฤษฎีกา และลงพระนามในหนังสือสำคัญเพื่อจะเปลี่ยนแปลงไม่ได้ ตามกฎหมายของคนมีเดียและคนเปอร์เซีย ซึ่งจะแก้ไขหาได้ไม่*”

เมื่อพิจารณาในตอนแรก กษัตริย์ก็เห็นว่าพระราชกฤษฎีกานี้ฟังดูดี เขาไม่เห็นมือของซาตานอยู่ในมัน หรืออุบายชั่วร้ายที่อยู่เบื้องหลังมันเลย เขายอมรับอุบายนั้น และลงนามพระราชกฤษฎีกานั้นโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ว่ามันถูกออกแบบมาเพื่อทำลายเพื่อนที่ดีที่สุดที่เขามีในทั้งอาณาจักรนั้น เขาพิจารณาว่าการร่างข้อกฎหมายดังกล่าวเป็นการให้เกียรติเขา ซึ่งถูกเสนอโดยเหล่าอภิรัฐมนตรี อุปราชา และเหล่าองคมนตรี โดยไม่รู้ตัวเลยว่ามันจะนำความทุกข์ใจและความปวดร้าวใจมาสู่ตัวเขา

ผู้ที่สมคบคิดกันเหล่านั้นไม่ได้บอกกษัตริย์ว่าพวกเขาไม่ได้ปรึกษาดาเนียลในเรื่องนี้เลย เขาคิดเอาเองว่าเหล่าอภิรัฐมนตรีและผู้นำทุกคนได้ตกลงตามนี้แล้ว และก็ยังยืนยันที่ทุกคนมีมติเอกฉันท์ที่จะให้เกียรติเขา โดยสั่งให้ทุกคนอธิษฐานและทูลขอต่อเขาเป็นเวลาสามสัปดาห์ มันไม่ใช่เรื่องแปลกที่เหล่าข้าแผ่นดินของอาณาจักรต่างๆในสมัยนั้นจะบูชากษัตริย์ของตนดุจเทพเจ้าและอธิษฐานต่อพวกเขาและทูลขอทุกเรื่องต่อพวกเขา มันเป็นเรื่องธรรมดาตามมนุษย์ที่ดาร์ริอัสจะคิดว่าคนเหล่านี้เคารพนับถือและรักเขา และบางทีมันอาจเป็นการดูถูกพวกเขาด้วยที่กษัตริย์จะไม่ประทับตรารับรองพระราชกฤษฎีกานั้น ดังนั้นมันจึงกลายเป็นกฎหมายหนึ่งภายใต้ตราประทับที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ของคณิเมเดียและคนเปอร์เซีย

ผมนึกภาพตามว่าขณะที่เหล่าอภิรัฐมนตรีและอุปราชออกไปจากที่ประชุมนั้น พวกเขาก็คิดว่าความยุ่งยากของพวกเขาก็จะจบสิ้นในไม่ช้า แผนการของพวกเขาก็ใช้ได้ผลอย่างสมบูรณ์แบบ (ตามที่พวกเขาคิด) และดาเนียลจะกลายเป็นศพในไม่ช้า แต่พวกเขาลืมคิดไปว่าพวกเขากำลังหาเรื่องกับศาสตาศาพยากรรมของพระเจ้า และพระเจ้าได้ตรัสแล้วว่า “อย่าแตะต้องบรรดาผู้ที่เราเจิมไว้ อย่าทำอันตรายแก่ผู้พยากรณ์ทั้งหลายของเรา” (1 พศด. 16:22) คนเหล่านี้ไม่ได้กำลังหาเรื่องกับคนปกติธรรมดา พวกเขา กำลังหาเรื่องกับผู้ที่พระเจ้าได้ทรงเลือกสรรและแต่งตั้งให้กระทำตามส่วนหนึ่งแห่งแผนการและจุดประสงค์นิรันดร์ของพระองค์

นี่คือดาเนียลคนเดียวกับที่

“ตั้งใจไว้” (ดนล. 1:8)

ข้อ 10: “เมื่อดาเนียลทราบว่าจะลงพระนามในหนังสือสำคัญนั้นแล้ว ท่านก็ไปยังเรือนของท่าน ที่มีหน้าต่างห้องชั้นบนของท่านเปิดตรงไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และท่านก็คุกเข่าลงวันละสามครั้ง อธิษฐานและโมทนาพระคุณต่อพระพักตร์พระเจ้าของท่าน ดังที่ท่านได้เคยกระทำมาแต่ก่อน”

ดาเนียลรู้ว่าพระราชกฤษฎีกานี้มุ่งเล่นงานเขาโดยตรง เขารู้ด้วยว่าหากเขาปฏิบัติดังเช่นที่ทำมาต่อนั้น นั่นคือ อธิษฐานต่อพระเจ้าของเขา เขาก็จะทำผิดกฎหมายของคณิเมเดียและคนเปอร์เซียและทำให้ตัวเองต้องพิณาศ ดังนั้นเขาจึงต้องเลือกระหว่างความจงรักภักดีของเขาต่อพระเจ้าและความจงรักภักดีของเขาต่อกษัตริย์ เขาเคารพนับถือกษัตริย์ – แต่ *เขานับถือพระเจ้า!* การสัตย์ซื่อต่อกษัตริย์จะรักษาชีวิตของเขาไว้ แต่การสัตย์ซื่อต่อกษัตริย์ก็หมายถึงการไม่มีความเชื่อต่อพระเจ้าเช่นกัน และหากเขาปฏิเสธพระเจ้าของเขาตอนนี้ เขาก็จะไม่เพียงยอมรับความพ่ายแพ้ฝ่ายวิญญาณและความอับอายยามเผชิญหน้ากับพระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์เท่านั้น แต่เขาจะยังปฏิเสธความสัตย์ซื่อที่เขาได้แสดงออกมาตั้งแต่วันที่เขากลับตัวเป็นเชลยมายังบาบิโลน และตั้งใจไว้ว่าเขาจะไม่ทำตัวให้เป็นมลทินด้วยอาหารและเหล้าองุ่นของกษัตริย์ด้วย

หากเขาพยายามที่จะรักษาความเชื่อของตนที่มีต่อพระเจ้าโดยการอธิษฐานอย่างลับๆ เขาก็จะไม่ให้เกียรติทั้งตัวเองและพระเจ้า ผมสงสัยว่าดาเนียลเสียเวลาสักนิดใหม่ในการพิจารณาข้อดีและข้อเสียของเรื่องนี้ ผมคิดว่าเขารู้ในทันทีว่าเขาต้องทำอะไร เขารู้จักพระเจ้าของเขามานานเหลือเกินแล้ว ประณินบัติพระองค์มาอย่างดี และพระเจ้ายิ่งทรงดีต่อเขามากเกินกว่าที่เขาจะพิสูจน์ตัวเองว่าไม่มีความเชื่อต่อพระเจ้าผู้ทรงเดินกับเขามาตลอดชีวิตของเขา เขาไม่มานั่งคิดเลยสักนิดว่าจะอธิษฐานต่อกษัตริย์แทนที่จะอธิษฐานต่อพระเจ้าเยโฮวาห์ พระเจ้า หากคนเหล่านี้คิดว่าพวกเขาจะทำให้ดาเนียลตกใจกลัวได้ พวกเขา ก็คิดผิดเสียแล้ว “ในความรักนั้น ไม่มีความกลัว แต่ความรักที่สมบูรณ์นั้นก็ได้ขจัดความกลัวเสีย ผู้ที่มีความกลัวก็ยังไม่มีความรักที่สมบูรณ์” (1 ยอห์น 4:18)

ดังนั้น – “เมื่อดาเนียลทราบว่าจะลงพระนามในหนังสือสำคัญนั้นแล้ว ท่านก็ไปยังเรือนของท่าน... และท่านก็คุกเข่าลง... อธิษฐานและโมทนาพระคุณต่อพระพักตร์พระเจ้าของท่าน ดังที่ท่านได้เคยกระทำมาแต่ก่อน!” พระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์ซึ่งถูกลงนามด้วยตราประทับของกษัตริย์ของคนมีเดียและคนเปอร์เซียซึ่งทำให้มันกลายเป็นกฎหมายที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ของแผ่นดิน มิได้เปลี่ยนความคิดของดาเนียลหรือเปลี่ยนการกระทำต่างๆของเขาที่มีต่อพระเจ้า

ดาเนียลและหน้าต่างที่เปิดออกของเขา

ให้เราดูสถาปัตยกรรมท่านนี้ที่ยืนหยัดสูงกว่าชายคนใดในพระวาระของพระเจ้าโดยอาจยกเว้นอัครทูตเปาโล สำหรับผมแล้วดาเนียลคือ เปาโลแห่งภาคพันธสัญญาเดิม และเปาโลคือ ดาเนียลแห่งภาคพันธสัญญาใหม่

มันเป็นเวลารุ่งเช้าเหนือบาบิโลนครบราวมอันยิ่งใหญ่ นั่น แสงยามเช้าตรู่สอดส่องผืนฟ้าด้านทิศตะวันออก อีกไม่นานคนบาบิโลนหลายพันคนจะเดินขึ้นลงตามท้องถนน ข้ามแม่น้ำบนเรือข้ามฟากหลายลำ หรือรีบเร่งไปยังไร่นาอันอุดมสมบูรณ์ซึ่งอยู่ภายในกำแพงเมือง สายลมเย็นพัดผ่านแม่น้ำยูเฟรติส จากที่เราทราบเกี่ยวกับอุปนิสัยและนิสัยต่างๆของดาเนียล เราคงต้องสรุปว่าเขาลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ และเราเกือบมองเห็นเขายืนอยู่ที่หน้าต่างที่เปิดไว้ของบ้านของเขา โดยมองออกไปเหมือนครั้นในเวลาเช้าตรู่ – สถาปัตยกรรมเฒ่าผู้ซึ่งมีสายตาของผู้ทำนายและใบหน้าของวิสุทธิชน

หลายปีก่อนขณะที่ผมศึกษาหนังสือดาเนียลที่ยิ่งใหญ่ คำถามหนึ่งก็ผุดขึ้นในหัวของผม: “ดาเนียลเปิดหน้าต่างของเขาไปทางนครบรูซุทธ์ครั้งแรกเมื่อไรและทำไม?” ไม่มีการกล่าวถึงคนฮีบรูคนอื่นๆที่เปิดหน้าต่างของตนไปทางกรุงเยรูซาเล็ม กระนั้นเราก็รู้ว่าการกระทำนี้ของดาเนียลไม่ใช่เรื่องบังเอิญ มันถูกวางแผนไว้และมันมีลักษณะเป็นนิมิต “ที่ใดๆที่ไม่มีนิมิต ประชาชนก็พินาศ” (สภษ. 29:18) และดาเนียลมองเห็นผ่านทางหน้าต่างของเขาด้วยสายตาแห่งความเชื่อมากกว่าที่คนส่วนใหญ่มองเห็นโดยใช้กล้องโทรทรรศน์พลังสูง!

เรารู้ว่าดาเนียลไม่มีพระคัมภีร์เหมือนอย่างที่เรามีทุกวันนี้ แต่เราอาจตั้งสมมติฐานได้ว่าก่อนเขาใช้เวลาอธิษฐานเขาก็ใช้เวลาสักครู่ในพระวาระ พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าดาเนียลถูกสอนโดยพวกผู้อาวุโสหรือไม่ หรือว่าเขาค้นพบความจริงแห่งข้อพระคัมภีร์ต่างๆในภาคพันธสัญญาเดิมด้วยตัวเองหรือไม่ แต่เขาก็รู้ประวัติศาสตร์เยอะ และเมื่อชนชาติของเขาถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยในบาบิโลน พวกเขา ก็เอาพระวาระของ

พระเจ้าติดตัวไปด้วย – ในใจของพวกเขา หากไม่ใช่ในรูปแบบที่เป็นลายลักษณ์อักษร และเมื่อพวกเขาอยู่ในนครบาบิโลน พวกเขาก็จดจำถ้อยคำของ 1 พงศ์กษัตริย์ 8:45-49:

“ขอพระองค์ทรงสดับคำอธิษฐานของเขาและคำวิงวอนของเขาในสวรรค์ และขอทรงให้สิทธิอันชอบธรรมของเขาคงอยู่ ถ้าเขาทั้งหลายกระทำบาปต่อพระองค์ (เพราะไม่มีมนุษย์สักคนหนึ่งซึ่งมิได้กระทำบาป) และพระองค์ทรงกริ้วต่อเขา และทรงมอบเขาไว้กับศัตรู เขาจึงถูกจับไปเป็นเชลยยังแผ่นดินของศัตรูนั้น ไม่ว่าไกลหรือใกล้ แต่ถ้าเขาสำนึกผิดในใจในแผ่นดินซึ่งเขาได้ถูกจับไปเป็นเชลยและได้กลับใจ และได้ทำการวิงวอนต่อพระองค์ในแผ่นดินของผู้จับเขาไปเป็นเชลย ทูลว่า ‘ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาป และได้ประพฤติชั่วร้ายและได้กระทำความชั่ว’ ถ้าเขาทั้งหลายกลับมาหาพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของเขาในแผ่นดินแห่งศัตรูทั้งหลายของเขา ผู้ซึ่งจับเขาไปเป็นเชลย และอธิษฐานต่อพระองค์ตรงต่อแผ่นดินของเขา ซึ่งพระองค์ทรงประทานแก่บรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย คือเมืองซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกสรรไว้ และพระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างไว้เพื่อพระนามของพระองค์ ขอพระองค์ทรงสดับคำอธิษฐานและคำวิงวอนของเขาในสวรรค์ อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และขอทรงให้สิทธิอันชอบธรรมของเขาคงอยู่”

จงหมายเหตุถ้อยคำที่ว่า “และได้ทำการวิงวอนต่อพระองค์ในแผ่นดินของผู้จับเขาไปเป็นเชลย” ผมเชื่ออย่างจริงใจว่าดาเนียลคุ้นเคยกับพระคำตอนนี้ดี และว่าความรู้ของเขาเกี่ยวกับพระวาระของพระเจ้าเป็นสาเหตุที่เขาเปิดหน้าต่างของเขา เขารู้และเชื่อพระสัญญาต่างๆของพระเจ้าเกี่ยวกับประชากรของพระองค์ เขาเชื่อในพระคัมภีร์ที่เปิดออก เขาซ่อนพระวาระของพระเจ้าไว้ในใจของตน และเมื่อเขาให้อาหารแก่จิตวิญญาณของตนด้วยพระคัมภีร์ที่เปิดออก จิตวิญญาณของเขาก็ได้รับการเปิดออกเช่นกัน

จงฟังถ้อยคำเหล่านี้อีกครั้ง: “แต่ถ้าเขา...ได้กลับใจ และได้ทำการวิงวอนต่อพระองค์ในแผ่นดินของผู้จับเขาไปเป็นเชลย ทูลว่า ‘ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาป และได้ประพฤติชั่วร้ายและได้กระทำความชั่ว’ ถ้าเขาทั้งหลายกลับมาหาพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของเขาในแผ่นดินแห่งศัตรูทั้งหลายของเขา... และอธิษฐานต่อพระองค์ตรงต่อแผ่นดินของเขา... ขอพระองค์ทรงสดับคำอธิษฐานและคำวิงวอนของเขา” ผ่านทางหน้าต่างบานนั้นแห่งเรือนของเขาในบาบิโลน ดาเนียลมองไปยังนครบริสุทธานั้น และขณะที่เขาอธิษฐานเขาก็คิดถึงชนชาติของเขา คือบรรดาเชลยในบาบิโลน – และเขาก็วิงวอนต่อพระเจ้าอย่างสุดจิตสุดใจของตนเพื่อชนชาติของเขา

บางทีเมื่อดาเนียลได้ทราบบันทึกโบราณแห่งข้อพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูเกี่ยวกับชนชาติของตน – ความบาปของพวกเขาและการตกเป็นเชลยของพวกเขา – เขาก็นึกถึงคำอธิษฐานของซาโลมอน บางทีด้วยใบหน้าที่หันตรงไปยังกรุงเยรูซาเล็ม คุณเข่าโน้มตัวลงตรงหน้าหน้าต่างที่เปิดออกในห้องของเขา เขาก็อธิษฐานเหมือนกับที่ซาโลมอนอธิษฐาน:

“ครั้นซาโลมอนทรงจบคำอธิษฐาน และคำวิงวอนทั้งสิ้นนี้ต่อพระเยโฮวาห์แล้ว ก็ทรงลุกขึ้นจากหน้าแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ที่ซึ่งทรงคุกเข่าพร้อมกับกางพระหัตถ์สู่ฟ้าสวรรค์ และพระองค์ทรงประทับยืน และทรงให้พรแก่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งสิ้นด้วยเสียงดังว่า “สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงพระราชทานการหยุดพักแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ ตามซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้ทุกประการ พระสัญญาอันดีทั้งสิ้นของ

พระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงสัญญาทางโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์นั้นไม่ล้มเหลวสักคำเดียว ขอพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเราทั้งหลายสถิตกับเราดังที่พระองค์ได้สถิตกับบรรพบุรุษของเรา ขอพระองค์อย่าทรงละเราหรือ ทอดทิ้งเราเสีย เพื่อพระองค์ทรงโน้มน้ำใจใจของเราให้มาหาพระองค์ ที่จะดำเนินในทางทั้งสิ้นของพระองค์ และ รักษาบรรดาพระบัญญัติของพระองค์ กฎเกณฑ์ของพระองค์ และคำตัดสินของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรง บัญญัติไว้แก่บรรพบุรุษของเรา ขอให้ถ้อยคำเหล่านี้ของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้วิงวอนขอต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ให้อยู่ใกล้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งวันและคืน และขอให้สิทธิอันชอบธรรมของผู้รับใช้ของ พระองค์คงอยู่ และให้สิทธิอันชอบธรรมของอิสราเอลประชาชนของพระองค์คงอยู่ ตามความต้องการแต่ละวัน เพื่อบรรดาชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกจะทราบว่าคุณพระเยโฮวาห์นั้นเป็นพระเจ้า ไม่มีองค์อื่นเลย” (1 พงศ์ กษัตริย์ 8:54-60)

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เป็นไปฉาย ดาวิดกล่าวว่า “พระวามะของพระองค์เป็นโคมสำหรับเท้าของข้า พระองค์ และเป็นความสว่างแก่มรรคาของข้าพระองค์...การคลี่คลายพระวามะของพระองค์ให้ความสว่าง ทั้ง ให้ความเข้าใจแก่คนรู้น้อย” (เพลงสดุดี 119:105, 130) ข้อพระคัมภีร์ต่างๆตรวจค้นจิตใจ เปิดเผยความ ต้องการของมนุษย์และในขณะเดียวกันก็เปิดเผยการตอบสนองอันเพียงพอของพระเจ้าด้วย ดาเนียลมีใจที่เปิด ออกที่จะสารภาพความผิดบาปของตัวเองและความต้องการพระเจ้าของตัวเอง และเขาเชื่ออย่างสิ้นสุดใจว่า พระเจ้าทรงตอบสนองความต้องการทุกอย่างได้ เขาเปิดหน้าต่างของตน คุกเข่าลงตรงหน้าหน้าต่างเหล่านั้น และด้วยใบหน้าที่ยิ้มขึ้นไปทางสวรรค์จิตใจของเขาก็โหยหาพระพรต่างๆของพระเจ้าที่จะประทานให้แก่ ชนชาติของเขา – พระพรต่างๆที่พวกเขาควรและจะได้รับหากพวกเขาจะเพียงแต่กลับใจ (พวกเขาอยู่ในบาบิโลนเพราะความผิดบาป)

ด้วยใจและจิตที่เปิดออก คุกเข่าโน้มตัวลงตรงหน้าหน้าต่างเหล่านั้นที่เปิดออก *ดาเนียลก็เปิดสวรรค์ ด้วย!* พระเจ้าตรัสว่า “จงลองดูเราในเรื่องนี้ว่า เราจะเปิดหน้าต่างในฟ้าสวรรค์ให้เจ้า และเทพอย่างล้านไหลมา ให้เจ้าหรือไม่ เราจะขนานตัวที่ทำลายให้แก่เจ้า เพื่อว่ามันจะไม่ทำลายผลแห่งพื้นดินของเจ้า และผลงุ่นในไร นาของเจ้าจะไม่ร่วง พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ” (มลค. 3:10-11) นี่คือนิยามของพระเจ้า – แต่มีเงื่อนไขอยู่ข้อหนึ่ง และดาเนียลก็เต็มใจที่จะปฏิบัติตามเงื่อนไขนั้น เขาไม่ถือว่าชีวิตของตนเป็นสิ่งที่ต้อง สงวนไว้ เขาพร้อมที่จะตาย หากจำเป็น เพื่อปฏิบัติตามเงื่อนไขของพระเจ้า

เมื่อดาเนียลเปิดหน้าต่างเหล่านั้นของตนไปทางกรุงเยรูซาเล็ม เขาก็ทราบดีว่ามันอาจทำให้เขาต้องเสีย ชีวิต แต่เขาก็ทราบด้วยว่าหากเขาสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า หากเขาปฏิบัติที่จะออมขอมกับกฎหมายของคนมีเดย และคนเปอร์เซีย ความสัตย์ซื่อของเขาก็อาจเป็นวิธีของพระเจ้าในการเปิดหน้าต่างแห่งฟ้าสวรรค์และการช่วย ชนชาติของดาเนียลให้พ้นจากการตกเป็นเชลยก็ได้

ในโรม 9:1-3 เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าพูดตามความจริงในพระคริสต์ ข้าพเจ้าไม่ได้มูสา ใจสำนึกผิด ชอบของข้าพเจ้าเป็นพยานฝ่ายข้าพเจ้าโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย ว่า ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนักและเสียใจ เสมอมาได้ขาด เพราะว่าข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ข้าพเจ้าเองถูกสาปให้ตัดขาดจากพระคริสต์ เพราะเห็นแก่พี่น้อง

ของข้าพเจ้า คือญาติของข้าพเจ้าตามเนื้อหนัง” เปาโลและดาเนียลมีหัวใจที่เหมือนกัน – หัวใจที่เด่นในจังหวะเดียวกันเพื่อชนชาติอิสราเอล

ดาเนียลเชื่อว่าหากเราเปิดหน้าต่างแห่งหัวใจของเราไปทางพระเจ้า พระเจ้าก็จะทรงเปิดหน้าต่างเหล่านั้นแห่งฟ้าสวรรค์มาทางเราทั้งหลาย เขาลองดูพระเยโฮวาห์ในวันนั้น เขาพิสูจน์พระวจนะว่าเป็นความจริง เขามีใจสำนึกผิด เขาสารภาพความผิดบาป เขาเปี่ยมล้นด้วยการอธิษฐาน เขาอธิษฐานวันละสามครั้ง เขาเปี่ยมด้วยฤทธิ์เดช เขาปฏิเสธที่จะอ้อมข้อม เขา “ตั้งใจไว้ว่า” – และ “ตัวที่ทำลาย” เหล่านั้นก็ถูกขนาบจริงๆ

“แล้วกษัตริย์ทรงบัญชาให้นำคนเหล่านั้นที่ฟองดาเนียลมาโยนทิ้งในถ้ำสิงโต ทั้งตัวเขา บุตรทั้งหลายของเขา และภรรยาของเขาทั้งหลายด้วย และก่อนที่เขาตกลงไปถึงพื้นถ้ำ สิงโตก็ได้พืดเขาอยู่เสียแล้ว และห้กระดูกของเขาทั้งหลายเป็นชิ้นๆไป” (ดนล. 6:24)

พระเจ้าทรงกระทำสิ่งที่พระองค์ตรัสว่าพระองค์จะกระทำ พระองค์ทรงสัญญาว่าจะให้เกียรติคนเหล่านั้นที่ให้เกียรติพระองค์ ดาเนียลเปิดหน้าต่างเหล่านั้นแห่งบ้านของเขาและแห่งจิตใจของเขา พระเจ้าทรงเปิดหน้าต่างเหล่านั้นแห่งฟ้าสวรรค์ให้เขา – และผ่านเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ ดาเนียลได้เปิดคำพยากรณ์แห่งเหตุการณ์ต่างๆในอนาคตแก่เราทั้งหลาย:

“บัดนี้ข้าพเจ้ามากระทำให้ท่านเข้าใจถึงสิ่งซึ่งจะตกกับชนชาติของท่านในกาลภายหน้า เพราะนิมิตนั้นยังมีไว้สำหรับวันเวลาอีกเป็นอันมาก” (ดนล. 10:14) ดาเนียลคือเครื่องมือที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อให้ข้อปฏิบัติแก่โลกเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆในอนาคตที่กำลังเกิดขึ้นต่อหน้าเราที่ยังมีชีวิตอยู่ในปัจจุบัน พระเจ้าตรัสแก่ดาเนียลว่า “แต่เจ้าจงไปจนวาระที่สุดเถิด และเจ้าจะได้หยุดพักสงบ และจะยืนขึ้นในส่วนที่กำหนดให้เจ้า เมื่อสิ้นสุดวันทั้งหลายนั้น” (ดนล. 12:13)

เหล่าผู้นำทางศาสนาในปัจจุบัน เช่น คณะกรรมการสงฆ์แห่งสภาคริสตจักรโลก คงจะโหวตว่าดาเนียลกำลังทำความผิดพลาดครั้งใหญ่เมื่อเขาปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามพระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์ เมื่อเขาตั้งใจไปยังบ้านของตน คุกเข่าลงตรงหน้าหน้าต่างเหล่านั้นที่เปิดออกของเขาและอธิษฐานในที่ๆคนอื่นจะสามารถมองเห็น และได้ยินเขา เขาก็คงถูตราหน้าไปแล้วว่าเป็นคนสติไม่สมประกอบ คนคลั่งศาสนา และ “คนเพี้ยน” แต่ดาเนียลก็มีชีวิตอยู่วันนี้ในหัวใจและชีวิตของผู้คนที่มิใช่ใจฝักใฝ่ฝ่ายวิญญูณที่เชื่อพระคัมภีร์และเชื่อพระวจนะของพระเจ้าว่าเป็นตามนั้นจริงๆ อย่างที่ผู้คนที่ควรเชื่อ

เมื่อพวกเขาปราศออกมาจากพระราชวังของกษัตริย์ดาร์ริอัส พวกเขาที่รู้สึกว่าเขามั่นใจสามเรื่อง: พวกเขาเชื่อว่ากษัตริย์ไม่สามารถและจะไม่ทำลายตราประทับบนพระราชกฤษฎีกานั้นที่จะทำให้ดาเนียลต้องเสียชีวิต เขาได้ลงนามกฎหมายนั้นแล้ว และเมื่อถูกลงนามแล้ว มันก็ไม่อาจถูกเพิกถอนได้ พวกเขาเชื่อว่าดาเนียลจะไม่มีวันปฏิเสธความเชื่อของเขาในพระเจ้าเด็ดขาด ไม่ว่าจะต้องแลกด้วยสิ่งใดก็ตาม พวกเขา รู้จักเขาดีพอที่จะรู้ว่าเขายอมตายก่อนที่จะปฏิเสธความเชื่อของเขาหรือเสนอคำอธิษฐานของเขาแก่บุคคลอื่นใดนอกจากพระเจ้าของเขา ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงเชื่อว่าแผนการของพวกเขาจะไม่มีวันล้มเหลวแน่นอน มันไร้ข้อบกพร่องอีกไม่นานศาสตาศาพยากรณ์เฒ่าผู้นี้ก็กลายเป็นอาหารสำหรับฝูงสิงโตหิว และเส้นทางสู่การเลื่อนยศก็จะเปิดให้แก่เหล่าศัตรูของเขา

เป็นจริงดังที่พวกเขาได้คาดหมายไว้ ดาเนียลอธิษฐาน “ดังที่ท่านได้เคยกระทำมาแต่ก่อน” เขาจะตื่นตระหนกก็ทำได้ เขาจะสงสัยพระเจ้าก็ทำได้ ถึงอย่างไรแล้ว เหตุใดพระเจ้าถึงยอมให้เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกับเขา ผู้เป็นศาสตาศาพยากรณ์ที่สัตย์ซื่อคนหนึ่ง บัดนี้ก็ชราแล้ว ซึ่งมีเวลาเหลืออยู่ไม่เยอะแล้วที่จะมีชีวิตอยู่? เขาจะทักท้วงต่อกษัตริย์ก็ทำได้เมื่อเขาทราบถึงพระราชกฤษฎีกานั้น เขาจะนำความของเขาเสนอต่อกษัตริย์เพื่อขอความเห็นใจก็ทำได้ แต่เขาก็ไม่ได้ตื่นตระหนก เขาไม่ได้ติเตียนพระเจ้า เขาไม่ได้พยายามขอความเห็นใจจากกษัตริย์หรือจากเพื่อน ๆ คนใดของเขาเลย แทนที่จะทำอย่างนั้น เขากลับอธิษฐาน เขาแสวงหาพระพักตร์ของพระเจ้า เขาใช้สติปัญญา: “โดยพระองค์ท่านจึงอยู่ในพระเยซูคริสต์ เพราะพระเจ้าทรงตั้งพระองค์ให้เป็นปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้ และการไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย เพื่อให้เป็นไปตามที่เขียนว่า ‘ให้ผู้อี้อวด อวดองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า’” (1 คร. 1:30, 31)

ดาเนียลเป็นผู้ที่มีความกล้าหาญเป็นพิเศษ เขาจะยกเหตุผลก็ได้ว่า “พระเจ้าทรงเข้าใจ พระองค์ทรงรู้จักหัวใจของข้า ดังนั้นข้าจะไปยังบ้านของข้า ปิดหน้าต่างหรือเข้าไปในห้องชั้นในของข้า – และอธิษฐานแบบลับๆ” เขาอาจได้ยินเสียงพญามารกระซิบก็ได้ว่า “ดาเนียล เจ้าอย่าโง่ไปหน่อยเลย! เจ้าจะอธิษฐานเงียบๆก็ได้ เจ้าจะอธิษฐานอยู่ในห้องโดยที่ปิดประตูและหน้าต่างก็ได้ พระเจ้าทรงได้ยินเจ้าอยู่แล้ว – และถ้าพวกศัตรูของเจ้าเห็นเจ้าอธิษฐาน รับรองเจ้าเสร็จแน่ๆ”

มันไม่ใช่เรื่องยากเลยที่จะจินตนาการว่าดาเนียลคงเผชิญการทดลองแบบเดียวกับที่พระเยซูทรงเผชิญ การทดลองทุกอย่างที่ซาตานโยนใส่พระองค์บนภูเขาแห่งการทดลองนั้น เมื่อพระองค์ตรัสว่า “จงไปให้พ้น เจ้าซาตาน!” ดาเนียลรู้จักพระเจ้า และเขารู้จักพญามาร หากเขากลับไปบ้านของตน ปิดหน้าต่างและอธิษฐานอย่างลับๆ เขาก็คงทำลายคำพยานของตนในบาบิโลน และทั้งหมดที่เขาได้ยื่นหยัดต่อสู้เพื่อในนครนั้นคงถูกทำลายไปแล้ว นอกเหนือจากคำพยานที่จะเสียไปแล้ว เขาก็คงถูกทรมานในความคิดไปตลอดชั่วชีวิตของเขา เขาก็คงทำให้พระเจ้าเสียพระทัยอย่างหนัก และคำอธิษฐานของเขาคงไม่เป็นที่สดับฟังไปเสียแล้ว ชายผู้นี้เชื่อว่าการได้ตายในแสงแดดย่อมดีกว่าการมีชีวิตอยู่ในเงามืดแห่งความอภัยศ เช่นเดียวกับเปาโล เขาอวดในพระเจ้าของเขาเท่านั้น และเขานับว่าทุกสิ่งเป็นการขาดทุน – แม้แต่ชีวิตของเขา – เพื่อที่เขาจะได้การอนุมัติและความนับถือของพระเจ้า เพื่อที่เขาจะไม่ “กลายเป็นคนที่ใช้การไม่ได้”

ผมแน่ใจว่ามีหน้าต่างอื่นๆอีกหลายบานในบ้านของดาเนียล – เขาจะเปิดหน้าต่างบานอื่นก็ทำได้ แต่เขาคุกเข่าลงตรงหน้าหน้าต่างเหล่านั้นที่หันหน้าไปยังกรุงเยรูซาเล็ม – นครแห่งพระวิหารนั้น นครแห่งบรรพบุรุษของเขา นั่นเป็นบ้านของเขา นั่นคือนครของพระเจ้า และพระเจ้าทรงสัญญาแล้วว่าสักวันหนึ่งประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระองค์จะกลับไปที่นี่ ด้วยเหตุนี้ดาเนียลจึงคุกเข่าตรงหน้าหน้าต่างเหล่านั้นที่หันไปทางนครแห่งการนมัสการนั้น โดยอธิษฐานอย่างถ่อมใจต่อพระเจ้าของเขาอันเป็นการทำทนายต่อพระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์

เขามีได้คุกเข่าต่อหน้าเนบูคัดเนสซาร์ เขามีได้คุกเข่าต่อหน้าเบลซัสซาร์ ในฐานะเป็นหัวหน้าที่ปรึกษาต่อกษัตริย์ เขาอยู่ในแวดวงคนใหญ่คนโตที่สุดในสมัยของเขา – แต่เขาก็มิได้คุกเข่าลงกราบไหว้ผู้ใดเลย นอกจากพระเจ้าของเขา เหตุใดบัดนี้เขาจึงควรคุกเข่าต่อหน้าดาร์ริอัสและอธิษฐานต่อกษัตริย์ด้วย? เหล่าวิสุทธิ

คนผู้ยิ่งใหญ่ได้กลายเป็นคนยิ่งใหญ่เมื่อพวกเขาคุกเข่าลง – ไม่ใช่โดยมีชื่อของพวกเขาอยู่ในกลุ่มรายชื่อเหล่าผู้มีอิทธิพลทางศาสนา หนทางขึ้นสำหรับพระเจ้านั้นคือทางลง และเหตุผลที่เรามีคนอย่างดาเนียลน้อยเหลือเกิน คนอย่างเปาโลน้อยเหลือเกิน ก็เพราะว่าน้อยคนเหลือเกินเต็มใจที่จะยอมจ่ายราคานั้น มันไม่ต้องใช้พระคุณเลยที่จะยอมรับการเลื่อนยศในโลกลศาสตร์ แต่การถูกลดยศโดยมนุษย์และถูกเลื่อนยศโดยพระเจ้าเท่านั้นต้องอาศัยความเชื่อของคนอย่างดาเนียล!

เราทราบจากข้อพระคัมภีร์ต่างๆว่าดาเนียลเชื่อในการอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอและไม่ลดละ เพราะว่าเขาอธิษฐานวันละสามครั้ง เขาเชื่อในการกระหน่ำยิงพระที่นั่งของพระเจ้าด้วยคำอธิษฐานที่ร้อนรน ในดาเนียล 10:1-13 เราทราบว่าเมื่ออยู่หนหนึ่งเขาอธิษฐานเป็นเวลาสี่สิบเอ็ดวัน – และหากคำตอบยังไม่มาเมื่อถึงตอนนั้น ผมก็ไม่สงสัยเลยว่าเขาคงจะอธิษฐานต่ออีกสี่สิบเอ็ดวันเป็นแน่! การอธิษฐานเป็นนิสัยอย่างหนึ่งของเขา เขาเชื่อในการอธิษฐาน และเขาเชื่อว่าพระเจ้าทรงสามารถแทรกแซงในวาระวิกฤตินี้ได้หากเขาจะเพียงซื่อสัตย์ต่อความเชื่อของเขาและอธิษฐานเหมือนกับที่เขาได้อธิษฐานมาก่อนที่พระราชกฤษฎีกานั้นถูกออกภายใต้ตราประทับที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ของคนมีเดียและคนเปอร์เซีย

คุณจะสังเกตเห็นว่าดาเนียลเป็นคนที่สำนึกบุญคุณ เขาอธิษฐาน “และโมทนาพระคุณต่อพระพักตร์พระเจ้าของท่าน” ในโม่งยามอันมืดมิดนี้เมื่อชีวิตของเขาแขวนอยู่บนเส้นด้ายและจากมุมมองของมนุษย์แล้ว ความตายดูเหมือนมาถึงได้ทุกเมื่อ เขาจะหมดอาลัยตายอยากและท้อแท้ก็ทำได้ มันเป็นเรื่องง่ายที่จะขอบคุณพระเจ้าสำหรับคำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบ – แต่ดาเนียลขอบคุณพระเจ้าก่อนที่คำตอบนั้นมา เขาหวังอย่างไม่มีข้อสงสัยเลยว่าพระเจ้าจะทรงสดับฟังคำอธิษฐานของเขาและทรงต่อสู้ในการสู้รบของเขาในเรื่องนี้ โดยทรงเข้าแทรกแซงเพื่อเขา แต่ดูเหมือนจะเป็นที่แน่นอนว่าทัศนคติของเขาเป็นแบบเดียวกันกับของเด็กหนุ่มชาวฮีบรูสามคนนั้นเมื่อพวกเขาบอกว่า “หากพระเจ้าไม่ทรงช่วยพวกข้าพระบาทให้พ้นจากเตาไฟร้อนแรงนั้น พวกข้าพระบาทก็ตัดสินใจแล้วว่าพวกข้าพระบาทจะไม่มีสการปฏิมากรทองคำนั้นเลย” ดาเนียลตัดสินใจแล้วว่าไม่ว่าพระเจ้าจะทรงตอบตกลงหรือปฏิเสธ เขาก็จะอธิษฐานเหมือนอย่างที่เขาได้กระทำมาเป็นประจำ และเขาก็มั่นใจว่าพระเจ้าจะทรงกระทำการสิ่งที่ดีที่สุด

ด้วยเหตุนี้เขาจึงขอบคุณพระเจ้าสำหรับสิ่งใดก็ตามที่เกิดขึ้น บางทีเขาอาจขอบคุณสำหรับความเมตตาต่างๆในอดีตที่พระเจ้าได้ทรงหยิบยื่นให้แก่เขา บางทีเขาอาจขอบคุณสำหรับสันติสุขที่ครอบครองในหัวใจของเขา: “ใจแน่วแน่ในพระองค์นั้น พระองค์ทรงรักษาไว้ในสันติภาพอันสมบูรณ์ เพราะเขาวางใจในพระองค์” (อสย. 26:3) แน่ใจที่สุดว่าเขาคงได้ขอบคุณพระเจ้าสำหรับการช่วยให้พ้นในอนาคต – หากไม่ใช่จากพวกสิงโต ก็จากการพินาศชั่ววันรันดร์ (ดาเนียลรู้ว่าเขาจะใช้เวลาชั่ววันรันดร์กาลที่ไหน) เช่นเดียวกับเปาโล เขาอาจกล่าวก็ได้ว่า “จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์เพื่อท่านทั้งหลาย” (1 ธส. 5:18)

ดาเนียลมีเหล่าผู้มาเยือน

ข้อ 11: “แล้วคนเหล่านี้ก็ได้พากันมาและได้พบดาเนียลอธิษฐานและวิงวอนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าของท่าน”

พวกศัตรูของดาเนียลคิดว่าถูกแล้ว พวกเขารู้สึกแน่ใจว่าจุดจบของศาสดาพยากรณ์เดาผู้นี้ใกล้เข้ามาแล้ว พวกเขาสามารถตัวกันที่ฝั่งด้านกรุงเยรูซาเล็มแห่งบ้านของเขาซึ่งเป็นที่ๆเขาอธิษฐานเป็นประจำตรงหน้าหน้าต่างเหล่านั้นที่เปิดอยู่ของเขา – และเหมือนกับที่พวกเขาได้คาดหมายไว้ เมื่อเวลาแห่งการอธิษฐานของเขามาถึง ดาเนียลก็หันหน้าไปทางนครของพระเจ้า คุณเขาลงตรงหน้าหน้าต่างเหล่านั้นที่เปิดของเขา และเริ่มอธิษฐาน

ถ้อยคำแห่งคำอธิษฐานของดาเนียลไม่ได้ถูกบันทึกไว้ตรงนี้ ด้วยเหตุผลบางประการพระเจ้าไม่ทรงเห็นว่าเหมาะสมที่จะใส่คำอธิษฐานอันทรงพลังนั้นไว้ในพระคัมภีร์ ผมอยากรู้ว่าเขาอธิษฐานอย่างไร และเขาเสนอคำวิงวอนใดต่อพระพักตร์พระเจ้าในวันนั้น แต่เราแน่ใจได้อย่างหนึ่ง: ขณะที่เขาอธิษฐาน เขาก็รู้ว่าเขากำลังถูกจับตาดูและอีกประเดี๋ยวเดียวเขาก็จะถูกจับกุมและถูกพาตัวไปอยู่ต่อหน้ากษัตริย์ แต่นั่นก็ไม่ได้หยุดยั้งเขา เขาอธิษฐานพร้อมกับสันติสุขของพระเจ้าอยู่ในใจของเขา สงบเยือกเย็นและไม่หวาดกลัว

กษัตริย์ผู้โศกเศร้า

ข้อ 12-15: “แล้วเขาทั้งหลายก็เข้าไปใกล้กราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์เกี่ยวกับพระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์ว่า “ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ได้ทรงลงพระนามในพระราชกฤษฎีกาฉบับหนึ่งมิใช่หรือว่า ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดทูลขอต่อพระเจ้าหรือมนุษย์นอกเหนือพระองค์ในสามสิบวันนี้ โอ ข้าแต่กษัตริย์ ก็ให้โยนผู้นั้นลงไปในถ้ำสิงโตเสีย” กษัตริย์ตรัสตอบว่า “เรื่องนั้นยังคงอยู่ตามกฎหมายของคนมีเดียและคนเปอร์เซียซึ่งจะแก้ไขหาได้ไม่” แล้วเขาจึงกราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า “ดาเนียลคนนั้นในพวกที่ถูกกวาดเป็นเชลยมาจากยูดาห์ หากได้เชื่อฟังพระองค์ไม่ โอ ข้าแต่กษัตริย์ และไม่เชื่อฟังพระราชกฤษฎีกาซึ่งพระองค์ทรงลงพระนามไว้ แต่ได้ทูลขอวันละสามครั้ง” เมื่อกษัตริย์ทรงสดับถ้อยคำเหล่านี้แล้ว ก็ทรงโทมัสยิ่งนัก และทรงตั้งพระทัยหาทางช่วยดาเนียลให้พ้น ทรงหาหนทางช่วยดาเนียลให้รอดพ้นจนถึงเวลาดวงอาทิตย์ตก แล้วคนเหล่านั้นก็พากันมาเข้าเฝ้ากษัตริย์และกราบทูลกษัตริย์ว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอพระองค์ฟังทราบทั่วว่า กฎหมายของคนมีเดียและคนเปอร์เซียว่า พระราชกฤษฎีกาก็ดีหรือกฎหมายก็ดีซึ่งกษัตริย์ทรงประทับตราแล้วย่อมเปลี่ยนแปลงไม่ได้”

ผมอยากจริงๆ ว่ากษัตริย์รู้ตัวหรือไม่ว่าเขาได้ทำอะไรลงไปก่อนที่พวกศัตรูของดาเนียลมาหาเขาพร้อมกับรายงานข่าวนี้? ผมรู้สึกอยู่บ้างว่ากระทั่งไม่กี่นาทีหลังจากที่กษัตริย์ได้ประทับตรากฎหมายฉบับนั้นด้วยตราประทับของกษัตริย์แล้ว จิตสำนึกผิดชอบของเขาก็เตือนความจำเขาว่าเขาได้ทำผิดครั้งใหญ่แล้ว อย่างไรก็ตามหากเขาไม่ได้ตระหนักถึงเรื่องนี้ในทันที มันก็คงไม่นานเลยก่อนที่พวกศัตรูของดาเนียลมาเตือนความจำเขา จงสังเกตการดูหมิ่นและการไม่มีความเคารพในท่าทีที่ผู้สมคบคิดเหล่านี้ประกาศต่อกษัตริย์: “ดาเนียลคนนั้นในพวกที่ถูกกวาดเป็นเชลยมาจากยูดาห์...” ราวกับจะกล่าวว่า “ไอ้แกที่เป็นคนต่างชาติ เจ้ายิวคนนั้นซึ่งเป็นเพียงเชลยและทาสคนหนึ่งและที่มีตำแหน่งอันทรงเกียรติเพราะฝ่าพระบาท ไม่ได้สำนึกบุญคุณเลยสำหรับอำนาจที่ฝ่าพระบาทได้ประทานให้แก่เขาและตำแหน่งที่ฝ่าพระบาทได้ทรงเลื่อนยศเขา เขาไม่ซาบซึ้งความโปรดปรานที่ฝ่าพระบาทได้มีให้แก่เขาเลย เขาได้จงใจเพิกเฉยพระราชกฤษฎีกาของฝ่าพระบาท – กฎหมายของคนมีเดียและคนเปอร์เซีย และเขาได้แสดงความไม่เคารพของตนโดยการไปที่บ้านของเขา เปิดหน้าต่างของเขาไปทางกรุงเยรูซาเล็มและอธิษฐานต่อพระเจ้าของเขา”

อย่างไรก็ตาม ทั้งๆที่เหล่าศัตรูของดาเนียลเข้าหากษัตริย์เช่นนี้ ทั้งๆที่พวกเขาไม่นับถือศาสนา พยากรณ์ทำนายนี้เลยและพวกเขาถือว่าร้ายเขาถึงขนาดนี้ พวกเขาทำให้กษัตริย์โกรธดาเนียลไม่สำเร็จ ตรงกันข้าม เขากลับโกรธตัวเองที่ไปลงนามพระราชกฤษฎีกานั้น และใจสลายเพราะผลลัพธ์เหล่านั้น

มันทำให้กษัตริย์อับอายขายหน้าที่จะต้องถูกบังคับให้ยอมรับว่าตนหลงกลติดกับแล้ว เขาตระหนักว่า ความเย่อหยิ่งของตนได้ครอบงำวิจารณ์ญาณที่ดีกว่าของตน ว่าเขาควรระวังตอนที่พวกคณะรัฐมนตรีของเขา รายงานต่อเขาว่า “อภิรัฐมนตรีทุกคน” ได้เห็นด้วยกับพระราชกฤษฎีกานั้นแล้ว หากเขาฉกคิดเพียงชั่วครู่ เขาก็คงรู้ไปแล้วว่าดาเนียลไม่มีทางเห็นด้วยกับกฎหมายดังกล่าวเป็นแน่ แต่เขาก็ลงนามพระราชกฤษฎีกานั้น ก่อนที่จะคิดพิจารณาเรื่องนี้ให้ละเอียดถี่ถ้วนเสียก่อน

ตอนนี้กษัตริย์ก็ไม่สามารถช่วยอะไรได้แล้วในเรื่องที่เกี่ยวกับชะตากรรมของดาเนียล เขารักฮีบรูเฒ่าผู้นั้น และสิ่งที่มาเป็นอันดับหนึ่งในความคิดของเขาก็คือ การช่วยเขาให้รอดพ้นจากถ้ำสิงโตนั้น เขา “ตั้งพระทัยหาทางช่วยดาเนียลให้พ้น ทรงหาหนทางช่วยดาเนียลให้รอดพ้นจนถึงเวลาดวงอาทิตย์ตก” แต่ไม่มีวิธีใดเลยที่จะใช้ทางลัดกฎหมายที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ของคามีเดียและคนเปอร์เซีย พอดวงอาทิตย์ตก เหล่าศัตรูของ ศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้าก็มารวมตัวกันที่พระราชวังของกษัตริย์และเรียกร้องให้มีการลงโทษตามกฎหมาย และให้โยนดาเนียลเข้าไปในถ้ำสิงโต กษัตริย์ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากปฏิบัติตามพระราชกฤษฎีกานั้น

ดาเนียลในถ้ำสิงโต

ข้อ 16 และ 17: “แล้วกษัตริย์จึงทรงบัญชา เขาก็นำดาเนียลมาทิ้งในถ้ำสิงโต กษัตริย์ตรัสแก่ดาเนียลว่า “พระเจ้าของท่าน ผู้ซึ่งท่านปรนนิบัติอยู่เบื้องหน้านั้น พระองค์จะทรงช่วยท่านให้รอดพ้น” แล้วเขานำคิลา ก้อนหนึ่งมาปิดปากถ้ำไว้ กษัตริย์ก็ได้ทรงประทับตราของพระองค์และตราของเจ้านายของพระองค์ เพื่อว่าจะไม่มีสิ่งใดอันเกี่ยวกับดาเนียลเปลี่ยนแปลงไป”

ดูเหมือนว่าดาเนียลถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้ากษัตริย์ตอนดวงอาทิตย์ตก มีบางสิ่งที่พิเศษเกี่ยวกับ เหตุการณ์นี้ ดาเนียลเป็นชายชราแล้ว – น่าจะอายุเก้าสิบปี – แต่ผมนึกภาพเขาว่าเป็นคนตัวสูงและหลังตรง ขณะเดินไปยังพระราชวังของกษัตริย์ขณะที่ดวงอาทิตย์ตกในท้องฟ้าฝั่งทิศตะวันตก มันไม่ใช่แค่ดวงอาทิตย์ตกในบาบิโลนเท่านั้น – แต่จากมุมมองแบบมนุษย์ มันคือดวงอาทิตย์ตกในชีวิตของดาเนียล

คุณจะได้สังเกตเห็นว่าพวกศัตรูของเขาไม่ได้รับอนุญาตให้พาเขาไปยังถ้ำสิงโตโดยตรง พวกเขาถูกบัญชาให้พาตัวเขาไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ก่อน – และนี่คือคำพยานของกษัตริย์:

“พระเจ้าของท่าน ผู้ซึ่งท่านปรนนิบัติอยู่เบื้องหน้านั้น พระองค์จะทรงช่วยท่านให้รอดพ้น!” เขาไม่ได้กล่าวว่า “พระเจ้าของท่านสามารถช่วยท่านให้รอดพ้นได้” และเขาก็ไม่ได้กล่าวว่า “หากเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า พระองค์ก็จะช่วยท่านให้รอดพ้น” กษัตริย์ให้ความมั่นใจแก่ดาเนียลว่าพระเจ้าของเขาจะทรงช่วยเขาให้รอดพ้น จากนั้นกษัตริย์ก็ไปยังถ้ำสิงโตนั้นกับดาเนียล ศาสดาพยากรณ์ชราถูกหย่อนลงในถ้ำนั้น หินก้อนหนึ่งถูกนำมาปิดปากถ้ำไว้ แล้วกษัตริย์ก็ประทับตราก้อนหินนั้น นั่นคือ “ประทับตราของพระองค์และตราของเจ้านายของพระองค์ เพื่อว่าจะไม่มีสิ่งใดอันเกี่ยวกับดาเนียลเปลี่ยนแปลงไป” กษัตริย์ได้ปฏิบัติตามกฎหมายนั้นตามตัวอักษรแล้ว!

ในความคิดของผม ผมนึกภาพดาริอัสน์ขณะที่เขารีบกลับไปหาพระราชวัง และผมก็นึกภาพเหล่าศัตรูของดาเนียลรออยู่ใกล้ถ้ำสิงโตนั้น คอยฟังอย่างตั้งใจเพื่อที่จะได้ยินเสียงร้องครั้งสุดท้ายของศาสดาพยากรณ์แต่ระคนกับเสียงคำรามของสิงโตเหล่านั้นขณะที่พวกมันฉีกร่างพรากชีวิตไปจากเขา แต่หากพวกเขาคาดหวังว่าจะได้ยินเสียงกรีดร้องเพราะความเจ็บปวดและความหวาดกลัวจากดาเนียล (หรือแม้แต่เสียงคำรามของสิงโตเหล่านั้นขณะที่พวกมันรุมทั้งเหยื่อของพวกมัน) พวกเขาก็ต้องผิดหวังอย่างน่าเศร้า เพราะว่าพระเจ้าของดาเนียลประทับอยู่บนบัลลังก์ของพระองค์ในสวรรค์ชั้นสูงสุดเหมือนเดิม

พร้อมกับศาสดาพยากรณ์ซาราของพระเจ้าผู้ถูกขังอยู่ในถ้ำสิงโตนั้น กษัตริย์ผู้ที่มีใจแตกสลายอยู่ในพระราชวัง โดยอดอาหารและรอคอยอยู่ และพร้อมกับพวกศัตรูของดาเนียลที่รวมตัวกันอย่างใจจดใจจ่ออยู่ที่ปากถ้ำสิงโตนั้น จะเกิดอะไรขึ้น?

พระเจ้าทรงช่วยดาเนียลให้รอดพ้น

ข้อ 18-23: “แล้วกษัตริย์ก็เสด็จกลับพระราชวัง ทรงอดพระกระยาหารตลอดคืนนั้น ไม่ให้น้ำเครื่องดนตรีอันใดมาหน้าพระที่ และบรรทมไม่หลับ พอเช้าตรู่ กษัตริย์ก็ลุกขึ้นรีบเสด็จไปยังถ้ำสิงโต เมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้ถ้ำนั้น พระองค์ก็ตรัสเรียกดาเนียลด้วยเสียงโทมนัส กษัตริย์ตรัสกับดาเนียลว่า “โอ ดาเนียล ผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ พระเจ้าของท่านซึ่งท่านปรนนิบัติอยู่เนื่องนิตย์นั้น ทรงสามารถที่จะช่วยท่านให้พ้นจากสิงโตได้แล้วหรือ” แล้วดาเนียลกราบทูลกษัตริย์ว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์ พระเจ้าของข้าพระองค์ทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์มาปิดปากสิงโตไว้ มันมิได้ทำอันตรายแก่ข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเห็นว่าข้าพระองค์ไว้ความผิดต่อพระพักตร์พระองค์ โอ ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพระองค์มิได้กระทำผิดประการใดต่อพระพักตร์พระองค์ด้วย” ฝ่ายกษัตริย์ก็โสมนัสในพระทัยเป็นล้นพ้น และทรงบัญชาให้นำดาเนียลขึ้นมาจากถ้ำ เขาจึงเอาดาเนียลขึ้นมาจากถ้ำ ไม่ปรากฏว่ามีอันตรายอย่างไรบนตัวท่านเลย เพราะท่านได้เชื่อในพระเจ้าของท่าน”

กษัตริย์กลับไปยังพระราชวังของเขา แต่เขานอนไม่หลับ เขาไม่รับประทานอาหารด้วย และไม่มีใครได้ยินเสียงดนตรีในพระราชวัง ตามที่ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กล่าว “การนอนของเขาไปจากเขา” ซึ่งจะบ่งบอกว่าเขาตื่นอยู่ตลอดทั้งคืน พอเช้าตรู่เขาก็รีบไปที่ถ้ำสิงโตนั้น เขาลิ้มยศศักดิ์ของตน เขาลิ้มตำแหน่งของตนในฐานะประมุขแห่งอาณาจักรนั้น เขาลิ้มทุกสิ่ง – ยกเว้นดาเนียลในถ้ำสิงโตนั้น!

เราสังเกตเห็นว่าดาริอัสน์ได้ส่งพวกข้าราชการของเขาหรือเหล่าที่ปรึกษาของเขาไปตรวจดูศาสดาพยากรณ์ท่านนี้เพื่อดูว่าเขาตายแล้วหรือยังมีชีวิตอยู่ กษัตริย์ผู้ทรงเกียรติแห่งบาบิโลนรีบเร่งไปที่ปากถ้ำสิงโตนั้นด้วยตัวเอง และเขาเรียกหาด้วยน้ำเสียงที่ร่ำไห้ของตนว่า “โอ ดาเนียล ผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ พระเจ้าของท่านซึ่งท่านปรนนิบัติอยู่เนื่องนิตย์นั้น ทรงสามารถที่จะช่วยท่านให้พ้นจากสิงโตได้แล้วหรือ?”

เราสังเกตเห็นว่าเมื่อหินก้อนนั้นถูกกลิ้งออกไปจากปากทางเข้าถ้ำสิงโตนั้น ดาเนียลก็ไม่ใช่นคนที่พูดก่อนเขาไม่ได้ร้องขอว่า “ช่วยเอาข้าพระบาทออกไปจากที่นี่ที! ข้าพระบาทหวาดกลัวตลอดทั้งคืนเลย!” ไม่เลยครับ ดาเนียลกำลังพักผ่อนอย่างเป็นสุขตอนที่กษัตริย์เรียกหาเขาโดยถามว่าพระเจ้าได้ทรงช่วยเขาให้รอดพ้นจาก

ปากสิงโตเหล่านั้นหรือไม่ ดาเนียลตอบว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์!” จากนั้นดาเนียลก็ถวายพระเกียรติและคำสรรเสริญแด่พระเจ้าสำหรับการช่วยให้รอดพ้น:

“พระเจ้าของข้าพระองค์ทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์” (ผมเชื่อว่า ทูตสวรรค์คนนั้นหาใช่ใครอื่นนอกจากพระเยซูคริสต์เจ้า) “มาปิดปากสิงโตไว้ มันมิได้ทำอันตรายแก่ข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเห็นว่าข้าพระองค์ไร้ความผิดต่อพระพักตร์พระองค์ โอ ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพระองค์มิได้กระทำผิดประการใดต่อพระพักตร์พระองค์ด้วย!”

นี่เป็นการทำซ้ำของการอัศจรรย์นั้นที่พระเจ้าได้ทรงกระทำในเตาไฟร้อนแรงนั้นเมื่อพระองค์ทรงช่วยซัดรัก เมซาคและเอเบเดนโกให้รอดพ้น โดยที่เส้นผมของพวกเขาไม่ไหม้เกรียมสักเส้นเดียว และไม่มีกลิ่นควันไฟติดตัวพวกเขาเลย เพราะว่าดาเนียลถูกช่วยให้รอดพ้นจากถ้ำสิงโตนั้นโดยปราศจากรอยขีดข่วนบนตัวเขาแม้สักรอยเดียว! พระเจ้าทรงดูแลปกป้องเขาและทรงช่วยเขาให้รอดพ้นโดย “ไม่ปรากฏว่ามีอันตรายอย่างไรบนตัวท่านเลย” ศาสดาพยากรณ์ท่านนี้ของพระเจ้าไม่มีความผิดใดๆ เขามิได้ทำบาปต่อพระเจ้าหรือต่อกษัตริย์ เขาอยู่ภายใต้พระหัตถ์ที่ปกป้องของพระเจ้า และสิงโตเหล่านั้นไม่สามารถแตะต้องเขาได้

มีคนกล่าวคำพูดมากมายที่ไม่จริงจังและขบขันเกี่ยวกับว่าทำไมสิงโตเหล่านั้นจึงไม่กัดกินดาเนียล มีคนกล่าวว่าพวกมันรู้ว่าพวกมันไม่สามารถย่อยศาสดาพยากรณ์แต่ผู้นี้ได้เพราะว่าเขา “หนังเหนียวเคี้ยวยาก” มันอาจไม่ใช่เรื่องบาปที่จะกล่าวถึงดาเนียลด้วยถ้อยคำเล่นๆแบบนั้น แต่เรารู้เหตุผลที่แท้จริงที่พวกสิงโตไม่กัดกินเขา: *พระเจ้าทรงกระทำการอัศจรรย์!* เรื่องปกติที่สัตว์ป่าเหล่านั้นจะกระทำก็คือ กระโจนทันทีเข้าไปใส่คนๆนั้นที่ถูกโยนเข้ามาท่ามกลางพวกมันและฉีกเขาเป็นชิ้นๆ แต่พระเจ้าทรงพิทักษ์รักษาดาเนียล พระองค์ทรงปิดปากสิงโตเหล่านั้นไว้ และพวกมันมิได้แตะต้องตัวเขา!

โดยส่วนตัวแล้ว – และนี่ไม่ใช่การพูดประชดประชันหรือการพูดเล่น – ผมไม่สงสัยเลยว่าดาเนียลได้หลบสบายที่สุดแล้วนับตั้งแต่เขาถูกพาตัวมายังบาบิโลน ผมเชื่อว่าเขาได้มีค่าคืนอันสงบสุขและเขากำลังหลับปุ๋ยเลยในเช้าวันถัดมาเมื่อหिनก่อนนั้นถูกกลิ้งออกไปจากปากถ้ำสิงโตนั้น!

มีบทเรียนฝ่ายวิญญาณอันลึกซึ้งอยู่ในการช่วยดาเนียลให้รอดพ้นจากถ้ำสิงโตนั้น นี่เป็นภาพของการพิทักษ์รักษาชนชาติอิสราเอลผ่านเข้าไปในถ้ำสิงโตแห่งความทุกข์ลำบากภายใต้การปกครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ และมันยังเป็นภาพฝ่ายวิญญาณอันงดงามของพระเยซูคริสต์เจ้าด้วย ผู้ทรงถูกใส่ไว้ในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟชาวบ้านอาริมาเธีย เช่นเดียวกับในกรณีของดาเนียล หिनก่อนหนึ่งถูกกลิ้งมาปิดปากอุโมงค์นั้นและถูกประทับตราด้วยแหวนตราของกษัตริย์

ดาเนียลถูกใส่ไว้ในถ้ำสิงโตเพราะกฎหมายฉบับหนึ่งที่ไม่อาจถูกเปลี่ยนแปลงหรือเพิกถอนได้ เพราะว่าในทางกายภาพมันเป็นไปไม่ได้เลยที่จะเปลี่ยนแปลงกฎหมายฉบับหนึ่งของคนมีเดียและคนเปอร์เซียทันทีที่มีมันถูกประทับตราแล้วด้วยแหวนตราของกษัตริย์ ดาเนียลได้ฝ่าฝืนกฎหมายนั้น และเขาต้องชดใช้ด้วยการรับโทษ

หากเปรียบเทียบกันแล้ว พระเจ้าทรงลั่นวาจาว่า “ชีวิตใดทำบาปก็จะตาย!” (อสค. 18:4) ภายใต้พระราชบัญญัติของพระเจ้า ความบาปเรียกร้องความตาย – และแม้ว่าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะล่องพ้นไป สักจุดหรือสักขีดเดียวแห่งพระราชบัญญัติของพระเจ้าจะไม่มีวันล่องพ้นไปหรือถูกเปลี่ยนแปลงเลย มนุษย์ได้

ทำบาป – “ทุกคนได้ทำบาป และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้าแล้ว” (โรม 3:23) แต่พระเยซูทรงรับโทษแทนเรา พระองค์ทรงทำให้พระราชบัญญัติที่เรียกร้องความตายพอใจ – พระราชบัญญัติที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ของพระเจ้า พระบุตรของพระเจ้าทรงถูกวางไว้ในอุโมงค์ฝังศพ หินก้อนหนึ่งถูกนำมาวางปิดปากอุโมงค์นั้น และมันก็ถูกประทับตราอย่างแน่นหนา แต่พระเจ้าองค์เดียวกับที่ทรงช่วยดาเนียลให้รอดพ้นจากถ้ำสิงโตก็ทรงนำพระเยซูออกมาจากอุโมงค์นั้นเช่นกัน และทรงมีชีวิตอยู่เรื่อยไปเป็นนิรันดร์!

หลังจากที่ดาเนียลได้รับโทษของตนในถ้ำสิงโตนั้นแล้ว แม้ว่าเขาถูกพาตัวออกมาในเช้าวันถัดมาโดยไม่ได้รับอันตรายใดๆ เขาก็ไม่อาจถูกประหารชีวิตในวิธีอื่นใดได้อีก กฎหมายที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ของคณมิติเดียและคนเปอร์เซียได้ถูกทำให้สำเร็จแล้ว ดาเนียลได้ขอใช้โทษสำหรับการฝ่าฝืนกฎหมายนั้นแล้ว และหากไม่ใช่เพราะพระคุณของพระเจ้า ชีวิตของเขาก็คงจบสิ้นไปแล้ว แต่เมื่อเขาออกมาจากถ้ำสิงโตนั้น เขาก็เป็นผู้ที่พ้นโทษแล้ว – กฎหมายแต่ต้องเขาไม่ได้ พวกศัตรูของเขาไม่อาจโยนเขาเข้าไปในถ้ำสิงโตได้อีก

นี่ก็เป็นความจริงเช่นกันเกี่ยวกับพระเยซู (จงอ่านบทที่สิบของหนังสือฮีบรู) พระองค์ทรงทนทุกข์ครั้งเดียวพอ มีผลตลอดไป พระองค์ทรงชำระหนี้บาปเต็มจำนวนแล้ว และไม่อาจมีการทำซ้ำการถวายบูชาของพระองค์อีก พระองค์ทรงทนทุกข์ พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ พระองค์ทรงถูกฝังไว้ – แต่พระองค์ทรงได้รับการช่วยให้รอดพ้นจากอุโมงค์นั้น พระเจ้าทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นอีกเพื่อทำให้เราเป็นผู้ชอบธรรม อุโมงค์นั้นไม่อาจบรรจุพระองค์ไว้ได้ และความตายไม่อาจอ้างสิทธิ์ในตัวพระองค์ได้อีกเลย พระองค์ทรงชำระหนี้บาปไปแล้ว *ครั้งเดียว* ซึ่งจะไม่ถูกทำซ้ำอีกเลย: “พระบุตรทรงเป็นแสงสะท้อนสง่าราศีของพระเจ้า และทรงมีสภาพเป็นพิมพ์เดียวกันกับพระองค์ และทรงผดุงสรรพสิ่งไว้โดยพระคำรัสอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ เมื่อพระบุตรได้ทรงชำระบาปของเราด้วยพระองค์เองแล้ว ก็ได้ทรงประทับนั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน” (ฮบ. 1:3) ดาเนียลออกมาจากถ้ำสิงโตและกลับคืนสู่ตำแหน่งของตนในรัฐบาลของกษัตริย์ และไม่มีใครแต่ต้องเขาได้ เขาได้ชำระหนี้ของตนต่อกฎหมายของคณมิติเดียและคนเปอร์เซียแล้ว

เมื่อเราวางใจพระเยซูและยอมรับการสิ้นพระชนม์ การถูกฝังไว้ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ เมื่อเราแสดงออกถึงความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์และพึ่งพาพระโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์เพื่อการยกโทษบาป ความตายก็ไม่อาจอ้างสิทธิ์ในตัวเราได้ ความบาปก็ไม่อาจทำให้เราตกนรกได้ พญามารก็ไม่อาจขึ้นนิ้วกล่าวหาเราได้ เราเป็นไทแล้ว: “และท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท... เหตุฉะนั้นถ้าพระบุตรจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท ท่านก็จะเป็นไทจริงๆ” (ยอห์น 8:32 และ 36) ดาเนียลผู้อยู่ในถ้ำสิงโต ซึ่งถูกช่วยให้พ้นโดยการอัศจรรย์ของพระเจ้า เป็นภาพเล็งถึงพระเยซูในอุโมงค์ของโยเซฟชาวบ้านอาริมาเธีย พระเจ้าองค์เดียวกันนั้น – พระเจ้าเหนือพระทั้งหลาย องค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือกษัตริย์ทั้งหลาย ผู้ทรงเปิดเผยความลึกลับต่างๆ – ได้ทรงช่วยดาเนียลให้รอดพ้นจากถ้ำสิงโตนั้น และได้ทรงช่วยพระเยซูให้รอดพ้นจากความตายที่ความบาปเรียกร้อง

พระเจ้าของดาเนียล

ปะทะ

พวกพระของเหล่าอธิรัฐมนตรีและเหล่าอุปราช

ข้อ 24: “แล้วกษัตริย์ทรงบัญชาให้นำคนเหล่านั้นที่ฟ่องดาเนียลมาโยนทิ้งในถ้ำสิงโต ทั้งตัวเขา บุตรทั้งหลายของเขา และภรรยาของเขาทั้งหลายด้วย และก่อนที่เขาตกลงไปถึงพื้นถ้ำ สิงโตก็ได้กัดเขาอยู่เสียแล้ว และหักกระดูกของเขาทั้งหลายเป็นชิ้นๆไป”

กษัตริย์ไม่เต็มใจที่จะปล่อยให้สิ่งที่เกิดขึ้นแล้วก็แล้วไปพร้อมกับความช่วยเหลือดาเนียลให้รอดพ้นจากถ้ำสิงโตนั้น เขารู้สึกว่าคนเหล่านั้นที่ได้สมคบคิดกันต่อสู้อาสาตพยากรณ์นั้นในวิธีที่เห็นแก่ตัวและโหดร้ายผิดมนุษยมนาเพื่อที่จะได้รับประโยชน์จากความตายของเขา ควรเจอกับบทลงโทษแบบเดียวกัน แต่คุณจะสังเกตเห็นว่าพวกศัตรูของดาเนียลไม่ได้ตกถึงพื้นถ้ำสิงโตนั้นเลยก่อนที่พวกเขาถูกหักเป็นชิ้นๆโดยสัตว์ร้ายเหล่านั้น – และข่าวนี้ก็แพร่สะพัดไปทั่วนครนั้นว่าพระเจ้าของดาเนียลทรงฤทธิ์มากกว่าบรรดาพระแห่งบาบิโลน

มีบทเรียนที่ยิ่งใหญ่อีกเรื่องที่เราจะต้องเรียนรู้ตรงนี้: คนเหล่านั้นที่สมคบคิดกันต่อสู้อาสาตพยากรณ์ไม่เพียงถูกโยนเข้าไปในถ้ำสิงโตเท่านั้น แต่ “บุตรทั้งหลายของเขา และภรรยาของเขาทั้งหลายด้วย” ก็ถูกโยนเข้าไปเช่นกัน พระเจ้าทรงประกาศว่าความชั่วช้าของบิดาจะถูกเยี่ยมเยียนบนลูกหลานจนถึงชั่วอายุที่สามและที่สี่ พ่อแม่ไม่ควรระวังว่าพวกเขาดำเนินชีวิตอย่างไรและพวกเขาประพฤติตัวอย่างไรต่อหน้าลูกๆของตน – เช่นเดียวกับว่าพวกเขาารู้สึกอย่างไรต่อพระเจ้าแห่งสิ่งทรงสร้างทั้งปวง

เปาโลกล่าวแก่นายคุกชาวเมืองฟิลิปปีผู้หนึ่งว่า “จงเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้ ทั้งครอบครัวของท่านด้วย!” พระเจ้าผู้ที่พระวจนะของพระองค์ไม่อาจถูกทำลายได้หรือถูกเปลี่ยนแปลงได้ทรงสัญญาเรื่องความรอดของทั้งครอบครัวหากหัวหน้าครอบครัวจะเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าและเป็นแบบอย่างต่อหน้าครอบครัวของเขา ผมเชื่ออย่างหนักแน่นว่าพ่อแม่ที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงจะเห็นครอบครัวของตนได้รับความรอดหากพวกเขาเองจะดำเนินชีวิตอย่างถูกต้องและอธิษฐานอย่างถูกต้อง หากพ่อแม่ถวายเกียรติแด่พระเจ้าอย่างที่ว่าพวกเขาควรกระทำ สายใยครอบครัวนั้นก็จะไม่ถูกตัดขาดในวันพิพากษาอันยิ่งใหญ่ นั่นมันไม่ใช่ความจริงที่เหล่าคนชั่วทำอันตรายต่อตัวพวกเขาเองเท่านั้น เหมือนอย่างที่ว่าพวกเขาหลายคนกล่าว: พวกเขานำความเศร้าโศก ความทุกข์ใจ และความตายมาสู่ครอบครัวของตนด้วย

พวกนักวิจารณ์ได้เสนอแนะว่าเหตุผลที่สิงโตเหล่านั้นไม่ได้กัดกินดาเนียลเป็นเพราะว่าก่อนหน้านั้น กษัตริย์ได้อาเนื้อสันตึๆใส่ไว้เต็มถ้ำของพวกเขาแล้วและพวกมันก็อิ่มเสียจนไม่หิวแล้วตอนที่ดาเนียลถูกโยนเข้ามาในท่ามกลางพวกมัน แต่คนที่กล่าวอ้างเหล่านี้ก็ไม่อธิบายว่าทำไมสิงโตพวกนี้ถึงเหมือกับคนกลุ่มนั้นกับครอบครัวของพวกเขาที่ถูกโยนเข้าไปในถ้ำนั้นอย่างรวดเร็วโทษฐานที่สมคบคิดกันต่อสู้อาสาตพยากรณ์ แน่แน่นอนว่าเราทราบพวกเขาไม่อธิบายเรื่องราวตอนนั้นเพราะว่าพวกเขาไม่มีคำอธิบาย! หากคุณอยากได้คำตอบของพระคัมภีร์สำหรับคำถามที่ว่า “เหตุใดสิงโตเหล่านั้นจึงเว้นเสียจากการกัดกินดาเนียล?” คำตอบก็ถูกพบในข้อ 23 – ข้อโปรดของผมในบทนี้:

“ฝ่ายกษัตริย์ก็โสมนัสในพระทัยเป็นล้นพ้น และทรงบัญชาให้นำดาเนียลขึ้นมาจากถ้ำ เขาจึงเอาดาเนียลขึ้นมาจากถ้ำ ไม่ปรากฏว่ามีอันตรายอย่างไรบนตัวท่านเลย เพราะท่านได้เชื่อในพระเจ้าของท่าน!”

พระราชกฤษฎีกาของดาร์ริอัส

ข้อ 25-28: “แล้วกษัตริย์ดาร์ริอัสทรงมีพระราชสาส์นไปถึงบรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวง และภาษาทั้งหลายที่อาศัยอยู่ในพิภพทั้งสิ้นว่า “สันติสุขจงมีแก่ท่านทั้งหลายอย่างทวีคูณ เราออกกฤษฎีกาว่า ให้คนทั้งหลายลั่นสะท้านและยำเกรงต่อพระพักตร์พระเจ้าของดาเนียลในราชอาณาจักรของเราทั้งหมด เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ทรงดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ อาณาจักรของพระองค์จะไม่ถูกทำลาย และราชอาณาจักรของพระองค์จะดำรงจนถึงที่สุด พระองค์ทรงช่วยให้พ้นและช่วยให้พ้นภัย พระองค์ทรงกระทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ในฟ้าสวรรค์และบนพื้นพิภพ พระองค์คือพระเจ้าผู้ช่วยดาเนียลให้พ้นจากอุทธีของสิงโต” ดังนั้น ดาเนียลผู้นี้จึงได้เจริญขึ้นในรัชสมัยของดาร์ริอัส และในรัชสมัยของไซรัสคนเปอร์เซีย”

หลังจากเหตุการณ์ตอน “ดาเนียลในถ้ำสิงโต” กษัตริย์ดาร์ริอัสก็เขียนกฎหมายฉบับ (ซึ่งแตกต่างอย่างมากจากฉบับแรก) และลงนามมันด้วยแหวนตราของกษัตริย์ เขาประกาศว่าชนชาติทั้งปวง ประชาชาติทั้งปวง และทุกภาษาที่อาศัยอยู่บนพื้นพิภพควรลั่นสะท้านและยำเกรงต่อพระพักตร์พระเจ้า (พระเจ้าของดาเนียล ไม่ใช่พระเจ้าต่างๆของบาบิโลน) กษัตริย์ดาร์ริอัสประกาศว่าพระเจ้าของดาเนียล “ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ทรงดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ อาณาจักรของพระองค์จะไม่ถูกทำลาย และราชอาณาจักรของพระองค์จะดำรงจนถึงที่สุด”

ดาร์ริอัสออกพระราชกฤษฎีกาว่าพระเจ้าของดาเนียลทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ – ทรงดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ ทรงฤทธานุภาพทุกประการ และเขาลงนามกฎหมายฉบับหนึ่งว่าชนชาติทั้งปวงต้องตระหนักถึงข้อเท็จจริงนี้ เขาประกาศว่าพระเจ้าองค์นี้รับผู้ทรงพระชนม์อยู่ทรงสามารถที่จะช่วยให้รอดพ้น ช่วยให้พ้นภัย กระทำการอัศจรรย์ต่างๆและการมหัศจรรย์ต่างๆในสวรรค์และในแผ่นดินโลก และเขายกความดีความชอบให้พระเจ้าเต็มๆที่ทรงช่วยดาเนียลให้รอดพ้นจากความตายในถ้ำสิงโตนั้น

พระราชกฤษฎีกาของดาร์ริอัสไม่ได้ทำให้การนมัสการพระเยโฮวาห์เป็นศาสนาประจำรัฐ แต่มันนำมาซึ่งเสรีภาพในการนับถือศาสนา และอนุญาตให้พวกยิวนมัสการได้โดยปราศจากความกลัวการถูกรังควานโดยกษัตริย์และพลีชีพเพื่อความเชื่อของพวกเขาในการนมัสการพระเจ้าที่แท้จริงแทนที่จะนมัสการพวกพระเจ้าแห่งบาบิโลน ความสัตย์ซื่อของดาเนียลได้ตอบแทนเขาอีกครั้ง ทำให้เขาถูกเลื่อนยศขึ้นไปอีก และ “ดังนั้น ดาเนียลผู้นี้จึงได้เจริญขึ้นในรัชสมัยของดาร์ริอัส และในรัชสมัยของไซรัสคนเปอร์เซีย”

พระเจ้าทรงช่วยดาเนียลให้รอดพ้นจากถ้ำสิงโตนั้นอย่างน่าอัศจรรย์เพื่อที่เขาจะได้เป็นที่ปรึกษาของดาร์ริอัสและไซรัส กษัตริย์สององค์แรกที่เป็นตัวแทนของจักรวรรดิโลกมีเดีย-เปอร์เซีย สองคนนี้เป็นผู้ปกครองในอาณาจักรคูนั้น โดยเป็นตัวแทนของแขนงและหน้าอกที่ทำด้วยเงินที่ถูกเห็นในปฏิมากรรมหิมานันของเนบูคัดเนสซาร์ พระเจ้าทรงมีงานอื่นให้ดาเนียลทำอีก และพระองค์ทรงพิทักษ์รักษาเขาไว้เพื่อจุดประสงค์นั้น

ผมเชื่อและเทศนาว่าโดยตลอดว่าผู้คนของพระเจ้าไม่มีวันถูกทำลายได้จนกว่าพระเจ้าทรงเสร็จกิจกับพวกเขาแล้วบนแผ่นดินโลกนี้ หากผู้รับใช้คนใดดำเนินชีวิตอย่างถูกต้อง ยำเกรงพระเจ้า ไว้วางใจและเชื่อฟัง

พระวาระของพระเจ้า นรกทั้งสั่นก็ไม่อาจทำลายชีวิตของเขาได้จนกว่าเขาทำงานที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้ เขาทำเสร็จสิ้นแล้ว ภาคพันธสัญญาเดิมสนับสนุนความจริงข้อนี้ และในภาคพันธสัญญาใหม่เราก็อ่านเกี่ยวกับการช่วยให้พ้นของเปโตร เปาโล และคนอื่นๆ เมื่อการช่วยให้พ้นเช่นนั้นไม่อาจเป็นอย่างอื่นไปได้ นอกจาก พระหัตถ์ของพระเจ้าองค์หนึ่งผู้ทรงกระทำการอัศจรรย์

“ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเราใครจะขัดขวางเรา?” (โรม 8:31 วรรคหลัง)

“...เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า “เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย” เพื่อที่เราทั้งหลายจะกล่าวด้วยใจกล้าว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้เล่า’” (ฮบ. 13:5, 6)

“และเรารู้ว่า ทุกสิ่งร่วมมือกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า คือคนทั้งปวงที่พระองค์ได้ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์” (โรม 8:28)

ดาเนียลรักพระเจ้า เด็กหนุ่มชาวฮีบรูสามคนนั้นรักพระเจ้า โยเซฟรักพระเจ้า อัครทูตเปาโลรักพระเจ้า ผมรักพระเจ้าไหม? คุณรักพระเจ้าไหม? หากเรารักและถวายเกียรติพระเจ้าอย่างที่คุณเหล่านี้ได้กระทำ พระองค์ก็จะทรงกระทำเพื่อเราทุกสิ่งที่คุณที่พระองค์ได้ทรงกระทำเพื่อพวกเขา พระเจ้าของดาเนียลยังทรงสามารถเหมือนเดิมที่จะกระทำมากยิ่งขึ้นกว่าทั้งหมดที่เราคิดหรือขอ!

ส่วนที่สองบทที่

บทที่ 7 ถึง 12

มีลักษณะเป็นคำพยากรณ์ล้วนๆ

บทที่เจ็ด

นิมิตเรื่องสัตว์สี่ตัวนั้น

- 7:1 ในปีต้นแห่งรัชกาลเบลซัสซาร์กษัตริย์เมืองบาบิโลน ดาเนียลมีความฝันและนิมิตผุดขึ้นในศีรษะของท่าน เมื่อท่านนอนอยู่ในที่นอนของท่าน ท่านจึงบันทึกความฝันนั้นไว้ และบรรยายเนื้อเรื่องนั้น
- 7:2 ดาเนียลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตเวลากลางคืน และดูเถิด ลมทั้งสี่ของฟ้าสวรรค์ได้ปลุกปั่นทะเลใหญ่นั้น
- 7:3 และสัตว์มหึมาสี่ตัวได้ขึ้นมาจากทะเล แต่ละตัวก็ต่างกัน
- 7:4 ตัวแรกเหมือนสิงโต มีปีกนกอินทรี เมื่อข้าพเจ้ามองดูนั้น ขนปีกก็ถูกถอนออกไป และมันถูกยกขึ้นจากแผ่นดิน และให้ยืนสองเท้าเหมือนคน และมอบใจของมนุษย์ให้แก่มัน
- 7:5 และดูเถิด มีสัตว์อีกตัวหนึ่งเป็นสัตว์ที่สองเหมือนหมี มันขยับตัวข้างหนึ่งขึ้น มีกระดูกซี่โครงสามซี่อยู่ในปากของมันระหว่างซี่ฟัน มีเสียงบอกมันว่า ‘จงลุกขึ้นกินเนื้อให้มากๆ’
- 7:6 ต่อจากนี้ไปข้าพเจ้าก็ได้มองดู ดูเถิด สัตว์อีกตัวหนึ่งเหมือนเสือดาว บนหลังมีปีกนกสี่ปีก สัตว์นั้นมีหัวสี่หัว และมันรับราชอาณาจักร
- 7:7 ต่อจากนี้ไปข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตกลางคืน และดูเถิด สัตว์ที่สี่มีขนร้ายกาจและเป็นที่น่ากลัวและแข็งแรงยิ่งนัก มันมีฟันเหล็กมหึมา มันกินและหักเป็นชิ้นๆ และกระที่บสิ่งที่เหลือนั้นเสีย มันต่างกับสัตว์อื่นทั้งหลายที่อยู่ก่อนมัน มันมีเขาสีบเขา
- 7:8 ข้าพเจ้าพิเคราะห์เรื่องเขาเหล่านั้น ดูเถิด มีอีกเขาหนึ่งเล็กๆอกขึ้นมาท่ามกลางเขาเหล่านั้น เขารุ่นแรกสามเขาได้ถูกถอนรากออกไปต่อหน้ามัน และดูเถิด ในเขานั้นมีตาเหมือนตามนุษย์ มีปากพูดเรื่องใหญ่โต
- 7:9 ขณะที่ข้าพเจ้าดูอยู่มีหลายบัลลังก์ถูกล้มลง และผู้หนึ่งผู้เจริญด้วยวัยวุฒิมาประทับ ฉลองพระองค์ขาวอย่างหิมะ พระเกศาที่พระเศียรของพระองค์เหมือนขนแกะบริสุทธิ์ พระบัลลังก์ของพระองค์เป็นเปลวเพลิง กงจักรของบัลลังก์นั้นเป็นไฟลุก
- 7:10 ธารไฟพุ่งออกและไหลออกมาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ คนนับแสนๆปรนนิบัติพระองค์ คนนับโกฏิๆเข้าเฝ้าพระองค์ ผู้พิพากษาก็ขึ้นนั่งบัลลังก์ บรรดาหนังสือก็เปิดขึ้น
- 7:11 ข้าพเจ้าก็จ้องดู เพราะเสียงพูดใหญ่โตของเขาเหล่านั้น และเมื่อข้าพเจ้าจ้องดูสัตว์ตัวนั้นก็ถูกฆ่า และศพก็ถูกทำลาย มอบให้เผาเสียด้วยไฟ
- 7:12 ส่วนเรื่องสัตว์ที่เหลืออยู่นั้น ราชอาณาจักรของมันก็ถูกนำไปเสีย แต่ชีวิตของมันนั้นยังอยู่ต่อไปให้ถึงฤดูหนึ่งและวาระหนึ่ง

7:13 ข้าพเจ้าเห็นในนิมิตกลางคืน และดูเถิด มีท่านผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์มาพร้อมกับบรรดาเมฆในท้องฟ้า และท่านมาหาผู้เจริญด้วยวัยวุฒินั้น เขานำท่านมาเฝ้าต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์

7:14 ราชอาณาจักร ส่งราชาสี ก็ได้ออบให้แก่ท่าน เพื่อบรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวงและภาษาทั้งหลายจะปรนนิบัติท่าน ราชอาณาจักรของท่านเป็นราชอาณาจักรนิรันดร์ซึ่งจะไม่สิ้นสุดไป และอาณาจักรของท่านเป็นอาณาจักรซึ่งจะไม่ถูกทำลายเลย

7:15 ส่วนข้าพเจ้า คือดาเนียล จิตใจข้าพเจ้าก็เป็นทุกขีในตัวข้าพเจ้า เพราะนิมิตในศิระษะของข้าพเจ้าก็กระทำให้ข้าพเจ้าตกใจ

7:16 ข้าพเจ้าเข้าไปใกล้ท่านผู้หนึ่งที่ยืนอยู่ที่นั่น และได้ถามความจริงของเรื่องราวนี้ ท่านก็บอกข้าพเจ้า และให้ข้าพเจ้ารู้ความหมายของเรื่องเหล่านี้

7:17 สัตว์มหึมาทั้งสี่คือ กษัตริย์สี่องค์ซึ่งจะเกิดมาจากพิภพ

7:18 แต่บรรดาวิสุทธิชนแห่งองค์ผู้สูงสุดจะรับราชอาณาจักร และถือกรรมสิทธิ์ราชอาณาจักรนั้นสืบๆไปเป็นนิรันดร์ คือเป็นนิรันดร์นิรันดร์

7:19 แล้วข้าพเจ้าก็อยากจะทราบถึงความจริงอันเกี่ยวกับสัตว์ตัวที่สี่นั้นซึ่งผิดแปลกกับสัตว์อื่นๆทั้งสิ้น ร้ายกาจเหลือเกิน มีฟันเหล็กและเล็บตีนทองสัมฤทธิ์ ซึ่งกินและหักเป็นชิ้นๆและกระเทิบสิ่งที่เหลือนั้นเสีย

7:20 และเกี่ยวกับเขาสิบเขาซึ่งอยู่บนหัวของมัน และเขาอีกเขาหนึ่งซึ่งงอกขึ้นมาต่อหน้าเขารุ่นแรกสามเขาที่หลุดไป เขาซึ่งมีตาและมีปากซึ่งพูดสิ่งใหญ่โต และซึ่งดูเหมือนจะใหญ่โตกว่าเพื่อนเขาด้วยกัน

7:21 เมื่อข้าพเจ้ามองดู เขานี้ทำสงครามกับวิสุทธิชนและชนะ

7:22 จนถึงผู้เจริญด้วยวัยวุฒิเสด็จมาถึงและทรงให้มีการพิพากษาให้แก่วิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้น และจนสมัยเมื่อวิสุทธิชนรับราชอาณาจักรมาถึง

7:23 ท่านผู้นั้นกล่าวดังนี้ว่า ‘เรื่องสัตว์ตัวที่สี่จะมีราชอาณาจักรที่สืบพิภพซึ่งจะผิดกับราชอาณาจักรทั้งสิ้น และจะกินทั้งพิภพนี้เสียและเหยียบพิภพลง และหักพิภพนั้นให้แตกออกเป็นชิ้นๆ

7:24 ส่วนเรื่องเขาสิบเขานั้นจากราชาอาณาจักรนี้จะมีกษัตริย์สิบองค์เกิดขึ้น และมีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งเกิดขึ้นภายหลัง ผิดแปลกกว่ากษัตริย์ที่มีมาก่อน และจะโค่นกษัตริย์เสียสามองค์

7:25 ท่านจะพูดคำกล่าวร้ายขององค์ผู้สูงสุด และจะให้วิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้นอดทนระอาใจ และจะคิดเปลี่ยนแปลงบรรดาอาระและพระราชบัญญัติ และเขาทั้งหลายจะถูกมอบไว้ในมือของท่าน ตลอดหนึ่งวาระสองวาระ กับครึ่งวาระ

7:26 แต่ผู้พิพากษาที่จะขึ้นนั่งบัลลังก์และจะทรงนำเอาราชอาณาจักรของท่านไปเสีย เพื่อจะทรงเผาผลาญและทำลายเสียให้สิ้นสุด

7:27 และอาณาจักรกับราชอาณาจักรและความยิ่งใหญ่แห่งบรรดาอาณาจักรภายใต้สวรรค์ทั้งสิ้น จะต้องถูกมอบไว้แก่ชุมนุมแห่งวิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้น อาณาจักรของท่านจะเป็นอาณาจักรนิรันดร์ และราชอาณาจักรทั้งสิ้นจะปรนนิบัติและเชื่อฟังท่าน’

7:28 เรื่องราวก็สิ้นสุดลงเพียงนี้ ส่วนข้าพเจ้าคือดาเนียล ความคิดของข้าพเจ้าก็ทำให้ข้าพเจ้าตกใจมาก และสีหน้าของข้าพเจ้าก็เปลี่ยนไป แต่ข้าพเจ้าก็เก็บเรื่องราวนี้ไว้ในใจ”

หนังสือดาเนียลมี 12 บท และ 12 บทนี้ก็ถูกแบ่งออกเป็นสองส่วนเท่าๆกัน ทบทแรกกล่าวถึงประวัติศาสตร์ส่วนตัวของดาเนียลในฐานะศาสตราจารย์ของพระเจ้าในช่วงรัชกาลของเนบูคัดเนสซาร์, เบลซัสซาร์, ดาริอัส คนมีเดีย และไซรัส คนเปอร์เซีย ดาเนียลเป็นชายชราคนหนึ่งตอนที่ดาริอัสกลายเป็นกษัตริย์แห่งบาบิโลนพร้อมกับไซรัสในอาณาจักรคูแห่งมีเดีย-เปอร์เซีย

บทที่เจ็ดเป็นจุดเริ่มต้นของเนื้อหาส่วนที่สองและเป็นส่วนปิดท้ายของคำพยากรณ์ของดาเนียล ในบทเหล่านี้เรามีบันทึกเกี่ยวกับนิมิตชุดหนึ่งซึ่งพระเจ้าประทานให้ดาเนียลในช่วงเวลาที่หลากหลาย ภายใต้สถานการณ์ที่หลากหลาย นิมิตเหล่านี้มีลักษณะเป็นคำพยากรณ์อย่างชัดเจน และมีภาพที่แจ่มชัดและครอบคลุมของประวัติศาสตร์ของมนุษย์ตั้งแต่สมัยของดาเนียลจนถึงการสถาปนาอาณาจักรแห่งสวรรค์บนแผ่นดินโลกตอนที่พระเยซูเสด็จกลับมาในหนังสือวิวรณ์ตอนใกล้สิ้นรัชกาลของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ บทที่ 7 บันทึกเรื่องแรกในนิมิตชุดนี้:

นิมิตที่หนึ่ง

ข้อ 1-3: “ในปีต้นแห่งรัชกาลเบลซัสซาร์กษัตริย์เมืองบาบิโลน ดาเนียลมีความฝันและนิมิตผุดขึ้นในศีรษะของท่านเมื่อท่านนอนอยู่ในที่นอนของท่าน ท่านจึงบันทึกความฝันนั้นไว้ และบรรยายเนื้อเรื่องนั้น ดาเนียลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตเวลากลางคืน และดูเถิด ลมทั้งสี่ของฟ้าสวรรค์ได้ปลุกปั่นทะเลใหญ่นั้น และสัตว์ที่มีสี่ตัวได้ขึ้นมาจากทะเล แต่ละตัวก็ต่างกัน”

นิมิตนี้มาสู่ดาเนียลไม่กี่ปีหลังจากเนบูคัดเนสซาร์เสียชีวิต ไม่นานหลังจากการเริ่มต้นของรัชกาลของเบลซัสซาร์ ผู้นำบาบิโลนไปสู่หายนะของมันและตัวเองไปสู่การเสียชีวิตก่อนวัยอันควร และย้อนกลับไปเกินบทที่หกซึ่งเราเพิ่งศึกษาจบไปนั้น ดาเนียลบันทึกนิมิตนี้และสิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยแก่เขาผ่านทางมัน:

“ข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตเวลากลางคืน และดูเถิด ลมทั้งสี่ของฟ้าสวรรค์ได้ปลุกปั่นทะเลใหญ่นั้น” เราจึงมีฉากหลังสำหรับนิมิตที่เฉพาะเจาะจงนี้ “ลมทั้งสี่ของฟ้าสวรรค์” ถูกอ้างอิงถึงอีกครั้งในวิวรณ์ 7:1,2 ที่ย่อหน้าบอกเราว่าทูตสวรรค์คนหนึ่งบัญชาลมทั้งสี่นั้นให้ถูกเหนี่ยวรั้งไว้จากการทำลายแผ่นดินโลกจนกว่าเหล่าผู้ถูกเลือกสรรที่เหลืออยู่ของพระเจ้าถูกประทับตราในหน้าผากของตนแล้ว – ซึ่งหมายถึง 144,000 คนนั้นที่จะประกาศข่าวสารของพระเจ้าในช่วงรัชกาลของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ สัปดาห์ที่เจ็ดสิบของดาเนียลในเจ็ดสิบสัปดาห์แห่งคำพยากรณ์นั้น เราจะศึกษาเรื่องนี้กันต่อไปในภายหลัง

โดยส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าลมทั้งสี่นี้เป็นลมทั้งสี่เดียวกันกับที่เราอ่านในวิวรณ์ซึ่งเกี่ยวข้องกับภารกิจที่พระเจ้าทรงจัดการกับคนต่างชาติเมื่อเทียบกับอิสราเอลในการสำเร็จครบถ้วนของสิ่งสารพัด การปกป้องดูแลของพระเจ้าสำหรับประชากรของพระองค์ผ่านพายุเหล่านั้นแห่งบาบิโลนซึ่งไปยังวันนั้นเมื่อพระองค์จะทรงปกป้องดูแลคนของพระองค์เองผ่านพายุแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งภายใต้การข่มเหงของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ – พญามารตัวเป็นๆ พระเจ้าจะทรงประทับตราและปกป้องเหล่าผู้ถูกเลือกสรรของพระองค์เอง – และนรกทั้งสี่นี้ไม่อาจทำลายพวกเขาได้เลย!

ลมทั้งสี่นั้น – ทะเลใหญ่

ดาเนียลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้เห็น... และดูเถิด ลมทั้งสี่ของฟ้าสวรรค์ได้ปลุกปั่นทะเลใหญ่นั้น” ในพระคัมภีร์ ทะเลเป็นสัญลักษณ์แสดงถึงประชาชาติต่างๆของโลกในความโกลาหล แต่ “ทะเลใหญ่นั้น” ในพระวจนะของพระเจ้ามีความหมายเพียงอย่างเดียวเท่านั้นเสมอมา – ตรงตัวคือ ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน

ในพระคัมภีร์เราอ่านถึงทะเลสามแห่ง:

1. ทะเลกาลิลี ซึ่งพันธกิจส่วนใหญ่ของพระเยซูได้ถูกกระทำโดยรอบทะเลนี้ และซึ่งจริงๆแล้วไม่ใช่ทะเล แต่เป็นทะเลสาบแห่งหนึ่ง

2. ทะเลตาย

3. ทะเลใหญ่นั้น – ซึ่งหมายถึงทะเลเมดิเตอร์เรเนียนเสมอ จักรวรรดิบาบิโลนและจักรวรรดิมีเดีย-เปอร์เซียไม่ได้ตั้งอยู่บนทะเลเมดิเตอร์เรเนียน เหมือนอย่างจักรวรรดิกรีกและจักรวรรดิโรม แต่พวกมันเป็นหนึ่งในเรื่องความมั่งคั่งและอำนาจของพวกมันต่อชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียนที่พวกมันได้พิชิต ด้วยเหตุนี้ ฉากหลังสำหรับประชาชาติทั้งสี่นั้นที่ถูกระบายถึงในบทที่เจ็ดของดาเนียลจึงมีจุดศูนย์กลางอยู่รอบทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ซึ่งตรงปลายด้านทิศตะวันออกของมันเป็นที่ตั้งของแผ่นดินปาเลสไตน์ – ศูนย์กลางแห่งประวัติศาสตร์มนุษย์ทั้งสิ้นและศูนย์กลางแห่งการปกครองของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกเมื่อพระเยซูเจ้าเสด็จกลับมาพร้อมกับคริสตจักรของพระองค์เพื่อครอบครองในยุคพันปี กล่าวในแง่คำพยากรณ์แล้ว ปาเลสไตน์คือศูนย์กลางแห่งแผ่นดินโลก พระเจ้าทรงปฏิบัติกับปาเลสไตน์เป็นพิเศษ และการปฏิบัติของพระองค์กับประชาชาติอื่นๆและประเทศอื่นๆทั้งปวงก็ถูกเอ่ยถึงในความสัมพันธ์ของพวกมันกับปาเลสไตน์เท่านั้น ด้วยเหตุนี้ ทิศเหล่านั้นที่ถูกกล่าวถึงในพระคัมภีร์จึงอ้างอิงไปยังศูนย์กลางแห่งแผ่นดินโลกในด้านคำพยากรณ์เสมอ – นั่นคือปาเลสไตน์

เมื่อพระวจนะของพระเจ้ากล่าวถึงดินแดนฝ่ายเหนือ มันก็หมายถึง *เหนือของปาเลสไตน์* เมื่อมันพูดถึงทิศตะวันตก มันก็หมายถึง *ตะวันตกของปาเลสไตน์* เมื่อเราอ่านเกี่ยวกับเหล่ากองทัพของถิ่นใต้หรือเหล่ากองทัพของถิ่นเหนือ เราก็อาจทราบว่ากองทัพเหล่านี้จะอยู่ทางทิศใต้หรือทิศเหนือของ *ปาเลสไตน์* เยรูซาเล็ม นครบริสุทธีเป็นศูนย์กลางของโลกในแผนการของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ในการปฏิบัติกับอิสราเอลและประชาชาติทั้งหลาย

ในบทที่ 13 ของวิวรณ์เราอ่านเกี่ยวกับสัตว์ร้ายตัวนั้นที่ขึ้นมาจากทะเล ทรายแห่งทะเลเป็นตัวแทนของมวลชนมหาศาล ทะเลเองเป็นตัวแทนของความไม่สงบและความปั่นป่วนท่ามกลางมวลชนมหาศาล เกือบไม่มีข้อยกเว้นเลยเหล่าผู้รู้พระคัมภีร์เห็นพ้องตรงกันว่าสัตว์ร้ายตัวนี้คือ จักรวรรดิโรมที่ถูกฟื้นขึ้นใหม่ (พร้อมกับผู้เผด็จการของมัน) สัตว์ร้ายตัวที่สองในวิวรณ์ 13 ออกมาจากแผ่นดิน – และนี่ก็แน่นอนว่าหมายถึงแผ่นดินปาเลสไตน์ ดังนั้นเราจึงได้เห็นผู้นำที่ยิ่งใหญ่สองคนแห่งยุคสุดท้าย – คนหนึ่งผงาดขึ้นมาจากประเทศเหล่านั้นที่อยู่รอบทะเลเมดิเตอร์เรเนียนและอีกคนผงาดขึ้นมาจากปาเลสไตน์ – ศูนย์กลางแห่งการปฏิบัติต่างๆของพระเจ้ากับประชาชาติทั้งหลาย

ในบทที่เราศึกษากันอยู่นี้เราเห็นลมทั้งสี่ปลุกปั่นทะเลใหญ่นั้น ตัวเลขสี่ชี้ให้เห็นทิศทางของลมเหล่านั้นว่ามาจากทั้งสี่ทิศของเข็มนาฬิกาและสื่อถึงความเป็นสากลของพวกมัน เอเฟซัส 6:12 กล่าวว่า “เพราะว่าเราไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือดแต่ต่อสู้กับเจ้าผู้ครอบครองอาณาจักร เจ้าผู้มีอำนาจ เจ้าผู้ปกครองความมืดแห่งโลกนี้ ต่อสู้กับบรรดาวิญญาณที่ชั่วในสถานฟ้าอากาศ” เหมือนกับที่ลมทั้งหลายแห่งฟ้าสวรรค์ปลุกปั่นทะเลทั้งหลาย “ลม” เหล่านี้ซึ่งเป็นตัวแทนของ “เหล่าผู้มีอำนาจแห่งฟ้าอากาศ” ก็ก่อให้เกิดความไม่สงบท่ามกลางประชาชาติต่างๆแห่งแผ่นดินโลกเช่นกัน นี่คือนำสู่นิมิตของดาเนียลซึ่งจะตามมาในทันที ความขัดแย้งครั้งใหญ่ – การสู้รบครั้งใหญ่ที่สุดแห่งยุคสมัย – มีศูนย์กลางอยู่รอบทะเลเมดิเตอร์เรเนียนและประเทศเหล่านั้นที่มีพรมแดนติดกับ “ทะเลใหญ่” นั้น

“และสัตว์มหัศจรรย์ตัวได้ขึ้นมาจากทะเล แต่ละตัวก็ต่างกัน” มันท่าสนใจมากที่สุดวันนี้ที่ได้อ่านเกี่ยวกับความไม่สงบทางการเมืองและทางศาสนาของปาเลสไตน์, ทรานส์-จอร์แดน, เหล่าประเทศอาหรับของอียิปต์ และความเปลี่ยนแปลงต่างๆแบบหน้ามือเป็นหลังมือที่กำลังถูกทำให้เกิดขึ้นในโรมและในศาสนาโรมันคาทอลิกที่กำลังถูกจัดเตรียมและวิญญาณแห่งบาบิโลนกำลังจะผงาดขึ้น ระบบแบบบาบิโลนแห่งอำนาจและการครองโลกกำลังถูกจัดเตรียมอีกครั้ง “เพียงแต่ผู้ (พระวิญญาณบริสุทธิ์) ที่คอยหวังเหนี่ยวเดี่ยวนั้นนั้นจะยังหวังเหนี่ยวอยู่ จนกว่าผู้ที่คอยหวังเหนี่ยวนั้นจะถูกพาออกไปเสีย” (2 ธส. 2:7) จากนั้นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะเข้ามากุมบังเหียนการปกครองและศาสนาของโลกนี้ และสัตว์ร้ายสองตัว – ตัวหนึ่งฝ่ายการเมือง อีกตัวหนึ่งฝ่ายศาสนา – ก็จะครอบครองเหนือชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลก

เมื่อเราศึกษาสัตว์ร้ายสี่ตัวนั้นที่ดาเนียลเห็นในนิมิตของเขา เราก็จะพบว่าพวกมันตรงกับ *โลหะลีชนิด* นั้นของปฏิมากรที่เนบูคัดเนสซาร์เห็นในความฝันของเขา (บทที่ 2) นิมิตนี้ถูกให้แก่ดาเนียลเพื่อที่เขาจะได้มีความเข้าใจมากขึ้นเกี่ยวกับ “ยุคสมัยของคนต่างชาติ” – ความเข้าใจที่พระเจ้าไม่ทรงยินยอมประทานให้แก่กษัตริย์ที่นับถือรูปเคารพอย่างเนบูคัดเนสซาร์

สัตว์ร้ายตัวที่หนึ่ง

ข้อ 4: “ตัวแรกเหมือนสิงโต มีปีกนกอินทรี เมื่อข้าพเจ้ามองดูนั้น ขนปีกก็ถูกถอนออกไป และมันถูกยกขึ้นจากแผ่นดิน และให้ยืนสองเท้าเหมือนคน และมอบใจของมนุษย์ให้แก่มัน”

ข้อนี้บรรยายถึงสัตว์ตัวแรกที่ดาเนียลเห็นขึ้นมาจากทะเลใหญ่นั้น สัตว์ตัวนี้มีลักษณะเหมือนสิงโต แต่มันมีปีกของนกอินทรี – จนกระทั่งปีกถูกถอนออกไป จากนั้นสัตว์ตัวนี้ก็ถูกยกขึ้นจากแผ่นดินและให้ยืนสองเท้าเหมือนคน “และมอบใจของมนุษย์ให้แก่มัน”

สิงโตเป็นราชาแห่งสัตว์ทั้งหลาย และคำบรรยายลักษณะของสัตว์ตัวนี้ก็ชี้ไปที่ใครอื่นไม่นอกจากเนบูคัดเนสซาร์ – ผู้ครองโลกคนต่างชาติที่ทรงอำนาจมากที่สุด ในสัตว์ตัวแรกนี้เราเห็นการรวมกันของ “ราชาแห่งสัตว์” และ “ราชาแห่งนก” ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของราชาธิปไตยแบบเด็ดขาดและจึงเป็นของเนบูคัดเนสซาร์และอาณาจักรบาบิโลนของเขา – ทรงพลังมากที่สุดในจักรวรรดิโลกทั้งสิ้น เมื่อดาเนียลเพ่งมองไปที่สัตว์ประหลาดตัวนี้ ปีกของมันก็หายไป – พวกมันถูก “ถอนออกไป”

หลังจากที่เนบูคัดเนสซาร์ได้พิชิตโลกในสมัยของเขา เขาก็พุ่มเพตูตัวเองให้กับการสร้างนครบาบิโลนอันใหญ่โตนั้น – และตั้งแต่เวลานั้นเป็นต้นมา อาณาจักรที่มีอำนาจมากของเขาก็เริ่มแตกสลาย

จากนั้นดาเนียลก็เห็นสัตว์ตัวนี้ถูกยกขึ้น และแทนที่จะเดินสี่เท้าเหมือนสิงโต มันกลับเดินสองเท้าเหมือนคน – และ “มอบใจของมนุษย์ให้แก่มัน” แต่นอกเหนือจากการเดินเหมือนคนและมีใจของมนุษย์แล้ว มันก็ยังเป็นสัตว์ตัวหนึ่งเหมือนเดิม

การถอนปีกนั้นออกอาจหมายถึงความเสียดสีของเนบูคัดเนสซาร์ด้วยเมื่อเขามีชนเหมือนนกอินทรี และการยืนตัวตรงสองเท้าอาจหมายถึงการที่เขาหายจากอาการเสียดสี เมื่อเขากลับคืนสู่อาณาจักรของเขาและไม่กินหญ้าเหมือนวัวในทุ่งหญ้าอีกต่อไป

สัตว์ตัวที่สอง

ข้อ 5: “และดูเถิด มีสัตว์อีกตัวหนึ่งเป็นสัตว์ที่สองเหมือนหมี มันขยับตัวข้างหนึ่งขึ้น มีกระดูกซี่โครงสามซี่อยู่ในปากของมันระหว่างซี่ฟัน มีเสียงบอกมันว่า ‘จงลุกขึ้นกินเนื้อให้มากๆ’”

“...มีเสียงบอกมันว่า...” (ในฉบับคิงเจมส์ภาษาอังกฤษ “...และเขาเหล่านั้นก็กล่าวแก่มันว่า...”) คำพูดนี้หมายถึงใคร? ผมเชื่อว่ามันหมายถึงเหล่าผู้พิทักษ์แห่งสวรรค์ซึ่งถูกกล่าวถึงในดาเนียล 4:17 ศาลที่กำลังจะตัดสินคดีในสวรรค์กล่าวแก่สัตว์ตัวนี้ว่า “จงลุกขึ้นกินเนื้อให้มากๆ!”

สัตว์ตัวที่สองนี้มีลักษณะเหมือนหมี – ซึ่งมีอำนาจรองจากสิงโต สิงโตเป็นสัตว์ที่ทรงพลังมากที่สุดในหมู่สัตว์ทั้งหลาย สง่างามมากที่สุดในการเคลื่อนไหวและการกระทำของมัน ในทางกลับกัน หมีนั้นเชื่องช้า อู้อ้อย พึงพาเรียวแรงแมทาสาลเพื่อพิชิตศัตรูทั้งหลายของมัน แน่แน่นอนว่าสิ่งเหล่านี้เป็นลักษณะเฉพาะตัวของจักรวรรดิมีเดีย-เปอร์เซีย เพราะว่ามันได้ชัยชนะต่างๆของมันโดยการรยกทัพมหาศาลไปต่อสู่เหล่าศัตรูของมัน เซอร์ซีสยกทัพไปต่อสู้กรีกพร้อมกำลังพล 2,500,000 นาย – และบัดนี้เราก็เข้าใจคำกล่าวที่ว่า “จงลุกขึ้นกินเนื้อให้มากๆ” แน่แน่นอนว่ากองทัพที่มีกำลังพล 2,500,000 นาย “กินเนื้อมาก”

ในนิมิตนี้ ดาเนียลเห็นหมีตัวนี้ “ขยับตัวข้างหนึ่งขึ้น” ซึ่งเป็นการเตรียมพร้อมเพื่อโจมตีศัตรู – และข้างนี้ของหมีตัวนี้ก็เป็นตัวแทนของเปอร์เซีย ซึ่งเป็นฝ่ายที่แข็งแกร่งกว่าและดุดันกว่าของจักรวรรดิคูแห่งมีเดีย-เปอร์เซีย เปอร์เซียตรงกับไหลและแขนข้างขวา ซึ่งกล่าวโดยทั่วไปแล้วก็แข็งแกร่งกว่าแขนและไหลข้างซ้ายตั้งเยอะ

เมื่อหมีตัวนี้ขยับตัวข้างหนึ่งขึ้น ดาเนียลก็เห็นว่ามันมีกระดูกซี่โครงสามซี่อยู่ในปากของมันระหว่างซี่ฟันของมัน กระดูกซี่โครงสามซี่นี้เป็นตัวแทนของสามอาณาจักร -- ลิเดีย, บาบิโลน และอียิปต์— ซึ่งรวมตัวเป็นพันธมิตรกันเพื่อที่จะคานอำนาจของมีเดีย-เปอร์เซีย แต่พวกมันก็ถูกทำลายโดยมีเดีย-เปอร์เซีย

เหมือนกับที่หมีด้อยกว่าสิงโต มีเดีย-เปอร์เซียก็ด้อยกว่าบาบิโลน – ไม่ใช่ในเรื่องอำนาจมากเท่ากับในเรื่องความมั่งคั่ง ในความยิ่งใหญ่ และในการปกครอง ดังนั้นสัตว์ป่าทั้งสี่ตัวแห่งนิมิตของดาเนียลจึงตรงกันกับปฏิมากรนั้นที่เนบูคัดเนสซาร์เห็นในความฝันของเขา โดยที่สัตว์แต่ละตัวที่ตามมานั้นอ่อนแอกว่าและด้อยกว่าสัตว์ตัวที่มาก่อนมัน

สัตว์ตัวที่สาม

ข้อ 6: “ต่อจากนี้ไปข้าพเจ้าก็ได้มองดู ดูเถิด สัตว์อีกตัวหนึ่งเหมือนเสือดาว บนหลังมีปีกนกสีปีก สัตว์นั้นมีหัวสี่หัวและมันรับราชอำนาจ”

สัตว์ตัวนี้มีลักษณะเหมือนเสือดาว – ปราดเปรียวและสง่างามมากที่สุดในหมู่สัตว์ป่าทั้งหลาย เสือดาวตัวเล็ก มีรูปร่างเพรียว แต่มีพลังมากและว่องไว – และดุร้ายสุดๆ ลักษณะเฉพาะตัวเหล่านี้ของเสือดาวเป็นสัญลักษณ์ที่เหมาะสมมาก ๆ ของความเร็วที่พวกกรีกภายใต้การนำของอเล็กซานเดอร์มหาราชใช้ทำลายกำลังพลของเปอร์เซียและพิซิดมีเดีย-เปอร์เซีย ดังนั้นจักรวรรดิโลกลำดับที่สามซึ่งเป็นคนต่างชาติคือ จักรวรรดิกรีก นำโดยอเล็กซานเดอร์มหาราช พวกกรีกพิซิดโลกที่มีอารยธรรมทั้งหมดของสมัยนั้น

สัตว์ตัวนี้มี “ปีกนกสีปีก” พระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงระมัดระวังที่จะเปิดเผยแก่เราว่าสีปีกนี้เป็นปีกของนก – ไม่ใช่ปีกของนกอินทรี สัตว์ตัวที่สามนี้เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว – ไม่รวดเร็วและมีกำลังมากเท่ากับเนบูคัดเนสซาร์ ซึ่งถูกแสดงสัญลักษณ์โดยปีกของนกอินทรี

เสือดาวตัวนี้มีสี่หัว ซึ่งเป็นตัวแทนของสี่อาณาจักรที่จักรวรรดิของอเล็กซานเดอร์จะถูกแบ่งออกหลังจากที่เขาได้พิชิตโลกในสมัยนั้นแล้ว อาณาจักรเหล่านี้คือ เทรซ, มาซิโดเนีย, ซีเรีย และอียิปต์

ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าดาเนียลเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าสัตว์สี่ตัวนี้แห่งนิมิตของเขาตรงกันกับปฏิมากรนั้นใน ความฝันของเนบูคัดเนสซาร์ ไม่มีคำถามในหัวของเขาเลยเกี่ยวกับสิ่งใดนั้น เขาเข้าใจหมิ่นตัวนั้นอย่างถ่องแท้ และเขาก็เข้าใจเสือดาวตัวนั้น – แต่หัวทั้งสี่ของเสือดาวนั้นทำให้เขายุ่งยากใจ ในปฏิมากรใหญ่นั้นที่ทำด้วยทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก และเหล็กปนดิน ไม่มีการแบ่งอาณาจักรใดออกเป็นส่วนเลย ดังนั้นการบอกเป็นนัยในนิมิตของเขาว่าจักรวรรดิกรีกจะต้องถูกแบ่งออกเป็นส่วนจึงทำให้ดาเนียลยุ่งยากใจ:

“ส่วนข้าพเจ้า คือดาเนียล จิตใจข้าพเจ้าก็เป็นทุกข์ในตัวข้าพเจ้า เพราะนิมิตในศิรัษะของข้าพเจ้าก็ กระทำให้ข้าพเจ้าตกใจ...เรื่องราวก็สิ้นสุดลงเพียงนี้ ส่วนข้าพเจ้าคือดาเนียล ความคิดของข้าพเจ้าก็ทำให้ ข้าพเจ้าตกใจมาก และสีหน้าของข้าพเจ้าก็เปลี่ยนไป แต่ข้าพเจ้าก็เก็บเรื่องราวนี้ไว้ในใจ” (ดนล. 7:15, 28) ดาเนียลรอนานอีกสองปี จนกระทั่งเขาได้เห็นนิมิตเรื่องแกะผู้และแพะผู้ซึ่งได้ให้ทางออกแก่ความยุ่งยากที่ กวนใจเขา เราจะศึกษา นิมิตเรื่องแกะผู้และแพะผู้ในบทถัดไป

สัตว์ตัวที่สี่

ข้อ 7 และ 8: “ต่อจากนี้ไปข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตกลางคืน และดูเถิด สัตว์ที่สี่มันร้ายกาจและเป็นที่น่า กลัวและแข็งแรงยิ่งนัก มันมีฟันเหล็กมหึมา มันกินและหักเป็นชิ้นๆ และกระเทิบสิ่งที่เหลือนั้นเสีย มันต่างกับ สัตว์อื่นทั้งหลายที่อยู่ก่อนมัน มันมีเขาสิบเขา ข้าพเจ้าพิเคราะห์เรื่องเขาเหล่านั้น ดูเถิด มีอีกเขาหนึ่งเล็ก ๆ ออก ขึ้นมาท่ามกลางเขาเหล่านั้น เขารุ่นแรกสามเขาได้ถูกถอนรากออกไปต่อหน้ามัน และดูเถิด ในเขานั้นมีตา เหมือนตามนุษย์ มีปากพูดเรื่องใหญ่โต”

สัตว์ตัวที่สี่นี้ “ร้ายกาจและเป็นที่น่ากลัวและแข็งแรงยิ่งนัก” มันมีฟันเหล็กมึนทึมซึ่งมันใช้ “กิน” เล็บของสัมฤทธิ์ที่มันใช้ “หักเป็นชิ้นๆ” และมัน “กระตือรือร้นที่เหลือนั้นเสีย” ด้วยเท้าของมัน มันแตกต่างจากสัตว์ทุกตัวที่มาก่อนมัน (ข้อ 19)

สัตว์ตัวนี้มีเขาสิบเขา และจากสิบเขานี้ “มีอีกเขาหนึ่งเล็กๆอกขึ้นมาท่ามกลางเขาเหล่านั้น เขารุ่นแรกสามเขาได้ถูกถอนรากออกไปต่อหน้ามัน และดูเถิด ในเขานี้มีตาเหมือนตามนุษย์ มีปากพูดเรื่องใหญ่โต” “เขาเล็กๆ” อันนี้ คือ ปฏิบัติต่อพระคริสต์ที่ถูกรับประทานถึงในวิวรณ์ 13

ถ้อยคำที่ว่า “ต่อจากนี้ไป” ไม่ได้บอกเป็นนัยว่านิมิตเรื่องสัตว์ป่าตัวที่สี่นี้แยกขาดในระยะเวลาจากนิมิตเรื่องสัตว์สามตัวก่อนหน้านั้น เพราะเราสังเกตเห็นว่านิมิตเรื่องสัตว์ตัวที่สามในข้อ 6 ก็ขึ้นต้นด้วยถ้อยคำเดียวกัน ข้อ 3 และ 4 บอกเราว่าดาเนียลเห็นสัตว์ทั้งสี่นี้ขึ้นมาจากทะเลใหญ่นั้น และแม้ว่าพวกมันไม่ได้ขึ้นมาทีเดียวพร้อมกันหมด พวกมันก็โผล่ขึ้นมาจากทะเลนั้นทีละตัว ดาเนียลเห็นพวกมันหมดทุกตัวในนิมิตเดียว – พวกมันไม่ได้ขึ้นมาโดยหากันเป็นหลายสัปดาห์ หลายเดือนหรือหลายปี

โดยได้รับการตลใจจากพระเจ้า ดาเนียลชี้ให้เห็นตรงนี้ว่าสัตว์ตัวที่สี่นี้มีลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์ ไม่มีสัตว์ตัวใดที่เหมือนมัน ไม่มีเลยบนแผ่นดินโลกนี้ มันน่าเกลียดน่ากลัวที่จะจ้องมอง ทรงพลังในการเคลื่อนไหวของมัน และมันมีสิ่งที่ไม่มีสัตว์ปกติตัวใดมี: ฟันเหล็กและเล็บตีนของสัมฤทธิ์ (ข้อ 19) ดาเนียลไม่มีความยุ่งยากเลยในการระบุตัวตนสัตว์ตัวนี้ในความสัมพันธ์กับปฏิมากรแห่งความฝันของเนบูคัดเนสซาร์ เพราะว่าฟันเหล็กนั้นตรงกันกับเขาเหล็กนั้น และเขาทั้งสิบนั้นก็ตรงกันกับนิ้วเท้าทั้งสิบของปฏิมากรนั้น สัตว์ตัวที่สี่นี้เป็นตัวแทนของจักรวรรดิโรม – แต่มีอยู่สิ่งหนึ่งที่ทำให้ดาเนียลงงงวย และนั่นก็คือเขาเล็กๆอันนั้นที่อกขึ้นมาท่ามกลางเขาทั้งสิบนั้น

ขณะที่ดาเนียลเพ่งมองสัตว์ที่น่ากลัวตัวนี้ เขาเล็กๆอันนั้นก็เริ่มปรากฏ โดยอกขึ้นออกมาจากเขาใหญ่ทั้งสิบนั้น ดาเนียลจดจำนิ้วเท้าทั้งสิบของปฏิมากรของเนบูคัดเนสซาร์ได้ดี แต่ไม่มี “นิ้วเท้าเล็กๆ” อันหนึ่งท่ามกลางนิ้วเท้าทั้งสิบนั้นเลย มีบางสิ่งที่ผิดปกติธรรมดาเกี่ยวกับเขาเล็กๆอันนี้: มันมีตาเหมือนคนและปากเหมือนคน – ปากที่ “พูดเรื่องใหญ่โต” ดาเนียลทราบพระเจ้ากำลังแสดงให้เขาเห็นบางสิ่งที่เพิ่มเติมเข้ากับคำสอนเรื่องปฏิมากรมึนทึมนั้นแห่งความฝันของเนบูคัดเนสซาร์ พระเจ้ากำลังเปิดเผยบางสิ่งที่จนถึงขณะนั้นพระองค์ทรงเห็นว่าไม่เหมาะที่จะเปิดเผยโดยสัมพันธ์กับปฏิมากรนั้น พระเจ้าทรงสงวนการสำแดงพิเศษนี้ไว้สำหรับดาเนียลและสำหรับประชากรของพระองค์ นั่นคือชนชาติอิสราเอล

การสำแดงเหล่านี้ที่ประทานให้แก่ดาเนียลในหกบทสุดท้ายของคำพยากรณ์นี้เกี่ยวข้องกับชนชาติอิสราเอลเป็นหลัก – ชนชาติยิว – ในยุคสุดท้าย หากดาเนียลอยากร้องทูลพระเจ้าและอ้อนวอนขอคำอธิบายเกี่ยวกับเขาเล็กๆอันนี้ เขาก็ไม่มีโอกาสเลย เพราะว่าก่อนที่เขาจะสามารถคุกเขาลงอธิษฐาน พระเจ้าก็ประทานนิมิตที่สองให้แก่เขา

นิมิตที่สอง

ข้อ 9-12: “ขณะที่ข้าพเจ้าดูอยู่มีหลายบัลลังก์ถูกล้มลง และผู้หนึ่งผู้เจริญด้วยวัยวุฒิมาประทับ ฉลองพระองค์ขาวอย่างหิมะ พระเกศาที่พระเศียรของพระองค์เหมือนขนแกะบริสุทธิ์ พระบัลลังก์ของพระองค์เป็น

เปลวเพลิง กงจักรของบัลลังก์นั้นเป็นไฟลุก ธารไฟพุ่งออกและไหลออกมาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ คนนับแสนๆปรนนิบัติพระองค์ คนนับโกฏิๆเข้าเฝ้าพระองค์ ผู้พิพากษาก็ขึ้นนั่งบัลลังก์ บรรดาหนังสือก็เปิดขึ้น ข้าพเจ้าก็จ้องดู เพราะเสียงพูดใหญ่โตของเขาเล็กนั้น และเมื่อข้าพเจ้าจ้องดูสัตว์ตัวนั้นก็ถูกฆ่า และศพก็ถูกทำลาย มอบให้เผาเสียด้วยไฟ ส่วนเรื่องสัตว์ที่เหลืออยู่นั้น ราชอาณาจักรของมันก็ถูกนำไปเสีย แต่ชีวิตของมันนั้นยังอยู่ต่อไปให้ถึงฤดูหนึ่งและวาระหนึ่ง”

ฉากเหตุการณ์นี้เป็นฉากของการพิพากษา ขณะที่ดาเนียลเพ่งมองเขาเล็กๆอันนี้ด้วยความอัศจรรย์ใจอย่างยิ่ง พระเจ้าก็ประทานนิมิตที่สองให้แก่เขา เขาเห็นหลายบัลลังก์ถูกล้มลง – ซึ่งมีความหมายว่าเขาเห็นหลายบัลลังก์ถูกวาง ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาเห็นบัลลังก์เหล่านี้ลงมาจากสวรรค์และมาพักอยู่ไม่ว่าในฟ้าอากาศหรือบนแผ่นดินโลก และการพิพากษาก็ถูกตั้ง จากนั้นดาเนียลก็เห็น “ผู้หนึ่งผู้เจริญด้วยวัยวุฒิ” ประทับบนบัลลังก์ (อาจเป็นได้ว่าดาเนียลเห็นบัลลังก์เหล่านั้นในฟ้าอากาศ แต่เราก็ตราว่าบัลลังก์ที่พระเยซูจะประทับในการพิพากษาจะอยู่ที่ทั้งบนแผ่นดินโลกนี้และในฟ้าอากาศ เพราะว่ามีสิ่งๆที่เรียกกันว่า**การพิพากษาแบบเหมารวม** มีการพิพากษาหลายแบบที่จะเกิดขึ้นในอนาคต)

พระคัมภีร์กล่าวล่วงหน้าถึงการพิพากษาที่จะมาถึงมนุษย์ทั้งปวงโดยพระเจ้า พระผู้พิพากษาที่ทรงชอบธรรม ผู้แต่งเพลงสดุดีเชื่อในการพิพากษาต่างๆที่จะมา: “...เฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์เสด็จมา ด้วยพระองค์เสด็จมา**พิพากษาโลก** พระองค์จะทรงพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรม และชนชาติทั้งหลายด้วยความจริงของพระองค์” (เพลงสดุดี 96:13)

ในภาคพันธสัญญาใหม่เราอ่านว่า “เพราะพระองค์ได้ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้ ในวันนั้นพระองค์จะทรงพิพากษาโลกตามความชอบธรรม โดยให้ท่านองค์นั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้เป็นผู้พิพากษา และพระองค์ได้ให้พยานหลักฐานแก่คนทั้งปวงแล้วว่า ได้ทรงโปรดให้ท่านองค์นั้นคืนพระชนม์” (กิจการ 17:31)

หัวข้อเรื่องการพิพากษาเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่ มันเป็นหัวข้อใหญ่อย่างหนึ่งในพระวจนะบริสุทธิ์ของพระเจ้า เพื่อช่วยคุณให้เข้าใจดีขึ้นว่าผมหมายถึงอะไร ผมจะชี้ให้เห็นการพิพากษาบางประการ:

ประการแรก **การพิพากษาแห่งกางเขนนั้น** จงตั้งใจศึกษา ยอห์น 5:24; โรม 5:9; 8:1; 2 โครินธ์ 5:21; กาลาเทีย 3:13; ฮีบรู 9:26-28; 10:10, 14-17

ประการที่สอง **การพิพากษาที่เกี่ยวข้องกับผู้เชื่อในการติสอน** จงศึกษา 1 โครินธ์ 11:31, 32; ฮีบรู 12:5-11

ประการที่สาม พระคัมภีร์พูดถึง**การพิพากษาตนเอง** ในส่วนของผู้เชื่อทั้งหลาย จงศึกษา 1 ยอห์น 1:9; 1 โครินธ์ 11:31; เพลงสดุดี 32:5; เพลงสดุดี 51

ประการที่สี่ **การพิพากษาการงานต่างๆของผู้เชื่อทั้งหลาย** – หรือ**หน้าที่ผู้รักษา** นี้จะเกิดขึ้นตอนบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ จงตั้งใจศึกษาโรม 14:10; 1 โครินธ์ 3:11-15; 4:5; 2 โครินธ์ 5:10

ยกเว้นการพิพากษาอันสุดท้ายที่ถูกกล่าวถึงไปนั้น การพิพากษาเหล่านี้ได้เกิดขึ้นแล้ว (และจะเกิดขึ้น) บนแผ่นดินโลกนี้ แต่บัลลังก์พิพากษาที่ผู้เชื่อทั้งหลายจะได้รับบำเหน็จจะอยู่ในหมู่เมฆแห่งฟ้าอากาศเมื่อพระ

เยชูเสด็จมาในการรับขึ้นนั้น คราวนี้ขอให้ผมชี้ให้เห็นการพิพากษาที่ยิ่งใหญ่อีกสี่ประการซึ่งจะเกิดขึ้นใน
อนาคต:

ประการแรก การพิพากษาประชาชาติอิสราเอล จงตั้งใจศึกษาเอเสเคียล 20:37, 38; เศคาริยาห์
13:8,9

ประการที่สอง การพิพากษาบรรดาประชาชาติ จงศึกษามัทธิว 25:31-46; อีสยาห์ 34:1, 2; โยเอล
3:11-16

ประการที่สาม การพิพากษาเหล่าทูตสวรรค์ที่ทำบาป จงศึกษายูดาส 6

ประการที่สี่ การพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาว ในการพิพากษานี้เฉพาะคนชั่วและคนอธรรมจะไป
ปรากฏตัว จงตั้งใจศึกษาวิวรณ์ 20:11-15

ผมอยากเน้นย้ำข้อเท็จจริงตามพระคัมภีร์ที่ว่าพระคัมภีร์ไม่เคยสอนตรงไหนเลยเรื่องการพิพากษาแบบ
เหมารวม – ช่วงเวลาหนึ่งที่มนุษย์ทุกคนแห่งทุกยุคสมัยจะถูกรวมตัวกันรอบบัลลังก์ของพระเจ้าเพื่อที่จะถูก
พิพากษา นี่เป็นคำสอนหนึ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น มันไม่ใช่หลักคำสอนตามพระคัมภีร์

การพิพากษาประชาชาติอิสราเอล

การพิพากษาถัดไปในแผนการของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ซึ่งเกี่ยวข้องกับคำพยากรณ์และการเสด็จ
มาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์ จะเป็นการพิพากษาประชาชาติอิสราเอล พระวจนะของพระเจ้าสอนอย่าง
ชัดเจนว่ารายการการพิพากษาในอนาคตของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะเริ่มต้นด้วยการพิพากษาชนชาติ
อิสราเอล ประชาชาติที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้าตลอดยุคสมัยส่วนใหญ่แห่งภาคพันธสัญญาเดิม ข้าพระเจ้าเสริฐ
ได้ถูกนำเสนอแก่ยิวก่อนแล้ว เขาได้ปฏิเสธพระเมสสิยาห์ของเขาและอยากได้บาร์บัสแทน โดยขอให้โลहित
ของพระเยซูชดถอยบนตัวเขาและบนตัวลูกหลานของเขา

อย่างไรก็ตาม พระเจ้าได้ทรงทำพันธสัญญานับครั้งกับอับราฮัมแล้ว และพระองค์จะทรงทำให้ทุกราย
ละเอียดแห่งพระสัญญาของพระองค์เป็นจริง ผ่านทางพันธสัญญาเหล่านั้น พระเจ้าได้ทรงสัญญาอาณาจักร
หนึ่งแก่อิสราเอลซึ่งพระเมสสิยาห์ บุตรของดาวิดจะทรงปกครองเหนืออาณาจักรนั้น ก่อนที่อาณาจักรที่ทรง
สัญญาไว้นี้จะกลายเป็นจริง พระเยซูต้องเสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกนี้ด้วยพระองค์เอง และจะต้องมีการ
พิพากษาที่เฉพาะเจาะจงอันเกิดแก่อิสราเอลเพื่อตัดสินคนเหล่านั้นที่จะเข้าในอาณาจักรนั้นบนแผ่นดินโลก
ภาคพันธสัญญาใหม่เปิดเผยความจริงนี้อย่างชัดเจน: **“เขาทั้งหลายที่เกิดมาจากอิสราเอลนั้นหาได้เป็นคน
อิสราเอลแท้ทุกคนไม่”** (โรม 9:6 วรรคหลัง)

เวลาแห่งการพิพากษาอิสราเอลถูกให้ไว้ในลำดับเวลาของเหตุการณ์ต่างๆที่ถูกพยากรณ์ไว้ซึ่งมีอยู่ใน
มัทธิวบทที่ 24 และ 25 ในมัทธิว 24:4-12 เราได้อ่านคำบรรยายเกี่ยวกับเหตุการณ์เหล่านั้นที่จะเกิดขึ้นก่อน
สิ้นสุดยุคสมัยนี้ และในมัทธิว 24:13-26 เราก็ได้อ่านคำบรรยายเกี่ยวกับยุคแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง ซึ่งใน
เวลานั้นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะประกาศแก่ชาวโลกว่ามันเป็นพระเจ้าและความทุกข์ลำบากอันน่ากลัวจะ
ปกคลุมแผ่นดินโลก – ความทุกข์ลำบากที่น่ากลัวจนถึงขนาดที่ว่า “ถ้ามิได้ทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มี
เนื้อหนังใดรอดได้เลย” แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้ที่เลือกสรรไว้ (อิสราเอล) จึงจะทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า

มัทธิว 24:27-31 บรรยายถึงการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่าเป็นเหมือน “ฟ้าแลบมาจากทิศ ตะวันออก” ส่งไปจนถึงทิศตะวันตก นี่ไม่ใช่การรับขึ้นของคริสตจักร แต่เป็นการสำแดงของพระเยซูเมื่อ ดวงตาทุกดวงจะเห็นพระองค์ (วอ. 1:7)

มัทธิว 24:31 บอกเราเกี่ยวกับการรวบรวมกลับเข้ามาของชนชาติอิสราเอล “จากลมทั้งสี่ทิศนั้นตั้งแต่ ที่สุดฟ้าข้างนี้จนถึงที่สุดฟ้าข้างโน้น” นั่นคือ ชนชาติอิสราเอลจะถูกรวบรวมมาจากทั่วโลก ไม่ว่ามีคนอิสราเอล ที่ไหนก็ตาม และพวกเขาจะถูกนำมายังแผ่นดินของพวกเขาเองสำหรับการพิพากษา นี้ และในมัทธิว 25:1-30 เราก็ได้คำบรรยายเกี่ยวกับการพิพากษาที่จะตกแก่อิสราเอล

ในมัทธิว 25:31-46 เราเห็นการพิพากษาพวกคนต่างชาติ และจากนั้นก็อาณาจักรบนแผ่นดินโลกเมื่อ พระเยซูจอมราชันย์จะประทับบนพระที่นั่งของกษัตริย์ดาวิด และเราทั้งหลาย (เจ้าสาว) จะครอบครองกับ พระองค์บนแผ่นดินโลกนี้เป็นเวลาหนึ่งพันปีอันเปี่ยมสง่าราศีแห่งสันติสุขบนแผ่นดินโลก สันถวนไมตรีแก่มนุษย์ ทั้งหลาย

ในสองบทนี้เราเห็นอย่างชัดเจนว่าการพิพากษาชนชาติอิสราเอลจะเกิดขึ้นต่อจากการเสด็จมาครั้งที่ สองของพระเยซูคริสต์เจ้ายังแผ่นดินโลก และการรวบรวมชนชาติอิสราเอลกลับเข้ามาในฐานะประชาชาติหนึ่ง เราทราบว่ามันจะเกิดขึ้นกำลังผลิบานในวันนี้ และมีวิญจนวนมากในแผ่นดินอิสราเอล แต่การพิพากษาชนชาติ อิสราเอลจะไม่เกิดขึ้นจนกว่าพวกเขาถูกรวบรวมมาจากทุกตารางฟุตของจักรวาลนี้ และนั่นจะเกิดขึ้นหลังจาก การรับขึ้นของคริสตจักร

พระคัมภีร์สอนอย่างชัดเจนว่าอิสราเอลเป็นประชากรแบบแผ่นดินโลกซึ่งมีพระสัญญาต่างๆแบบแผ่นดิน โลก อย่าเข้าใจผิด... พวกยิวสามารถรับความรอดได้ในยุคสมัยนี้เหมือนกับที่คนต่างชาติรับความรอดได้: โดยพระคุณ ผ่านทางความเชื่อในพระโลหิตที่หลั่งออกของพระเยซู แต่ในฐานะประชาชาติหนึ่ง อิสราเอลเป็น ประชากรแบบแผ่นดินโลก และการพิพากษาครั้งสุดท้ายนี้ซึ่งเกี่ยวข้องกับอิสราเอลก็จะเกิดขึ้นบนแผ่นดินโลกนี้ หลังจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกด้วยพระองค์เองแล้ว

“ในวันนั้นพระบาทของพระองค์จะยืนอยู่ที่ภูเขามะกอกเทศ ซึ่งอยู่หน้าเมืองเยรูซาเล็มด้านตะวันออก และภูเขามะกอกเทศนั้นจะแยกออกตรงกลางจากทิศตะวันออกไปทิศตะวันตก โดยมีหุบเขากว้างมากคั่นอยู่ ภูเขาครึ่งหนึ่งจึงจะถอยไปทางเหนือ และอีกครึ่งหนึ่งจะถอยไปทางใต้” (ศคย. 14:4)

อาจารย์และผู้รับใช้บางท่านตีความอิสราเอลและการพิพากษานี้เป็นฝ่ายวิญญาณ พวกเขาสอนว่าการ พิพากษานี้เกี่ยวข้องกับจิตวิญญาณตอนเสียชีวิต แต่นี่ไม่ใช่การแยกแยะพระวาระแห่งความจริงอย่างถูกต้อง มันเป็นการตีความพระวาระบริสุทธิ์ของพระเจ้าอย่างผิดๆ การพิพากษานี้ไม่ใช่ฝ่ายวิญญาณ มันจะไม่เกิดขึ้น ในสวรรค์หรือในฟ้าสวรรค์ มันจะเกิดขึ้นบนแผ่นดินโลกนี้เลย

“เราจะนำเจ้าออกมาจากชนชาติทั้งหลาย และจะรวบรวมเจ้าออกมาจากประเทศทั้งปวงซึ่งเจ้าต้อง กระจัดกระจายกันไปอยู่นั้น ด้วยมือที่มีฤทธิ์ และด้วยแขนที่เหยียดออก และด้วยความพิโรธที่เทลงมา และเรา จะนำเจ้าเข้าไปในถิ่นทุรกันดารแห่งชนชาติทั้งหลาย และที่นั่นเราจะเข้าสู่การพิพากษากับเจ้าหน้าต่อหน้า เรา เข้าสู่การพิพากษากับบรรพบุรุษของเจ้าในถิ่นทุรกันดารแห่งแผ่นดินฮีบปต์อย่างไร องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า

ตรัสว่า เราจะเข้าสู่การพิพากษากับเจ้าอย่างนั้น เราจะให้เจ้าลอดไปได้คทา และเราจะให้เจ้าเข้าพันธสัญญา เราจะชำระพวกกบฏเสียจากท่ามกลางเจ้า ทั้งผู้ละเมิดต่อเรา เราจะนำเขาออกจากแผ่นดินที่เขาไปอาศัยอยู่นั้น แต่เขาจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินอิสราเอล แล้วเจ้าจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์” (อสค. 20:34-38)

พระคำตอนนี้และตอนอื่นๆที่กล่าวถึงการกลับสู่สภาพเดิมของอิสราเอลสอนอย่างชัดเจนว่าการพิพากษานี้จะมีแก่*คนอิสราเอลทุกคนที่มีชีวิตอยู่* พวกเขาจะถูกรวบรวมกันเข้ามาในแผ่นดินของพวกเขาเอง – แผ่นดินที่พระเจ้าทรงสัญญาอับราฮัมไว้แล้ว – และพวกเขาจะถูกพิพากษาในฐานะประชาชาติหนึ่ง จงตั้งใจศึกษา มัทธิว 25:1-30 และคุณจะได้เห็นอย่างชัดเจนว่าการพิพากษานี้เกี่ยวข้องกับประชาชาติทั้งประชาชาติ คุณจะเห็นเช่นกันว่าพระเจ้าจะทรงพิพากษาอิสราเอลเพื่อที่จะแยกผู้ได้รับความรอดออกจากผู้ที่ไม่ได้รับความรอด การงานต่างๆของแต่ละคนจะถูกนำไปสู่การพิพากษา นี้ถูกกล่าวอย่างชัดเจนมากๆในเอเสเคียล 20:37, 38

“เราจะให้เจ้าลอดไปได้คทา และเราจะให้เจ้าเข้าพันธสัญญา เราจะชำระพวกกบฏเสียจากท่ามกลางเจ้า ทั้งผู้ละเมิดต่อเรา...”

“แต่ใครจะทนอยู่ได้ในวันที่ท่านมา และใครจะยืนมั่นอยู่ได้เมื่อท่านปรากฏตัว เพราะว่าท่านเป็นประดุจไฟกลุ่กรว และประดุจสุมของช่างซักฟอก ท่านจะนั่งลงอย่างช่างหลอมและช่างถลุงเงิน และท่านจะชำระลูกหลานของเลวีให้บริสุทธิ์ และถลุงเขาอย่างถลุงทองคำและถลุงเงิน เพื่อเขาจะได้้นำเครื่องบูชาอันชอบธรรมถวายแด่พระเยโฮวาห์ แล้วเครื่องบูชาของยูดาห์และเยรูซาเล็มจะเป็นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ ดังสมัยก่อน และตั้งในปีที่ล่วงแล้วมา พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า แล้วเราจะมาใกล้เจ้าเพื่อการพิพากษา เราจะเป็นพยานที่รวดเร็วที่กล่าวโทษนักวิทยาศาสตร์ พวกผิดประเวณี ผู้ที่ปฏิญาณเท็จ ผู้ที่บีบบังคับลูกจ้างในเรื่องค่าจ้าง และแม่ม่ายและลูกกำพร้าพ่อ ผู้ที่ผลักไสหันเหคนต่างด้าวจากสิทธิของเขา และผู้ที่ไม่ยำเกรงเรา” (มลค. 3:2-5)

ผลลัพธ์ของการพิพากษานี้จะมีลักษณะสองประการ: *ประการแรก* คนที่ไม่ได้รับความรอดจะถูกตัดออกเสียจากแผ่นดินนั้น: “...เราจะชำระพวกกบฏเสียจากท่ามกลางเจ้า ทั้งผู้ละเมิดต่อเรา เราจะนำเขาออกจากแผ่นดินที่เขาไปอาศัยอยู่นั้น แต่เขาจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินอิสราเอล แล้วเจ้าจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์” (อสค. 20:38 วรรคหลัง) “จงเอาเจ้าผู้รับใช้ที่ไร้ประโยชน์นี้ไปทิ้งเสียที่มีดภายนอก ซึ่งที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน” (มธ. 25:30)

ผ่านทางข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เราเรียนรู้ว่าคนที่ไม่ได้รับความรอดจะถูกโยนลงไปในไฟนรกก่อนที่ยุคพันปีเริ่มต้น (เวลาหนึ่งพันปีแห่งการครอบครองของพระคริสต์บนแผ่นดินโลก)

ประการที่สอง คนที่ได้รับความรอดจะถูกพาเข้าไปในยุคพันปีเพื่อร่วมแบ่งปันพระพรเหล่านั้นของหนึ่งพันปีแห่งสันติสุขบนแผ่นดินโลก สันถวนไมตรีแก่มนุษยทั้งหลาย เมื่อพระเยซูทรงครอบครองจากพระที่นั่งของดาวิด: “...และเราจะให้เจ้าเข้าพันธสัญญา” (อสค. 20:37 วรรคหลัง)

เปาโลให้ความกระจ่างแก่เราเกี่ยวกับการพิพากษานี้ที่จะเกิดแก่อิสราเอล: “และเมื่อเป็นดังนั้น พวกอิสราเอลทั้งปวงก็จะได้รับความรอด ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจะเสด็จมาจากเมืองศิโยน

และจะทรงกำจัดธรรมให้สูญสิ้นไปจากยาโคบ นี่แหละเป็นพันธสัญญาของเราทั้งหลาย เมื่อเราจะยกโทษบาปของเขา” (โรม 11:26, 27)

ใช่แล้วครับพระเจ้าจะทรงรวบรวมประชาชาติอิสราเอลกลับเข้ามาใหม่เมื่อถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ พระองค์จะทรงแบ่งแยกผู้ที่ได้รับความรอดจากผู้ที่ไม่ได้รับความรอด ผู้ที่ได้รับความรอดจะถูกพาเข้าไปในอาณาจักรนั้นที่ถูกระบุไว้สำหรับพวกเขาตั้งแต่แรกสร้างโลก ผู้ที่ไม่ได้รับความรอดจะถูกตัดทิ้งเสียและถูกโยนเข้าไปในไฟนรก พระเจ้าจะทรงรักษาพระสัญญาของพระองค์ที่มีต่ออับราฮัมและต่อประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระองค์ คืออิสราเอล

มันเป็นการปล้นฝ่ายวิญญาณที่จะเอาพระสัญญาเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงกระทำกับอับราฮัมและตีความพวกมันเป็นฝ่ายวิญญาณ โดยยกพวกมันให้แก่คริสตจักร อิสราเอลเป็นประชากรฝ่ายโลกที่มีพระสัญญาต่างๆ ฝ่ายโลก คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นประชากรฝ่ายสวรรค์ที่มีพระพรต่างๆฝ่ายสวรรค์

การพิพากษาประชาชาติทั้งหลาย

การพิพากษาในอนาคตลำดับที่สองซึ่งจะเกิดขึ้นหลังจากการรับขึ้นของคริสตจักร คือ การพิพากษาพวกคนต่างชาติ วาระแห่งการพิพากษานี้ตามที่ถูกบันทึกไว้ในมัทธิว 24 และ 25 เกิดขึ้นต่อจากการพิพากษาประชาชาติอิสราเอล โยเอลพรรณนาถึงมันในถ้อยคำเหล่านี้: “เพราะ ดูก่อน ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้น เมื่อเราให้ยูดาห์และเยรูซาเล็มกลับสู่สภาพเดิม เราจะรวบรวมบรรดาประชาชาติทั้งสิ้น และนำเขาลงมาที่หุบเขาเยโฮซาฟัท และเราจะเข้าสู่การพิพากษาที่นั่นด้วยเรื่องประชาชนของเรา คืออิสราเอลมรดกของเรา เพราะว่าเราได้กระจายชนชาติของเราไปท่ามกลางประชาชาติ และได้แบ่งแผ่นดินของเรา” (โยเอล 3:1, 2)

ศาสตราจารย์โยเอลได้เปิดเผยแก่เราว่าการพิพากษาพวกคนต่างชาติจะเกิดขึ้นในเวลาเดียวกับที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพาพวกอิสราเอลกลับมายังแผ่นดินนั้นที่ได้ประทานให้แก่พวกเขาเพื่อเป็นกรรมสิทธิ์นิรันดรเมื่อพระเจ้าทรงกระทำพันธสัญญาของพระองค์กับอับราฮัมผู้เปี่ยมด้วยความเชื่อ การคืนแผ่นดินนั้นให้แก่อิสราเอลจะเกิดขึ้นในการเสด็จมาครั้งที่สอง ด้วยเหตุนี้การพิพากษาบรรดาประชาชาติที่เป็นคนต่างชาติจึงต้องเกิดขึ้นก่อนการเสด็จมาครั้งที่สองนั้น หลังจากที่ชนชาติอิสราเอลถูกรวบรวมกลับมาและถูกพิพากษาแล้ว การพิพากษาพวกคนต่างชาติต้องมาก่อนยุคพันปี เพราะว่าคนเหล่านั้นที่ถูกยอมรับในการพิพากษานี้จะเข้าไปในอาณาจักรนั้น: “ขณะนั้น พระมหากษัตริย์จะตรัสแก่บรรดาผู้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ว่า ‘ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา จงมารับเอาราชอาณาจักรซึ่งได้ตระเตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลาย ตั้งแต่แรกสร้างโลกเป็นมรดก’” (มัทธิว 25:34)

การพิพากษาพวกคนต่างชาติจะเกิดขึ้นบนแผ่นดินโลกนี้เลย ไม่มีสักจุดเดียวในพระคัมภีร์ที่บอกเป็นนัยว่าประชาชาติใดในประชาชาติเหล่านี้จะเป็นขึ้นจากตาย และไม่มีข้อพระคัมภีร์ใดที่เสนอแนะด้วยว่าประชาชาติใดในพวกเหล่านี้จะลงมาจากสวรรค์เพื่อรับการพิพากษา ภาษาที่ถูกใช้อย่างชัดเจนบ่งชี้ถึงการพิพากษา (และประชาชาติเหล่านั้น) บนแผ่นดินโลกนี้ ในโยเอล 3:2 มีระบุไว้อย่างชัดเจนว่าการพิพากษานี้จะเกิดขึ้นในหุบเขาเยโฮซาฟัท (“เยโฮซาฟัท” มีความหมายว่า *พระเจ้าเยโฮวาห์ทรงพิพากษา*)

การพิพากษาพวกคนต่างชาติจะตกแก่คนเหล่านั้นที่ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่คนเหล่านั้นที่ตายไปแล้ว การเป็นขึ้นจากตายของคนชั่วทุกคนจะเกิดขึ้นทีหลัง มีการพิพากษาหนึ่งที่เฉพาะเจาะจงซึ่งเกี่ยวข้องกับเหล่าคนชั่วที่ตายไปแล้ว และเราจะศึกษามันอีกประเดี๋ยวในภายหลัง คนต่างชาติเหล่านี้จะถูกพิพากษาขึ้นอยู่กับปฏิบัติของพวกเขาต่อกลุ่มคนที่พระมหากษัตริย์ทรงเรียกว่า “พวกพี่น้องของเรา” แน่แน่นอนว่า นี่หมายถึงประชาชาติอิสราเอล:

“แล้วพระมหากษัตริย์จะตรัสตอบเขาว่า ‘เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งท่านได้กระทำแก่คนใดคนหนึ่งในพวกพี่น้องของเราถึงแม้จะต่ำต้อยเพียงไร ก็เหมือนได้กระทำแก่เราด้วย’...เมื่อนั้นพระองค์จะตรัสตอบเขาว่า ‘เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งท่านมิได้กระทำแก่ผู้ต่ำต้อยที่สุดสักคนหนึ่งในพวกนี้ ก็เหมือนท่านมิได้กระทำแก่เรา’” (มธ. 25:40, 45) นี่ย่อมหมายถึงพวกยิวที่จะถูกรวบรวมกลับมายังแผ่นดินของพวกเขาเองในช่วงเวลานั้นที่มาก่อนการพิพากษานี้

จงสังเกตว่าในโยเอล 3:2 อิสราเอลเป็นศูนย์กลางแห่งแผนการพิพากษาทั้งสิ้นของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์: “เราจะรวบรวมบรรดาประชาชาติทั้งสิ้น และนำเขาลงมาที่หุบเขาเยโฮซาฟัท และเราจะเข้าสู่อการพิพากษากับเขาที่นั่นด้วยเรื่องประชาชนของเรา คืออิสราเอลมรดกของเรา เพราะว่าเราได้กระจายชนชาติของเราไปท่ามกลางประชาชาติ และได้แบ่งแผ่นดินของเรา”

จงหมายเหตุสิ่งที่ยิวอ้างเกี่ยวกับชนชาติอิสราเอลผู้ซึ่งจะเป็นเหล่าพยานที่เชื่อและจะประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้นอย่างไม่ต้องสงสัย เราอ่านถึงคนกลุ่มนั้นในวิวรณ์ 7:4-8 ซึ่ง 12,000 คนจากทุกตระกูลของอิสราเอลจะถูกประทับตราด้วยตราประทับของพระเจ้าในหน้าผากของพวกเขา ในอิสยาห์ 66:19 และ 20 เราอ่านว่า “และเราจะตั้งหมายสำคัญไว้ท่ามกลางเขา และเราจะส่งผู้รอดพ้นจากพวกเขานั้นไปยังบรรดาประชาชาติ ยังทารชิช ปูลและลูต ผู้โก่งธนู ยังทุบัลและยวาน ยังเกาะทั้งหลายที่ไกลออกไป ที่เขายังไม่ได้ยินชื่อเสียงของเราและเห็นสง่าราศีของเรา และเขาจะประกาศสง่าราศีของเราท่ามกลางบรรดาประชาชาติ และเขาจะนำพี่น้องทั้งสิ้นของเจ้าทั้งหลายจากบรรดาประชาชาติทั้งสิ้นเป็นเครื่องถวายบูชาพระเยโฮวาห์ มาด้วยม้า ด้วยรถรบ ด้วยเกวียนประทุน ด้วยล้อและด้วยอูฐโหนกเดียว ยังเยรูซาเล็มภูเขาศรีสุทธีของเรา” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ “เช่นเดียวกับคนอิสราเอลนำธัญญาบูชาใส่ภาชนะสะอาดมายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์”

การพิพากษานี้ที่จะเกิดแก่พวกคนต่างชาติต้องเป็นการพิพากษาหนึ่งเพื่อตัดสินชี้ขาดสภาพฝ่ายวิญญาณของคนต่างชาติเหล่านั้นผู้จะถูกพิพากษา การพิพากษานี้มีขึ้นเพื่อตัดสินชี้ขาดว่าคนๆนั้นที่ถูกพิพากษาเป็นผู้ที่ได้รับความรอดแล้วหรือไม่ได้รับความรอด คนเหล่านั้นที่ดูพระวจนะของพระเจ้าแบบผ่านๆอยากให้คุณเชื่อว่าผลลัพธ์ของการพิพากษานี้ขึ้นอยู่กับ*การประพฤติ*ของคนๆนั้น แต่เมื่อเราศึกษาพระวจนะของพระเจ้าโดยเปรียบเทียบสิ่งต่างๆที่เป็นฝ่ายวิญญาณด้วยฝ่ายวิญญาณ และแยกแยะพระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง พระคัมภีร์ก็ไม่ได้สนับสนุนข้อสรุปนี้เลย

ประการแรกก็คือ พระวจนะของพระเจ้าไม่ได้สอน – ในหนังสือเล่มใด บทใด หรือข้อใด – ว่ามนุษย์ได้รับความรอดโดยการประพฤติ ไม่มีที่ใดเลยในพระคัมภีร์ที่ความรอดถูกหยิบยื่นให้โดยขึ้นอยู่กับ*การประพฤติ* ในมัดธิว 25:46 เราอ่านว่า “และพวกเหล่านี้จะต้องออกไปปรับโทษอยู่เป็นนิตย์ แต่ผู้ชอบธรรมจะเข้าสู่ชีวิตนิรัน

ตร์” ตรงนี้เราเห็นอย่างชัดเจนว่าลิขิตชั่ววินัยนักร์ของคนเหล่านั้นที่ปรากฏตัวต่อหน้าองค์พระผู้พิพากษาในการพิพากษานี้จะถูกตัดสินชี้ขาด แน่แน่นอนว่านี่ไม่อาจเป็นการพิพากษาเรื่องกรงานต่างๆ เพราะว่าลิขิตชั่ววินัยนักร์ไม่เคยถูกตัดสินตามการประพฤติ แต่ขึ้นอยู่กับว่าคนๆ นั้นที่ถูกพิพากษาตอบรับหรือปฏิเสธพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์เพื่อพวกเราทั้งหลาย

จงสังเกตว่าคนเหล่านั้นที่ได้จัดทำให้รับประทาน เอาเสื้อผ้ามาให้นุ่งห่ม เอาน้ำมาให้ดื่ม และเยี่ยมเยียน “พวกพี่น้อง” เหล่านั้นก็ถูกเรียกว่า “ผู้ชอบธรรม” หนทางเดียวที่คนใดจะกลายเป็นผู้ชอบธรรมได้ไม่ว่าในสมัยภาคพันธสัญญาเดิมหรือในสมัยนี้แห่งพระคุณ – หรือแม้แต่ในระหว่างความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น – คือโดยทางความชอบธรรมของพระเจ้า หากไม่มีพระเจ้าแล้ว ก็ไม่มี ความชอบธรรมเลย มนุษย์ทุกคนแห่งยุคสมัยเป็นคนบาปโดยสันดาน และหนทางเดียวที่ใครก็ตามจะสามารถกลายเป็นผู้ชอบธรรมได้ก็คือ โดยการยอมรับความชอบธรรมของพระเจ้า มันเป็นที่ขัดแย้งต่อคำสอนของพระวจนะของพระเจ้าอย่างแน่นอนที่จะเสนอแนะว่าคนเหล่านี้จะเข้าในอาณาจักรนั้นเพราะการประพฤติต่างๆอันชอบธรรมของพวกเขา พวกเขาจะกระทำการงานต่างๆอันชอบธรรมต่อชนชาติอิสราเอลเพราะว่าพวกเขาได้ถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมแล้วในใจของตนโดยการไถ่ยืมข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้นและการต้อนรับพระคริสต์ผู้จะทรงเป็นพระมหากษัตริย์องค์นั้น

ในระหว่างช่วงเวลานี้ “พวกพี่น้อง” เหล่านี้จะประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น: “ข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนี้จะประกาศไปทั่วโลกให้เป็นคำพยานแก่บรรดาประชาชาติ” (มธ. 24:14) ข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนี้ซึ่งจะถูกประกาศแก่ประชาชาติทั้งปวงโดยคนอิสราเอลเหล่านั้นที่ชอบธรรมและสัตย์ซื่อ (คนเหล่านั้นที่ถูกประทับตรา) จะต้องอาศัยความเชื่อส่วนบุคคลในการเสียสละของพระเยซู พระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วซึ่งถูกทำให้สำเร็จในการสิ้นพระชนม์ การถูกฝังไว้และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ ก่อนหน้าทางเขานั้นเหล่าวิสุทธิชนในภาคพันธสัญญาเดิมได้รับความรอดโดยความเชื่อ *โดยตั้งตารอคอยทางเขานั้น* (ฮบ. 11:4) นับตั้งแต่ทางเขานั้นเป็นต้นมา – กระทั่งหลังการรับขึ้นนั้น – ทุกคนที่ได้รับความรอดก็ได้รับความรอดโดยความเชื่อ*ในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูบนทางเขานั้น* ไม่เคยมี และจะไม่มีวันมีความรอดที่ไม่ต้องอาศัยการสิ้นพระชนม์เป็นเครื่องถวายบูชาของพระเมษโปดกของพระเจ้า

พระเยซูตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าพวกท่านไม่กลับใจเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ ท่านจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่ได้เลย” (มธ. 18:3) คุณเชื่อใจได้เลยว่าพระเยซูมิได้ทรงเพิกถอนพระบัญชาที่ชัดเจนนี้เลย มันเป็นคำสั่งเลยว่าคนๆ นั้นต้องแสดงออกถึงความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูเพื่อที่จะเข้าในอาณาจักรสวรรค์

หลายคนถามว่า “การพิพากษานี้เกี่ยวข้องกับบุคคลต่างๆ หรือกับประชาชาติต่างๆ? มันจะเป็นตามเกณฑ์รายประชาชาติ หรือตามเกณฑ์รายบุคคล?” ในวิวรณ์ 7:9-17 เราอ่านเกี่ยวกับมวลชนมหาศาลที่จะออกมาจากความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง ผู้ซึ่งจะชำระล้างเสื้อผ้าของตนและทำให้พวกมันขาวสะอาดในพระโลหิตของพระเมษโปดก คนเหล่านี้ได้รับความรอดเป็นรายบุคคลเท่านั้น เพราะว่าพวกเขาออกมาจากทุกประชาชาติ ทุกภาษา ทุกตระกูลและเครือญาติ หากการพิพากษานี้เป็นตามเกณฑ์ประชาชาติ นั้นทั้งประชาชาติทั้งหลายก็จะ

ได้รับอนุญาตให้เข้าในยุคพันธินะสี แน่แน่นอนว่าไม่มีประชาชาติใดบนแผ่นดินโลกมีแต่ประชาชนที่ได้รับความรอดกันหมดทุกคน และเรารู้ว่าคนที่ไม่ได้ได้รับความรอดก็จะได้ไม่เข้าในยุคพันธินะสี จงตั้งใจศึกษามัทธิว 18:3; 25:31-46; เยเรมีย์ 31:33, 34; เอเสเคียล 20:37, 38; และเศคาริยาห์ 13:9

ใช่แล้วครับ นี่จะเป็นการพิพากษารายบุคคลเพื่อชี้ขาดว่าคนๆนั้นเป็นผู้ที่รอดแล้วหรือไม่รอด ว่าคนๆนั้นได้ต้อนรับหรือปฏิเสธข่าวสารแห่งอาณาจักรนั้น การพิพากษาอื่นๆทั้งหมดในแผนการของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เกี่ยวข้องกับบุคคล – ไม่ใช่กลุ่มคน ครอบครัว หรือประชาชาติต่างๆ ไม่มีส่วนอื่นแห่งแผนการของพระเจ้าที่ถูกตีความนอกเหนือจากที่เกี่ยวข้องกับบุคคล เมื่อคนๆนั้นยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อรับการพิพากษา พระคำตอนอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับการพิพากษาเมื่อถึงคราวสิ้นยุคสมัย ที่เชื่อมโยงกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ ก็สอนเรื่องการพิพากษาเป็นรายบุคคลอย่างแน่นอน:

“ให้ทั้งสองจำเริญไปด้วยกันจนถึงฤดูเกี่ยว และในเวลาเกี่ยวนั้นเราจะสั่งผู้เกี่ยวว่า “จงเก็บข้าวละมานก่อนมัดเป็นฟ่อนเผาไฟเสีย แต่ข้าวสาลีนั้นจงเก็บไว้ในยุ้งฉางของเรา” ...อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนอวนที่ลากอยู่ในทะเล ดิตปลารวมทุกชนิด ซึ่งเมื่อเต็มแล้วเขาก็ลากขึ้นฝั่งนั่งเลือกเอาแต่ที่ดีใส่ในภาชนะ แต่ที่ไม่ดีนั้นก็ทิ้งเสีย ในการสิ้นสุดของโลกก็จะเป็นอย่างนั้นแหละ พวกทูตสวรรค์จะออกมาแยกคนชั่วออกจากคนชอบธรรม แล้วจะทิ้งลงในเตาไฟอันลุกโพล่ง ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน” (มธ. 13:30, 47-50)

“เอโนคนคนที่เจ็ดนับแต่อาดัมได้พยากรณ์ถึงคนเหล่านี้ด้วยว่า “ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าได้เสด็จมาพร้อมกับพวกวิสุทธิชนของพระองค์หลายหมื่น เพื่อทรงพิพากษาปรับโทษคนทั้งปวง และทรงกระทำให้ทุกคนทั้งปวงรู้สึกตัวถึงการอธรรมที่เขาได้กระทำด้วยใจชั่ว และรู้สึกตัวถึงการหยาบช้าทั้งหมดที่ทุกคนบาปเหล่านั้นได้กล่าวร้ายต่อพระองค์” (ยูดาส 14, 15)

ผลลัพธ์ของการพิพากษาประชาชาติเหล่านั้นที่เป็นคนต่างชาติจะเป็นสองประการ: คนเหล่านั้นที่ได้ถูกกำหนดให้อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระมหากษัตริย์จะได้ยินคำเชิญชวนว่า “ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา จงมารับเอาราชอาณาจักรซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลายตั้งแต่แรกสร้างโลกเป็นมรดก” (มธ. 25:34) ประการที่สอง คนเหล่านั้นที่ถูกบัญชาให้นั่งอยู่เบื้องซ้ายพระหัตถ์ของพระมหากษัตริย์จะได้ยินคำพิพากษาอันน่ากลัวว่า: “ท่านทั้งหลาย ผู้ต้องสาปแช่ง จงถอยไปจากเราเข้าไปอยู่ในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับพญามารและสมุนของมันนั้น” (มธ. 25:41) จากพระคำตอนเหล่านี้เราเห็นว่าคนกลุ่มหนึ่งถูกพาเข้าไปในอาณาจักรนั้น ซึ่งทำให้พวกเขากลายเป็นข้าแผ่นดินของพระมหากษัตริย์เพื่อครอบครองกับพระองค์ ขณะที่อีกกลุ่มที่เหลือถูกกันออกจากอาณาจักรนั้นและถูกมอบไว้กับไฟนรก **ดังนั้นเราจึงทำให้ดาเนียล 7:14, อีสยาห์ 55:5 และมีคาห์ 4:2 สำเร็จในคนต่างชาติกลุ่มนี้ที่ถูกพาเข้าไปในอาณาจักรนั้น:**

“ราชอาณาจักร สง่าราศี กับราชอาณาจักร ก็ได้มอบให้แก่ท่าน เพื่อบรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวง และภาษาทั้งหลายจะปรนนิบัติท่าน ราชอาณาจักรของท่านเป็นราชอาณาจักรนิรันดร์ซึ่งจะไม่สิ้นสุดไป และอาณาจักรของท่านเป็นอาณาจักรซึ่งจะไม่ถูกทำลายเลย” (ดนล. 7:14)

“คูเถิด เจ้าจะร้องเรียกประชาชาติซึ่งเจ้าไม่รู้จัก และประชาชาติซึ่งไม่รู้จักเจ้าจะวิ่งมาหาเจ้าเหตุด้วยพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และเพราะองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล เพราะพระองค์ทรงให้เจ้าได้รับเกียรติ” (อสย. 55:5)

“และประชาชาติเป็นอันมากจะมากล่าวว่า “มาเถิด ให้เราขึ้นไปยังภูเขาของพระเยโฮวาห์ ยังพระนิเวศแห่งพระเจ้าของยาโคบ เพื่อพระองค์จะทรงสอนวิถีของพระองค์แก่เรา และเพื่อเราจะเดินในมรรคาของพระองค์” เพราะว่าพระราชบัญญัติจะออกมาจากศิโยน และพระวจนะของพระเยโฮวาห์จะออกมาจากเยรูซาเล็ม” (มีคาห์ 4:2)

อาณาจักรนั้นจะเป็นอาณาจักรของอิสราเอล – แต่จะมีคนต่างชาติจำนวนมากที่ถูกพาเข้าไปในอาณาจักรนั้นผู้ซึ่งจะร่วมแบ่งปันภายใต้การครอบครองของพระมหากษัตริย์ในระหว่างยุคพันปี ซึ่งเป็นช่วงเวลา que ประชาชาติต่างๆและนักการเมืองทั้งหลายพูดกันมาเยอะแล้ว แต่พวกเขาก็ทำให้เกิดขึ้นจริงไม่ได้เลย

การพิพากษาพวกทูตสวรรค์ที่ทำบาป

การพิพากษาลำดับที่สามที่ตามมาหลังจากการรับขึ้นของคริสตจักรจะเป็นการพิพากษาพวกทูตสวรรค์ที่ทำบาป ยูดาสเปิดเผยแก่เราถึงข้อเท็จจริงอันน่าสะพรึงที่ว่าทูตสวรรค์หลายตนจะถูกพาเข้ามาในการพิพากษา: “และเหล่าทูตสวรรค์ที่ไม่ได้รักษาเทวสภาพของตน แต่ได้ละทิ้งถิ่นฐานของตนนั้น พระองค์ก็ได้ทรงจองจำไว้ด้วยโซ่ตรวนอันเป็นนิรันดร์ ชังไว้ในที่มีตจนกว่าจะถึงการพิพากษาในวันสำคัญยิ่งนั้น” (ยูดาส 6) วาระแห่งการพิพากษานี้จะเป็น “วันสำคัญยิ่งนั้น” ซึ่งไม่ต้องสงสัยเลยว่าหมายถึงวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า – วันที่การพิพากษาทั้งสิ้นจะถูกทำให้สำเร็จจริง

การพิพากษาทูตสวรรค์ที่ทำบาปเหล่านี้เห็นได้ชัดว่าเชื่อมโยงกับการพิพากษาซาตาน ซึ่งเกิดขึ้นก่อนการพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาว: “ส่วนพญามารที่ล่องลงเขาเหล่านั้นก็ถูกโยนลงไปในปีไฟและกำมะถัน ที่สัตว์ร้ายและผู้พยากรณ์เท็จอยู่นั้น และมันต้องทนทุกข์ทรมานทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดไปเป็นนิตย์” (วิว. 20:10) เราจึงสรุปว่าพวกทูตสวรรค์ที่ทำบาปจะถูกพิพากษาหลังยุคพันปี แต่ก่อนการพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาว ส่วนสถานที่ที่ทูตสวรรค์เหล่านี้จะถูกพิพากษานั้น พระวจนะของพระเจ้ามิได้ให้ความกระจ่างแก่เรา อย่างไรก็ตาม เนื่องจากการพิพากษานี้เกี่ยวข้องกับพวกทูตสวรรค์ มันจึงสมเหตุสมผลที่จะคิดเอาเองว่ามันจะเกิดขึ้นในเขตแดนของพวกทูตสวรรค์ เนื่องจากพระเจ้าผู้พิพากษาทรงเป็นพระมหากษัตริย์ และเนื่องจากพวกเหล่านี้เป็นทูตสวรรค์ที่ทำบาป โดยได้กบฏต่อพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และได้พยายามที่จะล้มล้างบัลลังก์ของพระองค์ เราจึงอาจเสนอแนะได้ว่าพวกเขาจะถูกนำกลับไปยังสถานที่แห่งนั้นที่การกบฏของพวกเขาได้เกิดขึ้น และพวกเขาจะถูกพิพากษาที่นั่น

เฉพาะพวกทูตสวรรค์ที่ได้ทำบาปเท่านั้นจะไปปรากฏตัวที่การพิพากษานี้: “เพราะว่า ถ้าพระเจ้าไม่ได้ทรงยกเว้นพวกทูตสวรรค์ที่ได้ทำบาปนั้น แต่ได้ทรงผลักเขาลงไปสู่นรก และได้มัดเขาไว้ด้วยเครื่องจองจำแห่งความมืด คุณไม่ไว้วางใจว่าจะถึงเวลาทรงพิพากษา” (2 ปต. 2:4) เกณฑ์ในการพิพากษานี้คือ ความบาปเดียนั้นของพวกเขาในการติดตามซาตานในการกบฏของมันเป็นต่อพระเจ้า ซาตานเคยเป็นทูตสวรรค์ตนหนึ่งในสถานะดั้งเดิมของมัน มันเคยเป็น “เศอูบที่ถูกเจิมตั้งไว้...ผู้ส่องแสง” ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามันเคยเป็นหัวหน้าอัครเทวดาทูต

แต่มันเกิดอิจฉาและริษยาพระเจ้าขึ้นมา ล้างสมองทูตสวรรค์เหล่านั้นบางตนและนำพวกเขาให้เชื่อว่าโดยการสนับสนุนของพวกเขา มันจะสามารถล้มล้างพระเจ้าและยึดบัลลังก์ได้ อันเป็นการไม่ยอมอยู่ใต้บังคับพระเจ้าอีกต่อไปแต่เหนือกว่าพระองค์ แต่เนื่องจากซาตานและทูตสวรรค์เหล่านั้นเป็นผู้ที่ถูกสร้างขึ้นมา และพระเจ้าผู้สร้างทรงยิ่งใหญ่กว่าผู้ที่ถูกสร้าง พระเจ้าจึงทรงขับไล่พวกเขาออกไป ทูตสวรรค์ที่ได้ทำบาปเหล่านี้จะถูกพิพากษาบนเกณฑ์ที่ว่าพวกเขาได้ทำบาปต่อพระเจ้า พระผู้สร้างของพวกเขา และผลลัพธ์ก็จะเป็นการที่พวกเขาจะถูกโยนเข้าไปในบึงไฟตลอดกาล

ความบาปมีความหมายเดียวกันกับความพินาศชั่ววินิรันดร์ ความบาปนำมาซึ่งความตาย – ไม่ว่าจะเป็นสิ่งทรงสร้างในสวรรค์หรือสิ่งทรงสร้างแห่งแผ่นดินโลก “ค่าจ้างของความบาปคือความตาย” และไม่มีสิ่งใดที่ทำให้เป็นมลทินจะได้รับอนุญาตให้เข้าสู่เบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าหรือเข้าในการเนรมิตสร้างใหม่นั้น: “สิ่งใดที่เป็นมลทิน หรือผู้ใดก็ตามที่กระทำการที่น่าสะอิดสะเอียน หรือพุดมูสาจะเข้าไปในเมืองไม่ได้เลย เว้นแต่เฉพาะคนที่มิเชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมสโปดกเท่านั้นจึงจะเข้าไปได้” (ว. 21:27)

การพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาว

และคราวนี้เรามาดูถึงการพิพากษาลำดับสุดท้าย: การพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาว “ข้าพเจ้าได้เห็นพระที่นั่งใหญ่สีขาว และเห็นพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น และแผ่นดินโลกและฟ้าอากาศก็อันตรธานไปจากพระพักตร์พระองค์ และไม่มีที่อยู่สำหรับแผ่นดินโลกและฟ้าอากาศนั้นต่อไปเลย ข้าพเจ้าได้เห็นบรรดาผู้ที่ตายแล้ว ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ ยืนอยู่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และหนังสือต่างๆก็เปิดออก หนังสืออีกม้วนหนึ่งก็เปิดออกด้วย คือหนังสือแห่งชีวิต และผู้ที่ตายไปแล้วก็ถูกพิพากษาตามข้อความที่จารึกไว้ในหนังสือเหล่านั้น ตามที่เขาได้กระทำ ทะเลก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่ตายในทะเล ความตายและนรกก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่อยู่ในที่เหล่านั้น และคนทั้งหลายก็ถูกพิพากษาตามการกระทำของตนหมดทุกคน แล้วความตายและนรกก็ถูกผลักทิ้งลงไป**ในบึงไฟ** นี่แหละเป็นความตายครั้งที่สอง และผู้ใดที่ไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิต ผู้นั้นก็ถูกทิ้งลงไป**ในบึงไฟ**” (ว. 20:11-15)

การพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาวอาจถูกเรียกอย่างถูกต้องได้ว่าเป็น “การพิพากษาครั้งสุดท้าย” มันถือเป็นการสิ้นสุดแผนการทำให้เป็นขึ้นจากตายของพระเจ้าและการพิพากษาของพระองค์ มันเป็นการพิพากษาลำดับสุดท้าย เวลาแห่งการพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาวถูกชี้ให้เห็นอย่างชัดเจน: มันจะเกิดขึ้น**หลังยุคพันปี**:

“แต่คนอื่นๆที่ตายแล้วไม่ได้กลับมีชีวิตอีกจนกว่าจะครบกำหนดพันปี นี่แหละคือการฟื้นจากความตายครั้งแรก...ข้าพเจ้าได้เห็นบรรดาผู้ที่ตายแล้ว ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ ยืนอยู่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และหนังสือต่างๆก็เปิดออก หนังสืออีกม้วนหนึ่งก็เปิดออกด้วย คือหนังสือแห่งชีวิต และผู้ที่ตายไปแล้วก็ถูกพิพากษาตามข้อความที่จารึกไว้ในหนังสือเหล่านั้น ตามที่เขาได้กระทำ ทะเลก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่ตายในทะเล ความตายและนรกก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่อยู่ในที่เหล่านั้น และคนทั้งหลายก็ถูกพิพากษาตามการกระทำของตนหมดทุกคน” (ว. 20:5, 12, 13)

สถานที่ที่การพิพากษานี้จะเกิดขึ้นไม่ใช่ในสวรรค์หรือบนแผ่นดินโลก แต่เป็นที่ไหนสักแห่งระหว่างสวรรค์และแผ่นดินโลก: “ข้าพเจ้าได้เห็นพระที่นั่งใหญ่สีขาว และเห็นพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น และแผ่นดินโลกและฟ้าอากาศก็อันตรธานไปจากพระพักตร์พระองค์ และไม่มีที่อยู่สำหรับแผ่นดินโลกและฟ้าอากาศนั้นต่อไปเลย” (วิว. 20:11) ข้อนี้อธิบายตัวมันเองอยู่แล้ว

คนเหล่านั้นที่จะถูกพิพากษาที่การพิพากษาบนพระที่นั่งใหญ่สีขาวถูกเรียกว่าเป็น “ผู้ที่ตายแล้ว” ร่างกายของผู้เชื่อทุกคนที่ตายไปแล้วก่อนถึงการรับขึ้นจะถูกชุบให้เป็นขึ้นอีกเมื่อพระเยซูเสด็จลงมาในฟ้าอากาศเพื่อเรียกคริสตจักรขึ้นไปพบกับพระองค์ในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ คนพวกเดียวที่ถูกปล่อยทิ้งไว้ไม่ได้เป็นขึ้นจากตายคือ เหล่าคนที่ตายแล้วซึ่งไม่ได้รับความรอด ด้วยเหตุนี้ บรรดาคนไม่เชื่อทั้งปวงที่ตายไปแล้วหรือที่จะตายหลังการรับขึ้นจะเป็นผู้ที่ไปปรากฏตัวที่พระที่นั่งใหญ่สีขาว

ไม่มีการเสนอแนะสักที่เดียวที่บอกว่าการพิพากษานี้เกี่ยวข้องกับผู้ที่ได้มีชีวิตอยู่ คนเป็นทุกคนได้ถูกพิพากษาไปแล้ว และเฉพาะคนตายที่ชั่วจะยังถูกพิพากษาอยู่เมื่อพระที่นั่งใหญ่สีขาวนั้นถูกตั้งขึ้น

เกณฑ์สำหรับการพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาวไม่ใช่ว่าคนเหล่านั้นที่จะถูกพิพากษาเป็นผู้ที่ได้รับ ความรอดหรือไม่ได้รับความรอด **ทุกคน**ที่ปรากฏตัวที่การพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาวเป็นผู้ที่ไม่รอดแล้ว บรรดาผู้ที่รอดแล้วก็ได้รับบำเหน็จแล้วสำหรับหน้าที่ผู้อารักขาของตนและเข้าไปในสถานะนิรันดรของตนแล้ว การพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาวจะเกี่ยวข้องกับการงานชั่วร้ายต่างๆของเหล่าคนอธรรม โทษที่จะตกแก่พวกเขา คือ “ความตายครั้งที่สอง”: “แล้วความตายและนรกก็ถูกผลักทิ้งลงไปในบึงไฟ นี่แหละเป็นความตายครั้งที่สอง” (วิว. 20:14)

เหล่าคนชั่วที่ตายไปแล้วจะถูกพิพากษาตามการงานชั่วๆของพวกเขา พระคำตอนนี้และตอนอื่นๆเช่นกันสอนอย่างชัดเจนว่าจะมีระดับของการลงโทษแตกต่างกันไปในบึงไฟนั้น:

“ผู้รับใช้นั้นที่ได้รู้น้ำใจของนาย และมีได้เตรียมตัวไว้ มิได้กระทำตามน้ำใจนาย จะต้องถูกเขียนมากแต่ผู้ที่มีได้รู้ แล้วได้กระทำการซึ่งสมจะถูกเขียน ก็จะถูกเขียนน้อย ผู้ใดได้รับมาก จะต้องเรียกเอาจากผู้นั้นมาก และผู้ใดได้รับฝากไว้มาก ก็จะต้องทวงเอาจากผู้นั้นมาก” (ลูกา 12:47, 48)

อย่างไรก็ตาม โทษแห่ง “ความตายครั้งที่สอง” จะตกแก่คนทั้งปวงที่ปรากฏตัวที่การพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาว คนเหล่านั้นที่เป็นคนชั่วสุดๆจะถูกลงโทษตามระดับของความชั่วของตน

ความตายครั้งที่หนึ่ง คือ ความตายฝ่ายวิญญาณนั้นซึ่งอาดัมได้รับ เปาโลบอกเราว่า “ในอาดัมคนทั้งปวงตาย” ดาวิดประกาศว่าเราเกิดมาในความบาปและถูกก่อร่างขึ้นในความชั่วช้า เราได้รับความตายฝ่ายวิญญาณจากอาดัมเป็นมรดก “ความตายครั้งที่สอง” นี้เป็นการยืนยัน – และทำให้เป็นนิรันดร – ของการถูกตัดขาดจากพระเจ้าซึ่งความตายครั้งที่หนึ่งมีผลตามมา ทุกคนที่ปฏิเสธที่จะเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าจะตายชั่วนิรันดร ทุกคนที่ฟังข่าวประเสริฐและเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าก็มีชีวิตนิรันดร

ผลลัพธ์ของการพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาวถูกระบุไว้อย่างชัดเจนในถ้อยคำเหล่านี้: “และผู้ใดที่ไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิต ผู้นั้นก็ถูกทิ้งลงไปในบึงไฟ” ทุกคนที่อยู่ที่การพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาวจะถูกตัดขาดจากพระเจ้าชั่วนิรันดรและต้องไปอยู่ในบึงไฟนั้น – ลิขิตของคนไม่เชื่อทุกคน

การพิพากษาแบบเหมารวมไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์

มันเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องที่ใครก็ตามจะสามารถศึกษาพระวจนะของพระเจ้าและยังเชื่ออยู่ในเรื่อง การเป็นขึ้นจากตายแบบเหมารวมและการพิพากษาแบบเหมารวม มีการพิพากษาที่แตกต่างกันอย่างแปดแบบ ที่ถูกกล่าวถึงในพระคัมภีร์ โดยแต่ละแบบเกิดขึ้นต่างเวลาและต่างสถานที่ การพิพากษาแต่ละแบบเกี่ยวข้องกับ ผู้ถูกพิพากษาที่แตกต่างกันและใช้เกณฑ์ตัดสินที่แตกต่างกัน แต่ละแบบให้ผลลัพธ์ที่แตกต่างกัน

อาจารย์สอนพระคัมภีร์หลายท่านเสนอแนะว่ามัทธิว 25:31-46 และวิวรณ์ 20:11-15 กล่าวถึงเรื่อง เดียวกัน แต่มีข้อแตกต่างมากมายระหว่างการพิพากษาทั้งสองแบบนี้ หากเราศึกษาและแยกแยะพระวจนะ แห่งความจริงอย่างถูกต้อง มันก็เป็นไปไม่ได้เลยที่จะทำให้พระคำสองตอนนี้ของพระคัมภีร์หมายถึงการ พิพากษาเดียวกัน ยกตัวอย่างเช่น ในมัทธิวไม่มีการเป็นขึ้นจากตายก่อนการพิพากษานั้น แต่มี*การรวบรวม เหล่าผู้ที่ถูกเลือกสรรของพระองค์* (มธ. 24:31) ในบันทึกของยอห์นในวิวรณ์ มีการเป็นขึ้นจากตายของคนไม่ เชื่อทุกคนอย่างแน่นอน ในมัทธิวการพิพากษานั้นเกี่ยวข้องกับบรรดาประชาชาติที่ยังมีชีวิตอยู่ แต่ในวิวรณ์มัน เกี่ยวข้องกับ “พวกคนที่ตายแล้ว” ในมัทธิว ประชาชาติต่างๆถูกพิพากษา แต่ในวิวรณ์ มันไม่มีทางเป็นการ พิพากษาประชาชาติต่างๆได้เลย แต่เป็นเพียงการพิพากษา*บุคคลต่างๆ*เท่านั้น เพราะว่าพวกเขาถูกพิพากษา หลังจากที่ทำสวรรค์และแผ่นดินโลกหนีไปแล้ว ประชาชาติต่างๆย่อมถูกจำกัดอยู่ที่แผ่นดินโลก และหากแผ่นดิน โลก “อันตรายไป” แล้ว มันก็ไม่มีประชาชาติต่างๆอยู่ที่นั่นอย่างแน่นอน

ในมัทธิว การพิพากษานั้นเกิดขึ้นบนแผ่นดินโลกนี้ แต่ในวิวรณ์ ทำสวรรค์และแผ่นดินโลกก็หนีหายไป แล้ว ด้วยเหตุนี้การพิพากษาในวิวรณ์จึงต้องเป็นที่ไหนสักแห่งใน “อวกาศ” อันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ในมัทธิว ไม่มีหนังสือต่างๆถูกกล่าวถึงเลย แต่ในวิวรณ์*หนังสือเหล่านั้นจะถูกเปิดออก* หนังสือแห่งชีวิตจะถูกนำออกมา และคนเหล่านั้นที่ถูกพิพากษาก็จะถูกพิพากษาจากสิ่งเหล่านั้นที่ถูกเขียนไว้ในหนังสือเหล่านั้น คนเหล่านั้นที่ ไม่มีชื่อของตนอยู่ในหนังสือแห่งชีวิตจะถูกโยนเข้าไปในไฟนั้น

ในมัทธิวการพิพากษานั้นเกิดขึ้นเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกนี้ แต่ในวิวรณ์มันเกิดขึ้น หนึ่งพันปี*หลังจากที่*พระเยซูเสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกนี้แล้ว ในมัทธิวเรามีคนสองจำพวก – บรรดาผู้ชอบ ธรรมและเหล่าคนชั่ว แต่ในวิวรณ์เรามีแค่คนจำพวกเดียวเท่านั้น – *เหล่าคนชั่ว* ในมัทธิวเราเรียนรู้ว่าบางคนจะ เข้าในอาณาจักรนั้น และบางคนจะไปสู่การลงโทษชั่วนิรันดร์ แต่ในวิวรณ์ที่การพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาว นั้นไม่มีพระพรเลย ไม่มีชีวิตนิรันดร์: *มีแต่การลงโทษชั่วนิรันดร์ในบึงไฟนั้น*

ในมัทธิวเราเห็นองค์ผู้พิพากษาประทับอยู่บนบัลลังก์แห่งสง่าราศีของพระองค์ (มธ. 25:31) แต่ใน วิวรณ์พระองค์ประทับบนพระที่นั่งใหญ่สีขาว ในมัทธิวเกณฑ์ของการพิพากษาคือ การปฏิบัติที่แสดงต่อ “พวก พี่น้อง” เหล่านั้น และเหตุผลที่บางคนจะปฏิบัติต่อ “พวกพี่น้อง” เหล่านั้นด้วยความรัก ความเมตตากรุณา และความสงสารก็คือ เพราะว่าพวกเขาจะเชื่อข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้นแล้ว คนอื่นๆจะข่มเหง “พวกพี่ น้อง” เหล่านั้น เพราะว่าพวกเขาจะปฏิเสธข่าวสารนั้น อย่างไรก็ตาม ในวิวรณ์การพิพากษานั้นมีเกณฑ์การ ตัดสินอยู่บนการงานที่ชั่วร้ายต่างๆเท่านั้น – ไม่มีการกล่าวถึงการงานต่างๆที่ดีเลย

ในมัดธวีการเสด็จมาของพระคริสต์จะมาก่อนการพิพากษานั้น แต่ในวิวรณ์ไม่มีการกล่าวถึงการเสด็จมาของพระคริสต์เลย การเสด็จมาของพระองค์ได้เกิดขึ้นไปแล้วกว่าหนึ่งพันปีก่อนหน้านั้น ในมัดธวีพวกเขาแกะพวกแพะและพวกพื้นองถูกเอ่ยถึง แต่ในวิวรณ์คนกลุ่มเดียวเท่านั้นถูกเอ่ยถึง – พวกคนชั่ว

ในมัดธวีโทษได้ถูกแถลงและผลลัพธ์ก็ถูกประกาศก่อนสาเหตุของการพิพากษานั้นถูกเอ่ยออกมา แต่ไม่มีการพิพากษาในวิวรณ์จนกระทั่งหลังจากมีการตรวจตราดูบันทึกในหนังสือเหล่านั้นอย่างถ้วนถี่แล้ว คนเหล่านั้นที่จะถูกพิพากษาในวิวรณ์ก็ถูกพิพากษาอย่างระมัดระวังตามบันทึกและหนังสือเหล่านั้นที่ถูกเขียนเพื่อปรักปรำพวกเขาเพราะความชั่วของพวกเขา

ในมัดธวียังไม่มีหนึ่งพันปีแห่งสันติภาพบนแผ่นดินโลกและสันถวไมตรีแก่มนุษย์ทั้งหลาย เราพบว่าตอนนั้นมีคนที่หิวโหยและกระหายน้ำ พวกเขาเปลือยกาย พวกเขาเป็นคนแปลกหน้า พวกเขาเจ็บป่วยและติดคุก พวกเขาขัดสนแค้นแค้น แต่ในวิวรณ์หนึ่งพันปีแห่งสันติภาพบนแผ่นดินโลกและสันถวไมตรีแก่มนุษย์ทั้งหลายมาก่อนการพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาวนั้น: “แต่คนอื่นๆ ที่ตายแล้วไม่ได้กลับมีชีวิตอีกจนกว่าจะครบกำหนดพันปี...” (วิว. 20:5)

ผมเห็นว่าข้อเท็จจริงต่างๆ ที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้ก็เพียงพอแล้วที่จะสนับสนุนคำประกาศที่ว่าไม่มีสิ่งที่จะเรียกว่าการพิพากษาแบบเหมารวม และว่าการพิพากษาในมัดธวี 25 และวิวรณ์ 20 ไม่ใช่อันเดียวกัน แต่เป็นสองส่วนที่แยกจากกันของแผนการพิพากษาของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

ผมได้ใช้เวลาและพื้นที่ตรงนี้เพื่อชี้ให้เห็นถึงแผนการพิพากษาของพระเจ้าเพื่อที่จะกล่าวคำประกาศนี้และมันก็มาจากใจของผม มันเป็นความเชื่อส่วนตัวของผมเอง ในเนื้อหาที่เราศึกษากันอยู่ของข้อ 9 ถึง 12 ของดาเนียล 7 มีการพิพากษามากกว่าหนึ่งแบบ ผมได้กล่าวไปแล้วก่อนหน้านี้ว่ามีการพิพากษาอย่างน้อยแปดแบบที่ถูกกล่าวถึงในพระคัมภีร์ จงสังเกตในดาเนียล 7:9: “ขณะที่ข้าพเจ้าดูอยู่มีหลายบัลลังก์ (พหูพจน์) ถูกล้มลง” – ไม่ใช่ “บัลลังก์เดียว” (เอกพจน์) “...และผู้หนึ่งผู้เจริญด้วยวัยวุฒิมาประทับ ฉลองพระองค์ขาวอย่างหิมะ พระเศวตที่พระเศียรของพระองค์เหมือนขนแกะบริสุทธิ์” จากนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงชี้ให้เห็นว่า “พระบัลลังก์ของพระองค์เป็นเปลวเพลิง กงจักรของบัลลังก์นั้นเป็นไฟลุก” นี่ดูเหมือนจะชี้ไปยังการพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาว เมื่อประชาชาติเหล่านั้นถูกพิพากษา เราไม่ได้อ่านเกี่ยวกับไฟหรือเปลวเพลิง หรือความขาวสว่างจ้าของสง่าราศีเซคินาร์ และเราไม่ได้อ่านเกี่ยวกับไฟหรือเปลวเพลิงในการพิพากษาชนชาติอิสราเอลหรือในการพิพากษาพวกทูตสวรรค์ที่ได้ทำบาป – แต่เฉพาะตอนที่พวกคนชั่วที่ตายไปแล้วถูกทำให้เป็นขึ้นจากตาย การพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาว (หรือการพิพากษารั้งสุดท้าย)

เราสังเกตในข้อ 10 ของบทที่เราศึกษากันอยู่ตอนนี้ว่า “ธาร์ไฟพุ่งออกและไหลออกมาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ คนนับแสนๆ ปรนนิบัติพระองค์ คนนับโกฏิๆ เข้าเฝ้าพระองค์ ผู้พิพากษาก็ขึ้นนั่งบัลลังก์ บรรดาหนังสือก็เปิดขึ้น” ไม่มีที่ใดเลยในพระวจนะของพระเจ้าที่เราอ่านเกี่ยวกับหนังสือต่างๆ ที่ถูกเปิดออกยกเว้นที่การพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาว ซึ่งเป็นที่ๆ บันทึกของคนชั่วทุกคนจะอยู่ที่นั่นเพื่อประจักษ์หน้าผู้ไม่เชื่อคนนั้น ไม่มีการกล่าวถึงหนังสือต่างๆ เกี่ยวกับการพิพากษาชนชาติอิสราเอลในฐานะประชาชาติหนึ่ง หรือเกี่ยวข้องกับพวกคนต่างชาติ หรือพวกทูตสวรรค์ที่ได้ทำบาป พวกทูตสวรรค์ที่ได้ทำบาปเพียง “ถูกล่ามโซ่จำจองไว้” และ

พวกเขาจะถูกนำตัวออกมาและต้องไปอยู่ในบึงไฟนั้น แต่ตรงนี้ในข้อที่เราศึกษากันอยู่มี “ธารไฟ” พุ่งออก – และเราสังเกตเห็นว่าแค่คนหนึ่งในร้อยกำลังปรนนิบัติ ขณะที่เก้าสิบเก้าคนยืนอยู่เพื่อถูกพิพากษา! นี่ดูเหมือนจะชี้ไปยังการพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาว

ในข้อ 11 เราสังเกตเห็นว่าดาเนียลประกาศว่า “เพราะเสียงพูดใหญ่โตของเขาเล็กนั้น” เขาจึงหยุดเพื่อดูและฟัง และนี่คือสิ่งที่เราพบ: “ข้าพเจ้าจึงอุทธรณ์กระทั่งสัตว์ตัวนั้นถูกฆ่า และศพของมันก็ถูกทำลาย และมอบให้เผาเสียด้วยไฟ” ในวิวรณ์ 19:20 เราอ่านว่า “สัตว์ร้ายนั้นถูกจับพร้อมด้วยผู้พยากรณ์เท็จ ที่ได้กระทำการอัศจรรย์ต่อหน้าสัตว์ร้ายนั้น และใช้การอัศจรรย์นั้นล่อลวงคนทั้งหลายที่ได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้น และบุชารูปของมัน สัตว์ร้ายและผู้พยากรณ์เท็จถูกทิ้งทิ้งเป็นลงในบึงไฟที่ไหม้ด้วยกำมะถัน” และนี่ก็เกิดขึ้นทันทีหลังจาก “คำสรรเสริญอาเลลูยา” ในสวรรค์ (วว. 19:1-6), พิธีเลี้ยงอภิเษกสมรสของพระเมษโปดก (วว. 19:7-9) และการปรากฏของพระคริสต์ในสง่าราศี (วว. 19:11-16):

“แล้วข้าพเจ้าได้เห็นสวรรค์เปิดออก และดูเถิด มีม้าขาวตัวหนึ่ง พระองค์ผู้ทรงม้านั้นมีพระนามว่า “สัตย์ซื่อและสัตย์จริง” พระองค์ทรงพิพากษาและกระทำสงครามด้วยความชอบธรรม พระเนตรของพระองค์ดุจเปลวไฟ และบนพระเศียรของพระองค์มีมงกุฎหลายอัน และพระองค์ทรงมีพระนามจารึกไว้ซึ่งไม่มีผู้ใดรู้จักเลย นอกจากพระองค์เอง พระองค์ทรงฉลองพระองค์ที่จุ่มเลือด และพระนามที่เรียกพระองค์นั้นคือ “พระบาทของพระเจ้า” เหล่าพลโยธาในสวรรค์สวมอาภรณ์ผ้าป่านเนื้อละเอียด ขาวและสะอาด ได้นั่งบนหลังม้าขาวตามเสด็จพระองค์ไป มีพระแสงคมออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ เพื่อพระองค์จะได้ทรงฟันพาดบรรดานานาประชาชาติด้วยพระแสงนั้น และพระองค์จะทรงครอบครองเขาด้วยคทาเหล็ก พระองค์จะทรงเหยียบบ่อเย่าองุ่นแห่งพระพิโรธอันเฉียบขาดของพระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด พระองค์ทรงมีพระนามจารึกที่ฉลองพระองค์ และที่ต้นพระอุรุของพระองค์ว่า “พระมหากษัตริย์แห่งมหากษัตริย์ทั้งปวงและเจ้านายแห่งเจ้านายทั้งปวง” (วว. 19:11-16)

ทันทีหลังจากคำพรรณาน่าอันจับใจนี้เกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์พร้อมกับเหล่าวิสุทธิชนที่ขี่ม้าขาว เราก็ได้อ่านบันทึกอันน่าประทับใจเกี่ยวกับการสู้รบแห่งอารมาเกดโดน ทูตสวรรค์คนหนึ่งถูกเห็นว่ายืนอยู่ในดวงอาทิตย์ ร้องเสียงดังเรียกพวกนกในฟ้าอากาศให้มายังการเลี้ยงของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ พวกมันถูกเรียกให้มากินเนื้อของพวกกษัตริย์ นายทหาร คนมีบรรดาศักดิ์และม้า ทหาร ประชาชนที่เป็นทาสและเป็นไท ผู้น้อยและผู้ใหญ่ และในข้อ 19 เราอ่านว่า “และข้าพเจ้าเห็นสัตว์ร้ายนั้น และบรรดากษัตริย์บนแผ่นดินโลกพร้อมทั้งพลรบของกษัตริย์เหล่านั้น มาประชุมกันจะทำสงครามกับพระองค์ผู้ทรงม้า และกับพลโยธาของพระองค์” แน่แน่นอนว่าเราทราบว่าคุณผู้ประทับอยู่บนม้าขาวที่งามสง่าค้นหาใครอื่นนอกจากพระเยซูคริสต์เจ้า “ผู้เจริญด้วยวิษุฒิ” องค์กรนั้น

ณ เวลานี้เองพระเยซูจะทรงมีชัยต่อสัตว์ร้ายนั้นและผู้พยากรณ์เท็จ และพวกมันจะถูกโยนทิ้งทั้งทั้งเป็นเข้าไปในบึงที่ไหม้ด้วยไฟและกำมะถัน เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นตอนสิ้นความทุกข์ลำบากนั้น ก่อนเข้าสู่ยุคพันปีเพียงไม่นาน ด้วยเหตุนี้ผมจึงขอกล่าวด้วยความคิดเห็นที่ถ่อมใจและมีขีดจำกัดว่า หลังจากการศึกษาค้นคว้าและการอธิษฐานมากมาย ผมก็เห็นมากกว่าการพิพากษาแบบเดียวที่ถูกนำเสนอในดาเนียล 7:9-12 ผมเชื่อว่าข้อ 10

กล่าวถึงการพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สี่ขา ขณะข้อ 11 เกี่ยวข้องกับการพิพากษาสัตว์ร้ายนั้น ผู้พยากรณ์เท็จ และเหล่ากองทัพที่มารวมตัวกันรอบกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับความปรารถนาที่จะจัดตั้งอิสราเอลประชากรของพระเจ้าและประชาชนชาติที่รอดเหล่านั้นผู้ซึ่งจะอยู่ในแผ่นดินอิสราเอลตอนที่พระเยซูเสด็จมาในวิวัฒนาการพร้อมกับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์เพื่อสถาปนาอาณาจักรนั้น

ข้อ 13 และ 14 ของบทนี้นำเสนอและพรรณนาถึงการเสด็จมาของพระเยซูเจ้าเพื่อสถาปนาอาณาจักรนั้นบนแผ่นดินโลก อาณาจักรนั้นถูกยกให้แก่พระเยซู สง่าราศี ราชอาณาจักรและความเกรียงไกรถูกยกให้แก่พระองค์ และที่เข้าในอาณาจักรนั้นคือ ทุกชนชาติ ทุกประชาชาติและทุกภาษาที่ได้รับความรอด พวกเขาจะปรนนิบัติพระองค์ในอาณาจักรของพระองค์ อาณาจักรของพระองค์คงอยู่ชั่วนิรันดร์ มันจะไม่สิ้นสุดเลย มันจะไม่ถูกทำลาย

อิสยาห์พรรณนาถึงพระมหากษัตริย์ในถ้อยคำเหล่านี้: “ด้วยมีเด็กคนหนึ่งเกิดมาเพื่อเรา มีบุตรชายคนหนึ่งประทานมาให้เรา และการปกครองจะอยู่ที่ป่าของท่าน และจะเรียกนามของท่านว่า “ผู้ที่มีทัศนวิสัย ที่ปรึกษา พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดานิรันดร์ องค์สันติราช” เพื่อการปกครองของท่านจะเพิ่มพูนยิ่งขึ้น และสันติภาพจะไม่มีที่สิ้นสุดเหนือพระที่นั่งของดาวิด และเหนือราชอาณาจักรของพระองค์ ที่จะสถาปนาไว้ และเชิดชูไว้ด้วยความยุติธรรมและความเที่ยงธรรม ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปจนนิรันดร์กาล ความกระตือรือร้นของพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะกระทำดังนี้” (อิสย. 9:6, 7)

กาเบรียลได้กล่าวแก่มารีย์หญิงพรหมจารีนั้นว่า “ดูเถิด เธอจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง จงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า **เยซู** บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงเรียกว่าเป็นบุตรของพระเจ้าสูงสุด พระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า จะทรงประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน และท่านจะ**ครอบครองวงศาวานของยาโคบสืบไปเป็นนิตย์ และอาณาจักรของท่านจะไม่รู้จักสิ้นสุดเลย**” (ลูกา 1:31-33)

บางทีใครสักคนกำลังถามว่า “แล้วหนึ่งพันปีนั้นล่ะ – ยุคพันปี – หากพระองค์จะทรงครอบครองเหนือวงศาวานของยาโคบตลอดไปและอาณาจักรของพระองค์จะต้องเป็นอาณาจักรหนึ่งที่คงอยู่ชั่วนิรันดร์ซึ่งจะไม่ถูกทำลายเลย?” คำตอบนั้นก็เรียบง่ายสำหรับคนทั้งปวงที่มีชีวิตดำรงอยู่ด้วยความเชื่อ:

จะมีหนึ่งพันปีแห่งสันติภาพบนแผ่นดินโลกและสันถวไมตรีแก่มนุษย์ทั้งหลาย เวลานั้นถูกพรรณนาไว้ในอิสยาห์ 11:6-9 มันจะเป็นช่วงเวลาหนึ่งเมื่อแมวและหมาจะหากิน ลูกอ่อนทั้งหลายของพวกมันจะนอนอยู่ด้วยกัน “สิงโตจะกินฟางเหมือนวัวผู้ และทารกกินนมจะเล่นอยู่ที่ปากทุ่งเห่า และเด็กที่หย่านมจะเอามือวางบนรังของงูทับทิม” จะไม่มีการฆ่ากันหรือทำให้เจ็บในทั่วทั้งแผ่นดินโลก เพราะว่าแผ่นดินโลกจะ “เต็มไปด้วยความรู้เรื่องของพระเยโฮวาห์ ดั่งน้ำปกคลุมทะเลอยู่นั้น”

ดังนั้นเราจึงมีคำบรรยายเกี่ยวกับยุคพันปีนั้น – หนึ่งพันปีแห่งการครอบครองของพระคริสต์บนแผ่นดินโลก อย่างไรก็ตาม ยุคพันปีนั้นจะหลีกเลี่ยงให้**แก่อาณาจักรนิรันดร์**ของพระเจ้า พระเยซูจะทรงเป็นพระมหากษัตริย์ และนี่ก็ถูกบรรยายไว้ในอิสยาห์ 65:17-25 และบางส่วนของอิสยาห์ 66 เช่นกัน อิสยาห์ประกาศว่าจะมีฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ “และสิ่งเก่าก่อนนั้นจะไม่จำกันหรือนึกได้อีก” เยรูซาเล็มจะเป็นนครแห่งการชื่นชมยินดี จะไม่มีการร้องไห้อีกต่อไป ไม่มี “ทารกที่นับอายุเป็นหลักวัน” อีกต่อไป ไม่มีคนแก่ที่มีอายุครบ

กำหนดหรือมาถึงจุดจบแห่งปีทั้งหลายของตน “เขาจะสร้างบ้านและเข้าอาศัยอยู่ในนั้น เขาจะปลูกสวนองุ่น และกินผลของมัน” พวกเขาจะไม่สร้างเพื่อให้คนอื่นมาอาศัยอยู่ในบ้านของพวกเขา หรือปลูกเพื่อให้คนอื่นมา กินผลของพวกเขา พวกเขาจะไม่ลงแรงเสียเปล่าและจะไม่ “เกิดผลเพื่อความยากลำบาก” พวกเขาเป็นเชื้อสายของผู้ที่ได้รับพรของพระเยโฮวาห์ “และต่อมา ก่อนที่เขาจะร้องเรียก เราจะตอบ ขณะที่เขายังพูดอยู่ เราจะ ฟัง สุนัขป่าและลูกแกะจะหากินอยู่ด้วยกัน สิงโตจะกินฟางเหมือนวัว และฝูงคลีจะเป็นอาหารของงู *มันทั้งหลายจะไม่ทำอันตรายหรือทำลายทั่วภูเขาศรีสุทรีของเรา*” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้”

ผมขอกล่าวซ้ำว่า: พระเจ้าได้ทรงกระทำพันธสัญญานิรันดร์กับอับราฮัมแล้ว พระเจ้าได้ประทานแผ่นดินปาเลสไตน์ให้แก่อับราฮัมแล้วเพื่อเป็นกรรมสิทธิ์ชั่ววันรันดร์ โดยการสถาปนาอาณาจักรนั้นบนแผ่นดินโลก เป็นเวลาหนึ่งพันปีภายใต้พระมหากษัตริย์ผู้ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ พระเจ้าก็จะทรงทำให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ จะมีฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ พอถึงเวลานั้นพระคริสต์ก็จะทรงส่งต่ออาณาจักร กึ่งกลางนั้นให้แก่พระเจ้า เพื่อที่จะถูกผนวกรวมเข้าใน*อาณาจักรนิรันดร์นั้น* – เพื่อที่ว่าอาณาจักรกึ่งกลางนั้นจะถูกทำให้คงอยู่เป็นนิรันดร์ แต่ไม่มีอัตลักษณ์ที่แยกจากกันอีกต่อไป (1 คร. 15:24, 28) ยุคพันปีนั้นจะแค่ย้ายเข้าไปในแผ่นดินโลกใหม่ และอาณาจักรนั้นที่พระเยซูจะทรงครอบครองก็จะคงอยู่ไปตลอดชั่ววันรันดร์กาล จะไม่มีจุดจบสำหรับการครอบครองแห่งความชอบธรรมโดยมีพระเยซูพระมหากษัตริย์ประทับอยู่บนบัลลังก์นั้น

นิมิตที่สาม

ข้อ 13 และ 14: “ข้าพเจ้าเห็นในนิมิตกลางคืน และดูเถิด มีท่านผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์มาพร้อมกับบรรดาเมฆในท้องฟ้า และท่านมาหาผู้เจริญด้วยวัยวุฒิฉันนั้น เขานำท่านมาเฝ้าต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ ราชอาณาจักร ส่งาราคี กับราชอาณาจักร ก็ได้มอบให้แก่ท่าน เพื่อบรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวงและภาษาทั้งหลายจะปรนนิบัติท่าน ราชอาณาจักรของท่านเป็นราชอาณาจักรนิรันดร์ซึ่งจะไม่สิ้นสุดไป และอาณาจักรของท่านเป็นอาณาจักรซึ่งจะไม่ถูกทำลายเลย”

ในข้อพระคำเหล่านี้เราเห็นฉากเหตุการณ์ในสวรรค์ก่อนการเสด็จมาของพระเยซูเจ้าเพื่อรับอาณาจักรของพระองค์ ดาเนียลเห็นนิมิตนี้ในตอนกลางคืน และเขาเห็นผู้หนึ่ง “เหมือนบุตรมนุษย์” ผู้เสด็จมาพร้อมกับบรรดาเมฆในท้องฟ้า พระองค์เสด็จมาหาผู้เจริญด้วยวัยวุฒิฉันนั้น (พระเจ้าพระบิดา) และ “ราชอาณาจักร ส่งาราคี กับราชอาณาจักร ก็ได้มอบให้แก่ท่าน เพื่อบรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวงและภาษาทั้งหลายจะปรนนิบัติท่าน” นี่ฟังดูเหมือนมวลชนมหาศาลเหล่านั้นที่ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถนับได้ในวิวรณ์ 7:9-15 อำนาจครอบครองของพระมหากษัตริย์ของกษัตริย์ทั้งหลายเป็นอำนาจครอบครองที่ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ มันจะไม่สิ้นสุดหรือถูกทำลายเลย (อสย. 9:6, 7)

ใช่แล้วครับ มีวันหนึ่งที่จะมาเมื่อประชาชาติต่างๆจะตีดาบของตนให้เป็นฆาตกรรมและหอกของพวกเขาเป็นขอลิต และมนุษย์จะไม่ศึกษาการสงครามอีกต่อไป สันติภาพบนแผ่นดินโลกและสันถวไมตรีแก่มนุษย์ทั้งหลายจะมีชัยบนแผ่นดินโลก – แต่ก็ต่อเมื่อพระเยซูประทับบนบัลลังก์นั้นในกรุงเยรูซาเล็มเท่านั้น

ข้อพระคัมภีร์หลายข้อสอนว่าพระเยซูจะทรงได้รับอาณาจักรนั้นจากพระบิดา (ลูกา 1:32, 33; 22:29) ด้วยเหตุนี้ “ผู้เจริญด้วยวัยวุฒิฉันนั้น” ในนิมิตนี้จึงต้องเป็นตัวแทนของพระเจ้าพระบิดา ปีลาตถามพระเยซูว่า

“ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ?” พระเยซูมิได้ตรัสว่า “ใช่แล้ว เราเป็นกษัตริย์ของพวกยิว” พระองค์ตรัสเพียงว่า “ที่เราเกิดมาก็เพื่อสิ่งนี้เอง... อาณาจักรของเรามีไซ้ของโลกนี้” นั่นเท่ากับกล่าวว่า “อาณาจักรของเรามีได้อยู่ที่นี่ *ตอนนี้*” พระบิดาของเราจะประทอนอาณาจักรนั้นแก่เรา และมันจะมาจาสวรรค์” จงตั้งใจศึกษา ยอห์น 18:33-37

“เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินเหตุการณ์นั้น พระองค์ได้ตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังต่อไป เพราะพระองค์เสด็จมาใกล้กรุงเยรูซาเล็มแล้ว และเพราะเขาทั้งหลายคิดว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะปรากฏโดยพลัน เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า “มีเจ้านายองค์หนึ่งไปเมืองไกล เพื่อจะรับอำนาจมาครองอาณาจักรแล้วจะกลับมา” (ลูกา 9:11, 12) เราเรียนรู้จากคำอุปมานี้ว่าพระเยซูทรงเป็น “เจ้านาย” องค์นั้นผู้ที่ได้เดินทางไปยังเมืองไกล – *สวรรค์* – เพื่อไปรับอาณาจักรนั้น เมื่อพระองค์ทรงได้รับมันแล้ว พระองค์ก็จะเสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกนี้ และ*อาณาจักรสวรรค์จะอยู่บนแผ่นดินโลก* พระเยซูยังมีได้รับอาณาจักรนั้นเลย และพระองค์จะไม่รับมันจนกว่าศัตรูทั้งหมดของพระองค์ถูกทำให้เป็นที่รองพระบาทของพระองค์และความรู้เกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของปกครองทุกแผ่นดินโลกจะปรากฏแก่คนทุกคน เราจะมีฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่อันเป็นที่ซึ่งความชอบธรรมดำรงอยู่:

“และทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดก็เป่าแตรขึ้น และมีเสียงหลายๆเสียงกล่าวขึ้นดังๆในสวรรค์ว่า “**ราชอาณาจักรทั้งหลายแห่งพิภพนี้ได้กลับเป็นราชอาณาจักรทั้งหลายขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และเป็นของพระคริสต์ของพระองค์ และพระองค์จะทรงครอบครองตลอดไปเป็นนิรันดร์**” (วิว. 11:15)

ดาเนียลเป็นทุกขีใจเพราะนิมิตเหล่านั้น

ข้อ 15: “*ส่วนข้าพเจ้า คือดาเนียล จิตใจข้าพเจ้าก็เป็นทุกขีในตัวข้าพเจ้า เพราะนิมิตในศิระษะของข้าพเจ้าก็กระทำให้ข้าพเจ้าตกใจ*”

นิมิตทั้งสามนี้ซึ่งดาเนียลเห็นต่อเนื่องกันทำให้เขาทุกขีใจอย่างยิ่ง เขารู้จักนิมิตความฝันของเนบูคัดเนสซาร์เรื่องปฏิมากรใหญ่ที่ทำได้ด้วยทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก เหล็กปนดินว่าจะต้องมีสี่จักรวรรดิโลกอันยิ่งใหญ่เพื่อสืบทอดต่อเนื่องกันก่อนยุคสมัยของคนต่างชาติจะสิ้นสุดลงและหินก้อนนั้น “ที่ถูกตัดออกมาจากภูเขาไม้ไผ่ด้วยมือ” จะเติมทั่วทั้งพิภพ ดาเนียลทราบว่จักรวรรดิแรก – บาบิโลน – ยังมีตัวตนอยู่ในขณะนั้นโดยไม่มีสัญญาณบอกเหตุเลยว่าอำนาจอันแผ่ขยายไปกว้างไกลของมันจะสิ้นสุดลงอย่างรวดเร็ว และหากสามจักรวรรดิที่ตามมาจะคงอยู่นานพอๆกับบาบิโลน การสิ้นสุดลงของ “ยุคสมัยของคนต่างชาติ” ก็ยังอีกนานในอนาคต สำหรับดาเนียลแล้ว นี่หมายความว่า การสถาปนาอาณาจักรหินนั้น – อาณาจักรของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก – ยังอยู่อีกไกลแสนไกล แต่สิ่งที่ทำให้เขาทุกขีใจมากที่สุดก็คือ *ลักษณะเฉพาะตัวของสัตว์ป่าทั้งสี่นั้น* และความหมายของเขาอันเล็กน้อยที่งอกขึ้นออกมาจากสิบเขานั้นของสัตว์ตัวสุดท้ายในนิมิตที่เขาเห็น

ข้อ 16: “*ข้าพเจ้าเข้าไปใกล้ท่านผู้หนึ่งที่ยืนอยู่ที่นั่น และได้ถามความจริงของเรื่องราวนี้ ท่านก็บอกข้าพเจ้า และให้ข้าพเจ้ารู้ความหมายของเรื่องเหล่านี้*”

ผู้ที่ดาเนียลเดินเข้าไปหาแน่นอนว่าไม่ใช่มนุษย์ เมื่อดาเนียล “เข้าไปใกล้ท่านผู้หนึ่งที่ยืนอยู่ที่นั่น” เขาก็ยังอยู่ในนิมิตนั้นเหมือนเดิม – และแน่นอนว่าไม่มีมนุษย์คนใดจะสามารถเปิดเผยตัวเองแก่ดาเนียลในนิมิต

เหล่านั้นได้ เพื่อเปิดเผยความหมายของนิมิตเหล่านั้น ผู้ที่ดาเนียลเดินเข้าไปหายอมเป็นทนต์สวรรค์คนหนึ่ง เหมือนกับทนต์นั้นที่ถูกส่งมาหาเขาในเวลาต่อมา และทนต์ผู้นี้ก็กำลังรอคอยที่จะตีความนิมิตเหล่านั้นและเปิดเผยความหมายของพวกมัน

นิมิตทั้งสามถูกตีความ

ข้อ 17 และ 18: “*สัตว์มีเท้าทั้งสี่คือ กษัตริย์สี่องค์ซึ่งจะเกิดมาจากพิภพ แต่บรรดาวิสุทธิชนแห่งองค์ผู้สูงสุดจะรับราชอาณาจักร และถือกรรมสิทธิ์ราชอาณาจักรนั้นสืบๆ ไปเป็นนิตย์ คือเป็นนิตย์นิรันดร์*”

ผู้ที่ยืนอยู่ในสวรรค์ผู้หนึ่งที่ดาเนียลเดินเข้าไปหาได้แจ้งให้เขาทราบว่าสัตว์ป่าทั้งสี่ตัวในนิมิตเหล่านั้นเป็นตัวแทนของกษัตริย์สี่องค์ – สี่จักรวรรดิโลกซึ่งจะผงาดขึ้นในแผ่นดินโลก – อันเป็นการระบุดัตตนพวกมันว่าเป็นอันเดียวกันกับจักรวรรดิทั้งสิ้นซึ่งถูกเป็นตัวแทนโดยโลหะเหล่านั้นในปฏิมากรที่ถูกเห็นในความฝันของเนบูคัดเนสซาร์

นิมิตนี้ยังเปิดเผยแก่ดาเนียลด้วยว่าอำนาจของจักรวรรดิโลกเหล่านี้จะถูกพรากไปจากพวกมันโดย “*บรรดาวิสุทธิชนแห่งองค์ผู้สูงสุด*” และว่าอาณาจักรของวิสุทธิชนเหล่านี้ขององค์ผู้สูงสุดจะคงอยู่สืบๆ ไปเป็นนิตย์ “*บรรดาวิสุทธิชนแห่งองค์ผู้สูงสุด*” **นี่คือใครกัน?** บางคนจะให้เราเชื่อว่าคนเหล่านี้คือผู้เชื่อทั้งหลายแห่งยุคปัจจุบันที่รวมกันเป็นคริสตจักร แต่เหล่าวิสุทธิชนที่รวมกันเป็นคริสตจักรพันธสัญญาใหม่จะถูกรับออกไปก่อนที่ความทุกข์ลำบากนั้นจะเริ่มต้น ก่อนที่ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะยึดครองและ*ทำสงครามกับวิสุทธิชนเหล่านั้น*: “เมื่อข้าพเจ้ามองดู เขานี้*ทำสงครามกับวิสุทธิชนและชนะ*” (ข้อ 21) สถานที่ที่มีการ*ทำสงคราม*ระหว่างเขาเล็กอันนั้นและวิสุทธิชนเหล่านั้นขององค์ผู้สูงสุดจะอยู่บนแผ่นดินโลกในระหว่างการครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ และตามที่ข้อ 25 กล่าวไว้ มันจะกินเวลาสามปีครึ่ง: “ท่านจะพูดคำกล่าวร้ายขององค์ผู้สูงสุด และจะ*ให้วิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้นอดทนระอาใจ* และจะคิดเปลี่ยนแปลงบรรดา*วาระและพระราชบัญญัติ* และเขาทั้งหลายจะถูกมอบไว้ในมือของท่าน ตลอดหนึ่งวาระ สองวาระ กับครึ่งวาระ”

“*หนึ่งวาระ สองวาระ กับครึ่งวาระ*” คือ สามปีครึ่ง – ครึ่งหลังของสัปดาห์ที่เจ็ดสิบของดาเนียลแห่งเจ็ดสิบสัปดาห์นั้นแห่งคำพยากรณ์ – หรือยุคแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งบนแผ่นดินโลกนี้ ด้วยเหตุนี้ “*บรรดาวิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุด*” ก็ต้องหมายถึงผู้คนของดาเนียล นั่นคือ พวกยิว “*องค์ผู้สูงสุด*” ย่อมหมายถึงถึงบุตรมนุษย์ พระเมสสิยาห์ พวกยิวขณะนั้นกำลังรอคอยพระเมสสิยาห์ของตน – กระนั้นพวกเขาก็จำพระองค์ไม่ได้เมื่อพระองค์เสด็จมาตอนนั้น และพวกเขาตรึงพระองค์เสียที่กางเขนอันหนึ่ง! แต่เมื่อพระองค์เสด็จมาเป็นครั้งที่สอง พวกเขาจะจำรอยแผลเป็นเหล่านั้นในพระหัตถ์ของพระองค์ได้ พวกเขาจะรู้จักพระองค์และต้อนรับพระองค์ และพระองค์จะทรงเป็น*พระเมสสิยาห์*ของพวกเขาในกาลอวสาน พวกเขาเป็นชนชาติที่จะทนทุกข์กับความทรमानและความสยดสยองอันน่ากลัวมากที่สุดในการครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ พระเมสสิยาห์จอมปลอม

ในข้อ 27 ของบทที่เราศึกษากันอยู่นี้เราอ่านว่า: “และอาณาจักรกับราชอาณาจักรและความยิ่งใหญ่แห่งบรรดาอาณาจักรภายใต้สวรรค์ทั้งสิ้น จะต้องถูกมอบไว้แก่ชุมชนแห่งวิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้น อาณาจักรของท่านจะเป็นอาณาจักรนิรันดร์ และราชอาณาจักรทั้งสิ้นจะปรนนิบัติและเชื่อฟังท่าน” พระเจ้าจะ

ทรงช่วยเดินที่เหล่านั้ของยูดาห์ก่อน และพวกยิวจะเป็นประมุขของบรรดาประชาชนชาติในช่วงยุคพันปี: “ถ้าท่านเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ และระวางที่จะกระทำตาม พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ท่านเป็นหัว ไม่ใช่เป็นหาง กระทำให้สูงขึ้นทางเดียว มิใช่ให้ต่ำลง” (พบญ. 28:13)

ดูเหมือนว่าดาเนียลได้เข้าใจอย่างถ่องแท้เกี่ยวกับสัตว์ป่าตัวที่สี่ (เขาเล็กอันนั้น) และการที่เขาเล็กอันนี้ทำสงครามกับวิสุทธิชนเหล่านั้ขององค์ผู้สูงสุด

ดาเนียลปรารถนาที่จะรู้มากกว่าเดิม

ข้อ 19 และ 20: “แล้วข้าพเจ้าก็อยากทราบถึงความจริงอันเกี่ยวกับสัตว์ตัวที่สี่นั้นซึ่งผิดแปลกกับสัตว์อื่น ๆ ทั้งสิ้น ร่ายกาจเหลือเกิน มีฟันเหล็กและเล็บตีนทองสัมฤทธิ์ ซึ่งกินและหักเป็นชิ้น ๆ และกระที่บสิ่งทีเหลือนั้นเสีย และเกี่ยวกับเขาสิบเขาซึ่งอยู่บนหัวของมัน และเขาคือเขาหนึ่งซึ่งงอกขึ้นมาต่อหน้าเขารุ่นแรกสามเขาทีหลุดไป เขาซึ่งมีตาและมีปากซึ่งพูดสิ่งใหญ่โต และซึ่งดูเหมือนจะใหญ่โตกว่าเพื่อนเขาด้วยกัน”

สัตว์ตัวนี้ “ร่ายกาจเหลือเกิน” พร้อมกับฟันเหล็กและเล็บตีนทองสัมฤทธิ์ มัน “กินและหักเป็นชิ้น ๆ และกระที่บสิ่งทีเหลือนั้นเสีย” ดาเนียลอัศจรรย์ใจกับภาพอันน่าประหลาดของเขาสิบอัน โดยทีเขาเล็กอันนั้นงอกขึ้นออกมาจากเขาทั้งสิบนี้ เขาอันนี้มีปากและตา และกำลังพูดถ้อยคำโอ้อวดใหญ่โต ดาเนียลอยากทราบความหมายของสิ่งมีชีวิตทีแปลกประหลาดตัวนี้

ข้อ 21 และ 22: “เมื่อข้าพเจ้ามองดู เขานั้ทำสงครามกับวิสุทธิชนและชนะ จนถึงผู้เจริญด้วยวัยวุฒิ เสด็จมาถึงและทรงให้มีการพิพากษาให้แก่วิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้น และจนสมัยเมื่อวิสุทธิชนรับราชอาณาจักรมาถึง”

ดาเนียลสนใจและกังวลใจสุดทีเขาเล็กอันนั้นทำสงครามต่อวิสุทธิชนเหล่านั้และมีชัยต่อพวกเขา เขาเล็กอันนั้นกำลังมีชัยชนะเหนือชนชาติของดาเนียลจนกระทั่ง “ผู้เจริญด้วยวัยวุฒิ” เสด็จมาช่วยและการพิพากษาถูกมอบให้แก่วิสุทธิชนเหล่านั้ขององค์ผู้สูงสุด และจากนั้นวิสุทธิชนเหล่านั้ก็รับราชอาณาจักรนั้นเป็นกรรมสิทธิ์

คำอธิบายเกี่ยวกับสัตว์ตัวที่สี่

ข้อ 23-28: “ท่านผู้นั้นกล่าวดั่งนี้ว่า ‘เรื่องสัตว์ตัวที่สี่จะมีราชอาณาจักรที่สี่บนพิภพซึ่งจะผิดกับราชอาณาจักรทั้งสี่ และจะกินทั้งพิภพนี้เสียและเหยียบพิภพลง และหักพิภพนั้นให้แตกออกเป็นชิ้น ๆ ส่วนเรื่องเขาสิบเขานั้จากราชอาณาจักรนี้จะมีกษัตริย์สิบองค์เกิดขึ้น และมีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งเกิดขึ้นภายหลัง ผิดแปลกกว่ากษัตริย์ทีมีมาก่อน และจะโค่นกษัตริย์เสียสามองค์ ท่านจะพูดคำกล่าวร้ายขององค์ผู้สูงสุด และจะให้วิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้นอดทนระอาใจ และจะคิดเปลี่ยนแปลงบรรดาอาระและพระราชบัญญัติ และเขาทั้งหลายจะถูกมอบไว้ในมือของท่าน ตลอดหนึ่งวาระ สองวาระ กับครึ่งวาระ แต่ผู้พิพากษาทีจะขึ้นนั้บัลลังก์และจะทรงนำเอาราชอาณาจักรของท่านไปเสีย เพื่อจะทรงเผาผลาญและทำลายเสียให้สิ้นสุด และอาณาจักรกับราชอาณาจักรและความยิ่งใหญ่แห่งบรรดาอาณาจักรภายใต้สวรรค์ทั้งสี่ จะต้องถูกมอบไว้แก่ชุมชนแห่งวิ

สุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้น อาณาจักรของท่านจะเป็นอาณาจักรนิรันดร์ และราชอาณาจักรทั้งสิ้นจะปรนนิบัติ และเชื่อฟังท่าน' เรื่องราวก็สิ้นสุดลงเพียงนี้ ส่วนข้าพเจ้าคือดาเนียล ความคิดของข้าพเจ้าก็ทำให้ข้าพเจ้าตกใจมาก และสีหน้าของข้าพเจ้าก็เปลี่ยนไป แต่ข้าพเจ้าก็เก็บเรื่องราวนี้ไว้ในใจ”

เรามีสองสิ่งที่เราต้องใส่ใจเป็นพิเศษ: สิ่งแรกก็คือ สัตว์ตัวนั้น สิ่งที่สองคือ เขาเล็กอันนั้น หากเราอยากเข้าใจสัตว์ตัวที่สี่นี้, เขาเหล่านั้น และ “เขาเล็ก” อันนั้น เราก็ต้องแยกแยะระหว่างพวกมัน

เขาเล็กอันนั้นจะ “คิดเปลี่ยนแปลงบรรดาวาระและพระราชบัญญัติ และเขาทั้งหลายจะถูกมอบไว้ในมือของท่าน ตลอดหนึ่งวาระ สองวาระ กับครึ่งวาระ” (ดนล. 7:25) กล่าวในแง่คำพยากรณ์แล้ว “วาระ” คือหนึ่งปี, “สองวาระ” คือสองปี และ “ครึ่งวาระ” คือ ครึ่งปี ด้วยเหตุนี้ เขาเล็กอันนั้นจึงจะอยู่ ณ จุดสูงสุดแห่งอำนาจของมันเป็นเวลาสามปีครึ่ง

ชนชาติอิสราเอลเข้าใจว่า “บรรดาวาระและพระราชบัญญัติ” หมายถึงอะไร สำหรับรับบีชาวยิว “บรรดาวาระและพระราชบัญญัติ” หมายถึงสบบาโตแบบต่างๆและเทศกาลต่างๆของคนฮีบรู และ “พระราชบัญญัติ” (แบบเลวีนิติ) ซึ่งกำกับควบคุมพวกมัน บรรดาวาระและพระราชบัญญัติที่ถูกกำหนดไว้เหล่านี้จะถูกสถาปนาขึ้นใหม่เมื่อพวกยิวกลับไปยังปาเลสไตน์เพื่อสร้างพระวิหารขึ้นใหม่ และจะมีผลบังคับใช้เมื่อปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ (เขาเล็กอันนั้น) ทำพันธสัญญากับพวกยิวเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ (ช่วงเวลาเจ็ดปี) ในกลาง “หนึ่งสัปดาห์” ที่ว่านี้ ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะฝ่าฝืนพันธสัญญานี้: “ท่านจะยืนยันพันธสัญญากับคนเป็นอันมากอยู่หนึ่งสัปดาห์ และในระหว่างกลางสัปดาห์นั้นท่านจะกระทำให้การถวายสัตวบูชา และเครื่องบูชาอื่นๆหยุดไป และเพราะเหตุนี้ความสะอิดสะเอียนแพร่กระจายไปทั่ว ท่านจะกระทำให้มันร้างเปล่าจนสำเร็จเสร็จสิ้น และสิ่งที่กำหนดไว้จะถูกเทลงเหนือผู้ที่ร้างเปล่านี้” (ดนล. 9:27)

เขาจะห้ามพวกยิวไม่ให้มีสักการพระเจ้าอีกต่อไปและจะยกตัวเขาเองเป็นพระเจ้าแทน เขาจะให้การถวายสัตวบูชาต่างๆและเครื่องบูชาต่างๆของพวกยิวยุติ – และในความปรารถนาอันบ้าคลั่งของเขาที่จะกำจัดทั้งชนชาติยิวและสถาบันต่างๆของยิวให้สิ้นไปทั้งหมด เขาจะคิดที่จะเปลี่ยนแปลงบรรดาพิธีกรรม พิธีการพระราชบัญญัติ พระบัญญัติ และอะไรก็ตามที่เกี่ยวข้องกับการนมัสการของชาวยิว ซึ่งถูกเรียกตรงนี้เป็น “บรรดาวาระและพระราชบัญญัติ” เขาจะทำให้คำสั่งอันเข้มงวดนี้มีผลบังคับใช้ในระหว่างช่วงครึ่งหลังของสัปดาห์ที่เจ็ดสิบของดาเนียลของเจ็ดสิบสัปดาห์นั้นแห่งคำพยากรณ์ –สามปีครึ่งสุดท้ายแห่งความทุกข์ลำบากนั้น

ในวิวรณ์ 6:2 ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ขี่ม้าขาวตัวหนึ่งออกมา เขาจะถือคันธนูอันหนึ่ง แต่เขาจะไม่มีลูกธนู – ส่วนที่ทำอันตรายถึงตายได้ของอาวุธนั้น และเขาจะออกไปพิชิตและเพื่อพิชิต เขาจะได้รับความเคารพนับถือจากชาวโลกโดยใช้คำป้อยอต่างๆ โดยสัญญาเรื่องสันติภาพ และจะมีสันติภาพเป็นเวลาสามปีครึ่ง แต่หลังจากสามปีครึ่งเขาจะเอาวาระและพระราชบัญญัติเหล่านั้นทั้งสิ้นที่เกี่ยวข้องกับพวกยิวออกไป ซึ่งขณะนั้นพวกยิวจะกลับมาอยู่ในประเทศของตัวเองแล้ว และนรกทั้งสิ้นก็จะระเบิดออกบนแผ่นดินโลกนี้ ม้าขาวตัวนั้นถูกตามติดมาด้วยม้าสีแดง – ม้าแห่งโลหิต และต่อด้วยม้าสีดำแห่งความอดอยาก และม้าสีกะเลียวแห่งความตาย โลหิตจะไหลนองตามท้องถนนคุดจู้ไหลนองหลังฝนฤดูร้อน

สัตว์ตัวที่สี่

“เรื่องสัตว์ตัวที่สี่จะมีราชอาณาจักรที่สืบพันพิภพซึ่งจะผิดกับราชอาณาจักรทั้งสิ้น และจะกินทั้งพิภพนี้เสียและเหยียบพิภพลง และหักพิภพนั้นให้แตกออกเป็นชิ้นๆ” (ดนล. 7:23) จงหมายเหตุว่าสัตว์ตัวนี้มีฟันเหล็กซึ่งลักษณะเฉพาะตัวนี้ระบุว่ามันเหมือนกับขาเหล็กของปฏิมากรที่เนบูคัดเนสซาร์เห็นในความฝันของตน และเขาทั้งสิบบนหัวของสัตว์ตัวที่สี่นี้ก็ตรงกันกับนิ้วเท้าทั้งสิบของปฏิมากรนั้น หรือระยะสุดท้ายของจักรวรรดิโรม ดังนั้นเราจึงเห็นว่าสัตว์ตัวที่สี่นี้เป็นตัวแทนของจักรวรรดิโรมในระยะแรกของมัน และในระยะสุดท้ายของมันด้วย ภายใต้การปกครองของ “เขาเล็ก” อันนั้น

อย่างไรก็ตาม ในสัตว์ตัวนี้ ไม่มีการเปิดเผยว่าเกิดอะไรขึ้นกับบรรดาอำนาจครอบครองของคนต่างชาติระหว่างระยะแรกและระยะสุดท้ายของอำนาจครอบครองโลกของคนต่างชาติ แต่เราก็มีการเปิดเผยถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในระหว่างสมัยสุดท้ายของอำนาจคนต่างชาติ:

ในวิวรณ์ บทที่ 6 ถึง 19 เราพบรายละเอียดเหล่านั้นของสิ่งที่จะเกิดขึ้นในระหว่างสัปดาห์ที่เจ็ดสิบของดาเนียล (ช่วงเวลาที่ถูกรอบคลุมโดยนิ้วเท้าทั้งสิบของปฏิมากรนั้นและถูกเป็นตัวแทนเช่นกันตรงนี้ในดาเนียล โดยสัตว์ป่าตัวที่สี่นี้) ยอห์นพรรณนาให้เราเห็นการครอบครองอันน่ากลัวนี้โดยใช้คำบรรยายที่ทำให้หัวใจหยุดเต้นและตรวจค้นดูจิตใจ และหนังสือวิวรณ์ก็ให้ความกระจ่างอย่างมากเกี่ยวกับสัตว์ตัวที่สี่นี้

สัตว์ตัวนี้ของดาเนียลเมื่อถูกเปรียบเทียบกับสัตว์ร้ายของยอห์น

ดาเนียล 7:7 และ 8: “ต่อจากนี้ไปข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตกลางคืน และดูเถิด สัตว์ที่สี่มันร้ายกาจและเป็นที่น่ากลัวและแข็งแรงยิ่งนัก มันมีฟันเหล็กมหึมา มันกินและหักเป็นชิ้นๆ และกระเทิบสิ่งที่เหลือนั้นเสีย มันต่างกับสัตว์อื่นทั้งหลายที่อยู่ก่อนมัน มันมีเขาสิบเขา ข้าพเจ้าพิเคราะห์เรื่องเขาเหล่านั้น ดูเถิด มีอีกเขาหนึ่งเล็ก ๆ ออกขึ้นมาท่ามกลางเขาเหล่านั้น เขารุ่นแรกสามเขาได้ถูกถอนรากออกไปต่อหน้ามัน และดูเถิด ในเขานี้มีตาเหมือนตามนุษย์ มีปากพูดเรื่องใหญ่โต”

จงสังเกตอีกครั้งว่า “ท่านผู้นั้นกล่าวดังนี้ว่า ‘เรื่องสัตว์ตัวที่สี่จะมีราชอาณาจักรที่สืบพันพิภพซึ่งจะผิดกับราชอาณาจักรทั้งสิ้น และจะกินทั้งพิภพนี้เสียและเหยียบพิภพลง และหักพิภพนั้นให้แตกออกเป็นชิ้นๆ ส่วนเรื่องเขาสิบเขานั้นจากราชาอาณาจักรนี้จะมีกษัตริย์สิบองค์เกิดขึ้น และมีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งเกิดขึ้นภายหลัง ผิดแปลกกว่ากษัตริย์ที่มีมาก่อน และจะโค่นกษัตริย์เสียสามองค์ ท่านจะพูดคำกล่าวร้ายของคัมภีร์สูงสุด และจะให้วิสุทธิชนขององค์สูงสุดนั้นอดทนระอาใจ และจะคิดเปลี่ยนแปลงบรรดาวาระและพระราชบัญญัติ และเขาทั้งหลายจะถูกมอบไว้ในมือของท่าน ตลอดหนึ่งวาระ สองวาระ กับครึ่งวาระ” (ดนล. 7:23-25)

ในข้อเหล่านี้เรามีคำบรรยายของสัตว์ตัวที่สี่ของดาเนียล คราวนี้เรามาดูสัตว์ร้ายของยอห์นที่จะขึ้นมาจากทะเลกัน:

“และข้าพเจ้าได้ยืนอยู่ที่หาดทรายชายทะเล และเห็นสัตว์ร้ายตัวหนึ่งขึ้นมาจากทะเล มันมีเจ็ดหัวและสิบเขา ที่เขาทั้งสิบนั้นมีมงกุฏสิบอัน และมีชื่อที่เป็นคำหมิ่นประมาทจารึกไว้ที่หัวทั้งหลายของมัน สัตว์ร้ายที่ข้าพเจ้าได้เห็นนั้น เหมือนเสือดาว และเท้าเหมือนเท้าหมี และปากเหมือนปากสิงโต และพญานาคได้ให้ฤทธิ์

ของมัน และที่นั่งของมัน และสิทธิอำนาจอันใหญ่ยิ่งแก่สัตว์ร้ายนั้น ข้าพเจ้าได้เห็น bahwa ห้วงหนึ่งของสัตว์ร้ายดู เหมือนถูกฟันปางตาย แต่แผลที่ถูกฟันนั้นรักษาหายแล้ว คนทั้งโลกติดตามสัตว์ร้ายนั้นไปด้วยความอัศจรรย์ใจ เขาทั้งหลายได้บูชาพยานาคที่ได้ให้อำนาจแก่สัตว์ร้ายนั้น เขาได้บูชาสัตว์ร้ายนั้น กล่าวว่า “ใครจะเปรียบปาน สัตว์นี้ได้ และใครสามารถจะทำสงครามกับสัตว์นี้ได้” และยอมให้สัตว์ร้ายนั้นมีปากที่พูดคำกล่าวร้ายและหมิ่น ประมาท และยอมให้มันใช้อำนาจกระทำอย่างนั้นตลอดสี่สิบสองเดือน มันกล่าวคำหมิ่นประมาทต่อพระเจ้า เพื่อหมิ่นประมาทต่อพระนามของพระองค์ ต่อพลับพลาของพระองค์ และต่อผู้ที่อยู่ในสวรรค์ และยอมให้มัน ทำสงครามกับพวกวิสุทธิชน และชนะเขา และให้มันมีอำนาจเหนือชนทุกตระกูล ทุกภาษา และทุก ประชาชาติ” (วิว. 13:1-7)

เราพบว่าสัตว์เหล่านี้มีแหล่งที่มาเหมือนกัน – พวกมันทั้งคู่ขึ้นมาจากทะเล สัตว์ของดาเนียลขึ้นมาจาก “ทะเลใหญ่นั้น” (ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน) ดังที่ถูกอธิบายในดาเนียล 7:2-3 ยอห์นถูกเนรเทศให้ไปอยู่บนเกาะ ปัทมอสตอนที่พระเจ้าประทานวิรุณให้แก่เขา ดังนั้นเราจึงเห็นว่าสัตว์ทั้งสองตัวนี้ขึ้นมาจากสถานที่แห่ง เดียวกัน – “ทะเลใหญ่นั้น” หรือทะเลเมดิเตอร์เรเนียน

เรายังเรียนรู้เพิ่มเติมอีกว่าสัตว์ทั้งสองตัวนี้ไม่เหมือนกับสัตว์ตัวใดที่เราเคยได้ยินเลย พวกมันทั้งคู่อาจ ถูกพรรณนาได้คำเดียวว่า “สัตว์ประหลาด” สัตว์ที่ถูกพรรณนาโดยดาเนียลนั้นมีลักษณะ “ร้ายกาจและเป็นที่น่ากลัวและแข็งแกร่งยิ่งนัก” พร้อมกับฟันเหล็กซีโตและเล็บตีนของสัมฤทธิ์ สัตว์ร้ายของยอห์นรูปร่างเหมือนเสือดาว แต่เท้าของมันเหมือนเท้าหมีและปากของมันเหมือนปากสิงโต

เราได้เรียนรู้ว่าสัตว์ตัวนั้นของดาเนียลเป็นตัวแทนของอาณาจักรที่สี่ ซึ่งก็คือจักรวรรดิโรม และ ลักษณะเฉพาะตัวต่างๆที่ถูกให้แก่จักรวรรดินี้ก็ชี้ชัดว่าเป็นจักรวรรดิโรมสมัยเก่า ลักษณะเฉพาะตัวต่างๆของ สัตว์ร้ายที่ยอห์นพรรณนาก็ชี้ไปยังจักรวรรดิโรมในอนาคต – จักรวรรดิโลกซึ่งจะถูกฟันคืบขึ้นมาจากพื้นดินหลังจากการรับขึ้นและซึ่งสัตว์ร้ายนั้นจะครอบครอง เราทราบจากประวัติศาสตร์ว่าจักรวรรดิโรมสมัยเก่ามีอำนาจ ปกคลุมทั่วโลกและแข็งแกร่งยิ่งนัก ในการเดินทางไปทั่วดินแดนต่างๆสมัยพระคัมภีร์ – กรีซ, อียิปต์, อัสซีเรีย, ทรานส์-จอร์แดน, อิสราเอล – ผมได้เห็นซากปรักหักพังของสิ่งก่อสร้างของโรม บนถนนทุกสายที่เราได้เดินทางไป และในทุกหมู่บ้านที่เราได้ไปเยือน เราได้เห็นเครื่องหมายต่างๆที่โรมทิ้งไว้ นางได้กุมโลกไว้ในอุ้งมือเหล็กของ นาง – (จึงเป็นฟันเหล็กของสัตว์ตัวนั้นของดาเนียล) – และนางได้สำแดงกรงเล็บของสัมฤทธิ์อย่างแน่นอน

เมื่อเราศึกษาคำบรรยายเกี่ยวกับสัตว์ร้ายตัวนั้นของยอห์น เราก็เรียนรู้ว่าจักรวรรดิโรมในอนาคตซึ่งจะ ถูกก่อตั้งขึ้นทันทีหลังจากการรับขึ้นจะสำแดงลักษณะเฉพาะตัวทุกประการของจักรวรรดิโลกทั้งสี่ที่เราเห็นใน สัตว์ร้ายตัวนี้ซึ่งมีร่างกายเหมือนเสือดาว เท้าเหมือนหมี และปากเหมือนสิงโต จักรวรรดิโรมซึ่งจะถูกฟันคืบขึ้นใหม่หลังจากการรับขึ้นจะรวมอำนาจและความผิดพลาดทั้งสิ้นของจักรวรรดิเหล่านั้นที่เคยมีตัวตนและได้ล่ม สลายไปแล้วเข้าไว้ด้วยกัน

เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว เราก็สังเกตเห็นว่าสัตว์ทั้งสองตัวนี้มีลิบเขา ซึ่งชี้ไปยังนิ้วเท้าทั้งสิบของปฏิมากรของเนบูคัดเนสซาร์ และนิ้วเท้าทั้งสิบนั้น (ซึ่งเป็นตัวแทนของอาณาจักรหนึ่งซึ่งมีบิรวารสิบประเทศ) จะมีตัว

ต้นขึ้นมาก่อนการสถาปนา “อาณาจักรหิน” นั้นเมื่อพระเยซูจะประทับบนบัลลังก์ของดาวิดในกรุงเยรูซาเล็ม และครองราชย์บนแผ่นดินโลกนี้

ในดาเนียล 7:7 เราถูกบอกอย่างชัดเจนว่าสัตว์ตัวนั้นของดาเนียลมีสิบเขา และว่าสิบเขานั้นเป็นตัวแทนของกษัตริย์สิบองค์ (ดนล. 7:24) ในวิวรณ์ 17:12 เราอ่านว่า “เขาทั้งสิบเขาที่ท่านได้เห็นนั้นคือกษัตริย์สิบองค์ที่ยังไม่ได้เสวยราชสมบัติ แต่จะรับอำนาจอย่างกษัตริย์ด้วยกันกับสัตว์ร้ายนั้นหนึ่งชั่วโมง” ดังนั้นมันจึงชัดเจนว่าสัตว์ทั้งสองตัวนี้เป็นตัวแทนของจักรวรรดิโรมและในอวสานกาลจักรวรรดิอันยิ่งใหญ่จะถูกแบ่งออกเป็นสิบอาณาจักรที่เป็นพันธมิตรกัน ซึ่งเหล่ากษัตริย์ของพวกเขาจะเป็นหุ่นเชิด โดยยกอำนาจและสิทธิอำนาจของพวกเขาให้แก่ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

เมื่อเราอ่านหนังสือพิมพ์ นิตยสารและวารสารต่างๆของเราและคอยติดตามข่าวสารเหตุการณ์ปัจจุบัน เราก็รู้ว่าอาณาจักรเขานั้นกำลังค่อยๆก่อตัวขึ้นในวันนี้ มีเหล่าบริวารคอมมิวนิสต์เล็กๆอยู่จำนวนมากผู้ซึ่งคอยจับจ้องไปที่ประตูแห่งลัทธิคอมมิวนิสต์ และเมื่อถึงคราวที่จะได้รับผลประโยชน์ พวกเขาจะยกอำนาจของตนและการสวมมงกุฎให้แก่ประตูแห่งลัทธิคอมมิวนิสต์

เราสังเกตเห็นว่าสัตว์สองตัวนี้แตกต่างกันในการที่สัตว์ร้ายของยอห์นมีเจ็ดหัว ขณะที่สัตว์ร้ายของดาเนียลมีเพียงหัวเดียว แต่ดาเนียลบอกเราเกี่ยวกับสิบเขาบนหัวของสัตว์ร้ายนั้น และออกมาจากสิบเขานั้น ดาเนียลก็เห็น *เขาเล็กๆอันหนึ่ง* ออกขึ้นมา เขาเล็กๆอันนี้ไม่ถูกพบเห็นในท่ามกลางสิบเขาของสัตว์ร้ายตัวนั้นในวิวรณ์

เราต้องจดจำเรื่องนี้ให้ขึ้นใจ: สัตว์ร้ายที่ดาเนียลเห็นมีหัวเดียวและสิบเขา และจากสิบเขานั้นเขาเล็กๆอันหนึ่งไต่อกขึ้นมา สัตว์ร้ายของยอห์นมีเจ็ดหัวและสิบเขา แต่ยอห์นไม่ได้พูดถึง “เขาเล็กๆ” อันนั้น เราเห็นลักษณะเฉพาะต่างๆที่ชี้ไปยังระยะสุดท้ายของสัตว์ร้ายตัวนั้น และเราไม่สามารถหวังว่าจะเข้าใจระยะสุดท้ายนั้นได้โดยไม่เปรียบเทียบสัตว์ร้ายของดาเนียลกับสัตว์ร้ายของวิวรณ์อย่างระมัดระวัง *เหตุใดผมจึงกล่าวเช่นนี้?*

เขาเล็กๆอันนั้นที่ดาเนียลเห็นโผล่ขึ้นมาท่ามกลางสิบเขานั้น *ถอนขึ้นมาสามเขาจากสิบเขานั้นและทำลายพวกมันเสีย!* เขาเล็กๆอันนั้นเอาอาณาจักรของพวกมันไปเสีย แต่ยอห์นไม่กล่าวถึงเรื่องนี้เลย

“เขาเล็กๆ” อันนั้นของดาเนียลมีลักษณะต่อต้านการนมัสการ (ต่อต้านคริสเตียน) อย่างแน่นอน เพราะว่าเขาเปลี่ยนบรรดาอาระและพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการนมัสการของอิสราเอล ลักษณะเฉพาะตัวที่ต่อต้านคริสเตียนของสัตว์ร้ายของดาเนียลและการประพบัติของ “เขาเล็กๆ” อันนั้นก็ตรงกันในทุกรายละเอียดกับสัตว์ร้ายที่ยอห์นเห็นในวิวรณ์ และพวกมันทั้งคู่ก็แสดงการประพบัติที่ต่อต้านคริสเตียนเช่นนี้เป็นระยะเวลาอันเท่ากัน – สามปีครึ่ง (ดนล. 7:25 และ วว. 13:5) (ยอห์นพรรณนาถึงระยะเวลานั้นว่าเป็น “สี่สิบสองเดือน” ขณะที่ดาเนียลกล่าวถึงมันเป็น “หนึ่งวาระ สองวาระ กับครึ่งวาระ” ซึ่งไม่ว่าอันไหนก็เท่ากับสามปีครึ่ง)

สัตว์ร้ายทั้งสองตัวนี้ทำสงครามต่อสู้ “บรรดาวิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุด” และทั้งคู่พูดหมิ่นประมาทพระนามของพระเยซูฮอวาร์ แน่แน่นอนว่าใครก็ตามที่มีใจเปิดรับ ที่ปรารถนาจะรู้ความจริงฝ่ายวิญญาณ ก็สามารถเห็นได้ทันทีจากการเปรียบเทียบนี้ว่าสัตว์ร้ายทั้งสองนี้เหมือนกันทุกประการ และเราไม่สามารถเข้าใจดาเนียล

ได้โดยไม่มองเข้าไปในวิวรรณ์ นี่เป็นเหตุที่ว่าทำไมพระเจ้าถึงทรงบอกดาเนียลให้ไปตามทางของเขาและหยุดพัก จนกว่าจะถึงกาลอวสาน และเมื่ออวสานกาลมาถึงหนังสือเล่มนี้ก็จะถูกเปิด ความรู้ก็จะถูกเพิ่มขึ้น ผู้มีปัญญา ก็จะเข้าใจ – แต่ไม่มีคนชั่วคนใดจะเข้าใจ เราจะศึกษาความจริงอันยิ่งใหญ่ข้อนี้เมื่อเราใกล้จบบทเรียนชุดนี้ของเรา

ไม่มีส่วนใดของพระวจนะบริสุทธิ์ของพระเจ้าเลยที่ดูเหมือนยาก แต่อีกส่วนหนึ่งที่โหดร้ายในหนังสือทกลีบเล่มนี้ก็ให้ความกระจ่างเกี่ยวกับสิ่งที่ดูเหมือนยากที่จะเข้าใจ เราจะไม่มีวันเข้าใจทุกอย่างเกี่ยวกับสัตว์เหล่านี้ได้ – และสัญลักษณ์อื่นๆในคำพยากรณ์ด้วย – แต่เราสามารถเข้าใจทุกสิ่งที่เราจำเป็นต้องเข้าใจได้เพื่อที่จะรู้ว่าเราอยู่ตรงไหนแล้ว ตามนาฬิกาเวลาอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เราสามารถเข้าใจได้มากพอที่จะช่วยให้เราสามารถส่งสอนผู้อื่นได้ว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นกำลังใกล้เข้ามาแล้วอย่างแน่นอน และเราที่บังเกิดใหม่แล้วก็ควรเงยหน้ามองดูข้างบน – เพราะการไถ่ของเราเข้ามาใกล้แล้ว!

เขาเล็กๆอันนั้น

ผู้เชื่อทั้งหลายไม่ได้กำลังรอคอยปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์: เรากำลังรอคอยพระคริสต์! ผู้เชื่อทุกคนไม่เห็นพ้องตรงกันเกี่ยวกับทุกรายละเอียดเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สอง แต่ผู้คนที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนยอมเชื่อว่าพระเยซูจะเสด็จมาเป็นครั้งที่สอง คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธการเสด็จกลับมาของพระเยซูยังแผ่นดินโลกนี้ก็ให้การว่าพวกเขาไม่เคยได้รับความรอดเลย ความจริงตามพระคัมภีร์ที่สนับสนุนคำกล่าวนี้ก็ถูกพบในถ้อยคำเหล่านี้จากทิตัส 2:11-13:

“เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าที่นำไปถึงความรอดได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงแล้ว สอนให้เราละทิ้งความอธรรมและโลกีย์ตัณหา และดำเนินชีวิตในโลกปัจจุบันนี้อย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรม และตามทางพระเจ้า คอยความหวังอันมีสุข และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง และพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา”

หากไม่มีพระคุณ ก็ไม่มี ความรอดเลย เราได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ (อฟ. 2:8) ผู้ใดก็ตามที่อ้างตัวว่าเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้าและปฏิเสธว่าเรามีพระคุณของพระเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์ก็โหดเหี้ยมใน เรื่องพระคัมภีร์อย่างแน่นอนเกี่ยวกับความรอด พระคุณของพระเจ้าช่วยเราให้รอด – และจากนั้นก็ตั้งขึ้นเรียนหนึ่งขึ้นในใจของเราและสอนเรา:

- 1 – ให้ปฏิเสธความอธรรมและโลกีย์ตัณหา
- 2 – ให้ดำเนินชีวิตในโลกปัจจุบันนี้อย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรม และตามทางพระเจ้า
- 3 – ให้คอยความหวังอันมีสุข และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง และพระเยซูคริสต์

พระผู้ช่วยให้รอดของเรา

พระคุณของพระเจ้าสอนเราให้คอยท่าพระเยซู และคริสเตียนทั้งหลายก็ไม่ได้กำลังรอคอยปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ มีหลายคนที่สอนว่าปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะถูกเผยตัวก่อนการรับขึ้นไป แต่คำสอนเช่นนั้นเป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นและไม่เข้ากับพระวจนะของพระเจ้า ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะไม่ถูกเผยตัวจนกว่าคริสตจักรถูกรับขึ้นไปและพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงถูกพาออกไปจากแผ่นดินโลก:

“เพราะว่าอำนาจลึกลับนอกกฎหมายนั้นก็เริ่มทำงานอยู่แล้ว เพียงแต่ผู้ที่คอยหน่วงเหนี่ยวเดี๋ยวนี้มันจะยังหน่วงเหนี่ยวอยู่ จนกว่าผู้ที่คอยหน่วงเหนี่ยวนั้นจะถูกพาออกไปเสีย ขณะนั้นคนนอกกฎหมายนั้นจะปรากฏตัวขึ้น และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประหารมันด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์ และจะทรงผลาญให้สูญไปด้วยการปรากฏแห่งการเสด็จมาของพระองค์ คือผู้คนที่มาโดยการคลบบันดาลของซาตาน พร้อมกับบรรดาการอิทธิฤทธิ์และหมายสำคัญ และการมหัศจรรย์แห่งความเท็จ และอุบายอธรรมทั้งหลายสำหรับคนเหล่านั้นที่พินาศอยู่ เพราะเขาทั้งหลายไม่ได้รับความรักแห่งความจริงไว้เพื่อจะรอดได้ เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงให้ความลุ่มหลงมาครอบงำเขา ให้เขาเชื่อสิ่งที่เท็จ เพื่อคนทั้งหลายที่ไม่เชื่อความจริง แต่ยินดีในการไม่ชอบธรรมจะได้ถูกลงพระอาชญาทุกคน” (2 ธส. 2:7-12)

พญามารมีของลોકเลียนแบบราคาถูกสำหรับทุกสิ่งทีพระเจ้าทรงเป็นและทรงมีซึ่งเป็นสิ่งที่ดี พญามารได้ลอกเลียนแบบตรีเอกานุภาพ: เราเชื่อในพระเจ้า**องค์เดียว**ผู้ทรงถูกสำแดงในสามพระภาค: พระเจ้าพระบิดา, พระเจ้าพระบุตร และพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซาตานก็มีตรีเอกานุภาพเช่นกัน: ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์, สัตว์ร้ายนั้น, และผู้พยากรณ์เท็จ ทั้งสามตนนี้จะถูกเปิดเผยหลังจากการรับขึ้นไป ในระหว่างช่วงเวลาแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น

ในภาคพันธสัญญาเดิมเช่นเดียวกับในภาคพันธสัญญาใหม่ เราอ่านเยาะเย้ยเกี่ยวกับบุคคลๆหนึ่งที่ลึกลับและน่ากลัวผู้ซึ่งจะถูกเผยตัวในวาระสุดท้าย... นั่นคือ หลังจากการรับขึ้นไปของคริสตจักร ในตอนต้นของช่วงเวลาแห่งความทุกข์ลำบากนั้นซึ่งเป็นที่รู้จักในภาคพันธสัญญาเดิมว่า “เวลาทุกขใจของยาโคบ” บุคคลที่ลึกลับและน่ากลัวนี้เป็นที่รู้จักในหลายชื่อ *พระเยซู*ทรงมีหลายพระนาม – ยกตัวอย่างเช่น “ผู้ที่มีมหัศจรรย์ ที่ปรึกษา พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดาวันรันดร์ องค์สันติราช... กุหลาบแห่งซาโรน, ลิลลี่แห่งหุบเขา, ดาวประจำรุ่งที่สว่างสดใส... ทางนั้น, ความจริง, ชีวิต; ประตูนัน, ผู้เลี้ยงแกะที่ดี; ขนมหิงแห่งชีวิต, น้ำแห่งชีวิต, อัลฟา, โอเมกา” ฯลฯ *พระเมสสิยาห์จอมปลอม* (และนั่นคือสิ่งที่เขาจะเป็นเลยแหละ) มีหลายชื่อ – ทั้งในภาคพันธสัญญาเดิมและในภาคพันธสัญญาใหม่ ผมจะบอกสักสองสามชื่อตรงนี้:

ชื่อต่างๆในภาคพันธสัญญาเดิม

ในบทเรียนที่เราศึกษากันอยู่นี้ในหนังสือดาเนียล เราพบบุคคลลึกลับผู้หนึ่งที่ถูกรู้จักว่า “เขาเล็กๆอันนั้น” (ดนล. 7:8; 8:9) ในดาเนียล 8:23 เขาถูกรู้จักว่า “กษัตริย์องค์หนึ่งพระพักตร์ดุร้าย” ในดาเนียล 9:26 เขาถูกรู้จักว่า “ประมุขผู้หนึ่งที่จะมานั้น” ในดาเนียล 11:36 เขาถูกรู้จักว่าเป็น “กษัตริย์ที่จะกระทำตามความพอใจของเขา” ในอิสยาห์ 14:25; 10:5 และ 30:31 เขาถูกรู้จักว่าเป็น “คนอัสนีเรียผู้หนึ่ง” ในอิสยาห์ 11:4 เขาถูกรู้จักว่าเป็น “คนชั่ว” และในอิสยาห์ 14:4 เขาถูกรู้จักว่าเป็น “กษัตริย์แห่งบาบิโลน” ในเอเสเคียล 28:11-19 เราอ่านเกี่ยวกับพญามารเองว่าเป็น “เจ้าเมืองไทระ” และในอิสยาห์ 14:12 มันถูกรู้จักว่า “ลูซิเฟอร์”

ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะเป็นพญามารตัวเป็นๆ มีพญามาร**ผู้เดียว** แต่มันสามารถมีหลายรูปแบบได้ มันสามารถใช้การพรางตัวแบบใดก็ได้เพื่อที่จะบรรลุความประสงค์ของมัน – เหมือนกับที่มันเคยทำในอดีต และจะทำในอนาคต

ชื่อต่างๆในภาคพันธสัญญาใหม่

ตอนเขียนถึงเหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกา เปาโลเรียกบุคคลลึกลับผู้นี้ว่าเป็น “คนแห่งการบาปนั้น... ลูกแห่งความพินาศ... ผู้ชั่วร้ายนั้น” (2 ธส. 2:3-8) ยอห์นเรียกมันง่ายๆว่าเป็น “ปฏิบัติต่อพระคริสต์” (1 ยอห์น 2:18) และอีกครั้งว่าเป็น “สัตว์ร้ายนั้น” (วิว. 13:1-8)

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ในทั้งภาคพันธสัญญาเดิมและใหม่อ้างอิงถึงบุคคลเดียวกัน ไม่ใช่ทุกคนจะเห็นด้วยกับผม แต่โดยส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าบุคคลลึกลับผู้นี้อยู่บนแผ่นดินโลกมาหลายครั้งแล้วนับตั้งแต่พระเจ้าได้ทรงสร้างอาดัม ผมเชื่อว่าวิญญาณของเขาปรากฏในตัวนิมโรดก่อน และว่าวิญญาณเดียวกันนี้สถิตอยู่ในทรวงอกของฟาโรห์ มีคำกล่าวหนึ่งในพระวจนะของพระเจ้าเกี่ยวกับฟาโรห์ซึ่งไม่ถูกกล่าวเกี่ยวกับบุคคลอื่นใดที่เคยอาศัยอยู่บนพื้นพิภพเลย เกี่ยวกับเหล่ากษัตริย์และผู้ปกครอง พระเจ้าตรัสว่าพระองค์ทรงแต่งตั้งผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์และทรงปลดผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ ในโรม 9:17 เปาโลกล่าวว่า “เพราะมีข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวแก่ฟาโรห์ว่า ‘เพราะเหตุนี้เองเราให้เจ้ามีตำแหน่งสูง ก็เพื่อจะแสดงฤทธานุภาพของเราโดยเจ้าและเพื่อให้นามของเราถูกประกาศออกไปทั่วโลก’”

นั่นเป็นอันจบเรื่อง! พระเจ้าทรงยกชูฟาโรห์ให้กระทำการที่เขาได้กระทำ และจากนั้นพระเจ้าก็ทรงทำลายเขาเสีย เนื่องจากพระเจ้าทรงเป็นผู้ทรงสร้างแผ่นดินโลกและสรรพสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้น และสวรรค์และสิ่งสารพัดที่มีอยู่ในนั้น จันจากมุมมองแห่งสามัญสำนึกพระเจ้าก็ทรงมีสิทธิ์ที่จะบริหารจัดการจักรวาลของพระองค์ตามที่พระองค์ทรงกำหนด

ผมเชื่อว่าวิญญาณของปฏิบัติต่อพระคริสต์เคยสถิตอยู่ในทรวงอกของยูดาส อิสคาริโอท พระเยซูตรัสอย่างชัดเจนแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เราเลือกพวกท่านสิบสองคนมิใช่หรือ และคนหนึ่งในพวกท่านเป็นมารร้าย (a devil)?” (ยอห์น 6:70) เหล่าผู้รู้ภาษากรีกประกาศว่า “α” ตัวนี้ไม่ได้อยู่ในภาษาเดิมและไม่ถูกใช้เพื่อเชื่อมโยงกับคำกรีกนี้ ดังนั้นพระเยซูจึงตรัสว่า “เราเลือกพวกท่านสิบสองคนมิใช่หรือ และคนหนึ่งในพวกท่านเป็นมารร้าย” ผมเชื่อว่าวิญญาณซึ่งจะสถิตในกายของปฏิบัติต่อพระคริสต์เป็นวิญญาณเดียวกับที่เคยสถิตอยู่ในยูดาส อิสคาริโอท

มีข้อพระคัมภีร์อื่นๆที่จะสนับสนุนสิ่งที่ผมเพิ่งกล่าวไปนั้น ในคำอธิษฐานแบบวิงวอนของพระองค์ ซึ่งถูกบันทึกไว้ในยอห์น 17 พระเยซูทรงอธิษฐานต่อพระบิดาว่า “เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่กับคนเหล่านั้นในโลกนี้ ข้าพระองค์ก็ได้พิทักษ์รักษาพวกเขาไว้โดยพระนามของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ปกป้องเขาไว้และไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเสียไปนอกจากลูกของความพินาศ เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จ” (ยอห์น 17:12) กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเยซูกำลังตรัสแก่พระบิดาว่า “พระองค์ได้ประทานทั้งหมดสิบสองคนนั้นแก่ข้าพระองค์ – ซึ่งรวมถึงยูดาสด้วย” พระเจ้าทรงมีจุดประสงค์หนึ่งในการเลือกยูดาสท่ามกลางสาวกเหล่านั้น และจุดประสงค์นั้นก็คือ “เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จ”

ตอนที่เขียนถึงเหล่าวิสุทธิชนที่วุ่นวายใจที่เมืองเธสะโลนิกา เปาโลกล่าวว่า “บัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย เรื่องการซึ่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จมา และที่พระองค์จะทรงรวบรวมเราทั้งหลายไปเป็นของพระองค์นั้น (ในการรับขึ้นไป) เราขอวิงวอนท่านว่า อย่าให้ใจของท่านหวั่นไหวง่าย หรือเป็นทุกข์ร้อนไป ไม่ว่า

จะเป็นโดยทางวิญญาณ หรือโดยทางคำพูด หรือโดยทางจดหมายเป็นเชิงว่ามาจากเรา อ้างว่าวันของพระคริสต์มาถึงแล้ว อย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดล่อลวงท่านโดยทางหนึ่งทางใดเลย เพราะว่าวันนั้นจะไม่มาถึง เว้นแต่จะมีการล้มลงเสียก่อน **และคนแห่งการบาปนั้นจะประจักษ์แจ้ง คือลูกแห่งความพินาศ**” (2 ธส. 2:1-3) กรุณาหมายเหตุ: เปาโลกล่าวว่า “คนแห่งการบาปนั้น” ไม่ใช่คนแห่งการบาป*คนไหนก็ได้* – แต่บุคคลหนึ่งที่เฉพาะเจาะจงผู้หนึ่ง เปาโลไม่ได้กำลังหมายถึงการรับขึ้นในข้อเหล่านี้ แต่หมายถึงวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าดังที่ถูกพรรณาไว้ในอิสยาห์ 2:12

ยูดาสทรยศองค์พระผู้เป็นเจ้า – และจากนั้นก็ออกไปและแขวนคอตาย พวกเขาที่กำลังเลือกผู้หนึ่งให้มาแทนที่เขา และเราอ่านในกิจการ 1:25 ว่า “ให้รับส่วนในการปรนนิบัตินี้ และรับตำแหน่งเป็นอัครทูตแทนยูดาส ซึ่งโดยการละเมิดนั้นได้หลงจากหน้าที่ **เพื่อที่เขาจะไปยังที่ของตน**” แน่แน่นอนว่านี่บอกเป็นนัยว่ายูดาสมีสถานที่ (หรือห้องซัง) ที่เฉพาะเจาะจงของตัวเองซึ่งเขาเคยอยู่แต่ก่อน และเป็นทีไรขณะนี้เขาอยู่ในคุก – ถูกล่ามโซ่อยู่ – เหมือนกับทูตสวรรค์เหล่านั้นที่ได้ละทิ้งถิ่นฐานเดิมของตนถูกล่ามโซ่ในความมืด รอคอยวันแห่งการพิพากษา พระวจนะบอกเราว่ายูดาสไปยัง “ที่ของตน” ไม่ว่าที่ของเขาคือที่แห่งใดก็ตาม และในสภาพหรือร่างกายแบบใดที่เขาอยู่ ณ เวลานี้ก็ตาม เขาก็กำลังรอคอยวันนั้นเมื่อเขาจะถูกเผยตัวหลังจากการรับขึ้นไปของคริสตจักร เขาจะเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ตัวเป็นๆ – ในร่างของบุรุษผู้หนึ่ง – และเขาจะนำเสนอตัวเองต่อพวกยิวในฐานะพระเมสสิยาห์ของพวกเขา เขาจะเป็นพระเมสสิยาห์ตัวปลอม ... “ปฏิปักษ์” – ต่อต้านพระคริสต์ เขาเป็นบุตรของซาตานเหมือนกับที่พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า

บทที่แปด

แกะผู้และแพะผู้ตัวนั้น

- 8:1 ในปีที่สามแห่งรัชกาลกษัตริย์เบลซัสซาร์ มีนิมิตปรากฏแก่ข้าพเจ้าดาเนียล หลังจากนิมิตที่ปรากฏแก่ข้าพเจ้าครั้งแรกนั้น
- 8:2 และข้าพเจ้าเห็นเป็นนิมิต ต่อมาขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ที่สุสาปราสาท ซึ่งอยู่ในแขวงเมืองเอลาม และข้าพเจ้าก็เห็นเป็นนิมิต และข้าพเจ้าอยู่ริมแม่น้ำอูลัย
- 8:3 ข้าพเจ้าเงยหน้าขึ้นเห็น และดูเถิด แกะผู้ตัวหนึ่งยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำ มีเขาสองเขา เขาทั้งสองสูง แต่เขาหนึ่งสูงกว่าอีกเขาหนึ่ง และเขาที่สูงนั้นงอกมาทีหลัง
- 8:4 ข้าพเจ้าเห็นแกะผู้นั้นชีวิตไปทางตะวันตก และทางเหนือและทางใต้ ไม่มีสัตว์ใดต้านทานมันได้ และไม่มีใครที่จะช่วยให้พ้นจากมือของมันได้ มันทำตามขอบใจของมันและก็พองตัวขึ้น
- 8:5 เมื่อข้าพเจ้ากำลังตรึกตรองอยู่ ดูเถิด มีแพะผู้ตัวหนึ่งมาจากทิศตะวันตก เหาะข้ามพื้นพิภพทั้งสิ้นมา ไม่แตะต้องพื้นดินเลย และแพะนั้นมีเขาเด่นอยู่ในระหว่างตาของมันเขาหนึ่ง
- 8:6 มันมาหาแกะผู้ที่มีเขาสองเขาซึ่งข้าพเจ้าเห็นยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำ มันวิ่งเข้าไปใส่แกะผู้ตัวนั้นด้วยเต็มกำลังความโกรธของมัน
- 8:7 ข้าพเจ้าเห็นมันเข้ามาใกล้แกะผู้ มันโกรธและเข้าชนแกะผู้ ทำให้เขาทั้งสองของมันหักไป และแกะผู้ก็ไม่มีกำลังต้านทานมันได้ มันเหวี่ยงแกะผู้ลงที่ดินและเหยียบเสีย และไม่มีใครช่วยแกะผู้ให้พ้นมือของมันได้
- 8:8 แล้วแพะผู้ก็พองตัวขึ้นอย่างยิ่ง แต่เมื่อมันแข็งแรง เขาใหญ่ของมันก็หัก มีเขาเด่นอีกสี่เขางอกขึ้นแทนที่หันไปทางทิศลมทั้งสี่ของฟ้าสวรรค์
- 8:9 และมีเขาเล็กๆเขาหนึ่งงอกออกมาจากเขาหนึ่งในพวกเขาเหล่านี้ ซึ่งงอกขึ้นใหญ่โตเหลือเกิน ตรงไปทางใต้ ตรงไปทางตะวันออก และตรงไปยังแผ่นดินอันรุ่งโรจน์นั้น
- 8:10 มันงอกขึ้นใหญ่โต แม้กระทั่งถึงบรืวารแห่งฟ้าสวรรค์ มันยังเหวี่ยงบรืวารกับดวงดาวลงมายังพิภพเสียบ้างแล้วเหยียบย่ำเสีย
- 8:11 มันพองตัวขึ้นอีก แม้กระทั่งถึงจอมของบรืวาร และเครื่องเผาบูชาประจำวันก็ถูกชิงไปเสีย และสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ก็ถูกเหยียบย่ำลง
- 8:12 และเพราะเหตุการละเมิด เขาได้รับมอบบรืวารไว้สู้กับการเผาบูชาประจำวัน และความจริงก็ถูกเหยียบย่ำลงที่ดิน และเขานั้นก็ปฏิบัติงานและเจริญขึ้น
- 8:13 แล้วข้าพเจ้าได้ยินวิสุทธิชนผู้หนึ่งพูดอยู่ วิสุทธิชนอีกผู้หนึ่งก็พูดกับวิสุทธิชนผู้ที่พูดอยู่นั้นว่า “นิมิตที่เกี่ยวข้องกับเครื่องเผาบูชาประจำวันนั้นจะอยู่อีกนานเท่าใด ทั้งเรื่องการละเมิดที่ทำให้เกิดการกรังว่างเปล่าเพื่อจะมอบทั้งสถานบริสุทธิ์และบรืวารให้ถูกเหยียบย่ำลงใต้ฝ่าเท้า”
- 8:14 ท่านผู้นั้นตอบข้าพเจ้าว่า “อยู่นานสองพันสามร้อยวัน แล้วสถานบริสุทธิ์นั้นจะได้รับการชำระ”
- 8:15 และอยู่มาเมื่อข้าพเจ้าดาเนียลได้เห็นนิมิตนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็พยายามเข้าใจ และดูเถิด มีเหมือนมนุษย์ยืนอยู่หน้าข้าพเจ้า

8:16 และข้าพเจ้าได้ยินเสียงของชายผู้หนึ่งระหว่างฝั่งแม่น้ำอูลัย และเสียงนั้นร้องเรียกและกล่าวว่า “กาเบรียลเอ๋ย จงทำให้ชายผู้นี้เข้าใจในนิมิตนั้นเถิด”

8:17 ดังนั้นท่านจึงมาใกล้ที่ที่ข้าพเจ้ายืนอยู่ และเมื่อท่านมาแล้ว ข้าพเจ้าก็ตกใจชบหน้าลงถึงดิน แต่ท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “โอ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเข้าใจเถิดว่า นิมิตนั้นเป็นเรื่องของกาลอวสาน”

8:18 เมื่อท่านกำลังพูดอยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็สลบหน้าติดดินอยู่ แต่ท่านแต่ต้องข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้ายืนขึ้น

8:19 ท่านกล่าวว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าจะทำให้ท่านทราบถึงสิ่งซึ่งจะเกิดขึ้นในตอนปลายแห่งพระพิโรธ เพราะมันเกี่ยวข้องกับวาระกำหนดแห่งอวสาน

8:20 เรื่องแกะผู้มีสองเขาที่ท่านเห็นนั้นคือ กษัตริย์ของคนมีเดียและคนเปอร์เซีย

8:21 และแพะผู้คือกษัตริย์ของกรีก และเขาใหญ่ระหว่างนัยน์ตา คือกษัตริย์องค์แรก

8:22 ส่วนเขาที่หัก และมีอีกสี่เขางอกขึ้นแทนนั้น คืออาณาจักรสี่อาณาจักรจะเกิดขึ้นจากประชาชาตินั้น แต่ไม่มีอำนาจเหนือเขาแรกนั้น

8:23 และในตอนปลายแห่งรัชสมัยของพวกเขา เมื่อผู้ละเมิดทั้งหลายได้กระทำเต็มขนาดแล้ว จะมีกษัตริย์องค์หนึ่งพระพักตร์ดุร้าย และมีความเข้าใจในเรื่องปริศนาเกิดขึ้น

8:24 อำนาจของท่านจะใหญ่โตมาก แต่มิใช่โดยอำนาจของท่านเอง และท่านจะกระทำให้บังเกิดความพินาศอย่างน่ากลัว ท่านก็เจริญขึ้นและปฏิบัติงาน ท่านจะทำลายคนที่มีกำลังมากและประชาชนบริสุทธิ์

8:25 ด้วยความฉลาดของท่าน ท่านจะกระทำให้การล่อลวงแพร่หลายขึ้นด้วยน้ำมือของท่าน ท่านจะพองตัวของท่านในใจของท่านเอง ท่านจะทำลายคนมากมายโดยความสงบ แล้วจะลุกขึ้นต่อสู้กับจอมเจ้านาย แต่ท่านจะต้องถูกหักทำลาย ไม่ใช่ด้วยมือเลย

8:26 นิมิตเรื่องเวลาเย็นและเวลาเช้าซึ่งบอกเล่านั้นเป็นความจริง แต่จงปิดบังนิมิตนั้นไว้เถิด เพราะเป็นเรื่องของอีกหลายวันข้างหน้า”

8:27 และข้าพเจ้าดาเนียลก็อ่อนเพลีย และนอนเจ็บอยู่หลายวัน แล้วข้าพเจ้าก็ลุกขึ้นไปปฏิบัติราชการของกษัตริย์ต่อไป แต่ข้าพเจ้าก็งงงันโดยนิมิตนั้น และไม่เข้าใจเรื่องราวเลย

เวลาและสถานที่ของนิมิตของดาเนียล

ข้อ 1 และ 2: “ในปีที่สามแห่งรัชกาลกษัตริย์เบลซัสซาร์ มีนิมิตปรากฏแก่ข้าพเจ้าดาเนียล หลังจากนิมิตที่ปรากฏแก่ข้าพเจ้าครั้งแรกนั้น และข้าพเจ้าเห็นเป็นนิมิต ต่อมาขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ที่สุสานปราสาท ซึ่งอยู่ในแขวงเมืองเอลาม และข้าพเจ้าก็เห็นเป็นนิมิต และข้าพเจ้าอยู่ริมแม่น้ำอูลัย”

เริ่มต้นด้วยบทนี้ ส่วนที่เหลือของหนังสือดาเนียลถูกเขียนเป็นภาษาฮีบรู บทแรกและสามข้อแรกของบทที่สองก็ถูกเขียนเป็นภาษาฮีบรูเช่นกัน เหตุผลก็คือ: เนื้อหาส่วนนี้ของดาเนียลบันทึกเรื่องราวการล่มสลายของเยรูซาเล็มเมื่ออิสราเอลประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้าถูกจับเป็นเชลยโดยเนบูคัดเนสซาร์และถูกพาไปอยู่ในบาบิโลน ซึ่งเป็นที่ที่พวกเขาเป็นทาสอยู่เจ็ดสิบปี

ตั้งแต่ข้อ 4 ของบทที่ 2 จนถึงจบบทที่ 7 ดาเนียลถูกเขียนเป็นภาษาอาราเมค เพราะว่าเนื้อหาส่วนนี้ของหนังสือเล่มนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับมหาอำนาจต่างชาติทั้งสี่ที่ปกครองทั่วโลก บทที่ 8 จบหนังสือเล่มนี้เป็น

ภาษาฮีบรูเพราะว่ามันมีเนื้อหาเกี่ยวกับพวกยิวโดยตรง – กรุงเยรูซาเล็ม, พระวิหาร, และปฏิบัติต่อพระคริสต์ ผู้ซึ่งจะทำให้พระวิหารเสียความศักดิ์สิทธิ์และข่มเหงพวกยิวในช่วงเวลาที่เป็นความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น จุดประสงค์ของบทที่ 8 จนจบหนังสือเล่มนี้คือ เพื่อเปิดเผยแก่ดาเนียลถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะบังเกิดแก่อิสราเอลใน “สมัยหลังๆ”

นิมิตเรื่องแกะผู้และแพะผู้ที่ถูกบันทึกตรงนี้ได้เกิดขึ้นในปีที่สามแห่งรัชกาลของเบลซัสซาร์, ปี 538 ก่อน ค.ศ. ดังนั้นดาเนียลจึงมีนิมิตนี้สองปีหลังจากนิมิตเรื่องสัตว์ป่าทั้งสี่และในปีเดียวกับการล่มสลายของจักรวรรดิบาบิโลน ผ่านทางนิมิตนี้ดาเนียลจะต้องเรียนรู้เกี่ยวกับอาณาจักรเหล่านั้นที่จะสืบทอดต่อจากจักรวรรดิบาบิโลน และจุดประสงค์ของนิมิตนี้ก็คือ เพื่อเปิดเผยแก่เขาถึงคำพยากรณ์เกี่ยวกับ “เขาเล็กๆ” อันนั้นในส่วนที่เกี่ยวข้องกับอิสราเอลในสมัยหลังๆ

แม้ว่าดาเนียลอยู่ในบาบิโลนตอนที่เขาได้รับนิมิตนี้ เขาก็ถูกขนย้ายในวิญญูณไปยังสุสา เมืองหลวงของเปอร์เซีย ซึ่งตั้งอยู่ในแขวงเมืองเอลาม ขณะที่ดาเนียลยืนอยู่ริมแม่น้ำอูลัย เขาก็เห็นภาพที่น่ามหัศจรรย์ – นิมิตอันยิ่งใหญ่ที่ประทานให้แก่เขาโดยพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา พระเจ้าที่เขาได้สตัยชื่อต่อพระองค์มาตลอดหลายปีแห่งการตกเป็นเชลยของเขาในดินแดนแปลกถิ่น

นิมิตเรื่องแกะผู้ตัวนั้น

ข้อ 3 และ 4: “ข้าพเจ้าเงยหน้าขึ้นเห็น และดูเถิด แกะผู้ตัวหนึ่งยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำ มีเขาสองเขา เขาทั้งสองสูง แต่เขาหนึ่งสูงกว่าอีกเขาหนึ่ง และเขาที่สูงนั้นออกมาทีหลัง ข้าพเจ้าเห็นแกะผู้ตัวนั้นขวิดไปทางตะวันตก และทางเหนือและทางใต้ ไม่มีสัตว์ตัวใดต้านทานมันได้ และไม่มีใครที่จะช่วยให้พ้นจากมือของมันได้ มันทำตามชอบใจของมันและก็พองตัวขึ้น”

เมื่อดาเนียลถูกพาในวิญญูณไปยังริมแม่น้ำอูลัย เขาก็เงยตาขึ้นดูและเห็นแกะผู้ตัวหนึ่งซึ่งมีสองเขา – เขาอันหนึ่งสูงกว่าอีกอันหนึ่ง และเขาอันที่สูงกว่าก็ออกมาทีหลัง ขณะที่ดาเนียลเพ่งมองดูแกะผู้ตัวนี้ เขาก็เห็นมันขวิดไปทางทิศตะวันตก ทิศเหนือและทิศใต้ และขณะที่มันรูดหน้าไปก็ไม่มีสัตว์ตัวใดที่ยังยืนหรือยืนอยู่ต่อหน้ามันได้ และไม่มีอำนาจใด “ที่จะช่วยให้พ้นจากมือของมันได้” แกะผู้ตัวนี้กระทำตามอำเภอใจและมันเริ่มยิ่งใหญ่และมีอำนาจมาก

ดาเนียลเห็นแพะผู้ตัวนั้น

ข้อ 5-7: “เมื่อข้าพเจ้ากำลังตรึกตรองอยู่ ดูเถิด มีแพะผู้ตัวหนึ่งมาจากทิศตะวันตก เหาะข้ามพื้นพิภพทั้งสิ้นมา ไม่แตะต้องพื้นดินเลย และแพะนั้นมีเขาเด่นอยู่ในระหว่างตาของมันเขาหนึ่ง มันมาหาแกะผู้ที่มีเขาสองเขาซึ่งข้าพเจ้าเห็นยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำ มันวิ่งเข้าไปใส่แกะผู้ตัวนั้นด้วยเต็มกำลังความโกรธของมัน ข้าพเจ้าเห็นมันเข้ามาใกล้แกะผู้ มันโกรธและเข้าชนแกะผู้ ทำให้เขาทั้งสองของมันหักไป และแกะผู้ก็ไม่มีกำลังต้านทานมันได้ มันเหวี่ยงแกะผู้ลงที่ดินและเหยียบเสีย และไม่มีใครช่วยแกะผู้ให้พ้นมือของมันได้”

ในความอัศจรรย์ใจ ดาเนียลมองดูแกะผู้ทรงพลังตัวนี้ขวิดไปข้างหน้าด้วยพลังที่ยากจะต้านทานจนถึงขนาดที่ไม่มีผู้ใดหยุดยั้งมันได้ และขณะที่ดาเนียลพิจารณานิมิตนั้น โดยอยากรู้ว่าแกะผู้ตัวนั้นเป็นใครและอะไร

และกำลังเกิดอะไรขึ้นอยู่นั้น อีกภาพหนึ่งก็ปรากฏ: *แพะผู้ตัวหนึ่งมาจากทิศตะวันตก* แพะผู้ตัวนี้ได้ปรากฏตัวบนพื้นพิภพทั้งสิ้น มันอยู่เต็มขอบฟ้าที่หันไปทางทิศตะวันตก – และ “มันไม่แตะต้องพื้นดินเลย” มันมี “เขาเด่น” อยู่ระหว่างตาสองข้างของมัน – ซึ่งเป็นภาพที่ไม่ธรรมดาอย่างแน่นอน – และมันก็ตรงเข้ามาหาแกะผู้ที่มีเขาสองข้างและวิ่งเข้าไปใส่แกะผู้มัน “ด้วยเต็มกำลังความโกรธของมัน”

ดาเนียลเห็นมันเข้ามาใกล้แกะผู้ตัวนั้น โดยถูกกระตุ้นด้วย “ความโกรธ” (ความโกรธอันขมขื่นหรือความน่าสะพรึงกลัว) เข้าใส่มัน แพะผู้ตัวนั้นเข้าชนแกะผู้ตัวนั้นและทำให้เขาสองข้างของมันหัก และโดยเหตุนี้แกะผู้ตัวนั้นจึงยืนอยู่อย่างสิ้นฤทธิ์ต่อหน้าแพะผู้ตัวนั้น ซึ่งจากนั้นก็บดขยี้แกะผู้ตัวนั้นจนถึงดินและเหยียบย่ำมันด้วยเท้าของตน “และไม่มีใครช่วยแกะผู้ให้พ้นมือของมันได้”

แน่นอนว่า *พวกแพะไม่มีมือ* สัตว์ประหลาดตัวนี้ในนิมิตของดาเนียลอยู่ในรูปแบบของแพะตัวหนึ่ง และมันมีเขาอันหนึ่ง – แต่มันก็ขึ้นไปยังชายคนหนึ่ง ไม่ใช่สัตว์ตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวนั้นล้มลงแล้ว แพะผู้ตัวนั้นบัดนี้ก็ขึ้นเรื่องอำนาจแล้ว

สี่เขาปรากฏบนแพะผู้ตัวนั้น

ข้อ 8: “แล้วแพะผู้ก็พองตัวขึ้นอย่างยิ่ง แต่เมื่อมันแข็งแรง เขาใหญ่ของมันก็หัก มีเขาเด่นอีกสี่ข้างออกขึ้นแทนที่ หันไปทางทิศลมทั้งสี่ของฟ้าสวรรค์”

ดาเนียลมองดูแพะผู้ตัวนั้น ซึ่งบัดนี้เป็นบุคคลที่ทรงอำนาจมากที่สุดบนแผ่นดินโลกแล้ว ดาเนียลเห็น “เขาใหญ่อันนั้น” (ซึ่งในข้อ 5 ถูกเรียกว่าเป็น “เขาเด่น” อันนั้น) และเขาใหญ่อันนี้ถูกหักเสีย จากนั้นดาเนียลเห็น “เขาเด่น” สี่ข้างออกขึ้นออกมาจากที่ๆเขาใหญ่อันนั้นเคยอยู่ เขาเด่นทั้งสี่นี้ขึ้นไปทางลมทั้งสี่แห่งฟ้าสวรรค์ – ซึ่งแน่นอนว่าขึ้นไปยังทั้งสี่ทิศของเข็มนาฬิกา – ทิศเหนือ ทิศใต้ ทิศตะวันออก และทิศตะวันตก – ซึ่งสี่ถึงแผ่นดินโลกทั้งสิ้น

ดาเนียลเห็นสิ่งแปลกประหลาดต่อไป

ข้อ 9-12: “และมีเขาเล็กๆเขาหนึ่งงอกออกมาจากเขาหนึ่งในพวกเขาเหล่านี้ ซึ่งงอกขึ้นใหญ่โตเหลือเกิน ตรงไปทางใต้ ตรงไปทางตะวันออก และตรงไปยังแผ่นดินอันรุ่งโรจน์นั้น มันงอกขึ้นใหญ่โต แม้กระทั่งถึงบรืวารแห่งฟ้าสวรรค์ มันยังเหวี่ยงบรืวารกับดวงดาวลงมายังพิภพเสียบ้าง แล้วเหยียบย่ำเสีย มันพองตัวขึ้นอีก แม้กระทั่งถึงจอมของบรืวาร และเครื่องเผาบูชาประจำวันก็ถูกชิงไปเสีย และสถานบริสุทธิของพระองค์ก็ถูกเหวี่ยงลง และเพราะเหตุการณ์ละเมิด เขาได้รับมอบบรืวารไว้สู้กับการเผาบูชาประจำวัน และความจริงก็ถูกเหวี่ยงลงที่ดิน และเขานั้นก็ปฏิบัติงานและเจริญขึ้น”

มีการอภิปรายและการไม่เห็นพ้องกันมากมายท่ามกลางเหล่าผู้รู้เกี่ยวกับ “เขาเล็ก” อันนั้นซึ่งงอกออกมาจากหนึ่งใน “เขาเด่น” ทั้งสี่นั้น ความเห็นส่วนตัวของผมนั้นก็คือว่าข้อเหล่านี้ซึ่งตามหลังข้อ 9 ระบุตัวตนบุคคลผู้หนึ่งที่ถูกเป็นตัวแทนโดยเขาเล็กอันนี้ อย่างไรก็ตาม ผมเห็นด้วยกับ ดร. สโกฟิลด์และคนอื่นๆที่ว่าคำพยากรณ์ที่ถูกนำเสนอตรงนี้ถูกทำให้สำเร็จจริงไปแล้วบางส่วน (แต่ไม่ใช่ทั้งหมด) โดยอันโทไอคัส อีพิฟานีสในปี 175 ก่อน ค.ศ. มันเป็นความจริงที่ว่าเขาได้ทำให้พระวิหารเป็นมลทินไปและได้ข่มเหงพวกยิวในวิธีหนึ่งที่นำ

กลัวที่สุด และเขาก็เป็นภาพเลื่องที่โดดเด่นอันหนึ่งของสัตว์ร้ายนั้น (“เขาเล็ก” อันนั้น) แห่งยุคสุดท้าย แต่ผมก็เชื่อว่าบุคคลที่แท้จริงที่ถูกบ่งชี้ตรงนี้ในดาเนียล 8:9 เป็นคนเดียวกันกับคนนั้นในดาเนียล 7:8

ผมขอรับสารภาพว่ามีหลายสิ่งที่ผมไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้เกี่ยวกับหนังสือดาเนียลและหนังสือวิวรณ์ แต่ผมก็ไม่เห็นเหตุผลที่จะคาดเดาหรือเชื่อตามสิ่งที่คุณอื่นๆ ได้สอนหากมีข้อพระคัมภีร์ที่จะบอกเราอย่างชัดเจนว่า *เขาเล็กๆ อันนี้เป็นใคร* ในดาเนียล 8:9 อันทีโอคัส อีพิฟานีสได้ทำให้พระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็มเสียความศักดิ์สิทธิ์ไปโดยตั้งแท่นบูชารูปเคารพแท่นหนึ่งขึ้นที่นั่น เขาได้สร้างแท่นบูชาหนึ่งอุทิศแก่รูปเคารพอันหนึ่งบนแท่นบูชา *นั้นในพระวิหารของพระเจ้า* และประวัติศาสตร์ก็เป็นพยานถึงข้อเท็จจริงที่ว่าเขาได้ถวาย *หมู* ตัวหนึ่ง เป็นเครื่องสังเวยบนแท่นบูชา *นั้น* จริงๆ แต่คำบรรยายและการประพุดติของ “เขาเล็กๆ” อันนี้ก็ไม่ได้สอดคล้องกับคำบรรยายและการประพุดติของอันทีโอคัส อีพิฟานีส แม้ว่าพวกมันสอดคล้องอย่างสมบูรณ์แบบกับคำบรรยายของ “เขาเล็ก” อันนั้นของสัตว์ป่าตัวที่สี่นั้นก็ตาม

ยกตัวอย่างเช่น – อันทีโอคัส อีพิฟานีสไม่เคยเหยียด “บรืวารแห่งฟ้าสวรรค์” ลงมาเลย เขาไม่เคย “พองตัวขึ้นอีก แม้กระทั่งถึงจอมของบรืวาร” (ซึ่งหาใช่ใครอื่นนอกจากพระเยซูคริสต์) และเขาก็ไม่ได้ลุกขึ้นต่อสู้ “จอมเจ้านาย” – ซึ่งแน่นอนว่าเป็นพระเยซูคริสต์เจ้า และอันทีโอคัส อีพิฟานีสไม่ได้ “ถูกหักทำลาย ไม่ใช่ด้วยมือเลย” ประวัติศาสตร์บันทึกข้อเท็จจริงที่ว่าเขาเสียชีวิตโดยสาเหตุธรรมชาติ ที่ทาเบ (Tabae) ในปี 164 ก่อน ค.ศ.

กาเบรียลบอกเราอย่างชัดเจนว่านิมิตนี้ไม่ได้เป็นเรื่องของกษัตริย์องค์หนึ่งนามว่าอันทีโอคัส อีพิฟานีส – แต่เป็นเรื่องของ “กาลอวสาน” (ดนล. 8:17) “กาลอวสาน” ซึ่งไปยัง *อวสานแห่งยุคของคนต่างชาติ* และเวลานั้นก็ยังไม่มาถึง กาเบรียลยังอธิบายด้วยว่าพันธกิจของเขาก็คือ เปิดเผยแก่ดาเนียลว่าจะเกิดอะไรขึ้น “**ในตอนปลายแห่งพระพิโรธ**” (ดนล. 8:19) – และนี่ก็หมายถึงช่วงเวลาในภาคพันธสัญญาใหม่ นั่นคือ ยุคแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง

ด้วยเหตุนี้เราจึงเห็นว่าเขาเล็กอันนั้นของดาเนียล 8:9-12, 23-25 สอดคล้องกับ “อวสานกาล” มันยังสอดคล้องกับเขาเล็กอันนั้นของสัตว์ป่าตัวที่สี่ที่ถูกพรรณนาในดาเนียล 7:7, 8 ด้วย มันเป็นความเชื่อของผมที่ว่าพวกมันทั้งคู่อ้างอิงถึงบุคคลเดียวกัน – “คนแห่งการบาปนั้น... กษัตริย์ที่มีพระพักตร์ดุร้าย... ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์... ลูกแห่งความพินาศ” ผู้ซึ่งเป็นคนๆ เดียวกันทั้งหมด

ผมจะไม่เลิกสามัคคีธรรมกับพี่น้องท่านใดที่ประกาศว่าเขาเล็กอันนี้ในดาเนียล 8:9 ได้ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วในสมัยของอันทีโอคัส อีพิฟานีส เพราะว่ามันไม่เกี่ยวข้องกับความจริงของเราหรือกับการสามัคคีธรรมด้วยกันของเรา ผมไม่อาจร่วมสามัคคีธรรมกับผู้ใดที่ปฏิเสธเรื่องการประสูติจากหญิงพรหมจารีหรือการลบลมทินด้วยพระโลหิต แต่ผมสามารถร่วมสามัคคีธรรมกับพี่น้องที่ไม่เห็นพ้องกับผมในทุกจุดที่เจาะจงของคำพยากรณ์ ผมไม่อ้างตัวว่าเข้าใจทั้งหมดที่ต้องรู้เกี่ยวกับหนังสือดาเนียลและผู้รับใช้คนใดที่กล่าวอ้างเช่นนั้นก็อวดตัวอย่างแน่นอน! ผมเชื่อว่าอันทีโอคัส อีพิฟานีสเป็นผู้บุกเบิก (หรือภาพเลื่องและเงา) ของ “เขาเล็ก” อันนั้นแห่งยุคสุดท้าย แต่ผมไม่เชื่อว่าเขาได้ทำให้ทุกสิ่งที่ถูกกล่าวเกี่ยวกับ “เขาเล็ก” อันนี้ในข้อที่เราศึกษากันอยู่สำเร็จแล้ว ผมขอชี้ให้เห็นข้อเท็จจริงเหล่านี้เพื่อสนับสนุนความเชื่อของผม:

“เขาเล็ก” อันนั้นซึ่งดาเนียลเห็นงอกออกมาจากหนึ่งใน “เขาเด่น” ทั้งสี่นั้น “งอกขึ้นใหญ่โตเหลือเกิน ตรงไปทางใต้ ตรงไปทางตะวันออก และตรงไปยังแผ่นดินอันรุ่งโรจน์นั้น” นี่ไม่อาจถูกกล่าวเกี่ยวกับอันทิโอคัส อีพิฟานีสได้ เขาเป็นคนใหญ่โต – แต่ไม่ใหญ่โตเหลือเกิน “เขาเล็ก” อันนั้นยังงอกขึ้นใหญ่โต “แม้กระทั่งถึง บริวารแห่งฟ้าสวรรค์ มันยังเหวี่ยงบริวารกับดวงดาวลงมายังพิภพเสียบ้าง แล้วเหยียบย่ำเสีย” สำหรับผมแล้ว นี่ไม่ได้หมายถึงอิสราเอล เพราะเรารู้ว่าในพระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่มอิสราเอลเป็นประชากรฝ่ายโลกโดยมีพระสัญญาต่างๆฝ่ายโลก พวกเขาไม่ใช่ดวงดาวเหล่านั้น และพวกเขาไม่เคยถูกเรียกว่าเป็นดวงดาวเลย ในหนังสือวิวรณ์เราอ่านเกี่ยวกับดาวดวงหนึ่งที่ลงมาจากสวรรค์ และนี่บางครั้งก็ชี้ไปยังพวกผู้นำสารที่พิเศษ และในครั้งอื่นๆก็ชี้ไปยังพระเยซูคริสต์เจ้าเอง แต่ “เขาเล็กๆ” ที่ทรงพลังนี้ก็เริ่มใหญ่โตขึ้น “แม้กระทั่งถึงบริวารแห่งฟ้าสวรรค์” และจนถึงขนาดเหวี่ยงดาวบางดวงลงมา และเหยียบย่ำพวกมัน

เราสังเกตเห็นว่ามันยัง “พองตัวขึ้นอีก แม้กระทั่งถึงจอมของบริวาร และเครื่องเผาบูชาประจำวันก็ถูกชิงไปเสีย และสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ก็ถูกเหวี่ยงลง” เขาเล็กๆอันนี้จะเอาการถวายเป็นสัตวบูชาประจำวันออกไปเสียเพราะเหตุการณ์ระมัด และเราทราบว่ามีเมื่อปฏิบัติต่อพระคริสต์ซึ่งมาขาวออกมาพร้อมกับคันธนูอันหนึ่งในมือของเขา (วิวรณ์ 6) เขาก็จะทำให้เกิดสันติภาพบนแผ่นดินโลก – สันติภาพซึ่งจะคงอยู่ต่อไปเป็นเวลาสามปีครึ่ง เขาจะอนุญาตให้พวกยิวสร้างพระวิหารของตนขึ้นใหม่ จัดตั้งการนมัสการของพวกเขา และปฏิบัติตามกิจวัตรประจำวันของพวกเขาในเรื่องพิธีกรรมต่างๆของศาสนายูดาห์และการถวายเครื่องสัตวบูชาประจำวันต่างๆ นี่จะดำเนินต่อไปในระหว่างช่วงสามปีครึ่งแรกแห่งการครอบครองของปฏิบัติต่อพระคริสต์ และจากนั้นหลังจากช่วงเวลาสั้นๆแห่งสันติภาพนี้เขาก็จะละเมิดพันธสัญญานั้นและเอาสิทธิพิเศษทุกอย่างออกไปหมด นรกทั้งสี่จะแตกบนแผ่นดินโลกนี้ ความจริงจะถูกเหวี่ยงลงโดยปฏิบัติต่อพระคริสต์ และเขาจะ “ปฏิบัติงานและเจริญขึ้น” เปาโลบอกเราอย่างชัดเจนว่าในวันนั้นพระเจ้าจะทรงให้ความลุ่มหลงมาครอบงำคนเหล่านั้น และพวกเขาจะเชื่อสิ่งที่เท็จ (ปฏิบัติต่อพระคริสต์ – ผู้ที่ตรงข้ามกับพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นความจริง)

คนเหล่านั้นจะติดตามเขาในฐานะพระเจ้า ใน 2 เธสะโลนิกา 2:8-12 เปาโลเรียกเขาว่าเป็น “คนนอกกฎหมายนั้น” และบอกเราว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรง “ประหารมันด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์ และจะทรงผลาญให้สูญไปด้วยการปรากฏแห่งการเสด็จมาของพระองค์” เมื่อปฏิบัติต่อพระคริสต์มา เขาจะมา “โดยการตลบันดาลของซาตาน” พร้อมกับบรรดาการอิจฉาและหมายสำคัญ และการมหัศจรรย์แห่งความเท็จและอุบายอธรรมทั้งหลายสำหรับคนเหล่านั้นที่พินาศอยู่ เพราะเขาทั้งหลายไม่ได้รับความรักแห่งความจริงไว้เพื่อจะรอดได้” และเพราะว่าคนเหล่านั้นบนแผ่นดินโลกในระหว่างการครอบครองของปฏิบัติต่อพระคริสต์ที่ได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้นหรือตัวเลขแห่งชื่อของเขาจะไม่ได้รับความจริง (พระเยซู) พระเจ้าจึงจะทรงให้ความลุ่มหลงมาครอบงำพวกเขาจนพวกเขาจะเชื่อสิ่งที่เท็จนั้น (ปฏิบัติต่อพระคริสต์) และทุกคนที่ไม่เชื่อความจริงแต่ยินดีในการไม่ชอบธรรม (ในผู้ที่ไม่ชอบธรรมนั้น, สิ่งเท็จนั้น) ก็จะต้องรับโทษ

มันคือปฏิบัติต่อพระคริสต์ ไม่ใช่อันทิโอคัส อีพิฟานีส ที่จะเหวี่ยงความจริงลงและเจริญขึ้นในสิ่งที่เท็จนั้น ผมจึงขอยืนยันว่าไม่มีเขาเล็กสองอันในดาเนียล แต่อันเดียวเท่านั้น และแต่ละครั้งที่เราอ่านเกี่ยวกับ “เขาเล็ก” อันนั้น มันก็ชี้ไปยังบุคคลที่ร้ายกาจคนเดียวเท่านั้น – ปฏิบัติต่อพระคริสต์ ผู้ซึ่งเป็นพญามารตัว

เป็นๆ พระเยซูทรงเป็นความจริง พระเจ้าตัวเป็นๆ และผู้ครองโลกคนสุดท้ายจะต่อต้านพระเจ้า – ตรงข้ามกับพระคริสต์

ผมขอกล่าวซ้ำว่า: ผมจะยอมรับสิ่งที่ผู้รู้พระคัมภีร์ที่โดดเด่นหลายท่านกล่าวเกี่ยวกับ “เขาเล็ก” อันนี้ ทราบเท่าที่มันเป็นคำพยากรณ์สองชั้นและได้ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วส่วนหนึ่ง (แต่ไม่ใช่ทั้งหมด) ในสมัยของอันโทไอคัส อีพิฟานีส อย่างไรก็ตาม ผมก็เชื่อว่าคำพยากรณ์หลักเรื่องเขานั้นไม่ได้ชี้ไปยังอันโทไอคัส อีพิฟานีส แต่ชี้ไปยัง “คนแห่งการบาปนั้น” ผู้ซึ่งจะปรากฏตัวขึ้นทันทีหลังจากการรับขึ้นไป

ทูตสวรรค์คนหนึ่งพูดกับดาเนียล

ข้อ 13 และ 14: “แล้วข้าพเจ้าได้ยินวิสุทธิชนผู้หนึ่งพูดอยู่ วิสุทธิชนอีกผู้หนึ่งก็พูดกับวิสุทธิชนผู้ที่พูดอยู่นั้นว่า “นิมิตที่เกี่ยวข้องกับเครื่องเผาบูชาประจำวันนั้นจะอยู่อีกนานเท่าใด ทั้งเรื่องการละเมิดที่ทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า เพื่อจะมอบทั้งสถานบริสุทธิ์และบริวารให้ถูกเหยียบย่ำลงใต้ฝ่าเท้า” ท่านผู้นั้นตอบข้าพเจ้าว่า “อยู่นานสองพันสามร้อยวัน แล้วสถานบริสุทธิ์นั้นจะได้รับการชำระ””

ขณะที่ดาเนียลยืนอยู่ริมแม่น้ำอูลัย โดยครุ่นคิดและอยากรู้และอัศจรรย์ใจเกี่ยวกับสิ่งที่เขาได้เห็นและอยากทราบความหมายของนิมิตเรื่องแกะผู้และแพะผู้นั้น เขาก็แอบได้ยินบทสนทนาหนึ่งระหว่าง “วิสุทธิชน” สองท่าน – หรือชาวสวรรค์สองคน จึงสังเกตว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงเอ่ยชื่อวิสุทธิชนที่กำลังพูดอยู่นั้น:

“แล้วข้าพเจ้าได้ยินวิสุทธิชนผู้หนึ่งพูดอยู่ วิสุทธิชนอีกผู้หนึ่งก็พูดกับวิสุทธิชนผู้ที่พูดอยู่นั้น...” มันคงเป็นเรื่องที่น่าสนใจหากได้รู้ชื่อของวิสุทธิชนผู้นั้น แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงเห็นควรที่จะเปิดเผยมันแก่เรา เป็นไปได้ว่าหากพระคัมภีร์ให้ชื่อผู้นั้น บางศาสนาก็คงยกชูคนๆ นั้นให้เป็นเทพเจ้าหรือสร้างรูปเคารพถวายแก่วิสุทธิชนผู้นั้นและกราบไหว้บูชาที่เท้าของรูปเคารพนั้น

บทสนทนาระหว่างวิสุทธิชนทั้งสองนี้เกี่ยวข้องกับว่า “นิมิตที่เกี่ยวข้องกับเครื่องเผาบูชาประจำวันนั้นจะอยู่อีกนานเท่าใด ทั้งเรื่องการละเมิดที่ทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า เพื่อจะมอบทั้งสถานบริสุทธิ์และบริวารให้ถูกเหยียบย่ำลงใต้ฝ่าเท้า” กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ “เขาเล็กอันนั้นจะแสดงอำนาจดังกล่าวจนถึงขนาดเอาการถวายเครื่องสัตวบูชาประจำวันออกไปเสีย หยุดการนมัสการในพระวิหารทั้งหมด เหยียบย่ำความจริงลงถึงดิน และเจริญขึ้นในสิ่งที่เท็จนั้นที่เขาเป็นอีกนานเท่าใด? มันจะนานสักเท่าใด?” และจากนั้น “วิสุทธิชนผู้นั้น” ก็กล่าวแก่ดาเนียลว่า “อยู่นานสองพันสามร้อยวัน แล้วสถานบริสุทธิ์นั้นจะได้รับการชำระ”

ความหมายของ “สองพันสามร้อยวัน” คืออะไร? เหล่าผู้รู้ภาษาฮีบรูบอกเราว่าในภาษาเดิมนี้อ่านว่า “สองพันสามร้อยเย็นและเช้า” นั่นคือ เครื่องสัตวบูชาเวลาเย็นและเวลาเช้า 2300 อันจะถูกเอาไปเสีย พวกเขาจะไม่ได้รับอนุญาตให้ถวายเครื่องสัตวบูชาเวลาเช้าหรือเวลาเย็นเป็นเวลา 2300 วัน ดังนั้นเราจึงรู้ว่าความหมายตรงนี้คือ วันทั้งหลายที่มี 24 ชั่วโมง – ไม่ใช่ 2300 ปี, เดือน, หรือสัปดาห์ – แต่ 2300 วัน อย่างไรก็ตาม เรา รู้จักวันทั้งหลาย และวันเหล่านั้นจะต่อจากเวลานั้นเมื่อการถวายเครื่องสัตวบูชาประจำวันถูกเอาไปเสียโดยเขาเล็กอันนั้น (ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์) ในกลางสัปดาห์ที่เจ็ดสิบแห่งคำพยากรณ์ของดาเนียล (ดนล. 9:27) จนถึงที่สุดปลายแห่งช่วงเวลาทุกซ์ลำบานั้น 2300 วันเหล่านี้เริ่มต้นในกลางสัปดาห์นั้น (และ “สัปดาห์” ที่ว่านี้

ไม่ใช่หลายวัน แต่เป็นหลายปีที่เป็นคำพยากรณ์ ด้วยเหตุนี้ มันจะเป็นในระหว่างสามปีครั้งสุดท้าย (42 เดือน) หรือครึ่งหลังของช่วงเวลาทุกซ์ลำบากนั้น

อย่างไรก็ตาม เดือนต่างๆในทางคำพยากรณ์ก็เท่ากับ 30 วัน สามปีครึ่งจะเท่ากับสี่สิบสองเดือน และ 42 เดือนที่มี 30 วันก็จะเท่ากับ 1260 วัน นี่จะเท่ากับ 1040 วันที่เกินมาจากสามปีครึ่ง ตามนิมิตที่ว่านี้ “สถานบริสุทธิ์” จะไม่ถูกชำระและ “การถวายเครื่องสัตวบูชาประจำวัน” จะไม่ได้รับอนุญาตให้กระทำจนกว่าจะครบ 2300 วันนั้นแล้ว นี่จะดูเหมือนราวกับว่าพระวิหารจะไม่ถูกชำระและการปรนนิบัติต่างๆในพระวิหารจะไม่ถูกสถาปนาขึ้นใหม่จนกว่าพระวิหารในอนาคตที่ถูกพรรณนาโดยเอเสเคียลได้ถูกสร้างขึ้นแล้ว จงตั้งใจศึกษาเอเสเคียล 41-43 ผมไม่มีเนื้อที่พอที่จะยกข้อความเหล่านั้นมาให้คุณตรงนี้ แต่กรุณาอ่านมันและศึกษามันอย่างตั้งใจ พระวิหารนี้ที่ถูกพรรณนาโดยเอเสเคียลจะถูกสร้างขึ้นหลังจากช่วงเวลาทุกซ์ลำบากนั้น

ขณะที่ดาเนียลยืนอยู่ โดยสงสัยและคิดอยู่ โดยพยายามนึกภาพความหมายของนิมิตที่เขาเพิ่งเห็น และถ้อยคำเหล่านั้นที่เขาเพิ่งได้ยิน เขาก็ถูกทำให้ตกใจโดยการปรากฏตัวของผู้ที่ “เหมือนมนุษย์”

ผู้ตีความปรากฏตัว

ข้อ 15 และ 16: “และอยู่มาเมื่อข้าพเจ้าดาเนียลได้เห็นนิมิตนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็พยายามเข้าใจ และดูเถิด มีเหมือนมนุษย์ยืนอยู่หน้าข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้ยินเสียงของชายผู้หนึ่งระหว่างฝิ่งแม่น้ำอูลัย และเสียงนั้นร้องเรียกและกล่าวว่า “กาเบรียลเอ๋ย จงทำให้ชายผู้นี้เข้าใจในนิมิตนั้นเถิด””

ดาเนียลได้เห็นนิมิตนั้นแล้ว เขาได้พยายามหาความหมายของมัน แล้วทันใดนั้นก็เห็นผู้หนึ่ง “เหมือนมนุษย์” มายืนอยู่ตรงหน้าเขา และดาเนียลก็ได้ยินเสียงของชายผู้หนึ่ง “ระหว่างฝิ่งแม่น้ำอูลัย” และเสียงนั้นก็กล่าวว่า “กาเบรียลเอ๋ย จงทำให้ชายผู้นี้เข้าใจในนิมิตนั้นเถิด”

เสียงนี้จะมาจากเมฆก้อนหนึ่งที่ลอยอยู่เหนือแม่น้ำนั้นระหว่างสองฝิ่งแม่น้ำนั้น สวรรค์อยากให้ดาเนียลเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าเขาเพิ่งได้เห็นอะไรในนิมิตนั้น ด้วยเหตุนี้ผู้ตีความคนหนึ่ง (ทูตสวรรค์กาเบรียล) จึงถูกส่งมาจากสวรรค์ มันเป็นเรื่องจำเป็นที่ดาเนียลต้องเข้าใจนิมิตนั้น และสิ่งเหล่านั้นซึ่งมันบอกล่วงหน้าก็ต้องถูกทำให้ชัดเจนอย่างสมบูรณ์แก่เขา (สิ่งเหล่านี้จะชัดเจนแก่เราด้วยหากเรายอมให้พระวจนะของพระเจ้าพูดและกันความคิดต่างๆในแง่ศาสนาและการตีความต่างๆของมนุษย์ออกไปจากมัน)

สิ่งที่ได้รับกววจิตใจดาเนียลในนิมิตก่อนหน้าของเขาไม่ใช่เรื่องสัตว์ป่าทั้งสิ้น สิ่งที่ได้รับกววจิตใจเขาก็คือ “เขาเล็กๆ” อันนั้น และคราวนี้ ในนิมิตนี้เรื่องแกะผู้และแพะผู้นั้น ก็มี “เขาเล็กๆ” อีกอันหนึ่ง ดาเนียลลงนงจริงๆ เป็นไปได้ไหมว่าเขาเล็กๆทั้งสองนี้เป็นอันเดียวกัน? หรือพวกมันเป็นเขาเล็กๆสองอันที่แตกต่างกัน ซึ่งชี้ไปยังคนสองคนที่แตกต่างกัน? พระเจ้าได้ประทานนิมิตเหล่านี้แก่ดาเนียลทีละเรื่อง และนิมิตแต่ละเรื่องก็ตามมาก็ถูกให้ไว้เพื่อเพิ่มความกระจ่างแก่นิมิตเหล่านั้นที่ถูกให้ไว้ก่อนหน้านี้ ดังนั้นแกะผู้และแพะผู้นั้นจึงให้ความกระจ่างเพิ่มเติมเกี่ยวกับ “เขาเล็กๆ” อันนั้นซึ่งได้ปรากฏในนิมิตเรื่องสัตว์ทั้งสิ้น พระเจ้ากำลังเปิดเผยแก่ดาเนียลทีละขั้นเกี่ยวกับการปฏิบัติของพระองค์กับคนต่างชาติ ขณะที่ยุคแห่งพระคุณ (หรือ “ยุคสมัยของคนต่างชาติ”) กำลังจะสิ้นสุดลง เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับยุคพันปี – การครอบครองแห่งความชอบธรรมที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้ผ่านทางอับราฮัม

กาเบรียลเข้ามาใกล้ดาเนียล

ข้อ 17-19: “ดังนั้นท่านจึงมาใกล้ที่ที่ข้าพเจ้ายืนอยู่ และเมื่อท่านมาแล้ว ข้าพเจ้าก็ตกใจชบหน้าลงถึงดิน แต่ท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “โอ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเข้าใจเถิดว่า นิมิตนั้นเป็นเรื่องของกาลอวสาน” เมื่อท่านกำลังพูดอยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็สลบหน้าติดดินอยู่ แต่ท่านแต่ต้องข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้ายืนขึ้น ท่านกล่าวว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าจะทำให้ท่านทราบถึงสิ่งซึ่งจะเกิดขึ้นในตอนปลายแห่งพระพิโรธ เพราะมันเกี่ยวข้องกับวาระกำหนดแห่งอวสาน””

กาเบรียลมายังที่ศาสนสถานที่ยืนอยู่บนริมฝั่งแม่น้ำอูลัย และเมื่อเขาเข้ามาใกล้ ดาเนียลก็กลัวและชบหน้าลงถึงดิน กาเบรียลพูดและกล่าวว่า “โอ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเข้าใจเถิดว่า นิมิตนั้นเป็นเรื่องของกาลอวสาน”

เหล่านี้เป็นถ้อยคำที่ชัดเจน ไม่มีเหตุผลว่าทำไมผู้ใดจะไม่เข้าใจพวกมัน ขณะที่กาเบรียลกำลังพูดกับดาเนียลอยู่นั้น ศาสนาพยากรณ์ผู้หนึ่งของพระเจ้าก็ชบหน้าลงถึงดิน กาเบรียลแต่ต้องเขา พยุงเขาให้ลุกขึ้น และกล่าวแก่เขาว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าจะทำให้ท่านทราบถึงสิ่งซึ่งจะเกิดขึ้นในตอนปลายแห่งพระพิโรธ เพราะมันเกี่ยวข้องกับวาระกำหนดแห่งอวสาน”

คำกล่าวที่ว่า “ในตอนปลายแห่งพระพิโรธ” หมายถึงช่วงวันท้ายๆของความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น – ตอนปลายแห่งการครอบครองของมหาอำนาจคนต่างชาติ กุญแจที่ไขเปิดนิมิตนี้เกี่ยวข้องกับ “กาลอวสาน” นี้เป็นช่วงเวลาพิเศษเฉพาะซึ่งถูกกล่าวถึงในพระคัมภีร์หลายครั้ง และมันชี้ไปยังตอนปลายของ “ยุคสมัยของคนต่างชาติ” นิมิตเรื่องเขาเล็กๆอันนี้ที่ดาเนียลเพิ่งเห็นไม่เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับยุคสมัยที่เขาใช้ชีวิตอยู่นั้น มันชี้ไปยังวันหลังๆแห่งช่วงเวลาแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง (“เวลาทุกข์ใจของยาโคบ”) ไม่ใช่ยุคสมัยที่ดาเนียลเห็นนิมิตนี้

กาเบรียลแต่ต้องดาเนียล พยุงเขาให้ลุกขึ้น และอธิบายแก่เขาว่าสิ่งน่ากลัวนี้จะไม่เกิดขึ้นในสมัยของเขา แต่ในเบื้องปลายแห่งยุคสมัยของคนต่างชาติ จากนั้นดาเนียลก็ถูกสั่งให้ปิดซ่อนนิมิตนี้ไว้เพราะว่ามันจะไม่ถูกทำให้สำเร็จจริงอีกนาน “หลายวัน”

การตีความนิมิตนี้

ข้อ 20-25: “เรื่องแกะผู้มีสองเขาที่ท่านเห็นนั้นคือ กษัตริย์ของคนมีเดียและคนเปอร์เซีย และแพะผู้คือกษัตริย์ของกรีก และเขาใหญ่ระหว่างนัยน์ตา คือกษัตริย์องค์แรก ส่วนเขาที่หัก และมีอีกสี่เขางอกขึ้นแทนนั้น คืออาณาจักรสี่อาณาจักรจะเกิดขึ้นจากประชาชาตินั้น แต่ไม่มีอำนาจเหนือเขาแรกนั้น และในตอนปลายแห่งรัชสมัยของพวกเขา เมื่อผู้ละเมิดทั้งหลายได้กระทำเต็มขนาดแล้ว จะมีกษัตริย์องค์หนึ่งพระพักตร์ดุร้าย และมีความเข้าใจในเรื่องปริศนาเกิดขึ้น อำนาจของท่านจะใหญ่โตมาก แต่มีไซโดยอำนาจของท่านเอง และท่านจะกระทำให้บังเกิดความพินาศอย่างน่ากลัว ท่านก็เจริญขึ้นและปฏิบัติงาน ท่านจะทำลายคนที่มีกำลังมากและประชาชนบริสุทธิ์ ด้วยความฉลาดของท่าน ท่านจะกระทำให้การล่อลวงแพร่หลายขึ้นด้วยน้ำมือของ

ท่าน ท่านจะพองตัวของท่านในใจของท่านเอง ท่านจะทำลายคนมากมายโดยความสงบ แล้วจะลุกขึ้นต่อสู้กับจอมเจ้านาย แต่ท่านจะต้องถูกหักทำลาย ไม่ใช่ด้วยมือเลย”

กาเบรียลเริ่มต้นการตีความนิมิตนี้ให้แก่ดาเนียล เขากล่าวมันอย่างชัดเจนมากๆ – และมันก็จะชัดเจนต่อเราหากเราจะแค่อ่าน และยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสแก่เราขณะที่เราอ่านพระวจนะของพระเจ้า กาเบรียลกล่าวแก่ดาเนียลว่า “เรื่องแกะผู้มีสองเขาที่ท่านเห็นนั่นคือ กษัตริย์ของคนมีเดียและคนเปอร์เซีย” – อาณาจักรคู่ซึ่งเข้ามามีอำนาจต่อจากเนบูคัดเนสซาร์ “แกะผู้คือกษัตริย์ของกรีก และเขาใหญ่ระหว่างนั้นนั่นคือกษัตริย์องค์แรก” “เขาใหญ่” อันนั้นคือ อเล็กซานเดอร์มหาราช และประวัติศาสตร์ก็เป็นพยานถึงเรื่องนี้ แต่ “เขาใหญ่” อันนั้นก็ถูกหักเสีย จากนั้นเขาสีเขากิ่งอกขึ้นในที่ๆเขาเดียวอันนั้นเคยอยู่ ซึ่งบ่งบอกว่าสี่อาณาจักรจะผงาดขึ้นออกมาจากประชาชาตินั้น – “แต่ไม่มีอำนาจเหนือเขาแรกนั้น” – นั่นคือ ไม่ใช่ในอำนาจของเขาใหญ่อันนั้น (อเล็กซานเดอร์มหาราช)

“และในตอนปลาย” (นั่นคือ ตอนปลายของอาณาจักรทั้งสิ้นที่จักรวรรดิกรีกถูกแบ่งออกเมื่ออเล็กซานเดอร์มหาราชสิ้นชีวิต) “เมื่อผู้ละเมิดทั้งหลายได้กระทำเต็มขนาดแล้ว จะมีกษัตริย์องค์หนึ่งพระพักตร์ดุร้าย และมีความเข้าใจในเรื่องปริศนาเกิดขึ้น” “กษัตริย์องค์หนึ่งพระพักตร์ดุร้าย” จะมีอำนาจใหญ่โตมาก “แต่ไม่ใช่โดยอำนาจของท่านเอง” ตัวเขาเองจะไม่ใช่ผู้ที่มีอำนาจใหญ่โตมาก เขาจะเป็นเพียงเครื่องมือชิ้นหนึ่งที่ถูกควบคุมโดยอำนาจของซาตาน – “และท่านจะกระทำให้บังเกิดความพินาคอย่างมากแล้ว”

ในวิวรณ์ 6:2 บุคคลเดียวกันนี้ซึ่งมาขาวออกมาอย่างสง่างาม โดยถือคัมภีร์อันหนึ่งในมือของตน – ไม่มีลูกธนูที่ทำให้ถึงตายได้ แต่คัมภีร์อันหนึ่งที่ไม่มิพิชสงอะไร ดังนั้นเขาจึง “ทำลายอย่างมหัศจรรย์”: โดยใช้คำป้อยอ, คำสัญญาลมๆแล้งๆ และความอดอยาก เขาจะ “เจริญขึ้นและปฏิบัติงาน ท่านจะทำลายคนที่มีกำลังมากและประชาชนบริสุทธิ์” นี่หมายถึงชนชาติอิสราเอล ซึ่งได้กลับมายังแผ่นดินของพวกเขาแล้วในขณะนั้น “ด้วยความฉลาดของท่าน ท่านจะกระทำให้การล่องแสงแพร่หลายขึ้นด้วยน้ำมือของท่าน” เขาจะเป็นวิญญาณของเจ้าแห่งความชั่วร้ายทั้งปวง – ซาตานเอง เขาจะเป็นวิญญาณเดียวกับที่ใช้อุบายนำเอาไปสู่ความบาปและความตายฝ่ายวิญญาณ “ท่านจะพองตัวของท่านในใจของท่านเอง”

คุณจำได้ว่าในเอเสเคียล 28 และอิสยาห์ 14 เราถูกบอกว่า “ลูซิเฟอร์ ผู้ส่องแสงนั้น...เศรษฐีผู้พิทักษ์ที่ได้เจิมตั้งไว้” ได้กลายเป็นพญามารผู้ร้ายแค้นเพราะเหตุความเย่อหยิ่ง มันอยากขึ้นไปเหนือดวงดาวทั้งหลายและยกชูบัลลังก์ของมันขึ้นเหนือบัลลังก์ขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระเจ้าทรงโยนลูซิเฟอร์ออกจากสวรรค์และมันได้กลายเป็นพญามาร นี่เป็นวิญญาณเดียวกับที่ดาเนียลกำลังกล่าวถึง คราวนี้พญามารจะเข้าสิงร่างกายของ “กษัตริย์ที่มีพระพักตร์ดุร้าย...ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์... ลูกแห่งความพินาค”

“ท่านจะทำลายคนมากมายโดยความสงบ” ในวิวรณ์ 6:2 ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ซึ่งมาออกมาในสันติภาพ และช่วงสามปีครึ่งแรกแห่งสปีดาห์ที่เจ็ดสิบแห่งคำพยากรณ์ของดาเนียลจะสงบสุข จากนั้นหลังจากสามปีครึ่ง เหล่ากองทัพของซาตานก็จะถูกปลดปล่อยในโทสะอันเต็มเปี่ยมบนแผ่นดินโลกและโลหิตจะไหลนองคุณน้ำในท้องถนน!

“แล้วจะลุกขึ้นต่อสู้กับจอมเจ้านาย” ซึ่งตรงนี้หมายถึงพระเยซูคริสต์ – เพราะว่าจอมเจ้านายจะทรงเป็นใครอื่นไปไม่ได้นอกจากพระองค์ แต่กษัตริย์ที่มีพระพักตร์ดุร้ายองค์นี้ “จะต้องถูกหักทำลาย ไม่ใช่ด้วยมือเลย” นี่ชี้ไปยังตอนที่พระเยซูคริสต์เองจะทรงโยนปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์เข้าไปในบึงที่ใหม่ด้วยไฟและกำมะถัน:

“แล้วข้าพเจ้าได้เห็นสวรรค์เปิดออก และดูเถิด มีม้าขาวตัวหนึ่ง พระองค์ผู้ทรงม้านั้นมีพระนามว่า “สัตย์ซื่อและสัตย์จริง” พระองค์ทรงพิพากษาและกระทำการสงครามด้วยความชอบธรรม พระเนตรของพระองค์ดุจเปลวไฟ และบนพระเศียรของพระองค์มีมงกุฎหลายอัน และพระองค์ทรงมีพระนามจารึกไว้ซึ่งไม่มีผู้ใดรู้จักเลย นอกจากพระองค์เอง พระองค์ทรงฉลองพระองค์ที่จุ่มเลือด และพระนามที่เรียกพระองค์นั้นคือ “พระวาทะของพระเจ้า” เหล่าพลโยธาในสวรรค์สวมอาภรณ์ผ้าป่านเนื้อละเอียด ขาวและสะอาด ได้นั่งบนหลังม้าขาวตามเสด็จพระองค์ไป มีพระแสงคมออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ เพื่อพระองค์จะได้ทรงฟันพาดบรรดานานาประชาชาติด้วยพระแสงนั้น และพระองค์จะทรงครอบครองเขาด้วยคทาเหล็ก พระองค์จะทรงเหยียบบ่อเย่าองุ่นแห่งพระพิโรธอันเหี้ยมขาดของพระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด พระองค์ทรงมีพระนามจารึกที่ฉลองพระองค์ และที่ต้นพระอุรุของพระองค์ว่า “พระมหากษัตริย์แห่งมหากษัตริย์ทั้งปวงและเจ้านายแห่งเจ้านายทั้งปวง” แล้วข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่บนดวงอาทิตย์ ท่านร้องประกาศแก่นกทั้งปวงที่บินอยู่ในท้องฟ้าด้วยเสียงอันดังว่า “จงมาประชุมกันในการเลี้ยงของพระเจ้ายิ่งใหญ่ เพื่อจะได้กินเนื้อกษัตริย์ เนื้อนายทหาร เนื้อคนมีบรรดาศักดิ์ เนื้อม้า และเนื้อคนที่นั่งบนม้า และเนื้อประชาชนทั้งไทและทาส ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่” และข้าพเจ้าเห็นสัตว์ร้ายนั้น และบรรดากษัตริย์บนแผ่นดินโลก พร้อมทั้งพลรบของกษัตริย์เหล่านั้นมาประชุมกันจะทำสงครามกับพระองค์ผู้ทรงม้า และกับพลโยธาของพระองค์ สัตว์ร้ายนั้นถูกจับพร้อมด้วยผู้พยากรณ์เท็จ ที่ได้กระทำการอัครจริยต่อหน้าสัตว์ร้ายนั้น และใช้การอัครจริยนั้นล่อลวงคนทั้งหลายที่ได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้น และบุขารูปของมัน สัตว์ร้ายและผู้พยากรณ์เท็จถูกทิ้งทั้งเป็นลงในบึงไฟที่ใหม่ด้วยกำมะถัน และคนที่เหลืออยู่นั้น ก็ถูกฆ่าด้วยพระแสงที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ผู้ทรงม้านั้นเสีย และนกทั้งปวงก็กินเนื้อของคนเหล่านั้นจนอิ่ม แล้วข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ ท่านถือลูกกุญแจของเหวที่ไม่มีกั้นเหวนั้นและถือโซ่ใหญ่ และท่านได้จับพญานาค ซึ่งเป็นงูตีกดาบบรรพ์ ผู้ซึ่งเป็นพญามารและซาตาน และล่ามมันไว้พันปี แล้วทิ้งมันลงไปเหวที่ไม่มีกั้นเหวนั้น แล้วได้ลั่นกุญแจประทับตรา เพื่อไม่ให้มันล่อลวงบรรดาประชาชาติได้อีกต่อไป จนครบกำหนดพันปีแล้วหลังจากนั้นจะต้องปล่อยมันออกไปชั่วขณะหนึ่ง” (วิว. 19:11-20:3)

พระคริสต์ตัวปลอมขี่ม้าขาวออกมาในวิวรณ์ 6:2 แต่วิวรณ์ 19:11 กล่าวถึงพระเมฆโปดกของพระเจ้า ไม่มีทางที่เราจะเข้าใจผิดตัวตนของผู้ขี่ม้าขาวตัวนี้ได้เลย ในวิวรณ์ 19:17 เราอ่านว่า “ข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่บนดวงอาทิตย์” ทูตสวรรค์องค์นั้นคือ พระเยซูคริสต์ และพระองค์เองทรงจับสัตว์ร้ายนั้นและผู้พยากรณ์เท็จโยนลงไปในบึงที่ใหม่ด้วยไฟและกำมะถันนั้น (วิว. 19:20) และในวิวรณ์ 20:1 ทูตสวรรค์องค์นั้นที่ลงมาจากสวรรค์ก็เป็นพระเยซูเช่นกันในรูปแบบของทูตสวรรค์ ในภาคพันธสัญญาเดิมหลายต่อหลายครั้งพระเยซูได้ทรงปรากฏในฐานะทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์

ดาเนียลเป็นศาสตพยากรณ์ของพระเจ้า

ดาเนียลทราบจากปฏิมากรในความฝันของเนบูคัดเนสซาร์ว่าจะมีสี่จักรวรรดิโลก เขาทราบว่าพวกมันจะสืบทอดต่อกัน และเขาทราบว่าทองคำ, เงิน, ทองสัมฤทธิ์ และเหล็กของปฏิมากรนั้นเป็นตัวแทนของจักรวรรดิเหล่านี้ พระเจ้ามิได้ทรงเอ่ยชื่ออาณาจักรเหล่านี้ ยกเว้นอาณาจักรแรก – บาบิโลน อีกครั้งที่อาณาจักรเหล่านี้ไม่ถูกเอ่ยชื่อในนิมิตเรื่องสัตว์ป่าทั้งสี่นั้นในบทที่ 7 อย่างไรก็ตาม ในนิมิตเรื่องแกะผู้และแพะผู้ในบทที่ 8 เราก็มองชื่อของอาณาจักรเหล่านี้ที่ถูกเป็นตัวแทนโดยเงินและทองสัมฤทธิ์ของปฏิมากรนั้น และสัตว์เหล่านั้นที่ตรงกับพวกมัน – หมีและเสือดาวนั้น

นั่นเป็นเพียงอีกเหตุผลหนึ่งที่ว่าทำไมเราถึงทราบว่าพระคัมภีร์ได้รับการดลใจ ชื่อของอาณาจักรเหล่านี้ได้ถูกเก็บงำไว้จนถึงเวลาที่บาบิโลนต้องล่มสลาย เนื่องจากบาบิโลนยังเป็นมหาอำนาจโลกอยู่และเนบูคัดเนสซาร์เป็นผู้ครองโลกขณะนั้น ดาเนียลจึงไม่จำเป็นต้องรู้ชื่อของอาณาจักรเหล่านั้นที่จะตามมา แต่เมื่อถึงเวลาที่เขาต้องถูกแจ้งให้ทราบเกี่ยวกับชื่อของอาณาจักรเหล่านั้น พระเจ้าก็ประทานนิมิตนี้ให้แก่เขาซึ่งในนิมิตนั้นพระองค์ทรงเอ่ยชื่อคนมีเดยและคนเปอร์เซียผู้ซึ่งจะพิชิตบาบิโลน ข้อมูลนี้ถูกให้แก่ดาเนียลก่อนการล่มสลายของบาบิโลน และความรู้นี้ก็ช่วยเขาในการตีความข้อความบนผนังนั้น

ในนิมิตของดาเนียลเรื่องสัตว์ป่าสี่ตัวนั้น มีเดย-เปอร์เซียและกรีกถูกเป็นตัวแทนโดยหมีตัวหนึ่งและเสือดาวตัวหนึ่ง แต่ในนิมิตเรื่องที่สอง พวกมันถูกเป็นตัวแทนโดยแกะผู้ตัวหนึ่งและแพะผู้ตัวหนึ่ง มันเป็นข้อเท็จจริงหนึ่งทางประวัติศาสตร์ที่สัญลักษณ์ประจำชาติของเปอร์เซียคือ แกะผู้ บรรดานักโบราณคดีได้ขุดพบเหรียญต่างๆซึ่งแสดงภาพหัวแกะผู้อยู่ด้านหนึ่ง และแกะผู้นอนเอกเขนกอยู่อีกด้านหนึ่ง เรายังอ่านในประวัติศาสตร์ด้วยเกี่ยวกับกษัตริย์เปอร์เซียองค์หนึ่งที่ขี้นำหน้ากองทัพของตน โดยสวมหมวกทองคำที่เป็นรูปทรงหัวแกะผู้ประดับประดาด้วยอัญมณีมีค่าต่างๆ

มันยังเป็นข้อเท็จจริงหนึ่งทางประวัติศาสตร์ด้วยที่ว่าสัญลักษณ์ประจำชาติของมาซิโดเนีย (กรีก) คือแพะ เหรียญต่างๆที่ถูกขุดพบโดยเหล่านักโบราณคดีในกรีกแสดงภาพเหมือนแพะตัวหนึ่ง และเมืองหลวงของกรีกก็คือ อีเก ซึ่งมีความหมายว่า “นครแพะ” ติดกับกรีกคือ ทะเลอีเจียน ซึ่งมีความหมายว่า “ทะเลแพะ” และบุตรชายของอเล็กซานเดอร์มหาราช (บุตรชายที่นางโรซาน่าคลอดให้แก่เขา) ก็มีชื่อว่า *อีกัส* ซึ่งมีความหมายว่า “บุตรชายของแพะตัวหนึ่ง”

ดาเนียลดูออกทันทีถึงความหมายของแกะผู้และแพะผู้ในนิมิตของตน โดยรู้ว่าพวกมันตรงกับเสือดาวและหมีนั้นในนิมิตของเขาเรื่องสัตว์สี่ตัวนั้น และตรงกับแขนและหน้าอกที่ทำด้วยเงินและทองที่ทำด้วยทองสัมฤทธิ์ในลูกเห็นในความฝันของเนบูคัดเนสซาร์ แกะผู้, หมี, แขนและหน้าอกที่ทำด้วยเงินล้วนชี้ไปยังมีเดย-เปอร์เซีย แพะผู้, เสือดาว, และทองที่ทำด้วยทองสัมฤทธิ์ชี้ไปยังกรีก

ขณะที่ดาเนียลเปรียบเทียบสัตว์เหล่านี้แห่งนิมิตสองเรื่องนั้นอย่างใกล้ชิด *ด้านหนึ่ง* ที่ถูกยกขึ้นของหมีนั้นก็ตรงกับ*เขา*ที่สูงกว่าของแกะผู้ตัวนั้น *สี่* โครงเหล่านั้นที่อยู่ปากของหมีนั้นก็เป็นตัวแทนของสามอาณาจักร – ลีเดีย, บาบิโลน และอียิปต์ สามอาณาจักรนี้รวมตัวกันเป็นพันธมิตรเพื่อคานอำนาจของมีเดย-เปอร์เซีย แต่

ในที่สุดก็ถูกทำลายโดยมัน – ซึ่งตรงกับกรกระทำอันทรงพลังของแกะผู้มัน ซึ่งชีวิตไปทางทิศตะวันตกซึ่งตรงกับลิเดีย, ไปทางทิศเหนือซึ่งตรงกับบาบิโลน และไปทางทิศใต้ซึ่งตรงกับอียิปต์

ขณะที่ดาเนียลเปรียบเทียบกับเสือดาวตัวนั้นกับแกะผู้ตัวนั้น เขาก็เห็นว่าหัวทั้งสองของเสือดาวตัวนั้นตรงกับเขาทั้งสองที่งอกขึ้นมาแทนที่เขาใหญ่อันนั้นบนหัวของแกะผู้ตัวนั้น จนถึงจุดนี้ นิมิต্তนี้ก็ชัดเจนต่อดาเนียล แต่สิ่งที่ทำให้เขารุ่นวายใจก็คือ ความหมายของเขาเล็กอันนั้นที่งอกออกมาจากหนึ่งในสี่เขานั้นของแกะผู้ตัวนั้น นี่เป็นปริศนาสำหรับเขา เขาไม่เห็นสิ่งใดบนเสือดาวตัวนั้นที่ตรงกับเขาเล็กอันนั้นเลย ไม่มีสัตว์ตัวใดในนิมิต্তนี้ที่จะเปรียบเทียบกับสัตว์ป่าตัวที่สี่ของนิมิตต์ก่อนหน้านี้ ซึ่งบนหัวของมันเขาได้เห็นสิบเขา พร้อมกับเขาเล็ก ๆ หนึ่งที่ปรากฏออกมาจากสิบเขานั้น สิ่งที่ทำให้เขาไม่เข้าใจและรุ่นวายใจก็คือความสัมพันธ์ที่มีต่อกันและกัน (หากมี) ระหว่างเขาเล็กเหล่านี้ เหล่าผู้สอนพระคัมภีร์ได้คาดเดามากมายเกี่ยวกับดาเนียลและหนังสือวิวรณ์ แต่เราจะไม่คาดเดา เราจะเปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์กับข้อพระคัมภีร์และเชื่อการตีความของทูตสวรรค์กาเบรียล

กาเบรียลระบุตัวตนเขาเล็กอันนั้น

กาเบรียลบอกดาเนียลว่าเขาใหญ่ที่อยู่ระหว่างดวงตาของแกะผู้ตัวนั้นเป็นตัวแทนของกษัตริย์ผู้ทรงอำนาจองค์แรกของกรีก และประวัติศาสตร์ก็บอกเราว่าชื่อของกษัตริย์องค์นั้นคือ อเล็กซานเดอร์มหาราช ผู้ซึ่งเกิดในปี 356 ก่อน ค.ศ. และมีชีวิตอยู่จนถึงปี 323 ก่อน ค.ศ. เขาเป็นบุตรของฟิลิป กษัตริย์แห่งมาซิโดเนีย เขาได้กลายเป็นกษัตริย์ของกรีกตอนที่เขาอายุสี่สิบปี โดยขึ้นครองราชย์ในปี 336 ก่อน ค.ศ. สองปีต่อมาในปี 334 ก่อน ค.ศ. เหมือนกับแกะผู้ตัวหนึ่งเขาได้กระโดดข้ามเฮลเลสปอนต์และด้วยกองทัพของเขาที่มีทหารราบ 30,000 นายและทหารม้า 5,000 นาย เขาได้บังคับกองทัพหนึ่งของเปอร์เซียจนราบคาบบนฝั่งแม่น้ำกรานิคัส จากนั้นเขาก็รุดหน้าอย่างรวดเร็วไปทางทิศตะวันออกและหนึ่งปีต่อมาเขาก็พิชิตกองทัพหนึ่งของเปอร์เซียซึ่งมีกำลังพล 600,000 นาย ซึ่งนำโดยกษัตริย์ดาริอัสในการสู้รบที่อิซซัส

ต่อจากชัยชนะอันยิ่งใหญ่ อเล็กซานเดอร์ก็มีเพียงชัยชนะเล็กๆในอียิปต์และฟินิเซีย ซึ่งหลังจากนั้น เขาก็กลับไปยังซีเรียซึ่งเป็นทีี่เขาในปี 331 ก่อน ค.ศ. บนริมฝั่งแม่น้ำไทกริส เขาได้พิชิตกองทัพพม่าซึ่งถูกนำโดยกษัตริย์ดาริอัสเอง การสู้รบครั้งใหญ่นี้เป็นที่รู้จักในประวัติศาสตร์ว่าเป็นการสู้รบแห่งอาร์เบล่า

ระหว่างปี 330 ก่อน ค.ศ. และปี 327 ก่อน ค.ศ. อเล็กซานเดอร์มหาราชได้ยึดแคว้นรอบนอกเหล่านั้นของจักรวรรดิเปอร์เซียในสิ่งที่เราอาจเรียกว่าเป็น “การกวาดล้าง” ของเขา เขาได้พิชิตหมู่บ้านเล็กๆทั้งหมดจากนั้นก็กลับไปยังบาบิโลนซึ่งเป็นทีี่เขาขึ้นสู่จุดสูงสุดแห่งการครองราชย์อันเปี่ยมสง่าราศีของตน ตอนอายุเพียง 33 ปี เขาก็เสียชีวิตด้วยพิษไข้ซึ่งถูกทำให้แยลงเพราะการใช้ชีวิตแบบไม่บันยะบันยังของเขา

เมื่ออเล็กซานเดอร์มหาราชตาย (มิถุนายน ปี 323 ก่อน ค.ศ.) ก็เกิดความเห็นไม่ตรงกันมากมายท่ามกลางผู้คนว่าใครจะเป็นผู้สืบทอดต่อจากเขา และความเห็นไม่ตรงกันนี้ก็ลงเอยเป็นการแต่งตั้งนายพลสี่คนของเขา ผู้ซึ่งแบ่งเขตแดนที่เขได้พิชิตท่ามกลางพวกเขาเอง ชื่อของนายพลทั้งสี่นี้คือ *แกสแซนเดอร์* ผู้ซึ่งอ้างสิทธิ์ความเป็นเจ้าของแคว้นมาซิโดเนียและส่วนทิศตะวันตกของจักรวรรดิ; *ลิซิมาคัส* ผู้ซึ่งอ้างสิทธิ์ความเป็นเจ้าของแคว้นเธเรซและส่วนทิศเหนือของจักรวรรดิ; *เซลิวกัส* ผู้ซึ่งอ้างสิทธิ์ความเป็นเจ้าของแคว้นซีเรียและส่วนทิศตะวันออกของจักรวรรดิ; และ *ปโตเลมี* ผู้ซึ่งเอาส่วนที่เหลือไป – อียิปต์และส่วนทิศใต้ของจักรวรรดิ อาณาจักร

ทั้งนี้ต่อมาถูกกลืนอย่างสมบูรณ์โดยจักรวรรดิโรม โดยอาณาจักรสุดท้าย (อียิปต์) ถูกพิชิตโดยโรมในปี 30 ก่อน ค.ศ. ข้อเท็จจริงนี้ถูกประวัติศาสตร์พิสูจน์แล้ว แม้เราไม่จำเป็นต้องใช้ประวัติศาสตร์เพื่อพิสูจน์สิ่งที่พระเจ้าตรัสก็ตาม (หากเราอ่านมันในพระวจนะของพระเจ้า มันก็เป็นข้อเท็จจริงประการหนึ่ง) แต่ประวัติศาสตร์และเสียมของนักโบราณคดีได้พิสูจน์แล้วว่าดาเนียลเป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งและว่าหนังสือของเขาได้รับการคล้อยโดยปราศจากข้อสงสัย

ดาเนียลได้เรียนรู้ผ่านทางความฝันของเนบูคัดเนสซาร์เรื่องปฏิมากรใหญ่นั้นว่ามีสี่จักรวรรดิโลกที่ยิ่งใหญ่ แต่ทั้งปฏิมากรนั้นและนิมิตเรื่องสัตว์ป่าทั้งสี่ก็ไม่ได้เปิดเผยข้อเท็จจริงที่ว่าจักรวรรดิเหล่านั้นจะไม่สืบทอดต่อกันโดยไม่มีช่วงว่างเว้นเลย ข้อเท็จจริงนี้ถูกเปิดเผยครั้งแรกในนิมิตเรื่องแพะผู้หนึ่ง ซึ่งแสดงให้เห็นช่วงว่างเว้นระหว่างสี่อาณาจักรนั้นและเขาเล็กอันนั้น: “และในตอนปลายแห่งรัชสมัยของพวกเขา เมื่อผู้ละเมิดทั้งหลายได้กระทำเต็มขนาดแล้ว จะมีกษัตริย์องค์หนึ่งพระพักตร์ดุร้าย และมีความเข้าใจในเรื่องปริศนาเกิดขึ้น” (ข้อ 23)

หลังจากได้ปูพื้นแล้วโดยการอธิบายความหมายของแกะผู้และแพะผู้หนึ่ง และความหมายของเขาทั้งสี่นั้นที่งอกขึ้นมาตรงที่ๆเขาใหญ่นั้นได้ถูกหักออกไป แล้วทูตสวรรค์องค์นี้ก็อธิบายให้ดาเนียลทราบความหมายของสิ่งหนึ่งที่รบกวนจิตใจเขามากที่สุด – “เขาเล็กๆ” อันนั้น หากกาเบรียลไม่ได้ให้การตีความเรื่องเขาเล็กอันนั้นแก่ดาเนียล เราก็คงเชื่อไปแล้วว่าเขาเป็นผู้ปกครองคนหนึ่งที่ จะออกมาจากหนึ่งในสี่อาณาจักรย่อยเหล่านั้น และเราก็คงถูกนำให้เห็นด้วยว่าคำพยากรณ์นี้ได้ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วในอันโทโอคัส อีฟิฟานีส เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์หลายท่านที่เป็นคนของพระเจ้าอย่างแท้จริงได้ประกาศว่าเขาเล็กอันนี้ชี้ไปยังกษัตริย์ชั่วร้ายองค์หนึ่งผู้ได้ทำให้พระวิหารของพระเจ้าเสียความศักดิ์สิทธิ์ไปแล้ว

ผมขอกล่าวซ้ำว่า ผมเห็นด้วยว่าเขาเป็นผู้เบิกทางคนหนึ่งของผู้หนึ่งที่เขาเล็กอันนั้นชี้ไปถึง แต่เขาก็ไม่ใช่การทำให้สำเร็จจริงของคำพยากรณ์นั้น กาเบรียลบอกเราอย่างชัดเจนในข้อ 23 ว่าบุคคลผู้นี้จะไม่ปรากฏตัวจนกว่า “ในตอนปลายแห่งรัชสมัยของพวกเขา เมื่อผู้ละเมิดทั้งหลายได้กระทำเต็มขนาดแล้ว”

เปาโลบอกเราว่าหนทางเดียวที่จะเข้าใจสิ่งต่างๆของพระเจ้านั้นก็คือ การเปรียบเทียบสิ่งที่อยู่ฝ่ายจิต วิญญาณกับสิ่งซึ่งเป็นของจิตวิญญาณ (1 คร. 2:13) เราจะต้องศึกษาและแยกแยะพระวจนะอย่างถูกต้อง (2 ทธ. 2:15) ในพระคัมภีร์ คำเรียกต่างๆมีความหมายเหมือนเดิมเสมอ พวกมันไม่เปลี่ยนแปลง ยกตัวอย่างเช่น “ยุคพันปี” หมายถึงการครอบครองของพระคริสต์บนแผ่นดินโลกเสมอ; “อาณาจักรของพระเจ้า” หมายถึงอาณาจักรซึ่งอยู่ภายในตัวเราเสมอ (“อาณาจักรของพระเจ้าไม่ใช่เรื่องของการกินและการดื่ม”); และ “อาณาจักรแห่งสวรรค์” จะอยู่บนแผ่นดินโลก ดังที่ถูกชี้ให้เห็นในแบบอย่างคำอธิษฐานที่พระเยซูประทานให้แก่พวกสาวกของพระองค์ “ตอนปลาย” ที่ถูกใช้ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้หมายถึง ช่วงเวลาแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง – หรือดังที่ถูกกล่าวไว้ในข้อ 23 คือ ช่วงเวลา “เมื่อผู้ละเมิดทั้งหลายได้กระทำเต็มขนาดแล้ว” นั่นจะเป็นสุดยอดของการควบคุมและอำนาจของผีปศาจบนแผ่นดินโลกนี้ – การควบคุมที่ดุร้ายเหลือเกินจนหากว่าวันเหล่านั้นไม่ถูกย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนังใครรอดเลย (มธ. 24:22) แต่เพราะเห็นแก่ผู้ที่ถูก

เลือกสรรไว้ (อิสราเอล) พระเจ้าจะทรงให้วันเหล่านั้นย้อนสั้นเข้า เพื่อที่ว่าเหล่าผู้ที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้าและพวกคนต่างชาติที่ได้เป็นมิตรกับอิสราเอลในระหว่าง “เวลาทุกขใจของยาโคบ” นั้นจะถูกพิทักษ์รักษาไว้

“เขาลึก” อันนี้จะเผยตัวของมัน “ในตอนปลาย...เมื่อผู้ละเมิดทั้งหลายได้กระทำเต็มขนาดแล้ว” ซึ่งเป็นการแบ่งแยกความแตกต่างระหว่างช่วงเวลา “ตอนต้น” ของสี่อาณาจักรนี้และ “ตอนปลาย” เมื่อทั้งสี่อาณาจักรนี้จะเป็นส่วนหนึ่งของสิบอาณาจักรนั้นที่ถูกกล่าวถึงในวิวรณ์ 17 และ 18 จักรวรรดิโรมภายใต้การนำอันเจ้าเล่ห์และทรงพลังของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะถูกฟื้นคืนชีพหลังจากการรับขึ้นไป และมันจะถูกแบ่งออกเป็นสิบอาณาจักร เราเห็นมันกำลังค่อยๆเป็นรูปเป็นร่างในปัจจุบัน – แม้แต่ในหนังสือพิมพ์รายวันเราก็อ่านมากขึ้นเกี่ยวกับกรีซและอียิปต์วันแล้ววันเล่า และใครจะรู้ว่าอีกนานเท่าไรเราจะอ่านเกี่ยวกับเรซและซีเรีย มันไม่ใช่เรื่องยากเลยที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าจะทรงชูปอาณาจักรต่างๆที่ทรงอำนาจแห่งวันวานให้ฟื้นขึ้นจากตาย แผนการของพระเจ้าจะถูกทำให้สำเร็จจริงในทุกรายละเอียด ตามพิมพ์เขียวของพระองค์เอง

ตรงนี้เราเห็นข้อพิสูจน์เพิ่มเติมว่าอันทิโอคัส อีพิฟานีส ไม่น่าจะใช้ผู้ปกครองที่ทรงอำนาจนั้นที่ “เขาลึก” อันนี้ชี้ไปถึง มันคงใช้ไม่ได้ที่จะกล่าวว่า “ตอนปลายแห่งรัชสมัยของพวกเขา” หมายถึงตอนปลายของทั้งสี่อาณาจักรนั้นก่อนที่พวกมันจะถูกสิ้นโดยจักรวรรดิโลกลำดับที่สี่ (โรม) เพราะว่าพวกมันมิได้ถูกสิ้นในคราวเดียวกันทั้งหมด มันคงใช้ไม่ได้ด้วยที่จะกล่าวว่าอันทิโอคัส อีพิฟานีส เป็น “เขาลึก” อันนั้นใน “ตอนปลาย” นั้น – เพราะว่าเขามีชีวิตอยู่ในตอนปลายของอาณาจักรทั้งสี่นั้น เขาไม่ได้กำลังปกครองอยู่ตอนที่พวกมันถูกทำลาย และทั้งสี่อาณาจักรนั้นก็ไม่ได้ถูกทำลายในคราวเดียวกันทั้งหมดด้วย อียิปต์เป็นอาณาจักรสุดท้ายที่พ่ายแพ้ต่อโรม แต่ “ในตอนปลาย” นั้น อาณาจักรทั้งสิบที่ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ครอบครองอยู่นี้ในอำนาจจะล่มสลายในคราวเดียวกัน *อาณาจักรเหล่านั้นแห่งแผ่นดินโลกนี้จะกลายเป็นอาณาจักรของพระเจ้าของเราในชั่วเสี้ยววินาทีเดียว!*

อันทิโอคัส อีพิฟานีส เป็นหนึ่งในกษัตริย์ยี่สิบหกองค์นั้นที่ได้ครอบครองอยู่นือซีเรีย เขาตายในปี 164 ก่อน ค.ศ. – 134 ปีก่อนอียิปต์ล่มสลายและไม่เป็นอาณาจักรหนึ่งอีกต่อไป ประวัติศาสตร์พิสูจน์ว่าเขาได้ทำให้พระวิหารของพระเจ้าเสียความศักดิ์สิทธิ์ แต่ในมัทธิว 24:15 เมื่อพระเยซูตรัสถึงคำพยากรณ์ของดาเนียลว่า “สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า” จะตั้งอยู่ในสถานบริสุทธิ์ พระองค์ก็มีได้กำลังตรัสถึงเหตุการณ์หนึ่งที่เกิดขึ้นในอดีต พระองค์กำลังหมายถึงเหตุการณ์หนึ่งในอนาคต – และในตอนที่เราจะตรัสคำเทศนานี้ อันทิโอคัส อีพิฟานีสก็ตายไปนานแล้ว 200 ปี

มันไม่เข้ากันแน่ๆที่จะกล่าวว่าข้อ 9 จนถึงข้อ 12 อ้างอิงถึงอันทิโอคัส อีพิฟานีส และจากนั้นก็กล่าวว่าข้อ 23 ถึงข้อ 25 ชี้ไปยังปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้ซึ่งจะครอบครองในยุคสุดท้าย ความจริงของเรื่องนี้ก็คือ ข้อ 23 ถึง 25 เป็น *การตีความ* ของข้อ 9 ถึง 12 ข้อเหล่านี้ทั้งหมดอ้างอิงถึงบุคคลๆเดียวกัน แน่แน่นอนว่ามีช่องว่างระหว่างอาณาจักรทั้งสี่ “ตอนต้น” นั้นซึ่งถูกสิ้นโดยโรม และ “ตอนปลาย” ของอาณาจักรทั้งสี่นั้นซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของจักรวรรดิโรมที่ถูกฟื้นคืนชีพขึ้นมาใหม่ และช่องว่างนั้นก็ตรงกันกับช่องว่างระหว่างสัปดาห์ที่หกสิบเก้าและสัปดาห์ที่เจ็ดสิบ (ซึ่งเท่ากับยุคคริสตจักร) ดังที่ถูกเปิดเผยแก่เขาในบทถัดไปของเราของคำพยากรณ์นี้

ให้เรามาดูใกล้ๆที่ “เขาเล็ก” อันนี้กัน ในบทที่เจ็ด ดาเนียลพรรณนาเขาเล็กอันนี้ว่า *ถอนสามเขาจาก ลิบเขานันขึ้นมา* เขายังพรรณนาด้วยว่าเขาอันนี้มี “ดาเหมือนตามนุษย์ มีปากพูดเรื่องใหญ่โต” องค์บริสุทธ์นั้น ผู้ตีความนิมิตนี้กล่าวซ้ำว่าเขาเล็กอันนั้นจะพิชิตกษัตริย์สามองค์ และ “ท่านจะพูดคำกล่าวร้ายองค์ผู้สูงสุด และจะให้วิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้นอดทนระอาใจ และจะคิดเปลี่ยนแปลงบรรดาวาระและพระราชบัญญัติ และเขาทั้งหลายจะถูกมอบไว้ในมือของท่าน ตลอดหนึ่งวาระ สองวาระ กับครึ่งวาระ” (ดนล. 7:25)

ในบทที่ 8 ดาเนียลพรรณนาเขาเล็กอันนั้นว่า “งอกขึ้นใหญ่โตเหลือเกิน ตรงไปทางใต้ ตรงไปทาง ตะวันออก และตรงไปยังแผ่นดินอันรุ่งโรจน์นั้น (ปาเลสไตน์) มันงอกขึ้นใหญ่โต แม้กระทั่งถึงบริวารแห่งฟ้า สวรรค์ มันยังเหวี่ยงบริวารกับดวงดาวลงมายังพิภพเสียบ้าง แล้วเหยียบย่ำเสีย มันพองตัวขึ้นอีก แม้กระทั่งถึง จอมของบริวาร และเครื่องเผาบูชาประจำวันก็ถูกชิงไปเสีย และสถานบริสุทธ์ของพระองค์ก็ถูกเหวี่ยงลง และ เพราะเหตุการณ์ละเมิด เขาได้รับมอบบริวารไว้สู่กับการเผาบูชาประจำวัน และความจริงก็ถูกเหวี่ยงลงที่พื้น และ เขานั้นก็ปฏิบัติงานและเจริญขึ้น” (ดนล. 8:9-12) (*สถานบริสุทธ์ที่ว่านี้หมายถึง สถานบริสุทธ์ของพระคริสต์ ไม่ใช่ปฏิบัติต่อพระคริสต์*)

ทูตสวรรค์กาเบรียลให้การตีความที่ละเอียดแก่เราเกี่ยวกับเขาเล็กอันนี้ กาเบรียลกล่าวแก่ดาเนียลว่า “...ในตอนปลายแห่งรัชสมัยของพวกเขา เมื่อผู้ละเมิดทั้งหลายได้กระทำเต็มขนาดแล้ว จะมีกษัตริย์องค์หนึ่ง พระพักตร์ดุร้าย และมีความเข้าใจในเรื่องปริศนาเกิดขึ้น อำนาจของท่านจะใหญ่โตมาก แต่มิใช่โดยอำนาจของท่านเอง และท่านจะกระทำให้บังเกิดความพินาศอย่างมากแล้ว ท่านก็เจริญขึ้นและปฏิบัติงาน ท่านจะทำลาย คนที่มีกำลังมากและประชาชนบริสุทธ์ ด้วยความฉลาดของท่าน ท่านจะกระทำให้การล่องวงแพร่หลายขึ้นด้วย น้ำมือของท่าน ท่านจะพองตัวของท่านในใจของท่านเอง ท่านจะทำลายคนมากมายโดยความสงบ แล้วจะลุก ขึ้นต่อสู้กับจอมเจ้านาย แต่ท่านจะต้องถูกหักทำลาย ไม่ใช่ด้วยมือเลย” (ดนล. 8:23-25)

อย่างไรก็ตาม ข้อพระคัมภีร์สองตอนนี้ก็ไม่ได้ทำให้ภาพของเขาเล็กอันนี้สมบูรณ์ ยังมีมากกว่านี้อีก

เขาถูกเรียกว่ากษัตริย์ผู้ทำตามอำเภอใจ

“และกษัตริย์จะกระทำตามความพอใจของเขา” (นี่คือกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ) “เขาจะยกตนขึ้นและ พองตัวขึ้นเหนือพระทุกองค์ และจะพูดสิ่งที่น่ามหัศจรรย์กล่าวต่อสู้อพระเจ้าแห่งพระทั้งหลาย เขาจะเจริญจน พระพิโรธ (ความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง) จะครบถ้วน เพราะสิ่งใดที่ทรงกำหนดไว้จะสำเร็จ” (สิ่งที่พระเจ้าได้ทรง ดำริไว้จะสำเร็จ) “เขาจะไม่เชื่อฟังพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา หรือเชื่อฟังผู้ที่ผู้หญิงรัก เขาจะไม่เชื่อ พระองค์ใดเลย เพราะเขาจะพองตัวเองเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง แต่ในที่ของเขา เขาจะถวายเป็นเกียรติแก่พระของ ป้อมปราการ พระองค์หนึ่งที่บรรพบุรุษของเขาไม่รู้จัก เขาก็จะให้เกียรติด้วยทองคำและเงิน ด้วยเพชรพลอย ต่างๆ ด้วยของขวัญอันมีค่า เขาจะกระทำเช่นนั้นกับพระต่างดาวที่เขานับถือและพอกพูนสง่าราศีให้ในป้อม ปราการส่วนใหญ่ เขาจะแต่งตั้งให้พวกเขาปกครองคนเป็นอันมาก และเขาจะแบ่งแผ่นดินให้เป็นสิ่งตอบแทน” (ดนล. 11:36-39)

ในพระคำตอนนี้ พระวิญญาณบริสุทธ์ทรงใส่รายละเอียดจนครบบนภาพของปฏิบัติต่อพระคริสต์ซึ่ง ถูกนำเสนอในดาเนียลโดย “เขาเล็กอันนั้น”

เรารู้เพียงเท่านั้น

จากสิ่งที่เราได้เห็นจนถึงบัดนี้ในการศึกษาของเราเกี่ยวกับ “เขาเล็ก” อันนี้ เราก็ทราบว่าเขาจะผงาดขึ้นท่ามกลางเขาทั้งสิบของสัตว์ป่าตัวที่สี่นั้น เราทราบว่าสัตว์ตัวที่สี่นั้นคือ จักรวรรดิโรม และว่าจากเขาทั้งสิบ (สิบอาณาจักร) นั้น สิ่งเขาจะเป็นสื่ออาณาจักรนั้นที่จักรวรรดิของอเล็กซานเดอร์มหาราชถูกแบ่งออก: มาซีโดเนีย (กรีซ), เทรซ (เอเชียไมเนอร์), ซีเรีย (อัสซีเรีย) และอียิปต์ เรายังทราบด้วยว่าเขาเล็กอันนี้จะผงาดออกมาจากสื่ออาณาจักรนี้ ซึ่งอาณาจักรนั้นจะถูกเปิดเผยแก่เราในบทที่ 11:36-45

เราถูกบอกว่กษัตริย์องค์นั้นที่ถูกเป็นตัวแทนโดยเขาเล็กอันนี้จะเป็ “กษัตริย์องค์หนึ่งพระพักตร์ดุร้าย” กษัตริย์ผู้เข้าใจใน “เรื่องปริศนา” โดยข้อความนี้ เราจึงทราบว่าเขาจะเป็นผู้เปิดเผยข้อลึกลับต่างๆ โดยมีอำนาจและปัญญาของพญามารเอง ในเอเสเคียล 28 เราเรียนรู้ว่า “เศรษฐีผู้พิทักษ์ที่ได้เจิมตั้งไว้” นั้น *สมบูรณ์พร้อมในสติปัญญา และมันก็ยังมปัญญามากอยู่เหมือนเดิม มันรู้เยอะ มากยิ่งกว่าที่เราคิดว่ามันรู้ และมันมีฤทธิ์มากยิ่งกว่าที่เราเคยตระหนัก* เขาเล็กอันนี้ (“กษัตริย์พระพักตร์ดุร้าย” องค์นี้) จะยืนขึ้นต่อสู้อพระเยซูคริสต์ (ซึ่งทรงถูกเรียกตรงนี้ว่า “จอมเจ้านาย”) และจะทำให้การละเมิดของเขามาถึงขีดสุด จากนั้นเขาจะ “ถูกหักทำลาย ไม่ใช่ด้วยมือเลย” เขาจะตีมถั่วแห่งพระพิโรธจนถึงตะกอนรสนมชิ้นสุดท้าย เขาจะเติมจนล้นปรีด้วยแห่งความอธรรม ความไม่ชอบธรรม และความสามะเลเทเมา *แต่เขาจะถูกหักทำลายโดยไม่ต้องให้มนุษย์มาช่วยเลย!* พระเยซูคริสต์จะทรงจัดการทำลาย “เขาเล็ก” อันนี้แห่งหนึ่งสื่อดาเนียลด้วยพระองค์เอง – ปฏิบัติต่อพระคริสต์แห่งภาคพันธสัญญาใหม่ ใน 2 เธสะโลนิกา 2:8 เราเรียนรู้ว่าพระเยซูเจ้าจะทรงผลาญเขาด้วยวิญญานแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์ และทำลายเขาด้วยความสว่างจ้าแห่งการเสด็จมาของพระองค์ (จงอ่านวิวรณ์ 19:11-20 เช่นกัน)

นิมิตของดาเนียลถูกตีความและเขาถูกบอกว่*การสำเร็จจริงของนิมิตนี้จะไม่เกิดขึ้นอีก “หลายวันข้างหน้า”* ไม่จนกว่าจะถึง “ตอนปลาย” นั้น นี่หมายถึงตอนปลายของอาณาจักรทั้งสี่นั้น และยังเป็นเรื่องของอนาคต

จากนั้นดาเนียล – ศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้า – บุรุษพิเศษคนเดิมนี่ที่สามารถเผชิญหน้าเบบูคัตเนสซาร์และบอกเขาเรื่องความจริงเกี่ยวกับความลุ่มจมนี่เข้ามาใกล้ตัวเขา คนเดียวกับที่สามารถยืนอยู่ต่อหน้าเบลซัสซาร์และอ่านข้อความแห่งหายนะในลายมือบนผนังนั้นให้เขาฟัง ดาเนียลคนเดิมที่ได้เผชิญหน้ากับถ้ำสิงโตที่หิวโหยแทนที่จะปฏิเสธพระเจ้าของตน “อ่อนเพลีย และนอนเจ็บอยู่หลายวัน” เมื่อเขาได้เห็น “กษัตริย์พระพักตร์ดุร้าย” องค์นั้น *ปฏิบัติต่อพระคริสต์!*

ดาเนียลมีความหวังใต้อชนชาติของเขาเหมือนกับที่เปาโลมี ในโรม 9:1-3 เปาโลให้การว่า “ข้าพเจ้าพูดตามความจริงในพระคริสต์ ข้าพเจ้าไม่ได้มูสา โสจ้านึกผิดชอบของข้าพเจ้าเป็นพยานฝ่ายข้าพเจ้าโดยพระวิญญานบริสุทธิ์ด้วยว่า ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนักและเสียใจเสมอมิได้ขาด เพราะว่าข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ข้าพเจ้าเองถูกسابให้ตัดขาดจากพระคริสต์ เพราะเห็นแก่พี่น้องของข้าพเจ้า คือญาติของข้าพเจ้าตามเนื้อหนัง” กล่าวอีกนัยหนึ่ง เปาโลกล่าวว่าเขายอมทนกรทรมกใหม่หากโดยการทำเช่นนั้นเขาจะสามารถช่วยชนชาติของเขาให้รอดได้ เขามีความปรารถนาอันแรงกล้าและมีภาระใจอย่างหนักเพื่อชนชาติอิสราเอล

ดาเนียลมีสภาพจิตใจแบบเดียวกันเมื่อเขาเห็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ – กษัตริย์ผู้ที่จะทำลายเนื้อหนังทั้งปวง หากไม่ใช่เพราะความเมตตาของพระเจ้าแล้วในการทำให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า เมื่อดาเนียลเห็นบุคคลที่น่าขนพองสยองเกล้านี้และสิ่งเหล่านั้นที่เขาจะกระทำต่อประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า มันก็มากเกินไปกว่าที่เขาจะรับไหว: เขาเป็นลม “และนอนเจ็บอยู่หลายวัน”

ภาพที่ถูกละเลยด้วยถ้อยคำของกษัตริย์พระพักตร์ดุร้ายองค์นี้

ข้อ 24-27: “อำนาจของท่านจะใหญ่โตมาก แต่มีใช้โดยอำนาจของท่านเอง และท่านจะกระทำให้บังเกิดความพินาศอย่างน่ากลัว ท่านก็เจริญขึ้นและปฏิบัติงาน ท่านจะทำลายคนที่มีกำลังมากและประชาชนบริสุทธิ์ ด้วยความฉลาดของท่าน ท่านจะกระทำให้การล่อลวงแพร่หลายขึ้นด้วยน้ำมือของท่าน ท่านจะพองตัวของท่านในใจของท่านเอง ท่านจะทำลายคนมากมายด้วยความสงบ แล้วจะลุกขึ้นต่อสู้กับจอมเจ้านาย แต่ท่านจะต้องถูกหักทำลาย ไม่ใช่ด้วยมือเลย นิमितเรื่องเวลาเย็นและเวลาเช้าซึ่งบอกเล่านั้นเป็นความจริง แต่จงปิดบังนิมิตนั้นไว้เถอะ เพราะเป็นเรื่องของอีกหลายวันข้างหน้า” และข้าพเจ้าดาเนียลก็อ่อนเพลีย และนอนเจ็บอยู่หลายวัน แล้วข้าพเจ้าก็ลุกขึ้นไปปฏิบัติราชการของกษัตริย์ต่อไป แต่ข้าพเจ้าก็งงันโดยนิมิตนั้น และไม่เข้าใจเรื่องราวเลย”

อำนาจของกษัตริย์พระพักตร์ดุร้ายองค์นี้จะใหญ่โตมาก – แต่มันจะไม่ใช้อำนาจของเขาเอง เขาจะถูกให้พลังโดยซาตาน ในทำนองเดียวกับที่พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าตัวเป็นๆ กษัตริย์พระพักตร์ดุร้ายองค์นี้ก็จะเป็ฯพญามารตัวเป็นๆ ในทำนองเดียวกับที่ฤทธิ์เดชของพระเจ้าได้ถูกทำให้เป็นร่างกายในพระคริสต์ อำนาจของพญามารก็จะถูกทำให้เป็นร่างกายในปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์และเขาจะ “ทำลายอย่างมหัศจรรย์” เขาจะเป็นสิ่งที่ตรงข้ามกับพระเยซู: พระเยซูทรงรักษาเยียวยาวอย่างมหัศจรรย์, ทรงอวยพรอย่างมหัศจรรย์, พระองค์ทรงเป็นบุคคลที่มีหัตถ์จรรยที่สุดที่เคยมีชีวิตอยู่... พระนามของพระองค์ถูกเรียกว่า “ผู้ที่มีหัตถ์จรรย” (อสย. 9:6) ตรงกันข้าม ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะทำลายอย่างมหัศจรรย์ เขาจะ “เจริญขึ้นและปฏิบัติงาน” เขาจะ “ทำลายคนที่มีกำลังมากและประชาชนบริสุทธิ์” และหากไม่เป็นเพราะพระเมตตาของพระเจ้าในการทำให้การครอบครองอันน่ากลัวของเขาย่นสั้นเข้าแล้ว เขาก็จะทำลายเนื้อหนังทั้งปวง (มธ. 24:22)

ในระหว่างการครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ การล่อลวงจะเจริญขึ้นอย่างยิ่งในมือของเขา เขาจะเป็นบุคคลที่เยอหยิ่งที่สุดที่เคยมีชีวิตอยู่ – เขาจะ “พองตัวของท่านในใจของท่านเอง” เขาจะประกาศว่าเขาเป็นพระเจ้า – และชาวโลกจะสยบแทบเท้าของเขา (ยกเว้นชนอิสราเอลที่เหลืออยู่ คนเหล่านั้นที่ได้ยินข่าวสารแห่งอาณาจักรนั้น และคนเหล่านั้นที่ถูกประทับตราในหน้าผากของตน) มวลชนมหาศาลจะนมัสการที่เท้าของเขาและเรียกเขาว่าพระเจ้า

กษัตริย์องค์นี้จะปรากฏตัวโดยขี่ม้าขาวงามสง่า และเขาจะมีคันทันอันหนึ่งในมือของเขา – แต่ไม่มีลูกธนู นี่เป็นสัญลักษณ์ของสันติภาพ – และเขาจะประกาศตัวว่าเป็นผู้ช่วยให้รอดของโลก เขาจะปรากฏตัวหลังการรับขึ้นไปไม่นาน ผู้เชื่อทุกคนจะไม่อยู่แล้วต่อนั้น และจะเกิดความโกลาหลวุ่นวายและความตกใจกลัว โลกธุรกิจจะถูกทำให้เป็นอัมพาตชั่วระยะเวลาสั้นๆ และยอดมนุษย์ผู้นี้จะเสนอทางแก้ เขาจะนำสันติภาพมาให้เป็นเวลาสามปีครึ่ง – แต่ผ่านทางสันติภาพนั้นเขาจะทำลายคนเป็นอันมากในการที่เขาจะชักนำพวกเขามาหาตัว

เขาเองโดยใช้ฤทธิ์เดชที่ทำการอัศจรรย์ของเขา และเมื่อคนเหล่านั้นเชื่อเขา (สิ่งที่เท็จนั้น) พวกเขาจะถูกส่ง ความลุ่มหลงมาให้และพวกเขาจะรับโทษชั่ววันรันดร์ จึงศึกษาบทที่สองทั้งบทของ 2 เธสะโลนิกา

ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะเป็นผู้ที่เยอหยิ่งเหลือเกิน มีกำลังมากเหลือเกิน และมีฤทธิ์มากเหลือเกินจน เขาจะถึงขนาดยื่นต่อสู้อู “จอมเจ้านาย” (พระเยซูคริสต์เจ้า) แต่เขาจะเจอกับคู่ปรับที่สมน้ำสมเนื้อในพระบุตร ของพระเจ้า! เขาจะถูกหักทำลาย และ “จอมเจ้านาย” จะทรงเป็นผู้ที่บดขยี้เขา: “เรา (พระเจ้า) จะให้เจ้ากับ หญิงนี้เป็นปฏิปักษ์กัน ทั้งเชื้อสายของเจ้ากับเชื้อสายของนาง เชื้อสายของนางจะกระทำให้หัวของเจ้าฟกช้ำ และเจ้าจะกระทำให้สันเท่าของท่านฟกช้ำ” (ปฐก. 3:15)

ดูเหมือนว่าทุกวันนี้ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นคณส่วนน้อยและอยู่ฝ่ายที่ใกล้แพ้ – แต่มันไม่ได้เป็นเช่นนั้นเลย ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ผู้ใดจะขัดขวางเราได้? ผู้ใดจะแยกเราจากความรักของพระเจ้าได้? ไม่มีสิ่งใดในแผ่นดินโลกหรือในนรกที่สามารถทำลายเราได้หากเราอยู่ในพระเยซูคริสต์ ในพระองค์เราก็ออยู่ฝ่ายที่ชนะอย่าง แน่นนอน! สักวันหนึ่งแผ่นดินโลกนี้จะถูกมอบให้แก่พญามาร พวกปีศาจของมัน และเหล่ากองทัพแห่งนรก แต่คริสตจักรจะนั่งอย่างสุขสบายที่งานเลี้ยงอภิเษกสมรสในท้องฟ้าขณะที่การปิดล้อมอันน่าสยงแห่งนรกเกิดขึ้น บนแผ่นดินโลก

ผมเชื่อในการพูดโดยใช้ถ้อยคำที่ชัดเจนและเข้าใจได้ ดังนั้นกรุณาอย่าเข้าใจคำกล่าวต่อไปนี้ผิด: ทุกวันนี้ผู้คนมากมายโดยการกระทำต่างๆและนิสัยต่างๆของตนดูเหมือนกำลังพูดว่า “เราอยากได้ความบาป เราอยากได้พญามาร เราอยากได้ตัณหา เราอยากให้พระคัมภีร์ถูกเอาออกไปจากโรงเรียนต่างๆของเรา เราไม่อยากให้มีศาสนาในโรงเรียนต่างๆของเรา เราอยากให้คริสตจักรต่างๆถูกบังคับให้ต้องจ่ายภาษีและจงรักภักดีต่อรัฐบาล และเราอยากให้วันอาทิตย์ถูกยกเลิกในฐานะวันศักดิ์สิทธิ์”

ชาวโลกและมนุษยชาติจำนวนมหาศาลดูเหมือนกำลังร้องขอสิ่งที่พญามารสามารถให้ได้ – และสักวันหนึ่ง (แน่นอนว่าอีกไม่นานแล้วจริงๆ) พระเจ้าจะทรงเอาคริสตจักรออกไปจากแผ่นดินโลก จากนั้น เมื่อผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนถูกรับขึ้นไปในหมู่เมฆเพื่อพบกับพระเยซูในฟ้าอากาศ พระเจ้าก็จะประทานให้บรรดาคนที่เหลืออยู่บนแผ่นดินโลกได้รับนรก ความเศร้าโศกและความพินาศที่พวกเขา กำลังร้องขอ!

พระวจนะของพระเจ้าสัญญาว่าหากเราหวานให้แก่เนื้อหนังเราก็จะเก็บเกี่ยวความเปื่อยเน่า ผมขอถามคุณว่า อเมริกา กำลังหวานสิ่งใดอยู่วันนี้? ลองดูสถิติของเหล่า ไวน์ เบียร์ – เครื่องดื่มมีนเมาในทุกรูปแบบของมัน ลองดูสถิติของยาเสพติดและตัณหารูปแบบอื่นๆ และผมคิดว่าคุณก็จะเห็นด้วยว่าโดยทั่วไปแล้วอเมริกาและโลกกำลังหวานให้แก่เนื้อหนัง แต่ท่านผู้เชื่อที่รักครับ “อย่าให้เจ้าเดือดร้อนเพราะเหตุคนทีกระทำชั่ว อย่าอิจฉาคนที่กระทำความชั่วช้ำเพราะไม่ช้าเขาจะเหี่ยวไปเหมือนหญ้า และแห้งไปเหมือนพืชสด” (สดด. 37:1, 2)

ดาเนียลมีนิมิตนี้ในตอนเย็นและในตอนเช้า และเมื่อนิมิตนี้เสร็จสมบูรณ์แล้ว เขาก็ถูกบอกให้ปิดบังมันไว้เพราะว่ามันจะไม่เกิดขึ้นอีก “หลายวันข้างหน้า” จากนั้นดาเนียลก็หมดแรงและป่วยอยู่หลายวัน หลังจากนั้นเขาก็สามารถจัดการกิจธุระของกษัตริย์ได้อีก

ดาเนียลตกตะลึงกับนิมิตนั้น – **แต่ไม่มีผู้ใดเข้าใจมันเลย** นั่นหมายความว่าไม่มีสักคนในคนเหล่านั้นเข้าใจว่าทำไมดาเนียลถึงตกตะลึงกับสิ่งที่เขาได้เห็นมากถึงขนาดนั้น และทำไมมันถึงได้ทำให้เขาล้มป่วยจนถึงขนาดที่เขาไม่สามารถไปปฏิบัติงานในราชสำนักของกษัตริย์ได้เป็นเวลาหลายวัน

ผมขอถวายคำสรรเสริญและคำขอบพระคุณแด่พระเจ้าที่ผมจะไม่อยู่ที่นี้เมื่อ “กษัตริย์พระพักตร์ดุร้าย” องค์กรนั้นเข้ามากุมบังเหียนการปกครองแผ่นดินโลก และ**คุณ**ก็จะไม่อยู่ที่นี้ด้วยหากคุณบังเกิดใหม่แล้ว อย่างไรก็ตาม หากคุณไม่ใช่ผู้เชื่อ คุณก็**อาจ**อยู่ที่นี้ เพราะไม่มีใครรู้วันหรือโมงนั้นเมื่อพระเยซูจะเสด็จมา – และพระองค์อาจเสด็จมาวันนี้! หากการรับขึ้นไปจะเกิดขึ้นและคุณไม่ได้รับความรอด คุณก็จะพบว่าตัวเองอยู่ในโลกที่ไม่มีคริสเตียนสักคน – และจากนั้นคุณก็จะรู้ว่าคุณอยู่ในอาณาจักรของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์!

หากคุณเป็นผู้เชื่อแล้ว คุณก็ไม่มีอะไรต้องกลัวใจ ไม่มีอะไรต้องกังวลเลย แต่หากคุณเป็น**คนไม่เชื่อ** คุณก็ไม่มีสิ่งใดให้ต้องสบายใจเลย เพราะภายใต้อีกหกสิบวินาทีข้างหน้าคุณอาจพบว่าตัวเองถูกทิ้งไว้บนแผ่นดินโลกเมื่อ “กษัตริย์พระพักตร์ดุร้าย” องค์กรนั้นเข้ามายึดครอง!

บทที่เก้า

นิมิตเรื่องเจ็ดสิบห้าปี

- 9:1 ในปีต้นรัชกาลดาวิด โอโรสภักซ์ตรีฮาสุเอรัส เชื่อสายคนมีเดย ผู้ได้เป็นกษัตริย์เหนือดินแดนเคลเดีย
- 9:2 ในปีแรกแห่งรัชกาลของท่าน ข้าพเจ้าดาเนียลได้เข้าใจถึงจำนวนปีจากหนังสือ ซึ่งพระวามะของพระเยโฮวาห์ได้มีมาถึงเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ว่า พระองค์จะทรงกระทำให้ครบกำหนดเจ็ดสิบปีในการรกร้างของกรุงเยรูซาเล็ม
- 9:3 แล้วข้าพเจ้าก็หันหน้าไปหาคณะผู้เป็นเจ้าพระเจ้า แสวงหาด้วยการอธิษฐานและการวิงวอน ทั้งด้วยการอดอาหาร และนุ่งห่มผ้ากระสอบและนั่งบนมูลเถา
- 9:4 ข้าพเจ้าได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าและสารภาพว่า “โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่งและที่น่าสะพรึงกลัว ผู้ทรงรักษาพันธสัญญาและความเมตตาต่อผู้ที่รักพระองค์และรักษาพระบัญญัติของพระองค์
- 9:5 ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความชั่ว และได้กระทำความชั่วช้า และได้ประกอบความชั่วและการกบฏ หันเสียจากข้อบังคับและคำตัดสินของพระองค์
- 9:6 ข้าพระองค์มิได้ฟังบรรดาผู้พยากรณ์ ผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้กล่าวในพระนามของพระองค์ต่อกษัตริย์ของข้าพระองค์ทั้งหลาย ทั้งต่อเจ้านาย บรรพบุรุษและประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดิน
- 9:7 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความชอบธรรมเป็นของพระองค์ แต่ความขายน่าควรแก่พวกข้าพระองค์ ดังทุกวันนี้ ที่ควรแก่คนยูดาห์ ชาวกรุงเยรูซาเล็ม และอิสราเอลทั้งหมด ทั้งผู้ที่อยู่ใกล้และอยู่ไกลออกไป ในแผ่นดินทั้งหลายซึ่งพระองค์ทรงขับไล่เขาไปนั้น เพราะความละเมิดซึ่งเขาได้กระทำต่อพระองค์
- 9:8 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความขายน่าควรแก่พวกข้าพระองค์ แก่กษัตริย์ของข้าพระองค์ทั้งหลาย เจ้านาย และบรรพบุรุษ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความบาปต่อพระองค์
- 9:9 พระกรุณา และการอภัยโทษเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ถึงแม้ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กบฏต่อพระองค์
- 9:10 และมีได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ด้วยการดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงตั้งไว้ต่อหน้าข้าพระองค์ทั้งหลาย โดยบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์
- 9:11 เออ อิสราเอลทั้งผองได้ละเมิดต่อพระราชบัญญัติของพระองค์ และได้หันไปเสียไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และการสาปแช่งและการปฏิญาณ ซึ่งจารึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้า จึงถูกเทลงเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความบาปต่อพระองค์
- 9:12 พระองค์ได้ทรงยืนยันถ้อยคำของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ตรัสกล่าวโทษข้าพระองค์ทั้งหลาย และกล่าวโทษผู้ปกครองซึ่งปกครองข้าพระองค์ โดยนำให้ข้าพระองค์เกิดวิบัติอย่างใหญ่หลวง เพราะว่าภายใต้สวรรค์ทั้งสิ้นไม่มีที่ใดที่ได้กระทำเหมือนที่ได้กระทำแก่เยรูซาเล็ม
- 9:13 ดังที่ได้จารึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสสแล้ว วิบัติทั้งสิ้นก็ได้ตกอยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายแล้ว แต่ข้าพระองค์ทั้งหลายยังมีได้อธิษฐานต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย โดยหันเสียจาก

ความชั่วช้าของข้าพระองค์ และเข้าใจความจริงของพระองค์

9:14 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงเก็บความวิบัติไว้พร้อมและได้ทรงนำมาเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายทรงเป็นผู้ชอบธรรมในสรรพกิจ ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์

9:15 แล้วบัดนี้ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ทรงนำชนชาติของพระองค์ออกจากแผ่นดินอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และได้ทำให้พระนามลือมาจนทุกวันนี้ ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาป และข้าพระองค์ทั้งหลายกระทำความชั่ว

9:16 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ตามความชอบธรรมทั้งสิ้นของพระองค์ ขอให้ความกริ้วและพระพิโรธของพระองค์หันกลับเสียจากเยรูซาเล็มนครของพระองค์ ภูเขาบาริสสุทซ์ของพระองค์ เพราะบาปของข้าพระองค์ทั้งหลาย และความชั่วช้าของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย เยรูซาเล็มและประชาชนของพระองค์จึงกลายเป็นที่เยาะเย้ยในหมู่คนทั้งสิ้นที่อยู่รอบข้าพระองค์

9:17 ฉะนั้น โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย บัดนี้ ขอทรงสดับฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และคำวิงวอนของเขา และขอทรงให้พระพักตร์ของพระองค์ทอดแสงเหนือสถานบาริสสุทซ์ของพระองค์ซึ่งรกร้างนั้นเพื่อเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า

9:18 โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงเจียพระกรรมสดับฟัง ขอทรงลืมนครดูความรกร้างของข้าพระองค์ทั้งหลาย ทั้งนครซึ่งเรียกขานกันตามพระนามของพระองค์ เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายมิได้ถวายคำวิงวอนต่อพระพักตร์พระองค์ โดยอาศัยความชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งหลาย แต่โดยอาศัยพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์

9:19 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงฟัง โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงให้อภัย โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงใส่พระทัยและทรงกระทำ ขออย่าเนิ่นช้าเลยพระเจ้าข้า เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ เพราะว่านครของพระองค์ และประชาชนของพระองค์ก็มีชื่อตามพระนามของพระองค์”

9:20 ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังพูด กำลังอธิษฐานและสารภาพบาปของข้าพเจ้าและบาปของอิสราเอลประชาชนของข้าพเจ้า และเสนอคำวิงวอนของข้าพเจ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า เพื่อภูเขาบาริสสุทซ์แห่งพระเจ้าของข้าพเจ้าอยู่นั้น

9:21 เออ ขณะเมื่อข้าพเจ้ากล่าวคำอธิษฐานอยู่ ชายชื่อกาเบรียล ซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตครั้งแรกนั้น ได้บินอย่างเร็วมาใกล้ข้าพเจ้า แต่ต้องข้าพเจ้าในเวลาถวายเครื่องบูชาตอนเย็น

9:22 ท่านได้ให้ความรู้และกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “โอ ดาเนียล ข้าพเจ้าออกมา ณ บัดนี้ เพื่อจะให้ปัญญาและความเข้าใจแก่ท่าน

9:23 ในตอนต้นแห่งคำวิงวอนของท่านก็มีพระบัญชาออกไป ข้าพเจ้าจึงมาบอกให้ท่านทราบเพราะท่านเป็นผู้ที่ทรงรักมาก เพราะฉะนั้นจงเข้าใจพระบัญชาท่านนั้นและพิจารณานิมิตนั้น

9:24 มีเจ็ดสิบสัปดาห์กำหนดไว้สำหรับชนชาติของท่าน และนครบาริสสุทซ์ของท่าน เพื่อให้เสร็จสิ้นการละเมิด

ให้บาปจบสิ้น และให้ลบความชั่วช้าเพื่อนำความชอบธรรมนิรันดร์เข้ามา เพื่อประทับตราทั้งนิมิตและคำพยากรณ์ไว้ และเพื่อจะเจิมสถานบริสุทธิ์ที่สุด

9:25 เพราะฉะนั้นจงทราบและเข้าใจว่า นับตั้งแต่การที่พระบัญชาที่ออกมาให้สร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นมาใหม่จนถึงสมัยพระเมสสิยาห์ ผู้เป็นประมุขก็เป็นเวลาเจ็ดสัปดาห์และเป็นเวลาหกสิบสองสัปดาห์ และถนนจะถูกสร้างขึ้นพร้อมด้วยกำแพงเมือง แต่ในยุคลำบาก

9:26 หลังจากหกสิบสองสัปดาห์แล้ว พระเมสสิยาห์ก็จะถูกตัดออก แต่มีไขเพื่อตัวท่านเอง และประชาชนของประมุขผู้หนึ่งที่จะมานั้นจะทำลายกรุงและสถานบริสุทธิ์เสีย ที่สุดปลายของมันจะมาถึงด้วยน้ำท่วม และจนสงครามสิ้นสุดลงก็มีการรกร้างกำหนดไว้

9:27 ท่านจะยืนยันพันธสัญญากับคนเป็นอันมากอยู่หนึ่งสัปดาห์ และในระหว่างกลางสัปดาห์นั้นท่านจะกระทำให้การถวายสัตวบูชา และเครื่องบูชาอื่นๆหยุดไป และเพราะเหตุมีความสะอิดสะเอียนแพร่กระจายไปทั่ว ท่านจะกระทำให้มันร้างเปล่าจนสำเร็จเสร็จสิ้น และสิ่งที่กำหนดไว้จะถูกเทลงเหนือผู้ที่ร้างเปล่านี้”

เวลาแห่งนิมิตนี้

ข้อ 1 และ 2: “ในปีต้นรัชกาลดาร์ริอัส โอรสกษัตริย์อาหสุเอรัส เชื้อสายคนมีเดีย ผู้ได้เป็นกษัตริย์เหนือดินแดนเคลเดีย ในปีแรกแห่งรัชกาลของท่าน ข้าพเจ้าดาเนียลได้เข้าใจถึงจำนวนปีจากหนังสือ ซึ่งพระวจนะของพระเยโฮวาห์ได้มีมาถึงเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ว่า พระองค์ (พระเยโฮวาห์) จะทรงกระทำให้ครบกำหนดเจ็ดสิบปีในการรกร้างของกรุงเยรูซาเล็ม”

นี่เป็นหนึ่งในบทที่สำคัญที่สุดในหนังสือดาเนียล ในตอนต้นของบทนี้เราได้ทราบถึงเวลา (หรือสมัย) ของนิมิตเรื่องเจ็ดสิบสัปดาห์นั้นซึ่งถูกกำหนดไว้สำหรับอิสราเอลและนครบริสุทธิ์นั้น และมันเป็นเรื่องที่สำคัญมากๆที่จะต้องเห็นสิ่งนี้ ดาเนียลบอกเราว่ามันเป็นปีต้นแห่งรัชกาลของดาร์ริอัส คนมีเดีย ผู้ปกครองเหนือจักรวรรดิบาบิโลน และนี่คือปี 538 ก่อน ค.ศ.

มันเป็นช่วงเวลาที่สำคัญยิ่ง และความคิดของดาเนียลก็สับสนงงง หลังจากได้เห็นนิมิตเรื่อง “กษัตริย์พระพักตร์ดูร้าย” องค์กรนั้นในบทที่ 8 เขาก็ตกตะลึงเหลือเกินและล้มป่วยเป็นเวลาหลายวัน เขาได้เข้าใจนิมิตเรื่องสัตว์ป่าทั้งสี่นั้นแล้ว และเขาได้เข้าใจนิมิตเรื่องแกะผู้และแพะผู้นั้นแล้ว นิมิตเหล่านี้บอกล่วงหน้าถึงช่วงเวลาแห่งการกระจัดกระจายไปเป็นเวลานานสำหรับชนชาติอิสราเอล – ว่าพวกเขาจะถูกกระจัดกระจายไปยังทุกมุมของแผ่นดินโลก แต่ขณะที่ดาเนียลเชื่อสิ่งที่เขาเข้าใจแล้วและเรียนรู้แล้วตามที่ถูกเปิดเผยแก่เขาในนิมิตเหล่านั้น เขาก็พบว่ามันยากยิ่งที่จะปะติดปะต่อสิ่งที่เขาได้เรียนรู้ผ่านทางนิมิตเหล่านั้นกับสิ่งที่เขาได้เรียนรู้ผ่านทางหนังสือเหล่านั้น (หนังสือเหล่านั้นของโมเสสและเหล่าศาสดาพยากรณ์) มันเป็นเรื่องน่าสนใจที่จะหมายเหตุว่าแม้เป็นเชลยคนหนึ่งในปีโลน ดาเนียลก็เป็นนักเรียนพระวจนะของพระเจ้าและได้ศึกษาค้นคว้ามากมายเกี่ยวกับการตกเป็นเชลยของอิสราเอล จากหนังสือของเยเรมีย์ เขาได้เรียนรู้ว่าการตกเป็นเชลยในปีโลนจะกินเวลา 70 ปีเท่านั้น:

“แผ่นดินนี้ทั้งสิ้นจะเป็นที่รกร้างและที่น้ำตกตะลึง และประชาชาติเหล่านี้จะปรนนิบัติกษัตริย์กรุงบาบิโลนอยู่เจ็ดสิบปี” (ยรม. 25:11)

ในสมัยของเยเรมีย์ มีพวกผู้พยากรณ์เท็จ และคนเหล่านั้นสอนคนอิสราเอลให้เชื่อว่าการตกเป็นเชลยของพวกเขาในบาบิโลนจะกินเวลาสั้นมากๆ เพื่อมอบความจริงให้แก่ประชาชนและโต้แย้งคำโกหกนี้ เยเรมีย์ได้เขียนจดหมายไปหาพวกเชลยในบาบิโลนและสั่งพวกเขาให้เตรียมพร้อมสำหรับการตกเป็นเชลยเป็นเวลานานในแผ่นดินของคนต่างชาตินั้น

สารของเยเรมีย์ถึงชนชาติอิสราเอล

เยเรมีย์ 29:4-10: “พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้แก่บรรดาผู้เป็นเชลย ผู้ซึ่งเราได้เนรเทศเขาไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงบาบิโลนนั้นว่า จงสร้างเรือนของเจ้าและอาศัยอยู่ในเรือนนั้น จงปลูกสวนและรับประทานผลไม้ที่ได้นั้น จงมีภรรยาและให้กำเนิดบุตรชายบุตรสาว จงหาภรรยาให้บุตรชายของเจ้าทั้งหลาย และยกบุตรสาวของเจ้าให้แต่งงานเสีย เพื่อนางจะให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาว เพื่อเจ้าทั้งหลายจะทวีมากขึ้นที่นั่นและไม่ค่อยลง แต่จงส่งเสริมสันติภาพของเมือง ซึ่งเราได้กวาดเจ้าให้ไปเป็นเชลยอยู่ที่นี่ และจงอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์เพื่อเมืองนั้น เพราะว่าเจ้าทั้งหลายจะพบสันติภาพของเจ้าในสันติภาพของเมืองนั้น เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า อย่ายอมให้ผู้พยากรณ์ของเจ้าทั้งหลาย หรือพวกโหรของเจ้า ผู้อยู่ท่ามกลางเจ้าหลอกลวงเจ้า และอย่าเชื่อความฝันซึ่งเขาทั้งหลายได้ฝันเห็น เพราะที่เขายพยากรณ์แก่เจ้าในนามของเรานั้นเป็นความเท็จ เรามีได้ใช้เขาไป พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เมื่อเจ็ดสิบปีแห่งบาบิโลนครบแล้ว เราจะเยี่ยมเยียนเจ้า และจะให้ถ้อยคำอันดีของเราสำเร็จเพื่อเจ้า และจะนำเจ้ากลับมาสู่สถานที่นี้”

(มันเป็นเรื่องน่าสนใจและให้ความรู้ที่จะแสวงหาเหตุผลว่าทำไมการตกเป็นเชลยถึงกินเวลานานเจ็ดสิบปี...คือเท่านี้และไม่นานกว่านี้ คำตอบอยู่ใน 2 พงศาวดาร 36:21: “เพื่อให้สำเร็จตามพระวาทะของพระเยโฮวาห์ผ่านปากของเยเรมีย์ จนกว่าแผ่นดินจะได้ชื่นชมกับปีสะบาโตของมัน เพราะตราบเท่าที่มันยังว่างเปล่าอยู่ มันก็รักษาสะบาโต เพื่อจะให้ครบตามกำหนดเจ็ดสิบปี” ตามคำสั่งเหล่านั้นของโมเสส ดังที่ถูกต้องไว้ในบทที่ยี่สิบห้าของหนังสือเลวีนิติ ชนชาติอิสราเอลจะต้องถือปฏิบัติให้ทุกปีที่เจ็ดเป็นปีสะบาโต โดยยอมให้ผืนดินได้หยุดพักโดยไม่ปลูกพืชผล ชนชาติอิสราเอลไม่ได้เชื่อฟังคำบัญชาและไม่ได้ปล่อยให้แผ่นดินได้หยุดพัก พวกเขาติดหนี้พระเจ้า 70 ปี – และพระเจ้าทรงเอาหนี้ไปโดยพาพวกเขาเข้าไปอยู่ในบาบิโลน ขณะที่พวกเขาอยู่ที่นั่นแผ่นดินก็ได้สะบาโตเหล่านั้นแห่งการหยุดพักของมัน)

ดาเนียลมีได้มี 2 ทิโมธี 2:15: “จงหมั่นศึกษาค้นคว้าเพื่อสำแดงตนเองให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า เป็นคนงานที่ไม่ต้องล้าอายุ แยกแยะพระวาทะแห่งความจริงนั้นได้อย่างถูกต้อง” แต่แม้ว่าเขาไม่มีถ้อยคำที่ได้รับ การดลใจเหล่านี้ของเปาโลในจดหมายฝากฉบับหนึ่ง เขาก็มีพวกมันในใจของเขา เขาเป็นนักเรียนแห่งพระวาทะของพระเจ้า เขาศึกษาคำพยากรณ์ และเขาเชื่อสิ่งที่เขาอ่านในพระวาทะนั้น

เยเรมีย์ได้รับการยอมรับว่าเป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า ดาเนียลยอมรับข้อความแห่ง “หนังสือเหล่านั้น” (ซึ่งรวมถึงหนังสือเยเรมีย์ด้วย) ว่าเป็นพระวาทะที่ได้รับการดลใจของพระเจ้า เขาเชื่อในการค้นดูข้อพระคัมภีร์ต่างๆ

ดาเนียลเป็นบุรุษผู้มีสติปัญญา ในการศึกษาพระวจนะของพระเจ้า เขาทราบว่าการตกเป็นเชลยในบาบิโลนได้เริ่มต้นในปี 606 ก่อน ค.ศ. และด้วยเหตุนี้ 68 ปีของเจ็ดสิบปีนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว เขายังทราบด้วยว่าไซรัสผู้ซึ่งอิสยาห์ได้กล่าวถึง จะออกพระราชกฤษฎีกาหนึ่งที่อนุญาตให้คนอิสราเอลกลับไปยังแผ่นดินของพวกเขา:

“ผู้กล่าวถึงไซรัสว่า ‘เขาเป็นเมษบาลของเรา และเขาจะให้ความมุ่งหมายทั้งสิ้นของเราสำเร็จ’ กล่าวถึงเยเรมีย์ว่า ‘จะมีคินมาสร้างเจ้าขึ้น’ และถึงพระวิหารว่า ‘จะวางรากฐานของเจ้า’” (อสย. 44:28) ตามการหาเหตุผลของดาเนียลและคำพยากรณ์เหล่านั้นของเยเรมีย์และอิสยาห์ การตกเป็นเชลยนี้ควรครบในอีกประมาณสองปี แต่สิ่งที่ทำให้ดาเนียลตกตะลึงก็คือ วิธีปะติดปะต่อข้อเท็จจริงนั้นเข้ากับนิมิตเหล่านั้นที่เขาเพิ่งได้รับ เขาจะปะติดปะต่อข้อเท็จจริงนั้นได้อย่างไร คือที่ว่ายังเหลืออีกแค่สองปีจากเจ็ดสิบปีนั้น แต่กระนั้นสี่จักรวรรดิโลกจะผ่านมาและผ่านไปก่อนที่จะถูกหลานของอิสราเอลจะได้กลับไปยังแผ่นดินเกิดของพวกเขาในปาเลสไตน์? ตอนที่เขาได้รับนิมิตเหล่านั้น บาบิโลนเท่านั้นได้ผงาดขึ้นและล่มสลายไป มีเวลาเหลืออีกเพียงสองปีเท่านั้นที่อีกสามจักรวรรดิจะเกิดมีตัวตนขึ้นมาและถูกทำลายไป

ดาเนียลสับสนงงงวยยิ่งนัก สิ่งที่เขาต้องเรียนรู้ก่อนที่เขาจะสามารถเข้าใจสิ่งที่เขาได้เห็นเกี่ยวกับชนชาติของเขาอย่างถ่องแท้ก็คือว่า การตกเป็นเชลยเจ็ดสิบปีในบาบิโลนนั้นเป็นเพียง*ภาพเล็ง*อย่างหนึ่งของ การกระจัดกระจายไปที่ยาวนานกว่าซึ่งจะกินเวลานานกว่าเจ็ดสิบปีถึงเจ็ดเท่า ดาเนียลจะต้องเรียนรู้สิ่งนี้ในนิมิตของเขาเรื่องเจ็ดสิบสัปดาห์นั้นที่ถูกบันทึกไว้ในบทที่เราศึกษากันนี้ ดาเนียลเชื่อในการอธิษฐาน หลังจากได้ศึกษาหนังสือเหล่านั้นที่เพิ่งถูกกล่าวถึงแล้ว เขาก็เชื่ออย่างสิ้นสุดใจของตนว่าหากชนชาติของเขาจะกลับใจใหม่และละทิ้งทางชั่วๆของพวกเขา พระเจ้าก็จะทรงสดับฟังเสียงร้องทูลของพวกเขา ยกโทษความบาปทั้งหลายของพวกเขา และอนุญาตให้พวกเขากลับไปยังแผ่นดินเกิดของพวกเขา

“แต่ถ้าเขาทั้งหลายสารภาพความชั่วช้าของเขา และความชั่วช้าของบรรพบุรุษ ซึ่งเขาทั้งหลายกระทำการละเมิดต่อเรา ด้วยการละเมิดของเขานั้น และที่ได้ดำเนินการขัดแย้งเราด้วย และเราจึงดำเนินการขัดแย้งเขาทั้งหลายด้วย และได้้นำเขาเข้าแผ่นดินแห่งศัตรูของเขา ถ้าเมื่อนั้นจิตใจอันนอกรีตของเขาถ่อมลงแล้ว และเขายอมรับโทษเพราะความชั่วช้าของเขาแล้ว เราจึงจะระลึกถึงพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่อยาโคบ และพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่ออิสอัค และพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่ออับราฮัม และเราจะระลึกถึงแผ่นดินนั้น แต่แผ่นดินนั้นจะต้องถูกละไว้จากเขาและจะได้ชื่นชมกับ*สะบาโตเหล่านั้น*ของมันขณะที่มันยังว่างเปล่าอยู่โดยไม่มีพวกเขาทั้งหลาย เขาทั้งหลายจะยอมรับการลงโทษในความชั่วช้าของเขา เพราะเขาได้รังเกียจคำตัดสินของเรา และเพราะจิตใจของเขาเกลียดชังกฎเกณฑ์ของเรา ถึงเพียงนั้นก็ดี เมื่อเขาทั้งหลายอยู่ในแผ่นดินศัตรูของเขา เราจะไม่ละทิ้งเขา เราจะไม่เกลียดชังเขาถึงกับจะทำลายเขาเสียให้หมดทีเดียว และทำลายพันธสัญญาซึ่งมีกับเขาเสีย เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา เพราะเห็นแก่เขาเราจะรำลึกถึงพันธสัญญาซึ่งมีต่อบรรพบุรุษของเขา ผู้ซึ่งเราได้พาเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ท่ามกลางสายตาของบรรดาประชาชาติ เพื่อเราจะได้เป็นพระเจ้าของเขา เราคือพระเยโฮวาห์” (ลนต. 26:40-45)

“ต่อมาเมื่อบรรดาเหตุการณ์เหล่านี้ คือพระพรและคำสาปแช่งซึ่งข้าพเจ้ากล่าวไว้ต่อหน้าท่านมาถึง ท่านทั้งหลายแล้ว และท่านทั้งหลายระลึกขึ้นได้ในเมื่อท่านทั้งหลายอยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงขับไล่ท่านไปนั้น และท่านก็หันกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทั้งตัวท่าน และลูกหลานของท่าน และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ในทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้ ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงให้ท่านคืนสู่สภาพเดิมและทรงพระกรุณาต่อท่าน และจะรวบรวมพวกท่านทั้งหลายอีกจากชนชาติทั้งหลายซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงให้ท่านทั้งหลายกระจ่ายไปอยู่นั้น ถ้ามีคนของท่านที่ถูกขับไล่ไปอยู่สุดท้ายปลายสวรรค์ จากที่นั่นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงรวบรวมท่านให้มา จากที่นั่นพระองค์จะทรงนำท่านกลับ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะนำท่านเข้ามาในแผ่นดิน ซึ่งบรรพบุรุษของท่านยึดครองเพื่อท่านจะได้ยึดครอง และพระองค์จะทรงกระทำดีแก่ท่าน และทวีมากขึ้นยิ่งกว่าบรรพบุรุษของท่าน แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงตัดใจของท่าน และใจของเชื้อสายของท่าน เพื่อท่านจะได้รักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน เพื่อท่านทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่ได้ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงให้คำสาปแช่งเหล่านี้ตกอยู่บนข้าศึกและผู้ที่เกี่ยวข้องกับท่าน คือผู้ข่มเหงท่านทั้งหลาย และท่านทั้งหลายจะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์อีก และกระทำตามพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านทั้งหลายในวันนี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงกระทำให้ท่านจำเริญมั่งคั่งอย่างยิ่งในบรรดากิจการที่มีมือท่านกระทำ ในผลแห่งตัวของท่าน และในผลแห่งฝูงสัตว์ของท่าน และในผลแห่งพื้นดินของท่าน เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงปล้ำปิตีที่จะให้ท่านจำเริญมั่งคั่งอีก ดังที่พระองค์ทรงปล้ำปิตีในบรรพบุรุษของท่าน ถ้าท่านเชื่อฟังพระสุรเสียงแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน โดยรักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระองค์ ซึ่งจารึกไว้ในหนังสือของพระราชบัญญัตินี้ ถ้าท่านทั้งหลายหันกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน” (อพย. 30:1-10)

เพราะทราบความจริงแห่งข้อพระคำเหล่านี้ซึ่งถูกให้ไว้แก่โมเสสโดยการดลใจของพระเจ้า ดาเนียลจึงระบายความในใจของตนต่อพระเจ้าเมื่อชนชาติของเขา

คำสารภาพของดาเนียลต่อพระเจ้าเมื่อชนชาติอิสราเอล

ข้อ 3-19: “แล้วข้าพเจ้าก็หันหน้าไปหาองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า แลวงหาด้วยการอธิษฐานและการวิงวอน ทั้งด้วยการอดอาหาร และนุ่งห่มผ้ากระสอบและนั่งบนมูลเถ้า ข้าพเจ้าได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าและสารภาพว่า “โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าผู้ใหญ่อิ่งและที่น่าสะพรึงกลัว ผู้ทรงรักษาพันธสัญญาและความเมตตาต่อผู้ที่รักพระองค์และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาป และได้กระทำความชั่วช้า และได้ประกอบความชั่วและการกบฏ หันเสียจากข้อบังคับและคำตัดสินของพระองค์ ข้าพระองค์มิได้ฟังบรรดาผู้พยากรณ์ ผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้กล่าวในพระนามของพระองค์ ต่อกษัตริย์ของข้าพระองค์ทั้งหลาย ทั้งต่อเจ้านาย บรรพบุรุษและประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดิน โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความชอบธรรมเป็นของพระองค์ แต่ความขายน่าควรแก่พวกข้าพระองค์ ดังทุกวันนี้ ที่ควรแก่คนยูดาห์ ชาวกรูเซยาเล็ม และอิสราเอลทั้งหมด ทั้งผู้ที่อยู่ใกล้และอยู่ไกลออกไป ในแผ่นดินทั้งหลายซึ่งพระองค์ทรงขับไล่เขาไปนั้น เพราะความละเมิดซึ่งเขาได้กระทำต่อพระองค์ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความ

ชายหน้าควรแก่พวกข้าพระองค์ แก่กษัตริย์ของข้าพระองค์ทั้งหลาย เจ้านาย และบรรพบุรุษ เพราะข้า
พระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์ พระกรุณา และการอภัยโทษเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า
ของข้าพระองค์ทั้งหลาย ถึงแม้ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กบฏต่อพระองค์ และมีได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเย
โฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ด้วยการดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงตั้งไว้ต่อหน้า
ข้าพระองค์ทั้งหลาย โดยบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์ เออ อิสราเอลทั้งหมดได้ละเมิดต่อพระราช
บัญญัติของพระองค์ และได้หันไปเสียไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และการสาปแช่งและการปฏิญาณ ซึ่ง
จารึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้า จึงถูกเทลงเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะว่าข้า
พระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์ พระองค์ได้ทรงยืนยันถ้อยคำของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ตรัสกล่าว
โทษข้าพระองค์ทั้งหลาย และกล่าวโทษผู้ปกครองซึ่งปกครองข้าพระองค์ โดยนำให้ข้าพระองค์เกิดวิบัติอย่าง
ใหญ่หลวง เพราะว่าภายใต้สวรรค์ทั้งสิ้นไม่มีที่ใดที่ได้กระทำเหมือนที่ได้กระทำแก่เยรูซาเล็ม ดังที่ได้จารึกไว้ใน
พระราชบัญญัติของโมเสสแล้ว วิบัติทั้งสิ้นก็ได้ตกอยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายแล้ว แต่ข้าพระองค์ทั้งหลายยัง
มิได้อธิษฐานต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย โดยหันเสียจากความชั่วช้าของข้า
พระองค์ และเข้าใจความจริงของพระองค์ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงเก็บความวิบัติไว้พร้อมและได้ทรงนำ
มาเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายทรงเป็นผู้ชอบธรรมในสรรพ
กิจ ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ แล้วบัดนี้ โอ ข้า
แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ทรงนำชนชาติของพระองค์ออกจากแผ่นดินอียิปต์ด้วย
พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และได้ทำให้พระนามลือมาจนทุกวันนี้ ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาป และข้า
พระองค์ทั้งหลายกระทำความชั่ว โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ตามความชอบธรรมทั้งสิ้นของพระองค์ ขอให้
ความกริ้วและพระพิโรธของพระองค์หันกลับเสียจากเยรูซาเล็มนครของพระองค์ ภูเขาบริสุทธิ์ของพระองค์
เพราะบาปของข้าพระองค์ทั้งหลาย และความชั่วช้าของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย เยรูซาเล็มและ
ประชาชนของพระองค์จึงกลายเป็นที่เยาะเย้ยในหมู่คนทั้งสิ้นที่อยู่รอบข้าพระองค์ ฉะนั้น โอ ข้าแต่พระเจ้าของ
ข้าพระองค์ทั้งหลาย บัดนี้ ขอทรงสดับฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และคำวิงวอนของเขา และขอ
ทรงให้พระพักตร์ของพระองค์ทอแสงเหนือสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ซึ่งร่าร้างนั้นเพื่อเห็นแก่องค์พระผู้เป็น
เจ้า โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงเจียพระกรรณสดับฟัง ขอทรงลืมนพระเนตรดูความกริ้วของข้า
พระองค์ทั้งหลาย ทั้งนครซึ่งเรียกขานกันตามพระนามของพระองค์ เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายมิได้ถวายคำ
วิงวอนต่อพระพักตร์พระองค์ โดยอาศัยความชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งหลาย แต่โดยอาศัยพระเมตตาอันยิ่งใหญ่
ของพระองค์ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงฟัง โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงให้อภัย โอ ข้าแต่
องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงใส่พระทัยและทรงกระทำ ขออย่าเ็นข้าเลยพระเจ้าข้า เพื่อเห็นแก่พระนามของ
พระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ เพราะวานครของพระองค์ และประชาชนของพระองค์ก็มีชื่อตาม
พระนามของพระองค์”

คำอธิษฐานที่ถูกบันทึกไว้ตรงนี้เป็นหนึ่งในคำอธิษฐานอันร้อนรนที่น่าประทับใจมากที่สุดในทั้งหมด
ของพระวจนะของพระเจ้า พวกสาวกทูลขอพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดสอนข้าพระองค์ทั้งหลาย

ให้อธิษฐาน” และพระเยซูได้ประทานแบบอย่างคำอธิษฐานแก่พวกเขาซึ่งถูกบันทึกไว้ในบทที่หกของมัทธิว ในคำอธิษฐานนี้ของดาเนียล เรามีแบบอย่างคำอธิษฐานอีกอันหนึ่ง – แบบอย่างของการสารภาพที่แท้จริง การวิงวอนที่แท้จริง การอ้อนวอนเผื่อที่แท้จริง ในคำอธิษฐานนี้ ดาเนียล – บุคคลผู้ที่บริสุทธิ์ที่สุด ไร้อิมที่มากที่สุด นอกเหนือจากพระเยซูคริสต์เจ้าแล้ว – พร้อมใจและเต็มใจที่จะจัดประเภทตัวเองให้เป็นคนบาปที่น่าสังเวชคนหนึ่งในความเกี่ยวข้องกับชนชาติของเขา เขาไม่ได้ยกชูตัวเองและกล่าวว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์มีดี ทำบาป ข้าพระองค์มีดีทอดทิ้งพระองค์ไปหาพระอื่น ๆ เลย” เขามาเข้าเฝ้าพระเจ้าพร้อมกับชนชาติของเขา โดยให้ตัวเองเป็นเหมือนตัวแทนของพวกเขา โดยรับสารภาพและวิงวอนต่อพระองค์ผู้เดียวที่สามารถช่วยเหลืออิสราเอลได้

ตามที่ข้อ 1 กล่าวไว้ มันคือปีที่หนึ่งแห่งรัชกาลของดาวิดที่ดาเนียลได้รับนิมิตของเขาเกี่ยวกับเจ็ดสิบสามปีนั้น ดังนั้นเขาจึงอธิษฐานคำอธิษฐานนี้ในปีเดียวกับที่เขาถูกโยนลงไปในถ้ำสิงโตโทษฐานที่เขาได้อธิษฐานต่อพระเจ้าของเขา (บทที่ 6) เป็นไปได้ไหมว่าในบทที่เรา กำลังศึกษากันอยู่นี้ เราได้รับทราบเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะตัวและเนื้อหาของคำอธิษฐานเหล่านั้นของศาสดาพยากรณ์ท่านนี้ ณ เวลานั้น... ซึ่งเป็นที่ๆเขาได้รับการดูแลของเขาคืออธิษฐาน (จากการอ่านพระวจนะ – ข้อ 2), ภาษาที่เขาใช้, ความร้อนรนในการที่เขาอธิษฐานขอสิ่งที่เขาปรารถนาจะได้รับนั้น, และคำตอบที่เขาได้รับ? ผมไม่ได้กำลังกล่าวว่าดาเนียลกำลังอธิษฐานคำอธิษฐานนี้ที่ถูกบันทึกตรงนี้ตอนที่พวกศัตรูของเขาเกิดความคิดชั่วร้ายที่จะออกพระราชกฤษฎีกาซึ่งห้ามไม่ให้เขาอธิษฐานต่อพระเจ้าของเขา – แต่หากนี่เป็นคำอธิษฐานที่ทำให้ดาเนียลถูกโยนเข้าไปในถ้ำสิงโตเราก็เข้าใจได้ว่าทำไมเขาถึงไม่มีความกลัวเลย ทำไมเขาถึงได้รับพลังและเต็มใจที่จะสละชีวิตของตน (หากถึงคราวจำเป็น) มากกว่าที่จะละทิ้งพระเจ้าของเขาผู้ได้ทรงเปี่ยมพระกรุณาเหลือเกินในการเปิดเผยแก่เขาถึงชะตากรรมของชนชาติของเขา รวมถึงพระสัญญาอันเปี่ยมสง่าราศีเหล่านั้นที่รอคอยพวกเขาอยู่ด้วย

ในข้อ 3 เราสังเกตเห็นการเตรียมตัวของดาเนียลสำหรับการอธิษฐานของเขา เขาตั้งหน้าของตนไปหาพระเจ้าและด้วยการอดอาหาร ผักกระสอบและมูลเถ้า (สัญลักษณ์ของความถ่อมใจ) เขาก็นำเสนอคำวิงวอนของตน ผมไม่ได้กำลังสนับสนุนให้เรามีผักกระสอบอยู่รอบแท่นต่างๆในคริสตจักรทั้งหลายของเราและมูลเถ้าอยู่บนพื้น แต่ผมกำลังกล่าวว่าโลกนี้ต้องการคนถ่อมใจที่รู้วิธีอธิษฐาน มากยิ่งกว่าต้องการคนที่รู้วิธีเทศนา คริสตจักรทั้งหลายของเราทุกวันนี้ได้กลายเป็นสถานที่ของการแต่งชุดมาประชันกัน การกินเลี้ยง คณะนักร้องประสานเสียงสวมเสื้อคลุมยาว ฟันปูพรม เก้าอี้นุ่มยาวเป็นแถว และหน้าต่างที่ประดับกระจกสีสวยงามไปเสียแล้ว

ผมไม่ได้ต่อต้านคริสตจักรต่างๆที่สะอาดสบายและเชิญชวนให้ผู้คนเข้ามา ผมเชื่อว่าความเชื่อแบบคริสเตียนจะทำให้บรรดาผู้ที่กลับใจเชื่อของมันเป็นกำลังใจของตัวคน และชีวิตของตัวคนให้ขึ้นเงา ผมเชื่อตามที่เปาโลกล่าวว่าคนที่ไม่เลี้ยงดูครอบครัวของตนก็แย่กว่าคนที่ไม่เชื่อ แต่เมื่อพวกเขาไม่สามารถขับมือออกจากเด็กชายคนนั้นได้ พระเยซูก็ทรงบอกพวกเขาว่า “แต่ผีชนิดนี้จะไม่ยอมออก เว้นไว้โดยการอธิษฐานและการอดอาหาร” (มธ. 17:21) พระองค์ตรัสแก่พวกเขาคนรับแลกเงินในพระวิหารว่า “นิเวศของ

เราจะเรียกว่าเป็นนิเวศแห่งการอธิษฐาน แต่พวกเขาได้ทำให้กลายเป็นถ้ำของพวกเขา” จากนั้นพระองค์ก็ทรงหยิบเชือกมาทำเป็นแส้และขับไล่พวกเขาออกไปจากพระวิหาร

ทุกวันนี้เหล่าผู้นำฝ่ายวิญญาณส่วนใหญ่ถูกแต่งตั้งหรือถูกเลือกตั้ง มีน้อยคนเท่านั้นที่ได้รับการทรงเรียก คริสตจักรส่วนใหญ่ใช้เงินไปกับการตกแต่งภายในอาคารมากกว่าถวายให้แก่งานมิชชั่น คริสตจักรบางแห่งมีที่นั่งในห้องรับประทานอาหารมากกว่ามีที่นั่งในห้องนมัสการ

ดาเนียลอดอาหาร เขาเปลี่ยนชุดในวังของตนเป็นผ้ากระสอบ และเขาอธิษฐานต่อพระเจ้าของตนในมุลเถ้า เขารู้จักพระเจ้าเป็นการส่วนตัว เขามีความมั่นใจแบบเดียวกับที่เปาโลมีตอนที่อัครทูตผู้ยิ่งใหญ่ท่านนั้นกล่าวว่า “ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าได้เชื่อแล้ว และเชื่อมั่นว่าพระองค์ทรงฤทธิ์อาจ...” ดาเนียลไม่ได้อธิษฐานต่อพระเจ้าองค์หนึ่งในประวัติศาสตร์ เขาอธิษฐานต่อพระเจ้าที่เขาารู้จักเป็นการส่วนตัว เขากล่าวคำสารภาพของตัวเอง และในตอนแรกสุดของคำอธิษฐานของเขาๆก็กล่าวว่า “โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าผู้ใหญ่อิ่งและที่น่าสะพรึงกลัว” ดาเนียลคงเข้ากันไม่ได้กับสมาคมผู้รับใช้ส่วนใหญ่ในปัจจุบัน เขาคงถูกตราหน้าว่าเป็นพวกคลั่งศาสนาและใจแคบ ที่พูดเกี่ยวกับ “พระเจ้าที่น่าสะพรึงกลัว” ทุกวันนี้เรากำลังได้ยินเกี่ยวกับ “พระเจ้าทรงเป็นบิดาของเราทุกคน เราทุกคนเป็นพี่น้องกัน พระเจ้าทรงเป็นความรัก พระเจ้าทรงดี พระเจ้าทรงเมตตา” ผมดีใจที่พระเจ้าทรงเป็นความรัก (ผมเป็นเช่นที่ผมเป็นโดยพระคุณของพระเจ้า) แต่ขณะที่พระเจ้าทรงเป็นความรัก พระองค์ก็ทรงเป็นไฟที่เผาผลาญ!

ดาเนียลสารภาพว่า “ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาป และได้กระทำความชั่วช้า และได้ประจบความชั่ว...” ดาเนียลไม่ได้กล่าวว่า “พวกเขาได้ทำบาป...บรรพบุรุษของข้าพระองค์ได้กระทำความชั่วช้า” เขาไม่ได้อธิษฐานเหมือนพาริสีคนนั้นในพระวิหารที่กล่าวว่า “ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์ไม่เหมือนกับคนอื่นๆ” คำพูดเช่นนั้นมาจากริมฝีปากและหัวใจของคนหน้าซื่อใจคด ดาเนียลถือว่าตนเป็นพวกเดียวกับชนชาติของเขาที่ทำบาป

ความไม่เชื่อฟังต่อพระเจ้าได้แพร่กระจายไปทั่วในตอนนั้น ในคำอธิษฐานของดาเนียลเราอ่านคำต่างๆ เช่น ความบาป, ความชั่วช้า – หรือคำต่างๆที่เท่าเทียมกับสองคำนี้ – ไม่น้อยกว่ายี่สิบเก้าครั้ง:

“ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาป...” (ข้อ 5)

“ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความชั่วช้า...” (ข้อ 5)

“ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ประจบความชั่ว...” (ข้อ 5)

“ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ประจบการภพ...” (ข้อ 5)

“หันเสียจากข้อบังคับและคำตัดสินของพระองค์...” (ข้อ 5)

“ข้าพระองค์มิได้ฟังบรรดาผู้พยากรณ์ ผู้รับใช้ของพระองค์ (อันเป็นความบาปของการไม่เชื่อฟัง)...

(ข้อ 6)

“ความขายน้าควกรแก่พวกข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์...” (ข้อ

7 และ 8)

- “เพราะความละเมิดซึ่งเขาได้กระทำต่อพระองค์...” (ข้อ 7)
- “ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กบฏต่อพระองค์...” (ข้อ 9)
- “และมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์...” (ข้อ 10)
- “การสาปแช่งจึงถูกเทลงเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย...” (ข้อ 11)
- “เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์” (ข้อ 11)
- “อิสราเอลทั้งปวงได้ละเมิดต่อพระราชบัญญัติของพระองค์...” (ข้อ 11)
- “ไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์...” (ข้อ 11)
- “โดยนำให้ข้าพระองค์เกิดวิบัติอย่างใหญ่หลวง (การตกเป็นเชลยในบาบิโลน)...” (ข้อ 12)
- “วิบัติทั้งสิ้นก็ได้ตกอยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายแล้ว...” (ข้อ 13)
- “โดยหันเสียจากความชั่วช้าของข้าพระองค์...” (ข้อ 13)
- “เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงเก็บความวิบัติไว้พร้อม (พระเจ้าแห่งอิสราเอลไม่ทรงรังวงเหงาหรือหลับไหล ไม่มีสิ่งใดรอดพ้นสายพระเนตรของพระองค์เลย)...” (ข้อ 14)
- “ข้าพระองค์ทั้งหลายมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์...” (ข้อ 14)
- “ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาป...” (ข้อ 15)
- “ข้าพระองค์ทั้งหลายกระทำความชั่ว...” (ข้อ 15)
- “เพราะบาปของข้าพระองค์ทั้งหลาย...” (ข้อ 16)
- “และความชั่วช้า... ประชาชนของพระองค์จึงกลายเป็นที่เยาะเย้ย...” (ข้อ 16)
- “ซึ่งรกร้างนั้น (ความรกร้างเป็นผลมาจากความบาป – ของคนๆหนึ่ง เมืองๆหนึ่ง หรือประชาชาติหนึ่ง)...” (ข้อ 17)
- “ขอทรงลืมนพระเนตรดูความรกร้างของข้าพระองค์ทั้งหลาย...” (ข้อ 18)
- “สารภาพบาปของข้าพเจ้า...” (ข้อ 20)
- “บาปของอิสราเอลประชาชนของข้าพเจ้า...” (ข้อ 20)

เพราะความบาปและการกบฏของชนชาติของดาเนียล ความสับสนจึงครอบครองอยู่ท่ามกลางพวกเขา กษัตริย์และเจ้านายทั้งหลายแห่งอิสราเอลต่างสับสนเพราะพวกเขาได้ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ พวกเขาไม่ได้แสวงหาพระพักตร์ของพระองค์และพวกเขามิได้ฟังพระสุรเสียงของพระองค์ พวกเขาได้พรางไปจากพระราชบัญญัติของพระองค์และได้กบฏต่อพระองค์ ด้วยเหตุนี้คำสาปแช่งของพระเจ้าจึงถูกเทออกลงบนประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระองค์ พวกเขาได้ทำบาปและความบาปนำมาซึ่งการพิพากษา พระเจ้าได้ทรงนำวิบัติใหญ่ยิ่งมาสู่ประชากรของพระองค์เพื่อที่พวกเขาจะสำนึกตัวและกลับมาหาพระองค์

ดาเนียลปิดท้ายคำอธิษฐานของตนด้วยถ้อยคำที่ลูกโหมด้วยความปรารถนาอันแรงกล้าและโหยหาต่อพระเจ้าที่จะทรงเมตตาต่อประชากรของพระองค์: “โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงเสียดพระกรรมสดับฟัง ขอทรงลืมนพระเนตรดูความรกร้างของข้าพระองค์ทั้งหลาย ทั้งนครซึ่งเรียกขานกันตามพระนามของพระองค์ เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายมิได้ถวายคำวิงวอนต่อพระพักตร์พระองค์ โดยอาศัยความชอบธรรม

ของข้าพระองค์ทั้งหลาย แต่โดยอาศัยพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงฟัง โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงให้ภัย โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงใส่พระทัยและทรงกระทำ ขออย่าเนิ่นช้าเลยพระเจ้าข้า เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ เพราะท่านครของพระองค์ และประชาชนของพระองค์ก็มีชื่อตามพระนามของพระองค์!” (ข้อ 18 และ 19)

ดาเนียลไม่ได้อ้อนวอนขอความเมตตาเพราะความชอบธรรมในส่วนของชาติของเขา นี่เท่ากับเขากล่าวว่า “โอ พระเจ้าของข้าพระองค์ – ข้าพระองค์ทั้งหลายขอยอมสยบแทบพระบาทของพระองค์! ในผ้ากระสอบและมูลเถาวัลย์ ข้าพระองค์ทั้งหลายอ้อนวอนขอความเมตตาของพระองค์ โอ พระเจ้าผู้เป็นที่รัก เพราะความทุกข์ยากนี้ที่บังเกิดแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย ความรกร้างว่างเปล่าที่ครอบครองไปทั่วนครบิสุทธีนั้น ข้าพระองค์ทั้งหลายขอวิงวอนพระองค์ให้ทรงกระทำด้วยความเมตตากรุณาและความอ่อนโยน โอ พระองค์เจ้าข้า พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงสดับฟังและทรงยกโทษ! ขออย่าทรงเลื่อนออกไปเลย แต่ขอทรงสดับฟังข้าพระองค์เถียวนี้ ขอทรงยกโทษความบาปของข้าพระองค์ทั้งหลายเถียวนี้ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอดพ้นเถียวนี้ โอ พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงสามารถ ขอทรงสดับฟังเสียงร้องทูลของข้าพระองค์เถิด ขอทรงกระทำเพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายในสิ่งที่ข้าพระองค์อ้อนวอน ขอทรงกระทำมันให้สำเร็จเถียวนี้เถิด ขอทรงกระทำมันโดยไว ขอทรงมีความเมตตาต่อข้าพระองค์ทั้งหลายเถิด”

จงสังเกตถ้อยคำสุดท้ายของคำอธิษฐานของดาเนียล: “โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงฟัง โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงให้ภัย โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงใส่พระทัยและทรงกระทำ ขออย่าเนิ่นช้าเลยพระเจ้าข้า เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “พระเจ้าผู้เป็นที่รัก ข้าพระองค์รู้จากการศึกษาหนังสือศักดิ์สิทธิ์เหล่านั้น คือ เยเรมีย์, อีสยาห์ และเอเสเคียล ว่ายูดาห์และอิสราเอลเป็นประชากรของพระองค์ ข้าพระองค์ทราบว่าคุณนครบิสุทธีนั้นเป็นนครของพระองค์ ข้าพระองค์ทราบว่าพระวิหารนั้นเป็นพระวิหารของพระองค์ แต่คนต่างชาติเหล่านั้นได้ทำให้พระวิหารของพระองค์และนครของพระองค์รกร้างว่างเปล่า พระเจ้าผู้เป็นที่รักเจ้าข้า เพราะเห็นแก่พระวิหารของพระองค์ เพราะเห็นแก่ประชากรของพระองค์ – แต่เหนือสิ่งอื่นใด เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ ขอทรงสดับฟังคำอธิษฐานของข้าพระองค์และทรงช่วยประชากรของพระองค์ให้รอดพ้นโดยเร็วเถิด” ช่วงเป็นสุดยอดคำอธิษฐานจริงๆ!!!

พระเจ้าทรงขัดจังหวะคำอธิษฐานของดาเนียล

ข้อ 20-23: “ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังพูด กำลังอธิษฐานและสารภาพบาปของข้าพเจ้าและบาปของอิสราเอลประชาชนของข้าพเจ้า และเสนอคำวิงวอนของข้าพเจ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า เพื่อภูเขาบิสุทธีแห่งพระเจ้าของข้าพเจ้าอยู่นั้น เออ ขณะเมื่อข้าพเจ้ากล่าวคำอธิษฐานอยู่ ชายชื่อกาเบรียล ซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตครั้งแรกนั้น ได้บินอย่างเร็วมาใกล้ข้าพเจ้า และตะตองข้าพเจ้าในเวลาถวายเครื่องบูชาตอนเย็น ท่านได้ให้ความรู้และกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “โอ ดาเนียล ข้าพเจ้าออกมา ณ บัดนี้ เพื่อจะแก้ปัญญาและความเข้าใจแก่ท่าน ในตอนต้นแห่งคำวิงวอนของท่านก็มีพระบัญชาออกไป ข้าพเจ้าจึงมาบอกให้ท่านทราบเพราะท่านเป็นผู้ที่ทรงรักมาก เพราะฉะนั้นจงเข้าใจพระบัญชาและพิจารณาในนิมิตนั้น”

ไม่บ่อยนักหรอกที่พระเจ้าทรงขัดจังหวะเข้ามาในคำอธิษฐานของเรา แต่พระองค์ทรงใช้กาเบรียลมาขัดจังหวะคำอธิษฐานของดาเนียล ขณะที่ศาสตาศาพยากรณ์ท่านนี้กำลังอธิษฐานและสารภาพความบาปของอิสราเอลอยู่ โดยวิงวอนต่อพระพักตร์พระเจ้า นั่นคือขณะที่เขาพุดอยู่นั้น กาเบรียลก็ปรากฏกายขึ้น – ประมาณเวลาถวายเครื่องบูชาตอนเย็น ซึ่งจะตรงกับประมาณบ่าย 3 โมง

กาเบรียลเข้ามาหาดาเนียลอย่างรวดเร็ว แต่ต้องเขา และบอกเขาว่าพระเจ้าทรงรักและให้เกียรติเขา มาก “ข้าพเจ้าจึงมาบอกให้ท่านทราบเพราะท่านเป็นผู้ที่ทรงรักมาก เพราะฉะนั้นจึงเข้าใจพระปัญหานั้นและพิจารณาณิมิตนั้น”: จงหมายเหตุความว่องไวที่กาเบรียลปรากฏตัว – ความเร่งด่วนแห่งพันธกิจของเขา เมื่อเขาปรากฏตัวแก่ดาเนียล เขาก็พูดเหมือนมนุษย์คนหนึ่ง เมื่อพระเจ้าทรงส่งพวกทูตสวรรค์มาเปิดเผยแก่เหล่าศาสตาศาพยากรณ์ของพระองค์ถึงสิ่งที่พระองค์ทรงอยากให้พวกเขาารู้ ทูตสวรรค์เหล่านั้นก็ปรากฏตัวในรูปร่างของมนุษย์เสมอ

ในปฐมกาล 18:1, 2 เราอ่านว่า “พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่เขา (อับราฮัม) ที่ราบของมัมเร และเขานั่งอยู่ที่ประตูเต็นท์ในเวลาแดดร้อน เขาจึงเงยหน้าขึ้นมองดู และดูเถิด มีชายสามคนยืนอยู่ข้างเขา เมื่อเขาเห็นท่านเหล่านั้นจึงวิ่งจากประตูเต็นท์ไปต้อนรับท่านเหล่านั้นและก้มหน้าของเขาลงถึงดิน”

สิ่งแรกที่กาเบรียลรับปากแก่ดาเนียลก็คือว่า เขาเป็นที่รักอย่างยิ่งในสวรรค์ แน่แน่นอนว่าดาเนียลได้รับความเคารพจากเหล่าพาลโยธาแห่งสวรรค์ – พระเจ้าพระบิดา, พระเจ้าพระบุตร, พระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์; พวกทูตสวรรค์, พวกเสราฟิม และเหล่าทูตสวรรค์มีความเคารพอย่างสูงต่อดาเนียลจนถึงขนาดที่ว่ากาเบรียลถูกมอบหมายให้เดินทางอย่างรวดเร็วมายังแผ่นดินโลกเพื่อช่วยเขาในความทุกข์ใจและจิตวิญญาณอย่างหนักของเขา และเพื่อให้ความชำนาญและความเข้าใจแก่เขา

เจ็ดสิบสี่ปีดำนั้น

ข้อ 24-27: “มีเจ็ดสิบสี่ปีกำหนดไว้สำหรับชนชาติของท่าน และนครบริสุทธิของท่าน เพื่อให้เสร็จสิ้นการละเมิด ให้บาปจบสิ้น และให้ลบความชั่วช้าเพื่อนำความชอบธรรมนิรันดร์เข้ามา เพื่อประทับตราทั้งนิมิตและคำพยากรณ์ไว้ และเพื่อจะเจิมสถานบริสุทธิ์ที่สุด เพราะฉะนั้นจงทราบและเข้าใจว่า นับตั้งแต่การที่พระปัญหานั้นออกไปให้สร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ จนถึงสมัยพระเมสสิยาห์ ผู้เป็นประมุขก็เป็นเวลาเจ็ดสิบสี่ปีและเป็นเวลาหกสิบสองปี และถนนจะถูกสร้างขึ้นพร้อมด้วยกำแพงเมือง แต่ในยุคลำบาก หลังจากหกสิบสองปีแล้ว พระเมสสิยาห์ก็จะถูกตัดออก แต่มีใช้เพื่อตัวท่านเอง และประชาชนของประมุขผู้หนึ่งที่จะมานั้นจะทำลายกรุงและสถานบริสุทธิ์เสีย ที่สุดปลายของมันจะมาถึงด้วยน้ำท่วม และจนสงครามสิ้นสุดลงก็มีการรื้อร่างกำหนดไว้ ท่านจะยืนย่นพันธสัญญากับคนเป็นอันมากอยู่หนึ่งปี และในระหว่างกลางปีดำนั้นท่านจะกระทำให้การถวายสัตวบูชา และเครื่องบูชาอื่นๆหยุดไป และเพราะเหตุมีควมสะอิดสะเอียนแพร่กระจายไปทั่ว ท่านจะกระทำให้มันร้างเปล่าจนสำเร็จเสร็จสิ้น และสิ่งที่กำหนดไว้จะถูกเทลงเหนือผู้ที่ร้างเปล่า”

กาเบรียลเปิดเผยแก่ดาเนียลว่าช่วงเวลาเจ็ดวาระซึ่งยาวนานพอๆกับที่ถูกกล่าวถึงโดยเยเรมีย์ ซึ่งเขาเพิ่งศึกษาไปนั้น จะต้องผ่านไปก่อนที่แผนการของพระเจ้าสำหรับอิสราเอลนั้นจะสำเร็จครบถ้วน

ในหลายๆด้าน นิमितเรื่องเจ็ดสิบสี่ปาดำนั้นเป็นการเปิดเผยที่สำคัญที่สุดในพระคัมภีร์ทั้งหมด เพราะว่ามันให้การตีความตามลำดับเวลาแบบคำพยากรณ์ มันจึงเป็นกุญแจที่ไขเปิดข้อพระคัมภีร์แห่งความจริง และมันเปิดเผยว่าเจ็ดสิบสี่ปาดำนั้นครอบคลุมช่วงเวลาขณะที่พวกยิวกำลังอาศัยอยู่ในแผ่นดินของพวกเขาเอง มันไม่มีอะไรเกี่ยวข้องเลยกับช่วงเวลาตอนที่พวกยิวไม่อยู่ในแผ่นดินของพวกเขา มันไม่ครอบคลุมยุคสมัยนี้ – ช่วงเวลาแห่งการกระจัดกระจายไปของพวกเขา – แต่มันจะครอบคลุมประวัติศาสตร์ของพวกเขาอีกครั้งเมื่อพวกเขากลับไปยังแผ่นดินของพวกเขาเองทันทีหลังจากการรับขึ้นไปนั้น เมื่อพระราชกฤษฎีกานั้นถูกออกเพื่อฟื้นฟูและสร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่

เวลาที่ถูกกำกับโดยเจ็ดสิบสี่ปาดำนั้นแห่งคำพยากรณ์เกี่ยวข้องกับชนชาติอิสราเอล – แต่เฉพาะขณะที่พวกเขาอาศัยอยู่ในแผ่นดินของพวกเขาเองเท่านั้น มันเป็นไปได้เลยที่ใครจะเข้าใจพระวจนะของพระเจ้าได้โดยไม่เข้าใจจุดประสงค์และคำพยากรณ์ที่ถูกนำเสนอในนิमितเรื่องเจ็ดสิบสี่ปาดำนี้ ข้อ 24 เปิดเผยว่าจุดประสงค์ของเจ็ดสิบสี่ปาดำนี้ มีหกประการ:

1. เพื่อให้เสร็จสิ้นการละเมิด
2. เพื่อให้บาปจบสิ้น
3. เพื่อให้ลบความชั่วช้า
4. เพื่อนำความชอบธรรมนิรันดร์เข้ามา
5. เพื่อประทับตราทั้งนิमितและคำพยากรณ์ไว้ และ
6. เพื่อจะเจิมสถานบริสุทธิ์ที่สุด

คราวนี้ให้เรามาดูจุดประสงค์เหล่านี้กันทีละข้อและดูว่าเรามีอะไรกันแน่:

1. เพื่อให้เสร็จสิ้นการละเมิด:

มันเป็นเรื่องที่สำคัญอย่างยิ่งที่จะต้องจำไว้ให้ขึ้นใจว่าทุกสิ่งนี้เกี่ยวข้องกับชนชาติของดาเนียลเท่านั้น นั่นคือ พวกยิว และว่าเหตุการณ์เหล่านั้นจะเกิดขึ้นในนครบริสุทธิ์นั้น คือเยรูซาเล็ม เนื่องจากเจ็ดสิบสี่ปาดำนี้เกี่ยวข้องกับพวกยิวและกรุงเยรูซาเล็มเท่านั้น เราจึงทราบว่าพวกมันไม่เกี่ยวข้องกับพวกคนต่างชาติหรือคริสตจักรเลย การเอาพระสัญญาเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่อับราฮัมมาประยุกต์ใช้กับคริสตจักรก็เท่ากับเป็นการปล้นฝ่ายวิญญาณ การตีความอิสราเอลให้เป็นฝ่ายวิญญาณและสอนว่าคริสตจักรได้เข้ามาแทนที่ประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้าแล้วก็เท่ากับเป็นการแยกแยะพระวจนะแห่งความจริงอย่างผิดๆ เราทราบว่าพระเมสสิยาห์จอมเจ้านาย (พระเยซูคริสต์เจ้า) ทรงทำให้บาปจบสิ้นแล้วบนกางเขนนั่น: “ฝ่ายพระองค์นี้ ครั้นทรงถวายเครื่องบูชาเพราะความบาปเพียงคนเดียวซึ่งใช้ได้เป็นนิตย์ ก็เสด็จประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า” (ฮีบรู 10:12)

เราทราบว่าพระเยซูคริสต์เจ้าทรงทำการลบล้างความชั่วช้าแล้ว: “ขณะที่เรายังขาดกำลัง พระคริสต์ก็ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยคนอธรรมในเวลาที่เหมาะสม ไม่มีใครจะมีใครตายเพื่อคนชอบธรรม แต่บางทีจะมีคนอาจตายเพื่อคนดีก็ได้ แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา เพราะเหตุนั้นเมื่อเราเป็นคนชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตของ

พระองค์ ยิ่งกว่านั้น เราจะพ้นจากพระพิโรธโดยพระองค์ เพราะว่าถ้าขณะที่เรายังเป็นศัตรู เราได้กลับคืนดีกับพระเจ้าโดยที่พระบุตรของพระองค์สิ้นพระชนม์ ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อเรากลับคืนดีแล้ว เราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์แน่” (โรม 5:6-10)

แต่การลบมลทินและการทำให้กลับคืนดีกันซึ่งถูกซื้อโดยพระเยซูเพื่อคนทั้งโลกผ่านทางพระโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์บนกางเขนนั้น ไม่ได้ถูกหมายถึงตรงนี้ เพราะตรงนี้เราอ่านเกี่ยวกับการเอาออกไปหรือการทำให้เสร็จสิ้นของการละเมิดนั้น และนี่ก็หมายถึงประชากรกลุ่มเดียวที่แตกต่าง – พวกยิว

จนถึงวันนี้และยามนี้ พวกยิวยังถูกตัดออกอยู่เหมือนเดิมและ “กิ่งมะกอกเทศป่า” นั้นก็ยังถูกต่อเข้าไว้ อยู่เหมือนเดิม การละเมิดของชนชาติยิวจะยังไม่เสร็จสิ้นจนกว่าพวกเขาในฐานะประชาชาติหนึ่งกลับใจใหม่ และหันมาหาพระเจ้า นี่จะเกิดขึ้นหลังจากการรับขึ้นไปเมื่อสิ้นความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นเมื่ออิสราเอลเห็นพระองค์ผู้ซึ่งพวกเขาได้แทงและจำพระองค์ได้โดยรอยตะปูในพระหัตถ์ของพระองค์:

“และถ้าผู้ใดจะถามเขาว่า ‘ทำไมท่านมีแผลในมือทั้งสอง’ เขาจะตอบว่า ‘ข้าพเจ้าได้แผลนั้นในเรือนของพวกเพื่อนของข้าพเจ้า’” พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า “โอ ดาบเอ๋ย จงตื่นขึ้นต่อสู้เมฆบาลของเรา จงต่อสู้ผู้ที่สนิทกับเรา จงตีเมฆบาล และฝูงแกะนั้นจะกระจัดกระจายไป เราจะกลับมือของเราต่อสู้กับตัวเล็กตัวน้อยพระเยโฮวาห์ตรัสว่า ต่อมาทั่วทั้งแผ่นดินจะต้องขจัดเสียให้พินาศสองในสาม และเหลือไว้หนึ่งในสามเราจะเอาหนึ่งในสามนี้ใส่ในไฟและถลุงเขาเหมือนถลุงเงิน และลองดูเขาเหมือนทดลองทองคำ เขาจะร้องทูลออกนามของเราและเราจะฟังเขา เราจะกล่าวว่า ‘เขาทั้งหลายเป็นชนชาติของเรา’ และเขาจะกล่าวว่า ‘พระเยโฮวาห์คือพระเจ้าของข้าพเจ้า’” (ศคย. 13:6-9)

บทที่สิบเอ็ดของหนังสือโรมบอกเราอย่างชัดเจนว่าพระเจ้ามิได้ทรงเหยียดหยามทั้งประชากรของพระองค์ แท้จริงแล้ว พวกเขาถูกตัดออกเพียงชั่วคราว แต่ประชาชาติอิสราเอลจะได้รับความรอดในวันหนึ่ง และพระเจ้าจะทรงทำให้ทุกคำแห่งพระสัญญาเหล่านั้นที่ทรงกระทำไว้กับอับราฮัมสำเร็จ จงระลึกไว้เสมอว่าอิสราเอลเป็นประชากรฝ่ายโลกซึ่งมีพระพรต่างๆฝ่ายโลก ขณะที่คริสตจักรเป็นประชากรฝ่ายสวรรค์ซึ่งมีพระพรต่างๆฝ่ายสวรรค์ ความเป็นพลเมืองของเราอยู่ในสวรรค์ เรานั่งด้วยกันในสวรรค์สถานในพระเยซูคริสต์ เราเป็นคนต่างดาวในดินแดนต่างถิ่น เรากำลังเดินทางไปยังนครหนึ่งซึ่งผู้ก่อสร้างและผู้สร้างของมันคือพระเจ้า

2. เพื่อให้บาปจบสิ้น:

อีกครั้งที่คำกล่าวนี้เกี่ยวข้องกับประชากรกลุ่มหนึ่งที่เฉพาะเจาะจง (อิสราเอล) ณ เวลาที่เฉพาะเจาะจง เปาโลพรรณนาถึงเวลานั้น: “และเมื่อเป็นดังนั้น พวกอิสราเอลทั้งปวงก็จะได้รับความรอด ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘พระผู้ช่วยให้รอดจะเสด็จมาจากเมืองศิโยน และจะทรงกำจัดอธรรมให้สูญสิ้นไปจากยาโคบ นี้แหละเป็นพันธสัญญาของเราทั้งหลาย เมื่อเราจะยกโทษบาปของเขา’” (รม. 11:26, 27)

นี่จะไม่เกิดขึ้นจนกว่าพระเยซูคริสต์เจ้าเสด็จมาในวิวรรณ์เมื่อสิ้นยุคความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น นี่ไม่ได้หมายถึงการรับขึ้นไปเมื่อคริสตจักรจะถูกขับออกไปจากแผ่นดินโลกเพื่อพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ การรับขึ้นไปนั้นเกิดขึ้นก่อนยุคความทุกข์ลำบากนั้น แต่ในวิวรรณ์ พระเยซูจะเสด็จมาและนัยน์ตาทุก

ดวงจะเห็นพระองค์ คนชาติทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลกจะรำไห้เพราะเหตุพระองค์ และเมื่อนั้นพระองค์จะทรงช่วยอิสราเอลให้รอดพ้นและทำให้บาปจบสิ้น

3. เพื่อลบความชั่วช้า:

ตรงนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกำลังตรัสถึงความชั่วช้าของชนชาติอิสราเอล คำว่า ความชั่วช้า หมายถึง “ความไม่ชอบธรรม, ความชั่ว, ความอธรรม” อิสยาห์กล่าวถึงความชั่วช้าในบทที่นำจดจำของเขาที่เล่าถึงพระเมษโปดกที่ไร้ตำหนิและปราศจากต่างพร้อย: “เราทุกคนได้เจ้ไปเหมือนแกะ เราทุกคนต่างได้หันไปตามทางของตนเอง และพระเยโฮวาห์ทรงวางลงบนท่านซึ่งความชั่วช้าของเราทุกคน” (อสย. 53:6)

มันเป็นความจริงที่ว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงวางบนพระเยซูซึ่งความชั่วช้าของเราทุกคน เปโตรพรรณนาถึงความจริงอันเปี่ยมสง่าราศีนี้ใน 1 เปโตร 2:24: “พระองค์เองได้ทรงรับแบกบาปของเราไว้ในพระกายของพระองค์ที่ต้นไม้นั้น เพื่อว่าเราทั้งหลายซึ่งตายจากบาปแล้ว จะได้ดำเนินชีวิตตามความชอบธรรม ด้วยรอยเยี้ยนของพระองค์ ท่านทั้งหลายจึงได้รับการรักษาให้หาย” แต่ไม่ได้ประยุกต์ใช้กับยิวในฐานะประชาชาติหนึ่งในยุคสมัยแห่งพระคุณนี้ ยิวได้รับความรอดแบบเดียวกับที่คนต่างชาติได้รับความรอด หากยิวคนใดปรารถนาที่จะกลายเป็นคริสเตียน เขาก็ต้องเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า วางใจในพระโลหิตที่หลั่งออกแห่งกางเขนของพระองค์ ต้อนรับพระองค์ด้วยความเชื่อ – และเมื่อนั้นเขาก็กลายเป็นอวัยวะหนึ่งแห่งพระกายของพระคริสต์ซึ่งในนั้นไม่มีทั้งยิวหรือต่างชาติ

“เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้าโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ เพราะเหตุว่า ทุกคนในพวกท่านที่รับบัพติศมาเข้าร่วมในพระคริสต์แล้ว ก็ได้สวมชีวิตพระคริสต์ จะไม่เป็นยิวหรือกรีก จะไม่เป็นทาสหรือไท จะไม่เป็นชายหรือหญิง เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระเยซูคริสต์” (กท. 3:26-28)

“และได้สวมมนุษย์ใหม่ที่กำลังทรงสร้างขึ้นใหม่ในความรู้ตามแบบพระฉายาของพระองค์ผู้ได้ทรงสร้างขึ้นนั้น อย่างนี้ไม่เป็นพวกกรีกหรือพวกยิว ไม่เป็นผู้ที่เข้าสู่หน้หรือไม่ได้เข้าสู่หน้ พวกคนต่างชาติหรือชาวลิเบีย ทาสหรือไทก็ไม่มี แต่ว่าพระคริสต์ทรงเป็นสารพัดและทรงดำรงอยู่ในสารพัด” (คส. 3:10-11)

ในระหว่างยุคนี้ “ผู้ใดก็ตามที่ประสงค์” ก็ได้รับเชิญ – ไม่ว่าจะเป็เชื่อชาติใด สิวใด หรืออะไรก็ตาม บุคคลใดก็ตาม – ยิว หรือต่างชาติ ก็สามารถกลายเป็นอวัยวะหนึ่งแห่งพระกายของพระคริสต์ได้ คือคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ และเมื่อพระกายนั้นครบบริบูรณ์ มันก็จะถูกรับออกไป เมื่อนั้นพวกยิว – ไม่ใช่แยกเป็นคนๆ แต่ในฐานะประชาชาติหนึ่ง – จะมองดูพระองค์ผู้ที่พวกเขาได้แหง: “ดูเถิด พระองค์จะเสด็จมาในเมฆ และนัยน์ตาทุกดวงและคนเหล่านั้นที่ได้แหงพระองค์จะเห็นพระองค์ และมนุษย์ทุกชาติทั่วโลกจะรำไห้เพราะพระองค์’ จงเป็นไปอย่างนั้น เอเมน” (วว. 1:7)

ชนชาติยิวจะกลับใจเชื่อเมื่อพวกเขาเห็นพระองค์ – ไข่แล้วครับ ประชาชาติหนึ่งจะกลับใจเชื่อในวันเดียว: “ใครเคยได้ยินสิ่งอย่างนี้บ้าง ใครเคยได้เห็นสิ่งอย่างนี้บ้าง แผ่นดินจะไห้งอกขึ้นในวันเดียวหรือ ประชาชาติจะคลออดมาในครู่เดียวหรือ เพราะพอศิโยนปวดครรรร์ เธอก็คลออดบุตรทั้งหลายของเธอ” (อสย. 66:8)

“ในวันนั้น จะมีน้ำพุพุ่งขึ้นสำหรับราชวงศ์ของดาวิดและชาวเยรูซาเล็ม เพื่อจะชำระเขาให้พ้นจากบาปและความไม่สะอาด” (ศคย. 13:1)

มีคนมากมายอยู่ทั่วแผ่นดินอันยิ่งใหญ่ในปัจจุบันที่สอนว่าผู้คนที่พูดภาษาอังกฤษคืออิสราเอล และว่าคริสตจักรได้แทนที่อิสราเอลแล้วในแผนการของพระเจ้า แต่นี่เป็นคำสอนผิดอย่างแน่นอน คนเหล่านี้ไม่ได้กำลังแยกแยะพระวาระแห่งความจริงอย่างถูกต้อง คนเหล่านี้กำลังปล้นอับราฮัมและประชาชาติแห่งพันธสัญญาของพระเจ้าไปจากพระสัญญาต่างๆของพวกเขา แต่ไม่ว่าพวกเขาจะพยายามอย่างไรจะสอนอะไรพระเจ้าจะทรงทำให้พระสัญญาทุกข้อที่พระองค์ได้กระทำไว้กับประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระองค์สำเร็จแน่นอน

4. เพื่อนำความชอบธรรมนิรันดรเข้ามา

คืนที่พระเยซูประสูติ พลโยธาในสวรรค์ก็ปรากฏตัวในท้องฟ้า “สรรเสริญพระเจ้าและกล่าวว่า “รัศมีภาพจะมีแต่พระเจ้าในที่สูงที่สุด และบนแผ่นดินโลกสันติสุขจะมีท่ามกลางมนุษย์ทั้งปวงซึ่งทรงโปรดปรานนั้น!” อิสยาห์บอกเราว่าจะมีวันหนึ่งเมื่อคนทั้งหลายจะตีดาบให้เป็นพลั่ว พวกเขาจะตีหอกของตนให้เป็นขอลิด และจะไม่ศึกษาสงครามอีกต่อไป บรรดารัฐบาล กษัตริย์และประธานาธิบดีได้พูดคุยกันมากมายเกี่ยวกับยูโทเปียที่พวกเขาวางแผนจะนำมาสู่แผ่นดินโลกนี้ แต่ทั้งหมดที่พวกเขามีสัญญาและแผนการต่างๆ เหล่าคนชั่วและคนล่อลวงก็เลวร้ายมากขึ้นเรื่อยๆ เหมือนกับที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจเปาโลให้เขียนใน 2 ทิโมธี 3:13

หากบรรดากษัตริย์ ประธานาธิบดี และผู้ปกครองจะศึกษาพระคัมภีร์ พวกเขาก็จะรู้ว่าไม่อาจมี “ความชอบธรรมนิรันดร” ได้ตราบใดที่พญามารยังมีอิสระอยู่บนแผ่นดินโลกนี้ ไม่อาจมีความชอบธรรมนิรันดรได้จนกว่าพระเยซูจอมกษัตริย์ประทับบนบัลลังก์ของดาวิดในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อความรู้เกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าจะปกคลุมแผ่นดินโลก เมื่อนั้นเราจะมีสันติภาพบนแผ่นดินโลกและสันถวไมตรีแก่มนุษย์ทั้งหลาย เมื่อนั้นมนุษย์จะตีดาบของตนให้เป็นพลั่วและหอกของตนให้เป็นขอลิด – และสงครามจะถูกขจัดออกไปจากแผ่นดินโลกนี้ตลอดไปเป็นนิรันดร์ แต่สิ่งเหล่านี้จะไม่เกิดขึ้นจนกว่าพระเยซูเสด็จมาเพื่อครอบครองบนแผ่นดินโลกนี้ เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาพร้อมกับคริสตจักรของพระองค์และอาณาจักรนั้นถูกสถาปนาบนแผ่นดินโลก พระองค์ก็จะทำพันธสัญญาใหม่กับวงศ์วานอิสราเอล พระองค์จะทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาจะเป็นประชากรของพระองค์

“แต่ที่นี่จะเป็นพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับวงศ์วานอิสราเอล ภายหลังจากสมัยนั้น” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ “เราจะบรรจราชบัญญัติของเราไว้ภายในเขาทั้งหลาย และเราจะจารึกมันไว้ในดวงใจของเขาทั้งหลาย และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นประชาชนของเรา และทุกคนจะไม่สอนเพื่อนบ้านของตนและพี่น้องของตนแต่ละคนอีกว่า ‘จงรู้จักพระเยโฮวาห์’ เพราะเขาทั้งหลายจะรู้จักเราหมด ตั้งแต่คนเล็กน้อยที่สุดถึงคนใหญ่โตที่สุด” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ “เพราะเราจะให้อภัยความชั่วช้าของเขา และจะไม่จดจำบาปของเขาทั้งหลายอีกต่อไป” (ยรม. 31:33, 34)

5. เพื่อประทับตราทั้งนิมิตและคำพยากรณ์ไว้:

เมื่อพระเยซูเสด็จมาและสถาปนาอาณาจักรของพระองค์บนแผ่นดินโลก นิมิตต่างๆหรือคำพยากรณ์ก็จะไม่ใช่สิ่งจำเป็นอีกต่อไป: “ความรักไม่มีวันสูญสิ้น แม้คำพยากรณ์ก็จะเสื่อมสูญไป แม้การพูดภาษาต่างๆนั้นก็จะมีเวลาเลิกไป แม้ความรู้ก็จะเสื่อมสูญไป เพราะที่เราผู้นั้นก็รู้แต่ส่วนหนึ่ง และที่เราพยากรณ์นั้นก็พยากรณ์แต่ส่วนหนึ่ง แต่เมื่อความสมบูรณ์มาถึงแล้ว ความบกพร่องนั้นก็สูญไป” (1 คร. 13:8-10)

นิมิตต่างๆและคำพยากรณ์จะไม่มีอีกต่อไป เพราะว่าเนื่องจากพระเจ้าจะทรงอยู่กับประชากรของพระองค์และพวกเขาจะมีสามัคคีธรรมกับกันและกัน จึงไม่จำเป็นต้องมีผู้พยากรณ์และไม่จำเป็นต้องมีนิมิตต่างๆแล้ว “เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ยากให้ท่านทั้งหลายในเวลาในข้อความลึกลับนี้ เกือบกว่าท่านจะอดรู้ คือเรื่องที่บางคนในพวกอิสราเอลได้มีใจแข็งกระด้างไป จนถึงพวกต่างชาติได้เข้ามาครบจำนวน” (โรม 11:25)

มันเป็นเอกลักษณ์ที่ว่านิมิตต่างๆและคำพยากรณ์ต่างๆถูกสงวนไว้แก่ประชาชาติอิสราเอลเท่านั้น และเมื่อนิมิตและคำพยากรณ์ทั้งสิ้นถูกทำให้สำเร็จแล้วก็ไม่จำเป็นต้องมีสิ่งเหล่านั้นอีกต่อไป พวกมันจะถูกประทับตราปิดไว้สำหรับการเก็บรักษาไว้ในยุคสมัยต่างๆอันไม่มีที่สิ้นสุดของพระเจ้า วิวรรณ์ 5:8 กล่าวถึง “ชั้นทองคำบรรจุเครื่องหอม ซึ่งเป็นคำอธิษฐานของพวกวิสุทธิชนทั้งปวง” พระเจ้าจะทรงประทับตราและเก็บรักษานิมิตและคำพยากรณ์เหล่านั้นที่ได้ประทานให้แก่ประชากรแห่งพันธสัญญาของพระองค์

6. เพื่อจะเจิมสถานบริสุทธิ์ที่สุด:

ผมอยากให้คุณอ่านและศึกษาบทที่สี่สิบเอ็ดและสี่สิบสองทั้งหมดของหนังสือเอเสเคียล เวลาและพื้นที่จะไม่อนุญาตให้ผมยกข้อความและอภิปรายมันตรงนี้ ในพระคำตอนเหล่านั้นเราเรียนรู้ว่าจะมีพระวิหารหลังใหม่ – พระวิหารยุคพันปี มันจะถูกตั้งขึ้นในกรุงเยรูซาเล็มตรงจุดนั้นที่พระวิหารของซาโลมอนได้ถูกสร้างขึ้น มัสยิดแห่งโอมาร์ตั้งอยู่ที่นั่นวันนี้ แต่ยกเว้นอาคารเดียวหลังนี้พื้นที่พระวิหารทั้งหมดเดี๋ยวนี้ก็เปิดอยู่ หลังจากการรับขึ้นไป – น่าจะเป็นในระหว่างส่วนแรกของยุคความทุกข์ลำบากนั้น เมื่อปฏิบัติต่อพระคริสต์นำสันติภาพมาให้ – พระวิหารจะถูกสร้างขึ้นใหม่

การปรากฏครั้งแรกของสง่าราศีเซคินาห์คือ ในสมัยหนังสืออพยพ ตอนที่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เสด็จนำหน้าชนชาติอิสราเอลไปในเสาเมฆตอนกลางวันและเสาไฟตอนกลางคืน: “พระเยโฮวาห์เสด็จนำทางพวกเขาในเวลากลางวันด้วยเสาเมฆ และตอนกลางคืนด้วยเสาเพลิง ให้เขามีแสงสว่างเพื่อจะได้เดินทางได้ทั้งกลางวันและกลางคืน เสาเมฆในเวลากลางวันและเสาเพลิงในเวลากลางคืน พระองค์มิได้ให้คลาดจากเบื้องหน้าพลไพร่เลย” (อพย. 13:21, 22)

เมื่อพลับพลาถูกตั้งขึ้น สง่าราศีเซคินาห์ก็ปกคลุมสถานบริสุทธิ์ที่สุดในพลับพลานั้นและประทับอยู่ระหว่างเศอรับทั้งสองนั้นบนหีบแห่งพันธสัญญา: “ในขณะที่นั้นมีเมฆมาปกคลุมเต็นท์แห่งชุมนุมไว้ และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏอยู่เต็มพลับพลานั้น โมเสสเข้าไปในเต็นท์แห่งชุมนุมไม่ได้เพราะเมฆปกคลุมอยู่ และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็อยู่เต็มพลับพลานั้น” (อพย. 40:34, 35) “ณ ที่นั่น เราจะอยู่ให้เจ้าเข้าเฝ้า และจะ

สนทนากับเจ้าจากเหนือพระที่นั่งกรุณาระหว่างกลางเศรฐ์ทั้งสองซึ่งตั้งอยู่บนหีบพระโอวาท เราจะสนทนากับเจ้าทุกเรื่องซึ่งเราจะสั่งเจ้าให้ประกาศแก่ชนชาติอิสราเอล” (อพย. 25:22)

“เมื่อโมเสสได้เข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุมเพื่อจะกราบทูลพระองค์ ท่านได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับท่านมาจากพระที่นั่งกรุณา ซึ่งอยู่บนหีบพระโอวาทท่ามกลางเศรฐ์ทั้งสอง และพระสุรเสียงนั้นได้สนทนากับท่าน” (กตว. 7:89)

เมื่อพระวิหารของซาโลมอนถูกอุทิศถวาย เมฆเชคินาห์ก็เต็มอยู่ทั่วสถานบริสุทธิ์เพื่อที่ว่าบุโรหิตของพระเยโฮวาห์ไม่สามารถยืนปรนนิบัติในพระวิหารได้: “และอยู่มาเมื่อบุโรหิตออกมาจากที่บริสุทธิ์ที่สุด เมฆมาเต็มพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ บุโรหิตจึงยืนปรนนิบัติอยู่ไม่ได้เพราะเมฆนั้น เพราะสง่าราศีของพระเยโฮวาห์เต็มพระนิเวศของพระเยโฮวาห์” (1 พงศ์กษัตริย์ 8:10, 11)

เอเสเคียล 9:3 กล่าวถึงสง่าราศีเชคินาห์: “สง่าราศีของพระเจ้าของอิสราเอลได้เหาะขึ้นไปจากเศรฐ์แล้วซึ่งเป็นทีเคยสถิตไปยังธรณีประตูพระนิเวศ และพระองค์ตรัสเรียกชายผู้ที่นั่งหม้อผ้าป่าน ผู้ที่หนีหีบเครื่องเขียน” ในเอเสเคียล 11:23 เราอ่านว่า “สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ขึ้นไปจากกลางนคร ไปสถิตอยู่บนภูเขาซึ่งอยู่ทางด้านตะวันออกของนครนั้น”

เอเสเคียล บทที่ 41 และ 42 พรรณนาถึงนิมิตของศาสนาคารณ์เรื่องพระวิหารนั้น และในเอเสเคียล 43:1-6 เขาก็เห็นสง่าราศีเชคินาห์กลับมาจากทิศตะวันออก: “ภายหลังท่านนำข้าพเจ้ามายังประตู คือประตูที่หันหน้าไปทิศตะวันออก และ ดูเถิด สง่าราศีของพระเจ้าแห่งอิสราเอลมาจากทิศตะวันออก และพระสุรเสียงของพระองค์ก็เหมือนเสียงน้ำมากหลาย และพิภพก็รุ่งโรจน์ด้วยสง่าราศีของพระองค์ และนิมิตที่ข้าพเจ้าเห็นนั้นก็เหมือนกับนิมิตซึ่งข้าพเจ้าเห็นเมื่อพระองค์เสด็จมาทำลายเมืองนั้น และเหมือนกับนิมิตซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นที่ริมแม่น้ำเคบาร์ และข้าพเจ้าก็ชอบหน้าของข้าพเจ้าลงถึงดิน และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ได้เข้าไปในพระนิเวศทางประตูที่หันไปทางทิศตะวันออก พระวิญญูณก็ยกข้าพเจ้าขึ้น และนำข้าพเจ้ามาที่ลานชั้นใน และดูเถิด สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็เต็มพระนิเวศ ขณะที่ชายคนนั้นยังยืนอยู่ที่ข้างข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ยินพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าดังออกมาจากพระนิเวศ”

จากข้อพระคำเหล่านี้เราเรียนรู้ว่าเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกนี้และพระวิหารยุคพันปีถูกสร้างขึ้น สง่าราศีเชคินาห์ก็จะกลับมาและเจิมสถานบริสุทธิ์ที่สุด ดังนั้นเราจึงเห็นอย่างชัดเจนว่าพื้นที่-เวลา ระหว่างการจากไปของสง่าราศีเชคินาห์จากแผ่นดินโลก และการกลับมาของมันยังแผ่นดินโลก คือช่วงเวลาแห่ง “ยุคสมัยของคนต่างชาติ” สง่าราศีเชคินาห์ของพระเจ้าเกี่ยวข้องกับประชากรแห่งพันธสัญญาของพระเจ้าเมื่อพวกเขาอยู่ในตำแหน่งอันชอบธรรมของพวกเขาที่บนแผ่นดินโลกนี้

เจ็ดสิบเจ็ด

คำฮีบรูที่แปลเป็น “เจ็ดสิบสัปดาห์” ในพระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ของเราอ่านว่า “เจ็ดสิบเจ็ด” คำว่า “สัปดาห์” ถูกใช้เพราะว่าเราไม่มีคำใดเลยในภาษาอังกฤษที่ตรงกันพอดีกับคำฮีบรูนั้นซึ่งสื่อความหมายว่า เจ็ด และเหล่าผู้แปลแห่งฉบับคิงเจมส์ของเราก็ใช้ “สัปดาห์” แทนคำว่า “เจ็ด” ด้วยเหตุนี้ นิมิตที่ดาเนียลเห็นจริงๆ แล้วจึงเป็นเจ็ดสิบเจ็ด

ในพระวจนะของพระเจ้าเราพบกฎแห่งเจ็ด – ทั้งในโลกนี้และในโลกวิญญาณ เราอ่านว่าพระเจ้าทรง
เนรมิตสร้างแผ่นดินโลกและสรรพสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในนั้นในหกวัน และทรงหยุดพักในวันที่เจ็ด ในพระคัมภีร์
ตลอดทั้งเล่ม เจ็ดเป็นเลขพื้นฐาน สัปดาห์ของเราที่เป็นสัปดาห์หนึ่งซึ่งมีเจ็ดวัน พระคัมภีร์พูดถึงสัปดาห์ที่เป็น
สัปดาห์, สัปดาห์ที่เป็นเดือน, สัปดาห์ที่เป็นปี, และสัปดาห์ที่เป็นสัปดาห์ที่เป็นปี

ในวิวรณ์ เราอ่านเกี่ยวกับคริสตจักรเจ็ดแห่ง, ตราประทับเจ็ดดวง, แตรเจ็ดคัน, บุคคลทั้งเจ็ด, ชันเจ็ด
ใบ, ภัยพิบัติเจ็ดอย่างและเจ็ดสิ่งใหม่ๆ เจ็ดเป็นตัวเลขที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้า มันประกอบด้วยเลขของ
พระเจ้าซึ่งเป็นเลขสาม (พระบิดา, พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์) และเลขแห่งแผ่นดินโลก ซึ่งเป็นเลขสี่:
ฤดูใบไม้ผลิ, ฤดูร้อน, ฤดูใบไม้ร่วง, ฤดูหนาว; ทิศเหนือ, ทิศใต้, ทิศตะวันออก และทิศตะวันตก แผ่นดินโลก
เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าและสรรพสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในนั้น พระเจ้าทรงเป็นผู้เนรมิตสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน
โลกและสรรพสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในนั้น ด้วยเหตุนี้ ตรีเอกานุภาพบวกกับตัวเลขแห่งแผ่นดินโลกจึงรวมกันเป็นเจ็ด –
ตัวเลขของพระเจ้าสำหรับความสมบูรณ์แบบ

กฎเจ็ดที่ไขสู่การเข้าใจพระคัมภีร์

ความจริงต่างๆฝ่ายวิญญาณไม่ถูกค้นพบโดยสติปัญญาแบบมนุษย์หรือผ่านทางความเข้าใจแบบมนุษย์
พระเจ้าไม่อาจถูกอธิบายได้ในหลอดทดลองในห้องทดลอง เปาโลอธิบายว่า “ดังที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘สิ่งที่ตาไม่
เห็น หูไม่ได้ยิน และไม่เคยมิได้เข้าไปในใจมนุษย์ คือสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนที่รักพระองค์’
พระเจ้าได้ทรงสำแดงสิ่งเหล่านั้นแก่เราทางพระวิญญาณของพระองค์ เพราะว่าพระวิญญาณทรงหยั่งรู้ทุกสิ่ง
แม้เป็นความลึกลับของพระเจ้า อันความคิดของมนุษย์นั้นไม่มีผู้ใดหยั่งรู้ได้ เว้นแต่จิตวิญญาณของมนุษย์ผู้นั้น
เองฉันใด พระดำริของพระเจ้านี้ก็ไม่มีใครหยั่งรู้ได้ เว้นแต่พระวิญญาณของพระเจ้าฉันนั้น เราทั้งหลายจึงไม่ได้รับ
วิญญาณของโลก แต่ได้รับพระวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้า เพื่อเราทั้งหลายจะได้รู้ถึงสิ่งต่างๆที่พระเจ้าได้ทรง
โปรดประทานแก่เรา” (1 คร. 2:9-12)

บัดนี้จึงสังเกตความจริงอันยิ่งใหญ่และการเปิดเผยในข้อ 13 ของพระคำตอนเดียวกันนี้: “คือสิ่ง
เหล่านั้นที่เราได้กล่าวด้วยถ้อยคำซึ่งมิใช่ปัญญาของมนุษย์สอนไว้ แต่ด้วยถ้อยคำซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรง
สั่งสอน ซึ่งเปรียบเทียบกับสิ่งที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณกับสิ่งซึ่งเป็นของจิตวิญญาณ” นี่คือกฎเจ็ดที่ไขสู่ความเข้าใจฝ่าย
วิญญาณ เหตุผลที่พระคัมภีร์เป็นปริศนาแทนที่จะเป็นการเปิดเผยแก่สมาชิกคริสตจักรทั้งหลายก็คือว่า พวกเขา
ไม่เคยบังเกิดโดยพระวิญญาณ มนุษย์ธรรมดาไม่สามารถรับสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณของพระเจ้า
ได้ สิ่งเหล่านั้นเป็นความโง่เขลาในสายตาของเขา และเขาไม่สามารถรู้สิ่งเหล่านั้นได้ด้วย เพราะว่าสิ่งเหล่านั้น
ถูกสังเกตโดยฝ่ายวิญญาณ

มันเป็นความจริงที่ว่าเราจะไม่มีวันรู้ทุกสิ่งที่จะต้องรู้เกี่ยวกับพระคัมภีร์ แต่เราก็สามารถเชื่อมั่นได้
เพราะว่ามันเป็นพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งได้รับการคลี่คลายด้านถ้อยคำ – พระดำริของพระเจ้า สติปัญญาของ
พระเจ้า ไขแล้วครับ *พระเจ้าเองเลย* (ยอห์น 1:1) อย่างไรก็ตาม โดยการศึกษาค้นคว้าและการแยกแยะพระ
วจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง โดยการเปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์กับข้อพระคัมภีร์และสิ่งที่อยู่ฝ่ายจิต
วิญญาณกับสิ่งซึ่งเป็นของจิตวิญญาณ เราก็สามารถเข้าใจได้มาก – ไขแล้วครับ เราสามารถเข้าใจทั้งหมดที่

พระเจ้าทรงอยากให้เรารู้เกี่ยวกับพระวาระของพระองค์และเหตุการณ์ต่างๆที่จะเกิดขึ้นขณะที่เราอยู่ในกายเนื้อหนังนี้ เราไม่อาจรู้ความลึกซึ้งที่แท้จริงแห่งความจริงต่างๆฝ่ายวิญญาณได้ ความรู้เช่นนั้นเปี่ยมสง่าราศีเกินไป มหัศจรรย์เกินไปสำหรับเนื้อหนัง พระเจ้าทรงเปิดเผยทุกสิ่งที่เราจำเป็นต้องรู้ มันเป็นไปได้ที่เราจะรู้บางสิ่งที่เกี่ยวข้องกับองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์และการกระทำกิจต่างๆของพระเจ้า

ในภาษาแบบมนุษย์ พระเจ้าทรงมีแผนการหนึ่ง ตารางเวลาหนึ่ง เราเผชิญหน้ากับ “กฎแห่งเจ็ด” มันไม่ดูสมเหตุสมผลหรือที่มีองค์ประกอบด้านเวลาซึ่งถูกนำเสนอในกฎนี้? และหากพระเจ้าทรงกระทำกิจใน “กฎแห่งเจ็ด” มันไม่สมเหตุสมผลหรือที่พระองค์กำลังเปิดเผยแผนการของพระองค์และจุดประสงค์ของพระองค์ซึ่งเกี่ยวข้องกับแผ่นดินโลกนี้และมนุษย์ในระหว่างวันเหล่านี้ที่เรามีชีวิตอยู่และยุคสมัยเหล่านั้นที่รอคอยอยู่เบื้องหน้า?

พวกสาวกถามพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่อิสราเอลในครั้งนีหรือ?” เป็นเวลาที่สี่สิบวันองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฟื้นคืนพระชนม์แล้วทรงเดินและพูดคุยกับเหล่าสาวกของพระองค์ โดยสั่งสอนพวกเขาในสิ่งต่างๆที่เกี่ยวข้องกับอาณาจักรของพระเจ้า ตามธรรมเนียมของพระองค์ (ลูกา 24:27, 32, 44, 45) พระองค์น่าจะกำลังสั่งสอนพวกเขาจากข้อพระคัมภีร์ต่างๆโดยตรง แต่จุดหนึ่งที่พระองค์มิได้ตรัสถึงก็คือ เวลานั้นเมื่อพระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่อิสราเอล และพระองค์เองประทับบนบัลลังก์ของดาวิดในกรุงเยรูซาเล็ม

พวกสาวกซักถามพระองค์เกี่ยวกับอาณาจักรฝ่ายโลกนี้ซึ่งจะต้องถูกตั้งขึ้น พระเยซูทรงตอบว่าเวลาแห่งอาณาจักรนั้นบนแผ่นดินโลก (ซึ่ง ณ เวลานั้นพระองค์จะประทับบนบัลลังก์ของดาวิดและครอบครอง) เป็นความลับของพระเจ้า ไม่มีผู้ใดทราบวันนั้นหรือโมงนั้น พระเจ้าทรงมีวาระต่างๆและฤดูกาลต่างๆซึ่งถูกตั้งไว้ตามพระประสงค์อันเป็นอำนาจสิทธิขาดของพระองค์ (มธ. 24:36, 42, 44; 25:13)

จงสังเกตถ้อยคำเหล่านั้นของพระเยซูในกิจการ 1: 6, 7 พระองค์ทรงชี้ให้พวกสาวกเห็นว่ามันไม่ใช่ธุระของพวกเขาที่จะรู้ “เวลาและวาระ” ซึ่งอยู่ในแผนการของพระเจ้าสำหรับยุคสมัยเหล่านั้น แผนการนั้นต้องและจะเป็นไปตามการทรงทราบล่วงหน้าของพระองค์ผู้ได้ทรงวางแผนมันไว้ และนรกทั้งสิ้นก็ไม่อาจหยุดยั้งแผนการของพระเจ้าผู้ทรงอำนาจสิทธิขาดแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกได้

ในปฐมกาล 3:15 พระเจ้าทรงสัญญาเรื่องพงศ์พันธุ์ของหญิงนั้น และเปาโลประกาศว่า “แต่เมื่อครบกำหนดแล้ว พระเจ้าก็ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาประสูติจากสตรีเพศ และทรงถือกำเนิดใต้พระราชบัญญัติ เพื่อจะทรงไถ่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อให้เราได้รับฐานะเป็นบุตร” (กท. 4:4, 5)

หากคุณคุ้นเคยกับปีเหล่านั้นที่มาก่อนและตามหลังการประสูติของพระเยซู คุณก็ทราบว่านรกทั้งสิ้นต่างร่วมเป็นพันธมิตรกันเพื่อขัดขวางการประสูติของพระองค์ มีโลหิตไหลนองเป็นสายธารจริงๆตั้งแต่ปฐมกาลจนถึงมาลาคี และเมื่อพระเยซูทรงประสูติและการประสูติของพระองค์ถูกประกาศ กษัตริย์เฮโรดก็สั่งประหารชีวิตเด็กทารกทุกคนที่อายุต่ำกว่าสามปีลงมาในความพยายามที่จะทำลายพงศ์พันธุ์ของหญิงนั้น พระเยซูเสด็จมาในเวลาที่เราพระเจ้าทรงกำหนดไว้ – “เมื่อครบกำหนดแล้ว” ทุกสิ่งเคลื่อนที่ตามกำหนดการในสวรรค์ ในแผ่นดินโลก – และตลอดทั้งระบบต่างๆแห่งจักรวาล ซึ่งทั้งหมดนั้นล้วนถูกเนรมิตสร้างโดยพระเจ้าและเพื่อพระองค์

ในการศึกษาภาคพันธสัญญาเดิม เราเรียนรู้ว่าตามคำพยากรณ์เหล่านั้นที่ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้ว ไม่มีสิ่งใดที่ล้มเหลวเลย ทุกสิ่งล้วนถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วอย่างตรงเวลาตามกำหนดการต่างๆที่มี “เจ้าผู้ครอบครองอาณาจักร เจ้าผู้มีอำนาจ เจ้าผู้ปกครองความมั่งคั่งแห่งโลกนี้ และบรรดาวิญญาณที่ชั่วในสถานฟ้าอากาศ” หากทุกสิ่งในอดีตถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วตามกำหนดการ เหตุใดเราจึงไม่ควรคาดหวังให้เหตุการณ์ในอนาคตทั้งหมดซึ่งถูกนำเสนอในแง่คำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ถูกทำให้สำเร็จจริงพร้อมกับความถูกต้องแม่นยำแบบเดียวกันเล่า?

ในการศึกษาคำพยากรณ์เราอ่านเกี่ยวกับชั่วโมง สัปดาห์ เดือนและปีต่างๆ เรายังอ่านเกี่ยวกับ “วาระหนึ่ง สองวาระและครึ่งวาระ” เช่นกัน หากเราอยากที่จะเข้าใจความหมายของคำเหล่านี้ เราก็ต้องตีความพวกมันตามกฎแห่งพระคัมภีร์สำหรับการตีความพระคัมภีร์ จงสังเกตคำเหล่านี้ซึ่งให้ความกระจ่าง: “ตามจำนวนวันที่เจ้าเข้าไปสอดแนมในแผ่นดินนั้นซึ่งมีสี่สิบวัน วันหนึ่งจะเป็นปีหนึ่ง เจ้าทั้งหลายจะรับโทษความชั่วช้าของเจ้าอยู่สี่สิบปี เจ้าทั้งหลายจะทราบถึงการฝ่าฝืนคำสั่งสัญญาของเรา” (กตว. 14:34) แน่แน่นอนว่าเราทราบว่าการพิพากษานี้ได้ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วจนถึงวันและโมงนี้ ประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้าได้ร่อนเร่ในถิ่นทุรกันดารนานสี่สิบปีพอดี – ปีหนึ่งสำหรับแต่ละวันที่พวกผู้สอดแนมใช้ในการคันคูดินคานาอัน: “และเมื่อเจ้ากระทำเช่นนี้ครบวันแล้ว เจ้าจะต้องนอนลงอีกครั้ง แต่นอนตะแคงข้างขวา และเจ้าจะแบกความชั่วช้าของวงศ์วานยูดาห์ เรากำหนดให้เจ้าสี่สิบวันวันแทนปี” (อสค. 4:6)

ตารางแบบพระเจ้าสำหรับการวัดเวลาที่เป็นคำพยากรณ์คือ “หนึ่งวันแทนหนึ่งปี” เมื่อเราเห็นแบบนี้หมอกก็เริ่มจางหายไป และเมื่อเราประยุกต์ใช้ตารางแบบพระเจ้าสำหรับการวัดเวลาที่เป็นคำพยากรณ์กับเจ็ดสิบสัปดาห์นั้น เราก็พบว่าเจ็ดสิบสัปดาห์รวมกันเป็น 490 ปี “นับตั้งแต่การที่พระบัญชาที่ออกมาให้สร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นมาใหม่ จนถึงสมัยพระเมสสิยาห์ ผู้เป็นประมุขก็เป็นเวลาเจ็ดสิบสัปดาห์และเป็นเวลาหกสิบสองสัปดาห์” เรามีอะไรตรงนี้? *เจ็ดสิบหกสิบสอง* ซึ่งรวมกันเป็น 69 สัปดาห์ – หรือตามตารางแบบคำพยากรณ์ก็คือ 483 ปี แต่มีสัปดาห์หนึ่งที่หายไป และเราจะชี้ให้เห็นในภายหลังว่าเหตุใดนี่ถึงเป็นความจริง

จุดเริ่มต้นของเจ็ดสิบสัปดาห์นั้น

ในการตีความคำพยากรณ์ที่สำคัญและเป็นที่ยอมรับกัน กาบเรียลได้ให้แก่ดาเนียลไม่เพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น แต่จุดสิ้นสุดด้วยเช่นกัน จุดเริ่มต้นนั้นเริ่มตั้งแต่การที่พระบัญชาที่ออกมาให้สร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นมาใหม่ และจากจุดนั้นจนถึง “พระเมสสิยาห์ผู้เป็นประมุข” จะเป็น 69 เจ็ด – หรือ 69 สัปดาห์ – ซึ่งถูกแบ่งออกในข้อที่ยี่สิบห้าว่าเป็น 7 สัปดาห์ และ 62 สัปดาห์ เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ไม่เห็นพ้องตรงกันเกี่ยวกับปีที่บ่งบอกถึงจุดเริ่มต้นของ “เจ็ดสิบสัปดาห์” นี้

มีพระราชกฤษฎีกาสี่อันซึ่งถูกให้เกี่ยวกับการฟื้นฟูกรุงเยรูซาเล็มให้กลับคืนสู่สภาพเดิมและการสร้างพระวิหารขึ้นมาใหม่ และพระราชกฤษฎีกาทั้งสี่นี้ก็ถูกออกหลังจากการตกเป็นเชลยในบาบิโลน

พระราชกฤษฎีกาฉบับแรก:

นี่ถูกให้โดยกษัตริย์ไซรัสในปี 536 ก่อน ค.ศ. (เอเสรา 1:1-4) 2 พงศาวดาร 36:22, 23 เป็นพระคำอีกตอนหนึ่งซึ่งยืนยันคำประกาศนี้: “ในปีแรกแห่งรัชกาลไซรัสกษัตริย์ของเปอร์เซีย เพื่อพระวจนะของพระเยโฮวาห์ทางปากของเยเรมีย์จะสำเร็จ พระเยโฮวาห์ทรงรบเร้าจิตใจของไซรัสกษัตริย์ของเปอร์เซีย กษัตริย์จึงทรงมีประกาศตลอดราชอาณาจักรของพระองค์ และบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรลงด้วยว่า “ไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซียตรัสดังนี้ว่า ‘พระเยโฮวาห์พระเจ้าของฟ้าสวรรค์ได้พระราชทานบรรดาราชอาณาจักรแห่งแผ่นดินโลกแก่เรา และพระองค์ทรงกำชับให้เราสร้างพระนิเวศให้พระองค์ที่เยรูซาเล็ม ซึ่งอยู่ในยูดาห์ มีผู้ใดในท่ามกลางท่านทั้งหลายที่เป็นประชาชนของพระองค์ ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราเสด็จกับเขา ขอให้เขาขึ้นไปเถิด’”

ในพระคำตอนเหล่านี้ ไม่มีสักคำเดียวที่ถูกล่ามเกี่ยวกับการฟื้นฟูและการสร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ทั้งหมดที่ถูกกล่าวถึงในคำประกาศนี้ก็คือ พระนิเวศขององค์พระผู้เป็นเจ้า – พระวิหาร

ไซรัสเป็นกษัตริย์ที่นับถือรูปเคารพและเราอาจถามว่าสิ่งใดกระตุ้นเขาให้ออกพระราชกฤษฎีกาของเขาเป็นไปได้อีกไหมว่าดาเนียลได้อ่านเยเรมีย์ 25:11-14 ให้กษัตริย์ฟัง? หรืออาจเป็นอิสยาห์ 44:28: “ผู้กล่าวถึงไซรัสว่า ‘เขาเป็นเมฆบาลของเรา และเขาจะให้ความมุ่งหมายทั้งสิ้นของเราสำเร็จ’ กล่าวถึงเยรูซาเล็มว่า ‘จะมีคนมาสร้างเจ้าขึ้น’ และถึงพระวิหารว่า ‘จะวางรากฐานของเจ้า’” ดาเนียลได้ขอร้องไซรัสให้ปล่อยชนชาติของเขาเป็นอิสระไหม หรือเตือนความจำเขาว่า 70 ปีแห่งการตกเป็นเชลยที่ถูกพยากรณ์ไว้ของพวกเขาเกือบสิ้นสุดลงแล้ว? เป็นไปได้อีกไหมว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้คำพยากรณ์อันยิ่งใหญ่นี้เพื่อทำให้ใจของกษัตริย์อ่อนลงและนำพาเขาให้ปลดปล่อยพวกยิวให้เป็นอิสระและอนุญาตให้พวกเขากลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อสร้างพระวิหารของพวกเขาขึ้นใหม่? เขาถึงกับอนุญาตให้พวกเขาชนกลับไปยังพระวิหารของพวกเขา นั่นคือ ภาชนะทองคำและภาชนะเงินเหล่านั้นซึ่งเนบูคัดเนสซาร์ได้ยึดมาตอนที่เขาพิชิตกรุงเยรูซาเล็ม

พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงเห็นสมควรที่จะเปิดเผยแก่เราว่าสิ่งใดจิตใจไซรัสให้ออกพระราชกฤษฎีกาของเขา แต่เราทราบเพราะเหตุพระราชกฤษฎีกานั้น พวกเขาเชลยชาวอิสราเอลประมาณ 50,000 คนจึงได้กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม:

“ชุมนุมชนทั้งหมดรวมกันมี สี่หมื่นสองพันสามร้อยหกสิบคน นอกเหนือจากคนใช้ชายหญิงซึ่งมีอยู่เจ็ดพันสามร้อยสามสิบเจ็ดคน และเขามีนักร้องชายหญิงสองร้อยคน” (เอเสรา 2:64, 65) พวกเขาตั้งแท่นบูชาอันหนึ่งขึ้น พวกเขาซื้อพื้นการถวายเป็นเครื่องบูชาต่างๆ เทศกาลเลี้ยงต่างๆ และการถวายเป็นเครื่องสัตวบูชาต่างๆของตนขึ้นมาใหม่ – และพวกเขาก็เริ่มสร้างพระวิหารของตนขึ้นมาใหม่ แต่งานนั้นก็ถูกทำให้ล่าช้าเพราะผู้ขัดขวางจำนวนมากมายเหลือเกิน

พระราชกฤษฎีกาฉบับที่สอง:

ในปี 519 ก่อน ค.ศ. หลังจากที่พวกยิวอุทธรณ์ต่อกษัตริย์ดาร์ริอัส เขาก็ออกพระราชกฤษฎีกาหนึ่งเพื่อให้คัมภีร์ในคลังสมบัติของกษัตริย์ในบาบิโลน การค้นคืนได้ถูกกระทำ – และเปิดเผยพระราชกฤษฎีกานั้นที่ไซรัส

ได้ให้ไว้ พระราชกฤษฎีกาที่ดารีอัสให้จึงเป็นการรื้อฟื้นพระราชกฤษฎีกาที่ถูกรื้อถอนโดยไซรัส – แต่มีการเสริมบทลงโทษต่างๆไว้ด้วย จึงสังเกตในข้อพระคัมภีร์นี้ว่าไม่มีกรกล่าวถึงนครนั้นเลย – แค่พระวิหารเท่านั้น:

“ฝ่ายผู้พยากรณ์คือ ฮักกัยผู้พยากรณ์ และเศคาริยาห์บุตรชายอิดโด ได้พยากรณ์แก่พวกยิวผู้อยู่ในยูดาห์และเยรูซาเล็มในพระนามของพระเจ้าแห่งอิสราเอล คือแก่พวกเขา แล้วเศรุบบาเบลบุตรชายเซอัลทิเอลและเยชูอาบุตรชายโยซาคัก ได้ลุกขึ้นตั้งต้นสร้างพระนิเวศแห่งพระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ และผู้พยากรณ์ของพระเจ้าได้อยู่กับท่านช่วยเหลือท่าน

“ในเวลาเดียวกันนั้นทัทเธเนีย ผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างนี้ และเซซาร์โบเซนัย และคณะของเขาได้มาหาท่าน และพูดกับท่านดังนี้ว่า “ผู้ใดที่ให้กฤษฎีกาแก่ท่าน ให้สร้างพระนิเวศและทำกำแพงนี้จนสำเร็จ” เขาถามท่านอย่างนี้ด้วยว่า “ผู้ที่กำลังสร้างตึกนี้นั้นมีชื่อใครบ้าง” แต่พระเนตรของพระเจ้าของเขาทั้งหลายอยู่เหนือพวกผู้ใหญ่ของพวกยิว และเขาก็ยับยั้งเขาทั้งหลายไม่ได้จนกว่าเรื่องนี้จะทราบถึงดารีอัส และมีคำตอบเป็นหนังสือเกี่ยวกับเรื่องนี้มา

“สำเนาจดหมายซึ่งทัทเธเนียผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างนี้ และเซซาร์โบเซนัย และคณะของท่านคือคนอาพาร์เซคาซึ่งอยู่ในมณฑลฟากแม่น้ำข้างนี้ ส่งไปทูลกษัตริย์ดารีอัส ท่านทั้งหลายได้ส่งหนังสือซึ่งมีข้อความต่อไปนี้ “กราบทูลกษัตริย์ดารีอัส ขอทรงพระเจริญ ขอทูลทราบบว่าข้าพระองค์ทั้งหลายไปยังมณฑลยูดาห์ ถึงพระนิเวศของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง ซึ่งกำลังสร้างขึ้นด้วยหินใหญ่ และวางไม้ไว้บนผนัง งานนี้ได้ดำเนินไปอย่างขยันขันแข็งและเจริญขึ้นในมือของเขา แล้วข้าพระองค์ทั้งหลายได้ถามพวกผู้ใหญ่เหล่านั้นว่า ‘ผู้ใดที่ให้กฤษฎีกาแก่ท่านให้สร้างพระนิเวศและทำกำแพงนี้จนสำเร็จ’ ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ถามชื่อของเขาด้วยเพื่อกราบทูลให้พระองค์ทรงทราบ เพื่อข้าพระองค์จะได้เขียนชื่อบุคคลเหล่านั้นที่เป็นหัวหน้าของเขาลงไว้ และนี่เป็นคำตอบของเขาแก่ข้าพระองค์ ‘เราเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก และเรากำลังสร้างพระนิเวศซึ่งได้สร้างมาหลายปีแล้วขึ้นใหม่ ซึ่งกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ของอิสราเอลได้ทรงสร้างให้สำเร็จ แต่เพราะว่าบรรพบุรุษของเราได้กระทำให้พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ทรงกริ้ว พระองค์ทรงมอบท่านเหล่านั้นไว้ในพระหัตถ์ของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน คนเคลเดียผู้ทรงทำลายพระนิเวศนี้ และทรงกวาดเอาประชาชนไปยังบาบิโลน

“ถึงอย่างไรก็ดีในปีต้นแห่งรัชกาลไซรัสกษัตริย์แห่งบาบิโลน กษัตริย์ไซรัสได้ทรงออกกฤษฎีกาให้สร้างพระนิเวศหลังนี้ของพระเจ้าขึ้นใหม่ และเครื่องใช้ทองคำและเงินของพระนิเวศของพระเจ้า ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงกวาดไปจากพระวิหารซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็มนั้น และทรงนำไปยังวิหารของบาบิโลน สิ่งเหล่านี้กษัตริย์ไซรัสทรงนำออกมาจากวิหารของบาบิโลน และทรงมอบไว้กับคนหนึ่งชื่อเซซบัสซาร์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการเมือง และพระองค์ตรัสกับท่านดังนี้ว่า “จงรับเครื่องใช้เหล่านี้ไปเก็บไว้ในพระวิหารซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม และจงสร้างพระนิเวศของพระเจ้าขึ้นใหม่ในที่เดิม” แล้วเซซบัสซาร์คนนี้ได้มาวางรากฐานพระนิเวศของพระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม และตั้งแต่นั้นจนบัดนี้ก็กำลังสร้างอยู่และยังไม่สำเร็จ เพราะฉะนั้นบัดนี้ถ้ากษัตริย์ทรงเห็นดีก็ขอทรงให้ค้นดูในคลังราชทรัพย์ที่อยู่ในบาบิโลน เพื่อดูว่ากษัตริย์ไซรัสทรงออกกฤษฎีกาให้

สร้างพระนิเวศหลังนี้ของพระเจ้าขึ้นใหม่ในเยรูซาเล็มหรือไม่ และขอกษัตริย์รับสั่งแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายตาม
พอพระทัยของพระองค์ในเรื่องนี้”

“แล้วกษัตริย์ดาวิดอัสทงออกกฤษฎีกาและทรงให้คนดูในหอเก็บหนังสือซึ่งเป็นที่ราชทรัพย์สะสมไว้ใน
บาบิโลน และได้มีการพบหนังสือม้วนหนึ่งที่อาคเมตาห์ในพระราชวังซึ่งอยู่ในมณฑลมีเดีย และมีข้อความเขียน
อยู่ในหนังสือม้วนนั้นดังต่อไปนี้

“ในปีต้นแห่งรัชกาลกษัตริย์ไซรัส กษัตริย์ไซรัสทรงออกกฤษฎีกาว่า เรื่องพระนิเวศของพระเจ้าที่
เยรูซาเล็มว่า ‘ให้สร้างพระนิเวศนั้นขึ้นใหม่’ คือที่ซึ่งเขานำเครื่องสัตวบูชาถวาย ให้ลงรากมั่นคง ให้พระนิเวศ
สูงหกสิบศอกและกว้างหกสิบศอก ให้ก่อด้วยหินใหญ่สามชั้นและไม้ใหม่ชั้นหนึ่ง และให้เสียเงินค่าก่อสร้างจาก
พระคลังหลวง และเครื่องใช้ทองคำและเงินของพระนิเวศแห่งพระเจ้า ซึ่งเนบูกัดเนสซาร์ทรงนำออกมาจาก
พระวิหารที่อยู่ในเยรูซาเล็มนำมาไว้ที่บาบิโลนนั้น ให้คืนเสียและให้นำกลับไปยังพระวิหารซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม ไว้
ตามที่ของสิ่งนั้นๆ ท่านจงเก็บไว้ในพระนิเวศแห่งพระเจ้า’

“เพราะฉะนั้นบัดนี้ที่ทนายผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น เซธาร์โบเซนัย และภาคีของท่าน
คือคนอาฟาร์เซคาซึ่งอยู่ในมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น จงไปเสียให้ห่างเถิด จงให้งานสร้างพระนิเวศของ
พระเจ้าดำเนินไปเถิด ให้ผู้ว่าราชการของพวกยิว และบรรดาพวกผู้ใหญ่ของพวกยิวสร้างพระนิเวศของพระเจ้า
นี้ใหม่ที่เดิมขึ้นใหม่ ยิ่งกว่านั้นอีก เราออกกฤษฎีกาเกี่ยวกับสิ่งที่ท่านพึงกระทำเพื่อพวกผู้ใหญ่ของพวกยิวในการ
สร้างพระนิเวศของพระเจ้า ให้ชำระเงินค่าก่อสร้างแก่คนเหล่านี้เต็ม เพื่อพวกเขาไม่ถูกหยุดยั้ง เอาเงินจากราช
ทรัพย์ คือบรรณาการของมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น และสิ่งใดๆที่เขาต้องการ เช่น วัวหนุ่ม แกะผู้ หรือแกะ
สำหรับเครื่องเผาบูชาถวายแด่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ทั้งข้าวสาลี เหล้า น้ำองุ่น หรือน้ำมัน ตามที่ปุโรหิต
เยรูซาเล็มกำหนดไว้ ให้มอบแก่เขาเป็นวันๆไปอย่าได้ขาด เพื่อเขาจะได้ถวายเครื่องสัตวบูชา อันเป็นกลิ่นที่พอ
พระทัยแด่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ และให้อิฐฐานเพื่อชีวิตของกษัตริย์และโอรสของพระองค์

“และเราออกกฤษฎีกาว่า ถ้าผู้ใดเปลี่ยนแปลงประกาศิตนี้ ก็ให้ตั้งไม้ใหญ่อันหนึ่งออกเสียจากเรือน
ของเขา และให้เขาถูกตรึงไว้บนไม้นั้น และให้เรือนของเขาเป็นกองขยะเพราะเรื่องนี้ และขอพระเจ้าผู้ทรง
กระทำให้พระนามของพระองค์สถิตที่นั่นทรงคว่ำกษัตริย์ทั้งหมดหรือประชาชาติใดๆ ที่ยื่นมือออกเปลี่ยนแปลง
ข้อนี้ คือเพื่อทำลายพระนิเวศของพระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม ข้าพเจ้าดาวิดอัสออกกฤษฎีกานี้ ขอให้กระทำกัน
ด้วยความขยันขันแข็ง” (เอสรา 5:1-6:12)

พระราชกฤษฎีกาฉบับที่สาม:

ในปี 458 ก่อน ค.ศ. อารทาเซอร์ซีซกษัตริย์แห่งเปอร์เซียได้ให้จดหมายฉบับหนึ่งแก่เอสราโดยอนุญาต
ให้เขาไปยังเยรูซาเล็มและพาพวกปุโรหิตและคนเลวีไปกับเขาด้วย เอสราได้รับมอบสิทธิอำนาจที่จะรวบรวม
ทองคำและเงิน ชื้อวัวผู้ แกะผู้ และลูกแกะเพื่อเป็นเครื่องบูชาในพระวิหาร และหากจำเป็น เขาก็สามารถเบิก
จากคลังทรัพย์ของกษัตริย์ได้สำหรับ “สิ่งใดๆซึ่งยังต้องการ” สำหรับพระนิเวศของพระเจ้า:

“ต่อไปนี้เป็นสำเนาจดหมายซึ่งกษัตริย์อารทาเซอร์ซีซพระราชทานแก่เอสราปุโรหิตผู้เป็นธรรมอาจารย์
ผู้เป็นธรรมอาจารย์แห่งเรื่องราวของพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์และกฎเกณฑ์ของพระองค์เพื่ออิสราเอลว่า

“อารทาเซอร์ซีส พระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย ถึงเอสราปุโรหิต ธรรมาจารย์ของพระราชบัญญัติแห่งพระเจ้าของฟ้าสวรรค์ ขอให้อยู่เย็นเป็นสุขอย่างสมบูรณ์เถิด เป็นต้น บัดนี้เราออกกฎหมายว่า ประชาชนอิสราเอลผู้หนึ่งผู้ใด หรือปุโรหิตของเขาทั้งหลาย หรือคนเลวในราชอาณาจักรของเรา ผู้ซึ่งสมัครใจที่จะไปยังเยรูซาเล็ม ก็ให้ไปกับเจ้าได้ เพราะกษัตริย์และที่ปรึกษาทั้งเจ็ดได้ใช้เจ้าไป ให้ถามถึงยูดาห์และเยรูซาเล็ม ตามพระราชบัญญัติของพระเจ้าของเจ้าซึ่งอยู่ในมือเจ้านั้น และให้นำเงินและทองคำซึ่งกษัตริย์และที่ปรึกษาของพระองค์สมัครใจถวายแด่พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ประทับในเยรูซาเล็ม พร้อมทั้งเงินและทองคำทั้งสิ้นซึ่งเจ้าจะหาได้ทั่วไปในมณฑลบาบิโลน พร้อมกับของถวายด้วยใจสมัครของประชาชนและปุโรหิต เต็มใจถวายแด่พระนิเวศของพระเจ้าของเขา ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม แล้วด้วยเงินนี้เจ้าจงขยันขันแข็งซื้อวัวผู้ แกะผู้และลูกแกะ กับธัญญาบูชาคู่กัน และเครื่องดื่มบูชาคู่กัน และเจ้าจงถวายสิ่งเหล่านี้บนแท่นบูชาของพระนิเวศแห่งพระเจ้าของเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม ส่วนเงินและทองคำที่เหลืออยู่นั้นเจ้าและพี่น้องของเจ้าเห็นดีที่จะทำประการใด ก็จงกระทำเถิด ตามน้ำพระทัยของพระเจ้าของเจ้า และเครื่องใช้ซึ่งได้มอบให้เจ้าสำหรับการปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้าของเจ้า เจ้าจงมอบถวายไว้ต่อพระพักตร์พระเจ้าแห่งเยรูซาเล็มและสิ่งใดๆซึ่งยังต้องการสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเจ้าซึ่งเจ้าจะต้องจัดหานั้น เจ้าจงจัดหาด้วยเงินพระคลังของกษัตริย์ และเรา คือกษัตริย์อารทาเซอร์ซีส ได้ออกกฎหมายไปยังบรรดานายคลังในมณฑลปากแม่น้ำข้างโน้นว่า สิ่งใดๆที่เอสราปุโรหิตธรรมาจารย์ของพระราชบัญญัติแห่งพระเจ้าของฟ้าสวรรค์ต้องการจากท่าน จงกระทำให้เขาด้วยความขยันขันแข็ง ถึงจำนวนเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ และข้าวสาลีถึงหนึ่งร้อยโคระ น้ำมันหนึ่งร้อยบัท น้ำมันหนึ่งร้อยบัท และเกลือไม่จำกัดจำนวนเท่าไร” (เอสรา 7:11-22)

ไม่มีสิ่งใดในพระราชกฤษฎีกานี้เลยที่กล่าวถึงการฟื้นฟูกรุงเยรูซาเล็มนครบริสุทธานั้น

พระราชกฤษฎีกาฉบับที่สี่:

ในปี 445 ก่อน ค.ศ. ในปีที่ยี่สิบแห่งรัชกาลของอารทาเซอร์ซีส ลองกิมาเนส เนหะมีย์ได้เข้าเฝ้ากษัตริย์พร้อมกับหัวใจที่เศร้าหมอง สีหน้าของเขาบ่งบอกกษัตริย์ว่ามีบางสิ่งที่ผิดปกติอย่างมากและว่าเนหะมีย์เป็นผู้ที่มีภาระใจอย่างหนักและโศกเศร้ายิ่งนัก กษัตริย์ถามเขาว่า “ทำไมสีหน้าของเจ้าจึงเศร้าหมอง เจ้าก็ไม่เจ็บไม่ป่วยมิใช่หรือ เห็นจะไม่มีอะไรนอกจากเศร้าใจ” (นหม. 2:2) เนหะมีย์ได้ทูลขอต่อกษัตริย์และขออนุญาตเดินทางกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อสร้างกรุงนั้นขึ้นใหม่ เขาทูลกษัตริย์ว่า “...ไฉนสีหน้าของข้าพระองค์จะไม่เศร้าหมองเล่าในเมื่อเมืองสถานที่ฝังศพของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ร้างเปล่าอยู่ และประตูเมืองก็ถูกไฟทำลายเสีย” (นหม. 2:3)

เมื่อเนหะมีย์กราบทูลเช่นนั้นต่อกษัตริย์ กษัตริย์ก็ถามว่าศาสตพยากรณ์ท่านนี้ปรารถนาจะขอลาไปนานเท่าใด และเขาอยากให้กษัตริย์ทำอะไรเกี่ยวกับการสร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ เนหะมีย์ได้รับอนุญาตให้กลับไปยังนครบริสุทธานั้น และพันธกิจของเขาก็ไม่ใช่เรื่องทางศาสนาเท่านั้น มันยังเป็นเรื่องการเมืองด้วยในสายตาของเหล่าศัตรูของพวกยิว เพราะว่าพวกคนนอกอย่างสันบาลัทและโทปืออาห์ขัดขวางพันธกิจนี้ โดยกล่าวว่าการก่อสร้างกำแพงและการฟื้นฟูนครนั้นจะเป็นการกระทำที่สื่อถึงการกบฏและเป็นภัยต่อจักรวรรดิของกษัตริย์

เนหะมีย์และกลุ่มคนที่กลับไปพร้อมกับเขาได้ซ่อมแซมกำแพงเหล่านั้นใน 52 วัน (เนหะ. 6:15) แต่ต้องใช้เวลา 12 ปีกว่าจะเสร็จสิ้นการก่อสร้างและการฟื้นฟูนครเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ สถาปนาพระราชบัญญัติและกฎต่างๆแห่งการนมัสการในพระวิหาร การที่เนหะมีย์สร้างกำแพงและนครนั้นขึ้นใหม่ก็เป็นการทำให้คำพยากรณ์ในดาเนียล 9:25 สำเร็จ: “...ถนนจะถูกสร้างขึ้นพร้อมด้วยกำแพงเมือง แต่ในยุคลำบาก”

พันธกิจของเนหะมีย์ไม่ใช่แค่การสถาปนากรุงเยรูซาเล็มให้เป็นนครแห่งการนมัสการอีกครั้ง (นครแห่งพระวิหาร) แต่ให้เป็นเมืองหลวงทางการเมืองด้วย – เมืองหลวงแห่งประชาชาติยิว:

“และอยู่มาในเดือนนิसान ในปีที่ยี่สิบแห่งรัชกาลกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส เมื่อน้ำร้อนจัดตั้งไว้ตรงพระพักตร์พระองค์ ข้าพเจ้าก็หยิบน้ำร้อนถวายกษัตริย์ แต่ก่อนนี้ข้าพเจ้ามิได้โศกเศร้าต่อพระพักตร์พระองค์ ด้วยเหตุนี้กษัตริย์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า “ทำไมสีหน้าของเจ้าจึงเศร้าหมอง เจ้าก็ไม่เจ็บไม่ป่วยมิใช่หรือ เห็นจะไม่มีอะไรนอกจากเศร้าใจ” และข้าพเจ้าก็เกรงกลัวยิ่งนัก ข้าพเจ้าทูลกษัตริย์ว่า “ขอ กษัตริย์ทรงพระเจริญเป็นนิรันดร์ เกิดไฉนสีหน้าของข้าพระองค์จะไม่เศร้าหมองเล่า ในเมื่อเมืองสถานที่ฝังศพของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ร้างเปล่าอยู่ และประตูเมืองก็ถูกไฟทำลายเสีย” แล้วกษัตริย์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “เจ้าปรารถนาจะขออะไร” ข้าพเจ้าจึงอธิษฐานต่อพระเจ้าของฟ้าสวรรค์ และข้าพเจ้าทูลกษัตริย์ว่า “ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ และถ้าผู้รับใช้ของพระองค์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ ขอทรงใช้ข้าพระองค์ให้ไปยังยูดาห์ ยังเมืองซึ่งเป็นที่ฝังศพของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะสร้างขึ้นใหม่”

“และกษัตริย์ตรัสกับข้าพเจ้า (มีพระราชินีประทับข้างพระองค์) ว่า “เจ้าจะไปนานสักเท่าใด เมื่อไรเจ้าจะกลับมา” จึงเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ที่จะให้ข้าพเจ้าไป และข้าพเจ้าก็กำหนดเวลาให้พระองค์ทรงทราบและข้าพเจ้ากราบทูลกษัตริย์ว่า “ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ ขอทรงโปรดมีพระราชสารให้ข้าพระองค์นำไปถึงผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น เพื่อเขาจะได้อนุญาตให้ข้าพระองค์ผ่านไปจนข้าพระองค์จะไปถึงยูดาห์ และพระราชสารถึงอาสาฟเจ้าพนักงานผู้ดูแลป่าไม้หลวง เพื่อเขาจะได้ให้ไม้แก่ข้าพระองค์ เพื่อทำคานประตูพระราชวังของพระนิเวศ และทำกำแพงเมือง และเพื่อทำบ้านที่ข้าพระองค์จะได้เข้าอาศัย” กษัตริย์ก็ทรงพระราชทานให้ตามพระหัตถ์อันประเสริฐของพระเจ้าของข้าพเจ้าที่อยู่เหนือข้าพเจ้า

“แล้วข้าพเจ้ามายังผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น และมอบพระราชสารของกษัตริย์ให้แก่เขา อนึ่งกษัตริย์ทรงจัดให้นายทหารและพลม้าไปกับข้าพเจ้าด้วย แต่เมื่อสันบาลัททชาวโอโรนาอิม และโทบิอาห์คนอัมโมนข้าราชการได้ยินเรื่องนี้ เป็นเรื่องที่ไม่พอใจเขาอย่างยิ่งที่มีคนมาหาความสุขให้คนอิสราเอลข้าพเจ้าจึงมายังเยรูซาเล็มและพักอยู่ที่นั่นสามวัน

“แล้วข้าพเจ้าลุกขึ้นในกลางคืน คือข้าพเจ้ากับบางคนที่อยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ได้บอกผู้หนึ่งผู้ใดถึงเรื่องทีพระเจ้าของข้าพเจ้าพอใจข้าพเจ้าให้กระทำเพื่อเยรูซาเล็ม ข้าพเจ้าไม่มีสัตว์อื่นกับข้าพเจ้านอกจากสัตว์ที่ข้าพเจ้าซื้ออยู่ในกลางคืนข้าพเจ้าออกไปทางประตูหุบเขา ถึงบ่อมังกร และถึงประตูกองขยะ และข้าพเจ้าได้ตรวจดูกำแพงเยรูซาเล็มที่พัง และประตูเมืองที่ถูกไฟทำลาย

“แล้วข้าพเจ้าก็ไปต่อยังประตูน้ำพุ ถึงสระหลวง แต่ไม่มีที่ที่จะให้สัตว์ซึ่งข้าพเจ้าซื้อผ่านไปได้ แล้วข้าพเจ้าขึ้นไปกลางคืนทางลำธารและตรวจดูกำแพง แล้วกลับมาเข้าทางประตูหุบเขากลับที่เดิม ส่วนพวกเจ้า

หน้าที่ก็ไม่ทราบว่าจะข้าพเจ้าไปไหน หรือข้าพเจ้าทำอะไร และข้าพเจ้าก็ยังไม่ได้อธิบายบอกพวกยิว บรรดาปุโรหิต พวกขุนนาง พวกเจ้าหน้าที่ และคนอื่นๆที่จะรับผิดชอบการงาน

“แล้วข้าพเจ้าพูดกับเขาทั้งหลายว่า “ท่านทั้งหลายเห็นแล้วว่าเราตกอยู่ในความลำบากอย่างไร ที่เยรูซาเล็มปรักหักพังลง และไฟไหม้ประตูเมืองเสียสิ้น มาเถิด ให้เราสร้างกำแพงเยรูซาเล็มขึ้น เพื่อเราจะไม่ต้องอับอายขายหน้าอีก” แล้วข้าพเจ้าบอกเขาถึงการที่พระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่กับข้าพเจ้า เพื่อยังผลดี ทั้งพระคำรัสซึ่งกษัตริย์ตรัสกับข้าพเจ้า และเขาทั้งหลายพูดว่า “ให้เราลุกขึ้นสร้างเถิด” เขาก็ปลงใจลงมือทำการดีนั้น แต่เมื่อสันบาลัทคนโฮโรนาอิม และโทปืออาห์ข้าราชการ คนอัมโมน กับเกษมชาวอาระเบียได้ยินเรื่องนั้น เขาทั้งหลายเยาะเย้ยและดูถูกเรา พูดว่า “เจ้าทั้งหลายทำอะไรกันนี้ เจ้ากำลังกบฏต่อกษัตริย์หรือ” แล้วข้าพเจ้าตอบเขาทั้งหลายว่า “พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะทรงให้เรากระทำสำเร็จ และเราทั้งหลายผู้รับใช้ของพระองค์จะลุกขึ้นสร้าง แต่ท่านทั้งหลายไม่มีส่วนหรือสิทธิหรือที่ระลึกในเยรูซาเล็ม” (นหม. 2:1-20)

ในบทที่สองของเนหะมีย์ ไม่มีพระราชกฤษฎีกาที่เป็นถ้อยคำ แต่กษัตริย์ก็มอบเอกสารหรือจดหมายแก่ศาสตพยากรณ์ท่านนี้ซึ่งให้สิทธิอำนาจแก่เขาที่จะซ่อมแซมกำแพงเมืองและก่อสร้างนครนั้นขึ้นใหม่ – เพราะหากเนหะมีย์ไม่มีเอกสารราชการบ้างแล้ว พวกศัตรูที่ต่อต้านการฟื้นฟูนครบริสุทธานั้นก็คงยับยั้งเขามิให้ซ่อมแซมกำแพงเหล่านั้นไปแล้ว พระราชกฤษฎีกาที่ถูกออกให้แก่เนหะมีย์โดยอารทาเซอร์ซีสเป็นพระราชกฤษฎีกาเดียวที่กล่าวถึงการสร้างนครนั้นขึ้นใหม่ ด้วยเหตุนี้ มันจึงต้องเป็นพระราชกฤษฎีกาเดียวกับที่ถูกกล่าวถึงโดยกาเบรียลว่าเกี่ยวข้องกับการเริ่มต้นของเจ็ดสิบสี่ปีแห่งคำพยากรณ์

โดยการใช้การคิดเลขแบบแท้จริง เราก็พบว่าไม่วัดเวลา 483 ปี (7 สัปดาห์และ 62 สัปดาห์... 69 สัปดาห์) จะไม่พอดีกับช่วงเวลาใดเหล่านั้นเลย เรามองเห็นได้ว่าพระราชกฤษฎีกาของไซรัสในปี 536 ก่อน ค.ศ. ไม่น่าจะเป็นจุดเริ่มต้นของเจ็ดสิบสี่ปีนั้นได้ เพราะว่าตามมาตรฐานของวันหนึ่งแทนปีหนึ่ง โดยนับตั้งแต่วเวลาที่ไซรัสออกพระราชกฤษฎีกาของเขาไปจนถึง “พระเมสสิยาห์ผู้เป็นประมุข” เวลานั้นก็จะสิ้นสุดลงในปี 53 ก่อน ค.ศ. – 49 ปีก่อนการประสูติของพระคริสต์ (ซึ่งเหล่าผู้รู้พระคัมภีร์เห็นพ้องตรงกันว่าเป็นปี 4 ก่อน ค.ศ.)

จากนั้นหากเราจะเอาพระราชกฤษฎีกาฉบับที่สอง (ซึ่งถูกให้โดยกษัตริย์ดาร์ริอัสในปี 519 ก่อน ค.ศ.) 483 ปีแห่ง 69 สัปดาห์นั้นก็จะมีผลลงในปี 36 ก่อน ค.ศ. นั่นคือ 32 ปีก่อนการประสูติของพระคริสต์

หากเราจะเอาพระราชกฤษฎีกาฉบับที่สาม (ซึ่งถูกให้โดยอารทาเซอร์ซีสในปี 458 ก่อน ค.ศ.) 69 สัปดาห์แห่งปี – 483 ปี – ก็จะเลยไปอีกจนถึงปี ค.ศ. 25 -- 29 ปีหลังการประสูติของพระคริสต์

หากเราเอาพระราชกฤษฎีกาฉบับที่สี่ (ซึ่งถูกให้โดยอารทาเซอร์ซีสในปี 445 ค.ศ.) 483 ปีนั้นก็จะมีพาเราไปสู่อีกปี ค.ศ. 38 ซึ่งจะตรงกับหลังการถูกตรึงกางเขนของพระคริสต์

เราได้เห็นจุดเริ่มต้นที่ถูกเสนอแนะที่สุดของ 69 สัปดาห์นั้นแล้ว คราวนี้ให้เราพิจารณาจุดสิ้นสุดสำหรับสัปดาห์เหล่านั้นกัน แน่แน่นอนว่าเราทราบว่า “พระเมสสิยาห์ผู้เป็นประมุข” (ดนล. 9:25) หมายถึงพระเยซูคริสต์เจ้า— มันไม่มีทางหมายถึงใครอื่นได้ แต่คำพยากรณ์นี้ชี้ไปยังช่วงเวลาใดหรือเหตุการณ์ใดในชีวิตของ

พระเยซูเจ้าเล่า? มันอ้างอิงถึงการประสูติของพระองค์หรือ? การรับบัพติศมาของพระองค์หรือ? การเสด็จเข้ากรุงอย่างผู้พิชิตของพระองค์หรือ? หรืออ้างอิงถึงเหตุการณ์อื่น?

ตามที่เหล่าผู้รู้ไว้ ชีวิตของพระเยซูบนแผ่นดินโลกคือ 33 ปี การประสูติของพระคริสต์เป็นจุดที่ 69 สัปดาห์นั้นขึ้นสูงสุดสูงสุดหรือ? ผู้รู้พระคัมภีร์หลายท่านสอนว่าการประสูติของพระคริสต์เป็นการสิ้นสุดลงของ 69 สัปดาห์นั้นแห่งคำพยากรณ์ จำไว้ว่า กาเบรียลเป็นผู้ที่ประกาศเรื่อง 69 สัปดาห์นั้นแก่ดาเนียล และกาเบรียลก็เป็นผู้ที่ประกาศแก่มารีย์ว่าเธอจะเป็นมารดาของพระเมสสิยาห์ผู้เป็นประมุข: “แล้วทูตสวรรค์จึงกล่าวแก่เธอว่า “มารีย์เอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะเธอเป็นที่พระเจ้าทรงโปรดปรานแล้ว คุณเกิด เธอจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง จงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เยชู บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงเรียกว่าเป็นบุตรของพระเจ้าสูงสุด พระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า จะทรงประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน และท่านจะครอบครองวงศ์วานของยาโคบสืบไปเป็นนิตย์ และอาณาจักรของท่านจะไม่รู้จักสิ้นสุดเลย” (ลูคา 1:30-33)

มันเป็นความจริงที่ว่ากาเบรียลได้บอกมารีย์ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ผู้เป็นประมุข แต่เขาก็ประกาศแก่เธอว่าพระเยซูจะได้บัลลังก์ของดาวิดและพระองค์ได้ประสูติเป็นประมุของค์หนึ่งแห่งวงศ์วานของดาวิด นักปราชญ์เหล่านั้นในมัทธิว 2:1, 2 กล่าวถึงพระเยซูว่าทรงเป็นกษัตริย์, ในยอห์น 18:33-37 ปีลาตถามพระองค์ว่าพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์องค์หนึ่งหรือไม่ และพระองค์ทรงถูกตรึงกางเขนในฐานะ “กษัตริย์ของพวกยิว” กระนั้นพระองค์ก็ไม่เคยถูกสวมมงกุฎให้เป็นกษัตริย์เลย พระองค์ไม่เคยได้ขึ้นครองบัลลังก์ของดาวิดเลย แต่พระองค์ทรงเป็นประมุของค์หนึ่ง ประมุขคือกษัตริย์ที่อยู่ในขั้นตอนจัดเตรียม – และกษัตริย์ก็ต้องเป็นประมุขในวงศ์วานแห่งบิดาของตนก่อนที่เขาถูกสวมมงกุฎเป็นกษัตริย์ จนถึงทุกวันนี้พระเยซูก็ยังมิได้ถูกสวมมงกุฎเป็นกษัตริย์ พระองค์ยังมีได้รับอาณาจักรของพระองค์ แต่พระองค์จะถูกสวมมงกุฎเป็นกษัตริย์ พระองค์จะประทับบนบัลลังก์แห่งดาวิดบิดาของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็มและครอบครองเหนือแผ่นดินโลกนี้ในระหว่างยุคพันปี บัดนี้พระเยซูทรงเป็นมหาบุรุษของเรา พระองค์ทรงอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าโดยทำการอ้อนวอนขอเมื่อผู้เชื่อทั้งหลาย (ฮบ. 1:1-3; 1 ทธ. 2:5)

เมื่อเวลาครบกำหนดพระเยซูได้เสด็จมา ประสูติจากหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง ประสูติเป็นพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอด – ประสูติเพื่อที่จะสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั่นเพื่อทำให้ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าสำเร็จและทำให้ความรอดเป็นไปได้สำหรับคนบาปทั้งหลายในการที่ว่าการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ทำให้พระเจ้าพระบิดาทรงเป็นผู้ชอบธรรมได้ และทรงทำให้คนอธรรมเป็นคนชอบธรรมได้โดยคุณความดีแห่งพระโลหิตที่หลั่งออกของพระบุตรของพระองค์ พระเยซูมิได้ทรงเป็นกษัตริย์ขณะที่ทรงอยู่บนแผ่นดินโลกนี้ – พระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอด พระองค์ได้เสด็จมา ประสูติจากสตรีคนหนึ่ง ประสูติภายใต้พระราชบัญญัติ – มิใช่เพื่อที่จะครอบครอง แต่เพื่อไถ่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ (กท. 4:4)

ตามธรรมเนียมของพระราชบัญญัติ พระเยซูได้เสด็จไปพร้อมกับผู้ปกครองของพระองค์ไปยังพระวิหารตอนอายุสิบสองปี แต่ยกเว้นเพียงเรื่องเดียวนั้น การปรากฏตัวต่อสาธารณชนครั้งแรกของพระองค์คือตอนอายุสามสิบปีตอนที่พระองค์เสด็จมาหายอห์นเพื่อที่จะรับบัพติศมาในแม่น้ำจอร์แดน ยอห์นทราบว่าเป็นพระองค์ทรงเป็นผู้ไถ่และปฏิเสธที่จะให้บัพติศมาพระองค์ โดยกล่าวว่า “ข้าพระองค์ต้องการจะรับบัพติศมา

จากพระองค์ ควรหรือที่พระองค์จะเสด็จมาหาข้าพระองค์” แต่พระเยซูตรัสว่า “บัดนี้จึงยอมเกิด เพราะสมควรที่เราทั้งหลายจะกระทำตามสิ่งชอบธรรมทุกประการ” (มธ. 3:13-17 บางส่วน) ยอห์นให้บังเกิดพระเยซู “และดูเถิด ท้องฟ้าก็แหวกออก และพระองค์ได้ทอดพระเนตรเห็นพระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จลงมาดุจนกเขาและสถิตอยู่บนพระองค์” พระเยซูทรงถูกเจิมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (“พระเมสสิยาห์” มีความหมายว่า “ผู้ที่ถูกเจิม”)

เมื่อพระเยซูทรงได้รับบังเกิด พระเจ้าพระบิดาก็ทรงประกาศว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก” พระองค์ก็ได้ทรงประกาศว่า “นี่คือกษัตริย์ของเราผู้ซึ่งจะครอบครองเหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น” พระเจ้าพระบิดา – พระเจ้าผู้ทรงอำนาจสิทธิ์ขาด – ทรงทราบตอนจบตั้งแต่ตอนต้น; พระองค์ทรงทราบทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นระหว่างตอนต้นและตอนจบ พระเยซูจะต้องสวมมงกุฏหนามก่อนที่พระองค์จะทรงสวมมงกุฏในฐานะกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลายและครอบครองเหนือแผ่นดินโลก บังเกิดมาของพระเยซูประกาศถึงการเข้ามาสู่การรับใช้ปวงชนของพระองค์ ซึ่งการรับใช้นั้นประกาศถึงอาณาจักรนั้น แต่พวกเขาก็ปฏิเสธอาณาจักรนั้น พวกเขาบอกว่า “เราไม่ยอมให้ชายผู้นี้มาครอบครองเหนือเรา! จงให้บาร์บัสแก่เรา! จงตรึงพระคริสต์ที่กางเขนเสีย! ขอให้โลหิตของเขาตกอยู่เหนือเรา และเหนือลูกหลานของเราเถิด!”

เหตุการณ์ที่สามอันโดดเด่นในชีวิตของพระเยซูบนแผ่นดินโลกนี้คือ การเสด็จเข้าแบบผู้ไม่มีชัยของพระองค์ไปในนครบริสุทธานั้น พระคริสต์ทรงสัพพัญญู ทรงทราบทุกสิ่ง พระองค์ทรงรู้ว่าพระองค์เป็นผู้ใด พระองค์ทรงรู้ว่าพระองค์เสด็จเข้ามาในโลกนี้ทำไม พระองค์ตรัสว่า “เรามาไว้เพื่อรับการปรนนิบัติ แต่เพื่อที่จะปรนนิบัติ และมอบชีวิตของเราเป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก ไม่มีผู้ใดเอาชีวิตของเราไปจากเราได้ – เราสละชีวิตนั้นด้วยตัวเราเอง เราได้มาเพื่อที่คนเหล่านั้นจะได้มีชีวิตและมีชีวิตนั้นอย่างครบบริบูรณ์มากยิ่งขึ้น”

พระเยซูทรงทราบว่า การถูกตรึงกางเขนของพระองค์นั้นมาใกล้แล้ว และว่าอีกไม่นานพระองค์จะทรงถูก “ตัดออก” (ดนล. 9:26) ความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์ต้องถูกประกาศให้สาธารณชนทราบและตระหนักก่อนพระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขนนั่น ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงเตรียมการและขั้นตอนต่างๆอันเหมาะสมซึ่งนำไปสู่การประกาศแก่ปวงชนเกี่ยวกับความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์:

“โอ ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย จงรำเริงอย่างยิ่งเถิด โอ บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย จงโห่ร้อง ดูเถิด กษัตริย์ของเธอเสด็จมาหาเธอ ทรงความชอบธรรมและความรอด พระองค์ทรงอ่อนสุภาพและทรงลา ทรงลูกลา” (ศคย. 9:9)

ในตอนเทศกาลปัสกาประจำปี ผู้คนก็แห่กันไปยังนครนั้นหลายร้อยคน ในวันอันน่าจดจำนั้น พระเยซูเสด็จลงมาจากภูเขามะกอกเทศ โดยขี่ลาตัวหนึ่ง “ลูกลาตัวหนึ่ง” (ตามที่มีพยากรณ์ไว้หลายร้อยปีก่อนหน้านั้น) ประชาชนโห่ร้องว่า “โฮสันนาแก่ราชโอรสของดาวิด ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ!”

เนื่องจากพระเยซูทรงสัพพัญญู (พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าตัวเป็นๆ) เหตุใดพระองค์ทรงยอมให้ประชาชนเรียกพระองค์ว่าทรงเป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอลในเมื่อพระองค์ทรงทราบว่าในอีกไม่กี่วันพระองค์จะทรงถูกตรึงที่กางเขน สิ้นพระชนม์อย่างน่าอัศจรรย์เหมือนอาชญากรคนหนึ่งในวันของพระองค์เล่า? คำตอบนั้น

ง่ายนิดเดียว: *เพื่อให้พระวาระของพระเจ้าสำเร็จ* พระเยซูไม่เพียงทรงอนุญาตเท่านั้น – แต่พระองค์ทรงส่งเสริมและเตรียมการสำหรับเหตุการณ์ตอนนั้นด้วย พระองค์ทรงสั่งพวกสาวกของพระองค์ให้ไปนำลามาตัวหนึ่ง ซึ่งพวกเขาจะพบผูกอยู่ตรงทางเข้านครนั้น (มธ. 21:1-3; ลก. 19:28-40) พระองค์ถึงกับบอกพวกเขาว่าให้พูดอะไรหากพวกเจ้าของของลาตัวนั้นถามว่าพวกเขาจะเอามันไปทำไม พวกเขาจะต้องตอบว่า “พระอาจารย์ทรงต้องการมัน”

ขณะที่ฝูงชนโห่ร้องว่า “*โฮซันนา! ขอให้กษัตริย์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ!*” พวกฟาริสีก็กล่าวแก่พระเยซูว่า “อาจารย์เจ้าข้า จงห้ามเหล่าสาวกของท่าน” พระเยซูก็ทรงตอบว่า “*เราบอกท่านทั้งหลายว่า ถึงคนเหล่านี้จะนิ่งเสีย ศิลาทั้งหลายก็ยังคงส่งเสียงร้องทันที!*” (ลูกา 19:40)

ก่อนหน้านั้นในการรับใช้ของพระเยซู ฝูงชนกลุ่มเดียวกันนี้ได้พยายามที่จะบังคับพระองค์ให้กลายเป็นกษัตริย์ของพวกเขา – พวกเขาหวังจะเอามงกุฎสวมพระองค์โดยใช้กำลังแล้ว แต่พระองค์ทรงปฏิเสธความพยายามของพวกเขา บัดนี้พระองค์กำลังเห็นชอบและมีส่วนช่วยในการทำเช่นนั้นแล้ว พระองค์ทรงยอมรับการที่พวกเขาเรียกพระองค์ว่ากษัตริย์และทรงให้ความช่วยเหลือในการทำให้นั้นเกิดขึ้นจริง อันเป็นการพิสูจน์ว่าการเสด็จเข้ากรุงอย่างผู้มีชัยชนะนั้นมีความสำคัญเชิงคำพยากรณ์อย่างแน่นอน ประชาชนได้ปูเสื่อผ้าของตนตามทางที่พระองค์จะเสด็จไป แถมเอากิ่งต้นอินทผลัมมาปูตามทางของพระองค์ด้วยและร้องว่า “โฮซันนา!” พระเยซูมิได้ทรงยอมให้พวกเขาทำเช่นนั้นเพียงเพื่อที่จะทำตัวพระองค์ให้เด่น เพื่อที่จะร่วม “*ขบวนพาเหรดชุดสวยงาม*” หรือเพื่อที่จะเป็นข่าวพาดหัว นี่เป็นการทำให้คำพยากรณ์หนึ่งสำเร็จอย่างแท้จริง

เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์หลายท่านเห็นพ้องตรงกัน (และตัวผู้เขียนเองด้วย) ว่าการเสด็จเข้ากรุงอย่างผู้มีชัยชนะนี้เป็นจุดสิ้นสุดของสัปดาห์ที่ 69 นั้นและกำกับจุดแห่งการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ผู้เป็นประมุข มันเป็นครั้งเดียวเท่านั้นในการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ที่พระเยซูทรงแสดงท่าทีแบบกษัตริย์องค์หนึ่ง คนเหล่านั้นที่ยอมรับพระเยซูเป็นกษัตริย์ในตอนนั้นก็ยอมรับพระองค์ว่าทรงเป็นพระเมสสิยาห์ผู้เป็นประมุข และไม่มีเหตุผลใดว่าทำไมคำพยากรณ์ที่ถูกบันทึกในเศคาริยาห์ 9:9 และดาเนียล 9:25 ไม่ควรอ้างอิงถึงเหตุการณ์นี้

ครั้งแรกที่พระเยซูทรงเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ก็ทรงขี่ลูกลาตัวเล็กๆที่ต่ำต้อยตัวหนึ่งเหมือนกับที่ถูกพยากรณ์ไว้ในเศคาริยาห์ 9:9 เมื่อพระเยซูเสด็จมายังกรุงเยรูซาเล็มครั้งที่สอง พระองค์จะทรงขี่ม้าขาวส่งางามตัวหนึ่งและจะมีพลโยธาในสวรรค์ตามเสด็จพระองค์มาด้วยโดยขี่ม้าขาวเช่นกัน (วิว. 19:11-16) เมื่อพระองค์ทรงขี่ม้าเข้ามาในกรุงเยรูซาเล็มจากท้องฟ้า โดยมีพลโยธาของพระองค์ขี่ม้าขาวตามเสด็จมาด้วย นั้นจะกำกับจุดสิ้นสุดของสัปดาห์ที่ 70 แห่งคำพยากรณ์ของดาเนียล – จุดจบแห่งการครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ เวลานั้นเมื่อพระเยซูจะทรงทำลายเหล่ากองทัพของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์และกำจัดบรรดาศัตรูของอิสราเอลประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระองค์

มันดูสมเหตุสมผลที่ว่าเมื่อพระเยซูทรงขี่ลูกลาเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็ม การเสด็จเข้าไปในนครบริสุทธิ์อย่างถ่อมใจของพระองค์ควรกำกับจุดจบแห่ง 69 สัปดาห์นั้นแห่งยุคลำบาก และเมื่อพระองค์เสด็จมาพร้อมกับเหล่าพลโยธาแห่งสวรรค์ดังที่ถูกบันทึกไว้ในวิวรณ์ 19 เหตุการณ์อันยิ่งใหญ่นี้ก็จะกำกับจุดจบแห่งการครองราชย์ของพระเมสสิยาห์ตัวปลอม นั่นคือปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

ปฏิทินของพระคัมภีร์

ปีหนึ่งตามพระคัมภีร์มีกี่วัน? คำตอบถูกพบในปฐมกาล 7:11-24 และ 8:3, 4 “เมื่อโนอาห์มีชีวิตอยู่ได้หกร้อยปี ในเดือนที่สอง วันที่สิบเจ็ดของเดือนนั้น ในวันเดียวกันนั่นเอง น้ำพุทั้งหลายที่อยู่ใต้บาดาลก็พุ่งขึ้นมา และช่องฟ้าก็เปิดออก” (ปฐมก. 7:11)

“น้ำไหลเชี่ยวบนแผ่นดินโลกเป็นเวลาหนึ่งร้อยห้าสิบวัน” (ปฐมก. 7:24)

“ณ เดือนที่เจ็ดวันที่สิบเจ็ดนาวาก็ค้างอยู่บนเทือกเขาอารารัต” (ปฐมก. 8:4)

นี่คือสิ่งที่เรามีในข้อเหล่านี้: น้ำท่วมอยู่บนแผ่นดินโลกนาน 150 วัน ตามที่ปฐมกาล 7:11 กล่าว น้ำท่วมได้เริ่มขึ้นในเดือนที่สอง นั่นคือวันที่สิบเจ็ดของเดือนนั้น และตามปฐมกาล 8:4 กล่าว นาวาได้ค้างอยู่บนวันที่สิบเจ็ดของเดือนที่เจ็ด ตั้งแต่วันที่สิบเจ็ดของเดือนที่สองจนถึงวันที่สิบเจ็ดของเดือนที่เจ็ด เท่ากับห้าเดือนพอดี; และห้าเดือนที่มีเดือนละ 30 วันก็รวมกันเป็น 150 วัน ตามที่ปฐมกาล 7:24 กล่าว น้ำไหลเชี่ยวบนแผ่นดินโลกเป็นเวลาหนึ่งร้อยห้าสิบวัน ดังนั้นปฏิทินของพระคัมภีร์จึงให้เราเดือนหนึ่งที่มี 30 วัน ปีหนึ่งที่มี 360 วัน

มันเป็นความจริงที่ว่าในวันของเราเราใช้ปีหนึ่งที่มี 365 ¼ วัน แต่ตามปฐมกาลว่าไว้ พระเจ้าทรงกำหนดเวลาโดย 30 วันต่อเดือน, 360 วันต่อปี ดังนั้นในลำดับเวลาตามคำพยากรณ์เราจึงใช้ปีปฏิทินที่มี 360 วัน และเราได้เรียนรู้ว่าพระเจ้าทรงวัดเวลาตามคำพยากรณ์ให้วันหนึ่งเท่ากับปีหนึ่ง ด้วยเหตุนี้ 30 วันต่อเดือนหนึ่งก็จะเท่ากับ 30 ปี – (7 สัปดาห์บวก 62 สัปดาห์จะเท่ากับ 483 ปี) และโดยการคำนวณตั้งแต่คำสั่งที่ออกโดยอาราธาเซอร์ซีสในปี 445 ก่อน ค.ศ. ให้เป็นจุดเริ่มต้นของ 69 สัปดาห์นั้น และการเสด็จเข้ากรุงอย่างผู้มีชัยให้เป็นจุดสิ้นสุดของ 69 สัปดาห์นั้น เราก็มียุค 483 ปีนั้นซึ่งถูกเป็นตัวแทนโดย 69 สัปดาห์นั้น ซึ่งถูกชี้ให้เห็นในดาเนียล 9:25 บวกกับ 6 ถึง 8 ปีที่ยังมิได้นำมาคำนวณ

ดังนั้นมันจึงดูเหมือนว่า มีช่องว่างเล็กๆอยู่ระหว่างเจ็ดสัปดาห์นั้นและหกสิบสองสัปดาห์นั้น ซึ่งในช่องว่างนั้นมีหลายปีที่ยังมิได้นำมาคำนวณ เหมือนกับที่มีช่องว่างอันหนึ่งอยู่ระหว่างสัปดาห์ที่หกสิบเก้าและสัปดาห์ที่เจ็ดสิบนั้น

ผู้รู้พระคัมภีร์ท่านหนึ่งกล่าวว่า: “เพื่อที่จะแสดงให้เห็นว่าในประวัติศาสตร์และคำพยากรณ์ศักดิ์สิทธิ์มันไม่ใช่เรื่องผิดปกติที่จะข้ามหลายปีซึ่งในระหว่างนั้นประชากรของพระเจ้าไม่ได้ถูกสนใจเป็นพิเศษ มันอาจมีประโยชน์ที่จะดูปีอื่นๆ

“ใน 1 พงศกษัตริย์ 6:1 มีกล่าวไว้ว่ามันเป็นในปีที่สี่ร้อยแปดสิบหลังจากที่ลูกหลานของอิสราเอลได้ออกมาจากอียิปต์ที่ซาโลมอนเริ่มสร้างพระวิหาร หากเราจะเอาปีตามลำดับเวลาของพระคัมภีร์และยึดตามพวกมันโดยตลอดตั้งแต่จากหนังสืออพยพจนถึงปีที่ 4 ของซาโลมอน เราก็จะพบว่ามันเท่ากับ 611 ปี หรือ 131 ปีเพิ่มเข้ากับที่มีกล่าวไว้ใน 1 พงศกษัตริย์ 6:1 แต่โดยการตามรอยหนังสือผู้วินิจฉัยและเอาปีเหล่านั้นที่อิสราเอลอยู่ภายใต้การครอบครองของบรรดาษัตริย์ต่างชาติออกไป และเพิ่มเข้ากับมันด้วยช่วงเวลา 20 ปีนั้นใน 1 ซามูเอล เมื่อหีบนั้นไม่อยู่ในที่ๆควรอยู่ เราก็มองเห็นว่าปีเหล่านั้นรวมกันได้เท่ากับ 131 ปีพอดี

1. ในผู้วินิจฉัย 3:8 เราเรียนรู้ว่าลูกหลานของอิสราเอลปรนนิบัติคูนริชาธาอิมแปดปี

2. ผู้วินิจฉัย 3:12-14 บอกเราว่าพวกเขาตกเป็นทาสรับใช้คนโมอับเป็นเวลานานสิบแปดปี

3. ในผู้วินิจฉัย 4:2, 3 เราเรียนรู้ว่าอิสราเอลตกเป็นทาสรับใช้คนคานาอันนานยี่สิบปี
4. ในผู้วินิจฉัย 6:1 พวกเขาปรนนิบัติคนมีเดียนนานเจ็ดปี
5. ในผู้วินิจฉัย 10:7, 8 พวกเขาตกเป็นทาสรับใช้คนฟิลิสเตียนานสิบแปดปี
6. ในผู้วินิจฉัย 13:1 เราอ่านว่า ‘คนอิสราเอลก็กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อีก พระเยโฮวาห์จึงทรงมอบเขาไว้ในมือของคนฟิลิสเตียสี่สิบปี’

7. ใน 1 ซามูเอล 7:2 ที่บั้นนั้นไม่อยู่ในที่ๆมันเคยอยู่

“ดังนั้นมันจึงดูเหมือนชัดเจนว่า 480 ปีนั้นของ 1 พงศ์กษัตริย์ 6:1 เป็นวงจรศักดิ์สิทธิ์อันหนึ่งซึ่งในวงจรนี้เองปีเหล่านั้นแห่งการครอบครองของคนต่างชาติไม่ถูกนับ”

เซอร์โรเบิร์ต แอนเดอร์สัน ทนายความชาวอังกฤษผู้กลับใจเชื่อ ได้แก้ปัญหานี้ในหนังสือของเขาที่มีชื่อว่า *The Coming Prince* และใช้ปี 445 ก่อน ค.ศ. ให้เป็นปีที่ตรงกับคำพยากรณ์ของดาเนียล 9:25 เขาแสดงให้เห็นว่าตามการคำนวณแบบยิว 483 ปีนั้นจะครอบคลุมทั้งหมด 173,880 วัน ผมขอยกข้อความมาจากหนังสือของเขา:

วันที่ 1 เดือนนيسانในปีที่ยี่สิบแห่งอารทาเซอร์ซีส (คำสั่งให้สร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่) เท่ากับวันที่ 14 มีนาคม ปี 445 ก่อน ค.ศ.

วันที่ 10 เดือนนيسانในสัปดาห์แห่งพระมหาทรมาน (การเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มของพระคริสต์) เท่ากับวันที่ 6 เม.ย. ค.ศ. 32

ช่วงเวลาที่คั่นกลางก็คือ 476 ปีและ 24 วัน (โดยที่วันทั้งหมดถูกนับรวมด้วย ตามที่ถูกระบุโดยภาษาของคำพยากรณ์นี้และเพื่อให้สอดคล้องกับวิธีปฏิบัติของยิว)

แต่ 476 x 365 เท่ากับ	173,740 วัน
บวกกับ (วันที่ 14 มีนาคม จนถึงวันที่ 6 เมษายน โดยรวมสองวันนี้เข้าไปด้วย)	24 วัน
บวกเพิ่มสำหรับปีอธิกสุรทิน	116 วัน
	173,880 วัน

และ 69 สัปดาห์แห่งปีคำพยากรณ์ที่มี 360 วัน (หรือ 69 x 7 x 360) ก็เท่ากับ 173,880 วัน

มันอาจเป็นการดีที่จะเสนอคำอธิบายสองประการ ประการแรก: ในการนับปีตั้งแต่ ก่อน ค.ศ. จนถึง ค.ศ. หนึ่งปีต้องถูกละไว้เสมอ เพราะว่ามันปรากฏชัดเจนว่าตั้งแต่ ปี 1 ก่อน ค.ศ. จนถึงปี ค.ศ. 1 มันไม่ใช่สองปี แต่เป็นหนึ่งปี ปี 1 ก่อน ค.ศ. ควรถูกเรียกว่าเป็นปี 0 ก่อน ค.ศ. และมันก็ถูกนับแบบนั้นโดยพวกนักดาราศาสตร์

ไม่ว่าเราใช้การคำนวณของใคร ก็ดูเหมือนว่ามีความแตกต่างหนึ่งปีหรือสองปีเสมอ อย่างไรก็ตาม เราวางใจได้เรื่องหนึ่ง: พระคัมภีร์ไม่ผิดและการคำนวณของพระเจ้าก็ไม่ผิด ความผิดพลาดใดๆที่อาจเกิดขึ้นก็อยู่ในการลำดับเวลาที่เป็นมลทินหรืออาจอยู่ในช่องว่างเวลาซึ่งไม่ถูกนับในตารางเวลาของพระเจ้าที่อยู่ระหว่าง “7 สัปดาห์และ 62 สัปดาห์” นั้น อย่างไรก็ตามข้อเท็จจริงก็คือว่า ความแตกต่างในเวลาในการคำนวณเหล่านั้นที่

เราให้ไว้ก็เล็กน้อยเหลือเกินจนสามารถบอกได้ว่า “69 สัปดาห์” นั้นครอบคลุมเวลาระหว่างคำสั่งของอารทาเซอร์ซีสในปี 445 ก่อน ค.ศ. และการเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัยของพระเยซู

จากนั้นเราอ่านว่า “หลังจากหกสิบสองสัปดาห์แล้ว พระเมสสิยาห์ก็จะถูกตัดออก แต่มิใช่เพื่อตัวท่านเอง และประชาชนของประมุขผู้หนึ่งที่จะมานั้นจะทำลายกรุงและสถานบริสุทธิ์เสียบ ที่สุดปลายของมันจะมาถึงด้วยน้ำท่วม และจนสงครามสิ้นสุดลงก็มีการรกร้างกำหนดไว้” (ดนล. 9:26) เราทราบว่ามันนานหลังจากพระเยซูทรงขึ้นสู่กลาเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ก็ทรงถูกตรึงที่กางเขนนั้น *พระองค์ทรงถูก “ตัดออก”*

คราวนี้นี่คือคำถามที่เราต้องหาคำตอบให้เจอ: *มีช่องว่างเวลาใดหรือไม่ระหว่างสัปดาห์ที่ 69 และ 70 แห่งเจ็ดสิบสัปดาห์นั้นแห่งคำพยากรณ์ของดาเนียล?* ที่เดียวที่จะหาคำตอบเจอก็อยู่ในตำราเรียนของคริสเตียน นั่นคือ พระวจนะของพระเจ้า

ดาเนียล 9:26 บอกเราอย่างชัดเจนว่าระหว่างสัปดาห์ที่ 69 และ 70 นั้น พระเมสสิยาห์ผู้เป็นประมุข (พระเยซูคริสต์เจ้า) จะทรงถูกตัดออก *นั่นถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วในการตรึงพระเยซูเจ้าที่กางเขนบนกลโกธา*

ในประการที่สอง ดาเนียล 9:26 บอกเราว่ากรุงเยรูซาเล็มและพระวิหารจะถูกทำลาย: *นี่เกิดขึ้นแล้วในปี ค.ศ. 70* เมื่อที่ตัสซาร์โรมันได้เหยียบย่ำนครนั้น เช่นฆ่ายิว 5,000,000 คนและไม่เหลือก้อนหินซ้อนทับกันสักก้อนเลย

ในประการที่สาม เราเรียนรู้ในข้อนี้ว่าหลังจากการทำลายนครบริสุทธิ์นั้นแล้ว จะมีช่วงเวลายาวนานแห่งสงครามต่างๆและข่าวลือเรื่องสงครามต่างๆ ซึ่งช่วงเวลานั้นพระเยซูได้ตรัสถึงว่าเป็น *ยุคสมัยของคนต่างชาติ*: “คนต่างชาติจะเหยียบย่ำกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าเวลากำหนดของคนต่างชาตินั้นจะครบถ้วน” (ลูกา 21:24) เรายังอยู่ใน *ยุคสมัยของคนต่างชาติ* และเหล่าผู้ปกครองที่เป็นคนต่างชาติก็ยังคงครอบครองอำนาจของโลกอยู่ทั่วแผ่นดินโลกเหมือนเดิม มันเป็นความจริงที่ว่า *ต้นมะเดื่อ* นั้น (อิสราเอล) กำลังผลิดอกและออกใบ และโดยสัญญาณบอกเหตุนี้เราก็รู้ว่าฤดูร้อนเข้ามาใกล้แล้ว แน่แน่นอนว่าเรากำลังมีชีวิตอยู่ในช่วงวันท้ายๆแห่งยุคพระคุณนี้ – ช่วงเวลาที่อยู่ระหว่างสัปดาห์ที่ 69 และ 70 นั้นแห่งคำพยากรณ์ของดาเนียล

คำเทศนาบนภูเขาเมกกะเทศที่ถูกบันทึกไว้ในมัทธิว 24, มาระโก 13 และลูกา 21 เป็นกุญแจที่ไขสู่การตีความดาเนียล 9:26, 27 ในมัทธิว 24 เหล่าสาวกได้มาหาพระเยซูและแสดงให้พระองค์เห็นอาคารเหล่านั้นของพระวิหาร – อาคารใหญ่โตต่างๆที่ทำด้วยหิน และพระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็หาไม่ได้” นี่เกิดขึ้นจริงในปี ค.ศ. 70 *หินทุกก้อนถูกทุบลงและกรุงนั้นถูกทำลายเสียราบคาบ*

ต่อมา บนภูเขาเมกกะเทศ พวกสาวกทูลถามพระเยซูว่า “ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายทราบ เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรเป็นหมายสำคัญว่าพระองค์จะเสด็จมา **และวาระสุดท้ายของโลกนี้?**”

พระเยซูทรงตอบสาวกเหล่านั้นโดยให้รายการสิ่งต่างๆที่จะเกิดขึ้นก่อนพระองค์เสด็จมาอีกที พระองค์ทรงเตือนว่า “ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเรา กล่าววว่า ‘เราเป็นพระคริสต์’ เขาจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป” นี่คือนัยแห่งการหลอกลวงทางศาสนา

จะมี “สงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม” สิ่งเหล่านี้ต้องบังเกิดขึ้น – “แต่ที่สูญปลายยังไม่มาถึง เพราะ ประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อสู้ราชอาณาจักร ทั้งจะเกิดกันดารอาหารและโรคระบาด อย่างร้ายแรงและแผ่นดินไหวในที่ต่างๆ เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เป็นขั้นแรกแห่งความทุกข์ลำบาก ในเวลานั้นเขาจะ มอบท่านทั้งหลาย (พวกยิว) ไว้ให้ทนทุกข์ลำบากและจะฆ่าท่านเสีย และประชาชาติต่างๆจะเกลียดชังพวกท่าน เพราะนามของเรา” (เรากำลังมีชีวิตอยู่ในโมงยามนั้นที่พระเยซูตรัสถึง พวกยิวได้ถูกเข่นฆ่าไปหลายล้านคนแล้ว ในช่วงไม่กี่ปีหลังนี้)

“คราวนั้นคนเป็นอันมากจะถดถอยไปและทรยศกันและกัน ทั้งจะเกลียดชังซึ่งกันและกัน จะมีผู้ พยากรณ์เท็จหลายคนเกิดขึ้นและล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป ความรักของคนเป็นอันมากจะเยือกเย็นลง เพราะความชั่วช้าจะแผ่ขยายออกไป...ข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนี้จะประกาศไปทั่วโลกให้เป็นคำพยานแก่ บรรดาประชาชาติ แล้วที่สูญปลายจะมาถึง” (มธ. 24:1-14 บางส่วน)

“ที่สูญปลาย” ที่ว่านี่คือเวลาที่พระเยซูจะเสด็จกลับมา – ไม่ใช่เพื่อมารับคริสตจักรในการรับขึ้นไป แต่ **พร้อมกับคริสตจักรในวิวรรณ์** – เพื่อทำลายปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ จงสังเกตในข้อถัดไป: “เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า ที่ดาเนียลศาสตพยากรณ์ได้กล่าวถึงนั้น ตั้งอยู่ในสถานบริสุทธิ์” (ผู้ใดก็ตามที่ได้อ่านก็ให้ผู้นั้นเข้าใจเอาเถิด) “เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยัง ภูเขาทั้งหลาย”

ตรงนี้พระเยซูทรงเอ่ยสิ่งอย่างเจาะจง: (1) ดาเนียล; (2) “สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการ รกร้างว่างเปล่า”; (3) พระวิหาร; (4) แคว้นยูเดีย กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พระเยซูทรงชี้ไปยังสถานที่แห่งหนึ่งที่ เฉพาะเจาะจงและเหตุการณ์ต่างๆที่เฉพาะเจาะจงซึ่งจะเกิดขึ้นก่อนนรกแตกบนแผ่นดินโลก และสิ่งเหล่านี้จะ เกิดขึ้นในตอนกลางของสัปดาห์ที่เจ็ดสิบนั้น หลังจากสามปีครึ่งแห่งสันติภาพ ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะละเมิด พันธสัญญาของตนกับพวกยิวและพยายามครั้งสุดท้ายอย่างจนตรอกที่จะกำจัดชนชาติอิสราเอลให้พ้นจากพื้น พิภพ

ข้อต่างๆที่ตามมาพรรณนาถึงวิวรรณ์ – ไม่ใช่การรับขึ้นไป จากนั้นในข้อ 32 ของบทเดียวกันนั้น พระ เยชูก็ตรัสคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ – และต้นมะเดื่อนั้นก็คือยูดาห์อย่างแน่นอน (จงศึกษาเยเรมีย์ 24 ในการ เชื่อมโยงกับข้อนี้) ในคำอุปมาเรื่องนี้เราถูกบอกอย่างชัดเจนว่า “เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งทั้งปวง นี้ ก็ให้รู้ว่าเหตุการณ์นั้น (วิวรรณ์) มาใกล้จะถึงประตูแล้ว”

ในความหมายที่แท้จริงของคำๆนั้น ไม่มี “**หมายสำคัญ**” ของการรับขึ้นไป หมายสำคัญเหล่านั้นที่ถูก ให้ไว้ชี้ไปยังวิวรรณ์ – เวลาที่พระเยซูจะเสด็จมาในการพิพากษาเพื่อทำให้เหล่าศัตรูของพระองค์เป็นแท่นรอง พระบาทของพระองค์ การรับขึ้นไปคือเวลาที่พระเยซูจะเสด็จมาเพื่อสร้างเพชรพลอยมีค่าของพระองค์ เมื่อถึง เวลานั้นพระองค์จะเสด็จมาดุจขโมยในเวลากลางคืนและในชั่วขณะเดียว “ในชั่วพริบตาเดียว” ผู้เชื่อทุกคนจะ ถูกรับขึ้นไปเพื่อพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ สัปดาห์ที่เจ็ดสิบของดาเนียลแยกการรับขึ้นไป จากวิวรรณ์ การรับขึ้นไปจะเกิดขึ้นก่อนการเริ่มต้นแห่งการครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ วิวรรณ์จะมา

เมื่อสิ้นสุดการครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ มีช่องว่างเวลาหนึ่งอย่างแน่นอนซึ่งอยู่ระหว่างสัปดาห์ที่ 69 และ 70 ของดาเนียล และช่องว่างนั้นได้เริ่มต้นขึ้นมานานกว่า 1900 ปีแล้ว

เราเห็นอย่างชัดเจนจากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ที่เราได้ศึกษาอย่างละเอียดว่า *สัปดาห์ที่เจ็ดสิบของดาเนียล* (ดังที่ถูกระบุในดาเนียล 9:24-27); *คำเทศนาบนภูเขาเมกกะเทศ* (ที่พระเยซูตรัสและถูกบันทึกไว้ใน มัทธิว 24:1-35); และ *วิวรณ์ที่ประทานให้แก่ยอห์นบนเกาะปัทมอส* (ข่าวสารซึ่งมีอยู่ในตราประทับเหล่านั้น แตรเหล่านั้นและชั้นเหล่านั้น – วว. 6:1 จนถึง 18:24) ทั้งหมดนี้ครอบคลุมช่วงเวลาเดียวกัน ช่วงเวลานี้เกี่ยวข้องกับพวกยิวบนแผ่นดินโลกนี้ มันไม่เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ เราทั้งหลายที่เป็นของคริสตจักรจะไม่อยู่ที่นั่นเมื่อเหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้น เราจะอยู่กับพระเยซูที่การกินเลี้ยงในพิธีอภิเษกสมรสในท้องฟ้า โดยได้รับบำเหน็จสำหรับหน้าที่ผู้อารักขาของเรา

พระเจ้าได้ประทานพิมพ์เขียวแห่งสัปดาห์ที่เจ็ดสิบนี้แก่ดาเนียล ในคำเทศนาบนภูเขาเมกกะเทศนั้น พระเยซูได้ประทานภาพที่ *ครบถ้วนมากกว่า* เยอะแก่พวกสาวกของพระองค์เกี่ยวกับสัปดาห์ที่เจ็ดสิบนั้นของดาเนียล ยอห์นผู้เป็นที่รักซึ่งถูกเนรเทศไปนั้นก็ได้รับรายงานที่ละเอียดเกี่ยวกับสัปดาห์ที่เจ็ดสิบของดาเนียล และสิ่งที่ดาเนียลกล่าวไว้ในพระคำข้อเดียว ยอห์นก็ขยายความจนได้ทั้งหมดสิบสามบทที่ยิ่งใหญ่!

นี่พิสูจน์ให้ผมเห็นโดยปราศจากข้อสงสัยใดๆว่าพระคัมภีร์ไม่ใช่ผลผลิตของมนุษย์ แต่มันเป็นพระวจนะที่ได้รับการดลใจด้านถ้อยคำซึ่งไม่มีวันผิดพลาดได้ของพระเจ้า ไม่มีความจำเป็นที่ดาเนียลจะต้องเขียน 13 บทเพื่อพรรณนาถึงยุคความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น ไม่มีความจำเป็นที่พระเยซูจะต้องให้ 13 บทแก่พวกสาวกในหนังสือมัทธิว แต่ในวันนี้และโม่งยามนี้ **มีความจำเป็นอย่างยิ่ง** ที่จะต้องเทศนา 13 บทนี้ที่พรรณนาถึงการพิพากษาซึ่งจะบังเกิดแก่แผ่นดินโลกนี้ทันทีหลังจากการรับขึ้นไปของคริสตจักร เมื่อปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะครอบครองโดยมีอำนาจเด็ดขาดและโลหิตจะไหลนองดุจสายน้ำตามท้องถนน

การเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์

ในการศึกษาหนังสือดาเนียล เราต้องระลึกถึงข้อเท็จจริงที่ว่าหนังสือเล่มนี้เกี่ยวข้องกับ “*ยุคสมัยของคนต่างชาติ*” ด้วยเหตุนี้ นิมิตเหล่านั้นของดาเนียลจึงครอบคลุมช่วงเวลาทั้งหมดของเวลานั้น ความฝันของเนบูคัดเนสซาร์ (นิมิตแรกที่ถูกบันทึกในดาเนียล) ครอบคลุมช่วงเวลาทั้งหมดของคนต่างชาติ และปฏิมากรในนิมิตนั้นก็จะไม่ถูกทำลายอย่างสิ้นเชิงจนกว่าหินก้อนนั้นซึ่งถูกตัดออกมาจากภูเขามิไซค์ด้วยมือได้ทำลายอาณาจักรบาบิโลนอันยิ่งใหญ่แล้ว นี่จะเกิดขึ้นในการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์ พระองค์ทรงเป็นหินก้อนนั้นที่จะบดขยี้และป่นบาบิโลนจนแหลกเป็นผุยผง

นิมิตเรื่องสัตว์เหล่านั้นที่ดาเนียลเห็นครอบคลุม “*ยุคสมัยของคนต่างชาติ*” ทั้งหมด จนถึงตอนสิ้นสุดเมื่อพระคริสต์ตัวปลอม (“*เขาเล็ก*” อันนั้น) จะถูกทำลายเสีย นี่จะเกิดขึ้นในเวลานั้นเมื่อพระคริสต์เสด็จมาดังที่ยูดาสพรรณนาไว้ คือพร้อมกับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์หลายหมื่น

นิมิตเรื่องเจ็ดสิบสัปดาห์นั้น (เจ็ดสิบเจ็ด) เป็นข้อยกเว้นต่อนิมิตอื่นๆที่เหลือทั้งหมดในหนังสือดาเนียลหรือไม่? เจ็ดสิบสัปดาห์นั้นกินเวลาจนถึงการเสด็จมาครั้งแรกเท่านั้นหรือไม่ – *การประสูติของพระคริสต์?* และช่วงเวลาเจ็ดสิบสัปดาห์นั้นสิ้นสุดลงพร้อมกับการทำลายกรุงเยรูซาเล็มหรือไม่? เหตุผลที่ถูกต้องก็คือว่านิมิตเรื่อง

เจ็ดสิบสัปดาห์นั้นก็ครอบคลุมช่วงเวลาทั้งหมดของ “ยุคสมัยของคนต่างชาติ” เช่นกัน นิमितเหล่านี้ของดาเนียล ไม่ได้ถูกแยกออกจากกัน พวกมันเป็นหนึ่งเดียวกัน – แต่ละอันเพิ่มความสว่างและความเข้าใจเข้ากับอันอื่นๆ ที่เหลือ ด้วยเหตุนี้ นิमितเหล่านี้ของดาเนียล – ตั้งแต่ตอนต้นของหนังสือเล่มนี้จนถึงตอนจบ – จึงครอบคลุมช่วงเวลาทั้งหมดซึ่งเป็นที่รู้จักในชื่อ “ยุคสมัยของคนต่างชาติ” และช่วงเวลานี้ได้กินเวลาไปแล้วกว่า 25 ศตวรรษ

บางทีอาจอีกแค่ไม่กี่ปี –ไม่กี่สัปดาห์ เดือน วันหรือแม้แต่ชั่วโมง – ก่อนจะถึงการรับขึ้นไป และจากนั้นการครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะนำยุคสมัยของคนต่างชาติมาถึงตอนจบ พระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ประทานนิมิตเหล่านี้แก่ดาเนียลโดยการบอกเขาว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับพวกยิวและเยรูซาเล็มนครบริสุทธิ จนกระทั่งการละเมิดเหล่านี้ของพวกยิวเสร็จสิ้น การละเมิดเหล่านี้ของพวกเขายังไม่เสร็จสิ้น และพวกเขายังถูกกระจัดกระจายไปทั่วโลกอยู่เหมือนเดิม มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าต้นมะเดื่อที่บัดนี้กำลังผลิดอกแล้ว แต่พวกยิวก็ยังเป็นที่เกลียดชังมากกว่าชนชาติใดของโลกอยู่เหมือนเดิม และพวกเขาก็ยังไม่ได้กลับไปอยู่ในแผ่นดินของพวกเขาเองหมดทุกคนด้วย มีแค่เปอร์เซ็นต์หนึ่งเท่านั้นของพวกเขาที่ได้กลับไป ดาเนียลได้เรียนรู้ผ่านทางนิมิตเหล่านี้ว่าชนชาติของเขาจะถูกกระจัดกระจายไปทั่วโลกและจะถูกคนต่างชาติเหยียดหยามจนกว่ายุคสมัยของคนต่างชาติจะสิ้นสุดลง เจ็ดสิบสัปดาห์นั้นเกี่ยวข้องกับพวกยิวอย่างชัดเจน พวกมันเกี่ยวข้องกับการกระทำกิจของพระเจ้ากับประชาชาติและชนชาติที่ถูกเลือกสรรของพระองค์ และไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับคริสตจักร

มันเป็นเรื่องสำคัญมากที่ดาเนียล ในก้าวกระโดดเดียวเท่านั้น เปลี่ยนเรื่องจาก “การถูกตัดออก” ของประมุขผู้นั้น (การตรึงกางเขนพระคริสต์) ไปยังการทำลายกรุงเยรูซาเล็มเลย – ซึ่งเราทราบว่าจะเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 70 เมื่อที่ตีเสียบย่ำและทำลายกรุงนั้น และจากนั้นเขาก็เปลี่ยนเรื่องจากการทำลายกรุงเยรูซาเล็มในปี ค.ศ. 70 ไปยังปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ (ข้อ 27) และพันธสัญญาของเขากับพวกยิวที่กินเวลาสามปีครึ่ง นี้จะเกิดขึ้นทันทีหลังจากการรับขึ้นไป ดังนั้นเราจึงเห็นว่าในสองข้อนี้ (26 และ 27) ดาเนียลครอบคลุมช่วงเวลานานกว่า 1900 ปีแล้วจนถึงขณะนี้

คริสตจักรไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยในคำพยากรณ์นี้ที่กล่าวถึงชนชาติและนครของดาเนียล ดาเนียลมองไม่เห็นคริสตจักรเลย เขาไม่ทราบอะไรเลยเกี่ยวกับคริสตจักร และช่วงเวลาตั้งแต่การตรึงกางเขนจนถึงการรับขึ้นไปก็เป็นสิ่งที่เขามองไม่เห็นเลย ข้อสลับแห่งคริสตจักรมิได้ถูกเปิดเผยแก่ดาเนียล (หรือแก่ศาสตพยากรณ์คนใดในสมัยพันธสัญญาเดิม) มันได้ถูกเปิดเผยแก่อัครทูตเปาโลเมื่อถึงเวลาที่กำหนดไว้ ช่องว่างระหว่างสัปดาห์ที่ 69 และ 70 ของดาเนียลนั้นก็กว้างพอๆกับยุคสมัยของคริสตจักร – ช่วงเวลาที่เรามีชีวิตอยู่ในขณะนี้ และซึ่งกำลังมุ่งหน้าไปสู่ตอนจบอย่างรวดเร็ว – ตอนจบของยุคพระคุณ

ในเจ็ดสิบสัปดาห์แห่งคำพยากรณ์นั้นของดาเนียล เราได้เห็น 69 สัปดาห์ (483 ปีตามมาตราส่วนของคำพยากรณ์ที่ว่าวันหนึ่งแทนปีหนึ่ง) ได้ผ่านพ้นไปแล้ว และพวกมันได้สิ้นสุดลงพร้อมกับการเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัยของพระเยซู มันเป็นเรื่องจริงที่ว่ากรุงเยรูซาเล็มมิได้ถูกทำลายจนกระทั่งปี ค.ศ. 70 แต่บทลงโทษได้ถูกตัดสินแล้วเมื่อพวกยิวตรึงพระเยซูที่กางเขน

เมื่อพระเยซูทรงมองไปเหนือกรุงเยรูซาเล็มและร้องไห้ พระองค์ก็ตรัสว่า “โอ เยรูซาเล็มๆ ที่ได้ฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์และเอาหินขว้างผู้ที่ได้รับใช้มาหาเจ้าให้ถึงตาย เราใครจะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เนืองๆ เหมือนแม่ไก่กกูกออยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ ดุเถิด ‘บ้านเมืองของเจ้าก็ถูกละทิ้งให้รกร้างแก่เจ้า’ และเราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าจะไม่ได้เห็นเราอีกจนกว่าเวลานั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าจะกล่าวว่า ‘ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ’” (ลูกา 13:34, 35)

จงสังเกตถ้อยคำที่ว่า “...บ้านเมืองของเจ้าก็ถูกละทิ้งให้รกร้างแก่เจ้า” พระเยซูมิได้ตรัสว่า “บ้านเมืองของเจ้าจะถูกทิ้งให้รกร้างแก่เจ้าในกาลอนาคต” ทิตัสไม่ได้ทำลายกรุงนั้นและบ้านเรือนต่างๆของมันจนกระทั่งปี ค.ศ. 70 และถ้อยคำเหล่านี้ก็ถูกกล่าวในปี ค.ศ. 33 แต่ในช่วงเวลานั้นพวกเขาได้ฝ่าเส้นตายของพระเจ้าแล้วและบทลงโทษได้ถูกตัดสินแล้ว! พระเจ้าไม่ทรงจ่ายคืนวันเสาร์เสมอไป – แต่พระองค์ก็ทรงจ่ายเสมออย่างแน่นอน

เราเห็นอย่างชัดเจนว่า 483 ปีแห่งเจ็ดสิบสัปดาห์นั้นของดาเนียลได้ผ่านพ้นไปแล้ว เหลืออีกเพียงสัปดาห์เดียวแห่งปีทั้งหลายที่ยังไม่ถูกทำให้สำเร็จจริง เป็นเวลา 1900 ปีแล้วที่พวกยิวได้ถูกกระจัดกระจายไปสู่ที่สุดปลายของแผ่นดินโลกและสู่ทุกเกาะของทะเล แต่พวกเขาก็ไม่เคยถูกคืนโดยประชาชาติอื่นๆเลย พวกเขาได้รับการรักษาเอกลักษณ์ของตนไว้อย่างเหนียวแน่น: ไม่ว่าในที่แห่งใด ภายใต้สถานการณ์ใด พวกยิวก็ยังถูกมองออกอย่างชัดเจนว่าเป็นยิว พวกเขาไม่เคยสูญเสียลักษณะเฉพาะตัวประจำชาติของตนเลย พวกเขาเป็นเหมือนเดิมทุกวันนี้เหมือนกับตอนที่พระเยซูทรงดำเนินบนแผ่นดินโลกนี้ ทุกสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับพวกยิวและกับแผ่นดินปาเลสไตน์ของพวกเขาได้ถูกพยากรณ์ไว้แล้วและถูกกล่าวอย่างชัดเจนในพระวจนะของพระเจ้า:

“เพราะว่าวงศ์วานอิสราเอลจะคงอยู่อย่างไม่มีกษัตริย์ และไม่มีเจ้านายเป็นเวลานาน ทั้งจะไม่มีการสักการบูชา หรือเสาศักดิ์สิทธิ์ หรือเอโฟด์ หรือรูปพระ ภายหลังจากวงศ์วานอิสราเอลจะกลับมา และแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา และแสวงดาวิดกษัตริย์ของเขาทั้งหลาย และในกาลต่อไปเขาจะมีความยำเกรงต่อพระเยโฮวาห์และต่อความดีของพระองค์” (ฮชย. 3:4, 5)

มีอาจารย์และนักเทศน์หลายท่านทุกวันนี้ที่อยากให้เราเชื่อว่าพระเจ้าได้ทรงเหวี่ยงทิ้งประชากรของพระองค์แล้ว แต่พระองค์มิได้ทรงทำเช่นนั้นเลย: เปาโลกล่าวว่า “เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ข้าพเจ้าจึงถามว่า “พระเจ้าทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์แล้วหรือ” ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย ข้าพเจ้าเองก็เป็นชนชาติอิสราเอล เป็นเชื้อสายของอับราฮัม เป็นตระกูลเบนยามิน พระเจ้ามิได้ทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์ นั่นที่พระองค์ทรงทราบล่วงหน้าแล้ว ท่านไม่รู้เรื่องซึ่งเขียนไว้แล้วในพระคัมภีร์กล่าวถึงท่านเอลียาห์หรือ ท่านได้กล่าวโทษพวกอิสราเอลต่อพระเจ้าว่า...เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ยากให้ท่านทั้งหลายเวลาในข้อความลึกลับนี้ เกลือกว่าท่านจะอวดรู้ คือเรื่องที่บางคนในพวกอิสราเอลได้มีใจแข็งกระด้างไป จนถึงพวกต่างชาติได้เข้ามาครบจำนวน” (โรม 11:1, 2, 25)

พระเจ้าได้ทรงพิทักษ์รักษาประชากรของพระองค์ไว้ และในสมัยหลังๆพวกเขาจะกลับไปยังแผ่นดินของพวกเขาเอง พวกเขากำลังกลับไปในโมงยามนี้อย่างรวดเร็วพอๆกับที่พวกเขาสามารถกลับไปได้สู่ประเทศอิสราเอล ในเดือนพฤษภาคม 1948 ต้นมะเดื่อได้เริ่มผลิดอกแล้ว ดอกกำลังผลิและใบกำลังออก เวทีถูกจัด

เตรียมไว้พร้อมแล้วตอนนี้และวันหนึ่งชนชาติอิสราเอลจะถูกนำกลับคืนสู่แผ่นดินของพวกเขา ผมไม่มีเวลามากพอที่จะยกข้อพระคำเหล่านี้ทั้งหมด แต่กรุณาอ่านและศึกษาเยเรมีย์ 30:10, 11; 16:14, 15; 24:6 จากนั้นจงศึกษาอิสยาห์ 11:11, 12; 43:5-7; อาโมส 9:14, 15 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ซึ่งถูกให้ไว้แก่เราโดยเหล่าศาสตาศาพยากรณ์บริสุทธิ์ของพระเจ้าพิสุจน์ให้เห็นจนไม่มีข้อสงสัยว่าพวกยิวจะถูกนำกลับคืนสู่แผ่นดินของพวกเขาเอง *ในฐานะประชาชาติหนึ่ง* – ไม่ใช่แค่คนกลุ่มหยิบมือหนึ่งเท่านั้น สำหรับนักเรียนแห่งพระวาระของพระเจ้ามันชัดเจนแจ่มแจ้งว่ายิวเป็นนาฬิกาของพระเจ้าในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคำพยากรณ์ และเท่าที่เกี่ยวข้องกับพวกยิว นาฬิกาของพระเจ้าได้หยุดเดินเมื่อสิ้นสุดสัปดาห์ที่ 69 แห่งเจ็ดสิบสัปดาห์นั้นแห่งคำพยากรณ์ของดาเนียล มันหยุดเดินเมื่อพวกยิวตรึงองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าแห่งสง่าราศีที่กางเขน:

“ท่านทั้งหลายผู้เป็นชนชาติอิสราเอล ขอฟังคำเหล่านี้เถิด คือพระเยซูชวาวนาซาเรธ เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงโปรดชี้แจงให้ท่านทั้งหลายทราบโดยการอัศจรรย์ การมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยพระองค์นั้น ท่านทั้งหลาย ดั่งที่ท่านทราบอยู่แล้ว พระองค์นี้ทรงถูกมอบไว้ตามที่พระเจ้าได้ทรงดำริแน่นอนล่วงหน้าไว้ก่อน ท่านทั้งหลายได้ให้คนชั่วจับพระองค์ไปตรึงที่กางเขนและประหารชีวิตเสีย” (กิจการ 2:22, 23)

ช่วงเวลาระหว่างสัปดาห์ที่ 69 และ 70

“หลังจากหกสิบสองสัปดาห์แล้ว พระเมสสิยาห์ก็จะถูกตัดออก แต่มีไว้เพื่อตัวท่านเอง และประชาชนของประมุขผู้หนึ่งที่จะมานั้นจะทำลายกรุงและสถานบริสุทธิ์เสีย ที่สุดปลายของมันจะมาถึงด้วยน้ำท่วม และจนสงครามสิ้นสุดลงก็มีการรกร้างกำหนดไว้” (ดนล. 9:26)

สิ่งถูกกล่าวถึงในข้อนี้ซึ่งจะเกิดขึ้นระหว่างสัปดาห์ที่ 69 และตอนท้ายของสัปดาห์ที่ 70:

1. พระเมสสิยาห์ นั่นคือพระเยซูคริสต์เจ้า จะถูก “ตัดออก แต่มีไว้เพื่อตัวท่านเอง”
2. นครบริสุทธิ์และพระวิหารของพระเจ้าจะถูกทำลาย
3. ประมุขผู้หนึ่งจะมาซึ่งจะทำลายกรุงนั้นและสถานบริสุทธิ์เสีย
4. ปาเลสไตน์ แผ่นดินเกิดของอิสราเอลจะร้างเปล่าจนกว่าเจ็ดสิบสัปดาห์นั้นจะสำเร็จครบถ้วน ซึ่งจะสิ้นสุดลงในการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ในวิโรจน์พร้อมกับวิสุทธิชนหลายหมื่นของพระองค์เพื่อทำลายผู้ที่ทำให้เกิดการร้างเปล่านี้ คนแห่งการบาปนั้น ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

พระเมสสิยาห์ทรงถูกตัดออกแล้ว พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์แล้ว ... แต่มีไว้เพื่อพระองค์เอง: พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อผู้อื่น พระองค์ทรงแบกรับบาปทั้งหลายของเราบนต้นไม้ในพระกายของพระองค์เอง:

“พระองค์เองได้ทรงรับแบกบาปของเราไว้ในพระกายของพระองค์ที่ต้นไม้ นั่น เพื่อว่าเราทั้งหลายซึ่งตายจากบาปแล้ว จะได้ดำเนินชีวิตตามความชอบธรรม ด้วยรอยเขียนของพระองค์ ท่านทั้งหลายจึงได้รับการรักษาให้หาย” (1 ปต. 2:24)

กาเบรียลได้ประกาศแก่มารีย์ว่าเยซูบุตรของเธอจะนั่งบนบัลลังก์ของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ – แต่แทนที่จะได้รับอาณาจักรนั้นและครอบครองจากบัลลังก์ของดาวิด พระเยซูกลับทรงถูกปฏิเสธ ถูกไม่ยอมรับ ถูกจับกุม และถูกตรึงกางเขน พระองค์ทรงถูก “ตัดออก” ไม่ใช่ด้วยเหตุผลที่มาจากพระองค์เองเลย ... ไม่มี

อุบายในพระองค์เลย พระองค์ทรงไว้ดำหนิ ไม่มีศัตรูสักคนเดียวของพระองค์ที่กล่าวหาพระองค์ได้ว่าทำบาป เหล่าพยานเท็จถูกเรียกตัวมาให้โกหก เพื่อที่พระองค์จะได้ถูกปรับโทษและถูกตัดสินให้ตายบนกางเขนนั้น

พระเยซู (ผู้ที่พวกเขาคิดว่าจะเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของอิสราเอล พระมหากษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่จะนำพวกเขาไปสู่ชัยชนะเหนือพวกโรม) มิได้ทรงสำแดงสง่าราศีและยศถาบรรดาศักดิ์แห่งโลกที่พระเมสสิยาห์ที่ทรงสัญญาไว้แห่งอิสราเอลสมควรได้รับเลย ตามคำพยากรณ์เหล่านั้นของภาคพันธสัญญาเดิม พระเยซูแห่งนาซาเร็ธมิได้ทรงสวมมงกุฏของกษัตริย์องค์หนึ่ง: พระองค์ทรงสวมมงกุฏหนาม พระองค์มิได้ประทับบนบัลลังก์: พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขนอันหนึ่ง แต่ข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์จะทรงถูกตัดออกก็ถูกพยากรณ์แล้วโดยดาเนียลหลายศตวรรษก่อนที่มันเกิดขึ้นจริง

ประวัติศาสตร์สอนว่าไม่นานหลังจากที่พวกยิวปฏิเสธพระเมสสิยาห์ของตนและขอบาร์บัสแทนพระองค์ พระเจ้าก็ทรงปฏิเสธที่จะรับรู้พวกเขาอีกต่อไปในฐานะประชาชาติหนึ่ง และพระวิหารก็ไม่ถูกยอมรับว่าเป็นพระนิเวศของพระเจ้าอีกต่อไป พระเยซูตรัสว่า “มีพระวจนะเขียนไว้ว่า ‘นิเวศของเราเขาจะเรียกว่าเป็นนิเวศอิชชธาน’ แต่เจ้าทั้งหลายมากระทำให้เป็น ‘ถ้ำของพวกโจร’” (มธ. 21:13) และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา พระเยซูก็ไม่ทรงยอมรับพระวิหารว่าเป็นพระนิเวศของพระเจ้าอีกต่อไป พระองค์ตรัสว่า “ดูเถิด ‘บ้านเมืองของเจ้าจะถูกละทิ้งให้รกร้างแก่เจ้า’ (มีความหมายว่า ถูกพระเจ้าทอดทิ้ง)” (มธ. 23:38)

พระเยซูประทับบนภูเขาเมกอกเทศโดยมองไปเหนือกรุงนั้นที่พระองค์ทรงรักเหลือเกินและพระองค์ทรงร้องให้เพื่อมัน และตรัสบอกล่วงหน้าถึงความพินาศของกรุงนั้นและบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในนั้น: “เขาจะล้มลงด้วยคมดาบ และต้องถูกกวาดเอาไปเป็นเชลยทั่วทุกประชาชาติ และคนต่างชาติจะเหยียบย่ำกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าเวลากำหนดของคนต่างชาตินั้นจะครบถ้วน” (ลูกา 21:24) เราทราบว่าเป็นปี ค.ศ. 70 กรุงนั้นถูกทำลายจนราบเป็นหน้ากลองและยิวหลายล้านคนถูกสังหาร

มันถูกเขียนไว้อย่างชัดเจนในดาเนียล 9:26 ว่า “ประมุขผู้หนึ่งที่จะมานั้น” (ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ไม่ใช่พระเยซูคริสต์เจ้า) จะปรากฏตัวหลังจากการรับขึ้นไปของคริสตจักร เมื่อจักรวรรดิโรมจะถูกฟื้นคืนชีพ และกษัตริย์สิบองค์ร่วมเป็นพันธมิตรกันเพื่อจุดประสงค์เดียว และ “เขาเล็ก” อันนั้นปรากฏขึ้นออกมาจากจักรวรรดิโรมที่ฟื้นคืนชีพ ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ (เขาเล็กอันนั้น) ผู้ปกครองคนต่างชาติคนสุดท้าย ถูกพรรณนาถึงในดาเนียล 7:8, 24, 25 และข้ออื่นๆอีกหลายข้อ

เราต้องไม่ลืมในการศึกษาหนังสือดาเนียลว่ามันเกี่ยวข้องกับ “ยุคสมัยของคนต่างชาติ” และจุดประสงค์ของมันก็คือ เพื่อเปิดเผยใน “เขาเล็ก” อันนั้น ผู้ปกครองโลกที่เป็นคนต่างชาติที่ยิ่งใหญ่คนสุดท้าย – ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

คำพยากรณ์เรื่องเจ็ดสิบสัปดาห์นั้นจึงต้องรวมประมุขผู้นี้เข้าไว้ด้วยผู้ซึ่งจะผงาดขึ้นในยุคสุดท้ายและจะครอบครองเหนือแผ่นดินโลกนี้ในสมัยหลังๆ ประมุขผู้นี้ที่ถูกกล่าวถึงในข้อ 26 คือ “กษัตริย์พระพักตร์ครุร้าย” พญามารตัวเป็นๆ – ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

นอกจากนี้ในข้อนี้เรายังเรียนรู้ด้วยว่าปาเลสไตน์และนครบริสุทธิที่นั่นจะถูกทำให้ร้างเปล่าจนกว่าเจ็ดสิบ สัปดาห์นั้นจะครบถ้วน ซึ่งพอถึงตอนนั้นพระเยซูเจ้าจะเสด็จมาและทำลายผู้ที่ทำให้ร้างเปล่าและทำให้แผ่นดิน นั้นกลับคืนสู่สภาพเดิม เมื่อนั้นจะมีสันติภาพบนแผ่นดินโลกและสันถวไมตรีแก่มนุษย์ทั้งหลาย

จากพระราชบัญญัติ 8:7-9 เราเรียนรู้ว่าเมื่อลูกหลานของอิสราเอลย้ายเข้าไปอยู่ในแผ่นดินปาเลสไตน์ ภายใต้โยชูวา พวกเขา ก็พบว่ามันเป็นแผ่นดินที่มีน้ำมันและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ และมี “ผลไม้ทุกชนิด”: “เพราะ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงพาท่านเข้าไปในแผ่นดินที่ดี เป็นแผ่นดินที่มีธารน้ำ น้ำพุ และน้ำบาดาล ไหลออกมากกลางหุบเขาและเนินเขา แผ่นดินที่มีข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์ ถั่วองุ่น ต้นมะเดื่อ ต้นทับทิม เป็น แผ่นดินที่มีน้ำมันมะกอกเทศและน้ำผึ้ง เป็นแผ่นดินที่ท่านจะรับประทานอาหารอย่างอุดมซึ่งท่านจะไม่ขาดสิ่ง ใดเลย เป็นแผ่นดินที่ศิลาเป็นเหล็ก และท่านจะขุดทองสัมฤทธิ์ได้จากภูเขา”

(ดินในปาเลสไตน์ทำให้พืชเกิดผลบริบูรณ์และจะทำแบบนั้นอีกในช่วงยุคพันปี) แผ่นดินที่มีน้ำมันและ น้ำผึ้งไหลบริบูรณ์นี้ดำรงอยู่ต่อไปตราบใดที่ประชากรของพระเจ้าเชื่อฟังพระราชบัญญัติต่างๆของพระองค์และ รักษาสละบาปต่างๆของพระองค์ แต่พระเจ้าทรงเตือนอิสราเอลว่าหากพวกเขาไม่เชื่อฟังพระองค์ หากพวกเขา หันไปนับถือพระอื่น ๆ พระองค์ก็จะทรงลงโทษพวกเขา พระองค์จะทรงปิดฟ้าสวรรค์และทุ่งนาจะไม่เกิดผลให้ เกือบเกี่ยว:

“ต่อมาถ้าท่านทั้งหลายจะเชื่อฟังบัญญัติของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้ในวันนี้ ให้รักพระเยโฮ วาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายและปรนนิบัติพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน ‘เราจะให้ฝนตกบนแผ่นดินของ เจ้าตามฤดูกาล คือฝนต้นฤดูและฝนชุกปลายฤดู เพื่อเจ้าทั้งหลายจะได้เก็บพืชผล น้ำองุ่น และน้ำมัน และเรา จะให้หญ้าในทุ่งสำหรับฝูงสัตว์ของเจ้า และเจ้าจะได้รับประทานอิมหน่า’ จงระวังตัวอย่าให้จิตใจของท่านทั้ง หลายลุ่มหลงและหันเหไปปรนนิบัติดินมัสการพระอื่น และพระเยโฮวาห์จึงทรงกริ้วต่อท่าน ปิดฟ้าสวรรค์ไม่ให้ ฝนตก และแผ่นดินก็ไม่งอกพืชผล และท่านทั้งหลายจะพินาศจากแผ่นดินดีซึ่งพระเยโฮวาห์ประทานแก่ท่านนั้น เสียอย่างรวดเร็ว” (อพย. 11:13-17)

มันเป็นความจริงที่ว่าพวกยิวที่ขณะนี้อยู่ในอิสราเอลกำลังสร้างปาฏิหาริย์ต่างๆผ่านทาง การ ชลประทาน แต่ก็ได้แค่เพียงระดับเล็กน้อยเมื่อเทียบกับสมัยที่พระเยซูจะทรงคืนแผ่นดินนี้ให้แก่ลูกหลานของ อับราฮัม: “ถิ่นทุรกันดารและที่แห้งแล้งจะยินดีเพื่อเขาทั้งหลาย ทะเลทรายจะเปรมปรีดิ์และผลิดอกอย่างต้น ดอกกุหลาบ” (อิสยาห์ 35:1)

“แทนต้นหนามใหญ่ ต้นสนสามใบจะงอกขึ้น แทนต้นหนามย่อย ต้นน้ำมันเขียวจะงอกขึ้นและแต่พระ เยโฮวาห์ มันจะเป็นชื่อ เพื่อเป็นหมายสำคัญนิรันดร์ ซึ่งจะไม่ถูกตัดออกเลย” (อิสยาห์ 55:13)

“แล้วแผ่นดินโลกจึงจะได้เกิดผล พระเจ้าคือพระเจ้าของเราจะทรงอำนวยพระพรแก่เรา” (เพลงสดุดี 67:6)

“ลานนวดข้าวจะมีข้าวอยู่เต็ม จะมีน้ำองุ่นและน้ำมันอยู่เต็มล้นบ่อเก็บ เราจะให้บรรดาปีของเจ้าคืนสู่ สภาพเดิม คือที่ตักแต่นว้ยบิณได้กินเสีย ที่ตักแต่นว้ยกระโดด ตักแต่นว้ยคลาน และตักแต่นว้ยเดินได้กิน คือ กองทัพใหญ่ของเราที่เราส่งมาท่ามกลางเจ้า นั้น เจ้าทั้งหลายจะรับประทานอย่างบริบูรณ์และอิมหน่าและ

สรรเสริญพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ผู้ทรงกระทำแก่เราอย่างมหัศจรรย์ ประชาชนของเราจะไม่ ต้องขายหน้าอีก” (โยเอล 2:24-26)

จากข้อพระคำเหล่านี้ที่เราได้พิจารณาภายใต้หัวข้อตั้งแต่ละอันเหล่านี้ เราเห็นว่าจากสิ่งเหล่านี้ที่ถูก พยากรณ์ในดาเนียล 9:26 (ว่าจะเกิดขึ้นหลังจากสัปดาห์ที่ 69) สองหัวข้อได้ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้ว หนึ่งในหัวข้อ *ขณะนี้กำลังอยู่ในขั้นตอน*ของการทำให้สำเร็จจริง และหัวข้อที่สี่จะเกิดขึ้นในอนาคตอย่างแน่นอน: นี่คือการ ปรากฏตัวของประมุขผู้หนึ่ง – ปฏิบัติต่อพระคริสต์:

“ท่าน (ปฏิบัติต่อพระคริสต์) จะยืนยันพันธสัญญากับคนเป็นอันมากอยู่หนึ่งสัปดาห์ และในระหว่าง กลางสัปดาห์นั้นท่านจะกระทำให้การถวายสัตวบูชา และเครื่องบูชาอื่นๆหยุดไป และเพราะเหตุนี้ความ สะอาดสะอ้านแพร่กระจายไปทั่ว ท่านจะกระทำให้มันร้างเปล่าจนสำเร็จเสร็จสิ้น และสิ่งที่กำหนดไว้จะถูกเท ลงเหนือผู้ที่ร้างเปล่า” (ข้อ 27)

บางคนจะเสนอแนะว่าคำบุรุษสรรพนามในข้อนี้อ้างอิงถึงจอมเจ้านายนั้น นั่นคือ พระเยซูเจ้า – แต่ ไม่ใช่เลย พันธสัญญาของพระคริสต์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์:

“บัดนี้ขอพระเจ้าแห่งสันติสุข ผู้ทรงบันดาลให้พระเยซูเจ้าของเราเป็นขึ้นมาจากความตาย คือผู้ทรง เป็นผู้เลี้ยงแกะที่ยิ่งใหญ่ โดยพระโลหิตแห่งพันธสัญญานิรันดร์นั้น” (ฮบ. 13:20)

ในทางกลับกัน ปฏิบัติต่อพระคริสต์ – บุคคลเดียวกับที่ขึ้นมาออกมานั้น โดยถือคัมภีร์อันหนึ่ง (สัญลักษณ์ของสันติภาพ) ในวิวรณ์ 6:2 – จะนำสันติภาพมาเป็นเวลาประมาณสามปีครึ่ง – และจากนั้นเขา ก็จะละเมิดพันธสัญญานั้น “ในระหว่างกลางสัปดาห์นั้น” และนรกทั้งสิ้นก็จะถูกปลดปล่อยบนแผ่นดินโลกนี้ นี่ คือภาพดังกล่าว:

พวกยิวจะถูกรวบรวมกลับมาอยู่ในแผ่นดินของพวกเขาเอง และพวกเขาจะกลายเป็นประชาชาติใหญ่ ในเยเรมีย์ 16:14, 15; 30:10, 11; อาโมส 9:14, 15 และอิสยาห์ 43:5-7 เราอ่านเกี่ยวกับประชาชาติใหญ่นั้นที่ จะถูกฟื้นคืนชีพในแผ่นดินปาเลสไตน์ เมื่อการรับขึ้นไปเกิดขึ้นและคริสตจักรถูกพาออกไปจากแผ่นดินโลก ผู้ที่ บังเกิดใหม่แล้วทุกคนจะไม่อยู่แล้ว แล้วปฏิบัติต่อพระคริสต์ก็จะเสนอสันติภาพแก่พวกยิวในแผ่นดินของพวกเขาเอง เขาจะอนุญาตให้พวกเขาสร้างพระวิหารของตน และแน่นอนว่าเมื่อเขาเสนอพันธสัญญาแห่งสันติภาพ นี้แก่พวกเขาและอนุญาตให้พวกเขาสร้างพระวิหารของตนขึ้นใหม่และจัดตั้งการนมัสการของพวกเขา พวกเขา ก็จะยอมรับมันด้วยใจยินดี (ขณะไปทัวร์มิชชันนารีในปาเลสไตน์ ผมได้ยืนยันว่าพวกยิวได้สั่งตัดก้อนหินแล้ว พร้อม ที่จะสร้างพระวิหารของพวกเขาเมื่อพวกเขาได้ถือกรรมสิทธิ์แผ่นดินนั้นซึ่งเป็นที่ๆมีสยิดแห่งโอมาร์ตั้งอยู่ขณะนี้ – จุดนั้นที่พระวิหารของซาโลมอนเคยตั้งอยู่)

พวกเขาจะมีความสุขกับสันติภาพเป็นเวลานานสามปีครึ่ง และจากนั้นในระหว่างกลางสัปดาห์นั้น ปฏิบัติต่อพระคริสต์จะละเมิดพันธสัญญานั้น เขาเสรีภาพที่เขาได้มอบให้แก่อิสราเอลไปเสีย และหากพระเยซู ไม่ทรงเข้าแทรกแซงและทำให้วันเหล่านั้นย้อนสั้นเข้าก็จะมีสักคนเดียวมีชีวิตเหลือรอดเลย!

แต่พระเจ้าทรงมีกลุ่มหนึ่งที่ยังสัตย์ซื่ออยู่เสมอ – และพระองค์จะทรงมีเสมอไป ใน 1 พงศ์กษัตริย์ 19:18 เราอ่านเกี่ยวกับเจ็ดพันคนนั้นที่ได้คุกเข่าก้มกราบลงต่อพระบาอัล และในวิวรณ์ 7:2-10 เราอ่านเกี่ยวกับ

กับ 144,000 คนนั้นที่ถูกประทับตราที่หน้าผากของตนด้วยตราประทับของพระเจ้า 144,000 คนนี้เป็นลูกหลานของอิสราเอลกันหมดทุกคน และพญามารไม่อาจฆ่าพวกเขาได้ พวกเขาจะมีชีวิตอยู่จนจบการครองครองอันน่าสะพรึงกลัวนั้นและจะนำคนมากมายให้เชื่อในอาณาจักรที่จะมานั้น จะมีคนจำนวนมากที่กลับใจเชื่อภายใต้การเทศนาของพวกเขา...คนหมู่มากที่ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถนับได้

พันธสัญญาใหม่

หลังจากการครองครองอันน่าสะพรึงกลัวนั้นและการถูกทำลายของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์และบรรดากองทัพของเขา จะมีพันธสัญญาใหม่อันหนึ่ง เมื่อพระเยซูเสด็จมาในวิภวณพร้อมกับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ จะมีการกลับใจใหม่แบบประชาชาติครั้งใหญ่ในส่วนของชนชาติอิสราเอลและพวกเขาจะเห็นพระเมสสิยาห์ผู้เป็นกษัตริย์องค์นั้น พวกเขาจะจำพระองค์ได้จากรอยแผลเป็นเหล่านั้นในพระหัตถ์ของพระองค์และพวกเขาจะซบลงแทบพระบาทของพระองค์เพื่อนมัสการ:

“พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง ซึ่งเราจะทำพันธสัญญาใหม่กับวงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์ ไม่เหมือนกับพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำกับบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย ในวันที่เราจูงมือเขาเพื่อนำเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เป็นพันธสัญญาของเราซึ่งเขาผิด ถึงแม้ว่าเราได้เป็นสามีของเขา” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ “แต่นี้จะเป็นพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับวงศ์วานอิสราเอล ภายหลังสมัยนั้น” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ “เราจะบรรจुरาชบัญญัติของเราไว้ภายในเขาทั้งหลาย และเราจะจารึกมันไว้ที่ในดวงใจของเขาทั้งหลาย และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นประชาชนของเรา และทุกคนจะไม่สอนเพื่อนบ้านของตนและพี่น้องของตนแต่ละคนอีกว่า ‘จงรู้จักพระเยโฮวาห์’ เพราะเขาทั้งหลายจะรู้จักเราหมด ตั้งแต่คนเล็กน้อยที่สุดถึงคนใหญ่โตที่สุด” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ “เพราะเราจะให้อภัยความชั่วช้าของเขา และจะไม่จดจำบาปของเขาทั้งหลายอีกต่อไป” (ยรม. 31:31-34)

ในฮีบรู 8:7-13 เปาโลให้ความจริงเรื่องเดียวกัน กรุณาศึกษาพระคำต่อนี้อย่างตั้งใจเพื่อเชื่อมโยงกับพระคำตอนที่ยกมาจากเยเรมีย์ ในพระคำตอนนี้เปาโลประกาศพระสัญญาเรื่องพันธสัญญาใหม่นั้น และกล่าวชัดเจนมากว่านี่มีไว้สำหรับพวกยิว ไม่ใช่สำหรับคริสตจักร คริสตจักรจะร่วมแบ่งปันในพันธสัญญานั้น ในการที่เราจะครอบครองร่วมกับพระคริสต์ แต่พันธสัญญาใหม่นี้มีให้แก่เชื้อสายของอับราฮัมอย่างแน่นอนและพันธสัญญานี้จะถูกกระทำกับพวกยิวเมื่อพวกเขากลับใจใหม่ในแบบประชาชาติและยอมรับพระคริสต์ให้เป็นพระมหากษัตริย์ ความบาปและความชั่วช้าต่างๆของพวกเขาจะถูกลบล้างและนำออกไปเสีย พระเจ้าจะทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขาอีกครั้ง และพระเยซูจะทรงครอบครองจากบัลลังก์ของดาวิดในกรุงบริสุทธิ์นั้น นั่นคือเยรูซาเล็ม

บทที่สิบ

นิมิตเรื่องสง่าราศีของพระเจ้า

10:1 ในปีที่สามแห่งรัชกาลไซรัสกษัตริย์แห่งประเทศเปอร์เซีย มีอยู่สิ่งหนึ่งทรงสำแดงแก่ดาเนียล ผู้ได้ชื่อว่าเบลเทซซซาร์ และสิ่งนั้นก็จริง แต่เวลาที่กำหนดไว้ก็อีกนาน ท่านเข้าใจสิ่งนั้นและมีความเข้าใจในนิมิตนั้น

10:2 ในคราวนั้น ข้าพเจ้าดาเนียลเป็นทุกข์อยู่สามสัปดาห์

10:3 ข้าพเจ้าไม่ได้รับประทานอาหารอร่อย เนื้อหรือน้ำองุ่นก็มิได้เข้าปากข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ได้ชโลมน้ำมันตัวเลยตลอดสามสัปดาห์

10:4 เมื่อวันที่ยี่สิบสี่เดือนต้นข้าพเจ้าอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำไทกริส

10:5 ข้าพเจ้าหงนขึ้นมอง ดูเถิด มีชายคนหนึ่งสวมเสื้อผ้าป่าน มีทองคำเนื้อดีเมืองอูฟาสดาเอวไว้

10:6 ร่างกายของท่านตั้งพลอยเขียว และหน้าของท่านก็เหมือนฟ้าแลบ ดวงตาของท่านก็เหมือนกับคอบเปลวเพลิง แขนและเท้าเป็นงาเหมือนทองคำขัด และเสียงถ้อยคำของท่านเหมือนเสียงมวลชน

10:7 และข้าพเจ้าดาเนียลเห็นนิมิตนั้นแต่ผู้เดียว คนที่อยู่กับข้าพเจ้ามิได้เห็นนิมิตนั้น แต่เขาตัวสั่นมากจึงวิ่งไปซ่อนเสีย

10:8 แล้วข้าพเจ้าอยู่แต่ลำพัง และข้าพเจ้าได้เห็นนิมิตใหญ่ยิ่งนี้ ข้าพเจ้าก็สิ้นเรี่ยวสิ้นแรง หน้าตาสุกใสของข้าพเจ้าก็เปลี่ยนเป็นหน้าซีด ข้าพเจ้าหมดแรง

10:9 แล้วข้าพเจ้าจึงได้ยินเสียงถ้อยคำของท่าน และเมื่อข้าพเจ้าได้ยินเสียงถ้อยคำนั้น ข้าพเจ้าก็ซบหน้าลงสลบอยู่ หน้าของข้าพเจ้าพุกกับดิน

10:10 และดูเถิด มีมือมาแตะต้องข้าพเจ้า พยายามให้ข้าพเจ้ายันตัวด้วยฝ่ามือและเข่า

10:11 ท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “โอ ดาเนียล บุรุษผู้เป็นที่รักอย่างยิ่ง จงเข้าใจถ้อยคำที่เราพูดกับท่าน และยืนตรง เพราะบัดนี้ข้าพเจ้าได้รับใช้ให้มาหาท่าน” ขณะที่ท่านกล่าวคำนี้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ยืนสั่นสะท้านอยู่

10:12 แล้วท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า “ดาเนียลเอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะตั้งแต่วันแรกที่ท่านได้ตั้งใจจะเข้าใจและถ่อมตัวลงต่อพระพักตร์พระเจ้าของท่านนั้น พระเจ้าทรงฟังถ้อยคำของท่าน และข้าพเจ้ามาด้วยเรื่องถ้อยคำของท่าน

10:13 เจ้าผู้พิทักษ์ราชอาณาจักรเปอร์เซียได้ขีดขวางข้าพเจ้าไว้ถึงยี่สิบเอ็ดวัน ข้าพเจ้าจึงยังอยู่ที่นั่นกับกษัตริย์ทั้งหลายของเปอร์เซีย แต่ดูเถิด มีคาเอลเจ้าผู้พิทักษ์ชั้นหัวหน้าผู้หนึ่งมาช่วยข้าพเจ้า

10:14 บัดนี้ข้าพเจ้ามากระทำให้ท่านเข้าใจถึงสิ่งซึ่งจะตกกับชนชาติของท่านในกาลภายหน้า เพราะนิมิตนั้นยังมีไว้สำหรับวันเวลาอีกเป็นอันมาก”

10:15 เมื่อท่านได้พูดตามถ้อยคำเหล่านี้กับข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าก็ก้มหน้าสู่พื้นดินแล้วก็ขึ้นไป

10:16 และดูเถิด มีท่านผู้หนึ่งสัญญาณคล้ายบุตรทั้งหลายของมนุษย์มาแตะริมฝีปากของข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าก็อ้าปากขึ้นพูด ข้าพเจ้ากล่าวกับท่านที่ยืนอยู่ข้างหน้าข้าพเจ้าว่า “โอ นายเจ้าข้า ด้วยเหตุนิมิตนั้นความเจ็บปวดจึงเกิดกับข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าก็หมดแรง

10:17 ผู้รับใช้ของเจ้านายของข้าพเจ้าจะพูดกับเจ้านายของข้าพเจ้าได้อย่างไร เพราะบัดนี้ไม่มีกำลังเหลืออยู่ใน

ข้าพเจ้าเลย ลมหายใจพราวไปจากข้าพเจ้าแล้ว”

10:18 ท่านผู้มีรูปปร่างอย่างมนุษย์นั้นได้แต่ต้องข้าพเจ้าอีกครั้งหนึ่ง และให้กำลังข้าพเจ้า

10:19 ท่านกล่าวว่า “โอ บุรุษผู้เป็นที่รักอย่างยิ่ง อย่างกลัวเลย สันติภาพจงมีแก่ท่าน จงเข้มแข็ง เออ จงเข้มแข็งเถิด” เมื่อท่านพูดกับข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้ามีกำลังขึ้นและกล่าวว่า “ขอเจ้านายของข้าพเจ้าจงพูดไปเถิด เพราะท่านได้ให้กำลังข้าพเจ้าแล้ว”

10:20 แล้วท่านจึงกล่าวว่า “ท่านทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้ามาหาท่านทำไม แต่บัดนี้ข้าพเจ้าจะกลับไปต่อสู้กับเจ้าผู้พิทักษ์แห่งเปอร์เซีย และเมื่อข้าพเจ้าเสร็จธุระกับเขาแล้ว ดูเถิด เจ้าผู้พิทักษ์แห่งกรีกจะมา

10:21 แต่ข้าพเจ้าจะบอกท่านตามสิ่งซึ่งบันทึกไว้ในหนังสือแห่งความจริง ไม่มีผู้ใดร่วมแรงกับข้าพเจ้าต่อสู้เจ้าเหล่านี้เลย นอกจากมีคาเอล เจ้าผู้พิทักษ์ของท่าน”

วาระแห่งนิมิตนี้

ข้อ 1: “ในปีที่สามแห่งรัชกาลไซรัสกษัตริย์แห่งประเทศเปอร์เซีย มีอยู่สิ่งหนึ่งทรงลำแดงแก่ดาเนียล ผู้ได้ชื่อว่าเบลเทซซาร์ และสิ่งนั้นก็จริง แต่เวลาที่กำหนดไว้ก็อีกนาน ท่านเข้าใจสิ่งนั้นและมีความเข้าใจในนิมิตนี้”

นี่เป็นนิมิตอันสุดท้ายในนิมิตชุดนั้นที่พระเจ้าได้ประทานแก่ดาเนียล วาระแห่งนิมิตนี้คือ “ในปีที่สามแห่งรัชกาลไซรัสกษัตริย์แห่งประเทศเปอร์เซีย” ดาเนียลเป็นชายชราแล้วตอนนี้ อายุเกินเก้าสิบแล้ว เขาอาจไม่วุ่นวายกับงานราชการต่างๆเหมือนตอนที่เขายังหนุ่มกว่านี้ก็ได้ เหตุใดเขาจึงไม่กลับไปยังกรุงบabilonia นั้นเมื่อสามปีก่อนหน้านี้ตอนที่ไซรัสนุญาตให้คนอื่น ๆ กลับไปได้ เราไม่รู้ แต่ในดาเนียล 1:21 เราเรียนรู้ว่าดาเนียล “ได้รับราชการเรื่อยมาจนปีแรกแห่งรัชกาลกษัตริย์ไซรัส”

“ในปีแรกแห่งรัชกาลไซรัสกษัตริย์ของเปอร์เซีย เพื่อพระวาระของพระเยโฮวาห์ทางปากของเยเรมีย์ จะสำเร็จ พระเยโฮวาห์ทรงรบเร้าจิตใจของไซรัสกษัตริย์ของเปอร์เซีย กษัตริย์จึงทรงมีประกาศตลอดราชอาณาจักรของพระองค์ และบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรลงด้วยว่า “ไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซียตรัสดังนี้ว่า ‘พระเยโฮวาห์พระเจ้าของฟ้าสวรรค์ได้พระราชทานบรรดาราชอาณาจักรแห่งแผ่นดินโลกแก่เรา และพระองค์ทรงกำชับให้เราสร้างพระนิเวศให้พระองค์ที่เยรูซาเล็ม ซึ่งอยู่ในยูดาห์ มีผู้ใดในท่ามกลางท่านทั้งหลายที่เป็นประชาชนของพระองค์ ขอพระเจ้าของเขาสถิตกับเขา และขอให้เขาขึ้นไปยังเยรูซาเล็มซึ่งอยู่ในยูดาห์และสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล (คือพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า) ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม และคนใดก็ตามที่เหลื่ออยู่ ไม่ว่าเขาจะอาศัยอยู่ ณ ที่ใด ขอให้คนซึ่งอยู่ในที่ของเขาช่วยเขาด้วยเงินและด้วยทองคำ ด้วยข้าวของและสัตว์ นอกเหนือจากเครื่องบูชาตามใจสมัครสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม’”

“แล้วพระมุขของบรรพบุรุษแห่งยูดาห์และเบนยามินได้ลุกขึ้น ทั้งบรรดาปุโรหิตและคนเลวี คือทุกคนที่พระเจ้าทรงเร้าจิตใจของเขาให้ไปสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม และทุกคนที่อยู่ใกล้เขาก็ได้ช่วยมือเขาด้วยเครื่องเงิน ด้วยทองคำ ด้วยข้าวของและด้วยสัตว์ และด้วยของมีค่า นอกเหนือจากทุกสิ่งทีถวายบูชาตามใจสมัคร

“กษัตริย์ไซรัสก็ทรงนำเครื่องใช้ของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ออกมา ซึ่งเป็นเครื่องใช้ที่เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงกวาดมาจากเยรูซาเล็ม และทรงเก็บไว้ในนิเวศแห่งพระของพระองค์ ไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซียทรงนำสิ่งเหล่านี้ออกมาในความดูแลของมิทเรดาท สมุหพระคลัง ผู้นับออกให้แก่เซบัสซาร์เจ้านายของยูดาห์ และนี่เป็นจำนวนของสิ่งเหล่านั้น อ่างทองคำสามสิบ อ่างเงินหนึ่งพัน มีดี่สิบเก้าเล่ม ขามทองคำสามสิบ ขามเงินอีกชนิดหนึ่งมีสี่ร้อยสิบ และภาชนะอย่างอื่นหนึ่งพัน ภาชนะที่ทำด้วยทองคำและทำด้วยเงินทั้งสิ้นรวมห้าพันสี่ร้อย ทั้งหมดนี้เซบัสซาร์ได้นำขึ้นมา เมื่อได้นำพวกเขลยขึ้นมาจากบาบิโลนถึงกรุงเยรูซาเล็ม” (เอสรา บทที่ 1)

อาจเป็นไปได้ว่าเมื่อคนเหล่านี้กลับไปยังปาเลสไตน์ พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยแก่ดาเนียลว่าพระองค์ไม่ต้องการให้เขากลับไป ว่าพระองค์ทรงมีอย่างน้อยอีกหนึ่งนิมิตสำหรับเขาเพื่อที่เขาจะได้ทำงานของเขาให้สำเร็จ ในฐานะศาสตราจารย์ของพระเจ้า ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าดาเนียลสนใจอย่างยิ่งในคนกลุ่มนั้นที่กลับไปยังแผ่นดินเกิดของเขา และในความสำเร็จของพวกเขาในการสร้างกำแพงและพระวิหารขึ้นใหม่ แต่เขาก็อาจผิดหวังก็ได้ที่คนจำนวนน้อยเหลือเกินได้กลับไป ในเอสรา 2:64 และ 65 เราอ่านว่า “ชุมนุมชนทั้งหมดรวมกันมี สี่หมื่นสองพันสามร้อยหกสิบคน นอกเหนือจากคนใช้ชายหญิงซึ่งมีอยู่เจ็ดพันสามร้อยสามสิบเจ็ดคน และเขามีนักร้องชายหญิงสองร้อยคน”

ไม่แน่อาจมีปุโรหิตและผู้นำหลายคนที่มีบ้านของตัวเองและอยู่อย่างสบายแล้วในบาบิโลนและพวกเขาไม่สนใจที่จะทิ้งที่อยู่และกลับไปยังแผ่นดินหนึ่งทีรกร้างว่างเปล่าและถูกรบกวนโดยพวกศัตรูที่อาศัยอยู่ที่นั่น

จากเอสรา 2:61-63 เราเรียนรู้สิ่งหนึ่งที่ทำให้ความกระจำง: “และจากลูกหลานของปุโรหิตด้วยคือ คนฮาบายาห์ คนฮักโซส และคนบารซิลลัย ผู้ได้ภรรยาจากบุตรสาวของบารซิลลัย คนกิเลอาด จึงได้ชื่อตามนั้นคนเหล่านี้เมื่อค้นหาชื่อในทะเบียนที่เขาขึ้นไว้ในสำมะโนครัวเชื้อสายก็ไม่พบ จึงถือว่าเป็นมลทิน และถูกตัดออกจากตำแหน่งปุโรหิต ผู้ว่าราชการเมืองสั่งเขามิให้รับประทานอาหารบริสุทธิ์ที่สุด จนกว่าจะมีปุโรหิตที่จะปรึกษากับอูริมและทุมมิมเสียก่อน”

ลูกหลานบางคนของพวกปุโรหิตมิได้ลงทะเบียนท่ามกลางคนเหล่านั้นที่ถูกนับตามเชื้อสาย และพวกเขาถูกถือว่าเป็นมลทินและถูกตัดออกจากตำแหน่งปุโรหิต นี่คงทำให้ดาเนียลเศร้าใจเป็นแน่ที่ปุโรหิตเหล่านั้นของพระเจ้าจะขู่ได้ถึงขนาดนี้ในขณะที่ตัวเขาและเพื่อนๆชาวฮีบรูสามคนของเขาได้สัต์ย์ชื่อขนาดนั้น

ในเอสรา 4:1-6 เราเรียนรู้ว่าเหล่าปรปักษ์ของพระเจ้าได้ขัดขวางงานนั้นอย่างหนัก ประชาชนที่อยู่ในแผ่นดินนั้นได้ขัดขวางงานนั้นของพวกอิสราเอลที่กลับไปในสามวิธี: วิธีแรกคือ พวกเขาหาช่องที่จะดึงพวกยิวให้ถอยห่างไปจากการนมัสการอันบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์และทำให้พวกเขารวมการนมัสการที่บริสุทธิ์ของตนเข้ากับศาสนาของปรปักษ์เหล่านั้น อันนำมาซึ่งการร่วมสนิทที่พระเจ้าไม่สามารถและจะไม่ทรงยอมรับเด็ดขาด

ประการที่สอง พวกเขาหาช่องที่จะทำให้มือของประชาชนแห่งยูดาห์อ่อนแอลงโดยการไม่จัดหาวัสดุต่างๆให้ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการก่อสร้างกำแพงและพระวิหาร ประการที่สาม พวกเขากล่าวหาประชากรเหล่านั้นให้อาหุสุเอรัสและดารีอัสฟัง และการรวมกันของสิ่งเหล่านี้ก็ทำให้คนเหล่านั้นที่อยู่ในบาบิโลนหมดขวัญกำลังใจซึ่งพวกเขาอาจกลับไปก็ได้หากทุกอย่างเรียบร้อยดี มีนาคาเนียลถึงเสียใจอย่างหนักและกินข้าวกินปลาไม่ลง

ข้อ 2 และ 3: “ในคราวนั้น ข้าพเจ้าดาเนียลเป็นทุกข์อยู่สามสัปดาห์ ข้าพเจ้าไม่ได้รับประทานอาหารอร่อย เนื้อหรือน้ำองุ่นก็มิได้เข้าปากข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ได้ใช้โลมน้ำมันตัวเลยตลอดสามสัปดาห์”

ดาเนียลอดอาหารอยู่ 21 วัน นี่ไม่ได้หมายความว่าเขาไม่รับประทานอะไรทั้งนั้น คำกล่าวของเขาชัดเจน: “ข้าพเจ้าไม่ได้รับประทานอาหารอร่อย” นั่นก็คือ ไม่รับประทานอาหารรสเลิศเลย เราอาจกล่าวได้ว่าเขาไม่รับประทานขนมหวานหรืออาหารใดๆเลย เขารับประทานแต่ของที่จำเป็นสำหรับชีวิต... ไม่แน่ว่าเขาอาจรับประทานขนมปังและน้ำ ไม่ว่าจะอย่างไร เขาก็รับประทานแต่อาหารพื้นฐานเป็นเวลา 21 วัน

เราควรหมายเหตุช่วงเวลาของปีตอนที่ดาเนียลมีการอธิษฐานนี้ เขาบันทึกว่ามันเป็น “วันที่ยี่สิบสี่เดือนต้น” ปีสภาตรงกับวันที่สิบสี่เดือนต้น และวันถัดมาก็เริ่มต้นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ ซึ่งต่อเนื่องไปนานเจ็ดวัน ด้วยเหตุนี้ การอธิษฐานและอดอาหารนาน 21 วันของดาเนียลจึงรวมวันเหล่านั้นของเทศกาลปีสภาเข้าไว้ด้วย ซึ่งเป็นการเฉลิมฉลองการช่วยให้รอดพ้นจากอียิปต์

เป็นไปได้ว่าพวกยิวคนอื่นๆกินขนมปังไร้เชื้อและถือเทศกาลปีสภาเป็นเพียงรูปแบบเท่านั้น ซึ่งพวกเขาก็คงโง่งมเสียที่ที่วันเหล่านั้นได้สิ้นสุดลงแล้วและจิตสำนึกผิดชอบของพวกเขาที่สบายแล้วเมื่อได้คิดว่าพวกเขาได้กระทำการที่พระราชบัญญัติสั่งแล้ว

ในทางกลับกัน ดาเนียล ขณะที่ถือวันเหล่านั้นอยู่ ก็ทำมากกว่าแค่ถือพิธีการหนึ่ง เขาจึงอธิษฐานและอดอาหารต่อไป โดยแสวงหาคำตอบเกี่ยวกับชนชาติของเขา ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าเขาคงอดอาหารต่อไปอีกเป็นแน่หากพระเจ้าไม่ทรงใช้ทูตสวรรค์คนหนึ่งมาเพื่อนำความโล่งใจมาสู่ศาสตราจารย์ชาวผู้

พระเจ้าประทานนิมิตยิ่งใหญ่แก่ดาเนียล

ข้อ 4-6: “เมื่อวันที่ยี่สิบสี่เดือนต้นข้าพเจ้าอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำไทกริส ข้าพเจ้าแหงนขึ้นมองดูเกิด มีชายคนหนึ่งสวมเสื้อผ้าป่าน มีทองคำเนื้อดีเมืองอูฟาสดาคาเอวไว้ ร่างกายของท่านดั่งพลอยเขียว และหน้าของท่านก็เหมือนฟ้าแลบ ดวงตาของท่านก็เหมือนกับคบเปลวเพลิง แขนและเท้าเป็นเงางามเหมือนกับทองคำขัด และเสียงถ้อยคำของท่านเหมือนเสียงมวลชน”

วันที่ยี่สิบสี่เดือนต้นนั้น ดาเนียลอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำฮิดเดเคล (ซึ่งเรารู้จักในชื่อแม่น้ำไทกริส) เขาแหงนขึ้นและมองไปยังท้องฟ้า และดูเกิด “มีชายคนหนึ่งสวมเสื้อผ้าป่าน มีทองคำเนื้อดีเมืองอูฟาสดาคาเอวไว้” คำบรรยายที่ดาเนียลให้ไว้เกี่ยวกับบุคคลผู้นี้เหมือนกันกับที่ถูกให้ไว้เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เจ้าโดยยอห์นผู้เป็นที่รักในวิวรณ์ 1:9-18:

“ข้าพเจ้า ยอห์น พี่น้องของท่านทั้งหลาย ผู้เป็นเพื่อนร่วมการยากลำบาก และร่วมราชอาณาจักร และร่วมความอดทนของพระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้าจึงได้มาอยู่ที่เกาะปัทมอส เนื่องด้วยพระวณะของพระเจ้า และเนื่องด้วยคำพยานของพระเยซูคริสต์ พระวิญญูญาณได้ทรงดลใจข้าพเจ้าในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า และข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงดังมาจากเบื้องหลังข้าพเจ้าดุจเสียงแตร ตรัสว่า “เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย และสิ่งซึ่งท่านได้เห็นจงเขียนไว้ในหนังสือ และฝากไปให้คริสตจักรทั้งเจ็ดที่อยู่ในแคว้นเอเชีย คือคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส เมืองสมอร์นา เมืองเปอร์กามัม เมืองธียาทிர่า เมืองซาร์ดีส เมืองฟีลาเดลเฟีย และเมืองเลาดีเซีย” ข้าพเจ้าจึงเหลียวมาทางพระสุรเสียงที่ตรัสแก่ข้าพเจ้านั้น ครั้นเหลียวแล้วข้าพเจ้า

ก็เห็นคันประทีปทองคำเจ็ดคัน และในท่ามกลางคันประทีปทั้งเจ็ดคันนั้น มีผู้หนึ่งเหมือนกับบุตรมนุษย์ ทรงฉลองพระองค์กรมพระบาท และทรงคาดผ้ารัดประคดทองคำที่พระอุระ พระเศียรและพระเกศาของพระองค์ ชาวดูจอนแกะสีขา และชาวดูจิมะ และพระเนตรของพระองค์ดูจเปลวเพลิง พระบาทของพระองค์ดูจทองสัมฤทธิ์เงางาม ราวกับว่าได้ถูกหลอมในเตาไฟ พระสุรเสียงของพระองค์ดูจเสียงน้ำมากหลาย พระองค์ทรงถือดวงดาวเจ็ดดวงไว้ในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ และมีพระแสงสองคมที่คมกริบออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และสี่พระพักตร์ของพระองค์ดูจตั้งดวงอาทิตย์ที่ฉายแสงด้วยฤทธานุภาพของพระองค์ เมื่อข้าพเจ้าได้เห็นพระองค์ ข้าพเจ้าก็ล้มลงแทบพระบาทของพระองค์เหมือนกับคนที่ตายแล้ว แต่พระองค์ทรงแตะตัวข้าพเจ้าด้วยพระหัตถ์เบื้องขวา แล้วตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า “อย่ากลัวเลย เราเป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย และเป็นผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่ เราได้ตายแล้ว แต่ คุณเถิด เราก็งยังดำรงชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ เอเมน และเราคือลูกกฤษฎาแห่งนรกและแห่งความตาย”

ในนิมิตเรื่องเจ็ดสิบห้าปีนั้น ดาเนียลได้รับการบอกว่าพระเมสสิยาห์ เมื่อพระองค์เสด็จมา จะทรงถูก “ตัดออก” นั่นคือ พระเยซูจะทรงถูกตรึงกางเขน มันเป็นความจริงที่ว่ายอห์นได้เห็นพระองค์หลังจากการตรึงกางเขนนั้นและเขาจึงพรรณนาถึงพระคริสต์ผู้ทรงได้รับสง่าราศีแล้ว; แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าพระเยซูไม่สามารถปรากฏกายแก่ดาเนียลในลักษณะเช่นนั้นได้กระทั่งก่อนการถูกตรึงกางเขนของพระองค์ เราต้องจำไว้ว่าพระเจ้าพระบุตรทรงเท่าเทียมร่วมกันกับพระเจ้าพระบิดา – ทรงทราบทุกสิ่ง ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้น ทรงอยู่ได้ทุกหนทุกแห่ง ดังนั้นการกล่าวว่าบุคคลผู้นั้นในนิมิตของดาเนียลเป็นบุคคลเดียวกันกับที่ถูกพรรณนาถึงในวิวรณ์จึงไม่ใช่การบิดเบือนข้อพระคัมภีร์หรือแยกแยะพระวจนะอย่างผิดๆ

เมื่อดาเนียลเห็น “ชายคนหนึ่ง” ผู้นี้ เขาก็กล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็สิ้นเรี่ยวสิ้นแรง หน้าตาสุกใสของข้าพเจ้าก็เปลี่ยนเป็นหน้าซีด... ข้าพเจ้าก็ซบหน้าลงสลบอยู่ หน้าของข้าพเจ้าพุกกับดิน” ยอห์นผู้เป็นที่รักกล่าวว่า “เมื่อข้าพเจ้าได้เห็นพระองค์ ข้าพเจ้าก็ล้มลงแทบพระบาทของพระองค์เหมือนกับคนที่ตายแล้ว” (วิว. 1:17) ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่ายอห์นและดาเนียลได้เห็นบุคคลเดียวกัน – พระบุตรของพระเจ้า

ดาเนียลผู้เดียวได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสง่าราศี

ข้อ 7-9: “และข้าพเจ้าดาเนียลเห็นนิมิตนั้นแต่ผู้เดียว คนที่อยู่กับข้าพเจ้ามิได้เห็นนิมิตนั้น แต่เขาตัวสั่นมากจึงวิ่งไปซ่อนเสีย แล้วข้าพเจ้าอยู่แต่ลำพัง และข้าพเจ้าได้เห็นนิมิตใหญ่ยิ่งนี้ ข้าพเจ้าก็สิ้นเรี่ยวสิ้นแรง หน้าตาสุกใสของข้าพเจ้าก็เปลี่ยนเป็นหน้าซีด ข้าพเจ้าหมดแรง แล้วข้าพเจ้าจึงได้ยินเสียงถ้อยคำของท่าน และเมื่อข้าพเจ้าได้ยินเสียงถ้อยคำนั้น ข้าพเจ้าก็ซบหน้าลงสลบอยู่ หน้าของข้าพเจ้าพุกกับดิน”

คนเหล่านั้นที่อยู่กับดาเนียลไม่ได้เห็นนิมิตนั้นขององค์พระผู้เป็นเจ้า แต่การสั่นเทิ้มอย่างรุนแรงได้บังเกิดแก่พวกเขา พวกเขาตัวสั่น พวกเขาหนีไปซ่อนตัว – และดาเนียลถูกทิ้งไว้คนเดียวเพื่อที่จะเห็นนิมิตยิ่งใหญ่นี้ เขาหมดสิ้นเรี่ยวแรง เขาร่วงลงถึงดิน และเขาบอกเราว่า “แล้วข้าพเจ้าจึงได้ยินเสียงถ้อยคำของท่าน”

เมื่อดาเนียลได้ยินถ้อยคำเหล่านั้นที่ถูกกล่าวโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสง่าราศี เขาก็หน้าพุกกับดินสลบอยู่ นี่ทำให้เรานึกถึงประสบการณ์ครั้งนั้นของเขาโลแห่งทาร์ซัสที่ถูกบันทึกไว้ในกิจการ 9:1-9:

“ฝ่ายซาโลยังชูคำรามกล่าวว่าข้ามาศิษย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสีย จึงไปหามหาปุโรหิต ขอหนังสือไปยังธรรมศาลาในเมืองดามัสกัส เพื่อว่าถ้าพบผู้ใดถือทางนั้นไม่ว่าชายหรือหญิง จะได้จับมัดพามายังกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อซาโลเดินทางไปใกล้จะถึงเมืองดามัสกัส ในทันใดนั้นมีแสงสว่างส่องมาจากฟ้าล้อมตัวเขาไว้รอบซาโลจึงล้มลงถึงดินและได้ยินพระสุรเสียงตรัสแก่เขาว่า “ซาโล ซาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม” ซาโลจึงทูลถามว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “เราคือเยซู ที่เจ้าข่มเหง ซึ่งเจ้าก็ประตักก็ยกนัก” ซาโลก็ตัวสั่นและรู้สึกประหลาดใจจึงถามว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ประสงค์จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่เขาว่า “เจ้าจงลุกขึ้นเข้าไปในเมือง และเจ้าจะต้องทำการใดจะมีคนบอกให้รู้” คนทั้งหลายที่เดินทางไปด้วยกันก็ยืนนิ่งพูดไม่ออก ได้ยินพระสุรเสียงนั้นแต่ไม่เห็นใคร ฝ่ายซาโลได้ลุกขึ้นจากพื้นดิน เมื่อลืมตาแล้วก็มองอะไรไม่เห็น เขาจึงจูงมือท่านไปยังเมืองดามัสกัส ตาท่านก็มีมืดมัวไปถึงสามวันและท่านมิได้กินหรือดื่มอะไรเลย”

นี่เป็นพระคำต่อนหนึ่งของผู้เชื่อส่วนใหญ่อันเคยดี ขณะที่ซาโลกำลังเดินทางไปยังเมืองดามัสกัสเพื่อข่มเหงพวกคริสเตียน พระเจ้าก็ทรงมีเมตตาต่อฟ้ากลับและพระเยซูทอดพระเนตรลงมา ความสว่างจ้าแห่งพระพักตร์ของพระองค์ทำให้ซาโลตาบอด เขาล้มลงถึงดิน – และได้ยินพระสุรเสียงของพระเยซูตรัสแก่เขา เขาฟังเขาเชื่อฟัง และเขาก็กลับใจเชื่อ ... จนกลายเป็นเปาโล สูดยอดอัศจรรย์

เราหมายเหตุดูว่าคนเหล่านั้นที่อยู่กับเปาโล เช่นเดียวกับคนเหล่านั้นที่อยู่กับดาเนียล มองไม่เห็นนิมิตนั้น – และพวกเขาก็ไม่ได้ยินข้อความที่เปาโลได้ยินด้วย พวกเขาตัวสั่นและสะท้าน พวกเขาเห็นแสงๆหนึ่ง แต่พวกเขาไม่ได้มีประสบการณ์ที่ซาโลแห่งทาร์ซัสมี ไม่มีข้อสงสัยเลยในความคิดของผมว่าเปาโลและดาเนียลได้เห็นบุคคลเดียวกัน – พวกเขาได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสง่าราศี

ดาเนียลมีประสบการณ์อันเปี่ยมสง่าราศีนี้หลังจาก 21 วันแห่งการอดอาหารและการอธิษฐาน เหตุผลหนึ่งที่เราทั้งหลายในคริสตจักรทุกวันนี้ไม่มีผลลัพธ์ต่างๆมากกว่าที่เราจะมีก็คือเพราะว่าเราไม่มีภาระนั้นที่ดาเนียลมี (เราไม่มีภาระนั้นที่เปาโลมีตามที่ถูกบันทึกไว้ในโรม 9:1-3 ซึ่งในข้อเหล่านั้นเขากล่าวอย่างชัดเจนว่าเขายอมที่จะถูกตัดออกจากพระเยซูและตกนรกหมกไหม้หากมันจะช่วยชนชาติของเขาให้รอดได้) ดาเนียลเจ็บไข้และใจสลายเพื่อชนชาติของเขา ทุกวันนี้เรามีคริสตจักรต่างๆที่ทันสมัยพร้อมกับห้องรับประทานอาหารสวยงามอยู่ในคริสตจักร และการกินเลี้ยงมากมายกระจายอยู่ทั่วทั้งนั้น – แต่มีการเรียกให้อดอาหารน้อยมากๆ และมีการเข้าร่วมประชุมเพื่ออธิษฐานน้อยมากๆ *ฤทธิ์เดชนั้นได้จากไปเสียแล้ว*

ในมัทธิว 17:14-21 เราอ่านว่าเมื่อพระเยซู พร้อมกับเปโตร ยากอบและยอห์น ลงมาจากภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้น “มีชายคนหนึ่งมาหาพระองค์” ซึ่งบุตรชายของเขาเป็นคนบ้า มีความทุกข์ทรมานมากๆ เพราะผีตนหนึ่งจนเขตกไฟตกน้ำ พระเยซูทรงชนาบผีนั้นและมันก็ออกไปจากเด็กนั้นทันที พวกเขาทูลถามว่าทำไมพวกเขาถึงไม่สามารถขับผีนั้นออกได้ และพระเยซูทรงตอบว่า “เพราะเหตุพวกท่านไม่มีความเชื่อ...แต่ผีชนิดนี้จะไม่ยอมออก เว้นไว้โดยการอธิษฐานและการอดอาหาร”

ดาเนียลมีผู้มาเยือนจากสวรรค์

ข้อ 10 และ 11: “และดูเถิด มีมือมาแตะต้องข้าพเจ้า พึงให้ข้าพเจ้ายันตัวด้วยฝ่ามือและเข่า ท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “โอ ดาเนียล บุรุษผู้เป็นที่รักอย่างยิ่ง จงเข้าใจถ้อยคำที่เราพูดกับท่าน และยืนตรง เพราะบัดนี้ข้าพเจ้าได้รับใช้ให้มาหาท่าน” ขณะที่ท่านกล่าวคำนี้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ยืนสั่นสะท้านอยู่”

ข้อ 10 แนะนำให้รู้จักทูตสวรรค์องค์หนึ่ง ขณะที่ดาเนียลอยู่บนพื้นดินพร้อมกับใบหน้าของตนที่พบกับดินในอาการสลบไสล มือข้างหนึ่งก็แตะต้องเขา และเขาก็พบว่าตัวเองคุกเข่าอยู่และยันตัวด้วยฝ่ามือ ผู้มาเยือนจากสวรรค์ท่านนี้มีข้อความหนึ่งสำหรับดาเนียล และพระองค์ก็ทรงเริ่มตรัสกับเขา พระองค์ตรัสว่า “โอ ดาเนียล บุรุษผู้เป็นที่รักอย่างยิ่ง...” อันเป็นการทำให้ดาเนียลอุ้มน้ำใจว่าเขาไม่ได้ถูกลืมหรือถูกทอดทิ้งให้อยู่ลำพัง จากนั้นผู้นำสารจากสวรรค์ท่านนี้ก็กล่าวแก่ดาเนียลว่า “จงเข้าใจถ้อยคำที่เราพูดกับท่าน และยืนตรง เพราะบัดนี้ข้าพเจ้าได้รับใช้ให้มาหาท่าน”

ดาเนียลยืนตัวสั่นอยู่ เขาตกตะลึงในลักษณะเดียวกันกับที่เฮโลแห่งทาร์ซัสได้ตกตะลึงบนถนนไปยังเมืองดามัสกัส ในทำนองเดียวกัน เขาสิ้นใจเมื่ออยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า ขณะที่ “ชายผู้หนึ่ง” ท่านนี้คือพระเยซูคริสต์เจ้าอย่างแน่นอน พระองค์ก็ไม่ได้อยู่ลำพัง ทูตสวรรค์คนหนึ่ง (เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์เสนอแนะว่าเป็นกาเบรียล) เป็นผู้แตะต้องดาเนียลและทำให้เขาตื่นตัวตรง และจากนั้นก็ให้ความเข้าใจแก่เขาเกี่ยวกับถ้อยคำเหล่านั้น มันดูเหมือนเหตุผลที่ว่าพระเยซูไม่ใช่ผู้แตะต้องดาเนียลและบอกเขาให้ยืนตัวตรง เพราะว่าต่อมาในบทนี้เราเรียนรู้ว่าเจ้าผู้พิทักษ์แห่งอาณาจักรเปอร์เซียขัดขวางคำตอบนั้นสำหรับคำอธิษฐานของดาเนียลนาน 21 วัน มันดูไม่สมเหตุสมผลอย่างแน่นอนที่จะเสนอแนะว่าพญามารจะสามารถขัดขวางพระเยซูไม่ให้มาถึงดาเนียลได้นานถึง 21 วัน พระเยซูคงฟาดฟันมันด้วย “พระแสงสองคมแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์” (วิว. 1:16) ไปแล้ว และคงไม่ต้องเรียกมีคาเอลให้มาช่วยเลย ด้วยเหตุนี้ มันคงต้องเป็นกาเบรียลซึ่งเป็นผู้ที่เจ้าผู้พิทักษ์แห่งเปอร์เซียขัดขวางและตั้งตัวไว้นานถึงขนาดนั้น

หากเราเปรียบเทียบนิมิตนี้กับนิมิตเรื่องแกะผู้และแพะผู้ในดาเนียล 8:15-19 มันก็ดูสมเหตุสมผลที่ว่าทูตสวรรค์ผู้นี้คือกาเบรียล ในดาเนียล 8 เราถูกบอกไว้ว่าขณะที่ดาเนียลอยู่ริมแม่น้ำอูลัย เขาก็ได้ยินเสียงของชายผู้หนึ่งระหว่างสองฝั่งแม่น้ำอูลัย ซึ่งเรียกและกล่าวว่า “กาเบรียลเอ๋ย จงทำให้ชายผู้นี้เข้าใจในนิมิตนั้นเถิด”

แม้ว่าดาเนียลไม่ได้พรรณนาถึง “ชายผู้หนึ่ง” นี้ที่อยู่ระหว่างสองฝั่งแม่น้ำอูลัย นี่คือองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสง่าราศีอย่างไม่ต้องสงสัย ดังนั้นในบทที่แปดองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงเรียกกาเบรียลให้อธิบายนิมิตนั้นแก่ดาเนียล

จากนั้นในนิมิตเรื่องเจ็ดสิบสี่ดาห์นั้นขณะที่ดาเนียลกำลังพูด อธิษฐาน และสารภาพความบาปเหล่านั้นของชนชาติของเขาอยู่นั้น กาเบรียลก็ถูกใช้ให้มาหาเขาอีกครั้ง ในคำพูดของเขาที่กล่าวแก่ดาเนียลในบทที่ 9 ข้อ 23 เขากล่าวว่า “ท่านเป็นผู้ที่ทรงรักมาก” ในนิมิตนี้ในบทที่เราศึกษากันอยู่ จงสังเกตว่าทูตสวรรค์ผู้นี้ใช้ถ้อยคำแบบเดียวกันสองครั้ง... “บุรุษผู้เป็นที่รักอย่างยิ่ง” (ข้อ 11 และ 19) แน่แน่นอนว่าจากการเปรียบเทียบบทนี้กับอีกสองบทนั้นที่กาเบรียลถูกเอ่ยชื่อ ทูตสวรรค์คนนี้จะเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้นอกจากกาเบรียล

เจ้าผู้พิทักษ์แห่งเปอร์เซีย

ข้อ 12-14: “แล้วท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า “ดาเนียลเอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะตั้งแต่วันแรกที่ท่านได้ตั้งใจจะเข้าใจและถ่อมตัวลงต่อพระพักตร์พระเจ้าของท่านนั้น พระเจ้าทรงฟังถ้อยคำของท่าน และข้าพเจ้ามาด้วยเรื่องถ้อยคำของท่าน เจ้าผู้พิทักษ์ราชอาณาจักรเปอร์เซียได้จัดขวางข้าพเจ้าไว้ถึงยี่สิบเอ็ดวัน ข้าพเจ้าจึงยังอยู่ที่นั่นกับกษัตริย์ทั้งหลายของเปอร์เซีย แต่ดูเถิด มีคาเอลเจ้าผู้พิทักษ์ชั้นหัวหน้าผู้หนึ่งมาช่วยข้าพเจ้า บัดนี้ข้าพเจ้ามากระทำให้ท่านเข้าใจถึงสิ่งซึ่งจะตกกับชนชาติของท่านในกาลภายหน้า เพราะนิมิตนั้นยังมีไว้สำหรับวันเวลาอีกเป็นอันมาก”

นี่เป็นส่วนที่ให้ความกระจ่างมากมายของดาเนียลเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างวิญญาณเหล่านั้นแห่งยมโลกและโลกนี้ ถ้อยคำแรกของผู้นำสารจากสวรรค์ผู้นี้เป็นคำอธิบายว่าทำไมคำอธิษฐานของดาเนียลจึงไม่ได้รับคำตอบในทันที: ผู้ที่นำคำตอบมาให้ในที่สุดถูกจัดขวางไว้ยาวนานถึง 21 วัน – ระยะเวลาเดียวกันกับที่ดาเนียลได้อุดอาหารและอธิษฐาน ผู้ที่ได้จัดขวางคำตอบต่อคำอธิษฐานคือ “เจ้าผู้พิทักษ์แห่งเปอร์เซีย” และหากมีคาเอลอัครทูตทูตมิได้มาช่วยผู้นำสารท่านนี้ เขาก็คงมาไม่ถึงแล้วแม้จะสิ้น 21 วันก็ตาม แต่มีคาเอลได้ช่วยเหลือกาเบรียลเพื่อปลดปล่อยเขาจากอำนาจของเจ้าผู้พิทักษ์แห่งเปอร์เซีย และตั้งนั้นกาเบรียลจึงมาถึงที่ฝั่งแม่น้ำนั้น แต่ต้องดาเนียล และเปิดเผยคำแก่นิมิตนั้นของเขา

แน่นอนว่าเจ้าผู้พิทักษ์แห่งเปอร์เซียไม่ใช่ไซรัส (ผู้ซึ่งเป็นกษัตริย์แห่งเปอร์เซียขณะนั้น) เราคงไม่เสนอแนะว่าไซรัสจะสามารถจัดขวางผู้ที่เหนือธรรมชาติอย่างกาเบรียลได้ – หรือทูตสวรรค์องค์ใดองค์หนึ่งที่อาจถูกส่งมาเพื่อตอบคำอธิษฐานของดาเนียล และเจ้าผู้พิทักษ์แห่งเปอร์เซียนี้ได้จัดขวางผู้นำสารของพระเจ้า นานถึง 21 วันเลย แน่นอนว่าเจ้าผู้พิทักษ์แห่งเปอร์เซียนี้หาใช่ใครอื่นนอกจากพญามารเอง – หรือหนึ่งในตัวแทนฝีมือดีของมัน

อาณาจักรของซาตาน

ผู้เชื่อจำนวนน้อยมากๆเคยให้ความดีความชอบพญามารสำหรับการเป็นสิ่งทรงสร้างที่มีฤทธิ์มากอย่างที่มีมันเป็นอย่างแท้จริง มันครอบครองดุจกษัตริย์เหนืออาณาจักรหนึ่งที่ยิ่งใหญ่:

“แต่พวกฟาริสีเมื่อได้ยินดังนั้นก็พูดกันว่า “ผู้นี้ (พระเยซู) ขับผีออกได้ก็เพราะใช้อำนาจเบเอลเซบูลผู้เป็นนายผีนั้น” ฝ่ายพระเยซูทรงทราบความคิดของเขาจึงตรัสกับเขาว่า “ราชอาณาจักรใดๆซึ่งแตกแยกกันเองก็จะรกร้างไป เมืองใดๆหรือครัวเรือนใดๆซึ่งแตกแยกกันเองจะตั้งอยู่ไม่ได้ และถ้าซาตานขับซาตานออกมันก็จะแตกแยกกันในตัวมันเอง แล้วอาณาจักรของมันจะตั้งอยู่ได้อย่างไรได้และถ้าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูล พวกพ้องของท่านทั้งหลายขับมันออกโดยอำนาจของใครเล่า เหตุฉะนั้นพวกพ้องของท่านเองจะเป็นผู้ตัดสินกล่าวโทษพวกท่าน แต่ถ้าเราขับผีออกด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึงท่านแล้ว หรือใครจะเข้าไปในเรือนของคนที่มืกำลังมากและปล้นเอาทรัพย์ของเขาอย่างไรได้ เว้นแต่จะจับคนที่มืกำลังมากนั้นมัดไว้เสียก่อน แล้วจึงจะปล้นทรัพย์ในเรือนนั้นได้ ผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายเราก็เป็นปฏิปักษ์ต่อเรา และผู้ที่ไม่รวบรวมไว้กับเราก็เป็นผู้กระทำให้กระจัดกระจายไป” (มธ. 12:24-30)

อาณาจักรของซาตานประกอบด้วยเหล่าเจ้าผู้ครอบครองอาณาจักร เจ้าผู้มีอำนาจ เจ้าผู้ปกครองความมืด บรรดาวิญญาณที่ชั่ว: “เพราะว่าเราไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือดแต่ต่อสู้กับเจ้าผู้ครอบครองอาณาจักร เจ้าผู้มีอำนาจ เจ้าผู้ปกครองความมืดแห่งโลกนี้ ต่อสู้กับบรรดาวิญญาณที่ชั่วในสถานฟ้าอากาศ” (อฟ. 6:12) ในเอเฟซัส 2:2 เปาโลกล่าวถึงซาตานว่าเป็น “เจ้าแห่งอำนาจในย่านอากาศ” และใน 2 โครินธ์ 4:4 เขาก็เรียกมันว่าเป็น “พระของยุคนี้” หากพระบุตรของพระเจ้าทรงเผชิญหน้ากับพญามารบนภูเขาแห่งการทดลองนั้นจริงๆ จงอย่าคิดว่าพญามารกลัวคุณเด็ดขาด คุณไม่ใช่คู่แข่งสำหรับซาตานเลย

ทันทีหลังจากบัพติศมาของพระเยซู ซึ่งถูกบันทึกไว้ในมัทธิว 3 พระองค์ก็ทรงถูกพระวิญญาณบริสุทธิ์นำเข้าไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อที่จะถูกพญามารทดลอง และพระเยซูทรงเผชิญหน้ากับพญามารตัวต่อตัวบนภูเขาแห่งการทดลองนั้น:

“ครั้งนั้นพระวิญญาณทรงนำพระเยซูเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เพื่อพญามารจะได้มาทดลอง และเมื่อพระองค์ทรงอดพระกระยาหารสี่สิบวันสี่สิบคืนแล้ว ภายหลังพระองค์ก็ทรงอยากพระกระยาหาร เมื่อผู้ทดลองมาหาพระองค์ มันก็ทูลว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็นพระกระยาหาร” ฝ่ายพระองค์ตรัสตอบว่า “มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ‘มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวหาไม่ได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า’” แล้วพญามารก็นำพระองค์ขึ้นไปยังนครบริสุทธิ และให้พระองค์ประทับที่ยอดหลังคาพระวิหาร แล้วทูลพระองค์ว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงใจลงไปเกิด เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า ‘พระองค์จะรับสั่งให้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน และเหล่าทูตสวรรค์จะเอามือประคองชูท่านไว้ เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเท้าของท่านจะกระแทกหิน’” พระเยซูจึงตรัสตอบมันว่า “พระคัมภีร์มีเขียนไว้อีกว่า ‘อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน’” อีกครั้งหนึ่งพญามารได้นำพระองค์ขึ้นไปบนภูเขาอันสูงยิ่งนัก และได้แสดงบรรดาราชาอาณาจักรในโลก ทั้งความรุ่งเรืองของราชาอาณาจักรเหล่านั้นให้พระองค์ทอดพระเนตร แล้วได้ทูลพระองค์ว่า “ถ้าท่านจะกราบลงนมัสการเรา เราจะให้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้แก่ท่าน” พระเยซูจึงตรัสตอบพญามารว่า “เจ้าซาตาน จงไปเสียให้พ้น เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า ‘จงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว’” แล้วพญามารจึงละพระองค์ไป และดูเถิด มีเหล่าทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์” (มธ. 4:1-11)

ในลูกา 4:5, 6 เราอ่านว่า “แล้วพญามารจึงนำพระองค์ขึ้นไปยังภูเขาที่สูง สำแดงบรรดาราชาอาณาจักรทั่วพิภพในขณะเดียวให้พระองค์ทอดพระเนตร แล้วพญามารได้ทูลพระองค์ว่า “อำนาจทั้งสิ้นนี้และสง่าราศีของราชาอาณาจักรนั้นเราจะยกให้แก่ท่าน เพราะว่าผมอบเป็นสิทธิไว้แก่เราแล้ว และเราปรารถนาจะให้แก่ผู้ใดก็จะให้แก่ผู้นั้น”

แน่นอนว่าพระคำสองตอนนี้ให้ความกระจ่างแก่เราเกี่ยวกับอำนาจอันใหญ่โตของซาตานและอาณาจักรที่มันเป็นกษัตริย์อยู่เหนือมัน เป็นไปได้ไหมว่าซาตานมีปีศาจพิเศษตนหนึ่งที่ดำเนินการตามแผนของมันในทุกประชาชาติบนแผ่นดินโลก? มันมี “เจ้าผู้พิทักษ์แห่งเปอร์เซีย” และมันก็มี “เจ้าผู้พิทักษ์แห่งกรีก” ด้วย มันไม่สมเหตุสมผลหรือที่ว่ามันได้แต่งตั้งหัวหน้าปีศาจตนหนึ่งไว้เพื่อนำการโจมตีของมันต่อประชาชนของทุกประชาชาติบนพื้นแผ่นดินโลก?

ในบทที่ 12 ของวิวรณ์และในยูดาส 9 เช่นกัน เราเรียนรู้ว่ามีคาเอลได้เผชิญหน้าอย่างน้อยสองครั้งกับซาตาน ในหนังสือยูดาสเขาไม่ได้ขนาบพญามาร แต่กล่าวว่า “ขอให้**องค์พระผู้เป็นเจ้า**ทรงห้ามเจ้าเถิด!” มีคาเอลรู้ว่าซาตานเป็นบุคคลที่มีฤทธิ์มาก ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าลูซิเฟอร์ในสถานะเดิมของมันเป็นหนึ่งในอัครเทวดาทูต ผมเชื่อว่าอัครเทวดาทูตสามตน – กาเบรียล, มีคาเอล และลูซิเฟอร์ – และว่าลูซิเฟอร์เป็นผู้นำของทั้งสาม

แต่ลูซิเฟอร์ “ผู้ส่องแสงนั้น” ได้ตัดสินใจว่ามันจะล้มล้างพระเจ้า ยึดบัลลังก์ของพระเจ้าและยกชูบัลลังก์ของมันขึ้นเหนือบัลลังก์ของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงโยนมันออกจากสวรรค์ และมันได้กลายเป็นพญามาร ผมเชื่อว่านั่นคือเหตุผลที่มีคาเอลไม่ยอมขนาบมันตอนโต้เถียงกับซาตานเกี่ยวกับศพของโมเสส เพราะว่ามีคาเอลรู้ว่าลูซิเฟอร์เป็นสิ่งทรงสร้างที่มีฤทธิ์มากขนาดไหน

เราอ่านในวิวรณ์ 12:7-9 ว่าจะมีสงครามในสวรรค์ – สงครามที่จะถูกต่อสู้ระหว่างมีคาเอลและเหล่าทูตสวรรค์ของเขาและซาตานและเหล่าทูตของมัน มีคาเอลจะได้ชัยชนะ และซาตานและเหล่าทูตของมันจะถูกโยนออกจากสวรรค์ลงมายังแผ่นดินโลก ในดาเนียล 12:1 เราเรียนรู้ว่ามีคาเอลเป็น *ทูตสวรรค์ผู้พิทักษ์* ของลูกหลานของอิสราเอล เขายืนหยัดเพื่อประชาชาติที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า

ผู้นำสารเปิดเผยความหมายของนิมิตนี้

ในข้อ 14 เราเรียนรู้จุดประสงค์ของการมาเยือนของกาเบรียล เขาได้มาหาดาเนียลเพื่อให้เขาเข้าใจและทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับพวกยิวในวันท้ายๆ ในระหว่างการครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ อย่างไรก็ตาม นิมิตนี้ชี้ไปยังเวลาในอนาคต: “**เพราะนิมิตนั้นยังมีไว้สำหรับวันเวลาอีกเป็นอันมาก**” ตรงนี้เรามีกุญแจที่ไขสู่ความเข้าใจเกี่ยวกับ**ส่วนที่เหลือของหนังสือดาเนียล** แต่ก่อนที่ผู้นำสารจากสวรรค์ผู้นี้ให้โครงร่างแบบละเอียดของสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้นกับชนชาติของเขาในวันท้ายๆในระหว่างการครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ เขาก็เปิดเผยว่าจะเกิดอะไรขึ้นในระหว่างช่วงเวลาหนึ่ง**ที่มาก่อนวันท้ายๆ**เหล่านั้น มีการโหมโรงซึ่งพรรณนาอย่างละเอียดถึงสงครามเหล่านั้นที่จะถูกต่อสู้โดยสองอาณาจักรจากสี่อาณาจักรนั้นที่จักรวรรดิของอเล็กซานเดอร์มหาราชจะถูกแบ่งออกนั้น และซึ่งถูกกล่าวถึงตรงนี้เป็นสงครามเหล่านั้นระหว่าง “กษัตริย์แห่งดินเหนียวและกษัตริย์แห่งดินใต้”

สงครามเหล่านี้พาเราไปจนถึงสิ้นรัชกาลของอันติโอคัส อีพิฟานีส ในปี 164 ก่อน ค.ศ. การโหมโรงที่ถูกพรรณนาตรงนี้สิ้นสุดลงพร้อมกับดาเนียล 11:31 ซึ่งเราจะศึกษาขณะที่เราไปต่อเรื่อยๆ ส่วนที่เหลือของบทนี้ (ข้อ 32 จนถึง 35) ครอบคลุมช่วงเวลาทั้งหมดตั้งแต่การครอบครองของพวกมัคคาบี (166 ก่อน ค.ศ.) จนถึง “เวลาสุดท้าย”

จากนั้นข้อ 36 ในบทที่ 11 ชี้ไปยัง “กษัตริย์ที่กระทำตามความพอใจ” – และเราทราบว่าบุคคลผู้นี้คือปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ หรือเป็นที่รู้จักในชื่อ “กษัตริย์พระพักตร์ดูร้าย... เขาเล็กอันนั้น... คนแห่งการบาปนั้น” – *พญามารในร่างมนุษย์* ผู้ซึ่งจะครอบครองเหนือแผ่นดินโลกจนกว่าพระเยซูเสด็จมาและทำลายเขาด้วยพระแสงแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์

ดาเนียล 11:36 จนถึงจบหนังสือเล่มนี้บันทึกอย่างละเอียดเกี่ยวกับสิ่งที่จะเกิดกับพวกยิวในวันท้ายๆ – ช่วงวันสุดท้ายแห่งการครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ วันเหล่านั้นที่จะถูกย่นสั้นเข้าเพื่อที่ว่าเนื้อหนังจะรอดได้บ้าง

ดาเนียลถูกเสริมกำลัง

ข้อ 15-17: “เมื่อท่านได้พูดตามถ้อยคำเหล่านี้กับข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าก็ก้มหน้าสู่พื้นดินแล้วก็เดินไป และดูเถิด มีท่านผู้หนึ่งสำนึกลำบากใจหลายของมนุษย์มาแตะริมฝีปากของข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าก็อ้าปากขึ้นพูด ข้าพเจ้ากล่าวกับท่านที่ยืนอยู่ข้างหน้าข้าพเจ้าว่า “โอ นายเจ้าข้า ด้วยเหตุนิมิตนั้นความเจ็บปวดจึงเกิดกับข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าก็หมดแรง ผู้รับใช้ของเจ้านายของข้าพเจ้าจะพูดกับเจ้านายของข้าพเจ้าได้อย่างไร เพราะบัดนี้ไม่มีกำลังเหลืออยู่ในข้าพเจ้าเลย ลมหายใจพราวไปจากข้าพเจ้าแล้ว”

ถ้อยคำของกาเบรียลทำให้ดาเนียลนิ่งอึ้ง และเขาอยู่ในสภาพนั้นจนกระทั่งผู้หนึ่ง “สำนึกลำบากใจหลายของมนุษย์” แตะริมฝีปากของเขา แล้วดาเนียลก็เริ่มต้นพูด เขากล่าวว่า “โอ นายเจ้าข้า ด้วยเหตุนิมิตนั้นความเจ็บปวดจึงเกิดกับข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าก็หมดแรง” นี่ชวนให้เรานึกถึงศาสตาศาพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่อีกท่านหนึ่งที่ร้องออกมาว่า “และข้าพเจ้าว่า “วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าพินาศแล้ว เพราะข้าพเจ้าเป็นคนริมฝีปากไม่สะอาด และข้าพเจ้าอาศัยอยู่ในหมู่ชนชาติที่ริมฝีปากไม่สะอาด เพราะนัยน์ตาของข้าพเจ้าได้เห็นกษัตริย์ คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา” แล้วตนหนึ่งในเสราฟิมบินมาหาข้าพเจ้า ในมือมีถาดเพลิง ซึ่งเขาเอาคีมคีบมาจากแท่นบูชา และเขาถูกต้องปากของข้าพเจ้าพูดว่า “ดูเถิด สิ่งนี้ได้ถูกต้องริมฝีปากของเจ้าแล้ว ความชั่วช้าของเจ้าก็ถูกยกเสีย และเจ้าก็จะรับการลบลมทินบาป”” (อสย. 6:5-7)

ในข้อ 16 ดาเนียลเรียกทูตสวรรค์ผู้มาเยือนนั้นว่า “นายเจ้าข้า” (lord) แต่คำนั้นในภาษาอังกฤษไม่ได้ถูกทำให้เป็นตัวพิมพ์ใหญ่ (Lord) เราจึงรู้ว่านี่ไม่ใช่พระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสง่าราศี นี่อาจเป็นเสราฟิมตนเดียวกับที่ได้มาหาอิสยาห์ตอนที่เขาเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงสูงยิ่งและเป็นที่เทิดทูน เปาโลบอกเราในบทแรกของหนังสือฮีบรูว่าพวกทูตสวรรค์เป็น “วิญญาณผู้ปรนนิบัติ ที่พระองค์ทรงส่งไปช่วยเหลือบรรดาผู้ที่ได้รับความรอดเป็นมรดก” พวกทูตสวรรค์เป็นผู้รับใช้ของบุตรทั้งหลายของพระเจ้า – ไม่ใช่แค่ตอนที่เราไปถึงสวรรค์แล้วเท่านั้น แต่ขณะที่เรายังอยู่บนแผ่นดินโลกนี้ด้วย ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าหากเราสามารถมองเห็นด้วยสายตาฝ่ายวิญญาณได้ เราก็จะเห็นว่ารอบตัวเรานั้นเต็มไปด้วยเหล่าทูตสวรรค์จริงๆ “ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ตั้งค่ายล้อมรอบบรรดาคนที่ยำเกรงพระเจ้า” และพวกทูตสวรรค์ก็ปรนนิบัติเราทั้งหลายที่รัก ยำเกรง และปรนนิบัติพระเจ้าในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้า

ดาเนียลรับสารภาพต่อผู้มาเยือนจากสวรรค์ท่านนี้ว่าเรี่ยวแรงของเขาหมดไปแล้ว เขาไม่มีลมหายใจ และด้วยเหตุนี้เขาจะพูดอย่างไรได้? ลองคิดดูสิครับ! ดาเนียลเคยค้างคินอยู่กับพวกสิงโต เขาเคยเผชิญหน้ากับเนบูคัดเนซซาร์ , เบลซัสซาร์ และคนอื่นๆทั้งปวงโดยปราศจากความกลัวและอาการตัวสั่น แต่บัดนี้มนต์ที่เขาได้เห็นก็ทำให้เขาเป็นใบ้และเอาเรี่ยวแรงของเขาไปหมดเลย หลังจากทูตสวรรค์ผู้นี้ทำให้ดาเนียลกลับพูดได้อีกข้อ 18 ก็กล่าวว่า “ท่านผู้มีรูปร่างอย่างมนุษย์นั้นได้แตะต้องข้าพเจ้าอีกครั้งหนึ่ง...” จากคำว่า “อีกครั้งหนึ่ง”

เราจึงทราบว่านี่เป็นผู้เดียวกับที่ได้แตะต้องเขาในข้อ 10 โดยคำกล่าวนี้เราจึงทราบว่านี่คือกาเบรียลที่ได้เข้ามาหาเขาอีกครั้ง ชูกำลังเขา และเริ่มพูดคุยกับเขาอีกครั้งหนึ่ง และจากนั้นดาเนียลก็ขอร้องให้มีคำแก่นิมิตต่อไป:

ข้อ 18-21: “ท่านผู้มีรูปร่างอย่างมนุษย์นั้นได้แตะต้องข้าพเจ้าอีกครั้งหนึ่ง และให้กำลังข้าพเจ้า ท่านกล่าวว่า “โอ บุรุษผู้เป็นที่รักอย่างยิ่ง อย่างกลัวเลย สันติภาพจงมีแก่ท่าน จงเข้มแข็ง เออ จงเข้มแข็งเถิด” เมื่อท่านพูดกับข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้ามีกำลังขึ้นและกล่าวว่า “ขอเจ้านายของข้าพเจ้าจงพูดไปเถิด เพราะท่านได้ให้กำลังข้าพเจ้าแล้ว” แล้วท่านจึงกล่าวว่า “ท่านทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้ามาหาท่านทำไม แต่บัดนี้ข้าพเจ้าจะกลับไปต่อสู้กับเจ้าผู้พิทักษ์แห่งเปอร์เซีย และเมื่อข้าพเจ้าเสร็จธุระกับเขาแล้ว คุณเถิด เจ้าผู้พิทักษ์แห่งกรีกจะมา แต่ข้าพเจ้าจะบอกท่านตามสิ่งซึ่งบันทึกไว้ในหนังสือแห่งความจริง ไม่มีผู้ใดร่วมแรงกับข้าพเจ้าต่อสู้เจ้าเหล่านี้เลย นอกจากมีคาเอล เจ้าผู้พิทักษ์ของท่าน”

ในข้อ 20 กาเบรียลถามดาเนียลคำถามหนึ่ง: “ท่านทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้ามาหาท่านทำไม” แล้วเขาก็ประกาศว่า “แต่บัดนี้ข้าพเจ้าจะกลับไปต่อสู้กับเจ้าผู้พิทักษ์แห่งเปอร์เซีย” และบอกดาเนียลว่าหลังจากที่เขาไปแล้ว เจ้าผู้พิทักษ์แห่งกรีกจะมา แต่ทั้งๆที่มีเจ้าผู้พิทักษ์แห่งเปอร์เซีย เจ้าผู้พิทักษ์แห่งกรีก และปีศาจทั้งสิ้น และพญามารเอง กาเบรียลก็ประกาศว่า “แต่ข้าพเจ้าจะบอกท่านตามสิ่งซึ่งบันทึกไว้ในหนังสือแห่งความจริง ไม่มีผู้ใดร่วมแรงกับข้าพเจ้าต่อสู้เจ้าเหล่านี้เลย **นอกจากมีคาเอล เจ้าผู้พิทักษ์ของท่าน**” ดังนั้นคุณจึงเห็นว่าดาเนียลมีทูตสวรรค์ผู้อารักขาที่สามารถมาก

สำหรับผม มีความจริงที่ยิ่งใหญ่ประการหนึ่งถูกนำเสนอในข้อ 21 ซึ่งเรามองไม่เห็นโดยการแคบกวาดตาหรือการอ่านพระวจนะของพระเจ้าแบบผ่านๆ ไม่น่าแปลกใจที่ว่าในวันนี้และโม่งยามนี้พญามารกำลังทำทุกอย่างในอำนาจของมันเพื่อทำลายความน่าเชื่อถือของพระวจนะแห่งความจริง คุณจะสังเกตเห็นในดาเนียล 9:2 ว่า “ในปีแรกแห่งรัชกาลของท่าน ข้าพเจ้าดาเนียลได้เข้าใจถึงจำนวนปีจากหนังสือ ซึ่งพระวจนะของพระเยโฮวาห์ได้มีมาถึงเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ว่า พระองค์จะทรงกระทำให้ครบกำหนดเจ็ดสิบปีในการรกร้างของกรุงเยรูซาเล็ม” คราวนี้กาเบรียลกำลังกล่าวแก่ดาเนียลว่า “ข้าพเจ้าจะบอกท่านตามสิ่งซึ่งบันทึกไว้ในหนังสือแห่งความจริง” พระเจ้าอาจกล่าวพระคัมภีร์ข้อใหม่ได้ พระองค์อาจประกาศข้อความใหม่ๆได้ แต่พระองค์ทรงยืนหยัดตามพระวจนะของพระองค์ พระวจนะของพระเจ้าถูกสถาปนามันคงเป็นนิรันดร์ในสวรรค์: มันตายตัวเป็นที่สิ้นสุด และมันถูกเก็บเข้าแฟ้มแล้ว ไขแล้วครับ พระเจ้าทรงมีพระวาทนะดั้งเดิมนั้น แผนการดั้งเดิมนั้น และกาเบรียลก็สำแดงให้ดาเนียลเห็นสิ่งต่างๆ “ที่ถูกระบุไว้ในพระคัมภีร์แห่งความจริง” ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะล่องผ่านไป เราจะมีฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ แต่พระเยซูตรัสว่า “ฟ้าและดินจะล่องไป แต่คำของเราจะสูญหายไปหาไม่ได้เลย” (มธ. 24:35)

พระวจนะของพระเจ้าจะไม่มีวันล้าหรือถูกทำลายเด็ดขาด นรกทั้งสิ้นไม่อาจทำลายความน่าเชื่อถือของพระวจนะของพระเจ้าได้ ไม่ว่าจะพวกสมัยใหม่นิยม พวกเสรีนิยม พวกอเทวนิยม พวกนักคิดเสรี หรือใครก็ตามจะกล่าวอะไรเกี่ยวกับพระวจนะของพระเจ้า ไม่ว่าจะพวกเขาจะเขียนอะไรเกี่ยวกับมัน ไม่ว่าจะพวกเขาจะทำอะไรกับมันก็ตาม พระเจ้าทรงมี “พระคัมภีร์แห่งความจริง” ที่ถูกเก็บรักษาและถูกปกป้องไว้ในสวรรค์ และ

มันไม่อาจถูกทำลายหรือทำให้เสียความน่าเชื่อถือได้ พระเจ้าทรงมีบันทึกหนึ่งซึ่งถูกปกป้องไว้ชั่วนิรันดร์ในสวรรค์ เกี่ยวกับทุกสิ่งที่คุณจะได้ตรัสแก่ดาเนียล และทุกสิ่งที่คุณจะได้ทรงเปิดเผยแก่เขาผ่านทางกาเบรียล

บทที่สิบเอ็ด

คำพยากรณ์ต่างๆเกี่ยวกับอดีตและอนาคต

- 11:1 “ส่วนตัวข้าพเจ้านั้น ในปีต้นแห่งรัชกาลดาวิด คนมีเดีย ข้าพเจ้าเป็นตัวตั้งตัวตีที่ให้กำลังกษัตริย์
- 11:2 และบัดนี้ ข้าพเจ้าจะสำแดงความจริงให้แก่ท่าน ดาวิด จะมีกษัตริย์อีกสามองค์ขึ้นมาในเปอร์เซีย และองค์ที่สี่จะร่ำรวยยิ่งกว่าองค์อื่นทั้งหมดเป็นอันมาก เมื่อท่านเข้มแข็งด้วยทรัพย์ร่ำรวยของท่านแล้ว ท่านก็จะปลุกปั่นให้ทุกคนต่อสู้กับราชอาณาจักรกรีก
- 11:3 แล้วจะมีกษัตริย์ที่มีอำนาจมากขึ้นมา ท่านจะปกครองด้วยราชอาณาจักรยิ่งใหญ่ และกระทำตามความพอใจของท่านเอง
- 11:4 และเมื่อท่านขึ้นมาแล้ว ราชอาณาจักรของท่านจะแตกและแบ่งแยกออกไปตามทางลมทั้งสี่แห่งฟ้าสวรรค์ แต่จะไม่ตกอยู่กับทายาทของท่าน และจะไม่มีราชอาณาจักรอย่างที่ท่านปกครองอยู่ เพราะว่าราชอาณาจักรของท่านจะถูกถอนขึ้น ตกไปเป็นของผู้อื่นนอกเหนือคนเหล่านี้
- 11:5 แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะเข้มแข็ง แต่เจ้านายของท่านองค์หนึ่งจะเข้มแข็งกว่าท่านและมีอำนาจ และราชอาณาจักรของท่านจะเป็นราชอาณาจักรหิมะ
- 11:6 ต่อมาอีกหลายปีเขาจะกระทำพันธมิตรกัน และบุตรสาวแห่งกษัตริย์ถิ่นใต้จะมาหากษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ เพื่อกระทำสันติภาพ แต่เธอก็ไม่กระทำให้กำลังแขนของเธอคงอยู่ได้ กษัตริย์และแขนของท่านจะไม่ยั่งยืน เธอจะถูกอายัดไว้ ทั้งผู้ที่นำเธอมา ผู้ที่ให้กำเนิดเธอ และผู้ที่ให้กำลังแก่เธอในกาลนั้น
- 11:7 จะมีกิ่งจากรากของเธอขึ้นมาแทนที่ของกษัตริย์ ท่านจะยกมาต่อสู้กับกองทัพ และจะเข้าไปในป้อมของกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ และจะรบกับเขาและจะชนะ
- 11:8 ท่านจะชนเอาบรรดาพระพร้อมทั้งพวกเจ้านายของเขา และเครื่องใช้วิเศษที่ทำด้วยเงินและทองคำไปยังอียิปต์ และท่านจะคงอยู่นานกว่ากษัตริย์แห่งถิ่นเหนืออีกหลายปี
- 11:9 แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะเข้ามาในเขตกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ แต่จะกลับไปสู่แผ่นดินของท่านเอง
- 11:10 แต่บุตรชายทั้งหลายของท่านจะก่อสงครามและชุมนุมกำลังรบเป็นอันมากไว้ และคนหนึ่งจะมาอย่างแน่นอนและไหลท่วมและผ่านไป และจะกลับไปทำสงครามจนถึงป้อมปราการของท่าน
- 11:11 แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะโกรธมาก จะยกออกมาต่อสู้กับท่าน คือกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ ท่านจะจัดกองทัพเป็นอันมาก แต่พลมากมายนั้นก็จะถูกมอบไว้ในมือของท่าน
- 11:12 และเมื่อท่านนำกองทัพนั้นไปแล้ว จิตใจของท่านก็จะผยองขึ้น และท่านจะทำลายเสียอีกเป็นหมื่นๆคน แต่ท่านจะไม่รับกำลังเพิ่มขึ้นโดยสิ่งนี้
- 11:13 เพราะว่ากษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะกลับมาและจะจัดกองทัพเป็นอันมากใหญ่โตกว่าครั้งก่อน ต่อมาอีกหลายปีท่านจะยกกองทัพใหญ่มาพร้อมกับทรัพย์สมบัติมากมาย
- 11:14 ในกาลนั้น หลายเหล่าจะยกขึ้นต่อสู้กับกษัตริย์แห่งถิ่นใต้ และบรรดานักปล้นแห่งชนชาติของท่านเองก็จะยกตัวเองขึ้นเพื่อจะกระทำให้นิमितสำเร็จ แต่พวกเขา ก็จะล้มเหลว
- 11:15 แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะมาล้อมและก่อเชิงเทิน และยึดเมืองที่มีป้อมแข็งแรงได้ และกำลังกองทัพ

ของถิ่นใต้จะสู้ไม่ไหว แม้ว่ากองทัพที่คัดเลือกแล้วยังสู้ไม่ได้ เพราะไม่มีกำลังที่จะยืนหยัดอยู่ได้

11:16 แต่ผู้ที่ยกมาต่อสู้กับท่าน จะกระทำตามความพอใจของตนเอง จึงไม่มีผู้ใดต่อสู้ท่านได้ และท่านจะยังยืนอยู่ในแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ ซึ่งจะถูกทำลายโดยมือของท่าน

11:17 ท่านจะมุ่งหน้ามาด้วยกำลังทั้งหมดแห่งราชอาณาจักร และท่านจะนำคนเที่ยงตรงไปด้วย แล้วท่านจะกระทำดังนี้ คือท่านจะยกธิดาของพวกผู้หญิงให้กษัตริย์แห่งถิ่นใต้เพื่อให้ทำลายเธอ แต่เธอจะไม่มั่นคงและอำนาจประโยชน์แก่ท่านแต่ประการใด

11:18 ภายหลังจากท่านจะมุ่งหน้าไปตามเกาะต่างๆและจะยึดได้เป็นอันมาก แต่แม่ทัพคนหนึ่งจะได้กำจัดความอหังการของท่านนั้นเสีย ความจริงเขาจะเอาความอหังการนั้นมาสนองท่าน

11:19 แล้วท่านจะหันหน้ามุ่งตรงไปยังป้อมปราการแห่งแผ่นดินของท่านเอง แต่ท่านก็จะสะดุดและล้มลง หาตัวไม่พบอีกต่อไป

11:20 แล้วจะมีผู้หนึ่งขึ้นมาแทนที่ของท่าน ผู้นี้จะส่งเจ้าพนักงานเก็บส่วยให้ไปตลอดทั่วราชอาณาจักรอันรุ่งโรจน์ แต่ไม่กัวันเขาก็ประสบหายนะ มิใช่ด้วยความโกรธหรือสงคราม

11:21 จะมีคนนำเกลียดคนหนึ่งตั้งตัวขึ้นแทนที่โดยไม่มีผู้ใดมอบเกียรติศักดิ์แห่งราชอาณาจักรให้ เขาจะยกเข้ามาอย่างสงบ แล้วชิงเอาราชอาณาจักรนั้นด้วยความสอพลอ

11:22 กองทัพจะถูกกวาดไปด้วยอำนาจของน้ำท่วมต่อหน้าเขาและถูกทำลายเสีย และเจ้าแห่งพันธสัญญาจะถูกทำลายเสียด้วย

11:23 ตั้งแต่เวลาที่กระทำพันธมิตรกับเขา เขาจะประกอบกิจการล่องอยู่เสมอ เพราะเขาจะขึ้นมา และเขาจะเข้มแข็งขึ้นด้วยชนชาติเล็กๆ

11:24 เขาจะยกมาอย่างสงบในส่วนของประเทศที่อุดมที่สุด และเขาจะกระทำสิ่งที่ปู่ทวดหรือบรรพบุรุษของเขาไม่กระทำ เขาจะเอาทรัพย์ที่ปล้นมา ของที่ริบมาได้ และทรัพย์สมบัติมาแจกกัน เขาจะออกอุบายต่อสู้กับที่กำบังเข้มแข็ง แต่ก็ชั่วเวลาหนึ่งเท่านั้น

11:25 และเขาจะปลุกปั่นกำลังของเขา และความกล้าหาญของเขาด้วยกองทัพหมียากไปสู่กับกษัตริย์แห่งถิ่นใต้ และกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะทำสงครามด้วยกองทัพเข้มแข็งหมียิ่งนัก แต่เขาก็สู้ไม่ได้ เพราะจะมีการปองร้ายเขา

11:26 ถึงแม้ว่าผู้ที่ร่วมรับประทานอาหารสูงของเขาก็จะทำลายเขา กองทัพของเขาก็จะถูกกวาดไป ที่ถูกฆ่าฟันล้มตายเสียก็มาก

11:27 ส่วนกษัตริย์สององค์นั้น จิตใจของเขาต่างก็คิดปองร้าย เขาจะพุดมูสาร่วมโต๊ะกัน แต่ก็ไม่ได้ผล เพราะวาระสุดท้ายก็จะมาตามเวลากำหนด

11:28 แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือก็จะกลับบ้านเข้าเมืองพร้อมกับทรัพย์สมบัติมากมาย แต่จิตใจก็มุ่งร้ายต่อพันธสัญญาบริสุทธิ์ และเขาจะปฏิบัติงานและกลับบ้านเข้าเมือง

11:29 พอถึงเวลากำหนดเขาจะกลับมาที่ถิ่นใต้ แต่ครั้งนี้เหตุการณ์จะไม่ใช่ไปอย่างครั้งแรกหรือครั้งต่อไป

11:30 เพราะว่ากองทัพเรือของเมืองคิทธิมจะมาปะทะกับเขา เขาจึงจะกลัวและกลับไป และจะเกรี้ยวกราดต่อ

พันธสัญญาบริสุทธิ์ และลงมือปฏิบัติงาน เขาจะหันกลับมาพร้อมพันธมิตรกับบรรดาผู้ที่ตั้งพันธสัญญาบริสุทธิ์ 11:31 และกองทัพจะยืนหยัดอยู่ฝ่ายเขา พวกเขาจะกระทำให้สถานบริสุทธิ์แห่งกองกำลังเป็นมลทิน และจะทำให้เล็กเครื่องเผาบูชาประจำวันนั้นเสีย และเขาทั้งหลายจะตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่าขึ้น

11:32 เขาจะใช้ความสอพลอล่องลวงผู้ที่ละเมิดพันธสัญญา แต่ประชาชนผู้รู้จักพระเจ้าของเขาทั้งหลายจะยืนมั่นและปฏิบัติงาน

11:33 และในหมู่ประชาชนคนเหล่านั้นที่ฉลาดจะกระทำให้คนเป็นอันมากเข้าใจ แม้ว่าเขาจะล้มลงด้วยดาบหรือด้วยเปลวไฟ ด้วยการเป็นเชลย ด้วยถูกปล้นหลายวันเวลา

11:34 เมื่อพวกเขาล้มลงนั้น เขาจะได้รับความช่วยเหลือเล็กน้อย และจะมีคนมากด้วยกันที่ร่วมเข้ากับความสอพลอ

11:35 คนที่ฉลาดบางคนจะล้มลงเพื่อถลุงและชำระเขาทั้งหลายให้ขาวสะอาด จนกว่าจะถึงเวลาสุดท้าย เพราะวาระก็จะมาตามเวลากำหนด

11:36 และกษัตริย์จะกระทำตามความพอใจของเขา เขาจะยกตนขึ้นและพองตัวขึ้นเหนือพระทุกองค์ และจะพูดสิ่งที่น่ามหัศจรรย์กล่าวต่อสู้อพระเจ้าแห่งพระทั้งหลาย เขาจะเจริญจนพระพิโรธจะครบถ้วน เพราะสิ่งใดที่ทรงกำหนดไว้จะสำเร็จ

11:37 เขาจะไม่เชื่อฟังพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา หรือเชื่อฟังผู้ที่ผู้หญิงรัก เขาจะไม่เชื่อพระองค์ใดเลย เพราะเขาจะพองตัวเองเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง

11:38 แต่ในที่ของเขา เขาจะถวายเกียรติแก่พระของป้อมปราการ พระองค์หนึ่งที่บรรพบุรุษของเขาไม่รู้จัก เขาก็จะให้เกียรติด้วยทองคำและเงิน ด้วยเพชรพลอยต่างๆ ด้วยของขวัญอันมีค่า

11:39 เขาจะกระทำเช่นนั้นกับพระต่างดาวที่เขาขับไล่ออกและพอกพูนสง่าราศีให้ในป้อมปราการส่วนใหญ่ เขาจะแต่งตั้งให้พวกเขาปกครองคนเป็นอันมาก และเขาจะแบ่งแผ่นดินให้เป็นสิ่งตอบแทน

11:40 พอถึงเวลาวาระสุดท้ายกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะมาสู้กับเขา และกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะพุ่งเข้าใส่เขาอย่างลมหมุน พร้อมด้วยรถรบและพลม้าและเรือบเป็นอันมาก เขาจะเข้ามาในประเทศต่างๆ แล้วไหลท่วมและผ่านไป

11:41 เขาจะเข้ามาในแผ่นดินที่รุ่งโรจน์ด้วย และประเทศหลายแห่งจะถูกคว่ำไป แต่คนเหล่านั้นจะได้รับการช่วยให้พ้นมือของเขา คือเอโดมและโมอับ และส่วนใหญ่ของคนอัมโมน

11:42 เขาจะยื่นมือของเขาออกต่อประเทศต่างๆ และแผ่นดินอียิปต์ก็จะพันไปไม่ได้

11:43 แต่เขาจะมีอำนาจเหนือทรัพย์สมบัติที่เป็นทองและเงิน และเหนือสิ่งประเสริฐทั้งหลายของอียิปต์ คนลึบนี้และคนเอธิโอเปียก็จะติดไปด้วย

11:44 แต่ข่าวจากทิศตะวันออกและทิศเหนือจะกระทำให้เขาตกใจ และเขาจะยกออกไปด้วยความเคียดแค้นอย่างยิ่ง ที่จะทำลายและล้างผลาญคนเป็นอันมากเสียให้สิ้นเชิง

11:45 และเขาจะปลุกปล้ำพลาทั้งหลายแห่งตำหนักของเขาระหว่างทะเลในภูเขาบริสุทธิ์อันรุ่งโรจน์ แม้กระนั้นเขาก็ยังพบจุดจบ และไม่มีใครช่วยเขาเลย”

ประวัติศาสตร์ล่วงหน้า

ข้อ 1 และ 2: “ส่วนตัวข้าพเจ้านั้น ในปีต้นแห่งรัชกาลดาร์ริอัส คนมีเดียม ข้าพเจ้าเป็นตัวตั้งตัวตีที่ให้กำลังกษัตริย์ และบัดนี้ ข้าพเจ้าจะสำแดงความจริงให้แก่ท่าน ดูเถิด จะมีกษัตริย์อีกสามองค์ขึ้นมาในเปอร์เซีย และองค์ที่สี่จะร่ำรวยยิ่งกว่าองค์อื่นทั้งหมดเป็นอันมาก เมื่อท่านเข้มแข็งด้วยทรัพย์ร่ำรวยของท่านแล้ว ท่านก็จะปลุกปั่นให้ทุกคนต่อสู้กับราชอาณาจักรกรีก”

มนุษย์เขียนประวัติศาสตร์หลังจากที่มันเกิดขึ้นแล้ว พระเจ้าทรงเขียนประวัติศาสตร์ก่อนที่มันเกิดขึ้น ในบทนี้เรามีประวัติศาสตร์ที่ถูกเขียนไว้ล่วงหน้าเกี่ยวกับเหล่ากษัตริย์แห่งถิ่นเหนือและเหล่ากษัตริย์แห่งถิ่นใต้นอกจากนี้ในบทนี้เรายังพบรายงานที่ละเอียดเกี่ยวกับสงครามเหล่านั้นของพวกบิโตเลมีแห่งอียิปต์: “เหล่ากษัตริย์แห่งถิ่นใต้”; และสงครามเหล่านั้นของพวกเซลิวซิดแห่งซีเรีย: “เหล่ากษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ”

พวกนักวิจารณ์อ้างว่าหนังสือดาเนียลไม่มีทางถูกเขียนขึ้นมาตั้งแต่ปี 533 ก่อน ค.ศ. เด็ดขาด แต่กล่าวว่ามันถูกเขียนขึ้นหลังจากสงครามเหล่านั้นระหว่างพวกบิโตเลมีและพวกเซลิวซิดได้สิ้นสุดลงแล้ว ซึ่งเท่ากับประมาณปี 160 ก่อน ค.ศ. นักวิจารณ์เหล่านี้ประกาศว่ามันเป็นไปไม่ได้ในแง่กายภาพและมนุษย์ที่ดาเนียลหรือบุคคลอื่นใดก็ตามจะพรรณนาสงครามเหล่านี้ได้อย่างถูกต้องแม่นยำขนาดนั้นก่อนที่พวกมันเกิดขึ้นจริง นี่เป็นจุดที่พวกนักวิจารณ์และพระคัมภีร์แยกขาดกัน

เมื่อเรายอมรับอำนาจสิทธิขาดของพระเจ้าและการคล้อยตามคำของพระคัมภีร์ เราก็ไม่มีความยุ่งยากเลยในการเชื่อและยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงสามารถและทรงเขียนประวัติศาสตร์ล่วงหน้าได้จริงๆ – จนถึงคำบรรยายการสู้รบต่างๆในทุกรายละเอียด ใน 2 ทิโมธี 3:16 และ 17 เราอ่านว่า “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในเรื่องความชอบธรรม เพื่อคนของพระเจ้าจะดีรอบคอบ พริกพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง”

2 เปโตร 1:19-21 บอกเราว่า “และเรามีคำพยากรณ์ที่แน่นอนยิ่งกว่านั้นอีก จะเป็นการดีถ้าท่านทั้งหลายจะถือตามคำนั้น เสมือนแสงประทีปที่ส่องสว่างในที่มืด จนกว่าแสงอรุณจะขึ้น และดาวประจำรุ่งจะผุดขึ้นในใจของท่านทั้งหลาย จงรู้ข้อนี้ก่อน คือว่าคำพยากรณ์ทุกคำที่จารึกไว้ในพระคัมภีร์แล้ว ไม่มีใครตีความได้ตามลำพังใจของตนเอง ด้วยว่าคำพยากรณ์ในอดีตนั้นไม่ได้มาจากความประสงค์ของมนุษย์ แต่พวกผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าได้กล่าวคำตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงดลใจเขา”

เนื่องจากพระเจ้าทรงทราบทุกสิ่งและทรงรู้ตอนจบตั้งแต่ตอนต้น มันจึงไม่ใช่เรื่องยากเลยที่พระองค์จะทรงเขียนประวัติศาสตร์ล่วงหน้า โดยเปิดเผยสิ่งต่างๆอย่างละเอียด หลายศตวรรษก่อนที่พวกมันเกิดขึ้นจริง

เราอาจกล่าวได้ว่าความสัมพันธ์ของประวัติศาสตร์ที่ถูกเขียนโดยมนุษย์กับคำพยากรณ์ที่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ประทานให้ผ่านทางเหล่าผู้บริสุทธิ์ ไม่ใช่ความสัมพันธ์เรื่องการตีความ แต่เป็นเรื่องการรับรองความถูกต้อง ประวัติศาสตร์รับรองความถูกต้องของสิ่งที่พระเจ้าทรงประกาศไว้แล้วหลายศตวรรษก่อนที่มันเกิดขึ้น

แล้ว คำพยากรณ์คือ “แสงประทีปที่ส่องสว่างในที่มืด” (2 ปต. 1:19) คำพยากรณ์ให้ความสว่างหลายศตวรรษ ก่อนการเกิดขึ้นจริงนั้นที่ถูกพยากรณ์ไว้แล้ว

จงสังเกตถ้อยคำขึ้นต้นของข้อ 2: “และบัดนี้ ข้าพเจ้าจะสำแดงความจริงให้แก่ท่าน” คำพยากรณ์ที่ถูก นำเสนอตรงนี้ไม่ได้ถูกห่อหุ้มในสัญลักษณ์หรือภาพเปรียบเทียบๆ เหมือนนิมิตต่างๆก่อนหน้านี้ที่ประทานให้แก่ ดาเนียล ตรงนี้เรามีภาษาที่ชัดเจนเกี่ยวกับเหตุการณ์เหล่านั้นตามประวัติศาสตร์ของพวกยิวและดินแดน ศักดิ์สิทธิ์นั้น และเรามีภาษาที่ชัดเจนที่พรรณนาถึงเหตุการณ์ต่างๆตามประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับพวกยิว และดินแดนศักดิ์สิทธิ์นั้นตั้งแต่สมัยของดาเนียลเรื่อยมาจนถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์เจ้า คำ พยากรณ์นี้เริ่มต้นด้วยข้อ 2

คำพยากรณ์นี้ถูกให้ไว้แก่ดาเนียลในปีที่สามของไซรัส (ดนล. 10:1 – ในปี 533 ก่อน ค.ศ.) ด้วยเหตุนี้ กษัตริย์สามองค์ที่จะต้อง “ขึ้นมา” (ต่อจากไซรัส) คือ อาหสุเอรัส, อาร์ทาเซอร์ซีส และดารีอัส (เอสรา 4:1-24)

ตรงนี้จิตวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ย้อนกลับไปยังเหตุการณ์เหล่านั้นซึ่งเกี่ยวข้องกับดาเนียลและเหล่า เจ้านายผู้เป็นกษัตริย์ของเขาในสมัยของพวกเขา โดยเกี่ยวข้องกับวันเหล่านั้นที่จะมาถึงของจักรวรรดินั้นที่ดา เนียลเป็นบุคคลที่ยิ่งใหญ่และโดดเด่นเหลือเกินในจักรวรรดินั้น กษัตริย์สี่องค์จะต้องตามมาในมีเดีย-เปอร์เซีย ซึ่งหลังจากนั้นอเล็กซานเดอร์กษัตริย์ผู้เกรียงไกรแห่งกรีกจะผงาดขึ้น (ข้อ 3) จักรวรรดิของอเล็กซานเดอร์จะ ถูกแบ่งออกเป็นสี่ส่วน (ข้อ 4) ดังที่ถูกพยากรณ์ไว้ในดาเนียล 8:22 แล้ว

บันทึกเกี่ยวกับกษัตริย์เหล่านี้ถูกพบในเอสรา 4:1-24 กรุณาศึกษาพระคำตอนนี้อย่างตั้งใจ เพราะว่า เราไม่มีพื้นที่พอที่จะยกชื่อเหล่านั้นมาไว้ในที่นี้ กษัตริย์องค์แรก อาหสุเอรัส เป็นที่รู้จักในประวัติศาสตร์ในชื่อ แคมบีสีส ผู้ซึ่งครองราชย์ตั้งแต่ปี 529 จนถึง 522 ก่อน ค.ศ. กษัตริย์องค์ที่สอง ซูโต-สเมอร์ติส ครองราชย์ ตั้งแต่ปี 522 จนถึง 521 ก่อน ค.ศ. และกษัตริย์องค์ที่สาม ซึ่งเป็นที่รู้จักในประวัติศาสตร์โลกในชื่อดารีอัส ฮีส ตาสเปส ครองราชย์ตั้งแต่ปี 521 จนถึง 485 ก่อน ค.ศ.

กษัตริย์องค์ที่สี่คือ เซอร์ซีส โอรสของดารีอัส ฮีสตาสเปส และเขาครองราชย์ตั้งแต่ปี 485 จนถึง 465 ก่อน ค.ศ. เขาร่ำรวยมาก และความมั่งคั่งแบบผิดธรรมดาของเขาก็ทำให้เขาสามารถสร้างกองทัพใหญ่โตและ นำพวกเขาเข้าสู่สนามรบได้ โดยมีอาวุธพร้อมสรรพสำหรับสมัยของเขา เขายุยงคนเปอร์เซียให้ต่อสู้กับกรีก และในปี 480 ก่อน ค.ศ. เขาก็รุกรานประเทศนั้นแต่มีได้พิชิตมัน

คำพยากรณ์มักจะต้องเหตุการณ์สำคัญๆในการปฏิบัติของพระเจ้ากับประชากรของพระองค์และ แผ่นดินโลกเสมอ ด้วยเหตุนี้กษัตริย์องค์อื่นๆที่เหลือแห่งเปอร์เซียจึงไม่ถูกกล่าวถึง และคำพยากรณ์ก็กระโดด ข้ามไปเกือบ 150 ปี ไปยังสมัยของกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่และเกรียงไกร อเล็กซานเดอร์มหาราช ผู้ครองราชย์ตั้งแต่ปี 336 ก่อน ค.ศ. จนถึง 323 ก่อน ค.ศ. ซึ่งเป็นรัชกาลที่สั้นเพียง 13 ปี

ข้อ 3 และ 4: “แล้วจะมีกษัตริย์ที่มีอำนาจมากขึ้นมา ท่านจะปกครองด้วยราชอาณาจักรยิ่งใหญ่ และ กระทำตามความพอใจของท่านเอง และเมื่อท่านขึ้นมาแล้ว ราชอาณาจักรของท่านจะแตกและแบ่งแยกออกไปตามทางลมทั้งสี่แห่งฟ้าสวรรค์ แต่จะไม่ตกอยู่กับทายาทของท่าน และจะไม่มีราชอาณาจักรอย่างที่ท่าน ปกครองอยู่ เพราะว่าราชอาณาจักรของท่านจะถูกถอนขึ้น ตกไปเป็นของผู้อื่นนอกเหนือคนเหล่านี้”

ข้อเหล่านี้พาเราย้อนกลับไปยังนิมิตของดาเนียลเรื่องแกะผู้และแพะผู้ที่ถูกบันทึกไว้ในดาเนียล 8:3-8 และ 8:20-22 ในบุคคลผู้ซึ่งเป็นที่รู้จักในชื่อ “กษัตริย์ที่มีอำนาจภาพ” เราจำได้เกี่ยวกับ “เขาเด่น” อันนั้นของแพะผู้นั้น เขานั้นซึ่งถูกหักออกและมีสี่เขาก่อขึ้นมาแทนที่มัน อาณาจักรอันยิ่งใหญ่นี้ถูกแบ่งออกไปยังลมทั้งสี่ทิศ กษัตริย์ที่มีอำนาจภาพองค์นี้คือ อเล็กซานเดอร์มหาราช และการแบ่งอาณาจักรของเขาไปยังลมทั้งสี่ทิศแห่งฟ้าสวรรค์ก็คือ เวลาที่เขาเสียชีวิตอาณาจักรของเขาได้ถูกแบ่งออกท่ามกลางเหล่านายพลที่โดดเด่นของเขา:

แคซแซนเดอร์ เอามาซีโดเนียและส่วนทิศตะวันตกของอาณาจักรนั้น; *ลีซิมาคัส* เออาเธรซและส่วนทิศเหนือของอาณาจักรนั้น; *เซลิวกัส* เอาซีเรียและส่วนทิศตะวันออก ขณะที่ *ปโตเลมี* เอาอียิปต์และส่วนทิศใต้ของอาณาจักรนั้น ไม่มีวงศาความญาติของอเล็กซานเดอร์สักคนที่ได้สืบราชบัลลังก์ต่อจากเขา และภายในระยะเวลาสิบห้าปีวงศ์ตระกูลของเขาก็สิ้นสูญไป

ข้อ 5: “*แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะเข้มแข็ง แต่เจ้านายของท่านองค์หนึ่งจะเข้มแข็งกว่าท่านและมีอำนาจ และราชอำนาจของท่านจะเป็นราชอำนาจมเหสีมา*”

เราต้องจำไว้ว่าคำพยากรณ์นี้เกี่ยวข้องกับชนชาติของดาเนียลและ “แผ่นดินอันรุ่งโรจน์” นั้น นั่นคือปาเลสไตน์ (จงหมายเหตุข้อ 16, 41 และ 45) ประวัติศาสตร์สนับสนุนคำสอนเกี่ยวกับข้อพระคำเหล่านี้ และแม้ว่าปีเหล่านี้และข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับกษัตริย์หลายองค์และสงครามของพวกเขาอาจชวนเหน็ดเหนื่อยหน่อยๆ เราก็ต้องดูบันทึกทางประวัติศาสตร์เพื่อที่จะดูไปพร้อมๆกันในการตีความของเรา คำพยากรณ์ตอนนี้ก็ตีวงแคบลงมาสู่สองในสี่อาณาจักรนั้นที่จักรวรรดิของอเล็กซานเดอร์มหาราชถูกแบ่งออกไปเลสไตน์ตั้งอยู่ระหว่างซีเรียซึ่งอยู่ทางทิศเหนือและอียิปต์ซึ่งอยู่ทางทิศใต้ ดังนั้นคำพยากรณ์นี้จึงตีวงแคบลงมาสู่สงครามเหล่านั้นระหว่างเหล่ากษัตริย์แห่งถิ่นเหนือและเหล่ากษัตริย์แห่งถิ่นใต้ มันได้ถูกเปิดเผยแก่ดาเนียลว่าตั้งแต่ปี 320 ก่อน ค.ศ. ไปจนถึง ค.ศ. ซึ่งไม่เป็นที่ทราบ พวกยิวจะถูกข่มเหงและถูกฆ่าตาย พวกเขาจะทนทุกข์อย่างแสนสาหัสในสงครามอันน่ากลัวเหล่านั้นระหว่างเหล่ากษัตริย์แห่งถิ่นเหนือและเหล่ากษัตริย์แห่งถิ่นใต้ ความร้ายเปล่าจะมาสู่ปาเลสไตน์และสู่ชนชาติอิสราเอล และดาเนียลจะต้องรู้ว่ามันจะยัง “อีกหลายวัน” กว่าที่ชนชาติของเขาจะกลายเป็นประชาชาติหนึ่งอีกครั้งและหลุดพ้นจากการตกเป็นทาส การถูกทำลายล้างและความทุกข์ยากต่างๆที่คนต่างชาตินำมาสู่พวกเขา

พระเจ้าได้ประทานนิมิตนี้แก่ดาเนียลและทรงเปิดเผยคำตีความของมันเพื่อที่ดาเนียลจะเข้าใจว่าสุดท้ายแล้วชนชาติของเขาจะเป็นประชาชาติที่ยิ่งใหญ่และเกรียงไกร แต่พวกเขาต้องผ่านเข้าไปในไฟแห่งการถูกข่มเหงหลายปีเสียก่อน โดยในที่สุดจะถูกโยนเข้าไปในบ่ออย่างงุ่นงันของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ เมื่อโลหิตจะไหลนองดุจน้ำตามท้องถนน (นี่จะเป็นสมัยที่พระเยซูคริสต์ถึงในมัทธิว 24 เมื่อเพราะเห็นแก่บรรดา “ผู้ที่ถูกเลือกสรร” ไว้ พระเจ้าจะทรงทำให้วันน่ากลัวเหล่านั้นแห่งการข่มเหงย่นสั้นเข้า)

จากสี่อาณาจักรนั้นที่ถูกพยากรณ์ อียิปต์คืออาณาจักรแรกที่ปรากฏตัวและเริ่มมีชื่อเสียง มันถูกก่อตั้งและเติบโตภายใต้การนำของปโตเลมี นายพลคนหนึ่งของอเล็กซานเดอร์มหาราช นายพลอีกคนของเขา เซลิวกัส นิกาทอร์ ถูกแต่งตั้งให้เป็นผู้แทนแห่งบาบิโลเนีย อย่างไรก็ตาม เขาถูกขับไล่ออกไปโดยอันติโกเนส และหนีไปยังอียิปต์ เขาได้รับการต้อนรับโดยปโตเลมีและถูกตั้งให้เป็นประมุขคนหนึ่งของเขา และด้วยความช่วยเหลือ

ของปีโตเลมี เขาจึงตีแคว้นของเขากลับคืนมา ขยายมันให้ใหญ่โตขึ้น และรวมอินดัสและซีเรียรวมถึงอัสซีเรียเข้าไว้ด้วย ในที่สุดเขาก็เริ่มแข็งแกร่งกว่าปีโตเลมีและอาณาจักรของเขาก็เริ่มใหญ่โตยิ่งขึ้นและมีอำนาจมากกว่าอาณาจักรของปีโตเลมี

ข้อ 6: “ต่อมาอีกหลายปีเขาจะกระทำพันธมิตรกัน และบุตรสาวแห่งกษัตริย์ถิ่นใต้จะมาหากษัตริย์แห่งถิ่นเหนือเพื่อกระทำสันติภาพ แต่เธอก็ไม่กระทำให้กำลังแขนของเธอคงอยู่ได้ กษัตริย์และแขนของท่านจะไม่มีที่ยืน เธอจะถูกอายัดไว้ ทั้งผู้ที่นำเธอมา ผู้ที่ให้กำเนิดเธอ และผู้ที่ให้กำลังแก่เธอในกาลนั้น”

มีช่วงเวลาแห่งสันติอยู่พักหนึ่งระหว่างคนอียิปต์และคนซีเรียในระหว่างรัชกาลเหล่านั้นของนายพลทั้งสองนี้ อย่างไรก็ตาม ปีโตเลมีก็สละราชบัลลังก์เพื่อเห็นแก่โอรสของเขา ปีโตเลมี ฟิลาเดลฟัส ผู้ซึ่งน้องชายต่างมารดาของเขาได้แต่งงานกับธิดาของอันติโอคัส โซเทอร์ ผู้ซึ่งได้สืบบราชบัลลังก์ต่อจากเซลิวกัส นิกาทอร์ในฐานะกษัตริย์แห่งซีเรีย การอภิเษกสมรสระหว่างคนทั้งสองนี้นำมาซึ่งสงครามระหว่างอียิปต์และซีเรีย และสงครามนี้ก็ถูกสานต่อหลังจากอันติโอคัส นิกาทอร์สิ้นชีพแล้วโดยอันติโอคัส ซีออส กษัตริย์ผู้สืบบราชบัลลังก์ต่อจากเขา ในที่สุด “ต่อมาอีกหลายปี” ปีโตเลมีก็เสนอสินบนก้อนโตให้แก่ซีออสหากเขายอมสร้างสันติ

สินบนที่ว่านั้นคือ ธิดาของเขา เบเรนิซ พร้อมกับสินสอดก้อนโต – แต่มีเงื่อนไขอยู่ข้อหนึ่งพ่วงมาด้วย โดยเงื่อนไขนั้นก็คือว่า กษัตริย์แห่งซีเรียต้องประกาศให้การสมรสก่อนหน้านั้นของเขากับเลาติซเป็นโมฆะและประกาศให้โอรสสององค์ของนางที่เกิดโดยเขาเป็นบุตรนอกสมรส เรื่องนี้ถูกตกลงกันได้ ในที่สุด สินบนถูกส่งมอบ และแผนการนั้นก็เริ่มดำเนินการเพื่อนำมาซึ่งสันติ

แต่ปีโตเลมี ฟิลาเดลฟัสได้สิ้นชีวิต และจากนั้นธิดาของเขา เบเรนิซ ก็ไม่อาจ “กระทำให้กำลังแขนของเธอคงอยู่ได้” อีกต่อไป เพราะว่าอันติโอคัส ซีออสหย่าขาดจากนางและกลับไปหามเหสีคนก่อนของเขา เลาติซ ในสมัยของดาเนียล เช่นเดียวกับในสมัยของเรา คนเหล่านั้นที่หวนในย่านเนื้อหนังก็เก็บเกี่ยวความเปื่อยเน่า และอันติโอคัส ซีออสก็ไม่ได้ยั่งยืนอยู่ เลาติซไม่ไว้ใจเขา นางอยากได้มงกุฎสำหรับโอรสของตัวเอง – นางจึงวางยาพิษซีออสและเขาก็หมดหน้าที่แล้ว

จากนั้นบัลลังก์ก็ถูกยึดครองโดยเซลิวกัส คัลลินิกัส หลังจากที่เขายึดบัลลังก์ เลาติซก็โน้มน้าวเขาให้ส่งมอบสังหารเบเรนิซและบุตรของนาง – และทุกคนที่ได้ช่วยเหลือนางล้วนถูกฆ่าตายในลักษณะเดียวกันพร้อมกับนางและบุตรของนาง!

ข้อ 7 และ 8: “จะมีกิงจากรากของเธอขึ้นมาแทนที่ของกษัตริย์ ท่านจะยกมาต่อสู้กับกองทัพ และจะเข้าไปในป้อมของกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ และจะรบกับเขาและจะชนะ ท่านจะขนเอาบรรดาพระพร้อมทั้งพวกเจ้านายของเขา และเครื่องใช้พิเศษที่ทำด้วยเงินและทองคำไปยังอียิปต์ และท่านจะคงอยู่นานกว่ากษัตริย์แห่งถิ่นเหนืออีกหลายปี”

จงสังเกต: “จะมีกิงจากรากของเธอขึ้นมา...” นี่หมายถึงลูกหลานคนหนึ่งของบิดามารดาของเบเรนิซ และอ้างอิงถึงน้องชายของเธอ ปีโตเลมี ยูเออร์เกเตส ผู้ซึ่งสืบบราชบัลลังก์ต่อจากบิดาของตน ปีโตเลมี ฟิลาเดลฟัส เขาย่อมโกรธมากเป็นธรรมดาเกี่ยวกับการปฏิบัติที่พี่สาวของเขาได้รับ และเขาก็ยกทัพเข้าไปในซีเรียพร้อมกับกองทัพพมฮีมา เขาไปถึงที่นั่นช้าเกินกว่าที่จะช่วยเบเรนิซและบุตรชายของนางให้รอดพ้นจากการลอบ

สังหารได้ แต่เขาก็แก้แค้นโดยการสังหารเลาติซและยิดเซลิเวเซีย ป้อมปราการของกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ เขา คงจะยึดทั้งอาณาจักรนั้นไปแล้วหากเขาไม่ถูกเรียกตัวกลับเพราะเหตุกบฏในอียิปต์ซึ่งเขาต้องรีบกลับไปจัดการ โดยด่วน เพราะเหตุที่ต้องจากการสู้รบไป เขาจึงอดพิชิตทั้งอาณาจักรนั้นในขณะนั้น แต่เขาก็ไม่ได้กลับบ้านไป มือเปล่า เขาขนประมุขหลายองค์, เงิน 40,000 ตะลันต์ และภาชนะมีค่า 2500 ชิ้นและบรรดารูปเคารพที่ทำ ด้วยทองคำกลับไปด้วย เพราะของริบเป็นอันมากที่เขาได้มาในการสู้รบ บุโรทิตชาวอียิปต์จึงถวายยศให้แก่ปโต เลมีและพวกเขาเรียกเขาว่ายูเออร์เกเตส ซึ่งมีความหมายว่า “ผู้อุปการะ”

ข้อ 9 และ 10: “แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะเข้ามาในเขตกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ แต่จะกลับไปสู่แผ่นดิน ของท่านเอง แต่บุตรชายทั้งหลายของท่านจะก่อสงครามและชุมนุมกำลังรบเป็นอันมากไว้ และคนหนึ่งจะมา อย่างแน่นอนและไหลท่วมและผ่านไป และจะกลับไปทำสงครามจนถึงป้อมปราการของท่าน”

ความหมายตรงนี้มีดังนี้: กษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะเข้ามาในเขตแดนของกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ และจะ “กลับไปเข้าไปในแผ่นดินของตน” – ซึ่งก็คืออียิปต์ เราได้เห็นในการศึกษาครั้งก่อนๆว่าเขาทำอย่างไรจริงๆ “แต่ บุตรชายทั้งหลายของท่าน (เหล่าบุตรชายของกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ) จะถูกปลุกเร้า” โดยการรุกรานของกษัตริย์ แห่งถิ่นใต้ “และชุมนุมกำลังรบเป็นอันมากไว้”

เราทราบว่า ตามประวัติศาสตร์ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นจริงดังที่มีเขียนไว้ตรงนี้ บุตรชายเหล่านั้นของเซลิว คัส คัลลินิกัสและอันทิโอคัส (ต่อมาถูกเรียกชื่อว่า *มาทาส* ซึ่งมีความหมายว่า “ผู้ยิ่งใหญ่”) รวบรวมกองทัพเป็น อันมาก เซลิวกัส เซรานัสนั่งบนบัลลังก์ต่อจากบิดาของตน และตัวเขาเองก็รวบรวมกองทัพใหญ่โตโดยคิดที่จะ ตีคืนส่วนที่บิดาของเขาได้เสียไป แต่เขาก็ไม่ใช้นักรบที่เกรียงไกร เขาอ่อนแอ และไม่สามารถฝึกวินัยกองทัพ ของเขาและฝึกฝนผู้คนที่สามารถต่อสู้จนชนะศึกได้ เขาถูกวางยาพิษโดยนายพลสองคนของเขาหลังจากที่เขาได้ ครองราชย์เพียงสองถึงสามปี

น้องชายของเขาอันทิโอคัสจึงขึ้นครองราชย์ต่อและรวบรวมกองทัพใหญ่โตซึ่งเขานำทัพด้วยตัวเอง นี่ คือกษัตริย์ที่ถูกกล่าวถึงในข้อ 10 ของบทนี้ เขาเป็นผู้ที่จะ “ไหลท่วมและผ่านไป” ด้วยกองทัพอันมีอำนาจมาก ของเขา เขามุ่งกำลังทั้งหมดที่มีเข้าโจมตีกษัตริย์แห่งถิ่นใต้ – ผู้ซึ่งในขณะนั้นคือ ปโตเลมี ฟิโลพาเทอร์ (ผู้ สืบทอดต่อจากปโตเลมี ยูเออร์เกเตส)

อันทิโอคัสเป็นนักรบที่เก่งกาจ เขานำไพร่พลของเขาอย่างประสบผลสำเร็จ ยึดไทรและปโตเลมาอัส และรุกขึ้นหน้าต่อไปจนกระทั่งเขาผ่านเข้าไปในปาเลสไตน์ในที่สุด เขายกทัพต่อไปเพื่อต่อสู้กับกาซา โดยพิชิต ขณะที่เขารุกต่อไป จนเข้าไปในป้อมปราการของกษัตริย์แห่งถิ่นใต้ ซึ่งเป็นขีดจำกัดที่ถูกชี้ให้เห็นในคำพยากรณ์ นี้ นี้เกิดขึ้นในปี 218 ก่อน ค.ศ.

ข้อ 11 และ 12: “แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะโกรธมาก จะยกออกมาต่อสู้กับท่าน คือกษัตริย์แห่งถิ่น เหนือ ท่านจะจัดกองทัพเป็นอันมาก แต่พลมากมายนั้นก็จะถูกมอบไว้ในมือของท่าน และเมื่อท่านนำกองทัพ นั้นไปแล้ว จิตใจของท่านก็จะผยองขึ้น และท่านจะทำลายเสียอีกเป็นหมื่นๆคน แต่ท่านจะไม่รับกำลังเพิ่มขึ้น โดยสิ่งนี้”

กษัตริย์แห่งถิ่นใต้โกรธจัด เขาถูกปลุกเร้าโดยความเกลียดชังและความโกรธซึ่งไม่อาจวัดค่าได้เลย เพราะกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือได้รุกรานแผ่นดินของเขา เขารวบรวมกองทัพใหญ่ทันที และในปี 217 ก่อน ค.ศ. เขาก็ทำให้กองทัพของอันติโอคัสพ่ายแพ้ในศึกหนึ่งซึ่งเกิดขึ้นที่ราเฟีย ไมไกลนักจากกาซา เพราะชัยชนะครั้งใหญ่นี้ ใจของปโตเลมีจึง “ผยองขึ้น” และหากเขาเป็นคนที่มีวินัย เขาก็คงต่อ ยอดชัยชนะนี้แล้วโดยการต่อสู้กับ อันติโอคัสและยึดอาณาจักรของเขา แต่เขาก็มีว่แต่หวังที่จะกลับไปดื่มกินสนุกสนานมากเกินไป และด้วยเหตุนี้ เขาจึงเสียโอกาสที่จะรุกขึ้นหน้าต่อเพื่อที่จะได้ชัยชนะขึ้นเด็ดขาดและกลายเป็นผู้ครอบครองโลก ดังนั้นเขาจึง “ไม่รับกำลังเพิ่มขึ้น” โดยชัยชนะครั้งใหญ่ของเขาเหนืออันติโอคัส เขาทำให้กษัตริย์พ่ายแพ้ – แต่เขาไม่ได้ยึดอาณาจักรนั้น

ข้อ 13: “เพราะว่ากษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะกลับมาและจะจัดกองทัพเป็นอันมากใหญ่โตกว่าครั้งก่อน ต่อมาอีกหลายปีท่านจะยกกองทัพใหญ่มาพร้อมกับทรัพย์สินสมบัติมากมาย”

มีช่วงเวลานานสิบสามปีแห่งสันติระหว่างปโตเลมี ฟิโลพาเทอร์และอันติโอคัส ในระหว่างปีเหล่านี้ อันติโอคัสเสริมกำลังตัวเองในอาณาจักรของตน เมื่อเขามีกองทัพที่มีกำลังมากพอและมีอาวุธพร้อมสรรพเพียงพอ เขาก็เริ่มการพิชิตและชัยชนะหลายหนตกเป็นของเขา เขายึดของริบได้เป็นอันมาก และคลังทรัพย์ของเขาก็เต็มไปด้วยทองคำและเงิน

ในระหว่างนี้เอง เขาได้ทราบข่าวการเสียชีวิตของปโตเลมี ฟิโลพาเทอร์และการสืบราชบัลลังก์ของบุตร ทารกของปโตเลมี นั่นคือ ปโตเลมี อีพิฟานีส นี่ทำให้เขาเชื่อว่าถึงเวลาแล้วที่เขาจะกลายเป็นผู้พิชิตโลก เขาจึง ยกทัพไปต่อสู้กับอีลิปต์พร้อมกับ “กองทัพใหญ่มาพร้อมกับทรัพย์สินสมบัติมากมาย” โดยคาดหวังว่าจะได้ชัยชนะ อย่างง่ายดาย เราจะเห็นว่าตอนนั้นเกิดอะไรขึ้น ต่อไปอีกนิดหน่อยในบทนี้

ขณะที่เราศึกษาสองอาณาจักรนี้ จงระลึกถึงข้อเท็จจริงที่ว่าขณะที่อาณาจักรเหล่านั้นยังเป็นอาณาจักร เดิม กษัตริย์เหล่านั้นก็ไม่ใช่อีกเดิมนั้น ในฐานะเป็นบุคคล กษัตริย์แห่งถิ่นเหนือและกษัตริย์แห่งถิ่นใต้เปลี่ยน หลายหน แม้ว่าตำแหน่งราชการของพวกเขาไม่เปลี่ยนแปลงก็ตาม

ข้อ 14: “ในกาลนั้น หลายเหล่าจะยกขึ้นต่อสู้กับกษัตริย์แห่งถิ่นใต้ และบรรดานักปล้นแห่งชนชาติ ของท่านเองก็จะยกตัวเองขึ้นเพื่อจะกระทำให้นิมีตสำเร็จ แต่พวกเขา ก็จะล้มเหลว”

ท่ามกลาง “คนมากมายที่ลุกขึ้น” ต่อสู้กษัตริย์ทารกแห่งถิ่นใต้นั้น คือ ฟิลิป กษัตริย์แห่งมาซีดอน ผู้ซึ่ง ทำข้อตกลงหนึ่งกับอันติโอคัสเพื่อแบ่งอาณาจักรของปโตเลมี อีพิฟานีสระหว่างเขาทั้งสอง ขณะเดียวกัน อีลิปต์ ก็เป็นพื้นที่ๆเต็มไปด้วยการก่อความไม่สงบ และมีวีรชนหลายคนในปาเลสไตน์ที่อยากเอาใจอันติโอคัส ยิวชั่วเหล่านี้ถูกเรียกว่า “บรรดานักปล้น” และความประพฤติของพวกเขาทำให้สถานการณ์ยุ่งยากมาก ๆ สำหรับพี่น้องของพวกเขา และพวกเขาจึง “กระทำให้นิมีตสำเร็จ” (คำพยากรณ์นี้) เรื่องความทุกข์ยากและ ความลำบากสุด ๆ ของพวกเขิว นั่นคือชนชาติของดาเนียล กษัตริย์จึงหันไปต่อสู้กับนักปล้นเหล่านี้ – พวกยิวและ ทำให้พวกเขาล้มลง ข้อ 14 ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วในสงครามเหล่านั้นของอันติโอคัสที่ตามมา

ข้อ 15-19: “แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะมาล้อมและก่อเชิงเทิน และยึดเมืองที่มีป้อมแข็งแรงได้ และ กำลังกองทัพของถิ่นใต้จะสู้ไม่ได้ แม้ว่ากองทัพที่คัดเลือกแล้วยังสู้ไม่ได้ เพราะไม่มีกำลังที่จะยืนหยัดอยู่ได้”

แต่ผู้ที่ยกมาต่อสู้กับท่าน จะกระทำตามความพอใจของตนเอง จึงไม่มีผู้ใดต่อสู้ท่านได้ และท่านจะยังยืนอยู่ในแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ ซึ่งจะถูการทำลายโดยมือของท่าน ท่านจะมุ่งหน้ามาด้วยกำลังทั้งหมดแห่งราชอาณาจักร และท่านจะนำคนเที่ยงตรงไปด้วย แล้วท่านจะกระทำดังนี้ คือท่านจะยกบิดาของพวกผู้หญิงให้กษัตริย์แห่งถิ่นใต้เพื่อให้ทำลายเธอ แต่เธอจะไม่มั่นคงและอำนวยการประโชยน์แก่ท่านแต่ประการใด ภายหลังจากท่านจะมุ่งหน้าไปตามเกาะต่างๆและจะยึดได้เป็นอันมาก แต่แม่ทัพคนหนึ่งจะได้กำจัดความอหังการของท่านนั้นเสีย ความจริงเขาจะเอาความอหังการนั้นมาสนองท่าน แล้วท่านจะหันหน้ามุ่งตรงไปยังป้อมปราการแห่งแผ่นดินของท่านเอง แต่ท่านก็จะสะดุดและล้มลง หัวตัวไม่พบอีกต่อไป”

เราจะศึกษาข้อเหล่านี้ด้วยกัน เพราะว่าพวกมันครอบคลุมส่วนที่เหลือของสงครามนองเลือดเหล่านั้นของกษัตริย์อันทีโอคัสมหาราช ผู้เป็น “กษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ” ขณะที่เราศึกษาสงครามครั้งต่างๆเหล่านี้ของอันทีโอคัส เราก็ต้องไม่ลืมว่าดินแดนศักดิ์สิทธิ์นั้นถูกเรียกว่าเป็น “แผ่นดินอันรุ่งโรจน์นั้น” แผ่นดินอันรุ่งโรจน์นั้นอยู่ภายใต้การครอบครองของกษัตริย์แห่งถิ่นใต้ – ผู้ซึ่งในขณะนั้นคือ ปโตเลมี อีพิฟานีส

เพื่อที่จะไปถึงอียิปต์ อันทีโอคัสจำเป็นต้องผ่านเข้าไปในดินแดนศักดิ์สิทธิ์นั้น เขาจึงต้องพิชิตดินแดนศักดิ์สิทธิ์นั้นก่อนที่เขาจะสามารถพิชิตอียิปต์ได้ เขาตั้งใจไว้แล้วว่าจะทำเช่นนี้ แต่ขณะที่เขาข้ามพรมแดนของประเทศนั้นเขาก็เผชิญหน้ากับสโกปาส (นายพลผู้ยิ่งใหญ่ในกองทัพของปโตเลมี) สโกปาสจำใจต้องล่าถอยและเขาเข้าไปหลบภัยอยู่ในเมืองไซดอนซึ่งมีป้อมเข้มแข็ง

คนอียิปต์พยายามอย่างจนตรอกที่จะช่วยให้เมืองนั้นอยู่ต่อไปได้ แต่ความพยายามทั้งหมดกลับล้มเหลวและไซดอนจำต้องยอมจำนนต่ออันทีโอคัส จากนั้นกษัตริย์ก็สามารถกระทำ “ตามความพอใจของตนเอง จึงไม่มีผู้ใดต่อสู้ท่านได้” เขามุ่งหน้าต่อไปอย่างรวดเร็ว โดยพิชิตขณะที่เขารุดหน้าไป และในที่สุดก็ยึดดินแดนปาเลสไตน์ทั้งหมดเป็นกรรมสิทธิ์

หลังจากพิชิต “แผ่นดินอันรุ่งโรจน์นั้น” แล้วเขาก็ตั้งหน้ามุ่งไปยังอียิปต์ โดยตั้งใจว่าจะพิชิตและกลายเป็นผู้ปกครองของประเทศนั้น เขารวบรวมกองทัพต่างๆของตนและระดมกำลังพลทั้งหมดที่มี เพื่อเตรียมตัวไปสู้รบกับอียิปต์ แต่คนอียิปต์ก็ไม่ได้นั่งนอนใจ – พวกเขาได้ติดต่อไปยังโรมและอ้อนวอนขอความช่วยเหลือเพื่อต่อสู้กับกษัตริย์ผู้ทรงอำนาจแห่งถิ่นเหนือ พวกโรมกำลังขึ้นเรื่องอำนาจอย่างรวดเร็ว และพวกเขาสัญญาว่าจะช่วยเหลือกษัตริย์แห่งอียิปต์

เมื่อกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือได้ข่าวเกี่ยวกับการเป็นพันธมิตรกันระหว่างโรมและอียิปต์ เขาก็เปลี่ยนแผนและแทนที่จะยกทัพไปต่อสู้กับกษัตริย์แห่งถิ่นใต้โดยเร็ว เขากลับหาช่องที่จะพิชิตพวกเขาโดยใช้วิธีการทูต เขามีติดใจอย่างหนึ่งนามว่าคลีโอพัตราผู้ซึ่งเขาเสนอแนะให้หมั้นกับปโตเลมี อีพิฟานีสกษัตริย์ผู้เยาว์วัย – ซึ่งขณะนั้นยังเป็นเพียงเด็กเจ็ดขวบคนหนึ่ง คลีโอพัตราเองก็ยังไม่อายุมากนัก และเพราะว่าเธอยังเป็นเด็กสาวอยู่ โดยอยู่ภายใต้การดูแลของมารดาของเธอและแม่นมคนหนึ่ง เธอจึงถูกเรียกว่า “ธิดาของพวกผู้หญิง” (ข้อ 17) การสมรสเกิดขึ้นประมาณปี 193 ก่อน ค.ศ.

คำว่า “ทำลายเธอ” หมายถึงแผนการของอันโทโอสที่ที่จะทำให้เธอเล่นตามแผนของเขาและจงรักภักดีต่อเขา แทนที่จะจงรักภักดีต่อสามีของเธอเอง – แต่แผนการของเขาก็ล้มเหลว คลีโอพัตราไม่เพียงซื่อสัตย์ต่อสามีของเธอเท่านั้น เธอยังร่วมวงกับเขาในการแสดงความยินดีกับพวกโรมด้วยที่รับชนะบิดาของเธอ

การกระทำเช่นนั้นของบุตรสาวของเขาทำให้อันโทโอสเดือดดาล เขาเกลียดชังพวกโรมมากเสียจนเขามุ่งมั่นที่จะทำให้ทั้งพวกเขาและอียิปต์พ่ายแพ้ เขายกเรือรบสามร้อยลำออกไปและล่องไปตามชายฝั่งหมู่เกาะเอเชียน้อย เพียงเพื่อที่จะเจอกับความผิดหวังอันน่าเศร้าอีกครั้งหนึ่ง ที่แม่น้ำซีเรียในปี 190 ก่อน ค.ศ. เขาได้พ่ายแพ้ต่อสก็ปปิโอ อาเซียทิกัส “แม่ทัพ” คนนั้นในข้อ 18

หัวใจสลายเพราะความพ่ายแพ้ของตน กษัตริย์องค์นี้จึงกลับบ้านไปและส่งพวกคนนำข่าวมาเพื่อหาข้อตกลงสงบศึก ข้อตกลงเหล่านั้นที่ถูksenอให้แก่เขาเป็นเรื่องยาก: เขาเสียยุโรปไปแล้ว เขาเสียเอเซียไปแล้วทางฝั่งยุโรปของเทารัส และเขาถูกสั่งให้ยอมสละเรือรบทั้งหมดของตนโดยเหลือไว้เพียงสิบลำและให้ชำระเงินเบื้องต้นเป็นจำนวน 15,000 ตะลันต์ – 500 ไร่แก่ยูเมเนส

ไม่กี่เดือนต่อมาเขาก็ก่อเรื่องผิดพลาดครั้งสุดท้าย: เพื่อที่จะเติมคลังทรัพย์ที่ร่อยหรอของตน เขาพยายามที่จะปล้นสะดมวิหารของพระเบลในเมืองเอลิมายิส ซึ่งทำให้ชาวเมืองนั้นโมโหเสียจนพวกเขาพร้อมใจกันลุกขึ้น กรูเข้าหาเขาและฆ่าเขาเสีย ดังนั้น “ท่านก็จะสะดุดและล้มลง หาดูไม่พบอีกต่อไป” (ข้อ 19)

ข้อ 20: “แล้วจะมีผู้หนึ่งขึ้นมาแทนที่ของท่าน ผู้นี้จะส่งเจ้าพนักงานเก็บส่วยให้ไปตลอดทั่วราชอาณาจักรอันรุ่งโรจน์ แต่ไม่กีวันเขาก็ประสบหายนะ มิใช่ด้วยความโกรธหรือสงคราม”

อันโทโอสสมหาราชถูกสืบทอดตำแหน่งโดยโอรสของเขา เซลิวกัส พิไลพาเทอร์ เมื่อกษัตริย์องค์ใหม่ขึ้นครองบัลลังก์ ประเทศก็ขัดสนอย่างหนักและการเงินก็ร่อยหรอเสียจนเขาต้องจำใจกลายเป็น “ผู้เก็บส่วย” ซึ่งจำเป็นเพื่อที่จะจ่ายค่าปรับโทษฐานที่บิดาของเขาไปปล้นสะดม

พอใกล้สิ้นรัชกาลของเขา เขาก็ขัดสนเงินมากเสียจนเขาก่อเรื่องผิดพลาดอันน่าเศร้าในการส่งเจ้าพนักงานคลังของเขาไปยังกรุงเยรูซาเล็ม (ซึ่งถูกอ้างอิงในข้อที่เราศึกษาอยู่นี้ว่าเป็น “ราชอาณาจักรอันรุ่งโรจน์”) พร้อมกับคำสั่งให้ปล้นพระวิหารและยึดเงินและทองคำที่นั่น แต่ “ไม่กีวัน” กษัตริย์ก็ถูกลอบวางยาพิษอย่างลึกลับ และเขาก็สิ้นชีวิต เหมือนกับที่ถูกพยากรณ์ไว้ในข้อนี้ “มิใช่ด้วยความโกรธหรือสงคราม!” เขาครองราชย์นานประมาณสิบสองปี

ในแต่ละตัวอย่างเกี่ยวกับการสู้รบเหล่านั้น ชัยชนะเหล่านั้น และความพ่ายแพ้เหล่านั้นของกษัตริย์เหล่านี้แห่งถิ่นเหนือและแห่งถิ่นใต้ เราเห็นซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่า*ค่าจ้างของความบาปคือความตาย และจะลือเลือนพระเจ้าไม่ได้!* การหว่านในย่านเนื้อหนึ่งนำมาซึ่งการเก็บเกี่ยวแห่งความเปื่อยเน่า เมื่อความบาปโตเต็มที่แล้ว มันก็นำมาซึ่งความตาย ความบาปและความตายมีความหมายเหมือนกัน เนื้อหนึ่งและความเปื่อยเน่ามีความหมายเหมือนกัน ไม่ว่าเราจะเป็นกษัตริย์หรือชาวไร่ชาวนา หากพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใครจะขัดขวางเราได้? แต่ในทำนองเดียวกัน ไม่ว่าเราจะเป็นกษัตริย์หรือชาวไร่ชาวนา หากพระเจ้าทรงขัดขวางเรา เราก็กแพ่

ผู้เปิดทางของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

ข้อ 21-31: “จะมีคนนำเกลียดคนหนึ่งตั้งตัวขึ้นแทนที่โดยไม่มีผู้ใดมอบเกียรติศักดิ์แห่งราชอาณาจักรให้ เขาจะยกเข้ามาอย่างสงบ แล้วจึงเอาราชอาณาจักรนั้นด้วยความสอพลอ กองทัพจะถูกกวาดไปด้วยอำนาจของน้ำท่วมต่อหน้าเขาและถูกทำลายเสีย และเจ้าแห่งพันธสัญญาจะถูกทำลายเสียด้วย ตั้งแต่เวลาที่กระทำพันธมิตรกับเขา เขาจะประกอบกิจการอยู่เสมอ เพราะเขาจะขึ้นมา และเขาจะเข้มแข็งขึ้นด้วยชนชาติเล็กๆ เขาจะยกมาอย่างสงบในส่วนของประเทศที่อุดมที่สุด และเขาจะกระทำสิ่งที่บูทวดหรือบรรพบุรุษของเขาไม่กระทำ เขาจะเอาทรัพย์ที่ปล้นมา ของที่ริบมาได้ และทรัพย์สมบัติมาแจกกัน เขาจะออกอุบายต่อสู้กับที่กำบังเข้มแข็ง แต่ก็ชั่วเวลาหนึ่งเท่านั้น และเขาจะปลุกปั่นกำลังของเขา และความกล้าหาญของเขาด้วยกองทัพมหิมายกไปสู่กับกษัตริย์แห่งถิ่นใต้ และกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะทำสงครามด้วยกองทัพเข้มแข็งมหิมายิ่งนัก แต่เขาก็สู้ไม่ได้ เพราะจะมีการปองร้ายเขา ถึงแม้ว่าผู้ที่ร่วมรับประทานอาหารสูงของเขาก็จะทำลายเขา กองทัพของเขาจะถูกกวาดไป ที่ถูกฆ่าฟันล้มตายเสียก็มาก ส่วนกษัตริย์สององค์นั้น จิตใจของเขาต่างก็คิดปองร้าย เขาจะพูดมุสสาร่วมโต๊ะกัน แต่ก็ไม่ได้อะไร เพราะวาระสุดท้ายก็จะมาตามเวลากำหนด แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือก็จะกลับเข้าบ้านเข้าเมืองพร้อมกับทรัพย์สมบัติมากมาย แต่จิตใจก็มุ่งร้ายต่อพันธสัญญาบริสุทธิ์ และเขาจะปฏิบัติงานและกลับเข้าบ้านเข้าเมือง พอถึงเวลากำหนดเขาจะกลับไปที่ถิ่นใต้ แต่ครั้งนี้เหตุการณ์จะไม่เป็นไปอย่างครั้งแรกหรือครั้งต่อไป เพราะว่ากองทัพเรือของเมืองคิทธิมจะมาปะทะกับเขา เขาจึงจะกลัวและกลับไป และจะเกรี้ยวกราดต่อพันธสัญญาบริสุทธิ์ และลงมือปฏิบัติงาน เขาจะหันกลับมาพร้อมพันธมิตรกับบรรดาผู้ที่ทิ้งพันธสัญญาบริสุทธิ์ และกองทัพจะยืนหยัดอยู่ฝ่ายเขา พวกเขาจะกระทำให้สถานบริสุทธิ์แห่งกองกำลังเป็นมลทิน และจะให้เลิกเครื่องเผาบูชาประจำวันนั้นเสีย และเขาทั้งหลายจะตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่าขึ้น”

กษัตริย์แห่งถิ่นเหนือองค์ต่อไปมีความสำคัญมากๆ: เขาเป็นภาพเล็งหรือเงาของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์... เขาเล็กอันนั้นแห่งดาเนียล 8 ชื่อของเขาคือ อันทิโอคัส อีพิฟานีส และเขาเป็นโอรสองค์เล็กของอันทิโอคัสสมหาราช เขาเป็นคนที่เลวทราม และในหลายๆด้านเขาก็กระทำสิ่งต่างๆเหมือนกับที่ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะกระทำ

โดยสันดานแล้วเขาเป็นคนที่กตัญญู นิสัยประหลาด และเอาแน่เอานอนไม่ได้ – สุดโต่งในทุกอารมณ์ของตน ไร้ศีลธรรมและโหดร้ายทารุณ เขาเป็นคนชาติฮีบรูที่มีการศึกษา – ไม่ใช่คนป่าเถื่อน แต่เป็นกษัตริย์องค์หนึ่งที่มีใจดุร้าย อย่างไรก็ตาม เขาก็เป็นคนที่กล้าหาญมากและมีความสามารถอันโดดเด่น เขาพิเศษเหนือธรรมดาในทุกด้าน – แม้กระทั่งในความชั่วของเขา เขาเป็นคนที่ต่ำทราม น่าสังเวช ไม่มีสิ่งใดที่ต่ำและน่ารังเกียจเกินกว่าที่เขาจะทำได้

“เกียรติศักดิ์แห่งราชอาณาจักร” มิได้ถูกมอบให้แก่เขาเพราะว่าหลานชายของเขา เดเมตรีอัส ควรจะได้เป็นกษัตริย์ แต่อันทิโอคัส อีพิฟานีสได้รับความช่วยเหลือจากราชวงศ์เปอร์กาเมเน นั่นคือ เวอร์เนเนสและอัททาลีสน้องชายของเขา และด้วยความช่วยเหลือของพวกเขา เหล่าศัตรูของเขา (ซึ่งถูกเรียกในพระคำข้อ 22

ว่าเป็น “อำนาจของน้ำท่วม”) จึงถูกกำจัดเสีย และ “เจ้าแห่งพันธสัญญา” (มหาบุโรหิตของยิว) ถูกปลดออก จากตำแหน่ง

อันทีโอคัส อีพิฟานีสเป็นคนที่โหดเหี้ยมและเต็มไปด้วยการหลอกลวง เขาละเมิดข้อตกลงนั้น (“พันธมิตร”) ที่เขาได้ทำไว้กับราชวงศ์เปอร์แกมัม เขาได้โน้มน้าวพวกโรมให้ยอมรับเขา และขณะที่เขาทำแบบนี้ อยู่เขาก็กำลังประกอบกิจ “ล่อลวงอยู่เสมอ” โดยทำให้ดูเหมือนว่าเขามีเพียงกองทัพเล็กๆและผู้ติดตาม จำนวนเล็กน้อย อย่างไรก็ตาม ในเวลาอันสั้นมากๆ เขาก็เริ่ม “เข้มแข็งขึ้นด้วยชนชาติเล็กๆ” และด้วยกองทัพ ที่เล็ก (แต่แข็งแกร่ง) นี้เอง เขาจึงยกมา “อย่างสงบในส่วนของประเทศที่อุดมที่สุด”

อีพิฟานีสเป็นคนเจ้าเล่ห์และเต็มไปด้วยอุบายแยบยล – อันที่จริง เขาก็เป็นคนเจ้าเล่ห์เหลือเกินจนเขา ใช้กลยุทธ์แบบเดียวกับที่พญามารเคยใช้ตอนที่มันเข้าไปในสวนเอเดนเพื่อทดลองเอวา (เขายังใช้เทคนิคเดียวกับที่ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะใช้เมื่อเขาขี่ม้าขาวออกมาดังที่มีพรรณนาไว้ในวิวรณ์ 6:1,2 ด้วย) เขาไม่เหมือนกับ กษัตริย์เหล่านั้นที่มาก่อนเขา เขาเป็นคนที่ใจป่าในการให้ของกำนัล และ “แจกของริบ” คือทรัพย์สินสิ่งของที่ได้มา ในชัยชนะเหนือพวกศัตรูของเขา ขณะที่เขาทำแบบนี้อยู่ เขาก็ “ออกอุบายต่อสู้กับที่กำบังเข้มแข็ง” ไปพร้อมๆ กัน ซึ่งหมายถึงแผ่นดินอียิปต์

ต่อมาไม่นานเขาก็บุกไปพิชิตเมมฟิส, เนคราติส, และเปลูเซียม แต่เขาก็ยึดอเล็กซานเดรียไม่ได้ เขาได้รับชัยชนะอย่างต่อเนื่องสักพักหนึ่ง แต่ในที่สุดเขาก็ถูกยับยั้งโดยพวกโรม

อันทีโอคัส อีพิฟานีสมุ่งมั่นที่จะพิชิตทุกตารางนิ้วของอียิปต์ให้ได้ เขารวบรวมกองทัพใหญ่โตและเมื่อ เขาพร้อม เขาก็ยกทัพไปต่อสู้กับประเทศนั้น เขาเจอกับกองทัพอียิปต์ขนาดมหึมา และทั้งสองฝ่ายต่างประสบ กับความสูญเสียใหญ่หลวง อย่างไรก็ตาม ปโตเลมี พิโลเมเทอร์ กษัตริย์แห่งอียิปต์ก็ถูกทรยศโดยคนเหล่านั้นที่ “ร่วมรับประทานอาหารสูงของเขา” โดยถูกหักหลังโดยคนเหล่านั้นที่ควรจะเป็นมิตรของเขาและเหล่าสมาชิก แห่งคณะรัฐมนตรีและพระราชวังของเขา – และด้วยเหตุนี้อีพิฟานีสจึงชนะศึกนั้นและกษัตริย์แห่งอียิปต์ก็ตก อยู่ในมือของเขา

ปโตเลมี พิโลเมเทอร์ถูกปลดจากบัลลังก์ และน้องชายของเขา ฟิสคอน ถูกประกาศให้เป็นกษัตริย์ แต่ อันทีโอคัส อีพิฟานีสเป็นคนขี้โกหกและนักรวางแผน หลังจากชนะกษัตริย์แห่งอียิปต์และยอมให้น้องชายของเขา ขึ้นนั่งบนบัลลังก์ เขาก็ทำพันธสัญญากับกษัตริย์องค์ก่อนผู้ที่เขาได้รับชนะและสัญญาว่าจะช่วยเขาต่อสู้กับน้อง ชายของเขาซึ่งเป็นกษัตริย์ในขณะนั้น อันทีโอคัส อีพิฟานีสได้โจมตีอเล็กซานเดรีย แต่ก็ไม่สำเร็จ เขาพ่ายแพ้

เพราะเหตุนี้ พิโลเมเทอร์จึงเริ่มระแวงและคืนดีกับน้องชายของตนผู้ซึ่งครองบัลลังก์อยู่ในขณะนั้น สอง คนนี้ตกลงกันว่าจะใช้อำนาจกษัตริย์ร่วมกัน จากนั้นก็ประกาศสงครามต่ออันทีโอคัส อีพิฟานีส อันเป็นการ ทำให้คำพยากรณ์ที่ถูกเขียนไว้ตรงนี้สำเร็จจริง: “ส่วนกษัตริย์สององค์นั้น (อันทีโอคัส อีพิฟานีสและพิโลเมเทอร์) จิตใจของเขาต่างก็คิดปองร้าย (ต่างฝ่ายต่างคิดปองร้ายกัน) เขาจะพุดมูสาร่วมโต๊ะกัน (ขณะที่เขาทั้งสอง นั่งร่วมโต๊ะกัน พวกเขาจะโกหกใส่กัน)” เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นจริง เหมือนกับที่ประวัติศาสตร์พิสูจน์แล้ว เหมือน กับที่ดาเนียลได้พยากรณ์ไว้นานแล้วก่อนมันเกิดขึ้นจริง

หลังจากศึกเหล่านี้ในอียิปต์ อันติโอคัส อีพิฟานีสก็กลับไปยังซีเรีย โดยนำทองคำและเงินกลับไปด้วย – ของริบที่ได้มาจากอียิปต์ ขณะที่เขากลับไปยังซีเรียนั้น เขาก็ทราบข่าวว่ามีบางคนได้รายงานว่าเขาเสียชีวิตแล้วในแผ่นดินปาเลสไตน์ ยาโฮส (ผู้ซึ่งถูกถอดจากตำแหน่งปุโรหิต) ตอนที่อันติโอคัสไม่อยู่ ก็โจมตีกรุงเยรูซาเล็ม และบุกขึ้นที่จะใช้กำลังยึดตำแหน่งเดิมของตนกลับมา

อันติโอคัส อีพิฟานีสถือว่าเป็นการกบฏของพวกยิว และเมื่อเขารู้ว่าคนเหล่านั้นคือกตัญญูใหญ่ เพราะเรื่องที่ว่าเขาตายแล้ว เขาก็มุ่งมั่นที่จะทำให้พวกเขาต้องชดใช้ให้ได้ เขาจึงโจมตีกรุงเยรูซาเล็ม ฆ่ายิว 40,000 คน และชายอีกหลายพันคนให้เป็นทาส เขาปล้นสะดมกรุงนั้นและพระวิหาร เอาทุกสิ่งที่มีค่าไป และไปจากกรุงเยรูซาเล็ม – โดยขนทองคำและทรัพย์สมบัติมากมายไปด้วย และยกทัพเข้าไปในเมืองอันติโอกต่อไป

ในปี 168 ก่อน ค.ศ. อันติโอคัส อีพิฟานีสได้ตัดสินใจว่าจะพยายามพิชิตอียิปต์อีกครั้ง แต่สองปีนั้นยังครองบัลลังก์อยู่และพวกเขาก็ขอความช่วยเหลือจากโรม โรมให้กองทัพต่างๆและทรัพย์สมบัติแก่พวกเขา และอันติโอคัส อีพิฟานีสก็ถูกขับไล่กลับไป เขาไปจากอียิปต์ในสภาพของผู้แพ้ และเพราะความอปราชัยของเขาที่นั่น เขาจึงเดือดดาลต่อพวกยิวและปาเลสไตน์ เขาปล้นสะดมแผ่นดินนั้นและสังหารยิวหลายพันคน โดยทำให้คนอื่นๆอีกหลายพันคนต้องกลายเป็นทาส จากนั้นเขาก็ซ่อมแซมกำแพงและหอคอยต่างๆแห่งเมืองป้อมของดาวิด ตั้งเหล่าทหารซีเรียให้เป็นยามและบัญชายิวทั้งปวงและประชาชนในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ให้เป็นชนชาติเดียว ศาสนาเดียว โดยมีกฎหมายเดียวกัน และเขาปฏิเสธที่จะอนุญาตให้พวกยิวนมัสการในพระวิหารของพวกเขาและอธิษฐานต่อพระเจ้าของพวกเขา ตรงกันข้าม เขากลับตั้งแท่นบูชารูปเคารพแท่นหนึ่งขึ้นและถวายเนื้อสุกรบนแท่นนั้น ซึ่งแน่นอนว่าเป็นสิ่งน่าสะอิดสะเอียนเหนือคำบรรยายสำหรับพวกยิว

อีพิฟานีสเป็นภาพอันสมบูรณ์แบบของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ เมื่อเขาถวายเนื้อสุกรบนแท่นบูชาขึ้นในพระวิหาร มันก็เป็น “สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการร้าวฉานเปล่า” ที่ถูกกล่าวถึงในข้อ 31 อย่างไรก็ตาม นี่ก็ไม่ใช่ “สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการร้าวฉานเปล่า” ที่ถูกกล่าวถึงโดยพระเยซูเจ้าในมัทธิว 24:15 คำพยากรณ์นั้นที่ไว้โดยพระเยซูจะเกิดขึ้นในอนาคต มันเป็นความจริงที่ว่าอันติโอคัส อีพิฟานีสเป็นภาพเลื่องหนึ่งอย่างแน่นอน และเป็นภาพที่ตรงด้วย ของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้ซึ่งจะเป็น “สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการร้าวฉานเปล่า” และจะยืนอยู่ในสถานบริสุทธิ์โดยประกาศว่าเขาเป็นพระเจ้าและบัญชาคนทั้งปวงให้กราบไหว้เขา

การปฏิบัติอย่างหยาบช้ำต่อพวกยิว และวิธีอันเลวร้ายที่อันติโอคัส อีพิฟานีสได้ทำให้นครบริสุทธิ์และพระวิหารเสียความศักดิ์สิทธิ์ ได้ก่อให้เกิดการกบฏของพวกมัคคาบี ในระหว่างนั้นเขาก็ไปจากกรุงนั้นพร้อมกับกองทัพหนึ่ง โดยเดินทางเข้าไปในเปอร์เซีย เขาได้รับชัยชนะหลายครั้งขณะที่เขายกทัพไป แต่ต่อมาเขาก็ถูกขับไล่กลับไปยังบาบิโลน ข่าวเรื่องการกบฏของพวกมัคคาบีในปาเลสไตน์ทำให้เขาสติแตก เขาเสียชีวิตด้วยสาเหตุธรรมชาติที่ทาเบ ในปี 164 ก่อน ค.ศ.

ข้อ 21-31 เกี่ยวข้องกับอันติโอคัส อีพิฟานีสและสงครามต่างๆของเขา – พวกมันไม่ได้กล่าวถึงปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้ซึ่งจะมาหลังจากการรับขึ้นไปของคริสตจักร ศึกต่างๆที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้ได้ถูกสู้รบไปแล้วจริงๆและเกิดขึ้นจริงตามที่มีพยากรณ์ไว้ สงครามเหล่านี้ – สงครามของจักรวรรดิเปอร์เซียและจักรวรรดิ

กรีก และที่มีรายละเอียดมากกว่าก็คือ สงครามของฝ่ายซีเรียและฝ่ายอียิปต์ซึ่งถูกแบ่งออกมาจากจักรวรรดิกรีก – กินเวลาตั้งแต่ปี 536 จนถึง 164 ก่อน ค.ศ. เท่ากับช่วงเวลา 372 ปี การเห็นลวงหน้าแบบเป็นคำพยากรณ์ที่แสนมหัศจรรย์ตรงนี้เป็นเรื่องโดดเด่นที่สุดเรื่องหนึ่งในพระคัมภีร์ทั้งเล่ม และลงลึกรายละเอียดในแบบที่มีแต่พระเจ้าผู้ทรงสรรพปัญญาเท่านั้นที่สามารถเขียนลงไปได้ก่อนที่พวกมันเกิดขึ้น กระนั้นความเก่าแก่ของพระคัมภีร์และประวัติศาสตร์ของโจเซฟัสและของพวกมัคคาบีก็เป็นพยานอย่างแน่นอนถึงข้อเท็จจริงที่ว่าศึกเหล่านี้ได้ถูกสู้รบไปแล้วจริงๆเหมือนกับที่ถูกพยากรณ์ไว้ในดาเนียล หลายปีก่อนที่พวกมันได้เกิดขึ้นจริง

ช่วงเวลาระหว่างอันติโอคัส อีพิฟานีส

และการเสด็จมาของพระเยซู พระเมสสิยาห์

ข้อ 32 และ 33: “เราจะใช้ความสอพลอล่องลวงผู้ที่ละเมิดพันธสัญญา แต่ประชาชนผู้รู้จักพระเจ้าของเขาทั้งหลายจะยืนมั่นและปฏิบัติงาน และในหมู่ประชาชนคนเหล่านั้นที่ฉลาดจะกระทำให้คนเป็นอันมากเข้าใจ แม้ว่าเขาจะล้มลงด้วยดาบหรือด้วยเปลวไฟ ด้วยการเป็นเชลย ด้วยถูกปล้นหลายวันเวลา”

ข้อเหล่านี้พรรณนาถึงพฤติกรรมของพวกยิวบางคนที่อยู่ภายใต้การข่มเหงอย่างหนักและการกดขี่ของอันติโอคัส อีพิฟานีส พวกยิวบางคนเหล่านั้นดำเนินชีวิตอย่างชั่วช้าและภายใต้การข่มเหงอย่างรุนแรง – และได้รับอิทธิพลจากคำป้อยออกจากกษัตริย์ – พวกเขาจึงถูกนำไปทอดทิ้งพระเจ้าของตนและศาสนาแห่งบรรพบุรุษของพวกเขา และกราบไหว้รูปเคารพต่างๆ อย่างไรก็ตาม มีพวกยิวส่วนน้อยที่รู้จักพระเจ้า ที่เชื่อ เหมือนอย่างดาเนียลและเพื่อนๆของเขา ว่าพระเจ้าทรงสามารถช่วยพวกเขาให้พ้นได้ คนเหล่านี้ถูกทำให้เข้มแข็ง และพวกเขา “ปฏิบัติงาน”

ในประวัติศาสตร์พระคัมภีร์และประวัติศาสตร์ของพวกมัคคาบี เราเรียนรู้เกี่ยวกับบุโรหิตคนหนึ่งนามว่า มัทธาธิอัส ผู้ซึ่งร่วมกับบุตรทั้งหลายของเขา ซึ่งเป็นที่รู้จักในชื่อพวกมัคคาบี ได้ต่อสู้ตั้งแต่ปี 166 จนถึง 47 ก่อน ค.ศ. เพื่อรื้อฟื้นชีวิตประจำชาติขึ้นในอิสราเอล และเพื่อรื้อฟื้นการนมัสการในพระวิหารของพวกยิว บุโรหิตที่สัจย์ชื่อผู้นี้ถูกข่มเหงโดยอันติโอคัส อีพิฟานีส และถูกขับไล่ออกไปอยู่ในภูเขาซึ่งเป็นที่ยิวที่สัจย์ชื่อหลายคนติดตามเขาไป

สองปีต่อมา มัทธาธิอัสก็เสียชีวิตและอำนาจของเขาสืบทอดไปสู่บุตรคนที่สามของเขา ยูดาส ซึ่งเป็นที่รู้จักในชื่อ “ค้อนนั้น” โดยเป็นผู้นำที่มีเล่ห์เหลี่ยมและเก่งกาจมาก เขาหลีกเลี่ยงพวกกองโจรที่ถูกส่งมาฆ่าเขา เอาชนะหรือหลบเลี่ยงกองทัพซีเรียทุกกองทัพที่ถูกส่งมาฆ่าเขา และในปี 165 ก่อน ค.ศ. พร้อมกับผู้ติดตามของเขากลุ่มหนึ่ง เขาก็ยึดกรุงเยรูซาเล็มได้ ชำระพระวิหารให้บริสุทธิ์ และรื้อฟื้นการถวายสัตวบูชาประจำวัน

ยูดาส “ค้อนนั้น” ถูกฆ่าตายในการสู้รบในปี 160 ก่อน ค.ศ. และถูกสืบทอดต่อโดยน้องชายของเขา โยนาธาน พอถึงตอนนี้คนซีเรียก็ติดพันอยู่กับสงครามกลางเมือง พวกเขาอยู่กับการทะเลาะกันเอง และแคว้นยูเดียก็มีความสงบสุขอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่ง ขณะเดียวกัน โยนาธานก็เริ่มแข็งแรงแรงมากขึ้นโดยการทำสนธิสัญญากับพวกโรมและพวกสปาร์ตัน เขาถูกทรยศและถูกสังหารโดยนายพลชาวซีเรียคนหนึ่งในปี 143 ก่อน

ค.ศ. และน้องชายของเขาซีโมนสืบทอดตำแหน่งบุโรหิตต่อจากเขา – บุตรชายคนสุดท้ายของบุโรหิตชราผู้สืบทอดชื่อ มัทธาธิอัส

ซีโมนมีบุตรชายสองคน โดยคนหนึ่งนั้นรวมถึงตัวซีโมนเองด้วยถูกทรยศและถูกฆ่าตายโดยลูกเขยคนหนึ่งในปี 135 ก่อน ค.ศ. บุตรชายคนหนึ่งของซีโมน ยอห์น ฮีรคานัส หนีรอดจากการถูกฆ่าตายและกลายเป็นมหาบุโรหิตของอิสราเอล โดยดำรงตำแหน่งยาวนานมากๆ คนอื่นๆติดตามเขาไป จนกระทั่งพวกมัดคาบีเริ่มไม่เป็นที่ชอบใจของประชาชนและถูกสืบทอดต่อโดยอติอุเมอัน อันทิพาเทอร์ ในปี 47 ก่อนค.ศ. หลังจากอันทิพาเทอร์ถูกฆาตกรรมในปี 43 ก่อน ค.ศ. ประวัติศาสตร์ก็บอกเราว่ามาร์ค อันโทนีไปเยือนซีเรียและแต่งตั้งบุตรชายสองคนของอันทิพาเทอร์ คือ ฟาเซลัสและเฮโรด โดยฝ่ายหลังจะเป็นที่รู้จักในชื่อ เฮโรดมหาราช ผู้ซึ่งการครองราชย์ของเขากินเวลาตั้งแต่ปี 37 ก่อน ค.ศ. จนถึง 4 ก่อน ค.ศ. เฮโรดมหาราชเป็นกษัตริย์ตอนที่พระคริสต์ประสูติในเบธเลเฮมแห่งยูเดีย คุณสามารถอ่านบันทึกนั้นได้ในมัทธิว 2:1-15 พวกมัดคาบีเชื่อมรอยต่อส่วนใหญ่ของช่วงปีเหล่านั้นระหว่างอันทิโอส อีพิฟานีสและการประสูติของพระคริสต์

พอสิ้นช่วงเวลานั้นที่พวกเราส่วนใหญ่รู้จักในชื่อ “ปีเจียบเหล่านั้น” ระหว่างมาลาคีและมัทธิว พระเจ้าก็ทรงยกชูผู้นำฝ่ายวิญญาณกลุ่มเล็กๆที่พระองค์ประทานความเข้าใจและสติปัญญาให้ พวกเขาเข้าใจคำพยากรณ์เหล่านั้นของพระคัมภีร์ พวกเขาจะสอนคนอื่นๆอย่างไร และพวกเขาสั่งสอนประชาชนตามที่พวกเขาได้รับอนุญาตให้ทำเช่นนั้น ท่ามกลางคนเหล่านั้นคือสิเมโอนและอันนา (ลูกา 2:25-38) ผู้รอคอย “ความบรรเทาทุกข์ของอิสราเอล”

ช่วงเวลาระหว่างพระเมสสิยาห์ และเวลาสุดท้ายนั้น

ข้อ 34 และ 35: “เมื่อพวกเขาล้มลงนั้น เขาจะได้รับความช่วยเหลือเล็กน้อย และจะมีคนมากด้วยกันที่ร่วมเข้ากับความสอพลอ คนที่ฉลาดบางคนจะล้มลงเพื่อถลุงและชำระเขาทั้งหลายให้ขาวสะอาด จนกว่าจะถึงเวลาสุดท้าย เพราะวาระก็จะมาตามเวลากำหนด”

ในปฐมกาล 3:15 พระเจ้าทรงสัญญาเรื่องเชื้อสายของหญิงนั้นที่จะทำให้หัวของงูนั้นฟกช้ำ และเปาโลบอกเราในกาลาเทีย 4:4 ว่าพอถึงเวลาครบกำหนดพระเยซูได้เสด็จมา เกิดจากหญิงคนหนึ่ง เกิดภายใต้พระราชบัญญัติ เพื่อไถ่คนเหล่านั้นที่อยู่ภายใต้พระราชบัญญัติ พระเยซูได้เสด็จมาหาพวกเขา ก่อน พระองค์ทรงเสนอพระองค์เองแก่พวกเขาในฐานะพระเมสสิยาห์ของพวกเขา แต่พวกเขาบอกว่า “จงให้บาร์บัสแก่พวกเรา เราไม่ยอมให้ชายผู้นี้มาปกครองเหนือเรา ให้เขาถูกตรึงกางเขนซะ! ให้โลหิตของเขาตกอยู่เหนือเราและเหนือลูกหลานของเรา” พวกเขาปฏิเสธพระคริสต์ของตนและพระองค์ทรงถูกตัดออกแล้ว

อย่างไรก็ตาม 40 ปีต่อมา ในปี ค.ศ. 70 นครบริสุทธานั้นก็ถูกทำลายจนราบคาบโดยพวกโรมซึ่งถูกนำโดยติตัส อันเป็นการเริ่มต้นการทำให้สำเร็จจริงของส่วนท้ายของข้อ 33: “เขาจะล้มลงด้วยดาบหรือด้วยเปลวไฟ ด้วยการเป็นชเลย ด้วยถูกปล้นหลายวันเวลา” “หลายวันเวลา” ที่ว่านี่คือ วันทั้งหลายแห่งยุคสมัยนี้ซึ่งดำเนินสืบต่อมานานกว่า 1900 ปีแล้ว พระเยซูทรงอ้างอิงถึงพวกเขาเมื่อพระองค์ตรัสในลูกา 21:24 ว่า “เขา

(พวกยิว) จะล้มลงด้วยคมดาบ และต้องถูกกวาดเอาไปเป็นเชลยทั่วทุกประชาชาติ และคนต่างชาตินจะเหยียบย่ำกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าเวลากำหนดของคนต่างชาตินั้นจะครบถ้วน”

พระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เมื่อ 1900 ปีก่อน และเราได้เห็นว่าพระคำของพระองค์ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วในชีวิตของเรา! พวกยิวถูกกระจัดกระจายไปทั่วทุกประชาชาติได้ดวงอาทิตย์และไปยังทุกเกาะแห่งท้องทะเล พวกเขาถูกปล้น ถูกเข่นฆ่า และถูกฆาตกรรมฆ่าแล้วฆ่าเล่า ทรัพย์สินของๆพวกเขาถูกยึดเอาไปจากพวกเขา “หลายวัน” แล้ว พวกเขานับล้านๆถูกดาบสังหาร พวกเขาถูกเผาจนเกรียมในเตาอบของฮิตเลอร์ พวกเขาถูกข่มเหงไปทั่วโลก แต่พวกเขาก็ยังไม่สูญสิ้น – และพวกเขาจะไม่มีวันสูญสิ้นเลย!

พวกเขาถูกประจบสอพลอ และถูกสัญญาหลายสิ่ง แต่คำสัญญาเหล่านี้ก็แทบไม่เคยถูกทำให้เป็นจริงดังที่สัญญาไว้เลย กระทั่งทุกวันนี้ ขณะที่ผมเตรียมข้อความเหล่านี้อยู่ พวกยิวก็มีความศรัทธาในสิ่งที่สหประชาชาติสามารถทำให้พวกเขาได้ พวกเขาได้รับมออคินส่วนเล็กๆของผืนดินที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่อับราฮัม และพวกเขาก็กำลังสร้างผืนดินนั้นขึ้นมาใหม่ แต่นี่ก็ไม่ใช่การกลับมาที่แท้จริงของพวกยิวยังปาเลสไตน์... มันเป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น – การเบิกทางของสิ่งที่เป็นของจริง แต่ “ประชาชาติหนึ่งจะถือกำเนิดขึ้นในวันเดียว” เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาในวิวัฒนาการและดวงตาทุกดวงจะเห็นพระองค์ พวกเขาจะเห็นรอยแผลเป็นในพระหัตถ์ของพระองค์และพวกเขาจะชบลงแทบพระบาทของพระองค์และนมัสการพระองค์ แล้วพวกเขาจะร้องออกมาอย่างแท้จริงว่า “โฮซันนาแด่พระมหากษัตริย์ของพวกเรา!”

ข้อพระคำเหล่านี้ครอบคลุมระยะเวลาระหว่างพระเมสสิยาห์ผู้เป็นประมุขและเวลาสุดท้ายนั้น พวกมันตรงกับช่วงเวลาระหว่างสัปดาห์ที่ 69 และ 70 ของเจ็ดสิบเจ็ดนั้นแห่งคำพยากรณ์ของดาเนียล พวกมันแสดงให้เห็นความสอดคล้องกันของนิมิตที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่ดาเนียลและพิสูจน์จนหมดข้อสงสัยว่านิมิตเหล่านี้เกี่ยวข้องกับพวกยิว *ไม่ใช่กับคริสตจักร* คริสตจักรไม่ถูกกล่าวถึงสักครั้งในแง่ใดเลย

วาระสุดท้ายนั้น – ปฏิบัติต่อพระคริสต์

ข้อ 36-45: “และกษัตริย์จะกระทำตามความพอใจของเขา เขาจะยกตนขึ้นและพองตัวขึ้นเหนือพระทุกองค์ และจะพูดสิ่งที่น่ามหัศจรรย์กล่าวต่อผู้พระเจ้าแห่งพระทั้งหลาย เขาจะเจริญจนพระพิโรธจะครบถ้วน เพราะสิ่งใดที่ทรงกำหนดไว้จะสำเร็จ เขาจะไม่เชื่อฟังพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา หรือเชื่อฟังผู้ที่ผู้หญิงรัก เขาจะไม่เชื่อพระองค์ใดเลย เพราะเขาจะพองตัวเองเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง แต่ในที่ของเขา เขาจะถวายเกียรติแก่พระของป้อมปราการ พระองค์หนึ่งที่บรรพบุรุษของเขาไม่รู้จัก เขาก็จะให้เกียรติด้วยทองคำและเงิน ด้วยเพชรพลอยต่างๆ ด้วยของขวัญอันมีค่า เขาจะกระทำเช่นนั้นกับพระต่างดาวที่เขานับถือและพอกพูนสง่าราศีให้ในป้อมปราการส่วนใหญ่ เขาจะแต่งตั้งให้พวกเขาปกครองคนเป็นอันมาก และเขาจะแบ่งแผ่นดินให้เป็นสิ่งตอบแทน พอถึงเวลาวาระสุดท้ายกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะมาสู้กับเขา และกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะพุ่งเข้าใส่เขาอย่างลมหมุน พร้อมด้วยรถรบและพลม้าและเรือรบเป็นอันมาก เขาจะเข้ามาในประเทศต่างๆ แล้วไหลท่วมและผ่านไป เขาจะเข้ามาในแผ่นดินที่รุ่งโรจน์ด้วย และประเทศหลายแห่งจะถูกคว่ำไป แต่คนเหล่านี้จะได้รับการช่วยให้พ้นมือของเขา คือเอโดมและโมอับ และส่วนใหญ่ของคนอัมโมน เขาจะยื่นมือของเขาออกต่อประเทศต่างๆ และแผ่นดินอียิปต์ก็จะพ้นไปไม่ได้ แต่เขาจะมีอำนาจเหนือทรัพย์สมบัติที่เป็นทองและเงิน และ

เหนือสิ่งประเสริฐทั้งหลายของอียิปต์ คนลึบนี้และคนเอธิโอเปียก็จะติดไปด้วย แต่ข่าวจากทิศตะวันออกและทิศเหนือจะกระทำให้เขาดกใจ และเขาจะยกออกไปด้วยความเคียดแค้นอย่างยิ่ง ที่จะทำลายและล้างผลาญคนเป็นอันมากเสียให้สิ้นเชิง และเขาจะปลุกพลับพลาทั้งหลายแห่งตำหนักของเขาระหว่างทะเลในภูเขาบริสุทธิ์อันรุ่งโรจน์ แม้กระนั้นเขาก็ยังพบจุดจบ และไม่มีใครช่วยเขาเลย”

ข้อ 36 ยิ่งใหญ่มากๆในการเกี่ยวข้องกับคำพยากรณ์ อยู่ดีๆเราก็เห็นการปรากฏตัวของ “กษัตริย์องค์นั้น” ซึ่งบอกเป็นนัยว่ากษัตริย์องค์นี้เคยถูกไต่ถามชื่อมาก่อน เขาไม่ใช่ตัวละครใหม่ที่เพิ่งเข้ามา เขาไม่ต้องให้ใครมาแนะนำตัว เขาถูกแนะนำตัวเรียบร้อยแล้ว เขาไม่ได้ถูกพาเข้าฉากในฐานะ “กษัตริย์องค์หนึ่ง” แต่ในฐานะ “กษัตริย์องค์นั้น” เขาถูกชี้ให้เห็นหลายครั้งแล้วก่อนหน้านี้ ดังที่เราจะเรียนรู้ขณะที่เราศึกษาข้อเหล่านี้ ซึ่งเกี่ยวข้องกับวาระสุดท้ายนั้น – เวลานั้นเมื่อกษัตริย์ผู้กระทำตามความพอใจของเขาจะครอบครองโดยมีอำนาจสูงสุดบนแผ่นดินโลก

เขาเล็กของสัตว์ป่าตัวที่สี่นั้นในดาเนียล บทที่ 7 และในบทที่ 8 เขาเล็กอันนั้นซึ่งงอกขึ้นมาบนหนึ่งในสี่เขานั้นของแพะผู้ตัวนั้น (ดนล. 8:9-12) และกษัตริย์ที่กระทำตามความพอใจของเขาในบทที่เราศึกษากันอยู่นี้ ล้วนเป็นบุคคลเดียวกัน พวกเขาขึ้นไปยังปฏิบัติต่อพระคริสต์ บุคคลทั้งสามนี้ -- “เขาเล็ก” ทั้งสองนั้นและ “กษัตริย์ผู้กระทำตามความพอใจของเขา” -- ครอบครองในเวลาเดียวกัน ... วาระสุดท้ายนั้น พวกเขาแสดงออกถึงนิสัยที่ชอบทำตามอำเภอใจแบบเดียวกัน และทั้งสามล้วนถูกทำลายในลักษณะเดียวกัน พวกเขาจะเป็นอันไปไม่ได้นอกจากเป็นบุคคลเดียวกัน

กษัตริย์องค์นี้ปรากฏตัวในตอนท้ายของช่องว่างระหว่างพระเมสสิยาห์ผู้เป็นประมุขและ “วาระสุดท้ายนั้น” (ข้อ 33-35) เราเห็นแล้วว่าตรงกันกับช่องว่างระหว่างสัปดาห์ที่ 69 และ 70 ของเจ็ดสิบเจ็ดนั้น แห่งคำพยากรณ์ของดาเนียล กษัตริย์ผู้กระทำตามความพอใจของตนเองนี่จึงเป็นคนเดียวกันกับ “ประมุขผู้หนึ่งที่จะมานั้น” (ดนล. 9:26, 27) และเขาจะเป็นผู้เผด็จการหรือจักรพรรดิชาวโรมคนสุดท้ายอย่างแน่นอน เขาเป็น “เขาเล็กอันนั้น” ของสัตว์ป่าตัวที่สี่ในนิมิตของดาเนียล (บทที่ 7)

กษัตริย์หัวรั้นองค์นี้จะกระทำตามความพอใจในตนเอง ประการแรก เขาจะ “ยกตนขึ้นและพองตัวขึ้นเหนือพระทุกองค์” เขาจะพูดสิ่งที่น่ามหัศจรรย์อย่างเปิดเผยต่อผู้กับพระเจ้าแห่งพระทั้งหลาย นั่นคือพระเยซูฮาวาห์ เขาจะเจริญขึ้นจนกระทั่ง “พระพิโรธ (ความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง) จะครบถ้วน เพราะสิ่งใดที่ทรงกำหนดไว้จะสำเร็จ” (ข้อ 36)

เนื่องจากพระเจ้าทรงฤทธิ์อำนาจสูงสุด เนื่องจากพระองค์ทรงทราบตอนจบตั้งแต่ตอนต้น – และทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นระหว่างตอนต้นและตอนจบ – จึงไม่มีอำนาจใดในสวรรค์หรือบนแผ่นดินโลกจะสามารถยับยั้งสิ่งที่พระองค์ทรงตั้งพระทัยไว้แล้วที่จะให้เกิดขึ้นใน “วาระสุดท้ายนั้น” กษัตริย์ผู้กระทำตามความพอใจขององค์นี้จะไม่นับถือ “พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา – พระเจ้าของอับราฮัม, อิสอัค และยาโคบ มันจึงสมเหตุสมผลที่ว่าปฏิบัติต่อพระคริสต์จะเป็นยิวคนหนึ่งเนื่องจากพระเยซูทรงเป็นยิวคนหนึ่ง – และปฏิบัติต่อพระคริสต์จะเป็นพระคริสต์ตัวปลอม นอกจากนี้ เพื่อที่จะนำเสนอตัวเองต่อพวกยิวในลักษณะที่ยอมรับได้ มันจึงสมเหตุสมผลเท่านั้นที่ว่าเขาควรเป็นยิวคนหนึ่ง

กษัตริย์องค์นี้จะไม่เห็นแก่ “ความปรารถนานั้นของพวกผู้หญิง” เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ไม่เห็นพ้องตรงกันเกี่ยวกับความหมายของคำกล่าวตรงนี้ หากนี่เกี่ยวข้องกับความปรารถนานั้นของพวกผู้หญิงชาวยิว มันก็จะหมายถึงความหวังนั้นของพวกผู้หญิงชาวยิวที่จะกลายเป็นมารดาของพระเมสสิยาห์ สำหรับพวกยิวแล้ว พระเมสสิยาห์ยังมีได้เสด็จมา ทุกวันนี้พวกเขากำลังรอคอยพระองค์อยู่ และพวกเขาก็กำลังรอคอยพระองค์ตอนที่ปฏิบัติต่อพระคริสต์ปรากฏตัวเพื่อลงมือ นี่อาจเป็นความหมายของคำพยากรณ์ตรงนี้ก็ได้อีก

หาก “ความปรารถนานั้น” เกี่ยวข้องกับกษัตริย์องค์นี้ มันก็หมายความว่าเขาไม่มีความปรารถนาตามธรรมชาติที่จะให้พวกผู้หญิงมาอยู่เคียงข้าง คนอื่นๆก็เชื่อว่าเขาจะไม่มีความเมตตาต่อพวกผู้หญิงและต่อพวกผู้ชายด้วย ในระหว่างวันโหดร้ายเหล่านั้นแห่งการเข่นฆ่าและการข่มเหงพวกยิว มัทธิว 24:19-21 บอกเราว่า “แต่ในวันเหล่านั้น วิบัติจะเกิดขึ้นแก่หญิงที่มีครรภ์ หรือหญิงที่มีลูกอ่อนกินนมอยู่ จงอธิษฐานขอเพื่อการทำนาคที่นั่นจะไม่ตกในฤดูหนาวหรือในวันสะบาโต ด้วยว่าในคราวนั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง อย่างที่ไม่เคยมีตั้งแต่เริ่มโลกมาจนถึงเวลานี้ และจะไม่มีต่อไปอีกเลย” นี่อาจเป็นความหมายของคำกล่าวตรงนี้ก็ได้อีก อาจเป็นไปได้ว่าพวกแม่ๆที่มีลูกเล็กๆและบรรดาผู้ที่กำลังจะเป็นแม่จะอ่อนวอนขอความเมตตาแต่จะไม่สามารถได้รับความเมตตาเลยจากปฏิบัติต่อพระคริสต์ พวกเขาจะถูกเข่นฆ่าและถูกสังหาร และเหมือนกับที่เฮโรดได้สังหารเด็กทารกเหล่านั้นตอนที่เขารู้ว่ากษัตริย์องค์หนึ่งได้ประสูติแล้ว ปฏิบัติต่อพระคริสต์ก็อาจปฏิบัติการสังหารอย่างไร้ความเมตตาในแบบเดียวกัน – ไม่ใช่แค่พวกเด็กทารกเท่านั้น แต่บรรดาแม่ๆด้วย

หากความหมายตรงนี้ก็คือว่าเขาจะไม่เห็นแก่ความปรารถนาของพวกผู้หญิงชาวยิวที่จะเป็นมารดาของพระเมสสิยาห์ มันก็แน่นอนว่าเขาจะไม่เห็นแก่พระเมสสิยาห์ และนี่เป็นหนึ่งในลักษณะเฉพาะตัวเหล่านั้นของปฏิบัติต่อพระคริสต์ ยอห์นบอกเราว่า “ผู้ใดที่ปฏิเสธพระบิดาและพระบุตร ผู้นั้นแหละเป็นปฏิบัติต่อพระคริสต์” (1 ยอห์น 2:22) กษัตริย์ผู้กระทำตามความพอใจองค์นี้จะไม่ถวายเกียรติแก่พระเจ้าของป้อมปราการ: พระองค์เดียวของเขาจะเป็นแสนยานุภาพและอำนาจ เขาจะไปยั้งที่สุดปลายของทุกแห่งหนเพื่อพิชิตและครองโลก: “...ผู้นั้นก็ออกไปอย่างมีชัย และเพื่อได้ชัยชนะ” (วิว. 6:2)

เรารู้ว่าซาตานเป็น “พระของโลกนี้” และบนภูเขาแห่งการทดลองนั้นมันก็เสนออาณาจักรต่างๆของโลกนี้ให้แก่พระเยซู – แต่พระเยซูทรงปฏิเสธข้อเสนออันนั้น (มธ. 4:8-10) พระเยซูทรงทราบว่าจะได้รับอาณาจักรต่างๆของโลกนี้เมื่อถึงเวลาที่กำหนด จากพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดา (ดนล. 7:13, 14)

ในวิวรณ์ 11:15 เราอ่านว่า “และทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดก็เป่าแตรขึ้น และมีเสียงหลายๆเสียงกล่าวขึ้นดังๆในสวรรค์ว่า “ราชอาณาจักรทั้งหลายแห่งพิภพนี้ได้กลับเป็นราชอาณาจักรทั้งหลายขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และเป็นของพระคริสต์ของพระองค์ และพระองค์จะทรงครอบครองตลอดไปเป็นนิรันดร์”

เกี่ยวกับปฏิบัติต่อพระคริสต์ เราอ่านว่า “...พญานาคได้ให้ฤทธิ์ของมัน และที่นั่งของมัน และสิทธิอำนาจอันใหญ่ยิ่งแก่สัตว์ร้ายนั้น” (วิว. 13:2 วรรคหลัง) กษัตริย์ผู้กระทำตามความพอใจองค์นี้จะเข้ายึดครองบรรดาที่มั่นเข้มแข็งของเมืองต่างๆที่มีป้อมและป้อมปราการต่างๆของอาณาจักรที่ร่วมสมานพันธ์ทั้งสิบนั้นซึ่งจะผงาดขึ้นอย่างรวดเร็วหลังจากการรับขึ้นไปนั้น โดยสร้างจักรวรรดิโรมสมัยโบราณขึ้นมาใหม่ และกษัตริย์ผู้กระทำตามความพอใจองค์นี้จะเอาทหารหลายหมื่นคนประจำการอยู่ในอาณาจักรทั้งสิบนี้ โดยสร้างว่าจะ

รักษาความสงบและความเป็นปึกแผ่น เขาจะสอพลอคนเหล่านั้น และโดยคำสอพลอต่างๆของเขาๆก็จะได้รับความเคารพนับถือและความไว้นือเชื่อใจของพวกเขา ดังนั้น “เขาจะพอกพูนสง่าราศี” เขาจะประทานสง่าราศีเกียรติยศ และอำนาจแก่ผู้ใดก็ตามที่เขาประสงค์ โดยที่ตัวเขาเองเป็นพระแห่งชั่วโมงนั้น โดยไม่มีความเคารพต่อพระเยโฮวาห์หรือต่อสิ่งใดที่ผู้คนกราบไหว้นับถือเลย

อย่างไรก็ตาม ไม่ใช่ว่าทุกสิ่งจะเรียบร้อยราบรื่นสำหรับกษัตริย์ผู้กระทำตามความพอใจครั้งนี้เพราะว่าพอถึงตอนนั้นกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะปรากฏตัวอีกครั้งเพื่อลงมือ และกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ “จะพุ่งเข้าไปใส่เขาอย่างลมหมุน”

มันไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะตัดสินชี้ชัดกิจกรรมเหล่านั้นของประชาชาติเหล่านั้นทั้งหมดที่เกี่ยวข้องในบทที่ 11 มีผู้รู้พระคัมภีร์หลายท่านที่รู้สึกว่าเป็นบันทึกเกี่ยวกับการรุกรานของเฉพาะกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือและกษัตริย์แห่งถิ่นใต้เท่านั้น แต่ในข้อ 36 เราอ่านเกี่ยวกับ “กษัตริย์ผู้กระทำตามความพอใจ” ผู้ซึ่งเราระบุตัวว่าเป็นสัตว์ร้ายนั้น และผมก็เห็นว่ากิจกรรมเหล่านั้นของ “กษัตริย์ผู้กระทำตามความพอใจ” องค์กรนี้ก็ดูเหมือนถูกให้โครงร่างคร่าวๆไว้ในสิ่งเหล่านั้นที่ตามมา ผมเชื่อว่าหาก คุณจะศึกษาข้อ 40 จนถึง 45 ด้วยใจอธิษฐาน คุณจะเห็นว่าข้อเหล่านี้ไม่น่าจะแค่พรรณนาถึงกิจกรรมเหล่านั้นของกองทัพของกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือและถิ่นใต้เท่านั้น คำสรรพนาม “เขา” ถูกใช้ ด้วยเหตุนี้พระคำตอนนี้จึงต้องพรรณนาถึงไม่ใช่แค่กิจกรรมเหล่านั้นของกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือและถิ่นใต้เท่านั้น แต่กิจกรรมอื่นๆเพิ่มเติมของ “กษัตริย์ผู้กระทำตามความพอใจ” องค์กรนี้ด้วย

ตรงนี้เราเห็นการเปลี่ยนผ่านแบบฉับพลันจากบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่ง หากไม่มีคำพยากรณ์เพิ่มเติมอีกต่อไป หากเรามีเหลือแค่คำพยากรณ์นี้เท่านั้น มันก็คงเป็นไปได้ที่จะตัดสินใจจากอนุประโยคนี้ว่า กษัตริย์องค์ใดจะเข้าไปใน “แผ่นดินที่รุ่งโรจน์นั้น” และประเทศเหล่านั้น เราไม่อาจประกาศได้อย่างชัดเจนและเป็นหลักคำสอนว่ากษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ กษัตริย์แห่งถิ่นใต้ หรือจักรวรรดิโรมจะเข้าไปในแผ่นดินอันรุ่งโรจน์นั้นและพิชิตหลายประเทศหรือไม่ แต่เรามีคำพยากรณ์อื่นๆที่กล่าวถึงประเด็นนี้อย่างเจาะจง ด้วยเหตุนี้เมื่อเราเปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์กับข้อพระคัมภีร์ คำพยากรณ์กับคำพยากรณ์ เราก็สามารถมองเห็นและเข้าใจได้ว่านี่คือกษัตริย์องค์ไหน

เราทราบว่ากษัตริย์ผู้ที่มีชัยชนะในวาระสุดท้ายนั้นถูกพรรณนาไว้ในดาเนียลบทที่ 2 และ 7 และในวิวรณ์ 17 เช่นกัน กษัตริย์ผู้ที่จะมีชัยชนะในการสู้รบทั้งหมดของเขานั้นถูกระบุตัวอย่างแน่ชัดและเจาะจงว่าเป็นสัตว์ตัวที่สี่นั้น (จักรวรรดิโรมซึ่งจะถูกฟื้นคืนชีพขึ้นมาทันทีหลังจากการรับขึ้นไป) โดยการเอาคำพยากรณ์ทั้งหมดและใช้พวกมันเป็นเครื่องตีความของคำพยากรณ์นี้ เราก็เห็นอย่างชัดเจนว่าคำกล่าวที่ว่า “เขาจะเข้ามา” (ในข้อ 40) นั้นหมายถึงอำนาจของโรมภายใต้ผู้เผด็จการโลกที่เกรียงไกรคนสุดท้ายของมัน นั่นคือ สัตว์ร้ายนั้น เขาคือผู้ที่จจะรุกรานประเทศเหล่านี้ ซึ่งทำให้เราเห็นว่ากษัตริย์แห่งถิ่นใต้และกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือไม่ประสบความสำเร็จในศึกต่างๆของพวกเขาเพื่อต่อสู้เขา

ศึกมหาพาร์นี้เริ่มต้นเมื่อกษัตริย์แห่งถิ่นใต้ประกาศสงครามและยกทัพไปต่อสู้การรวมกำลังกันของสัตว์ร้ายนั้นและผู้พยากรณ์เท็จ (ดนล. 11:40) และจะเกิดขึ้น “ในวาระสุดท้ายนั้น” กษัตริย์ผู้ทรงพลังแห่งถิ่นใต้

องค์นี้ถูกร่วมวงโดยกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือและกองทัพต่างๆของเขา และพวกเขาพร้อมกันโจมตี “กษัตริย์ผู้กระทำตามความพอใจ” องค์นี้ด้วยแสนยานุภาพมหาศาล – ทั้งบนบกและบนทะเล (ดนล. 11:40)

ตามทีเศคาริยาห์ 12:2 ว่าไว้ เยรูซาเล็มนครบริสุทธิ์นั้นจะถูกทำลายในศึกครั้งนี้: “ดูเถิด เราจะทำกรุงเยรูซาเล็มให้เป็นถ้ำแห่งการสันสะเทือนสำหรับบรรดาชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบ เมื่อพวกเขาจะล้อมตั้งยูดาห์และกรุงเยรูซาเล็มไว้”

จากเศคาริยาห์ 12:4 และเอเสเคียล 39 เราเรียนรู้ว่ากองทัพเหล่านั้นของสมาพันธ์ฝ่ายเหนือจะถูกทำลายเช่นกัน จงตั้งใจศึกษาบทที่ 39 ทั้งหมดของเอเสเคียล และเศคาริยาห์ 12:4: “พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในวันนั้น เราจะให้ม้าทุกตัววุ่นวาย และกระทำให้คนขี่บ้าคลั่ง แต่เราจะลี้มตาดวงศิวานยูดาห์ และเราจะกระทำให้ม้าทุกตัวของชนชาติทั้งหลายตบอดไป”

จากนั้นกองทัพทั้งหมดของสัตว์ร้ายนั้นจะยกเข้าไปในดินแดนศักดิ์สิทธิ์: “เขาจะเข้ามาในแผ่นดินที่รุ่งโรจน์ด้วย และประเทศหลายแห่งจะถูกคว่ำไป แต่คนเหล่านั้นจะได้รับการช่วยให้พ้นมือของเขา คือเอโดมและโมอับ และส่วนใหญ่ของคอนอัมโมน” (ดนล. 11:41)

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพอถึงตอนนี้เองการรวมกำลังกันที่ถูกระบายไว้ในวิวรณ์ 17:13 ได้ถูกก่อร่างขึ้น: “กษัตริย์ทั้งหลายนั้นมีน้ำพระทัยอย่างเดียวกัน และทรงมอบฤทธิ์และอำนาจของตนไว้แก่สัตว์ร้ายนั้น” ขณะที่สัตว์ร้ายนั้นรุดหน้าต่อและนำศึกของตนเข้าไปในอียิปต์ เขาก็ได้รับรายงานข่าวที่ทำให้เขาตกใจและกระวนกระวายยิ่งนัก (ดนล. 11:44) ไม่ต้องสงสัยเลยว่ารายงานข่าวนั้นที่เขาได้รับแจ้งสัตว์ร้ายนั้นให้ทราบเกี่ยวกับการเคลื่อนทัพเข้ามาใกล้ของมวลชนมหาศาลของเหล่ากษัตริย์แห่งทิศตะวันออก: “ทูตสวรรค์องค์ที่หกเทชันของตนลงที่แม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส ทำให้น้ำในแม่น้ำนั้นแห้งไป เพื่อเตรียมมรรคาไว้สำหรับบรรดากษัตริย์ที่มาจากทิศตะวันออก” (วว. 16:12) กองทัพเหล่านี้แห่งทิศตะวันออกได้รวมตัวกันเพราะการถูกทำลายของสมาพันธ์ฝ่ายเหนือที่ยิ่งใหญ่นั้นและกำลังเคลื่อนทัพเข้ามาเพื่อทำทลายอำนาจและสิทธิอำนาจของสัตว์ร้ายนั้น พอถึงตอนนี้ สัตว์ร้ายนั้นจะย้ายฐานปฏิบัติการของเขาเข้าไปในดินแดนศักดิ์สิทธิ์และจะเรียกกองทัพทั้งหมดของเขาให้มารวมตัวกันในปาเลสไตน์ (ดนล. 11:45) ใน “แผ่นดินที่รุ่งโรจน์” นั้นเองที่เขาจะพบกับจุดจบและความพินาศของตน: “และเขาจะปลุกพลับพลาทั้งหลายแห่งตำหนักของเขาระหว่างทะเลในภูเขาบริสุทธิ์อันรุ่งโรจน์ แม้กระนั้นเขาก็ยังพบจุดจบ และไม่มีใครช่วยเขาเลย” (ดนล. 11:45)

บรรดากองทัพแห่งทิศตะวันออกกรุกรานปาเลสไตน์

“ทูตสวรรค์องค์ที่หกเทชันของตนลงที่แม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส ทำให้น้ำในแม่น้ำนั้นแห้งไป เพื่อเตรียมมรรคาไว้สำหรับบรรดากษัตริย์ที่มาจากทิศตะวันออก” (วว. 16:12)

ตรงนี้เราเรียนรู้ว่าผ่านทางการอัศจรรย์อย่างหนึ่งที่มาจากอำนาจเหนือธรรมชาติ บรรดาสิ่งกีดขวางถูกเอาออกไปซึ่งได้ปิดกั้นกองทัพเหล่านั้นแห่งเอเชียมิให้เข้ามาในปาเลสไตน์เพื่อทำทลายสัตว์ร้ายนั้น มีหลายคนที่ดีความการทำให้แม่น้ำยูเฟรติสแห้งไปแบบเป็นฝ่ายวิญญูณและเป็นเชิงสัญลักษณ์ แต่โดยส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าน้ำของแม่น้ำยูเฟรติสจะถูกทำให้แห้งไปจริงๆ และนั่นจะเกิดขึ้นโดยทางการอัศจรรย์อย่างหนึ่งซึ่งเป็นการกระทำของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

การทำให้แม่น้ำใหญ่นี้แห้งไปจะเปิดทางให้แก่กษัตริย์เหล่านั้นแห่งทิศตะวันออกเพื่อที่จะเข้ามาในแผ่นดินที่รุ่งโรจน์ในการสู้รบกับสัตว์ร้ายนั้น ผมเชื่อว่าคนหลายล้านคนเหล่านี้ที่จะยกพลมาจากทิศตะวันออกจะเป็นพวกจีนแดง เรามีความสว่างบนพระคำข้อนี้วันนี้ซึ่งเหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้าและอาจารย์ทั้งหลายไม่ได้มีเมื่อห้าสิบปีก่อน จีนกำลังกลายเป็นประชาชาติคอมมิวนิสต์ที่อันตรายมากที่สุดประชาชาติหนึ่งบนแผ่นดินโลก และพร้อมกับประชากรหลายล้านคนของนาง นางก็สามารถผลิตกองทัพที่ไม่มีประชาชาติใดเทียบได้

ในพระคำตอนนี้เราเห็นกองทัพใหญ่สี่กองทัพ:

1. กองทัพเหล่านั้น ซึ่งประกอบด้วยสมาพันธ์แห่งจักรวรรดิโรม
2. กองทัพเหล่านั้นแห่งถิ่นเหนือ ซึ่งประกอบด้วยรัสเซียและประชาชาติบริวารต่างๆของนาง
3. กองทัพเหล่านั้นแห่งถิ่นใต้ ซึ่งประกอบด้วยบรรดาประชาชาติอาหรับ (คนอาหรับกำลังกลายเป็นปัญหาของโลกมากกว่าที่เคย ภายใต้การนำของเหล่าผู้เผด็จการปัจจุบันของพวกเขา และพร้อมกับการหนุนหลังของรัสเซีย พวกเขา กำลังกลายเป็นภัยอย่างหนึ่งต่ออิสลามและต่อวิถีชีวิตที่เราผลิตเพลิณมาตลอดในอเมริกา)
4. กองทัพเหล่านั้นแห่งทิศตะวันออก ซึ่งประกอบด้วยบรรดาประชาชาติผิวเหลือง – จีนและบริวารทั้งหลายของนาง

การรุกรานโดยกองทัพเหล่านั้นขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ก่อนที่การสู้รบอันนองเลือดครั้งสุดท้ายนี้จะเกิดขึ้น จะปรากฏหมายสำคัญอย่างหนึ่งในท้องฟ้า – หมายสำคัญของบุตรมนุษย์:

“เมื่อนั้นหมายสำคัญแห่งบุตรมนุษย์จะปรากฏขึ้นในท้องฟ้า ‘มนุษย์ทุกตระกูลทั่วโลกจะไว้อึ้ง’ แล้วเขาจะเห็น ‘บุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆในท้องฟ้า’ พร้อมด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก” (มธ. 24:30)

หมายสำคัญนี้ในท้องฟ้าทำให้กองทัพเหล่านั้นยุติความเป็นอริที่มีต่อกันและร่วมกันต่อสู้กับพระเยซูคริสต์เจ้าและกองทัพของพระองค์ ยอห์นพรรณนาถึงเหตุการณ์นี้ในวิวรณ์ 19:19: “และข้าพเจ้าเห็นสัตว์ร้ายนั้น และบรรดากษัตริย์บนแผ่นดินโลก พร้อมทั้งพลรบของกษัตริย์เหล่านั้น มาประชุมกันจะทำสงครามกับพระองค์ผู้ทรงม้า และกับพลโยธาของพระองค์”

เรามีภาพที่เป็นคำพยากรณ์ด้วยของศึกใหญ่ครั้งนี้ในเศคาริยาห์ 14:3: “แล้วพระเยโฮวาห์จะเสด็จออกไปต่อสู้กับประชาชาติเหล่านั้น เหมือนเมื่อพระองค์ทรงต่อสู้ในวันสงคราม”

“ด้วยว่าผีเหล่านั้นเป็นผีร้ายกระทำการอัศจรรย์ มันออกไปหากษัตริย์ทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลกคือทัพพิภพ เพื่อให้บรรดากษัตริย์เหล่านั้นร่วมกันทำสงครามในวันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด” (วิว. 16:14)

“กษัตริย์เหล่านี้จะกระทำสงครามกับพระเมษโปดก และพระเมษโปดกจะทรงชนะพวกเขา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลาย และทรงเป็นพระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย และผู้ที่อยู่กับพระองค์นั้นเป็นผู้ที่พระองค์ได้ทรงเรียก และทรงเลือกไว้ และเป็นผู้ที่สัตย์ซื่อ” (วิว. 17:14)

“แล้วข้าพเจ้าได้เห็นสวรรค์เปิดออก และดูเกิด มีม้าขาวตัวหนึ่ง พระองค์ผู้ทรงมานั้นมีพระนามว่า “สัตย์ซื่อและสัตย์จริง” พระองค์ทรงพิพากษาและกระทำสงครามด้วยความชอบธรรม พระเนตรของพระองค์ดุจเปลวไฟ และบนพระเศียรของพระองค์มีมงกุฎหลายอัน และพระองค์ทรงมีพระนามจารึกไว้ซึ่งไม่มีใครรู้จักเลย นอกจากพระองค์เอง พระองค์ทรงฉลองพระองค์ที่จุ่มเลือด และพระนามที่เรียกพระองค์นั้นคือ “พระวาทะของพระเจ้า” เหล่าพลโยธาในสวรรค์สวมอาภรณ์ผ้าป่านเนื้อละเอียด ขาวและสะอาด ได้นั่งบนหลังม้าขาวตามเสด็จพระองค์ไป มีพระแสงคมออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ เพื่อพระองค์จะได้ทรงฟันพาดบรรดานานาประชาชาติด้วยพระแสงนั้น และพระองค์จะทรงครอบครองเขาด้วยคทาเหล็ก พระองค์จะทรงเหยียบบ่อ ย่ำอู่แห่งพระพิโรธอันเฉียบขาดของพระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด พระองค์ทรงมีพระนามจารึกที่ฉลองพระองค์ และที่ต้นพระอุรุของพระองค์ว่า “พระมหากษัตริย์แห่งมหากษัตริย์ทั้งปวงและเจ้านายแห่งเจ้านายทั้งปวง”

“แล้วข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่บนดวงอาทิตย์ ท่านร้องประกาศแก่นกทั้งปวงที่บินอยู่ในท้องฟ้าด้วยเสียงอันดังว่า “จงมาประชุมกันในการเลี้ยงของพระเจ้ายิ่งใหญ่ เพื่อจะได้กินเนื้อกษัตริย์ เนื้อนายทหาร เนื้อคนมีบรรดาศักดิ์ เนื้อม้า และเนื้อคนที่นั่งบนม้า และเนื้อประชาชนทั้งไทและทาส ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่” และข้าพเจ้าเห็นสัตว์ร้ายนั้น และบรรดากษัตริย์บนแผ่นดินโลก พร้อมทั้งพลรบของกษัตริย์เหล่านั้นมาประชุมกันจะทำสงครามกับพระองค์ผู้ทรงม้า และกับพลโยธาของพระองค์ สัตว์ร้ายนั้นถูกจับพร้อมด้วยผู้พยากรณ์เท็จ ที่ได้กระทำการอัครรรยต่อหน้าสัตว์ร้ายนั้น และใช้การอัครรรยนั้นล่อลวงคนทั้งหลายที่ได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้น และบุขารูปของมัน สัตว์ร้ายและผู้พยากรณ์เท็จถูกทิ้งทิ้งเป็นลงในบึงไฟที่ไหม้ด้วยกำมะถัน” (วิว. 19:11-20)

พอถึงตอนนั้น บรรดากองทัพของสัตว์ร้ายนั้นและเหล่ากองทัพมเหสีแห่งทิศตะวันออกจะถูกทำลายโดยพระเยซูเจ้าและพลโยธาของพระองค์: “และคนที่เหลืออยู่นั้น ก็ถูกฆ่าด้วยพระแสงที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ผู้ทรงมานั้นเสีย และนกทั้งปวงก็กินเนื้อของคนเหล่านั้นจนอิม” (วิว. 19:21)

นี่จะเป็นวันนั้นที่ถูกกล่าวถึงโดยพระเยซูตอนที่พระองค์ตรัสว่า “เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า ที่ดาเนียลศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวถึงนั้น ตั้งอยู่ในสถานบริสุทธิ์” (ผู้ใดก็ตามที่ได้อ่านก็ให้ผู้นั้นเข้าใจเอาเถิด) “เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขทั้งหลาย (เราเชื่อว่านี่จะเป็นภูเขเหล่านั้นแห่งเปตรา ซึ่งเป็นที่ๆมีป้อมปราการศิลาธรรมชาติอยู่ นี้อยู่ห่างไปไม่ไกลจากอิสราเอลตามที่เรารู้จักอิสราเอลวันนี้) ผู้ที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน อย่าให้ลงมาเก็บข้าวของใดๆออกจากบ้านของตน ผู้ที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้กลับไปเอาเสื้อผ้าของตน แต่ในวันเหล่านั้น วิบัติจะเกิดขึ้นแก่หญิงที่มีครรภ์หรือหญิงที่มีลูกอ่อนกินนมอยู่ จงอธิษฐานขอเพื่อการที่ท่านต้องหนีนั้นจะไม่ตกในฤดูหนาวหรือในวันสะบาโตด้วยว่าในคราวนั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง อย่างที่ไม่เคยมีตั้งแต่เริ่มโลกมาจนถึงเวลานี้ และจะไม่มีต่อไปอีกเลย และถ้ามิได้ทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนังใดๆรอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้ที่เลือกสรรไว้ จึงทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า” (มธ. 24:15-22)

ในระหว่างวันเหล่านั้น ความสยดสยอง ความโกรธเกรี้ยว ความตายและการทำลายล้าง ความโศกเศร้า ความทุกข์ระทม และความเจ็บปวดจะมีในแบบที่ไม่เคยมีมาก่อนและจะไม่มีอีกเลยบนแผ่นดินโลก หากพระเจ้าไม่ทรงยับยั้งการเช่นเท่านั้น จะไม่มีเนื้อหนังใดรอดเลย – แต่พระเยซูคริสต์พระเจ้าจะทรงทำลายปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์และบรรดากองทัพของเขา ซึ่งเป็นการเห็นแก่ “ผู้ที่ถูกเลือกสรร” อันเป็นการยุติการทำลายล้างอันนองเลือดนั้น นี่จะเป็นศึกสุดท้ายของ “กษัตริย์ผู้กระทำตามความพอใจ” องค์นั้นซึ่งเป็นที่รู้จักในชื่อ “กษัตริย์พระพักตร์ดุร้าย... คนแห่งการบาปนั้น... ลูกแห่งความพินาศ...ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ – พญามารตัวเป็นๆ!”

ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ที่เป็นบุคคล

ก่อนจะไปสู่บทสุดท้ายของดาเนียล ผมคิดว่ามันจะคุ้มกับเวลาที่จะดูปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์อย่างใกล้ชิด และเห็นจากพระวจนะของพระเจ้าว่าเขาเป็นอะไร, เขาเป็นใคร, เขาเป็นทำไม, และเหตุใดพระเจ้าถึงทรงอนุญาตพระเมสสิยาห์ตัวปลอมนี้ มีหลายสิบคนที่เขานักเทศน์ อาจารย์ และผู้ประกาศข่าวประเสริฐที่ไม่เชื่อว่าจะมีการรับขึ้นไปของคริสตจักร, การครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ที่เป็นบุคคลๆหนึ่ง, และหลังจากการครอบครองของเขา, ยุคพันปีอันเปี่ยมสง่าราศี – หนึ่งในพันปีแห่งสันติภาพที่ไม่ถูกขัดจังหวะ แต่มันก็เป็นไปไม่ได้เลยที่จะเข้าใจแผนการแห่งยุคสมัยเหล่านี้ของพระเจ้าหากเราไม่เข้าใจหนังสือดาเนียล – และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง “กษัตริย์ผู้กระทำตามความพอใจ” องค์นี้ซึ่งถูกกล่าวถึงหลายครั้งในคำพยากรณ์นี้

“เขาจะยกมาอย่างสงบในส่วนของประเทศที่อุดมที่สุด และเขาจะกระทำสิ่งที่ปู่หวดหรือบรรพบุรุษของเขาไม่กระทำ เขาจะเอาทรัพย์ที่ปล้นมา ของที่ริบมาได้ และทรัพย์สมบัติมาแจกกัน เขาจะออกอุบายต่อสู้กับที่กำบังเข้มแข็ง แต่ก็ชั่วเวลาหนึ่งเท่านั้น” (ดนล. 11:24)

พระคำข้อสำคัญข้อนี้ของพระคัมภีร์อยู่ใกล้ตรงกลางของบทที่สิบเอ็ดของคำพยากรณ์ของดาเนียล และพรรณนาถึงคนแห่งการบาปนั้น, ยอดมนุษย์ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้ซึ่งจะปรากฏตัวหลังจากการรับขึ้นไปของคริสตจักร สามสิบห้าข้อแรกของบทที่ 11 กล่าวถึงประวัติศาสตร์ของประชาชาติเหล่านั้น*ภายหลัง*สมัยของดาเนียล

ในบทที่ 10 เราเรียนรู้หลายสิ่งเกี่ยวกับเหล่าทูตสวรรค์และความสัมพันธ์ของพวกเขาที่มีต่อพระเจ้า และประชากรของพระองค์บนแผ่นดินโลกวันนี้ มีทูตสวรรค์หมู่ใหญ่อยู่รอบพระที่นั่งของพระเจ้า โดยพร้อมเสมอที่จะกระทำตามคำสั่งของพระองค์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับประชากรของพระองค์บนแผ่นดินโลกและการกระทำกิจต่างๆของพระองค์กับแผ่นดินโลก ทูตสวรรค์เหล่านั้นเป็นวิญญาณผู้ปรนนิบัติทายนเหล่านั้นแห่งความรอด แต่เหมือนกับที่เป็นความจริงที่ว่ามีทูตสวรรค์ที่ต้อยต่ำใหญ่ ก็มีทูตสวรรค์ที่**กบฏ**หมู่ใหญ่เช่นกัน ซาตานเป็นผู้นำของทูตสวรรค์ที่กบฏเหล่านั้น แต่มันก็มีข้ารับใช้อยู่หลายล้านตนด้วยซึ่งเป็นที่รู้จักในพระคัมภีร์ว่าเป็นพวกผีปีศาจ นับตั้งแต่นั้นเวลาที่ซาตานตกต่ำลง จนกลายเป็นสิ่งทรงสร้างที่น่ารังเกียจอย่างที่มันเป็น จุดประสงค์อย่างหนึ่งของมันก็คือขัดขวางแผนการของพระเจ้า และหากเป็นไปได้ ขัดขวางแผนการของพระเยซูในเรื่องที่เกี่ยวกับความรอดและการไถ่สิ่งทรงสร้างทั้งหมดในที่สุด

ดังที่ถูกรู้ให้เห็นแล้วก่อนหน้านี้ ตั้งแต่สวนเอเดนจนถึงภูเขาโลธา ซาตานได้กระทำทุกสิ่งทีอำนาจของมันเป็นทำได้เพื่อยับยั้งเชื้อสายของหญิงนั้น และหลังจากการประสูติของพระเยซู มันก็ทำทุกสิ่งในอำนาจของมันเพื่อทำลายพระองค์ ในระหว่างการรับใช้ปวงชนขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซาตานได้พยายามที่จะขัดขวางพระองค์มิให้ไปถึงกางเขนโดยการทำให้เหล่าศัตรูของพระองค์พยายามที่จะเอาหินขว้างพระองค์หรือผลักพระองค์ให้ตกหน้าผา แต่พระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกนี้โดยที่พระเนตรของพระองค์จับจ้องอยู่ที่กลโกธาเท่านั้น และพระองค์ได้สิ้นพระชนม์ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ (1 คร. 15:1-4)

ซาตานรู้ว่าพระเยซูจะทรงมีอาณาจักรหนึ่ง เมื่อมันเสนอบรรดาอาณาจักรทั้งสี่ของโลกให้แก่พระองค์ มันก็กำลังบอกเป็นนัยว่าไม่จำเป็นต้องมีกลโกธาพร้อมกับความทุกข์ทรมานทั้งปวงที่พระผู้ช่วยให้รอดจะต้องเผชิญเพื่อที่จะซื้อการไถ่ให้แก่มนุษยชาติและสิ่งทรงสร้างทั้งหมด มันประกาศว่าหากพระเยซูจะแค้มกราบลงและนมัสการมัน มันก็จะยกอาณาจักรเหล่านี้ให้แก่พระองค์ แต่พระบุตรของพระเจ้าทรงเอาชนะทุกการทดลองที่พญามารโยนเข้าใส่พระองค์ สุดท้ายพระองค์ตรัสว่า “เจ้าจงไปเสียให้พ้น ซาตาน” และเหล่าทูตสวรรค์ก็มาปรนนิบัติพระองค์ (มธ.4:1 เป็นต้นไป) พระเยซูจะประทับบนบัลลังก์ของดาวิดในกรุงเยรูซาเล็มเมื่อพระองค์เสด็จมาครั้งที่สองพร้อมกับคริสตจักรผู้เป็นเจ้าสาวของพระองค์

ซาตานไม่ได้รู้ทุกสิ่ง... มันไม่เท่าเทียมกับพระเจ้าในเรื่องความรู้ แต่มันก็รู้อย่างแน่นอนว่าหัวของมันจะถูกบดขี้โดยพระเยซู และว่าจะมีอาณาจักรหนึ่งจริงบนแผ่นดินโลกนี้ซึ่งพระเยซูจะทรงครอบครองในฐานะกษัตริย์เหนืออาณาจักรนั้น ซาตานได้ปลอมแปลงทุกสิ่งที่ดีที่พระเจ้าทรงเคยกระทำ มันจะสร้างพระเมสสิยาห์ตัวปลอมขึ้นมา – และเหมือนกับที่พระเยซูทรงเป็น**พระเจ้าในกายมนุษย์** พระเมสสิยาห์ตัวปลอมก็จะเป็น**พญามารในกายมนุษย์** เหมือนกับที่พระเยซูในกายมนุษย์ทรงกระทำให้ทุกชีวิตและทุกจุดของพระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว (มธ. 5:17; รม. 8:1-3) ซาตานในพระคริสต์ตัวปลอมก็จะพยายามทำลายทุกสิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำ มันจะพยายามสถาปนาอาณาจักรของมันขึ้นบนแผ่นดินโลกนี้ และมันจะทำทุกวิถีทางเพื่อที่จะทำลายคนชอบธรรมทุกคนบนแผ่นดินโลกและยึดแผ่นดินโลกนี้ไว้สำหรับตัวมันเองและเหล่าสมุนของมัน

เราได้เรียนรู้ในดาเนียล 10:12 และ 13 ว่าเจ้าผู้พิทักษ์แห่งเปอร์เซีย หนึ่งในผู้มีฤทธิ์มากที่สุดแห่งสมุนของพญามาร ได้ขัดขวางคำอธิษฐานของดาเนียลถึง 21 วัน บันทึกนี้ถูกให้ไว้ในพระวาระของพระเจ้าเพื่อที่เราจะได้รับคำเตือนล่วงหน้าและไม่ประมาทอำนาจของซาตานและอาณาจักรแห่งเหล่าวิญญาณชั่วของมัน ในยูดาส 9 แม้แต่มีคาเอลอัครทูตก็ยังไม่ขนาบพญามารเลย แต่กล่าวว่า “ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงขนาบเจ้าเถิด!”

ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะเริ่มมีชื่อเสียงโดดเด่นอย่างฉับพลัน – ซึ่งเป็นแบบที่พระเยซูได้เสด็จมา และคนแห่งการบาปนั้น แม้จะตรงกันข้าม ก็จะถูกเลียนแบบการกระทำต่างๆของพระเยซูให้ใกล้เคียงที่สุดเท่าที่ทำได้ พระเยซูประสูติในเบธเลเฮมแห่งแคว้นยูเดีย พวกนักปราชญ์ได้มาหาและถวายบรรณาการต่างๆ – และจากนั้นเราก็ไม่ได้ยินเกี่ยวกับพระองค์อีกเลยจนกระทั่งพระชนมายุได้สิบสองพรรษา เมื่อพระองค์เสด็จมายังพระวิหาร จากนั้นพระองค์ก็ทรงหายไปอีกจนกระทั่งพระองค์เสด็จมาหายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเพื่อที่จะรับบัพ

ติศมา ดังนั้นสามสิบปีแรกแห่งชีวิตของพระองค์จึงเป็นปีทั้งหลายแห่งความคลุมเครือ เราทราบน้อยมากเกี่ยวกับปีเหล่านั้น

เมื่อพระเยซูเสด็จมาเพื่อรับบัพติศมาจากยอห์นในแม่น้ำจอร์แดน และหลังจากประสบการณ์ของพระองค์บนภูเขาแห่งการทดลองนั้น พระองค์ก็ทรงเปิดเผยพระองค์โดยการทำการอัศจรรย์ต่างๆ พวกสาวกเชื้อในพระองค์และติดตามพระองค์ไป

ในทำนองเดียวกัน ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ก็จะเข้าฉากในทันที เขาจะดึงไฟลงมาจากท้องฟ้า เขาจะสร้างรูปจำลองหนึ่งขึ้นมาและทำให้รูปจำลองนั้นพูดได้ (วว. 13) และเพราะการอัศจรรย์อันน่าพิศวงต่างๆของเขา คนทั้งโลกจะติดตามเขา – ยกเว้นคนเหล่านั้นที่ถูกประทับตราในหน้าผากของตน แต่ผ่านทาง การเทศนาของ 144,000 คนนี้ (วว. 7) คนจำนวนมากจะได้ยินข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้นและจะปฏิเสธที่จะนมัสการปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

เมื่อคริสตจักรถูกพาออกไปแล้ว “ผู้ชั่วร้ายนั้นก็จะปรากฏ” จงศึกษา 2 เธสะโลนิกาบทที่ 2 เราไม่ทราบว่าเหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นเมื่อไร เท่าที่เราทราบ ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์อาจอยู่ในโลกวันนี้แล้ว โดยส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าเขาจะเกิดจากหญิงแพศยาคนหนึ่ง...เขาจะถูกปฏิสนธิโดยวิญญาณของซาตานเหมือนกับที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปกมารีย์และเธอตั้งครรภ์และคลอดพระบุตรของพระเจ้า พญามารจะปกหญิงคนหนึ่งบนพื้นพิภพนี้และนางจะคลอดบุตรชายของมันเป็น คือความเชื่อมั่นของผมเกี่ยวกับการปรากฏตัวของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ผมเชื่อว่าวิญญาณเดียวกันนี้เคยสถิตอยู่ในนิมโรด, ฟาโรห์, ยูดาส และคนอื่นๆ ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะเป็นผู้ลวงโลกคนสุดท้ายที่จะพยายามทุกวิถีทางที่จะขัดขวางแผนการของพระเจ้า

เมื่อพระเยซูได้เสด็จมาในการรับใช้ปวงชนของพระองค์ พระองค์ก็ประกาศว่า “เราเป็นความสว่างของโลก” ในส่วนของการมาปรากฏตัวเพื่อกระทำกิจของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ เราอ่านว่า “คือผู้คนที่มาโดยการดลบันดาลของซาตาน พร้อมกับบรรดาการอิทธิฤทธิ์และหมายสำคัญ และการมหัศจรรย์แห่งความเท็จ และอุบายอธรรมทั้งหลายสำหรับคนเหล่านั้นที่พินาศอยู่ เพราะเขาทั้งหลายไม่ได้รับความรักแห่งความจริงไว้เพื่อจะรอดได้ เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงให้ความลุ่มหลงมาครอบงำเขา ให้เขาเชื่อสิ่งที่เท็จ” (2 ธส. 2:9-11)

ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะไม่ปรากฏตัวโดยกวดแกวตดาบวาววับหรือสำแดงอาวุธใดๆ เขาจะปรากฏตัวบนม้าขาวตัวหนึ่ง และในมือของเขาจะถือคันธนูอันหนึ่ง (ไม่มีลูกธนู) ซึ่งจะเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของสันติภาพ (วว. 6:1, 2)

จำไว้ว่าพระเยซูได้เสด็จมาในฐานะองค์สันติราช พระองค์ทรงเป็นองค์สันติราช ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะมาเสนอสันติภาพ และจะนำสันติภาพมาให้ชั่วระยะเวลาหนึ่ง แต่จากนั้นเขาก็มีคำสัญญาทุกเรื่องที่เขาได้แก่พวกยิวและนรกทั้งสิ้นจะแตกบนแผ่นดินโลกนี้ “จะมีคนนำเกลียดคนหนึ่งตั้งตัวขึ้นแทนที่โดยไม่มีผู้ใดมอบเกียรติศักดิ์แห่งราชอาณาจักรให้ เขาจะยกเข้ามาอย่างสงบ แล้วจึงเอาราชอาณาจักรนั้นด้วยความสอพลอ กองทัพจะถูกกวาดไปด้วยอำนาจของน้ำท่วมต่อหน้าเขาและถูกทำลายเสีย และเจ้าแห่งพันธสัญญาจะถูกทำลายเสียด้วย ตั้งแต่เวลาที่กระทำพันธมิตรกับเขา เขาจะประกอบกิจล่องลอยอยู่เสมอ เพราะเขาจะขึ้นมา และเขาจะเข้มแข็งขึ้นด้วยชนชาติเล็กๆ” (ดนล. 11:21-23)

เวทีที่ถูกจัดเตรียมแล้ว โลกพร้อมแล้ว และประชาชนแห่งแผ่นดินโลกก็กำลังรอคอยยอดมนุษย์ผู้นี้อย่างใจจดใจจ่อซึ่งเขาจะปรากฏตัวในแบบที่น่าอัศจรรย์และเสนอสันติภาพให้แก่แผ่นดินโลก การเคลื่อนไหวแรกของเขาจะเป็นการชนะใจผู้คน – โดยเฉพาะอย่างยิ่งประชาชนชาติอิสราเอล เขาจะแสดงความโปรดปรานต่อพวกยิวซึ่งกลับมาอยู่ในประเทศอิสราเอลแล้วตอนที่เขาปรากฏตัว และเขาจะแจกจ่ายทรัพย์สินสมบัติและข้าวของมากมายซึ่งเป็นของริบที่ได้อาจจากการมีชัยในการสู้รบของเขา

และอย่าลืมว่าเมื่อการรับขึ้นไปเกิดขึ้น ความมั่งคั่งหลายพันล้านจะถูกทิ้งไว้โดยคริสเตียนเหล่านั้นที่ถูกรับขึ้นไป สมบัติเหล่านี้จะถูกยึดและแจกจ่ายโดยรัฐบาล ทุกวันนี้เวทีที่ถูกจัดเตรียมไว้แล้วสำหรับการกระทำเช่นนั้น และผู้คนไม่คิดอะไรเลยในการร้องขอรัฐบาลให้จัดหาอาหารและเสื้อผ้าให้พวกเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยามที่เกิดภัยพิบัติ เมื่อการรับขึ้นไปเกิดขึ้นและหลายล้านคนหายตัวไป แน่ใจว่าพื้นที่หลายแห่งจะถูกประกาศเป็นพื้นที่ประสบภัยและจะมีอาหารและความมั่งคั่งมากมายที่ถูกทิ้งไว้โดยคริสเตียนเหล่านั้น เพื่อที่จะถูกแจกจ่ายท่ามกลางคนไม่เชื่อเหล่านั้น และปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะถ่ายทอดทรัพย์สินของเหล่านี้ไปให้ประชาชนชาติอิสราเอลเพื่อเอาใจพวกเขา

หลุมพรางของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะเป็นการนำสันติภาพมาให้และ *รับประกัน* สันติภาพแก่อิสราเอล เขาจะสัญญาว่าพวกเขาจะได้รับดินแดนนั้นทั้งหมดที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้แก่อับราฮัม พื้นที่ส่วนใหญ่ของแผ่นดินนั้นปัจจุบันถูกรบครองโดยพวกต่างชาติ ไม่ใช่โดยลูกหลานของอับราฮัม จะมีสันติภาพและการเอาใจชนชาติอิสราเอลเป็นเวลาสั้นๆ นั่นคือ สามปีครึ่ง และจากนั้นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะผิคำมั่นของตน: “แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือก็จะกลับเข้าบ้านเข้าเมืองพร้อมกับทรัพย์สินสมบัติมากมาย แต่จิตใจก็มุ่งร้ายต่อพันธสัญญาบริสุทธิ์ และเขาจะปฏิบัติงานและกลับเข้าบ้านเข้าเมือง” (ดนล. 11:28)

จากนั้นเราเรียนรู้ว่า “และกองทัพจะยืนหยัดอยู่ฝ่ายเขา พวกเขาจะกระทำให้สถานบริสุทธิ์แห่งกองกำลังเป็นมลทิน และจะให้เลิกเครื่องเผาบูชาประจำวันนั้นเสีย และเขาทั้งหลายจะตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่าขึ้น” (ดนล. 11:31) นี่เป็นเวลาปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะประกาศแก่โลกว่าเขาคือพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์และจะบัญชาคนทั้งปวงให้นมัสการตน นี่เป็นเวลาแห่งม้าสีแดงตัวนั้น ดังที่ถูกพรรณนาไว้ในวิวรณ์ 6:4: “และมีม้าอีกตัวหนึ่งออกไปเป็นม้าสีแดงสด ผู้ที่ขี่ม้าตัวนี้ได้รับอนุญาตให้นำสันติสุขไปจากแผ่นดินโลก เพื่อให้คนทั้งปวงรบราฆ่าฟันกัน และผู้นี้ได้รับดาบใหญ่เล่มหนึ่ง”

ศาสนาของคนแห่งการบาปนั้นจะเป็นการรวมกันของลัทธิอเทวนิยม, ความอธรรม, ความไร้กฎหมาย, และการนับถือรูปเคารพ เขาจะปฏิเสธพระทั้งปวง สิทธิอำนาจทั้งปวง อำนาจทั้งปวงนอกจากของตัวเอง เขาคือ “ผู้ที่ไร้กฎหมาย” และเมื่อขึ้นสู่จุดสูงสุดแห่งอำนาจของเขาก็จะพยายามอีกครั้งที่จะปลดพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ลงจากบัลลังก์และยึดบัลลังก์ของพระเจ้า เขาได้พยายามไปแล้วในอิสยาห์ 14 และในเอเสเคียล 28:14 – และเขาก็จะพยายามอีกเป็นครั้งที่สอง เพียงเพื่อที่จะพ่ายแพ้

ศาสนาของเขาถูกพรรณนาไว้ใน 2 เธสะโลนิกา 2:3, 4: “อย่าให้ผู้นี้ผู้ใดล่อลวงท่านโดยทางหนึ่งทางใดเลย เพราะว่าวันนั้นจะไม่มาถึง เว้นแต่จะมีการล้มลงเสียก่อน และคนแห่งการบาปนั้นจะประจักษ์แจ้ง

คือลูกแห่งความพินาศ ผู้กีดกันขัดขวางและยกตัวขึ้นต่อสู้อะไรก็ได้ชื่อว่าเป็นพระเจ้า หรืออะไรที่เขาใ้
นมัสการนั้น แล้วมันก็นั่งในพระวิหารของพระเจ้าเหมือนอย่างพระเจ้า ประกาศตัวว่าเป็นพระเจ้า”

สถานะทางการเมืองของเขาถูกพรรณนาไว้ในดาเนียล 11:36: “และกษัตริย์จะกระทำตามความพอใจ
ของเขา เขาจะยกตนขึ้นและพองตัวขึ้นเหนือพระทุกองค์ และจะพูดสิ่งที่น่ามหัศจรรย์กล่าวต่อสู้พระเจ้าแห่ง
พระทั้งหลาย เขาจะเจริญจนพระพิโรธจะครบถ้วน เพราะสิ่งใดที่ทรงกำหนดไว้จะสำเร็จ”

แต่ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะเจอกับ**พระคริสต์** และการเจอกันนั้นถูกพรรณนาไว้ในวิวรณ์ 19:11-19:
“แล้วข้าพเจ้าได้เห็นสวรรค์เปิดออก และดูเถิด มีม้าขาวตัวหนึ่ง พระองค์ผู้ทรงม้านั้นมีพระนามว่า “สัตย์ซื่อ
และสัตย์จริง” พระองค์ทรงพิพากษาและกระทำสงครามด้วยความชอบธรรม พระเนตรของพระองค์ดุจเปลว
ไฟ และบนพระเศียรของพระองค์มีมงกุฎหลายอัน และพระองค์ทรงมีพระนามจารึกไว้ซึ่งไม่มีผู้ใดรู้จักเลย
นอกจากพระองค์เอง พระองค์ทรงฉลองพระองค์ที่จุ่มเลือด และพระนามที่เรียกพระองค์นั้นคือ “พระวาหะ
ของพระเจ้า” เหล่าพลโยธานในสวรรค์สวมอาภรณ์ผ้าป่านเนื้อละเอียด ขาวและสะอาด ได้นั่งบนหลังม้าขาวตาม
เสด็จพระองค์ไปมีพระแสงคมออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ เพื่อพระองค์จะได้ทรงฟันฟาดบรรดานานา
ประชาชาติด้วยพระแสงนั้น และพระองค์จะทรงครอบครองเขาด้วยคทาเหล็ก พระองค์จะทรงเหยียบบ่อย่ำ
องุ่นแห่งพระพิโรธอันเฉียบขาดของพระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด พระองค์ทรงมีพระนามจารึกที่ฉลอง
พระองค์ และที่ต้นพระอุรุของพระองค์ว่า “**พระมหากษัตริย์แห่งมหากษัตริย์ทั้งปวงและเจ้านายแห่งเจ้านาย
ทั้งปวง**”

“แล้วข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่บนดวงอาทิตย์ ท่านร้องประกาศแก่นกทั้งปวงที่บินอยู่ใน
ท้องฟ้าด้วยเสียงอันดังว่า “จงมาประชุมกันในการเลี้ยงของพระเจ้ายิ่งใหญ่ เพื่อจะได้กินเนื้อกษัตริย์ เนื้อนาย
ทหาร เนื้อคนมีบรรดาศักดิ์ เนื้อม้า และเนื้อคนที่นั่งบนม้า และเนื้อประชาชนทั้งไทและทาส ทั้งผู้น้อยและ
ผู้ใหญ่” และข้าพเจ้าเห็นสัตว์ร้ายนั้น และบรรดากษัตริย์บนแผ่นดินโลก พร้อมทั้งพลรบของกษัตริย์เหล่านั้น
มาประชุมกันจะทำสงครามกับพระองค์ผู้ทรงม้า และกับพลโยธาของพระองค์”

ช่างเป็นภาพที่เหลือคำบรรยาย! ท้องฟ้าถูกม้วนกลับ อวกาศจะถูกผ่าออก – และม้าขาวตัวใหญ่จะ
ปรากฏ พระองค์ผู้ประทับบนม้านั้นทรงมีพระนามว่า **สัตย์ซื่อและสัตย์จริง** พระองค์จะเสด็จมาเพื่อพิพากษา
และเพื่อทำสงคราม พระเนตรของพระองค์ดุจเปลวเพลิง พระเศียรของพระองค์สวมมงกุฎหลายอัน พระองค์
ทรงมีพระนามใหม่ถูกเขียนไว้ที่ไม่มีใครทราบ และฉลองพระองค์ของพระองค์ก็ถูกจุ่มในโลหิต ผู้ทรงม้าขาวตัวนี้
ทรงถูกเรียกว่าพระวาหะของพระเจ้า – แต่ดูเถิด! มีอีกภาพหนึ่งปรากฏ:

ม้าอีกมากมายติดตามพระองค์มา – พลโยธาใหญ่โตซึ่งประกอบด้วยม้าและคนขี่ เหล่านี้คือพลโยธา
แห่งสวรรค์ นุ่งห่มผ้าป่านเนื้อละเอียด ขาวและสะอาด จินตนาการของคุณนึกภาพพลโยธาแบบนี้ออกไหม?

ผู้ทรงม้าขาวตัวนี้ที่นำกองทัพเหล่านั้นแห่งสวรรค์ทรงไม่เหมือนใคร: มีพระแสงคมออกมาจาก
พระโอษฐ์ของพระองค์ และด้วยพระแสงนั้นพระองค์จะทรงฟันฟาดประชาชาติเหล่านั้น โดยครอบครองพวก
เขาด้วยคทาเหล็ก พระองค์จะทรงเหยียบบ่อย่ำองุ่นแห่งพระพิโรธอันเฉียบขาดของพระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพ

สูงสุด และมีพระนามจารึกที่ฉลองพระองค์ของพระองค์ว่า “พระมหากษัตริย์แห่งมหากษัตริย์ทั้งปวงและเจ้านายแห่งเจ้านายทั้งปวง”

และจากนั้นยอห์นก็กล่าวว่าเขาได้เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่ในดวงอาทิตย์ ลองนึกภาพดูสิครับ! ความสว่างจ้าของดวงอาทิตย์เริ่มหรี่ลง ความแจ่มใสเริ่มจางหายไป เพราะเหตุใด? ทูตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่ในดวงอาทิตย์ และดวงอาทิตย์พร้อมกับพลังและแสงสว่างทั้งสิ้นของมันก็เริ่มหรี่ลงขณะที่ทูตสวรรค์องค์นั้นถูกเห็นว่ายืนอยู่ในดวงอาทิตย์ โอ้ ใช่แล้วครับ – นี่ของจริง ไม่มีอะไรที่เป็นเชิงสัญลักษณ์เลยตรงนี้ ทูตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่ในดวงอาทิตย์ และร้องเรียกพวกนกแร้ง พวกนกกินซากศพ และบรรดานกแห่งท้องฟ้าให้มากินเลี้ยง พวกมันจะอิมมิตด้วยเนื้อของบรรดากษัตริย์และนายทหาร เนื้อของคนมีบรรดาศักดิ์ เนื้อของคนที่เป็นไททาส ผู้น้อยและผู้ใหญ่

และจากนั้นยอห์นก็ประกาศว่า “และข้าพเจ้าเห็นสัตว์ร้ายนั้น และบรรดากษัตริย์บนแผ่นดินโลก...” พวกนี้คือกษัตริย์สิบองค์นั้นแห่งจักรวรรดิโรมที่ฟื้นคืนชีพขึ้นใหม่ พร้อมกับพลรบของพวกเขา พวกเขา มารวมตัวกันและร่วมใจกันเพื่อที่จะทำสงครามกับพระองค์ผู้ทรงม้า และกับพลโยธาของพระองค์ ลองนึกภาพดูสิครับ!

ลองนึกภาพพญามารที่ประกาศสงครามกับพระองค์ผู้ทรงม้าสีขาวงามสง่าพร้อมกับหลายล้านคนเหล่านั้นที่ขี่ม้ามาพร้อมกับพระองค์ จากนั้นยอห์นก็บอกเราล่วงหน้าว่าจะเกิดอะไรขึ้น: สัตว์ร้ายนั้นจะถูกจับ พร้อมกับผู้พยากรณ์เท็จที่กระทำการอัศจรรย์ต่างๆ โดยหลอกลวงคนเหล่านั้นที่รับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้น – และทั้งสัตว์ร้ายนั้นและผู้พยากรณ์เท็จก็จะถูกโยนทิ้งเป็นลงไปในบึงไฟนั้นที่ลุกไหม้ด้วยกำมะถัน! (วิว. 19:20)

คุณเชื่ออะไรก็ได้ที่คุณอยากเชื่อ แต่โดยส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้าจะทรงเอาพระหัตถ์จับเจ้าสัตว์ร้ายนั้น ซึ่งเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ และจับผู้พยากรณ์เท็จนั้น (บุคคลที่สามแห่งตรีเอกภาพแบบซาตาน) และจะทรงเอาสองคนนี้ใส่ไว้ในบึงไฟนั้นด้วยพระองค์เอง ขณะที่หลายล้านคนเหล่านั้นที่แต่งกายด้วยผ้าปานสีขาวงดงามเฝ้าดูอยู่ พวกเขาจะไม่เพียงเฝ้าดูเหตุการณ์นี้เท่านั้น แต่คนเหล่านั้นที่อยู่ฝ่ายปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ก็จะเห็นผู้นำของตนถูกจับโยนลงไปในบึงไฟด้วย และหลังจากที่พระเยซูคริสต์ทรงโยนปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ลงไปในบึงไฟนั้นแล้ว ทหารเหล่านั้นที่ติดตามเขาก็จะถูกฆ่าตายด้วยพระแสงของพระองค์ผู้ทรงม้า นั้น ซึ่งพระแสงนั้นออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และนกเหล่านั้นจะกินเนื้อของพวกเขา!

ใช่แล้วครับ พระเยซูจะทรงเป็นผู้มีชัยชนะ ซาตานจะถูกทำให้พ่ายแพ้ในความพยายามครั้งสุดท้ายของมันที่จะขัดขวางมิให้พระเยซูจอมกษัตริย์ประทับบนบัลลังก์ของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อที่จะครอบครองบนแผ่นดินโลกเป็นเวลาหนึ่งพันปีอันเปี่ยมสง่าราศี! (วิว. 20:5, 6)

จะมีอาณาจักรหนึ่งจริงๆบนแผ่นดินโลก

พร้อมกับกษัตริย์องค์หนึ่งจริงๆประทับบนบัลลังก์หนึ่งจริงๆ

“ดูเถิด วันแห่งพระเยโฮวาห์มาใกล้แล้ว เมื่อทรัพย์สินที่เขาริบไปจากเจ้านั้น เขาจะแบ่งกันท่ามกลางเจ้า เพราะเราจะรวบรวมประชาชาติทั้งสิ้นให้ทำศึกกับเยรูซาเล็ม เมื่อนั้นจะถูกยึด บ้านเรือนจะถูกปล้นสะดม

และผู้หญิงจะถูกข่มขืน พลเมืองครึ่งหนึ่งจะตกไปเป็นเชลย ประชาชนส่วนที่เหลืออยู่จะไม่ถูกตัดออกเสียจากเมือง แล้วพระเยโฮวาห์จะเสด็จออกไปต่อสู้กับประชาชาติเหล่านั้น เหมือนเมื่อพระองค์ทรงต่อสู้ในวันสงคราม ในวันนั้นพระบาทของพระองค์จะยืนอยู่ที่ภูเขามะกอกเทศ ซึ่งอยู่หน้าเมืองเยรูซาเล็มด้านตะวันออก และภูเขามะกอกเทศนั้นจะแยกออกตรงกลางจากทิศตะวันออกไปทิศตะวันตก โดยมีหุบเขากว้างมากคั่นอยู่ ภูเขาครึ่งหนึ่งจึงจะถอยไปทางเหนือ และอีกครึ่งหนึ่งจะถอยไปทางใต้ และท่านทั้งหลายจะหนีไปยังหุบเขาแห่งบรรดาภูเขา เพราะว่าหุบเขาแห่งบรรดาภูเขาจะมาจดอาซาลและท่านทั้งหลายจะต้องหนีไป อย่างที่หนีจากแผ่นดินไหวสมัยอุสซียาห์กษัตริย์ประเทศยูดาห์ แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าจะเสด็จมา และพวกวิสุทธิชนทั้งสิ้นจะมากับพระองค์ ต่อมาในวันนั้นแสงสว่างจะไม่แจ่มใสหรือจะไม่มีดมัว แต่จะเป็นวันหนึ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงทราบแล้ว ไม่ใช่วันหรือคืน แต่ต่อมาเวลาเย็นจะมีแสงสว่าง ในวันนั้นน้ำแห่งชีวิตจะไหลออกจากเยรูซาเล็ม ครึ่งหนึ่งจะไหลไปสู่ทะเลด้านตะวันออก และครึ่งหนึ่งจะไหลไปสู่ทะเลด้านตะวันตก ในฤดูร้อนก็จะไหลเรื่อยไปตั้งในฤดูหนาว

“และพระเยโฮวาห์จะทรงเป็นกษัตริย์เหนือพิภพทั้งสิ้น ในวันนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงเป็นเอก และพระนามของพระองค์ก็เป็นเอก แผ่นดินทั้งสิ้นจะกลายเป็นที่ราบจากเกบาถึงริมโมนใต้เยรูซาเล็ม แต่เยรูซาเล็มจะดำรงสูงเด่นอยู่ในที่ตั้งของเมืองนั้น จากประตูเบนยามินถึงสถานที่ที่เป็นประตูเกา ถึงประตูมูมและจากหอคอยฮานันเอล ถึงบ่อย่ำองุ่นของกษัตริย์ และจะมีผู้คนอาศัยอยู่ เพราะไม่มีการทำลายเสียสิ้นอีกแล้ว แต่เยรูซาเล็มจะอาศัยอยู่ได้อย่างปลอดภัย ต่อไปนี้เป็นภัยพิบัติซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงใช้โจมตีบรรดาชนชาติทั้งหลายที่ทำการสงครามกับเยรูซาเล็ม คือเนื้อของเขาจะเน่าไปเมื่อเขายังยืนอยู่ได้ ตาของเขาจะเน่าคาเข้าตา และลิ้นของเขาจะเน่าคาปาก ต่อมาในวันนั้นการสับสนอลหม่านอย่างใหญ่โตจากพระเยโฮวาห์จะอยู่ท่ามกลางเขาทั้งหลาย เพราะฉะนั้นคนหนึ่งจะจับกุมเพื่อนบ้านของตน และเขาจะยกมือขึ้นต่อสู้กันและกันแม้ว่ายูดาห์ก็จะต่อสู้กันที่เยรูซาเล็ม ทรัพย์สมบัติของประชาชาติทั้งสิ้นที่อยู่ล้อมรอบจะถูกเก็บ มีทองคำ เงิน และเสื้อผ้ามากมาย และภัยพิบัติอย่างหนึ่งที่เหมือนภัยพิบัตินี้จะบังเกิดแก่มา ล่อ อูฐ ลา และไม่ว่าสัตว์ชนิดใดซึ่งมีอยู่ในเต็นท์เหล่านั้น

“และอยู่มาบรรดาคนที่เหลืออยู่ในประชาชาติทั้งปวงซึ่งยกขึ้นมาสู้รบกับเยรูซาเล็ม จะขึ้นไปนมัสการกษัตริย์ปีแล้วปีเล่า คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา และจะถือเทศกาลอยู่เพิง ถ้าครอบครัวใดในพื้นที่พิภพไม่ขึ้นไปยังเยรูซาเล็มเพื่อนมัสการกษัตริย์ คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา ฝนก็จะไม่ตกเหนือเขาเหล่านั้น และถ้าครอบครัวแห่งอียิปต์ ซึ่งขาดฝนแล้ว ไม่ขึ้นไปปรากฏตัวที่นั่น ก็จะมีภัยพิบัติด้วย ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงใช้โจมตีประชาชาติอื่นๆซึ่งไม่ขึ้นไปถือเทศกาลอยู่เพิง ที่กล่าวนี้จะเป็นการลงทัณฑ์อียิปต์และเป็นการลงทัณฑ์ประชาชาติทั้งสิ้น ซึ่งไม่ขึ้นไปถือเทศกาลอยู่เพิง และในวันนั้นลูกพรวนที่ผูกมัดจะมีคำจารึกว่า “**บิริสุทธ์แต่พระเยโฮวาห์**” และหม้อซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จะเป็นเหมือนขามซึ่งอยู่หน้าแท่นบูชา เออ และหม้อทุกลูกในเยรูซาเล็มและยูดาห์จะเป็นของบิริสุทธ์แต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา เพื่อว่าทุกคนที่มาถวายสัตวบูชาจะเอาหม้อไปบ้าง และจะตมเนื้อในหม้อเหล่านั้น ในวันนั้นจะไม่มีคนคานอันในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จอมโยธาอีกต่อไป” (เศคาริยาห์ บทที่ 14)

คุณภาพของอาณาจักรนั้น

“สุนัขป่าจะอยู่กับลูกแกะ และเสือดาวจะนอนอยู่กับลูกแพะ ลูกวัวกับสิงโตหนุ่มกับสัตว์อ้วนพีจะอยู่ด้วยกัน และเด็กเล็กๆจะนำมันไป แม่วัวกับหมีจะกินด้วยกัน ลูกของมันก็จะเป็นนอนอยู่ด้วยกัน และสิงโตจะกินฟางเหมือนวัวผู้ และทารกกินนมจะเล่นอยู่ที่ปากรวงงูเห่า และเด็กที่หย่านมจะเอามือวางบนรั้งของงูทับหาง” (อิสยาห์ 11:6-8)

“ข้าพเจ้าได้เห็นบัลลังก์หลายบัลลังก์ และผู้ที่นั่งบนบัลลังก์นั้น ทรงมอบให้เป็นผู้ที่จะพิพากษา และข้าพเจ้ายังได้เห็นดวงวิญญาณของคนทั้งปวงที่ถูกตัดศีรษะ เพราะเป็นพยานของพระเยซู และเพราะพระวาทะของพระเจ้า และเป็นผู้ที่ไม่ได้บูชาสัตว์ร้ายนั้นหรือรูปของมัน และไม่ได้รับเครื่องหมายของมันไว้ที่หน้าผากหรือที่มือของเขา คนเหล่านั้นกลับมีชีวิตขึ้นมาใหม่ และได้ครอบครองร่วมกับพระคริสต์เป็นเวลาพันปี...ผู้ใดที่ได้มีส่วนในการฟื้นจากความตายครั้งแรกก็เป็นสุขและบริสุทธิ์ ความตายครั้งที่สองจะไม่มีอำนาจเหนือคนเหล่านั้น แต่เขาจะเป็นโปรหิตของพระเจ้าและของพระคริสต์ และจะครอบครองร่วมกับพระองค์ตลอดเวลาพันปี” (วิว. 20:4, 6)

(คนกลุ่มนั้นที่ถูกพรรณนาถึงในข้อนี้ได้ถูกฆ่าพลีชีพเพราะความเชื่อโดยปฏิบัติต่อพระคริสต์ในระหว่างช่วงเวลาทุกข์ลำบากนั้น เหล่าผู้พลีชีพเพราะความเชื่อเพื่อพระเยซูก่อนการรับขึ้นไปจะถูกรับขึ้นไปเมื่อถึงการรับขึ้นไปนั้น ส่วนคนเหล่านี้เป็นผู้ที่ถูกฆ่าตายเพราะคำพยานของตนในระหว่างความทุกข์ลำบากนั้น เพราะว่าพวกเขาไม่ยอมรับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้น ดังที่ถูกพรรณนาไว้ในวิวรณ์ 13)

บทที่สิบสอง

อเวสานที่ใกล้เข้ามา

12:1 “ในครั้งนั้น มีคาเอล เจ้าผู้พิทักษ์ยิ่งใหญ่ ผู้คุ้มกันชนชาติของท่านจะลุกขึ้น และจะมีเวลายากลำบาก อย่างไม่เคยมีมาตั้งแต่ครั้งมีประชาชาติจนถึงสมัยนั้น แต่ในครั้งนั้นชนชาติของท่านจะรับการช่วยให้พ้น คือทุกคนที่มีชื่อบันทึกไว้ในหนังสือ

12:2 และคนเป็นอันมากในพวกที่หลับใหลในพงศลีแห่งแผ่นดินโลกจะตื่นขึ้น บ้างก็จะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์ บ้างก็เข้าสู่ความอับอายและความขายหน้านิรันดร์

12:3 และบรรดาคนที่ฉลาดจะส่องแสงเหมือนแสงฟ้า และบรรดาผู้ที่ได้ให้คนเป็นอันมากมาสู่ความชอบธรรม จะส่องแสงเหมือนอย่างดาวเป็นนิรันดร์

12:4 แต่ตัวเจ้า โอ ดาเนียลเอ๋ย จงปิดถ้อยคำเหล่านั้นไว้ และประทับตราหนังสือนั้นเสีย จนถึงวาระสุดท้าย คนเป็นอันมากจะวิ่งไปวิ่งมา และความรู้จะทวีขึ้น”

12:5 แล้วข้าพเจ้าคือดาเนียลก็มองดู และดูเถิด มีอีกสองคนยืนอยู่ คนหนึ่งยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำข้างนี้ อีกคนหนึ่งยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำข้างโน้น

12:6 และเขาก็พูดกับชายที่สวมเสื้อผ้าป่าน ผู้ซึ่งอยู่เหนือน้ำแห่งแม่น้ำนั้นว่า “ยังอีกนานเท่าใดจึงจะถึงที่สุดปลายของสิ่งมหัศจรรย์เหล่านี้”

12:7 ชายที่สวมเสื้อผ้าป่านผู้ซึ่งอยู่เหนือน้ำทั้งหลายแห่งแม่น้ำนั้น ได้ยกมือขวาและมือซ้ายของท่านสู่ฟ้าสวรรค์ และข้าพเจ้าได้ยินท่านปฏิญาณอ้างพระผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตยว่า ยังอีกวาระหนึ่ง สองวาระ และครึ่งวาระ และเมื่อการหมดอำนาจของชนชาติบริสุทธิ์สิ้นสุดลงแล้ว บรรดาสิ่งเหล่านี้ก็จะสำเร็จไปด้วย

12:8 ข้าพเจ้าได้ยินแต่ไม่เข้าใจ แล้วข้าพเจ้าจึงพูดว่า “โอ นายเจ้าข้า สิ่งเหล่านี้จะลงเอยอย่างไร”

12:9 พระองค์ตรัสว่า “ดาเนียลเอ๋ย ไปเถอะ เพราะว่าถ้อยคำเหล่านั้นก็ถูกปิดไว้แล้วและถูกประทับตราไว้ จนถึงวาระสุดท้าย

12:10 คนเป็นอันมากจะได้รับการชำระแล้วจะขาวสะอาด และจะถูกถลุง แต่คนชั่วจะยังกระทำการชั่ว และไม่มีคนชั่วสักคนหนึ่งจะเข้าใจ แต่บรรดาคนที่ฉลาดจะเข้าใจ

12:11 และตั้งแต่วเวลาที่ให้เลิกเครื่องเผาบูชาประจำวันเสีย นั้น และให้ตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่าขึ้น จะเป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยเก้าสิบวัน

12:12 ความสุขจะมีแก่ผู้คอยอยู่ และมาถึงได้หนึ่งพันสามร้อยสามสิบห้าวันนั้น

12:13 แต่เจ้าจงไปจนวาระที่สุดเถิด และเจ้าจะได้หยุดพักสงบ และจะยืนขึ้นในส่วนที่กำหนดให้เจ้า เมื่อสิ้นสุดวันทั้งหลายนั้น”

ข้อ 1: “และในครั้งนั้น มีคาเอล เจ้าผู้พิทักษ์ยิ่งใหญ่ ผู้คุ้มกันชนชาติของท่านจะลุกขึ้น และจะมีเวลายากลำบากอย่างไม่เคยมีมาตั้งแต่ครั้งมีประชาชาติจนถึงสมัยนั้น แต่ในครั้งนั้นชนชาติของท่านจะรับการช่วยให้พ้น คือทุกคนที่มีชื่อบันทึกไว้ในหนังสือ”

จงสังเกตคำขึ้นต้นของบทสุดท้ายนี้: “และในครั้งนั้น...” คำสันธาน “และ” เชื่อมโยงบทนี้กับส่วนที่มาก่อนหน้า “ในครั้งนั้น” หมายถึงเหตุการณ์เหล่านั้นที่ถูกบันทึกไว้ในบทที่ 11 ซึ่งเกี่ยวข้องกับกษัตริย์ผู้กระทำตามความพอใจนั้น, ศักดิ์ต่างๆของเขา, ความพ่ายแพ้และความพินาศในตอนจบของเขา ส่วนท้ายของบทก่อนหน้านำเรามาสู่ตอนจบของความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นตามที่มันประยุกต์ใช้กับปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์และผู้มีอำนาจเหล่านั้นของโลก ในบทที่สิบสองนี้ เรากลับมาย้อนดูช่วงเวลาทุกข์ลำบากนั้นเพราะว่ามันจะส่งผลต่อชนชาติยิว

“และในครั้งนั้น มีคาเอล เจ้าผู้พิทักษ์ยิ่งใหญ่ ผู้คุ้มกันชนชาติของท่านจะลุกขึ้น...” นี่คือช่วงเวลาของกษัตริย์ผู้กระทำตามความพอใจนั้น ช่วงเวลาแห่งวาระสุดท้าย มีคาเอลจะลุกขึ้นเพื่อชนชาติของดาเนียล

แล้วมีคาเอลเป็นผู้ใด? เขาถูกกล่าวถึงไปก่อนหน้านี้แล้วสองหน – ในบทที่ 10 ข้อ 13 และ 21 – และในข้อที่เราศึกษากันอยู่นี้เขาก็ถูกเรียกว่า “เจ้าผู้พิทักษ์ยิ่งใหญ่” เขาถูกกล่าวว่าเป็นผู้ที่ลุกขึ้นเพื่อชนชาติของดาเนียล นั่นคือพวกยิว ในหนังสือยูดาส มีคาเอลถูกเรียกว่าเป็น “อัครเทวทูต” และในวิวรณ์ 12:7 เราอ่านว่ามีคาเอลและเหล่าทูตสวรรค์ของท่านต่อสู้กับซาตานและเหล่าทูตของมัน ดูเหมือนว่างานของมีคาเอลก็คือ การช่วยประชากรของพระเจ้าให้พ้น – โดยเฉพาะลูกหลานของอิสราเอล – จากอำนาจของศัตรูตัวฉกาจนั้น คือพญามาร ในการสู้รบนั้นซึ่งเขานำในตอนท้ายเพื่อต่อสู้กับพญามารและเหล่าสมุนของมันในสวรรค์สถาน มีคาเอลจะมีชัยชนะและจะโยนพญามารลงมาบนแผ่นดินโลก:

“และมีสงครามเกิดขึ้นในสวรรค์ มีคาเอลและพวกทูตสวรรค์ของท่านได้ต่อสู้กับพญานาค และพญานาคกับพวกทูตของมันก็ต่อสู้ แต่ฝ่ายพญานาคแพ้ และพวกพญานาคไม่มีที่อยู่สวรรค์อีกเลย พญานาคใหญ่ซึ่งเป็นงูศักดิ์บาปธรรม ที่เขาเรียกกันว่า พญามารและซาตาน ผู้ล่อลวงมนุษย์ทั้งโลก พญานาคและพวกทูตของมันก็ถูกผลักทิ้งลงมาในแผ่นดินโลก” (วิว. 12:7-9)

มีคาเอลถูกเชื่อมโยงกับการเป็นขึ้นจากตายด้วย ดังที่เราจะเห็นในข้อถัดไปของบทที่เราศึกษากันอยู่นี้ ดูเหมือนว่าเขาน่าจะมီးอะไรเกี่ยวข้องกับการเป็นขึ้นจากตายของคนทั้งปวงจากทุกยุคทุกสมัย เราทราบว่าเขาได้เถียงกับพญามารเกี่ยวกับศพของโมเสส (ยูดาส 9) และเราถูกบอกว่าการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกนั้นจะเกิดขึ้นเมื่อเสียงของอัครเทวทูตดังขึ้น: “ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จมาจากสวรรค์ ด้วยเสียงกู่ก้อง ด้วยสำเนียงของเทพบดี และด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และคนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน” (1 ธส. 4:16)

เนื่องจากมีคาเอลเป็นอัครเทวทูตเพียงผู้เดียว (ที่ถูกกล่าวถึง) ในพระคัมภีร์ มันจึงดูเหมือนว่าเสียงของเขาจะดังขึ้นตอนที่มีการเป็นขึ้นจากตายของคนชอบธรรมเมื่อการรับขึ้นเกิดขึ้น

ในคราวนั้นเมื่อมีคาเอลยืนขึ้น จะมี “เวลายากลำบากอันเลวร้ายอย่างที่ไม่เคยมีเลยตั้งแต่เริ่มแรกของโลก และในคราวนั้นชนชาตินั้นจะถูกช่วยให้พ้น – “คือทุกคนที่มีชื่อบันทึกไว้ในหนังสือ” (นี่เป็นช่วงเวลาเดียวกันกับที่ถูกกล่าวถึงในมัทธิว 24:15-22 เมื่อ “สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการร้าวว่างเปล่า” นั้นจะประกาศในพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มว่าเขาเป็นพระเจ้า และการชมแห่งอันน่ากลัว

เหลือเกินจะเกิดขึ้นบนแผ่นดินโลกจนหากพระเจ้าไม่ทรงทำให้วันเหล่านั้นเย็นสั้นเข้าเพื่อเห็นแก่ผู้ที่ถูกเลือกสรร ก็จะไม่มีความหวังใครเลย)

อาจารย์บางท่านอยากให้เราเชื่อว่าการทำลายกรุงเยรูซาเล็มในปี ค.ศ. 70 โดยทิตัสชาวโรมนั้นคือเวลาที่ถูกพรรณนาถึงในมัทธิว 24 และในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่ด้วย แต่นี่เป็นไปได้เลย การทำลายกรุงเยรูซาเล็มภายใต้ทิตัสเกี่ยวข้องกับกรุงหนึ่งและชนชาติหนึ่ง ขณะที่ความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นจะเกิดขึ้นกับคนทั้งโลก และจะถูกตามมาด้วยการเปลี่ยนแปลงต่างๆด้านกายภาพแบบรุนแรงบนแผ่นดินโลก:

“แต่พอสิ้นความทุกข์ลำบากแห่งวันเหล่านั้นแล้ว ‘ดวงอาทิตย์จะมีมืดไปและดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง ดวงดาวทั้งปวงจะตกจากฟ้า และบรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้านไป’ เมื่อนั้นหมายสำคัญแห่งบุตรมนุษย์จะปรากฏขึ้นในท้องฟ้า ‘มนุษย์ทุกตระกูลทั่วโลกจะไว้อาลัย’ แล้วเขาจะเห็น ‘บุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆในท้องฟ้า’ พร้อมด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก” (มธ. 24:29, 30)

จงสังเกตว่าข้อ 29 ของมัทธิว 24 ขึ้นต้นว่า “แต่พอสิ้นความทุกข์ลำบากแห่งวันเหล่านั้นแล้ว” พระวิญญานบริสุทธิ์จึงทรงชี้ให้เห็นว่าดวงอาทิตย์จะถูกทำให้มืดไป ดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง ดวงดาวต่างๆจะตกจากฟ้า และพระเยซูจะทรงถูกพบเห็นเสด็จมาในหมู่เมฆ เราทราบว่ามันไม่ได้เกิดขึ้นอย่างแน่นอนในปี ค.ศ. 70 เมื่อทิตัสทำลายกรุงเยรูซาเล็ม

อีกครั้งที่อาจารย์บางท่านตีความสิ่งเหล่านี้ให้เป็นฝ่ายวิญญานและประกาศว่ามันไม่ได้หมายถึงดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาวต่างๆ ฯลฯ “จริงๆ” แต่ว่านี่ชี้ไปยังการล่มสลายของเหล่าผู้ปกครองและรัฐบาลต่างๆ แต่นี่ไม่ใช่เรื่องฝ่ายวิญญาน มันเป็นเรื่องกายภาพ และจะมีการเปลี่ยนแปลงต่างๆด้านกายภาพในดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาวต่างๆ และบนแผ่นดินโลกนี้

อพยพ 10:21-23 บอกเราเกี่ยวกับคำบัญชาของพระเจ้าที่มายังโมเสส “พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงชูมือของเจ้าขึ้นสู่ท้องฟ้า เพื่อจะให้ความมืดทั่วแผ่นดินอียิปต์ เป็นความมืดจนจับคลำได้” โมเสสจึงชูมือขึ้นสู่ท้องฟ้า แล้วก็เกิดความมืดทั้ทั่วไปในแผ่นดินอียิปต์ตลอดสามวัน เขามองกันไม่เห็น ไม่มีใครลุกไปจากที่ของเขาสามวัน...”

จะมีความมืดอีกครั้งเมื่อขึ้นเหล่านั้นแห่งพระพิโรธของพระเจ้าถูกเทลงเหนือแผ่นดินโลกนี้ วิวรณ์ 16:1-21 พรรณนาถึงเวลาอันน่ากลัวแห่งการพิพากษาเมื่อขึ้นเหล่านั้นแห่งพระพิโรธของพระเจ้าจะถูกเทออก และความทุกข์และความทรมานในแบบที่แผ่นดินโลกนี้ไม่เคยรู้จักจะเกิดขึ้นบนแผ่นดินโลกแบบ**บริสุทธิ์**ได้จริงๆ

ทั้งภาคพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่พรรณนาถึงเวลาอันน่ากลัวนี้แห่งความทุกข์และความตายบนแผ่นดินโลกในระหว่างการครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ซึ่งจะสิ้นสุดลงเมื่อพระเยซูเสด็จมาในการทำลายล้างสุดท้าย เยเรมีย์เรียกนี่ว่าเป็น “เวลาทุกข์ใจของยาโคบ” และเปรียบเทียบความทุกข์เหล่านั้นว่าเป็นเหมือนกับ “*อาการเจ็บท้องใกล้คลอด*” ของหญิงที่จะคลอดบุตร (จงศึกษาเยเรมีย์ 30:4-7)

เอเสเคียลก็ให้ความกระจ่างเราเกี่ยวกับเวลาแห่งความทุกข์นี้เช่นกัน เขาประกาศว่าอิสราเอลจะ “*ลอดไปได้คทา* (อสค. 20:34-38) พระเจ้าจะทรงรวบรวมอิสราเอลเข้ามาในท่ามกลางนครบริสุทธิ์นั้น และประชาชนดินนั้นจะถูกโยนลงไปในหม้อหลอมของพระเจ้าเพื่อที่จะถูกหลอมดุจเงิน:

“และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย สำหรับเรารวงศ์วานอิสราเอลกลายเป็นขี้โคลน เขาทั้งสิ้นเป็นทองสัมฤทธิ์ ดีบุก เหล็ก และตะกั่วในเตาหลอม เขาเป็นขี้โคลนเงินไปหมด เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะว่าเจ้าเป็นขี้โคลนไปเสียทั้งสิ้นแล้ว เพราะฉะนั้น ดูกูเถิด เราจะรวบรวมเจ้าไว้ท่ามกลางเยรูซาเล็ม อย่างที่คนเขารวบรวมเงิน ทองสัมฤทธิ์และเหล็ก และตะกั่ว และดีบุกไว้ในเตาหลอม เพื่อเอาไฟเผาให้มันละลาย ดังนั้นเราจะรวบรวมเจ้าด้วยความกริ้วและด้วยความพิโรธของเรา และเราจะใส่เจ้ารวมไว้ให้เจ้าละลาย เราจะรวบรวมเจ้า และเอาเพลิงแห่งความพิโรธของเราพันเจ้า และเจ้าจะละลายอยู่ท่ามกลางนั้น เงินละลายอยู่ในเตาหลอมฉันใด เจ้าทั้งหลายจะละลายอยู่ท่ามกลางเพลิงฉันนั้น และเจ้าจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์ได้ด้วยความกริ้วของเราลงเหนือเจ้า” (อสค. 22:17-22)

เศคาริยาห์ 13:9 บอกเราว่า “เราจะเอาหนึ่งในสามนี้ใส่ไฟและถลุงเขาเหมือนถลุงเงิน และลองดูเขาเหมือนทดลองทองคำ เขาจะร้องทูลออกนามของเราและเราจะฟังเขา เราจะกล่าวว่า ‘เขาทั้งหลายเป็นชนชาติของเรา’ และเขาจะกล่าวว่า ‘พระเยโฮวาห์คือพระเจ้าของข้าพเจ้า’”

ในมาลาคีย์ 3:1-3 เราอ่านว่า “พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า “ดูกูเถิด เราจะส่งทูตของเราไป และผู้เหล่านั้นจะเตรียมหนทางไว้ข้างหน้าเรา และองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ซึ่งเจ้าแสวงหา นั้น จะเสด็จมายังพระวิหารของพระองค์อย่างกระชั้นชิด ทูตแห่งพันธสัญญา ผู้ซึ่งเจ้าพอใจนั้น ดูกูเถิด ท่านจะเสด็จมา แต่ใครจะทนอยู่ได้ในวันที่ท่านมา และใครจะยืนมั่นอยู่ได้เมื่อท่านปรากฏตัว เพราะว่าท่านเป็นประจักษ์พยานแห่งไฟและประจักษ์พยานแห่งขี้ฟอก ท่านจะนั่งลงอย่างช่างหลอมและช่างถลุงเงิน และท่านจะชำระลูกหลานของเลวีให้บริสุทธิ์ และถลุงเขาอย่างถลุงทองคำและถลุงเงิน เพื่อเขาจะได้้นำเครื่องบูชาอันชอบธรรมถวายแด่พระเยโฮวาห์”

ในภาคพันธสัญญาเดิมศาสดาพยากรณ์เหล่านั้นไม่ได้ลงลึกรายละเอียดเกี่ยวกับเวลาอันเลวร้ายนั้น เพราะว่ามันไม่จำเป็นในสมัยของพวกเขา แต่ในภาคพันธสัญญาใหม่ พระเจ้าได้ประทานรายละเอียดเกี่ยวกับช่วงเวลาแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนี้แก่ยอห์นบนเกาะปีทมอส วิวรรณ์ 6:1 จนถึง 19:21 ให้ภาพของการพิพากษาน่ากลัวและกระบวนการหลอมให้บริสุทธิ์อันน่าหวาดเสียวในหม้อหลอมนั้น ซึ่งประชาชาติอิสราเอล (โดยหลัก) และชนชาติต่างๆแห่งแผ่นดินโลก (โดยรวม) จะต้องผ่านเข้าไปในหม้อนั้น

ความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นไม่เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับคริสตจักร คริสตจักรจะไม่เข้าหรือผ่านเข้าไปในส่วนใดเลยของช่วงเวลาอันน่ากลัวนั้น นักเทศน์หรืออาจารย์คนใดที่เสนอแนะว่าเจ้าสาวของพระคริสต์จะต้องตกอยู่ภายใต้ส่วนใดก็ตามแห่งการครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ที่กำลังแยกแยะพระวจนะแห่งความจริงอย่างผิดๆแน่นอน ขอพระเจ้าทรงโปรดเวหนานักเทศน์ที่กล่าวหาพระเยซูว่าทรงยอมให้ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ครอบครองเหนือเจ้าสาวของพระองค์ – และคริสตจักรก็เป็นเจ้าสาวของพระคริสต์!

เรามีพระสัญญาอันเปี่ยมสุขที่ว่า “เพราะเหตุเจ้าได้รักษาคำของเราด้วยความเพียร เราจะรักษาเจ้าจากเวลาแห่งการทดลองนั้นด้วย ซึ่งจะบังเกิดขึ้นทั่วทั้งโลก เพื่อจะลองดูใจคนทั้งปวงที่อยู่ทั่วแผ่นดินโลก” (วิว. 3:10)

ในงานเขียนเหล่านั้นของเปาโล เราได้รับคำสัญญาว่า “*เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงกำหนดเราไว้สำหรับ **พระอาชญา** แต่สำหรับให้ได้รับความรอดโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา*” (1 ธส. 5:9) ช่วงเวลาแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นเกี่ยวข้องกับประชาชาติอิสราเอล ไม่ใช่เกี่ยวข้องกับคริสตจักร

หากคริสตจักรจะต้องเข้าหรือผ่านเข้าไปในส่วนใดก็ตามของความทุกข์ลำบากนั้น ผู้เชื่อทั้งหลายก็คงถูกบัญชาให้เผาคอย *ปฏิบัติต่อพระคริสต์* ไม่ใช่ให้เผาคอย **พระคริสต์** เราก็คงถูกบัญชาให้เผาคอยความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง ไม่ใช่ให้เผาคอยพระบุตรของพระเจ้าจากสวรรค์ (1 ธส. 1:10)

ส่วนที่เหลืออยู่ซึ่งตามทางของพระเจ้าของชนชาติของดาเนียลจะถูกช่วยให้พ้นในวาระสุดท้ายนั้น ชื่อของพวกเขาก็ถูกจดไว้แล้วใน “*หนังสือ*” พระเจ้าทรงจดไว้ในหนังสือหลายเล่มเสมอมา และพระองค์จะทรงจดไว้เสมอไป พระองค์ไม่เคยทำอะไรโดยปราศจากแผนการหรือพิมพ์เขียวเลย

นี่คือการเป็นขึ้นจากตายของพวกยิว

ข้อ 2: “*และคนเป็นอันมากในพวกที่หลับในพงศลีแห่งแผ่นดินโลกจะตื่นขึ้น บ้างก็จะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์ บ้างก็จะเข้าสู่ความอับอายและความขายหน้านิรันดร์*”

ในพระวจนะของพระเจ้าเราอ่านเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตายสามแบบ:

1. *การเป็นขึ้นจากตายฝ่ายวิญญาณ*: “*พระองค์ทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายมีชีวิตอยู่ แม้ว่าท่านตายแล้วโดยการละเมิดและการบาป*” (อฟ. 2:1) จงศึกษาเอเฟซัส 2:1-18; 5:14 และโรม 6:11 เช่นกัน

ผู้เชื่อทุกคน ได้ถูกชุบให้เป็นขึ้นจากตายในฝ่ายวิญญาณแล้ว *คนไม่เชื่อ* ทุกคนก็ตายแล้วในการละเมิดและการบาปต่างๆ “*ส่วนผู้หญิงที่ปล่อยตัวในการสนุกสนานนั้น ก็ตายแล้วทั้งเป็นๆอยู่*” (1 ทธ. 5:6) เมื่อคนใดเชื่อในพระเยซูเจ้า คนๆนั้นก็บังเกิดเข้าในครอบครัวของพระเจ้าและถูกชุบให้เป็นขึ้นจากความที่ตายแล้วแห่งบาปมาสู่ความใหม่แห่งชีวิต:

“*เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว*” (ยอห์น 5:24)

2. เราอ่านมากมายในภาคพันธสัญญาใหม่เกี่ยวกับ *การเป็นขึ้นจากตาย (ฝ่ายร่างกาย) ทางกายภาพ* ส่วนที่เป็น *วิญญาณ* ของมนุษย์ไม่เคยตาย ไม่มีอะไรที่เรียกว่า “*การหลับใหลของจิตวิญญาณ*” เลย ทั้งหมดที่ลงไปสู่หลุมศพคือ *ร่างกาย* วิญญาณของมนุษย์ดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์ มันจะไม่มีวันสิ้นสุดที่จะเป็นอยู่เลย มันจะไม่มีวันสิ้นสุดที่จะรู้ แต่ร่างกายกลับไปสู่พงศลีดิน จะมีการเป็นขึ้นจากตายของผู้ชอบธรรมและของคนอธรรม ร่างกายของผู้ชอบธรรมจะถูกชุบให้เป็นขึ้นเมื่อถึงการรับขึ้นไปนั้น – นี่คือการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรก – แต่พวกคนตายที่เหลือจะไม่มีชีวิตเป็นขึ้นอีกนานหนึ่งพันปี การเป็นขึ้นจากตายครั้งที่สองจะมีไว้สำหรับเหล่าคนชั่ว (วว. 20:1-6)

จงศึกษาบทที่สิบห้าของ 1 โครินธ์ และคุณก็จะเห็นคำสอนของภาคพันธสัญญาใหม่เกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตายฝ่ายร่างกายของผู้ชอบธรรม ในพระวจนะของพระเจ้าไม่มีอะไรที่เรียกกันว่า “*การเป็นขึ้นจากตายแบบเหมารวม*” – ช่วงเวลาหนึ่งเมื่อคนตายทุกคนจะออกมาจากหลุมศพในเวลาเดียวกัน หลักคำสอนเรื่องการเป็นขึ้นจากตายแบบเหมารวมนี้ไม่มีอยู่ในพระวจนะของพระเจ้าเลย

3. จะมีการเป็นขึ้นจากตายแบบประชาชาติของประชาชาติอิสราเอล บัดนี้พวกเขาตายแล้วในแบบประชาชาติ ถูกฝังไว้ในสุสานของประชาชาติเหล่านั้นแห่งแผ่นดินโลกและหมู่เกาะต่างๆแห่งท้องทะเล แต่พวกเขาจะถูกฟื้นคืนชีพ ถูกชุบให้เป็นขึ้น และถูกนำกลับคืนสู่แผ่นดินของพวกเขาในฐานะประชาชาติหนึ่ง: “พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูก่อน วันเดือนจะมาถึง เมื่อไม่มีใครกล่าวต่อไปอีกว่า ‘พระเยโฮวาห์ผู้ทรงนำประชาชนอิสราเอลขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด’ แต่จะพูดว่า ‘พระเยโฮวาห์ผู้ทรงนำประชาชนอิสราเอลขึ้นมาจากแดนเหนือ และขึ้นมาจากบรรดาประเทศซึ่งพระองค์ได้ทรงขับไล่เขาให้ไปอยู่นั้น ทรงพระชนม์อยู่ฉันใด’ เพราะเราจะนำเขาทั้งหลายกลับมาสู่แผ่นดินของเขาเอง ซึ่งเราได้ยกให้บรรพบุรุษของเขาแล้วนั้น” (ยรม. 16:14, 15) จงศึกษาโรม 11 ในส่วนที่เชื่อมโยงกับพระคำตอนนี้ด้วย

เมื่อพระเจ้าทรงทำให้ลูกหลานของอิสราเอลเป็นขึ้นจากตายและพวกเขาถูกนำกลับคืนสู่แผ่นดินของพวกเขาเอง ทั้งสิบสองตระกูลนั้นจะกลับมา เปาโลบอกเราอย่างชัดเจนว่า “...และเมื่อเป็นดังนั้น พวกอิสราเอลทั้งปวงก็จะได้รับความรอด ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจะเสด็จมาจากเมืองศิโยน และจะทรงกำจัดธรรมให้สูญสิ้นไปจากยาโคบ’” (โรม 11:26)

ในนิมิตของเอเสเคียลเรื่องหุบเขากระดูกแห่งนั้น เราถูกบอกอย่างชัดเจนว่ากระดูกแห่งเหล่านี้เป็นตัวแทนของวงศ์วานอิสราเอลทั้งหมด – ไม่ใช่แค่ไม่กี่ตระกูลเท่านั้น แต่ทั้งสิบสองตระกูลนั้นเลย: “...เพราะฉะนั้น จงพยากรณ์และกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูก่อน โอ ประชาชนของเราเอ๋ย เราจะเปิดหลุมฝังศพของเจ้า และยกเจ้าออกมาจากหลุมฝังศพของเจ้า และจะนำเจ้ากลับมายังแผ่นดินอิสราเอล...ดูก่อน เราจะนำคนอิสราเอลมาจากท่ามกลางประชาชาติ ซึ่งเขาได้เข้าไปอยู่ด้วยนั้น และจะรวบรวมเขามาจากทุกด้านและนำเขามายังแผ่นดินของเขาเอง และเราจะกระทำให้เขาเป็นประชาชาติเดียวในแผ่นดินนั้นที่บนภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอล และจะมีกษัตริย์แต่พระองค์เดียวปกครองอยู่เหนือเขาทั้งสิ้น เขาจะไม่เป็นสองประชาชาติอีกต่อไป และจะไม่แยกเป็นสองราชอาณาจักรอีกต่อไป” (อสค. 37:12, 21, 22)

นี่ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าจะทรงนำคนอิสราเอลทุกคนออกมาจากหลุมศพที่ถูกขุดในพื้นดิน – ไม่ใช่เลยครับ กระดูกแห่งเหล่านี้ที่เอเสเคียลเห็นได้ถูกกระจัดกระจายไปทั่วหุบเขานั้น... พวกมันไม่ได้อยู่ในหลุมศพจริงๆ พระเจ้ากำลังตรัสตรงนี้ถึงหลุมศพเหล่านั้นแห่งประชาชาติต่างๆที่พวกยิวได้ถูกกระจัดกระจายไป ไม่มีสิ่งใดถูกกล่าวถึงในข้อเหล่านี้เลยเกี่ยวกับหลุมศพต่างๆในอิสราเอลซึ่งเป็นทีุ่เหล่าปิศาจร้าย ผู้วินิจฉัย กษัตริย์ และศาสดาพยากรณ์ถูกฝังอยู่ทุกคน พระคำข้อนี้กล่าวถึงประชาชาติเหล่านั้นที่ทั้งสิบสองตระกูลได้ถูกกระจัดกระจายไปและถูกฝังไว้ในฐานะประชาชาติหนึ่ง ไม่ใช่ในฐานะบุคคลเดี่ยวๆ เอเสเคียลอธิบายเรื่องนี้ในเอเสเคียล 37:13, 14:

“โอ ประชาชนของเราเอ๋ย เจ้าจะทราบว่ เราคือพระเยโฮวาห์ ในเมื่อเราเปิดหลุมศพของเจ้า และยกเจ้าออกมาจากหลุมศพของเจ้า และเราจะบรรจวิญญาณของเราไว้ในเจ้า และเจ้าจะมีชีวิต และเราจะวางเจ้าไว้ในแผ่นดินของเจ้า แล้วเจ้าจะทราบว่เราคือพระเยโฮวาห์ได้ล้นนวลแล้ว และเราได้กระทำ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ”

คำพยากรณ์นี้สอดคล้องกับพระคำข้ออื่นๆอีกหลายข้อในภาคพันธสัญญาเดิมที่สอนอย่างชัดเจนว่า อิสราเอลในฐานะประชาชาติหนึ่งจะถูกนำกลับมายังแผ่นดินปาเลสไตน์ของเธอเอง จงศึกษาเยเรมีย์ 16:14, 15; อีซยาห์ 43:5-7; และอาโมส 9:14, 15 ข้อพระคำเหล่านี้กล่าวเพิ่มเติมว่าอิสราเอลในฐานะประชาชาติหนึ่ง จะผ่านเข้าไปในการพิพากษาอันร้อนแรง พวกเขาจะผ่านเข้าไปใน “เวลาทุกข์ใจของยาโคบ” – ช่วงเวลาแห่ง ความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง (อสค. 20:34-38; 22:19-22; ศคย. 13:9; มลค. 3:1-3) เพราะความทุกข์เหล่านี้และความทุกข์ลำบาก อิสราเอลจึงจะร้องทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อขอความช่วยเหลือ พระเจ้าจะทรงสดับฟังคำ อธิษฐานของพวกเขา พระองค์จะทรงเทพระวิญญูณแห่งพระคุณและความเมตตาของพระองค์ลงเหนือพวกเขา และจะทรงช่วยพวกเขาให้รอด:

“และเราจะเทวิญญูณแห่งพระคุณและการวิงวอนบนราชวงศ์ดาวิดและชาวเยรูซาเล็ม เขาทั้งหลาย จะมองดูเราผู้ซึ่งเขาเองได้แทง เขาจึงจะไว้ทุกข์เพื่อท่านเหมือนคนไว้ทุกข์เพื่อบุตรชายคนเดียวของตน และจะ ร้องไห้อย่างขมขื่นเพื่อท่าน เหมือนอย่างคนร้องไห้อย่างขมขื่นเพื่อบุตรหัวปีของตน ในวันนั้น การไว้ทุกข์ใน เยรูซาเล็มจะใหญ่โตอย่างการไว้ทุกข์เพื่อฮาตัตริมโมน ณ ที่ราบเมกิดโดแผ่นดินจะไว้ทุกข์ ตามครอบครัวแต่ละ ครอบครัว ครอบครัวราชวงศ์ดาวิดต่างหากและบรรดาภรรยาของท่านต่างหาก ครอบครัวของวงศ์วานนาฮัน ต่างหาก และบรรดาภรรยาของเขาต่างหาก ครอบครัวของวงศ์วานเลวีต่างหาก และภรรยาของเขาต่างหาก ครอบครัวซิมเออีต่างหาก และภรรยาของเขาต่างหาก และครอบครัวที่เหลืออยู่ทั้งสิ้น แต่ละครอบครัวต่างหาก และภรรยาของเขาต่างหาก” (ศคย. 12:10-14)

พระเจ้าทรงสัญญาแล้ว และพระองค์ไม่สามารถและจะไม่มีทางผิดคำสัญญาของพระองค์เด็ดขาด ด้วยเหตุนี้ “...เพราะว่าเราจะเอาเจ้าออกจากท่ามกลางประชาชาติและรวบรวมเจ้ามาจากทุกประเทศ และ จะนำเจ้าเข้ามาในแผ่นดินของเจ้าเอง เราจะเอาน้ำสะอาดพรหมเจ้า และเจ้าจะสะอาดพ้นจากมลทินทั้งหลาย ของเจ้า และเราจะชำระเจ้าจากรูปเคารพทั้งหลายของเจ้า เราจะให้ใจใหม่แก่เจ้าด้วย และเราจะบรรจุจิต วิญญูณใหม่ไว้ในเจ้า เราจะนำใจหินออกไปเสียจากเนื้อของเจ้า และจะให้ใจเนื้อแก่เจ้าด้วย และเราจะใส่ วิญญูณของเราภายในเจ้า และกระทำให้เจ้าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และเจ้าจะรักษาคำตัดสินของเรา และกระทำตาม” (อสค. 36:24-27)

เมื่อคำพยากรณ์นี้ถูกทำให้สำเร็จจริงตามตัวอักษร เมื่อนั้นถ้อยคำของอีซยาห์ก็จะถูกทำให้สำเร็จจริง นั่นคือ “ใครเคยได้ยินสิ่งอย่างนี้บ้าง ใครเคยได้เห็นสิ่งอย่างนี้บ้าง **แผ่นดินจะให้งอกขึ้นในวันเดียวหรือ ประชาชาติจะคลอออกมาในครู่เดียวหรือ** เพราะพอคิโยนปวดครรรภ์ เธอก็คลอบุตรทั้งหลายของเธอ” (อีซยาห์ 66:8) *คิโยน (อิสราเอล) จะปวดครรรภ์* ดุจหญิงคนหนึ่งที่กำลังจะคลอดบุตร นางจะประสบกับการเจ็บท้องใกล้ คลอดอย่างแน่นอนในระหว่างความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งซึ่งเราเพิ่งอภิปรายไปนั้น เมื่อกษัตริย์พระพักตร์ดุร้าย องคนั้นทำทุกสิ่งในอำนาจมารของเขาเพื่อที่จะกำจัดอิสราเอลให้สิ้นซาก ไขแล้วครับ ประชาชาติหนึ่งจะถูก คลอดออกมาในวันเดียว... ประชาชาติอิสราเอล ดังนั้นนิมิตเรื่องหุบเขากระดูกแห่งจึงจะถูกทำให้สำเร็จจริง

นิมิตเรื่องหุบเขากระดูกแห่งถูกยืนยันในเอเสเคียล 37:15-28 ซึ่งพระเจ้าประทานบทเรียนที่ชั่ววัดดู สอนอันงดงามเกี่ยวกับไม้สองอัน เอเสเคียลถูกสั่งให้เอาไม้มาอันหนึ่งและเขียนบนไม้ันนั้นว่า “สำหรับยูดาห์ และ

สำหรับชนอิสราเอลที่สังคมกับยูดาห์” – ซึ่งเป็นสองตระกูลนั้น คือ ยูดาห์และเบนยามิน โดยเป็นที่รู้จักในชื่อ *ยูดาห์* เอสเคียลถูกส่งต่อให้เอาไม้มาอีกอันหนึ่ง และบนไม้อันที่สองนี้เขาจะต้องเขียนว่า “สำหรับโยเซฟ ไม้ของ เอฟราอิม” (เอฟราอิมเป็นบุตรชายของโยเซฟซึ่งสืบตระกูลนั้นบางครั้งก็ถูกเรียกตามชื่อเขา หลังจากการกบฏของเยโรโบอัม) เมื่อเอสเคียลเอาไม้สองอันนั้นมาและเขียนกำกับพวกมันตามที่ได้รับคำสั่งแล้ว เขาก็ถูกส่งให้เอาไม้ทั้งสองนั้นมาเชื่อมเข้าด้วยกัน – แต่จงหมายเหตุ: *เขาจะต้องเอาพวกมันมาต่อกันแบบปลายชนปลาย* (ไม่ใช่วางพวกมันคู่กัน) *อันทำให้เกิดไม้อันเดียว*

“และเมื่อชนชาติของเจ้ากล่าวแก่เจ้าว่า ‘ท่านจะไม่สำแดงให้เราทราบหรือว่า ไม้นี้หมายความว่าอะไร’ จงกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะเอาไม้ของโยเซฟ ซึ่งอยู่ในมือของ เอฟราอิม และตระกูลอิสราเอลที่สังคมกับเขา และเราจะเอาไม้ของยูดาห์มารวมเข้าด้วยกัน และกระทำให้เป็นไม้อันเดียวกัน เพื่อให้เป็นไม้อันเดียวในมือของเรา และไม้ซึ่งเจ้าเขียนไว้ นั้นจะอยู่ในมือของเจ้าต่อหน้าต่อตาเขา แล้วจงกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำคนอิสราเอลมาจากท่ามกลาง ประชาชาติ ซึ่งเขาได้เข้าไปอยู่ด้วยนั้น และจะรวบรวมเขามาจากทุกด้านและนำเขามายังแผ่นดินของเขาเอง และเราจะกระทำให้เขาเป็นประชาชาติเดียวในแผ่นดินนั้นที่บนภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอล และจะมีกษัตริย์ แต่พระองค์เดียวปกครองอยู่เหนือเขาทั้งสิ้น เขาจะไม่เป็นสองประชาชาติอีกต่อไป และจะไม่แยกเป็นสองราชอาณาจักรอีกต่อไป” (อสค. 37:18-22)

จากข้อพระคำที่ชัดเจนเหล่านี้ เราเห็นว่าทั้งวงศ์วานอิสราเอล ทั้งหมดสืบสองตระกูลนั้น จะถูกรวบรวมกลับมาเข้าในแผ่นดินปาเลสไตน์ของพวกเขาเองอีกและจะอาศัยอยู่ที่นั่น จงศึกษาเอสเคียลบทที่ 48

จงฟังคำกล่าวที่ชัดเจนซึ่งให้ความกระจ่างนี้ของเยเรมีย์: “ในสมัยนั้นวงศ์วานของยูดาห์จะเดินมากับวงศ์วานของอิสราเอล เขาทั้งสองจะรวมกันมาจากแผ่นดินฝ่ายเหนือ มายังแผ่นดินซึ่งเรามอบให้แก่บรรพบุรุษของเจ้าให้เป็นมรดก” (ยรม. 3:18) “แผ่นดินฝ่ายเหนือ” ไม่มีทางอ้างอิงถึงอย่างอื่นไปได้ นอกจากรัสเซีย และแผ่นดิน “มรดก” นั้นไม่มีทางอ้างอิงถึงอย่างอื่นไปได้ นอกจากปาเลสไตน์

ข้อที่สองของบทที่เราศึกษาอยู่นี้อ้างอิงถึงการเป็นขึ้นจากตายแบบประชาชาติของประชาชาติอิสราเอล วลีที่ว่า “*หลับในผงคลี*” ดูเหมือนจะสื่อถึงความตายฝ่ายร่างกาย และภายใต้สภาพการณ์ปกติก็คงจะหมายความว่าเช่นนั้น แต่เราต้องไม่ลืมว่าข้อนี้อ้างอิงถึงสภาพของชนชาติของดาเนียลในวันหลังๆ เหล่านั้น – ไม่ใช่สภาพของความมรณา แต่ของการมีตัวตนแบบประชาชาติ จงสังเกตว่า มันไม่ได้กล่าวว่าคนมากมายที่หลับอยู่ใน **หลุมศพ** ในปาเลสไตน์จะตื่นขึ้น แต่ “คนเป็นอันมากในพวกที่หลับในผงคลีแห่งแผ่นดินโลกจะตื่นขึ้น”... ไซแล้วครับ จนถึงที่สุดปลายของแผ่นดินโลกและทุกเกาะแห่งทะเลซึ่งเป็นที่ๆ พวกยิวได้ถูกกระจัดกระจายไปตามที่พระเจ้าทรงพยากรณ์ไว้เมื่อพวกเขาได้กบฏต่อพระองค์และหันไปหาเนื้อแปลกๆ และรูปเคารพใบ้ทั้งหลาย เราต้องเห็นอย่างชัดเจนว่าการเป็นขึ้นจากตายนี้ **ไม่ใช่** ฝ่ายร่างกาย (จากหลุมศพ) และไม่ใช่ฝ่ายวิญญาณ (จากความที่ตายแล้วแห่งความบาป) แต่เป็นการเป็นขึ้นจากตายแบบ **ประชาชาติ** ก่อนการเริ่มต้นของยุคพันปี:

“แต่พอสิ้นความทุกข์ลำบากแห่งวันเหล่านั้นแล้ว ‘ดวงอาทิตย์จะมีมืดไปและดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง ดวงดาวทั้งปวงจะตกจากฟ้า และบรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้านไป’ เมื่อนั้นหมายสำคัญแห่ง

บุตรมนุษย์จะปรากฏขึ้นในท้องฟ้า ‘มนุษย์ทุกตระกูลทั่วโลกจะไวทุกข์’ แล้วเขาจะเห็น ‘บุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆในท้องฟ้า’ พร้อมด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก พระองค์จะทรงใช้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์มาด้วยเสียงแตรอันดังยิ่งนัก ให้รวบรวมคนทั้งปวงที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้วจากลมทั้งสี่ทิศนั้น ตั้งแต่ที่สุดฟ้าข้างนี้จนถึงที่สุดฟ้าข้างโน้น” (มธ. 24:29-31)

เรารู้ว่า “ผู้ที่ถูกเลือกสรร” ที่ถูกกล่าวถึงนี้ไม่ใช่คนเหล่านั้นของคริสตจักร เพราะว่ามันเกิดขึ้นหลังความทุกข์ลำบากนั้น – และคริสตจักรจะถูกรับออกไปก่อนความทุกข์ลำบากนั้น นี่ไม่ใช่ “การรับขึ้นไปพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ” แต่เป็น *การรวบรวมเข้าไว้ด้วยกัน* ฉากหลังคือบนแผ่นดินโลกนี้ เราต้องจำไว้ว่า อิสราเอลเป็นประชากรฝ่ายโลกพร้อมกับพระสัญญาต่างๆฝ่ายโลก ขณะที่คริสตจักรเป็นประชากรฝ่ายสวรรค์พร้อมกับพระสัญญาต่างๆฝ่ายสวรรค์ ในฐานะประชาชาติหนึ่ง พวกยิวได้หลับในฝงคลีแห่งแผ่นดินโลกมานานกว่า 2,500 ปีแล้ว แต่แม้ว่าพวกเขาอาศัยอยู่ในฝงคลี พวกเขาก็จะตื่นขึ้นและร้องเพลงว่า:

“คนตายของพระองค์จะมีชีวิต ศพของเขาทั้งหลายจะลุกขึ้นพร้อมกับศพของข้าพระองค์ ผู้อาศัยอยู่ในฝงคลีเอ๋ย จงตื่นเถิดและร้องเพลง เพราะน้ำค้างของเจ้าเป็นเหมือนน้ำค้างบนผัก และแผ่นดินโลกจะให้ชาวแดนคนตายเป็นขึ้น” (อสย. 26:19)

เปาโลกล่าวว่า “เพราะว่า ถ้าการที่พี่น้องร่วมชาติของข้าพเจ้าถูกพระเจ้าทรงทอดทิ้งเสียแล้วเป็นเหตุให้คนทั้งโลกกลับคืนดีกับพระองค์ การที่พระองค์ทรงรับเขากลับมาอีกนั้น ก็เป็นอย่างไร ก็เป็นเหมือนกับว่าเขาได้ตายไปแล้วและกลับฟื้นขึ้นใหม่” (รม. 11:15)

ในคำอุปมาสามขั้นนั้นในบทที่สิบห้าของลูกา เรามีเรื่องของแกะที่หลงหาย, เหยี่ยวที่หายไป, และบุตรที่หลงหาย บุตรที่หลงหายนั้นขณะยังอยู่ในเมืองไกลก็ถูกเรียกว่าเป็นคนที่ตายแล้ว แต่เมื่อเขากลับมายังบ้านบิดาของเขา เขาก็ถูกกล่าวว่า “กลับเป็นอีก” (ลูกา 15:24) ในฐานะประชาชาติหนึ่ง -- เท่าที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของพวกเขาต่อพระเจ้า – อิสราเอลก็ตายไปแล้ว แม้ว่าในฝ่ายร่างกายพวกเขายังมีชีวิตอยู่ก็ตาม หากเราไม่ตีความข้อที่สองเป็นการเป็นขึ้นจากตายแบบ *ประชาชาติ* เราก็มักการเป็นขึ้นจากตายแบบผสมกันของคนชอบธรรมและคนชั่ว ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ได้อยู่ในพระวาระของพระเจ้า คนจำนวนมากในพวกอิสราเอลจะถูกรวบรวมกลับเข้ามายังปาเลสไตน์ แต่คนจำนวนมากจะตายในความอับอายและความขายหน้านอกดินแดนศักดิ์สิทธิ์นั้น “บ้างก็จะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์...” หลายคนจะหันมาหาพระเมสสิยาห์ แต่หลายคนจะติดตามปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ “เข้าสู่ความอับอายและความขายหน้านิรันดร์” ดาเนียล 12:2 ไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับการเป็นขึ้นจากตายของผู้ชอบธรรมในส่วนที่สัมพันธ์กับการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกเมื่อการรับขึ้นไปเกิดขึ้น

บำเหน็จของคนมีปัญญา

ข้อ 3: “และบรรดาคนที่ฉลาดจะส่องแสงเหมือนแสงฟ้า และบรรดาผู้ที่ได้ให้คนเป็นอันมากมาสู่ความชอบธรรมจะส่องแสงเหมือนอย่างดาวเป็นนิตย์นิรันดร์”

คนที่ฉลาดเหล่านี้คือผู้ใด? เปาโลบอกเราว่าปัญญาของโลกนี้เป็นความโง่เขลาจำเพาะพระเจ้า และความโง่เขลาของพระเจ้านี้ก็มีปัญญามากกว่าปัญญาของโลกนี้ เขาบอกเราด้วยว่า “...เพราะว่าถ้าผู้ใดถือตัวว่าเป็นคนสำคัญ ทั้งๆที่เขาไม่สำคัญอะไรเลย ผู้นั้นก็หลอกตัวเอง” (กท. 6:3) ซาโลมอนประกาศว่า “ความยำเกรง

รงพระเยโฮวาห์เป็นบ่อเกิดของความรู้...” (สภษ. 1:7) ในยากอบ 5:20 เราอ่านว่า “จงให้ผู้นั้นรู้เถิดว่า ผู้ที่ช่วยคนบาปคนนั้นให้พ้นจากทางผิดของเขา ก็ได้ช่วยชีวิตหนึ่งให้รอดพ้นจากความตาย และได้ปกปิดการบาปเป็นอันมากไว้” ในยากอบ 1:5 เราถูกบอกว่า “ถ้าผู้ใดในพวกท่านขาดสติปัญญา ก็ให้ผู้นั้นทูลขอจากพระเจ้า ผู้ทรงโปรดประทานให้แก่คนทั้งปวงอย่างเหลือล้นและมีได้ทรงดำหนิ และจะทรงประทานให้แก่ผู้นั้น” สติปัญญาแท้จริงทั้งปวงล้วนมาจากพระเจ้า

เราเรียนรู้จากพระคัมภีร์ว่าสติปัญญาที่แท้จริง ของประทานของพระเจ้า มาโดยการศึกษาพระวจนะของพระเจ้า เราเรียนรู้จากพระคัมภีร์ว่าความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นบ่อเกิดของความรู้ ผู้ที่ชนะวิญญาณก็มีปัญญา และผู้มีปัญญา (บรรดาผู้ที่ชนะวิญญาณ) จะส่องแสงจรัสความสว่างจ้าแห่งท้องฟ้า ดาเนียลกำลังกล่าวถึงบรรดาครูของอิสราเอล ในบทที่ 24 ของมัทธิว พระเยซูทรงชี้ให้เห็นว่าหนึ่งในหมายสำคัญเหล่านั้นแห่งอวสานจะเป็นพวกผู้พยากรณ์เท็จและพวกครูสอนเท็จ ซึ่งเทศนาสั่งสอนคำสอนผิดๆและแยกแยะพระวจนะอย่างผิดๆ

มัทธิว 24:14 เป็นข้อหนึ่งที่ทำให้คนมากมายสับสนในยุคแห่งพระคุณนี้ แต่หากเราแยกแยะพระวจนะอย่างถูกต้อง โดยเปรียบเทียบสิ่งต่างๆที่เป็นของจิตวิญญาณกับเรื่องต่างๆฝ่ายวิญญาณ ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องมีความสับสนเลย พระเยซูตรัสว่า “*ข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนี้จะประกาศไปทั่วโลกให้เป็นคำพยานแก่บรรดาประชาชาติ แล้วที่สุดปลายจะมาถึง*” การรับขึ้นไปไม่ใช่ที่สุดปลายที่วันนั้น ที่สุดปลายที่วันนั้นคือตอนที่ปฏิบัติต่อพระคริสต์ถูกทำลายและพระเยซูเสด็จมาในวิโรจน์พร้อมกับคริสตจักรเพื่อก่อตั้งอาณาจักรนั้น ข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนี้ไม่ใช่ข่าวประเสริฐที่เราประกาศทุกวันนี้: **เราทั้งหลายประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า**

ข่าวประเสริฐสี่แบบถูกกล่าวถึงในภาคพันธสัญญาใหม่:

1. *ข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น* นี่คือนิวติที่ว่าพระเจ้าจะทรงก่อตั้งอาณาจักรหนึ่งบนแผ่นดินโลกนี้ โดยที่พระเยซูบุตรของดาวิดจะทรงครอบครองอยู่เหนืออาณาจักรนั้น (ลูกา 1:32, 33)

2. *ข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศี* ข้อความเกี่ยวกับการปรากฏอันเปี่ยมสง่าราศีของพระเยซูในการรับขึ้นไป (ทิตัส 2:13)

3. *ข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะ* นี้จะถูกประกาศโดยทูตสวรรค์องค์หนึ่งก่อนการพิพากษาแห่งชั้นเหล่านี้ถูกเทลงเหนือแผ่นดินโลก และจะเป็น “ข่าวดี” แก่คนเหล่านั้นที่กำลังเผชิญกับความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น เพราะว่ามันประกาศว่าความทุกข์ทรมานของพวกเขาจะสิ้นสุดลงในไม่ช้า มันจะเป็นข่าวร้ายต่อปฏิบัติต่อพระคริสต์และเหล่าสมุนของเขาเพราะว่ามันจะประกาศว่าโมฆะแห่งการพิพากษาของพระเจ้าสำหรับพวกเขาได้มาถึงแล้ว ข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะนั้นถูกกล่าวถึงในวิวรณ์ 14:6, 7 เมื่อทูตสวรรค์องค์หนึ่งบินไปกลางท้องฟ้าโดยมีข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะนั้นที่จะประกาศแก่คนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก – ทุกประชาชาติ ตระกูล ภาษาและประชากร

ข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะนี้จะต้องถูกประกาศแก่ผู้คนเหล่านั้นบนแผ่นดินโลกเมื่อสิ้นช่วงเวลาแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น ซึ่งมาก่อนการพิพากษาบรรดาประชาชาติเมื่อแกะจะถูกแยกออกจากแพะ (มธ.

25:31-46) นี่ไม่ใช่ข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น มันไม่ใช่ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า ข่าวสารนั้นคือการพิพากษา – ไม่ใช่ความรอด บรรดาผู้ที่รอดแล้วจะชื่นชมยินดีที่ได้ยินข้อความของข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะนั้น!

4. *ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า* เปาโลประกาศข่าวประเสริฐนี้และประกาศว่าหากผู้ใดประกาศข่าวประเสริฐอื่น “ก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง” (กท.1:8, 9) ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณนี้เป็นข่าวดีที่ว่าพระผู้ไถ่ได้เสด็จมาแล้ว ทรงจัดการกับปัญหาเรื่องความบาปแล้ว ทรงชำระหนี้บาปเต็มจำนวนแล้ว และทรงทำให้ความชอบธรรมของพระเจ้าสำเร็จครบถ้วนแล้ว บัดนี้พระเจ้าทรงเป็นผู้ชอบธรรมได้และทรงทำให้คนอธรรมเป็นผู้ชอบธรรมได้เช่นกันผ่านทางพระโลหิตที่ไหลออกของพระบุตรแห่งความรักของพระองค์ พระเยซูคริสต์เจ้า:

“แต่บัดนี้ได้ปรากฏแล้วว่าความชอบธรรมของพระเจ้านั้นปรากฏนอกเหนือพระราชบัญญัติ ซึ่งพระราชบัญญัติกับพวกศาสนายาการณเป็นพยานอยู่ คือความชอบธรรมของพระเจ้าซึ่งทรงประทานโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์สำหรับทุกคนและแก่ทุกคนที่เชื่อ เพราะว่าคนทั้งหลายไม่ต่างกัน เหตุว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาให้เราเป็นผู้ชอบธรรม โดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นบาปแล้ว พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นที่ลบล้างพระอาชญา โดยความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อสำแดงให้เห็นความชอบธรรมของพระองค์ในการที่พระเจ้าได้ทรงอดกลั้นพระทัย และทรงยกบาปที่ได้ทำไปแล้วนั้น และเพื่อจะสำแดงความชอบธรรมของพระองค์ในปัจจุบันนี้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม และทรงโปรดให้ผู้ที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วเราจะเอาอะไรมาอวด ก็หมดหนทาง จะอ้างหลักอะไรว่าหมดหนทาง อ้างหลักการประพัตหรือ ไม่ใช่ แต่ต้องอ้างหลักของความเชื่อ เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายสรุปได้ว่า คนหนึ่งคนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ก็โดยอาศัยความเชื่อ นอกเหนือการประพัตตามพระราชบัญญัติ หรือว่าพระเจ้านั้นทรงเป็นพระเจ้าของยิวพวกเดียวเท่านั้นหรือ พระองค์ไม่ทรงเป็นพระเจ้าของชนต่างชาติด้วยหรือ ถูกแล้วพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของชนต่างชาติด้วย เพราะว่าพระเจ้าเป็นพระเจ้าองค์เดียว และพระองค์จะทรงโปรดให้คนที่เข้าสู่หน้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ และจะทรงโปรดให้คนที่ไม่ได้เข้าสู่หน้เป็นคนชอบธรรมก็เพราะความเชื่อด้วยกัน ถ้าเช่นนั้นเราลบล้างพระราชบัญญัติด้วยความเชื่อหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย เรากลับสนับสนุนพระราชบัญญัติเสียอีก” (โรม 3:21-31)

ข่าวประเสริฐเป็นข่าวดีเสมอ หากคุณอยากศึกษาข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มนี้เพิ่มเติม คุณก็จะพบข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้นในมัทธิว 3:2 ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าคุณจะพบในโรม 1:1; 2 โครินธ์ 4:4 และ 10:14; กิจการ 20:24; 1 ทิโมธี 1:11; เอเฟซัส 1:13 และ 6:15; ฮีบรู 2:9 และกาลาเทีย 2:7

คุณจะพบข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะนั้นในวิวรณ์ 14:6 นอกจากนี้จึงอ่านมัทธิว 25:31; ลูกา 21:28; เพลงสดุดี 96; อีสยาห์ 35:4-10, และวิวรณ์ 7:9-14

ในโรม 2:16 เปาโลกล่าวถึง “ข่าวประเสริฐของข้าพเจ้า” สิ่งที่เปาโลเรียกว่า “ข่าวประเสริฐของข้าพเจ้า” คือข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าในพัฒนาการอันเต็มเปี่ยมที่สุดของมัน เพราะว่ามันได้เปิดเผยให้เห็นคริสตจักร, การเรียกออกมาของคริสตจักร, ความสัมพันธ์ของคริสตจักรต่อพระเยซู ผู้ทรงเป็นศิระษะ,

และสิทธิพิเศษต่างๆและหน้าที่รับผิดชอบต่างๆของคริสตจักรของพระเจ้า ข้าวประเสริฐของเปาโลเป็น “ข้าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศี” อย่างแท้จริง – ข้อความต่างๆของเขาที่ส่งถึงคริสตจักรเหล่านั้นที่เขาเขียนหาโดยตรง แต่เนื่องจากพระคัมภีร์ทุกตอนนั้นเป็นประโยชน์ ไม่ว่าจะในยุคสมัยใด ข้าวสารนั้นจึงมาถึงเราทั้งหลายเช่นกัน

การกล่าวว่าข้าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้นต้องถูกประกาศแก่ทุกประชาชาติ ทุกเผ่า ทุกคน *ก่อนพระเยซูเสด็จมา* ก็เป็นการแยกแยะพระวจนะอย่างผิดๆ แน่แน่นอนว่าไม่มีมูลเหตุสำหรับคำกล่าวนั้นเลย *ข้าวประเสริฐ* หมายความว่า “ข้าวดี” ข้าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้นซึ่งจะถูกประกาศ (“แล้วที่สุดปลายจะมาถึง”) จะเป็นข้าวประเสริฐที่ถูกประกาศโดย 144,000 คนนั้นในระหว่างความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น – ข้าวดีที่ว่าพระเยซูจอมกษัตริย์จะเสด็จมาครอบครอง

ในลูกา 1:31-33 มารีย์หญิงพรหมจารีถูกแจ้งข่าวว่าเธอจะเป็นมารดาของพระบุตรผู้ซึ่งพระนามของพระองค์จะต้องถูกเรียกว่าเยซู และว่าพระองค์จะประทับบนบัลลังก์ของดาวิดบิดาของพระองค์และครอบครองตลอดไปเป็นนิตย์ ยอห์นผู้ให้บัพติศมาประกาศว่า “อาณาจักรสวรรค์เข้ามาใกล้แล้ว” พระเยซูทรงประกาศอาณาจักรนั้น – แต่พวกเขียว่าได้ปฏิเสธกษัตริย์ของตนและตรึงพระองค์ที่กางเขน ดังนั้นการก่อตั้งอาณาจักรนั้นจึงถูกเลื่อนออกไปหรือพักไว้ก่อนจนกว่าคนต่างชาติเข้ามาครบจำนวน

คริสตจักรจะถูกรับออกไป ยุคแห่งพระคุณจะสิ้นสุดลง พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จออกไปพร้อมกับคริสตจักร – และจากนั้นพระเจ้าจะทรงประทับตรา 12,000 คนจากแต่ละตระกูลของสิบสองตระกูลนั้นของอิสราเอล พวกเขาจะมีตราประทับของพระเจ้าอยู่ในหน้าผากของตน และพวกเขาจะประกาศอาณาจักรที่จะมานั้นแก่ชาวโลก พวกเขาจะเรียกผู้คนให้กลับใจใหม่เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการก่อตั้ง “อาณาจักรหิน” นั้นซึ่งดาเนียลได้เปิดเผยแก่นบুদ্ধเนซซาร์จากความฝันของเขาในดาเนียล 2:34, 35, 44 และ 45 ทุกคนที่ได้ยินข้าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น – และปฏิเสธที่จะรับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้น – จะถูกฆ่าตายหรือไม่ก็ถูกบังคับให้ซ่อนตัวจนกว่าความทุกข์ลำบากนั้นสิ้นสุดลง และจากนั้นพวกเขาจะเข้าไปในอาณาจักรนั้นซึ่งจะถูกก่อตั้งขึ้นบนแผ่นดินโลกหลังจากความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น

ข้าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้นได้ถูกประกาศแล้วโดยยอห์นผู้ให้บัพติศมา มันถูกประกาศแล้วโดยพระเยซู – และโดยพวกสาวกจนกระทั่งพระมหากษัตริย์ทรงถูกตรึงกางเขน จากนั้นพระเจ้าก็ทรงเรียกและเจิมตั้งเปาโลให้เป็นผู้รับใช้คนหนึ่งไปยังคนต่างชาติเพื่อประกาศพระคุณของพระเจ้า โดยประกาศว่ากำแพงที่ขวางกั้นกลางนั้นได้ถูกทำลายลงแล้ว และบัดนี้ “ผู้ใดก็ตามที่ประสงค์” – ยิวหรือต่างชาติ รวยหรือจน ทาสหรือไท – สามารถรับความรอดได้ผ่านทางข้าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า

ครูผู้มีปัญญาเหล่านี้ในวาระสุดท้ายนั้นจะมีความเข้าใจในพระคัมภีร์ – หลักๆแล้วในภาคพันธสัญญาเดิมและคำพยากรณ์ต่างๆที่เกี่ยวข้องกับลูกหลานของอิสราเอล การก่อตั้งอาณาจักรนั้น และ “สันติภาพบนแผ่นดินโลก สันถวนไมตรีแก่มนุษย์ทั้งหลาย” ที่ได้ถูกสัญญาไว้แต่ยังไม่เคยถูกทำให้สำเร็จจริงเลย จะมีวันหนึ่งเมื่อความรู้เกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าจะปกคลุมแผ่นดินโลกนี้ดุจน้ำปกคลุมทะเล และจะมีสันติภาพบนแผ่นดินโลก สันถวนไมตรีแก่มนุษย์ทั้งหลาย เหล่านี้กรบจะตีดาบของตนให้เป็นผลไม้และดอกของตนให้เป็นขอลิต และ

แผ่นดินโลกนี้จะสิ้นสุดยอดสวนเอเดน (อิสยาห์ 2:4; 11:1-9) พระเยซูจอมกษัตริย์จะประทับบนบัลลังก์นั้นในกรุงเยรูซาเล็มและพวกเรา เจ้าสาวนั้น จะครอบครองกับพระองค์เหนือแผ่นดินโลกนี้ในระหว่างหนึ่งพันปีอันเปี่ยมสง่าราศี!

ผมแน่ใจว่าคริสเตียนทุกคนคุ้นเคยกับเพลงเก่าที่ว่า “จะมีดวงดาวบ้างไหมในมงกุฏของฉัน?” ไม่มีข้อพระคัมภีร์ใดที่บ่งบอกว่าวิสุทธิชนทั้งหลายจะสวม “มงกุฏดาวระยิบระยับ” แต่มีข้อพระคัมภีร์ที่ยิ่งใหญ่กว่าเสียอีก: เราถูกสัญญาว่า “บรรดาคนที่ฉลาด (ผู้ที่ชนะวิญญานก็มีสติปัญญา) จะส่องแสงเหมือนแสงฟ้า และบรรดาผู้ที่ได้ให้คนเป็นอันมากมาสู่ความชอบธรรมจะส่องแสงเหมือนอย่างดาวเป็นนิรันดร์!” และพระสัญญานี้ก็มิแก่บรรดาผู้ชนะวิญญานของทุกยุคสมัย – ไม่ว่าจะเป็นคนในสมัยภาคพันธสัญญาเดิมอย่างอิสยาห์ เอเสเคียล โมเสส หรือดาเนียล, คนในสมัยภาคพันธสัญญาใหม่อย่างมัทธิว มาร์โก ลูกา ยอห์น หรือเปาโล หรือคนอย่างสเปอร์เจียน มูตี ฟินเนีย ลิฟวิงสตัน หรือตัวคุณเอง! “ผู้ที่ชนะวิญญานก็มีสติปัญญา” และผู้มีปัญญาจะส่องแสง – ไม่ใช่แค่ดาวดวงเล็กๆ ในมงกุฏอันหนึ่ง แต่เป็นเหมือนความสว่างจ้าของดาวทุกดวงที่ส่องแสงอยู่เหนือเรา! และพวกเขาจะส่องแสง – ไม่ใช่แค่ชั่วระยะเวลาหนึ่งและจากนั้นก็ดับไป: พวกเขาจะส่องแสงเป็นนิรันดร์!

“รับใช้พระเยซูมีบำเหน็จแน่ มีบำเหน็จแน่ทุกวัน มีบำเหน็จทุกก้าวตลอดทาง” – และจากนั้นมันก็ให้บำเหน็จอยู่ต่อไป – ทุกชั่วขณะตลอดทุกยุคสมัยแห่งนิรันดร์กาลอันไม่รู้สิ้นสุด! การลงทุนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่มนุษย์สามารถทำได้ก็คือ การลงทุนเวลา พรสวรรค์ และเงินทองในการนำคนมาถึงพระเจ้า ชนะวิญญาน เผยแพร่ข่าวดีที่ว่าความรอดได้ถูกนำลงมาสู่มนุษย์แล้ว และมีให้สำหรับ “ผู้ใดก็ตามที่ประสงค์”

ข้อความสุดท้ายของพระเจ้าถึงดาเนียล

ข้อ 4: “แต่ตัวเจ้า โอ ดาเนียลเอ๋ย จงปิดถ้อยคำเหล่านั้นไว้ และประทับตราหนังสือนั้นเสีย จนถึงวาระสุดท้าย คนเป็นอันมากจะวิ่งไปวิ่งมา และความรู้จะทวีขึ้น”

พระเจ้าทรงสั่งดาเนียลให้ปิดถ้อยคำเหล่านี้ไว้และประทับตราหนังสือนั้นจนกว่าจะถึงวาระสุดท้ายเมื่อ “คนเป็นอันมากจะวิ่งไปวิ่งมา และความรู้จะทวีขึ้น” ดาเนียลจะต้องประทับตราข้อความที่พระเจ้าได้ประทานแก่เขา จนกว่าจะถึงเวลาที่กำหนดไว้ซึ่งจะเปิดเผยข้อความนี้ ซึ่งพอถึงเวลานั้นพระเจ้าจะทรงเปิดหนังสือเล่มนี้ แต่ในวิวรณ์ 22:10 ยอห์นผู้เป็นที่รักบนเกาะปีทมอสได้รับคำสั่งว่า “อย่าประทับตราปิดคำพยากรณ์ในหนังสือนี้ เพราะว่าใกล้จะถึงเวลานั้นแล้ว”

ในระหว่างการรับใช้ปวงชนของพระเยซูบนแผ่นดินโลก พระองค์ตรัสเป็นคำอุปมาอยู่บ่อยครั้ง แน่แน่นอนว่าปวงชนที่พระองค์ตรัสด้วยนั้นส่วนใหญ่แล้วเป็นยิว และวันหนึ่งสาวกเหล่านั้นก็ทูลถามพระองค์ว่า “ฝ่ายพวกสาวกจึงมาทูลพระองค์ว่า “เหตุไฉนพระองค์ตรัสกับเขาเป็นคำอุปมา” พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “เพราะว่าข้อความลึกลับของอาณาจักรแห่งสวรรค์ทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่คนเหล่านั้นไม่โปรดให้รู้ ด้วยว่าผู้ใดมีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้คนนั้นมีเหลือเพื่อ แต่ผู้ใดที่ไม่มีมัน แม้ว่าจะซึ่งเขามีอยู่จะต้องเอาไปจากเขา เหตุฉะนั้น เราจึงกล่าวแก่เขาเป็นคำอุปมา เพราะว่าถึงเขาเห็นก็เหมือนไม่เห็น ถึงได้ยินก็เหมือนไม่ได้ยินและไม่เข้าใจ คำพยากรณ์ของอิสยาห์ก็สำเร็จในคนเหล่านั้นที่ว่า ‘พวกเจ้าจะได้ยินก็จริง แต่จะไม่เข้าใจ จะดูก็จริง แต่จะไม่รับรู้’

เพราะว่าชนชาตินี้กลายเป็นคนมีใจเฉื่อยชา หูก็ตึง และตาเขาเขาก็ปิด เกรงว่าในเวลาใดเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และจะหันกลับมา และเราจะได้รับการรักษาเขาให้หาย” (มัทธิว 13:10-15)

ตามที่พระเจ้าข้าพเจ้ากล่าว พวกยิวในสมัยของพระเยซู “โหดเหี้ยมอย่างจงใจ” เพราะพระองค์ตรัสว่า “คำพยากรณ์ของอิสยาห์ก็สำเร็จในคนเหล่านั้น” โดยทรงอ้างอิงถึงอิสยาห์ 6:9-12:

“และพระองค์ตรัสว่า “ไปเถอะ และกล่าวแก่ชนชาตินี้ว่า ‘ฟังแล้วฟังเล่า แต่อย่าเข้าใจ ดูแล้วดูเล่า แต่อย่ามองเห็น’ จงกระทำให้จิตใจของชนชาตินี้มึนงง และให้หูทั้งหลายของเขาหนักร้าง และปิดตาของเขาทั้งหลายเสีย เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และหันกลับมาได้รับการรักษาให้หาย” แล้วข้าพเจ้ากล่าวว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า นานสักเท่าใด” และพระองค์ตรัสตอบว่า “จนหัวเมืองทั้งหลายถูกทิ้งร้างไม่มีชาวเมือง และบ้านเรือนไม่มีคน และแผ่นดินก็รกร้างอย่างสิ้นเชิง และพระเยโฮวาห์ทรงกวาดคนออกไปไกล และที่ที่ทอดทิ้งก็มีมากอยู่ท่ามกลางแผ่นดินนั้น”

เราถูกบอกในจดหมายฉบับที่สองของเปโตรว่าจะถึงเวลานั้นเมื่อคนทั้งหลายจะ “แก้งลิม” อีกเหมือนเดิม และเราก็กาลังมีชีวิตอยู่ในวันนี้ พวกยิวมีหนังสือเหล่านั้นของภาคพันธสัญญาเดิมที่บอกอย่างชัดเจนถึงการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ของตน พวกเขาไม่ฟังได้ – แต่พวกเขาไม่ฟัง พวกเขาไม่เข้าใจได้ – แต่พวกเขาไม่ยอมที่จะเข้าใจ ด้วยเหตุนี้ เพื่อที่จะไม่เพิ่มเข้ากับบาปของพวกเขาและสุขการปรับโทษเพิ่มลงบนพวกเขาอีก พระเยซูจึงตรัสเป็นคำอุปมาต่างๆเกี่ยวกับข้อถกเถียงเหล่านั้นแห่งอาณาจักรนั้น พวกเขาสนใจพระเจ้าพระองค์ แต่ฝูงชนมหาศาลเหล่านั้นไม่เข้าใจ พวกเขาถูกปิดตาไว้เพียงเพราะว่าพวกเขาปฏิเสธที่จะเห็นเมื่อพระเจ้าทรงประสงค์ที่จะสำแดงแก่พวกเขา:

“แต่จิตใจของเขาก็มีตบอดไป เพราะตลอดมาจนถึงทุกวันนี้ เมื่อเขาอ่านพันธสัญญาเดิม ผ้าคลุมนั้นยังคงอยู่ไม่ได้เปิดออก แต่ผ้าคลุมนั้นได้เปิดออกแล้วโดยพระคริสต์ แต่ว่าตลอดมาจนถึงทุกวันนี้ ขณะที่เขาอ่านคำของโมเสส ผ้าคลุมนั้นก็ยังคงปิดบังใจของเขาไว้ แต่เมื่อผู้ใดหันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ผ้าคลุมนั้นก็เปิดออก” (2 คร. 3:14-16)

สำหรับพวกยิวโดยหลัก และสำหรับคนส่วนใหญ่โดยทั่วไป หนังสือดาเนียลเป็นหนังสือเล่มหนึ่งที่ถูกประทับตราไว้ แต่มันถูกประทับตราจนถึงวาระสุดท้ายเท่านั้น และเมื่อวาระนั้นมาถึง พวกยิวก็จะได้ยินถ้อยคำแห่งคำพยากรณ์นี้ พวกเขาจะเข้าใจ และเมื่อพวกเขาเห็นพระเมสสิยาห์ของตน พวกเขาจะต้อนรับพระองค์ โดยถามว่าพระองค์ทรงได้รับรอยแผลเป็นเหล่านั้นในพระหัตถ์ของพระองค์มาจากไหน

“วาระสุดท้าย” ในหนังสือดาเนียลเป็นคำกล่าวหนึ่งที่อ้างอิงถึงการกระทำกิจของพระเจ้ากับพวกยิว หลังจากการรับขึ้นไป ในระหว่าง “เวลาทุกข์ใจของยาโคบ” เราอ่านเกี่ยวกับวาระสุดท้ายนั้นในดาเนียล 8:17-19; 9:26; 11:35, 40, 45; และจากนั้นในบทที่เราศึกษากันอยู่นี้ ข้อ 4, 6 และ 9

วาระสุดท้ายนั้นเริ่มต้นในการปรากฏของ “ประมุขที่จะมานั้น” คือ ลูกแห่งความพินาศ คนแห่งการบาปนั้น สัตว์ร้ายนั้น เขาจะทำพันธสัญญากับพวกยิว โดยรื้อฟื้นการนมัสการและการถวายสัตวบูชาในพระ

วิหารของพวกเขา (ดนล. 9:27) เขาจะแสดงตัวต่อพวกยิวในฐานะพระเจ้า โดยประกาศว่าเขาเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา (ดนล. 11: 36, 38; มธ. 24:15; 2 ธส. 2:4; วว. 13:4-6)

วาระสุดท้ายนั้นจะสิ้นสุดลงพร้อมกับการถูกทำลายของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์เมื่อพระเยซูเสด็จมาในวิวรรณ์ เมื่อดวงตาทุกดวงจะเห็นพระองค์และทุกตระกูลแห่งแผ่นดินโลกจะรำไห้เพราะพระองค์ (2 ธส. 2:8; วว. 19:19, 20)

วาระสุดท้ายนั้นจะเนิ่นนานเท่าใด

ข้อ 5-12: “แล้วข้าพเจ้าคือดาเนียลก็มองดู และดูเถิด มีอีกสองคนยืนอยู่ คนหนึ่งยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำข้างนี้ อีกคนหนึ่งยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำข้างโน้น และเขาก็พูดกับชายที่สวมเสื้อผ้าป่าน ผู้ซึ่งอยู่เหนือน้ำแห่งแม่น้ำนั้นว่า “ยังอีกนานเท่าใดจึงจะถึงที่สุดปลายของสิ่งมหัศจรรย์เหล่านี้” ชายที่สวมเสื้อผ้าป่านผู้ซึ่งอยู่เหนือน้ำทั้งหลายแห่งแม่น้ำนั้น ได้ยกมือขวาและมือซ้ายของท่านสู่ฟ้าสวรรค์ และข้าพเจ้าได้ยินท่านปฏิญาณอ้างพระผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตยว่า ยังอีกวาระหนึ่ง สองวาระ และครึ่งวาระ และเมื่อการหมดอำนาจของชนชาติบริสุทธิสิ้นสุดลงแล้ว บรรดาสิ่งเหล่านี้ก็จะสำเร็จไปด้วย ข้าพเจ้าได้ยินแต่ไม่เข้าใจ แล้วข้าพเจ้าจึงพูดว่า “โอ นายเจ้าข้า สิ่งเหล่านี้จะลงเอยอย่างไร” พระองค์ตรัสว่า “ดาเนียลเอ๋ย ไปเถอะ เพราะว่าถ้อยคำเหล่านั้นก็ถูกปิดไว้แล้วและถูกประทับตราไว้จนถึงวาระสุดท้าย คนเป็นอันมากจะได้รับการชำระแล้วจะขาวสะอาด และจะถูกถลุง แต่คนชั่วจะยังกระทำการชั่ว และไม่มีคนชั่วสักคนหนึ่งจะเข้าใจ แต่บรรดาคนที่ฉลาดจะเข้าใจ และตั้งแต่วเวลาที่ให้เลิกเครื่องเผาบูชาประจำวันเสีย นั้น และให้ตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่าขึ้น จะเป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยเก้าสิบวัน ความสุขจะมีแก่ผู้คอยอยู่ และมาถึงได้หนึ่งพันสามร้อยสามสิบห้าวันนั้น”

ตั้งแต่บทที่ 10 จนถึงบทที่ 12 ดาเนียลกำลังยืนอยู่ริมแม่น้ำฮิดเดเคล (แม่น้ำไทกริส) บ้านที่ที่ถูกให้แก่เราในบทเหล่านี้รวมเป็นนิมิตเดียว ชายที่สวมเสื้อผ้าป่านตรงนี้เป็นคนเดียวกับที่ถูกลกล่าวถึงในบทที่ 10 ข้อ 5 และ 6 ซึ่งเขาถูกพรรณนาอย่างละเอียด อย่างไรก็ตาม ในนิมิตของเขาตรงนี้ ดาเนียลเห็นทูตสวรรค์อีกสององค์ – แต่ละองค์อยู่บนแต่ละฝั่งของแม่น้ำนั้น และองค์หนึ่งในสององค์นี้เริ่มสนทนากับ “ชายที่สวมเสื้อผ้าป่านนั้น” เขาถามว่า “ยังอีกนานเท่าใดจึงจะถึงที่สุดปลายของสิ่งมหัศจรรย์เหล่านี้” ด้วยมือทั้งสองข้างชูขึ้นฟ้า ชายที่สวมเสื้อผ้าป่านผู้นี้ตอบและปฏิญาณโดยองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ว่ายังอีก “วาระหนึ่ง สองวาระ และครึ่งวาระ” – ซึ่งมีความหมายว่า สามปีครึ่ง

หนังสือวิวรรณ์เป็นหนังสืออธิบายดาเนียลที่ดีที่สุด ผมขอกล่าวซ้ำสิ่งที่ผมได้ประกาศไปก่อนหน้านี้แล้ว ในบทเรียนนี้: *หนทางเดียวที่จะเข้าใจพระวาระของพระเจ้ก็คือ การเปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์กับข้อพระคัมภีร์และสิ่งต่างๆฝ่ายวิญญาณกับเรื่องฝ่ายวิญญาณ* มนุษย์ยอมไม่เห็นพ้องตรงกันในการตีความต่างๆของพวกเขา แต่เหล่าผู้บริสุทธิ์สมัยโบราณเห็นพ้องตรงกัน ไม่มีความคลาดเคลื่อนและไม่มีความขัดแย้งกันในพระวาระของพระเจ้า

เราสังเกตเห็นสองสิ่งที่สำคัญในคำกล่าวนั้นในข้อ 7: สิ่งแรกคือ *คำปฏิญาณนั้น* ชายที่สวมเสื้อผ้าปานชูมือทั้งสองข้างและปฏิญาณ “อ้างพระผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิത്യ” (เขาไม่อาจปฏิญาณโดยผู้ใดที่สูงส่งกว่านี้ได้แล้ว!) สิ่งที่สองคือ *ระยะเวลานั้น* ในวิวรณ์ 10:1-6 เราอ่านว่า:

“และข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์มากอีกองค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ มีเมฆคลุมตัวท่าน และมีรุ่งบนศีรษะท่าน และหน้าท่านเหมือนดวงอาทิตย์ และเท้าท่านเหมือนเสาไฟ ท่านถือหนังสือเล็กๆม้วนหนึ่งซึ่งคลี่อยู่ในมือของท่าน ท่านวางเท้าขวาของท่านบนทะเล และเท้าซ้ายของท่านบนบก ท่านร้องเสียงดังดุจเสียงสิงโตคำราม เมื่อท่านร้องแล้ว เสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดเสียงก็ดังขึ้น เมื่อเสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดดังขึ้นแล้ว ข้าพเจ้าจึงลงมือจะเขียน แต่ข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงจากสวรรค์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า “จงประทับตราปิดข้อความซึ่งฟ้าร้องทั้งเจ็ดได้ร้องนั้น จงอย่าเขียนข้อความเหล่านั้น” ฝ่ายทูตสวรรค์องค์ที่ข้าพเจ้าเห็นยืนอยู่ทั้งบนทะเลและบนบกนั้นได้ชูมือขึ้นสู่ท้องฟ้า และปฏิญาณโดยอ้างพระนามของพระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิത്യ ผู้ได้ ‘ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในฟ้าสวรรค์นั้น ทรงสร้างแผ่นดินโลก และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในแผ่นดินโลกนั้น และทรงสร้างทะเล กับสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในทะเลนั้น’ ว่า จะไม่มีการเน้นซ้ำอีกต่อไปแล้ว”

ข้อเหล่านี้ให้ความกระจ่างมากทีเดียวเกี่ยวกับถ้อยคำปิดท้ายของดาเนียล คำบรรยายที่ยอห์นให้เกี่ยวกับทูตสวรรค์ผู้ทรงฤทธิ์นั้นที่ยืนอยู่บนบกและบนทะเล พร้อมกับมือทั้งสองข้างที่ชูขึ้นฟ้า – การกระทำต่างๆของเขา การปรากฏตัวของเขา ข้อความของเขา – ก็สอดคล้องลงตัวกับคำบรรยายของดาเนียลเกี่ยวกับ “ชายผู้สวมเสื้อผ้าปานนั้น” ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าบุคคลทั้งสองนี้เป็นคนเดียวกัน โดยส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าบุคคลผู้นี้คือพระเยซูคริสต์เจ้า แน่แน่นอนว่าคำบรรยายที่ถูกให้ไว้โดยดาเนียลในบทที่ 10 ตรงกันกับพระองค์ผู้ทรงถูกพบเห็นยืนอยู่ท่ามกลางคันประทีปเหล่านั้นในวิวรณ์ 1:12-16 ในภาคพันธสัญญาเดิม พระองค์ทรงถูกเรียกว่า “ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์” (อพย. 3:2-18) เมื่อโมเสสทูลถามพระเยโฮวาห์ว่าเขาควรกล่าวว่าผู้ใดใช้เขามา พระเจ้าก็ตรัสตอบว่า “จงบอกฟาโรห์ว่า ‘**เราเป็น**’ ได้ใช้เจ้ามา”

“เราเป็น” แห่งภาคพันธสัญญาเดิมทรงเป็น “เราเป็น” แห่งภาคพันธสัญญาใหม่ พระเยซูทรงเป็น “เราเป็น” ผู้ยิ่งใหญ่ พระองค์ได้ทรงปรากฏในฐานะทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ในภาคพันธสัญญาเดิม แล้วทำไมจะทรงทำไม่ได้ในภาคพันธสัญญาใหม่? ในบทปิดท้ายเหล่านี้ของดาเนียล พระเยซูเสด็จมาหาชนชาติอิสราเอลในฐานะทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ เนื่องจากนั้นเป็นความจริง สิ่งใดจะเหมาะสมในวาระสุดท้ายที่ถูกพรรณนาในวิวรณ์บทที่ 6 ถึง 19 มากไปกว่าการที่พระเยซูทรงปรากฏแก่อิสราเอลในระหว่าง “เวลาทุกซีใจของยาโคบ” อันน่ากลัวนั้นในฐานะ “*ทูตสวรรค์ผู้ทรงฤทธิ์*” องค์หนึ่ง?

ทูตสวรรค์ผู้ทรงฤทธิ์องค์นั้นในวิวรณ์ 10:3 ร้องด้วยเสียงอันดัง “ดุจเสียงสิงโตคำราม” นี่ย่อมระบุตัวทูตสวรรค์ผู้ทรงฤทธิ์องค์นี้ว่าเป็นคนเดียวกันกับสิงโตแห่งตระกูลยูดาห์: “และมีผู้หนึ่งในพวกผู้อาวุโสนั้น บอกแก่ข้าพเจ้าว่า “อย่าร้องให้เลย ดูเถิด สิงโตแห่งตระกูลยูดาห์ เป็นมูลรากของดาวิด พระองค์ทรงมีชัยแล้ว พระองค์จึงทรงสามารถแกะตราทั้งเจ็ดดวงและคลี่หนังสือม้วนนั้นออกได้” (วว. 5:5)

ทูตสวรรค์ผู้ทรงฤทธิ์องค์นั้นในวิวรณ์ 10 และชายผู้สวมเสื้อผ้าปานนั้นในดาเนียล 12 ปฏิญาณโดยพระเยโฮวาห์ว่า**จะไม่มีความอีกต่อไป** คำกรีกตรงตัวในวิวรณ์อ่านว่า “ไม่ล่าซ้ำอีกต่อไป” – นั่นคือ “วาระ

สุดท้ายนั้นได้มาถึงแล้ว” ทูตสวรรค์ผู้ทรงฤทธิ์องค์นั้นทรงประกาศในตอนกลางของสัปดาห์ที่เจ็ดสิบแห่งคำพยากรณ์ของดาเนียล ด้วยเหตุนี้ จึงเหลืออยู่เพียงสามปีครึ่ง (สี่สิบสองเดือน) (วิวรณ์ 13:5) นี่ตรงกันกับคำประกาศของ “ชายผู้สวมเสื้อผ้าป่านนั้น” สี่สิบสองเดือนเท่ากับ “วาระหนึ่ง สองวาระ และครึ่งวาระ” (ดนล. 12:7) วิวรณ์และคำพยากรณ์ของดาเนียลสอดคล้องกันอย่างลงตัวในส่วนที่เกี่ยวข้องกับระยะเวลาของวาระสุดท้ายนั้น ระยะเวลาอันนี้ได้ถูกให้แก่บุรุษทั้งสองนั้นโดยบุคคลเดียวกัน – พระเยซูคริสต์เจ้า กษัตริย์ของอิสราเอล

ดาเนียลได้ยื่นสิ่งที่ถูกกล่าวอย่างชัดเจน แต่เขาก็ไม่เข้าใจ เขากล่าวว่า “โอ นายเจ้าข้า สิ่งเหล่านี้จะลงเอยอย่างไร” ชายผู้สวมเสื้อผ้าป่านนั้นมิได้กล่าวซ้ำการสำแดงนั้น – เขากล่าวเพียงว่า “ดาเนียลเอ๋ย ไปเถอะ เพราะว่าถ้อยคำเหล่านั้นก็ถูกปิดไว้แล้วและถูกประทับตราไว้จนถึงวาระสุดท้าย” กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ “ดาเนียลเอ๋ย เจ้าได้เห็นแล้ว เจ้าได้ยินแล้ว และเจ้าได้เชื่อฟังแล้ว เจ้าได้จดถ้อยคำเหล่านั้นลงไปแล้ว บัดนี้จึงปิดหนังสือเล่มนี้เถิด จงประทับตรามันไว้ – และอย่ากังวลหรือวิตกเกี่ยวกับมันเลย นิมิตต์นี้มีไว้สำหรับวาระสุดท้ายนั้น เจ้าจงไปตามทางของเจ้าและหยุดพักเถิด”

“คนเป็นอันมากจะได้รับการชำระแล้วจะขาวสะอาด และจะถูกถลุง” (ข้อ 10) ขณะที่บั้นปลายแห่งยุคพระคุณนี้กำลังเข้ามาใกล้เรื่อยๆ ผู้เชื่อแท้ทั้งหลายจะเริ่มอุทิศตัวและแยกออกมากขึ้น พวกเขาจะดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ แยกออก โดยรู้ว่าการรับขึ้นไปนั้นอาจเกิดขึ้นเมื่อใดก็ได้ จะไม่มีการฟื้นพระศพนานาชาติ แต่เพราะชีวิตที่อุทิศตัวของผู้เชื่อเหล่านั้น คนมากมายจะได้รับความรอด (“ถูกทำให้ขาวสะอาด”) โดยพระโลหิตนั้น

คนทั้งหลายที่อุทิศตัวต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทนทุกข์กับการข่มเหง – พวกเขาจะ “ถูกถลุง” “แท้จริงทุกคนที่ปรารถนาจะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกกดขี่ข่มเหง” (2 ทธ. 3:12) ขณะเดียวกันคนชั่วก็จะชั่วมากขึ้นเรื่อยๆ: “...คนชั่วและคนเจ้าเล่ห์จะชั่วร้ายมากยิ่งขึ้น ทั้งล่อลวงคนอื่น และก็ถูกคนอื่นล่อลวงด้วย” (2 ทธ. 3:13)

คนชั่วจะไม่เข้าใจ พวกเขาจะถูกปิดตาไว้ (2 คร. 4:3, 4) การพิพากษาครั้งใหญ่ทุกครั้งล้วนถูกนำหน้าด้วยความโหดเหี้ยมสุดๆในเรื่องที่เกี่ยวกับพระเจ้าและความชอบธรรม ในครั้งน้ำท่วมโลก ผู้คนกำลังกินดื่มแต่งงาน ซื่อซาย “และไม่รู้เลยจนกระทั่งน้ำท่วมได้มา และกวาดเอาพวกเขาไปสิ้น” (มธ. 24:39)

ในเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ โลกผู้นำสงสารถูกมองว่าบ้าโดยพวกลูกเขยของตน และเขาสูญเสียทุกสิ่งที่เขาเรียกวันบุตรสาวสองคนของตน กระนั้น เมืองโสโดมก็ “ไม่รู้เลย” (ปฐมก. 19) เมื่อพระเยซูประสูติ กษัตริย์เฮโรดและคนเหล่านั้นที่ดำรงตำแหน่งสูงๆก็ “ไม่รู้เลย” แต่คนเลี้ยงแกะที่เฝ้าถ่อมเหล่านั้นได้ยินคำประกาศเรื่องการประสูติของพระองค์ และเชื่อเรื่องนั้น

ทุกวันนี้ก็เป็นเหมือนกัน: ผุ้ชนมหาศาลไม่รู้ที่กำลังเกิดอะไรขึ้นอยู่รอบตัวเรา – ทั่วทั้งโลก... “แต่คนมีปัญญาจะเข้าใจ” คนมีปัญญาย่อมรู้และเข้าใจว่าพระเยซูจะเสด็จมาเป็นครั้งที่สอง เหมือนกับที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ คนเหล่านั้นที่ “ดวงตาแห่งความเข้าใจ” ของตนถูกเปิดออกแล้วโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ย่อมเห็นจุดจบของยุคสมัยนี้ใกล้เข้ามาเรื่อยๆ แต่คนชั่วที่ถูกปิดตาโดย “พระของยุคนี้” ย่อมมองไม่เห็นสิ่งใดที่จะต้อง

ระวังภัย พวกเขาใช้ชีวิตราวกับว่าพวกเขาวางแผนที่จะอยู่ที่นั่นตลอดไป พวกเขาไม่มีเวลาให้พระเจ้า และไม่มี
ความปรารถนาที่จะเตรียมตัวเพื่อพบพระองค์ สิ่งต่างๆจะเลวร้ายลงเรื่อยๆเมื่อวาระสุดท้ายเข้ามาใกล้

เราจะศึกษาหลายข้อเหล่านี้เพิ่มเติมอีกนิดหน่อยและลงลึกรายละเอียดมากกว่าเดิมในภายหลัง แต่ผม
อยากที่จะคงเส้นความคิดนี้ไว้ต่อไปจนกว่าเราเสร็จส่วนนี้ของคำพยากรณ์ก่อนเข้าสู่เรื่องหมายสำคัญเหล่านั้น
แห่งยุคสมัยของเราที่ชี้ให้เห็นว่าพระเยซูจะเสด็จกลับมาในไม่ช้า

ในข้อ 11 และ 12 สองช่วงระยะเวลาได้ถูกเปิดเผยแก่ดาเนียล: 1290 วัน และ 1335 วัน วันเหล่านี้
จะเริ่มต้นเมื่อการถวายเครื่องบูชาประจำวันถูกเอาออกไปและ “สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการ
รกร้างว่างเปล่า” นั้นถูกตั้งขึ้น เราทราบว่สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า นั้นจะยืน
อยู่ในพระวิหารบริสุทธิ์ของพระเจ้าและประกาศว่าเขาเป็นพระเจ้าในตอนกลางของสัปดาห์ที่เจ็ดสิบของดาเนียล
(ดนล. 9:27) นั่นคือช่วงเวลาที่การถวายเครื่องบูชาประจำวันจะถูกเอาออกไป และเขาจะผิดคำสัญญาทุก
เรื่องที่เขาได้ให้ไว้แก่อิสราเอลตอนที่เขาได้ทะยานขึ้นสู่อานาจนบนม้าขาวตัวนั้น (วิว. 6:2) โดยนำสันติภาพมาให้
ด้วยเหตุนี้เราจึงมีเวลาสามช่วงในดาเนียล และแต่ละช่วงนั้นก็เริ่มต้นในตอนกลางของสัปดาห์ที่เจ็ดสิบนั้น
(ดนล. 9:27)

ประการแรก เรามี 2300 วัน (ดนล. 8:13, 14) จากนั้นเรามีตรงนี้คือ 1290 วันและ 1335 วัน แต่ละ
ช่วงเหล่านี้เลยตอนจบของสัปดาห์ที่เจ็ดสิบของดาเนียลไป ช่วง 2300 วันนั้นในดาเนียล 8 เลย 3 ½ ปีไป
1040 วัน ส่วน 1290 วันนั้นก็เลยไป 30 วัน และ 1335 วันก็เลยไป 75 วัน เราอ่านอย่างชัดเจนว่า 2300 วัน
นั้นเกี่ยวข้องกับการชำระสถานบริสุทธิ์ให้สะอาด พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงเห็นว่าเหมาะสมที่จะเปิดเผยแก่
เราว่าวันสองช่วงสุดท้ายนี้นำไปสู่เหตุการณ์ใดบ้าง ไม่ต้องสงสัยเลยว่าหลังจากที่พระเยซูเสด็จกลับมาในวิวรรณ์
ตอนสิ้นสัปดาห์นั้น จะมีเหตุการณ์อื่นๆที่เกี่ยวข้องกับพวกยิว (ในแง่ประชาชาติ) ที่จะเกิดขึ้นก่อนที่อาณาจักร
ยุคพันปีเริ่มต้น (จงศึกษาวิวรรณ์ 19:17-19)

เราไม่ต้องทุกขใจเพราะเรื่องวันเหล่านี้ที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้ ดาเนียลไม่เข้าใจว่าตนได้เขียนอะไรลงไป
แต่พระเจ้าทรงบอกเขาว่าไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับมัน ให้ไปตามทางของเขาและหยุดพัก หากพระเจ้าทรงอยากให้
เราทราบความหมายที่ครบถ้วนของ 1290 วันนั้นและ 1335 วันนั้น พระองค์ก็คงเปิดเผยมันแก่เราไปแล้ว –
โดยอาจเป็นที่นี้ หรือในที่อื่นในพระคัมภีร์ วันเหล่านี้ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับการรับขึ้นไปของคริสตจักรเลย และ
ไม่เกี่ยวข้องกับวิสุทธิชนเหล่านั้นที่รวมกันเป็นคริสตจักรด้วย และเมื่อถึงเวลาที่กำหนดไว้ พระเจ้าจะทรงเปิด
เผยแก่บรรดาผู้ที่มีปัญญาว่าวันเหล่านี้มีความหมายเช่นไรกันแน่ มีคำตอบอยู่แล้ว และไม่มีที่ขัดแย้งเลย –
แต่เราไม่จำเป็นต้องคาดเดาเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าไม่ทรงเห็นสมควรที่จะเปิดเผยแก่เราในภาษาที่เข้าใจได้

ข้อ 11 กล่าวชัดเจนว่าตั้งแต่เวลาที่ให้เลิกเครื่องเผาบูชาประจำวันเสีย นั้น ซึ่งจะเกิดขึ้นหลังจากสามปี
ครึ่งแห่งสันติภาพที่ถูกนำมาเมื่อปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ปรากฏตัว จะมีหนึ่งพันสองร้อยเก้าสิบวัน นี่เป็นคำตอบ
ต่อคำถามของดาเนียลที่ว่า “สิ่งเหล่านี้จะลงเอยอย่างไร?” จะมียูโทเปียทั่วโลก – สันติภาพ – เป็นเวลานาน
สามปีครึ่ง และจากนั้นเมื่อปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ดูเหมือนมีประชากรทั่วทั้งโลกอยู่ภายใต้อำนาจของตนแล้ว
เขาก็ผิดคำสัญญาทุกเรื่องและสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า นั้นจะถูกตั้งขึ้น พระ

เยชูทรงกล่าวถึงเรื่องนี้ในมัทธิว 24 ส่วนข้อ 12 ของบทที่เราศึกษาอยู่นี้ก็เลย “จุดจบของสิ่งเหล่านี้” ไป 45 วัน และกล่าวว่า “ความสุขจะมีแก่ผู้คอยอยู่ และมาถึงได้หนึ่งพันสามร้อยสามสิบห้าวันนั้น”

ขอให้ผมได้พยายามสรุปย่อวันสามช่วงนี้อีกสักครั้ง: วันสามช่วงนี้เริ่มต้นตั้งแต่วันนั้นเมื่อ “สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่านั้น” ถูกตั้งขึ้น “สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า” นั่นคือการอ้างตัวแบบหมิ่นประมาทว่าเป็นพระเจ้าโดยปฏิบัติต่อพระคริสต์ซึ่งถูกกล่าวถึงในข้อ 11 และในมัทธิว 24:15 และ 2 เธสะโลนิกา 2:4 เช่นกัน จงหมายเหตุอย่างระมัดระวังว่ามี 1260 วันไปจนถึงการถูกทำลายของสัตว์ร้ายนั้นที่ประกาศตัวว่าเขาเป็นพระเจ้า (ดนล. 7:25; 12:7; วว. 13:5; 19:19, 20) ช่วงเวลาที่ว่านี้ก็เป็นระยะเวลาของความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นเช่นกัน (ดนล. 9:27) ซึ่งเกี่ยวข้องกับสามปีครึ่งสุดท้ายของความทุกข์ลำบากโดยรวมนั้น เหมือนกับที่ผมได้ชี้ให้เห็นหลายครั้งแล้ว ครั้งแรกจะมีความสุข ครั้งหลังจะเป็นการนองเลือด ในข้อ 6 ของบทที่ 12 มีคนหนึ่งในพวกนั้นถามคำถามว่า “ยังอีกนานเท่าใดจึงจะถึงที่สุดปลายของสิ่งมหัศจรรย์เหล่านี้?” คำถามของเขามีการใช้ถ้อยคำที่แตกต่างจากคำถามของดาเนียลในข้อ 8 คำตอบต่อคำถามในข้อ 6 ก็คือ “ยังอีกวาระหนึ่ง สองวาระ และครึ่งวาระ” – หรือสามปีครึ่ง ซึ่งตรงกันกับดาเนียล 9:27

สามปีครึ่งในแง่คำพยากรณ์ โดยแต่ละเดือนมี 30 วัน รวมกันเป็น 1260 วันพอดี จงสังเกตในข้อ 11 ว่า 30 วันถูกเพิ่มเข้าไป โดยทำให้มีทั้งหมด 1290 วัน และอีกครั้ง 45 วันถูกเพิ่มเข้ากับวันเหล่านั้นสู่คำสั่งสัญญาที่ถูกบันทึกไว้ในข้อ 12 เรามี 1335 วัน พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ประทานบันทึกแก่เราเกี่ยวกับว่าเกิดอะไรขึ้นในระหว่าง 75 วันที่ถูกเพิ่มเข้ามานี้ระหว่างตอนสิ้นสุดของความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นและพระพรนั้นที่ถูกสัญญาไว้ในข้อ 12 ผู้รู้พระคัมภีร์หลายท่านเสนอแนะว่าคำอธิบายอาจถูกพบในคำบรรยายที่เป็นคำพยากรณ์ของเหตุการณ์เหล่านี้ที่จะเกิดขึ้นต่อจากการสู้รบแห่งอารมาเกดดอนในหุบเขาเมกิดโดเมื่อกองทัพเหล่านั้นของปฏิบัติต่อพระคริสต์และพลโยธาเหล่านั้นของพระคริสต์มาประจัญบานกันในการสู้รบครั้งสุดท้าย และชัยชนะเหนือปฏิบัติต่อพระคริสต์และเหล่ากองทัพของเขา

“ด้วยว่าผีเหล่านั้นเป็นผีร้ายกระทำการอัศจรรย์ มันออกไปหากษัตริย์ทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลกคือหัวพิภพ เพื่อให้บรรดากษัตริย์เหล่านั้นร่วมกันทำสงครามในวันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด” (วว. 16:14)

“และคนที่เหลืออยู่นั้น ก็ถูกฆ่าด้วยพระแสงที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ผู้ทรงมานั้นเสีย และนกทั้งปวงก็กินเนื้อของคนเหล่านั้นจนอิ่ม” (วว. 19:21)

สัตว์ร้ายนั้นที่ตั้งตัวขึ้นเป็นพระเจ้านั้นก็ถูกทำลายอย่างสิ้นเชิงในคราวนั้น การครอบครองโลกของคนต่างชาติก็สิ้นสุดลง ที่สุดปลายก็มาถึงเมื่อหินนั้นที่ถูกตัดออกจากภูเขามิไซค์ด้วยมือเหมือนกับที่เนบูคัดเนสซาร์ได้เห็นพุ่งเข้าชนเมื่อสิ้น 1260 วันนั้น แน่แน่นอนว่า เมื่อสิ้นสุดการสู้รบครั้งใหญ่นี้ แผ่นดินโลกจะเต็มไปด้วยความโกลาหลและเศษซากปรักหักพัง และ “สายลม” ต้องพัดพาเศษซากเหล่านี้ออกไปให้พ้นก่อนที่พระพรแห่งยุคพันปีมาถึงและพระเยซูจอมกษัตริย์ประทับบนพระที่นั่งของดาวิดในกรุงเยรูซาเล็ม:

“แล้วส่วนเหล็ก ส่วนดิน ส่วนทองสัมฤทธิ์ ส่วนเงินและส่วนทองคำ ก็แตกเป็นชิ้นๆพร้อมกัน กลายเป็นเหมือนเกลบจากลานนวดข้าวในฤดูร้อน *ลมก็พัดพาเอาไป* จึงหาร่องรอยไม่พบเสียเลย แต่ก้อนหินที่กระทบปฏิมากรนั้นกลายเป็นภูเขาใหญ่จนเต็มพิภพ” (ดนล. 2:35)

ผมไม่ได้บอกเป็นนัยว่าผมรู้ความหมายของช่วงเวลาเหล่านี้อย่างถ่องแท้ ผมได้ค้นดูในพจนานุกรมและสารานุกรมพระคัมภีร์หลายฉบับ และผมก็ค้นพบว่าแม้แต่เหล่านักวิชาการที่เก่งที่สุดก็ไม่เห็นพ้องตรงกันเกี่ยวกับหัวข้อนี้ แต่ผม**ทราบ**จริงๆว่าวันเหล่านี้ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับมารอดของเราเลย! พระเยซูคริสต์ได้สิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น “ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์” พระองค์ทรงถูกฝังไว้และทรงเป็นขึ้นใหม่ “ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์” การเชื่อในการสิ้นพระชนม์ การถูกฝังไว้ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ ก็นำมารอดมาสู่คนทั้งปวง มันน่าสนใจที่จะศึกษาความจริงเหล่านี้ที่เป็นคำพยากรณ์ และเห็นพวกมันสำเร็จจริงเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า หากผมไม่ได้ทำให้วันเหล่านี้ปรากฏชัดเจน จงอ่านพระคัมภีร์ของคุณและศึกษาเพิ่มเติม ผมหวังใจว่าบทเรียนเหล่านี้จะทำให้คุณน้ำลายสอและทำให้คุณเกิดความหิวกระหายในแบบที่คุณไม่เคยมีมาก่อนเลยที่จะศึกษาคำพยากรณ์

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเปิดเผย

แก้ดาเนียลถึงส่วนที่กำหนดไว้อันเปี่ยมสง่าราศีของเขา

ข้อ 13: “แต่เจ้าจงไปจนวาระที่สุดเถิด และเจ้าจะได้หยุดพักสงบ และจะยืนขึ้นในส่วนที่กำหนดให้เจ้าเมื่อสิ้นสุดวันทั้งหลายนั้น”

โดยทางพระวิญญูณบรรณบริสุทธิ พระเจ้าทรงบอกดาเนียลให้เขียน 12 บทแห่งพระวาระของพระเจ้า และในบทเหล่านี้พระองค์ได้ทรงเปิดเผยแก้ดาเนียลผ่านทางวิวรรณ์ สัญลักษณ์ และนิมิตต่างๆ คือ ยุคสมัยของคนต่างชาติและการกระทำกิจของพระเจ้ากับชนชาติของดาเนียล นั่นคือ ชนชาติอิสราเอล เรื่อยไปจนถึงการเริ่มต้นของการครองราชย์อันเปี่ยมสง่าราศีของพระเยซู (ซึ่งถูกเห็นในหนังสือดาเนียลว่าเป็นหินก้อนนั้นที่ถูกตัดออกมาจากภูเขาไม้ไผ่ด้วยมือ) ดาเนียลก็เข้าใจบางสิ่งเหล่านั้นที่ถูกเปิดเผยแก่เขา มีสิ่งอื่นๆที่เขาไม่เข้าใจ และนี่ก็ทำให้เขาท้อใจ แต่ในบทสุดท้ายนี้ พระเจ้าทรงบอกเขาว่า “ไปเถอะ เพราะว่าถ้อยคำเหล่านั้นก็ถูกปิดไว้แล้ว และถูกประทับตราไว้จนถึงวาระสุดท้าย”

ในบทปิดท้ายของการศึกษาแบบเป็นชุดนี้ ผมอยากชี้ให้เห็นว่าบทสุดท้ายของดาเนียลทันสมัยขนาดไหน แม้ว่ามันถูกเขียนเมื่อเกือบ 2,600 ปีก่อน นั่นคือ หกร้อยห้าสิบปีก่อนการประสูติของพระคริสต์ พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยแก้ดาเนียลว่าจะเกิดอะไรขึ้นในสมัยของเรา ก่อนการรับขึ้นไปของคริสตจักร

ข้อ 1 ของบทนี้ก็อุดมและให้ความกระจ่างแจ่มสุดๆ มันขึ้นต้นด้วย “และในครั้งนั้น” โดยที่คำว่า “และ” เชื่อมโยงมันกับสิ่งซึ่งถูกให้ไว้ก่อนหน้านี้แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหตุการณ์เหล่านี้ที่ถูกบันทึกไว้ในบทที่

ในบทที่ 11 ดาเนียลเห็นนิมิตหนึ่งและได้รับวิวรรณ์เกี่ยวกับกิจกรรมเหล่านี้ของศัตรูตัวฉกาจของพระเยซูคริสต์เจ้า (ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์) และชนชาติอิสราเอลในระหว่างช่วงเวลาแห่งความทุกข์ลำบากนั้น ผมได้

ชี้ให้เห็นก่อนหน้านี้แล้วถึงนโยบายทางการเมืองและศาสนาของพระเมสสิยาห์ตัวปลอมผู้นี้ และกล่าวแล้วว่า โลกกำลังรอคอยและโยเยหาบุคคลเช่นนี้ – ยอดมนุษย์ผู้หนึ่งที่จะนำมาซึ่ง “สันติภาพบนแผ่นดินโลก สันถวรไมตรีแก่มนุษย์ทั้งหลาย” เขาจะปรากฏตัวทันทีหลังจากการรับขึ้นไปของคริสตจักร เขาจะถูกยกย่องและสรรเสริญในฐานะผู้ช่วยให้รอดของโลก และเหล่าผู้นำโลกจะสยบแทบเท้าของเขา โดยประกาศว่าเขาเป็นบุคคลผู้หนึ่งที่พวกเขาโยเยหาและรอคอย

สำหรับอิสราเอลประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้าแล้ว ปฏิบัติต่อพระคริสต์จะประกาศตัวว่าเป็นพระเมสสิยาห์ เขาจะเป็นคนที่ฉลาดหลักแหลมและเจ้าเล่ห์ เขาจะเป็น *พญามารตัวเป็นๆ!* อิสราเอลจะถูกพากลับคืนสู่ดินแดนของพวกเขาเองและได้รับอนุญาตให้นมัสการในพระวิหารของพวกเขาเอง พวกเขาจะวางใจในพระเมสสิยาห์ตัวปลอม แต่หลังจากประมาณสามปีครึ่งแห่งสันติภาพและความเจริญรุ่งเรือง เขาก็จะผิดคำสัญญาทุกเรื่องที่เขาได้ให้ไว้แก่อิสราเอล:

“ท่านจะยืนยันพันธสัญญากับคนเป็นอันมากอยู่หนึ่งสัปดาห์ และในระหว่างกลางสัปดาห์นั้นท่านจะกระทำให้การถวายสัตวบูชา และเครื่องบูชาอื่นๆหยุดไป และเพราะเหตุมีความสะอิดสะเอียนแพร่กระจายไปทั่ว ท่านจะกระทำให้มันร้างเปล่าจนสำเร็จเสร็จสิ้น และสิ่งที่กำหนดไว้จะถูกเทลงเหนือผู้ที่ร้างเปล่านั้น” (ดนล. 9:27)

ปฏิบัติต่อพระคริสต์จะมา เขาจะสัญญาเรื่องสันติภาพ – และเขาจะนำสันติภาพมาให้ชั่วคราวระยะเวลาหนึ่ง จากนั้นธาตุแท้ของเขาจะถูกเผย เขาจะทำให้พระวิหารของพระเจ้าเสียความศักดิ์สิทธิ์ เขาจะหันมาเล่นงานประชากรเก่าแก่ของพระเจ้า และเขาจะกลายเป็นศัตรูที่ขมขื่นที่สุดเท่าที่อิสราเอลเคยมีมา อย่างไรก็ตาม พวกเขาจะยอมรับคำสัญญาต่างๆของเขา พวกเขาจะเชื่อมั่นในตัวเขา จนกระทั่งเขาพิสูจน์ให้คนเหล่านั้นเห็นว่าเขาเป็นศัตรูตัวฉกาจของพวกเขา

เดือนพฤษภาคม 1948 ถือเป็นกาเนิดของประเทศอิสราเอล นี่เป็นครั้งแรกในรอบกว่า 2,500 ปี ที่อิสราเอลมีรัฐบาลของเธอเอง เมืองหลวงของเธอเอง เหริยญของเธอเอง ในแผ่นดินของเธอเอง เวทีถูกจัดเตรียมไว้พร้อมแล้วสำหรับการปรากฏตัวของพระเมสสิยาห์ตัวปลอม เมื่อพระเยซูทรงอยู่บนแผ่นดินโลก พระองค์ทรงประกาศแก่ชนชาติของพระองค์ว่า “เราได้มาในพระนามพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายมิได้รับเรา ถ้าผู้อื่นจะมาในนามของเขาเอง ท่านทั้งหลายก็จะรับผู้นั้น” (ยอห์น 5:43) และมันจะเกิดขึ้นแบบนั้นจริงๆ

พวกยิววันนี้พร้อมแล้วที่จะต้อนรับใครสักคนที่จะนำพวกเขาออกจากความทุกข์ยากที่พวกเขาได้เผชิญมา – และขณะนี้กำลังเผชิญอยู่ – ในประชาชาติต่างๆทั่วโลก พวกยิวส่วนน้อยได้กลับมายังแผ่นดินแม่แล้ว และพวกยิวคนอื่นๆก็กำลังกลับมาเร็วพอๆกับที่พวกเขาได้รับอนุญาตให้กลับมา ผมได้เห็นค่ายกักกันโรคเหล่านั้นในทรานส์เจอร์แดนและในอิสราเอลซึ่งเป็นที่ๆพวกยิวกำลังถูกนำเข้ามาจากประชาชาติอื่นๆ พวกเขาซึ่งอยู่ทั่วโลกต่างตื่นเต้นที่จะได้กลับบ้าน และจะทำเช่นนั้นทันทีที่พวกเขาได้รับอนุญาต

พวกยิวจะไม่เพียงต้อนรับพระเมสสิยาห์ตัวปลอมเท่านั้น – ยอดมนุษย์ผู้หนึ่งที่จะมา – แต่ชาวโลกส่วนใหญ่ก็จะต้อนรับเขาด้วย เรากำลังมีชีวิตอยู่ในโลกที่กระวนกระวาย นี่เป็นวันที่ยากลำบากที่สุดเท่าที่มนุษย์เคย

รู้จัก โลกในวันนี้เป็นเหมือนถังดินระเบิด ในที่สุดมนุษย์ได้ค้นพบและสร้างเครื่องมือต่างๆที่ตนจะใช้ทำลายล้างตนเองไปจากพื้นพิภพ ประชาชาติใหญ่ๆทั้งปวงมีชีวิตอยู่ในความกลัวซึ่งกันและกัน โลกกำลังโหยหาและอ้อนวอนขอใครสักคนที่จะช่วยอารายธรรมให้รอดพ้น ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะให้คำสัญญาเช่นนั้น และผ่านทาง การอัศจรรย์ต่างๆของเขาๆจะชักนำชนชาติต่างๆแห่งแผ่นดินโลกมาหาตน – ยกเว้นคนเหล่านั้นที่ถูกประทับตราที่หน้าผากของตนตามที่ถูกกล่าวถึงในวิวรณ์ บทที่ 7 และไม่กี่คนเหล่านั้นที่จะเชื่อข่าวสารเรื่องอาณาจักรที่จะมานั้นซึ่งถูกประกาศโดยผู้ที่ถูกประทับตรา 144,000 คนนั้น

เมื่อปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์มา เขาจะทำให้การปกครองโลกเป็นความเป็นจริง *สหรัฐแห่งโลก* จะกลายเป็นจริง ทุกวันนี้มนุษย์กำลังวางแผนและตั้งตาคอยรัฐบาลโลกเดียว ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะไม่เพียงเชื่อม *ก๊กต่างๆทางการเมือง* ของโลกเข้าด้วยกันเท่านั้น แต่เขาจะนำคณะต่างๆทางศาสนาที่อยู่ร่วมกันและเชื่อมความเชื่อต่างๆให้เป็นหนึ่งเดียวกันด้วย ทุกวันนี้เรามีสภาคริสตจักรโลก ซึ่งเป็นผู้เบิกทางของคริสตจักรของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์อย่างแน่นอน

แผนการของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะเป็นการกำจัดความแตกต่างทั้งปวงที่แบ่งแยกผู้คนทั้งหลาย – ทั้งทางการเมืองและทางศาสนา เขาจะส่งเสริมความเป็นพี่น้องกันของมนุษย์ และในตอนกลางของช่วงเวลาแห่งความทุกข์ลำบากนั้นเขาจะประกาศตัวว่าเป็นพระเจ้า เขาจะทำให้ยุคพันปีที่มนุษย์สร้างขึ้นกลายเป็นจริงขึ้นมา – แต่หลังจากสามปีครึ่งแห่งสันติภาพ นรกทั้งสี่จะระเบิดออกและโลหิตจะไหลนองตามท้องถนนดูจุน้ำ

ตั้งแต่วันที่พระเจ้าทรงสร้างอาดัมขึ้นมา พระองค์ก็ทรงปรารถนาและแสวงหาผู้คนที่จะถวายเกียรติพระองค์อย่างสูงสุด ทุกวิธีและในทุกสิ่ง พญามารอิจฉาและริษยาพระเจ้ามาโดยตลอด... นั่นคือเหตุผลที่มันเป็นพญามารในวันนี้ ในสถานะเดิมของมัน มันเป็นทูตที่ถูกเจิมตั้งไว้ ลูซิเฟอร์ ผู้ส่องแสงนั้น แต่ความอิจฉาทำให้มันต้องเสียสถานะอันเปี่ยมสง่าราศีของมันและมันได้กลายเป็นผู้มูสาและฆาตกรที่น่ารังเกียจอย่างที่มีมันเป็นทุกวันนี้ มันเข้ามาในสวนเอเดนและเสนอแนะแก่เอวาว่าหากเธอยอมกินผลไม้ที่พระเจ้าทรงห้ามเธอไม่ให้กิน เธอก็จะกลายเป็นพระ เธอถูกหลอกลวงโดยคำโกหกของพญามาร เธอและอาดัมรับประทาน และเพราะความไม่เชื่อฟังของพวกเขา พวกเขาจึงสูญเสียสถานะอันสมบูรณ์แบบของตนไป

พวกเขาเห็นตัวเองเปลือยเปล่าและน่าอับอาย และพยายามทันทีที่จะแก้ไขความผิดพลาดของตนโดยพึ่งแรงงานแห่งมือของตนเอง เหมือนกับที่มนุษย์ได้พยายามมากกว่า 6,000 ปีที่จะแก้ไขความผิดพลาดของตน! โดยใช้วิธีหลอกลวงปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะนำยูโทเปียและสันถวไมตรีมาให้ซึ่งมนุษย์ได้พยายามที่จะทำให้เกิดขึ้นจริงบนแผ่นดินโลกมาตลอดหลายศตวรรษแล้ว แต่จะไม่มีทางมีสันติภาพที่ยั่งยืนจนกว่าพระเยซูจอมกษัตริย์ประทับบนพระที่นั่งของดาวิดในกรุงเยรูซาเล็ม

สายธารเลือดไหลนองตั้งแต่ปฐมกาลจนถึงกลโกธา การสู้รบที่ใหญ่โตที่สุดของทุกยุคสมัยได้ถูกต่อสู้ระหว่างซาตานและพระเยซูพระเจ้า ซาตานได้พยายามที่จะยับยั้งเชื้อสายของหญิงนั้นก่อนการประสูติของพระเยซู และจากนั้นในความพยายามอันบ้าคลั่งของมันที่จะทำลายแผนการของพระเจ้าทันทีหลังจากการประสูติของพระผู้ช่วยให้รอด มันก็ทำให้เฮโรดสังฆ่าเด็กทุกคนที่อายุสามปีลงมา

ก่อนกลโกธาเพียงชนิดเดียว ซาตานก็พยายามที่จะทำให้พระเยซูหลังโลหิต – ไม่ใช่บนกางเขนนั้น แต่ในสวนเกทเสมีนี่ มันยังพยายามที่จะขัดขวางการฟื้นคืนพระชนม์ด้วย – แต่เมื่อพระเยซูทรงดำเนินออกมาจากอุโมงค์นั้น ซาตานก็รู้ว่ามันพ่ายแพ้แล้ว – และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา มันได้พยายามอย่างสุดกำลังที่จะทำให้ดวงวิญญาณตกนรกมากที่สุดเท่าที่มันจะทำได้!

การสู้รบนี้ระหว่างพระเจ้าและซาตานได้เกิดขึ้นมาหลายศตวรรษแล้ว การสู้รบระหว่างพระเจ้าและซาตานที่เกี่ยวข้องกับดวงวิญญาณของมนุษย์ได้เกิดขึ้นมาหกพันปีแล้วและจะดำเนินต่อไปตราบเท่าที่ยังมีมนุษย์อยู่ จนกว่าเชื้อสายของหญิงนั้นขี้หัวของงูนั้นในที่สุด

ซาตานเองจะถูกโยนลงไปในปีไฟเมื่อสิ้นยุคพันปี แต่ผู้แทนส่วนตัวของมัน ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ จะถูกโยนลงไปในปีไฟในตอนต้นของยุคพันปี

ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะเป็นการมารับสภาพมนุษย์ของซาตาน เหมือนกับที่พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็นการมารับสภาพมนุษย์ของพระเจ้า พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในร่างมนุษย์ ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะเป็นซาตานในร่างมนุษย์

“สัตว์ร้ายนั้นถูกจับพร้อมด้วยผู้พยากรณ์เท็จ ที่ได้กระทำการอัศจรรย์ต่อหน้าสัตว์ร้ายนั้น และใช้การอัศจรรย์นั้นล่อลวงคนทั้งหลายที่ได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้น และบูชารูปของมัน สัตว์ร้ายและผู้พยากรณ์เท็จถูกทิ้งทิ้งเป็นลงในบึงไฟที่ไหม้ด้วยกำมะถัน” (วิว. 19:20)

“ส่วนพญามารที่ล่อลวงเขาเหล่านั้นก็ถูกโยนลงไปในปีไฟและกำมะถัน ที่สัตว์ร้ายและผู้พยากรณ์เท็จอยู่นั้น และมันต้องทนทุกข์ทรมานทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดไปเป็นนิรันดร์” (วิว. 20:10)

“ขณะนั้นคนนอกกฎหมายนั้นจะปรากฏตัวขึ้น และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประหารมันด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์ และจะทรงผลาญให้สูญไปด้วยการปรากฏแห่งการเสด็จมาของพระองค์ คือผู้หนึ่งที่มาโดยการดลบันดาลของซาตาน พร้อมกับบรรดาการอิทธิฤทธิ์และหมายสำคัญ และการมหัศจรรย์แห่งความเท็จ” (2 ธส. 2:8, 9)

“และเขาจะปลุกพลับพลาทั้งหลายแห่งตำหนักของเขาระหว่างทะเลในภูเขาบริสุทธิ์อันรุ่งโรจน์ แม้กระนั้นเขาก็ยังพบจุดจบ และไม่มีใครช่วยเขาเลย” (ดนล. 11:45)

มันเป็นความจริงที่ว่าซาตานจะถูกคุมขังอยู่ในเหวไม่มีก้นเป็นเวลาหนึ่งพันปี – ระยะเวลาานเท่ากัยุคพันปีนั้น: มิฉะนั้น คงไม่อาจมียุคพันปีได้เลย ในวิวรณ์ 20:1-3 เราอ่านเกี่ยวกับทูตสวรรค์องค์หนึ่งที่ลงมาจากสวรรค์พร้อมกับโซ่เส้นใหญ่อยู่ในมือของพระองค์ “แล้วข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ ท่านถือลูกกุญแจของเหวที่ไม่มีก้นเหวนั้นและถือโซ่ใหญ่ และท่านได้จับพญานาค ซึ่งเป็นงูดึกดำบรรพ์ ผู้ซึ่งเป็นพญามารและซาตาน และล่ามมันไว้พันปี แล้วทิ้งมันลงไปในเหวที่ไม่มีก้นเหวนั้น แล้วได้ลั่นกุญแจประทับตราเพื่อไม่ให้มันล่อลวงบรรดาประชาชาติได้อีกต่อไป จนครบกำหนดพันปีแล้วหลังจากนั้นจะต้องปล่อยมันออกไปชั่วขณะหนึ่ง”

หลังจาก “ชั่วขณะหนึ่ง” ที่ว่านี้ซาตานจะถูกทิ้งลงในบึงไฟนั้น – ที่อยู่ชั่วนิรันดร์ของบรรดาผู้ที่ถูกปรับโทษ

ผมพบว่าผู้เชื่อทั้งหลายสับสนอย่างน่าเศร้าเกี่ยวกับลำดับเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นก่อนการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าในการรับขึ้นไป, ช่วงเวลาทุกข์ลำบากนั้น, การสำแดงขององค์พระผู้เป็นเจ้า, ยุคพันธื, และยุคสมัยชั่ววินันตร์ เพื่อที่จะเข้าใจสิ่งเหล่านี้อย่างชัดเจน เราต้องอ่าน, อ่านซ้ำๆ, และตั้งใจศึกษาความจริงเหล่านั้นที่ถูกเขียนไว้ในหนังสือหมวดผู้พยากรณ์ของพระคัมภีร์

ผมเชื่อว่าเรากำลังมีชีวิตอยู่ในชั่วโง่งมท้ายๆแล้ว (ในแง่คำพยากรณ์) ของยุคนี้ ผมเชื่อว่าเหตุการณ์ยิ่งใหญ่ลำดับถัดไปที่ถูกเก็บไว้สำหรับโลกเก่านี้อือ การเสด็จมาของพระเยซูคริสต์เจ้าในการรับขึ้นไปของคริสตจักร หากมีอยู่สิ่งหนึ่งที่ถูกสอนอย่างชัดเจนในพระคัมภีร์ สิ่งนั้นก็ือว่าเมื่อสิ้นยุคพระคุณนี้ คริสตจักรจะถูกรับออกไปจากแผ่นดินโลกนี้เพื่อพบกับพระเยซูในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ – และพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงถูกรับออกไปพร้อมกับคริสตจักร จากนั้นคนแห่งการบาปนั้น ลูกแห่งความพินาศ จะถูกเผยตัว ปฏิบัติกับต่อพระคริสต์ *ไม่สามารถถูกเผยตัวได้*จนกว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงถูกพาออกไปจากแผ่นดินโลก (2 ธส. 2:7, 8) แต่เมื่อ “ผู้ที่คอยหวังเหนี่ยวเดียนั้นั้น” ทรงถูกพาออกไปพร้อมกับคริสตจักร ซาตานก็จะเผยผลงานขึ้นเอกของมัน – การมารับสภาพมนุษย์ของมัน, ปฏิบัติกับต่อพระคริสต์!

จากนั้นช่วงเวลาแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งก็จะตามมา (ซึ่งตรงกันกับ*สัปดาห์สุดท้ายแห่งปีทั้งหลาย* ที่ถูกชี้ให้เห็นในเจ็ดสิบสัปดาห์นั้นในดาเนียล 9) สัปดาห์นี้จะถูกย่นสั้นเข้าเพราะเห็นแก่บรรดาผู้ที่ถูกเลือกสรร หากไม่ทำเช่นนั้น ก็คงไม่มีเนื้อหนังใครรอดได้เลย ครั้งแรกแห่งรัชกาลของปฏิบัติกับต่อพระคริสต์จะเป็นสันติภาพ ครั้งหลังจะเป็นการนองเลือด ครั้งหลังที่เป็นการนองเลือดจะถูกย่นสั้นเข้าไม่กี่วัน อาจไม่กี่สัปดาห์ และจากนั้นศึกแห่งอารมาเกตโดนจะถูกต่อสู้ ประชาชาติเหล่านั้นแห่งแผ่นดินโลกจะรวมตัวกันเพื่อทำศึกสุดท้ายระหว่างมนุษย์บนแผ่นดินโลกนี้

ศึกของโกกและมาโกกจะเกิดขึ้นระหว่างพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์และกองทัพเหล่านั้นของโกกและมาโกก ไฟจะลงมาจากสวรรค์และเผาผลาญศัตรูเหล่านั้นของพระเจ้าจนสิ้นซาก ศพของพวกเขาจะถูกเผาด้วยไฟ และวิญญาณของพวกเขาจะถูกโยนลงไปในปีไฟ แต่ศึกแห่งอารมาเกตโดนจะเป็นศึกแห่งโลหิต

พลโยธาทั้งสี่แห่งแผ่นดินโลกจะมารวมตัวกันทางทิศเหนือของปาเลสไตน์เพื่อทำลายอิสราเอลในแผ่นดินของเธอเอง พวกเขาจะตั้งดาออยชัยชนะเด็ดขาดอย่างใจจดใจจ่อ แต่ศึกนั้นจะจบลงเมื่อพระเยซูเสด็จมาและทำลายพวกเขาเสียด้วยพระแสงแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์ โลหิตจะไหลนองจนถึงบังเหียนของม้าเหล่านั้นในศึกแห่งอารมาเกตโดน!

เมื่อสิ้นศึกนั้น พระเยซูจะทรงจับปฏิบัติกับต่อพระคริสต์โยนลงไปในปีไฟด้วยพระองค์เอง ซาตานจะถูกขังไว้ในเหวไม่มีกั้นและถูกผนึกตราเป็นเวลาหนึ่งพันปี การครอบครองอันเลวร้ายน่ากลัวแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นจะสิ้นสุดลงเมื่อกษัตริย์แห่งทิศใต้ กษัตริย์แห่งทิศเหนือ และกษัตริย์แห่งทิศตะวันออกจะมาเผชิญหน้ากันบนสมรภูมิทางประวัติศาสตร์อันยิ่งใหญ่แห่งอารมาเกตโดน ซึ่งเป็นที่ๆศึกนองเลือดมากมายได้ถูกต่อสู้มาแล้วในหลายศตวรรษที่ผ่านมา

มันต้องใช้เวลาถึงเจ็ดเดือนที่จะเก็บกวาดแผ่นดินนั้นและฝังศพคนตายหลังจากศึกแห่งอารมาเกตโดน (จงศึกษาเอเสเคียลบทที่ 37, 38 และ 39) และจากนั้นเราจะมีหนึ่งพันปีแห่งสันติภาพอันเปี่ยมสง่าราศีบนแผ่นดิน

ดินโลก สันถุนไมตรีแก่มนุษย์ทั้งหลาย คำแห่งสาปนั้นจะถูกถอนออกไปเสียจากสิ่งทรงสร้างทั้งปวง และความรู้เรื่ององค์พระผู้เป็นเจ้าจะปกคลุมแผ่นดินโลก

เราเห็นสิ่งเหล่านั้นที่ดาเนียลได้พยากรณ์ไว้เมื่อกว่า 2,500 ปีที่แล้ว กำลังถูกทำให้สำเร็จจริงตามตัวอักษรต่อสายตาเราในขณะนี้ ในยุโรป เราเห็นการรวมตัวกันของมหาอำนาจใหญ่ยักษ์สองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งประกอบด้วยเขตแดนซึ่งตรงกันเกือบพอดีกับจักรวรรดิโรมสมัยเก่า และอีกฝ่ายหนึ่งประกอบด้วยประชาชาติคอมมิวนิสต์เหล่านั้น โดยมีรัสเซียเป็นหัวหน้าพร้อมกับบริวารมากมายของเธอ มีความไม่สงบมากมายท่ามกลางบรรดาประชาชาติอาหรับ และคุณจะพบความไม่สงบและความเกลียดชังแบบฝิปีศาจที่โหดมากไปกว่าในประเทศจีน พร้อมกับเหล่าผู้นำที่ปราศจากพระเจ้าของเธอวันนี้?

เรากำลังมีชีวิตอยู่ในโมงยามแห่งการสำเร็จจริงของสิ่งเหล่านั้นซึ่งดาเนียลไม่เข้าใจ แม้ว่าพระเจ้าได้ประทานสิ่งเหล่านั้นแก่เขาและเขาได้เขียนพวกมันลงไปแล้วก็ตาม แน่แน่นอนว่าเรากำลังมีชีวิตอยู่ในวันท้ายๆแห่งยุคพระคุณแล้ว พระเยซูคริสต์เจ้าจะเสด็จมาในไม่ช้า!

ดาเนียล 12:4 ให้คำพยากรณ์หนึ่งที่ถูกทำให้สำเร็จจริงตรงตัวแล้วในไม่กี่ปีหลังมานี้ และพวกคุณส่วนใหญ่ที่อ่านข้อความเหล่านี้ก็จะจำได้เกี่ยวกับการเริ่มต้นของการสำเร็จจริงของคำพยากรณ์นี้

“คนเป็นอันมากจะวิ่งไปวิ่งมา” ม้าฝีเท้าไวอาจเป็นวิธีการเดินทางที่รวดเร็วที่สุดในสมัยของดาเนียล กษัตริย์เหล่านั้นมีม้าและรถรบซึ่งวิ่งเร็วมากในสมัยนั้น แต่เมื่อเปรียบเทียบกับความเร็วของสมัยนี้แล้วพวกมันก็ช้ากว่าเต่าเสียอีก นี่เป็นคำกล่าวหนึ่งที่ถูกเปิดเผยแก่ดาเนียลโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับ “วาระสุดท้าย”

จงสังเกตว่า “คนเป็นอันมาก” – ไม่ใช่แค่ไม่กี่คน แต่*มวลชนทั้งหลาย* – จะวิ่งไปวิ่งมา พ่อของผมมีชีวิตอยู่จนถึงอายุเจ็ดสิบปี ท่านออกจากรัฐที่เป็นบ้านเกิดของท่านแค่ครั้งเดียวเท่านั้นในช่วงปีเหล่านั้น และเหตุผลเดียวที่ท่านเดินทางไปไกลจากบ้านเหลือเกินในครั้งเดียวนั้นก็คือ เพราะว่ามีพี่ชายของผม ซึ่งออกไปออกรัฐเพื่อเข้าค่ายของกองทัพ กำลังเตรียมตัวที่จะไปต่างประเทศ หากไม่ใช่เพราะว่าพี่ชายของผมต้องไปรบแล้วผมก็สงสัยว่าพ่อของผมจะออกไปนอกภูมิลำเนาบ้านเกิดของท่านหรือไม่ในช่วงชีวิตของท่าน

เมื่อห้าสิบปีก่อน น้อยคนนักที่เดินทางไปไกลมากๆ แต่ปัจจุบันเกือบทุกคนเดินทางทั้งนั้น หลายล้านคนเดินทางข้ามน้ำข้ามทะเล และการเดินทางรอบโลกก็ไม่ใช่เรื่องผิดธรรมดาเสียแล้วในปัจจุบัน ไม่ว่าคุณไปที่ไหนบนแผ่นดินโลกนี้ คนเป็นอันมากก็กำลังวิ่งไปวิ่งมาอยู่ ผมได้ไปเยือนป่าดงดิบแห่งแอฟริกา และในลิโอโพลด์วิลล์ พวกเราได้ซื้อตั๋วเพื่อที่จะนั่งรถไฟพื้นเมืองที่วิ่งเป็นระยะทางหนึ่งร้อยไมล์กลับเข้าไปในป่าดงดิบ ผมคิดเอาเองว่าคงมีที่ว่างเยอะเยอะ แต่เช้าวันถัดมาเมื่อเราลงไปยังสถานีเพื่อที่จะขึ้นรถไฟนั้น เราก็พบผู้คนยืนอยู่ ยืนออกไปนอกหน้าต่าง และขอโดยสารไปด้วยในทุกที่ๆพวกเขาจะเจอที่จะยืนหรือนั่งได้ ไม่ว่าคุณจะไปที่ได้ในวันนี้ ผู้คนก็เดินทางไปมาตลอด

ในสมัยแรกๆแห่งประเทศของเรา ผู้คนเคยเดินทางจากทิศตะวันออกไปทิศตะวันตก แต่ปกติแล้วพวกเขา ก็เดินทางไปเที่ยวเดียวเท่านั้น พวกเขาส่วนใหญ่จึงไม่เคยกลับมา แต่ดาเนียลถูกสั่งให้เขียนว่าคนเป็นอันมากจะวิ่ง “ไปวิ่งมา”: พวกเขาจะไป และพวกเขาจะกลับมา

จงสังเกตว่า “คนเป็นอันมากจะวิ่งไปวิ่งมา” ตอนที่ผมยังเป็นเด็ก ผมเคยเดินไปโรงเรียนเป็นระยะทางห้าไมล์ ปัจจุบัน เด็กโดยเฉลี่ยที่ต้องเดินทางไกลสองช่วงตึกเพื่อไปโรงเรียนก็นั่งรถของครอบครัวไป หรือไม่ก็ขี่จักรยานหรือสกูตเตอร์ไป มีการเดินน้อยมาก

ไม่ว่าคุณไปที่ไหน ผู้คนก็กำลังวิ่งอยู่ พวกเขาวิ่งอยู่ตลอดเวลา – และเพื่ออะไรกัน? พวกเขาส่วนใหญ่คงไม่อาจบอกคุณได้ พวกเขาวิ่งเพื่อที่จะไป – ที่ไหน? พวกเขาส่วนใหญ่ไม่รู้หรอก – แต่พวกเขาก็วิ่งอยู่เสมอ หนทางเดียวที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปในปัจจุบันก็คือวิ่ง – แม้แต่ในซูเปอร์มาร์เก็ต หากคุณไม่ระวังตัวให้ดีใครบางคนก็จะดันรถเข็นทับคุณแน่หากคุณหยุดเคลื่อนไหว!

นี่คือยุคสมัยแห่งความเร็ว ขณะที่ผมบอกคนเขียนข้อความเหล่านี้อยู่ ประธานาธิบดีแห่งสหรัฐอเมริกา ก็เพิ่งประกาศว่าพวกเรามีเครื่องบินรบไอพ่นที่บินได้เร็วกว่า 2,000 ไมล์ต่อชั่วโมงแล้ว... คิดดูสิครับ! มันทำให้เราหัวหมุนแล้วที่จะคิดถึงความเร็วขนาดนั้น เพิ่งมีประกาศว่าฝรั่งเศสกำลังก่อสร้างยานพาหนะขนส่งรูปแบบหนึ่งที่จะขนส่งคน 200 คนข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกได้ในหนึ่งชั่วโมงยี่สิบห้า นาที

หากดาเนียลสามารถอ่านข้อความที่ผมเพิ่งกล่าวไปนี้ได้ เขาก็คงเข้าใจถ้อยคำเหล่านั้นที่เขาอ่านได้ ดังนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงสั่งเขาให้ประทับตราหนังสือเล่มนั้นและปิดบังถ้อยคำเหล่านั้นไว้จนกว่าจะถึงวาระสุดท้าย เราสามารถเข้าใจได้เพราะเราได้เห็นสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นจริงแล้ว เรามีชีวิตอยู่ในยุคสมัยแห่งการสำเร็จจริงของคำพยากรณ์นี้

วันเหล่านั้นก่อนการสิ้นสุดลงของยุคสมัยนี้จะเป็นวันทั้งหลายแห่งความเร็วที่ถูกเพิ่มขึ้นอย่างมหาศาล ปู่ของผมเคยใช้วัว และผมจำได้ว่าเคยนั่งรถม้าของคุณพ่อของผม ผมเคยเป็นเด็กหนุ่มในยุคที่ใช้ม้าและรถม้า แต่ในสมัยของผมผมได้เห็นมนุษย์เปลี่ยนจากรถม้ามานั่งเครื่องบิน ไปสู่เครื่องบินไอพ่น – ใช่แล้วครับ ถึงขนาดออกไปในอวกาศเลยทีเดียว! หนังสือหลายเล่มที่ถูกเขียนเกี่ยวกับบทนี้ของดาเนียลเมื่อห้าสิบปีที่แล้วเดี๋ยวนี้ก็ล้าสมัยแล้ว

หนังสือเหล่านั้นได้กล่าวถึงรถยนต์ที่เดินทางที่ความเร็ว 40 ไมล์ต่อชั่วโมง และเครื่องบินที่ความเร็ว 200 ไมล์ต่อชั่วโมง แต่ปัจจุบันมาตรวัดความเร็วส่วนใหญ่ของรถยนต์ก็วัดได้ถึง 120 ไมล์ และเครื่องบินหลายลำก็บินที่ความเร็ว 1000, 1500 – และรุ่นล่าสุดก็มากกว่า 2000 ไมล์ต่อชั่วโมง! แน่แน่นอนว่าดาเนียล 12:4 สอดคล้องกับยุคสมัยของเรา

คนเป็นอันมากจะไม่เพียงวิ่งไปวิ่งมาเท่านั้น แต่ “ความรู้จะทวีขึ้น” เราอาจกล่าวได้ว่าการเพิ่มขึ้นอย่างมหาศาลของความรู้ในด้านวรรณกรรม, สิ่งประดิษฐ์, ยารักษาโรค, วิทยาศาสตร์, เคมี, การผ่าตัด, การเกษตร, การทำเหมือง, การขนส่ง – สาขาใดก็ตามที่คุณอยากจะเอ่ย ความรู้ได้ถูกเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ในช่วงห้าสิบปีหลังมานี้มากกว่าในช่วงสิบปีใดๆของหลายศตวรรษก่อนหน้า วิทย์ได้กลายเป็นความจริงอย่างหนึ่งที่ถูกยอมรับเมื่อประมาณยี่สิบห้าปีที่แล้วเอง และปัจจุบันนี้เรามีวิทยุ, โทรทัศน์, การขับเคลื่อนด้วยไอพ่น, การเดินทางไปในอวกาศ พวกคุณหมอกำลังปลูกถ่ายกระดูก, ไต, หัวใจ, ดวงตา, และอวัยวะสำคัญส่วนอื่นๆจากร่างกายหนึ่งไปยังอีกร่างกายหนึ่ง ความก้าวหน้าอันน่าตกใจได้ถูกทำให้เกิดขึ้นจริงแล้วในทุกสาขาในช่วงห้าสิบปีหลังมานี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในทศวรรษที่แล้ว

ทูตสวรรค์ที่กำลังพูดกับดาเนียลได้เปิดเผยวิรณนี้ต่อไป: “ดาเนียลเอ๋ย ไปเถอะ เพราะว่าถ้อยคำเหล่านี้ก็ถูกปิดไว้แล้วและถูกประทับตราไว้จนถึงวาระสุดท้าย คนเป็นอันมากจะได้รับการชำระแล้วจะชาวสะอาดและจะถูกถลุง แต่คนชั่วจะยังกระทำการชั่ว และไม่มีคนชั่วสักคนหนึ่งจะเข้าใจ แต่บรรดาคนที่ฉลาดจะเข้าใจ”

ข้อพระคำเหล่านี้ให้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับวาระสุดท้าย และเมื่อเราพิจารณาสิ่งเหล่านี้ เราก็ทราบอย่างแน่นอนมากยิ่งขึ้นว่าเหล่านี้เป็นวันปิดท้ายของยุคพระคุณนี้แล้ว และว่าพวกมันขึ้นไปยังการใกล้เข้ามาของการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า นอกเหนือจากการที่มวลชนวิ่งไปวิ่งมาแล้ว เราต้องเผชิญข้อเท็จจริงที่ว่ามีการเพิ่มขึ้นมหาศาลของความรู้และการศึกษา มนุษย์ไม่เพียงได้รับการศึกษาสำหรับสิ่งใด ๆ เท่านั้น – พวกเขาได้รับการศึกษาเพื่อความชั่วด้วย

“คนเป็นอันมากจะได้รับการชำระ คนเป็นอันมากจะถูกทำให้ชาวสะอาด คนเป็นอันมากจะถูกถลุง” ในวาระสุดท้าย คนเป็นอันมากจะแยกตัวออกและอุทิศตัวให้แก่องค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน และผมคิดว่า คุณจะเห็นด้วยว่าในโมงยามนี้เรากำลังเห็นการแยกออก พวกหัวสมัยใหม่และพวกเสรีนิยมกำลังแยกตัวออกจากพวกถือคำสอนเดิม – พวกเขาไม่ยอมมีส่วนอะไรกับความเชื่อแบบคริสเตียนที่ถือคำสอนเดิม และแน่นอนว่านี่ก็เป็นจริงเช่นกันในส่วนของพวกเขาถือคำสอนเดิม เรากำลังปฏิเสธที่จะเดินร่วมกับคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธคำสอนเดิมต่างๆแห่งความเชื่อนั้น วาระสุดท้ายจะเป็น (และตอนนี้ก็เป็น) ยุคสมัยแห่งการแยกออกท่ามกลางผู้คนของพระเจ้าและเหล่าสมาชิกคริสตจักรที่ดำเนินตามแบบโลก และเพราะว่าคนเหล่านั้นที่มีความคิดฝักใฝ่ในฝ่ายวิญญานปฏิเสธที่จะคล้อยตามไปกับแผนการของโลก คนเหล่านั้นที่มีความคิดฝักใฝ่ในฝ่ายวิญญานจึงจะทนทุกข์ พวกเขาจะถูกข่มเหง พวกเขาจะถูกเมินเฉย พวกเขาจะถูกทดสอบ

แน่นอนว่าเรากำลังมีชีวิตอยู่ในยุคสมัยที่คริสเตียนแท้ทั้งหลายกำลังถูกหัวเราะเยาะและถูกข่มเหงอยู่ทุกด้านและที่เส้นแบ่งระหว่างแนวคิดอเทวนิยมและความเชื่อแบบคริสเตียนแท้กำลังถูกขีดอย่างเด่นชัดมากขึ้น นั่นกำลังเริ่มชัดเจนมากขึ้นเรื่อยๆระหว่างคนเหล่านั้นที่เชื่อพระวจนะของพระเจ้า – ชาวประเสริฐเซี่ยๆ แห่งการลบมลทินด้วยพระโลหิต, การประสูติจากหญิงพรหมจารี, การรับขึ้นไปของคริสตจักร, การเป็นขึ้นจากตายฝ่ายร่างกาย – และคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธความจริง หากคนใดเชื่อในความเชื่อแบบคริสเตียนที่เซี่ยๆทุกวันนี้ เขาก็ถูกตราหน้าว่าเป็นคนคลั่งศาสนา เป็นคนบ้าบอที่โง่เขลา ผู้รับใช้ทั้งหลายที่ก้าวหน้าไว้ในปัจจุบันคือคนเหล่านั้นที่เป็น “คนปะปนแก่ง” ไม่ใช่คนที่แยกออกแก่ง เหล่านี้คือสัญญาณบอกเหตุแห่งวาระสุดท้าย

“...แต่คนชั่วจะยังกระทำการชั่ว และไม่มีคนชั่วสักคนหนึ่งจะเข้าใจ แต่บรรดาคนที่ฉลาดจะเข้าใจ”

ในความกระจำงของวิรณนี้ เราเห็นว่าไม่มีสิ่งใดเลยที่ถูกสอนในพระคัมภีร์ที่เรียกว่าการฟื้นฟูทั่วโลก หรือการทำให้คนทั้งโลกกลับใจเชื่อ ก่อนการรับขึ้นไป ความชั่วช้า, ความทารุณ, ความผิดศีลธรรม, ความอธรรม, สงคราม, ความเกลียดชัง, การแตกแยกกัน, การวิวาท และการฆาตกรรมจะเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆยิ่งเราเข้าใกล้สู่วาระสุดท้าย จนถึงวันที่พระเยซูเสด็จมา “คนชั่วจะยังกระทำการชั่ว” กล่าวอีกนัยหนึ่ง คนชั่วจะเริ่มชั่วมากขึ้นเรื่อยๆและอธรรมมากขึ้นเรื่อยๆ เพราะเหตุใดนะหรือ? เพราะพวกเขาไม่เข้าใจ พวกเขาไม่รู้ว่พระเจ้ากำลังทำอะไรอยู่ พวกเขาไม่รู้แผนการของพระองค์ พวกเขาไม่มีความคิดอะไรเลยเกี่ยวกับวาระสุดท้ายนั้น พวกเขาไม่รู้สิ่กัรู้สาอะไรแล้วในแง่ฝ่ายวิญญาน พวกเขากำลังทำงานอย่างหนักเพื่อทำให้เกิดยูโทเปียที่ยิ่ง

ใหญ่นั้น คำขวัญก็คือ “จงกิน ดื่ม และรื่นเริงเถิด” พวกเขาถูกลอกโดยซาตาน ตาของพวกเขาถูกปิด ความคิดของพวกเขาถูกรวบรัดและพวกเขากำลังรีบเร่งอย่างบ้าคลั่งไปสู่ความพินาศอันน่าสยดสยองและความทุกข์ทรมานเป็นนิตย์ในบึงไฟนั้น แต่ “บรรดาคนที่ฉลาดจะเข้าใจ”

ผมรู้ว่ามีคนมากมายที่ไม่เชื่อในการเสด็จมาก่อนยุคพันธสัญญาของพระเยซู พวกเขาปฏิเสธการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ แต่กล่าวในแง่ร้ายละ ผู้เชื่อจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ เชื่อในและศึกษาการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์มากกว่าแต่ก่อนในประวัติศาสตร์ของโลก แทบจะไม่มีนิตยสารคริสเตียนฉบับใดที่ไม่ถูกตีพิมพ์โดยไม่มีข่าวสารเกี่ยวกับระยะใดระยะหนึ่งของการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์ พวกนักเทศน์ที่ถือคำสอนเดิมส่วนใหญ่กล่าวถึงการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าในเกือบทุกคำเทศนาที่พวกเขาเทศน์ มีหนังสือที่ยอดเยียมหลายสิบเล่มที่ถูกเขียนโดยเหล่านักเทศน์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระเจ้าวันนี้เกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระเยซูซึ่งถูกสอนในพระคัมภีร์ ใช่แล้วครับ ในช่วงปลายของวาระสุดท้ายนี้ ผุ่ชนจะมาและไป พวกเขาจะวิ่งไปวิ่งมา ความรู้จะถูกเพิ่มขึ้น คนเป็นอันมากจะถูกชำระให้บริสุทธิ์ คนเป็นอันมากจะถูกทดสอบ – แต่คนชั่วจะไม่เข้าใจ และจะเป็นคนที่ชั่วมากยิ่งขึ้นกว่าเดิมด้วยซ้ำ แต่คนมีปัญญาจะเข้าใจและจะมองขึ้นไปเสมอ “สาละวน” จนกว่าพระองค์เสด็จมา!

ความรู้และความไม่รู้

การพิพากษาใหญ่ๆ ทุกครั้งที่พระเจ้าได้ทรงลงบนแผ่นดินโลกล้วนถูกนำหน้าโดยสติปัญญาแบบสุดๆ ในทิศทางหนึ่งและความไม่รู้แบบสุดๆ ในอีกทิศทางหนึ่ง ในสวนเอเดน มันคือความปรารถนาของเอวาที่จะมีปัญญา ที่จะเป็นเหมือนพระองค์หนึ่ง ที่ได้ทำให้เธอพ่ายแพ้ต่อการทดลองของพญามารและกินผลไม้ต้องห้ามนั้น เธออยาก “ที่จะรู้” – และเธอได้รู้แล้ว ซึ่งทำให้เธอต้องเสียใจ!

คาอินล้มลงเพราะว่าเขาคิดว่าเขารู้มากกว่าพระเจ้า เขามีความคิดเป็นของตนเองและเขาดำเนินตามความพอใจของตนเอง เขานำเครื่องบูชาแบบที่เขาเลือกเองมาถวายและปฏิเสธที่จะเชื่อฟังคำบัญชาของพระเจ้า การลงโทษที่เขาได้รับก็หนักเกินกว่าที่เขาจะแบกรับไหว (ปฐมก. 4:13)

ในสมัยของโนอาห์มีพวกยักษ์ในแผ่นดิน เป็นคนที่เก่งกล้าและมีชื่อเสียง นั่นไม่จำเป็นต้องหมายความว่าพวกเขาเป็นคนตัวใหญ่ยักษ์ แม้ว่าพวกเขาอาจเป็นเช่นนั้นได้ก็ตามที แต่แน่นอนว่าพวกเขาเป็นยักษ์ใหญ่ในแง่ของความคิด เป็นชนผู้มีความรู้ เรามียักษ์ใหญ่ในแง่มันสมองอยู่มากมายทุกวันนี้ – ยักษ์ใหญ่ในสาขาของการศึกษา ในสาขาของวิทยาศาสตร์ ความรู้ได้ถูกเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

พวกเขาทูลถามพระเยซูว่าสิ่งใดจะเป็นหมายสำคัญแห่งการเสด็จมาของพระองค์และของวาระสุดท้ายของโลก พระองค์ได้ประทานรายการของเหตุการณ์ต่างๆ แก่พวกเขาในมัทธิว 24:4-14 และทรงเตือนพวกเขาเกี่ยวกับ “สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการกรำร้างว่างเปล่า” นั่นที่ถูกกล่าวถึงโดยดาเนียล และจากนั้นพระองค์ก็ประทานคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อแก่พวกเขา – ซึ่งเราทราบว่าเป็นภาพเปรียบเทียบหนึ่งของอิสราเอล:

“บัดนี้ จงเรียนคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ เมื่อกิ่งก้านยังอ่อนและแตกใบแล้ว ท่านก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว เช่นนั้นแหละ เมื่อกิ่งก้านทั้งหลายเห็นสิ่งทั้งปวงนี้ ก็ให้รู้ว่าเหตุการณ์นั้นมาใกล้จะถึงประจักษ์แล้ว เราบอก

ความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนชั่วอายุนี้จะไม่ล่วงลับไปจนกว่าสิ่งทั้งปวงนี้จะสำเร็จ ฟ้าและดินจะล่วงไป แต่คำของเราจะสูญหายไปหาไม่ได้เลย แต่วันนั้น โมงนั้น ไม่มีใครรู้ ถึงบรรดาทูตสวรรค์ในสวรรค์ก็ไม่รู้ รู้แต่พระบิดาของเราองค์เดียว ด้วยสมัยของโนอาห์เป็นอย่างไร เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นอย่างนั้นด้วยเพราะว่าเมื่อก่อนวันน้ำท่วมนั้น คนทั้งหลายได้กินและดื่มกัน ทำการสมรสและยกให้เป็นสามีภรรยา กัน จนถึงวันที่โนอาห์เข้าไปในนาวา และน้ำท่วมได้มากกว่าเอาพวกเขาไปสิ้น โดยไม่ทันรู้ตัวฉันใด เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นฉันนั้นด้วย” (มธ. 24:32-39)

พระเยซูตรัสว่า “เมื่อกิ่งก้านของเข่า (ของอิสราเอล) ยังอ่อนและแตกใบแล้ว ท่านก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว เช่นนั้นแหละ (ในทำนองเดียวกัน ตามลักษณะเดียวกัน) เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งทั้งปวงนี้ ก็ให้รู้ว่าเหตุการณ์นั้น (การเสด็จมาครั้งที่สอง) มาใกล้จะถึงประตูแล้ว”

และจากนั้นพระองค์ก็ตรัสว่า “ด้วยสมัยของโนอาห์เป็นอย่างไร เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย” ก่อนน้ำท่วมโลก ผู้คนกำลังกินดื่ม แต่งงานและยกให้เป็นสามีภรรยา กันจนถึงวันนั้นที่โนอาห์เข้าไปในนาวา และจากนั้นเราก็อ่านถ้อยคำที่สำคัญเหล่านี้จากกริมฟีพระโอษฐ์ของพระเยซู: “และไม่รู้เลยจนกระทั่งน้ำท่วมมาและกวาดเอาพวกเขาไปสิ้น! เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นฉันนั้นด้วย” ผู้คนในสมัยของโนอาห์เป็นคนที่ฉลาดสุดๆ กระนั้นพวกเขา “ไม่รู้เลย” จนกระทั่งน้ำท่วมได้มาและกวาดเอาพวกเขาไปสิ้น

พระเยซูตรัสว่า “ด้วยสมัยของโนอาห์เป็นอย่างไร เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย” วิธีที่ดีที่สุดที่ผมรู้เพื่อที่จะทราบว่าคุณคนเหล่านั้นกำลังทำอะไรและพวกเขากำลังใช้ชีวิตอย่างไรในสมัยนั้นก็คือ อ่านบันทึกเกี่ยวกับ “สมัยของโนอาห์”:

ประการแรก ยุคสมัยก่อนน้ำท่วมโลกเป็นยุคสมัยแห่งการก่อสร้างเมืองใหญ่ คาอินได้ก่อสร้างเมืองใหญ่แห่งแรกเท่าที่เคยถูกสร้างบนแผ่นดินโลกนี้ (ปฐมก. 4:17)

ประการที่สอง มันเป็นยุคสมัยแห่งการมีภรรยาหลายคน ลามะคเป็นชายผู้แรกที่มีภรรยาสองคน (ปฐมก. 4:19)

ประการที่สาม มันเป็นยุคสมัยแห่งการเกษตรและการเลี้ยงปศุสัตว์ – ธุรกิจใหญ่โต จนถึงเวลานั้นผู้คนก็เป็นคนเลี้ยงแกะ (ปฐมก.4:20)

ประการที่สี่ มันเป็นยุคสมัยแห่งดนตรี ยูบาลเป็นผู้แรกที่เล่นพิณและเครื่องเป่า (ปฐมก. 4:21)

ประการที่ห้า มันเป็นยุคสมัยแห่งโลหะ – ยุคสมัยแห่งเหล็กกล้าและทองแดง เหล่าผู้สอนในเรื่องเหล็กและทองสัมฤทธิ์ (ปฐมก. 4:22)

ประการที่หก มันเป็นยุคสมัยแห่งอาชญากรรม ลามะคได้ดำเนินรอยตามคาอิน: เขาฆ่าชายสองคน แทนที่จะเป็นคนเดียว (ปฐมก. 4:23, 24)

ประการที่เจ็ด มันไม่เพียงเป็นยุคสมัยแห่งความทารุณ ฆาตกรรม และการฆ่ากันเท่านั้น แต่มันยังเป็นยุคสมัยที่ผู้คนโอ้อวดเกี่ยวกับการฆ่าคนมากกว่าหนึ่งด้วย (ปฐมก. 4:24)

ผมคิดว่า คุณจะเห็นด้วยว่าสมัยของเราเป็นการเกิดขึ้นซ้ำของสิ่งที่ผมเพิ่งชี้ให้เห็นไปนั้น ทุกวันนี้เรากำลังก่อสร้างเมือง เมือง เมือง! และแน่นอนว่าที่เราต้องทำก็คือ การไปเยือนศาลฟ้องหย่าเพื่อที่จะทราบว่าเป็น

เป็นยุคสมัยที่ชายและหญิงแต่งงานกันหลายครั้งมาก ทุกวันนี้เกษตรกรกรรมมีแพร์หลายและ “ธุรกิจใหญ่ๆ” ก็ผุดขึ้นทั่วทุกหนแห่ง

คุณมีดนตรีไหม? ทุกแห่งที่เราไป มันก็คือ ดนตรี ดนตรี ดนตรี – นั่นคือ หากคำว่า “ดนตรี” สามารถใช้กับเสียงโหวกเหวกแบบคนป่าที่เราได้ยินทุกวันนี้ได้

ไม่จำเป็นต้องกล่าวเลยว่า นี่เป็นยุคสมัยแห่งโลหะ ดูเหมือนว่าทุกอย่างอย่างน้อยมีโลหะเป็นส่วนประกอบ ตีกระทบฟ้าทั้งหลายกำลังถูกสร้างวันนี้โดยไม่ต้องใช้ไม้สักซี่เดียว – พวกมันเป็นอลูมิเนียม, ทองแดง, ทองเหลือง, เหล็กกล้า, แก้ว และนี่เป็นยุคสมัยแห่งการเช่นฆ่า การฆาตกรรมเกิดขึ้นได้อย่างง่ายดาย ชีวิตแทบไม่มีค่าเลย สงครามและการนองเลือดเกิดขึ้นแทบทุกมุมของโลก แน่ใจว่านี่เป็นการเกิดขึ้นซ้ำของสมัยของโนอาห์

ที่สำคัญที่สุดก็คือข้อเท็จจริงที่ว่าในสมัยของโนอาห์ ผู้คน “ไม่รู้เลย” พวกเขาไม่รู้วิธีสร้างเมืองใหญ่ๆ แต่งานกับภรรยาหลายคน พัฒนาการเกษตรและเลี้ยงปศุสัตว์ พวกเขาไม่รู้วิธีสร้างดนตรี ทำงานกับทองสัมฤทธิ์ และเหล็กและโลหะทุกชนิด พวกเขาไม่รู้วิธีฆ่าและคุ้ยเถ้าเกี่ยวกับมัน – แต่พวกเขาไม่รู้จักพระเจ้า พวกเขาหัวเราะเยาะเย้ย และล้อเลียนโนอาห์ – กระนั้นฝนก็ตก!

เมื่อก่อนเป็นแบบไหน อนาคตก็จะเป็นแบบนั้น! แน่ใจว่านี่เป็นยุคสมัยแห่งสติปัญญาสุดๆในสิ่งต่างๆ ที่เป็นวัตถุและความโหดเหี้ยมสุดๆในเรื่องที่เกี่ยวกับพระเจ้า

ทุกสิ่งที่ต้องถูกทำให้สำเร็จจริงก่อนการรับขึ้นไปของคริสตจักรล้วนถูกทำให้สำเร็จจริงแล้ว และกำลังเกิดขึ้นในตอนนี้อายดาเรา หนังสือพิมพ์ทุกฉบับ รายงานข่าวทุกตอนและหนังสือรายปักษ์ทุกเล่มล้วนมีการสำเร็จจริงใหม่ๆของพระคัมภีร์ ยุคสมัยแห่งการท่องอวกาศเป็นการสำเร็จจริงของพระคัมภีร์อย่างแน่นอน ทุกสาขาและทุกแควดวงของชีวิตล้วนแสดงให้เห็นสัญญาณบอกเหตุของการเสด็จมาของพระองค์ แน่ใจว่าวันนั้นเข้ามาใกล้เรามากขึ้นเรื่อยๆแล้ว

เปาโลกล่าวตอนเขียนถึงทิโมธีว่า: “แต่จงรู้ข้อนี้ด้วย คือว่าในวันสุดท้ายนั้น จะเกิดเหตุการณ์ก่อกวน เหตุว่าคนจะเป็นคนรักตัวเอง เป็นคนเห็นแก่เงิน เป็นคนอวดตัว เป็นคนจองหอง เป็นคนพูดหมิ่นประมาท เป็นคนไม่เชื่อฟังคำบิดามารดา เป็นคนอกตัญญู เป็นคนไร้ศีลธรรม เป็นคนไม่รักซึ่งกันและกัน เป็นคนไม่ทำตามสัญญา เป็นคนหาความใส่เขา เป็นคนไม่มีสติจริงใจ เป็นคนดื้อรั้น เป็นคนขังคนดี เป็นคนทรยศ เป็นคนมุทะลุ เป็นคนหัวสูง เป็นคนรักความสนุกสนานยิ่งกว่ารักพระเจ้า เขามีสภาพทางของพระเจ้าภายนอก แต่ฤทธิ์ของทางนั้นเขาปฏิเสธเสีย คนอย่างนี้ท่านจงผินหน้าหนีจากเขาเสียด้วย เพราะในบรรดาคนเหล่านั้น มีคนที่แอบไปตามบ้าน แล้วนำหญิงที่เบาปัญญาหนาด้วยบาปไปเป็นชelsey แล้วพากันหลงไหลไปด้วยตัณหาต่างๆ ถึงจะเรียนกันอยู่เสมอ แต่ก็ไม่มีใครเรียนรู้ถึงความจริงเลย...แท้จริงทุกคนที่ปรารถนาจะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกกดขี่ข่มเหง แต่คนชั่วและคนเจ้าเล่ห์จะชั่วร้ายมากยิ่งขึ้น ทั้งล่อลวงคนอื่น และก็ถูกคนอื่นล่อลวงด้วย” (2 ทิโมธี 3:1-7, 12, 13)

พระคำตอนนี้พูดแทนตัวมันเอง นี่เป็นก่อกวนไหม? ลองดูหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รอบเช้าของคุณดูก็ได้ – โดยเฉพาะอย่างยิ่งเข้าวันจันทร์: อุบัติเหตุรถชน, ฆาตกรรม, ข่มขืน, ฆ่าตัวตาย, โศกนาฏกรรม!

ลองมองดูรอบตัวคุณ – ในโลกศาสนา, โลกของธุรกิจ การเมือง การเงิน ผู้คนรักตัวเองไหม? คุณรู้จักกี่คนที่โดยส่วนตัวแล้วพยายามที่จะปฏิบัติตามกฎทองคำ? คุณรู้จักกี่คนที่รักษาพระบัญญัติใหญ่ข้อที่สอง – “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง”? นี่เป็นยุคสมัยที่เห็นแก่ตัวมากที่สุด สนใจแต่ตัวเองมากที่สุดเท่าที่ประวัติศาสตร์เคยรู้จักมา

ผู้คนโลกใหม่? ไม่เพียงผู้คนทั้งหลายเท่านั้น แต่รัฐบาลทั้งหลายก็โลกด้วย *ลัทธิคอมมิวนิสต์โลก!* – และไม่ใช่เพียงลัทธิคอมมิวนิสต์เท่านั้น แต่ “ลัทธิ” อื่นๆบางลัทธิก็เป็นด้วย คนทั้งหลายเป็นคนอวดตัวไหม? จงอ่านหนังสือพิมพ์ของคุณ จงฟังวิทยุและไซ้แล้วครับ จงฟังนักเทศน์บางคน พวกเขาเป็นคนอวดตัวจริงๆ! นี่เป็นยุคสมัยแห่งการอ้อวอด

มนุษย์ชาติเป็นคนจองหองไหม? นี่เป็นยุคสมัยของคนพุดหมิ่นประมาทไหม? ที่เราต้องทำก็แค่รับชมและฟัง – หรือบางทีคุณก็ไม่ควรฟังเลยหากคุณไม่ชอบเงินอายหน้าแดงหากคุณเป็นสุภาพสตรีและรู้สึกขยะแขยงหากคุณเป็นสุภาพบุรุษ นี่เป็นยุคสมัยที่ “พุดสบล” มากที่สุดเท่าที่พระเจ้าทรงยอมบนแผ่นดินโลกนี้ เมื่อมนุษย์หายใจอากาศของพระเจ้าและพ่นมันกลับใส่พระพักตร์ของพระองค์ในคำพุดหมิ่นประมาท!

“เป็นคนไม่มีสติจริงใจ” – “ไม่เหนียวรั้งต้นหาหรือความอยาก โดยเฉพาะความกำหนดทางเพศ” ผู้คนไม่มีสติจริงใจทุกวันนี้ไหม?

เป็นคนดูร้ายไหม? ผู้คนเป็นคนดูร้าย พวกเขากำลังแสดงสันดานดิบเถื่อนในแบบที่พวกเขาไม่เคยแสดงความดูร้ายของเนื้อหนังมาก่อน

เป็นคนขังคนดีไหม? หากคุณอยากถูกเกลียดขังวันนี้ คุณก็ดำเนินชีวิตในแบบที่แยกออก อูทิศตัวเปี่ยมล้นด้วยพระวิญญาณและคุณก็จะมีเพื่อนไม่เยอะ หากคุณเป็นคนที่ปะปนกับคนอื่นได้เก่ง หากคุณเป็นคนชอบความสนุก คุณก็เป็น “คนสำคัญ” แต่หากคุณเชื่อในชีวิตที่อุทิศตัว คนส่วนใหญ่ – แม้แต่สมาชิกคริสตจักรจำนวนมาก – ก็จะปฏิบัติกับคุณเหมือนคุณมีตุ้มอัสกุอัสเต็มตัว

เป็นคนทรยศไหม? แน่ทีเดียว ผมควรจะกล่าวเช่นนั้น! เป็นคนมูทะลุไหม? ไซ้แล้วครับ เป็นคนหัวสูงไหม? แน่แน่นอนครับ

เป็นคนรักความสนุกสนานยิ่งกว่ารักพระเจ้าไหม? ในคืนวันอาทิตย์ ขณะที่ไฟดับสนิทในคริสตจักรหลายพันแห่ง โรงหนังกลับมีคนแน่น โทรทัศน์มีคนดู ใต้ฟอนมีคนเยอะ ขณะที่คริสตจักรต่างๆกลับมีตสนิท เป็นคนรักความสนุกสนานหรือ? แน่ทีเดียว!

“เรามีสภาพทางของพระเจ้าภายนอก แต่ฤทธิ์ของทางนั้นเขาปฏิเสธเสีย” ที่เราต้องทำก็แค่ไปเยือนคริสตจักรใหญ่ๆที่ทันสมัยส่วนใหญ่ – และพวกเขาจะมีรูปแบบ – พวกเขามีแน่นอน พวกเขา มีความสวยงาม – พวกเขา มีแน่นอน! แต่พระวิญญาณอยู่ที่ไหน? ขอพระเจ้าทรงโปรดเวทนาเราเถิด! เราถูกบัญชาให้ผินหน้าหนีเสียจากสภาพเช่นนั้น! คุณผินหน้าหนีแล้วหรือยัง? หากยัง คุณก็ควรผินหน้าหนีเสีย คุณคงไม่อยากให้พระเยซูเสด็จมาและเจอคุณอยู่ในคริสตจักรที่เป็นแบบนี้ ผมแน่ใจ

“ถึงจะเรียนกันอยู่เสมอ แต่ก็ไม้อาจเรียนรู้ถึงความจริงเลย” เรามีเหล่านักเทศน์ที่มีการศึกษามากกว่าที่เคยมีในประวัติศาสตร์โลก และถึงกระนั้น ในแง่ร้อยละแล้ว เราก็มีนักเทศน์ที่รู้วิธีบอกผู้คนที่ว่าจะรับความรอดได้อย่างไรน้อยกว่าที่เคยมีเช่นกัน

เรามีผู้รับใช้จำนวนเยอะเกินไปที่ผูกผลผลิตในพระคริสตธรรมประจำนิกาย ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราให้พ้นจากเหล่านักเทศน์ที่ออกมาจากสายพานประกอบชิ้นส่วนด้วยเถิด! ทั้งหมดที่พวกเขาทำก็คือสิ่งที่พวกเขาเรียนที่พระคริสตธรรม ขอพระเจ้าทรงโปรดเวทนาเราวันนี้เมื่อคนเช่นนั้นเป็นศิษยาภิบาลคริสตจักรในชุมชนของเรา ใช่แล้วครับ พวกเขาไปโรงเรียน – และจากนั้นพวกเขาก็ไปโรงเรียนเพิ่มอีก และจากนั้นพวกเขาก็จากไปและได้ปริญญาอีกใบ ผมไม่ต่อต้านการศึกษา แต่การศึกษาที่เอาไปออกไปจากผู้รับใช้และพระวิญญาณออกไปจากคำเทศนาก็เป็นการศึกษาแบบที่ผิดอย่างแน่นอน ผู้คนกำลังศึกษา เตรียมตัว ไปโรงเรียน ได้ปริญญา แต่พวกเขาหลายคนไม่เคย “เรียนรู้ถึงความจริงเลย”

ความจริงคืออะไร? พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นความจริง” ความจริงคืออะไร? “ขอทรงโปรดชำระเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความจริงของพระองค์ พระวาทะของพระองค์เป็นความจริง” พระวาทะของพระเจ้าเป็นความจริง “ท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท” พญามารไม่สนว่าชายคนหนึ่งเทศนานานขนาดไหน เสียงดังขนาดไหน หรืออย่างรื้อร้นขนาดไหน ตราบใดที่เขาไม่เทศนาความจริง

ใช่แล้วครับ เรามีเหล่านักเทศน์ที่มีการศึกษาเป็นหมื่นๆคน แต่พวกเขาจำนวนมากไม่เคยเรียนรู้ถึงความจริงเลย คนทั้งหลายที่ดำเนินตามทางของพระเจ้ากำลังทนทุกข์การข่มเหงอยู่วันนี้ในแบบที่พวกเขาไม่เคยทนทุกข์มาก่อน และคนชั่วและคนหลอกลวงก็ชั่วร้ายมากขึ้นเรื่อยๆโดยหลอกลวงและถูกหลอกลวง แม้ขณะที่ผมกำลังเตรียมข้อความนี้อยู่ ผู้คนก็กำลังทำงานตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงเพื่อคิดค้นและสร้างอุปกรณ์เพื่อฆ่าเด็กทารกที่ยังไม่เกิดหากพระเยซูยังไม่รีบเสด็จกลับมา เงินหลายล้านถูกจ่ายไปโดยอุตสาหกรรมทุกปีเพื่อทำลายชีวิต เรากำลังจ่ายเงินไปเยอะขนาดไหนเพื่อช่วยผู้คนให้ได้รับความรอด?

แต่สำหรับผมและครอบครัวของผมแล้ว ผมสามารถกล่าวสิ่งที่ยอห์นผู้เป็นที่รักได้กล่าวเพื่อเป็นคำพยานสุดท้ายในพระคัมภีร์ – ซึ่งก็คือนี่: “พระองค์ผู้ทรงเป็นพยานในเหตุการณ์ทั้งปวงนี้ ตรัสว่า “แน่นอน เราจะมาโดยเร็ว” เอเมน” ยอห์นตอบกลับไปว่า “พระเยซูเจ้า ขอให้เป็นอย่างนั้น เชิญเสด็จมาเถิด!” นี่อาจเป็นวันที่แดร่นั้นจะถูกเป่าก็ได้!

คุณกล่าวได้ไหมว่า “พระเยซูเจ้า ขอให้เป็นอย่างนั้น เชิญเสด็จมาเถิด”? มันทำให้คุณตกใจกลัวไหมที่จะคิดถึงการเสด็จมาของพระองค์? หากนั่นทำให้คุณกลัว ผมก็เกรงว่าคุณไม่เคยได้รับความรอดเลย คุณจะไม่กัมศิระเดี่ยวนั้นและต้อนรับพระเยซูให้เสด็จเข้ามาในใจของคุณหรือครับ? พระองค์จะเสด็จเข้ามาแน่ – และคุณก็จะรู้!

ความกลัวมีความทรمان – แต่ความรักที่สมบูรณ์ย่อมขจัดความกลัวออกไปเสีย ความรอดไม่ทรمانเรา – มันให้สันติสุขที่เกินความเข้าใจทุกอย่าง ความชื่นชมยินดีอันเหลือจะกล่าวและเปี่ยมด้วยสง่าราศีแก่เรา หากคุณกลัวและตัวสั่นเมื่อคิดว่าพระเยซูอาจเสด็จมาภายในหกสิบวินาทีข้างหน้า ชั่วโมงหน้า หรือยี่สิบสี่ชั่วโมง

ข้างหน้า ผมก็ขอแนะนำคุณให้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้าขณะที่พระองค์ยังทรงถูกพบได้ และยอมให้พระเยซู
เสด็จเข้ามาในใจของคุณ

ขอพระเจ้าทรงโปรดอวยพรข้อความเหล่านี้แก่ชีวิตของคุณอย่างบริบูรณ์ นี่คือคำอธิษฐานของผม
เอเมน